SARAH J.
MAAS
CASA PĂMÂNTULUI
și a SÂNGELUI
ORAȘUL
SEMILUNII
LITERA
new
MOON

new
MOON

SARAH J. MAAS

CASA PĂMÂNTULUI
și a SÂNGELUI

ORAȘUL SEMILUNII

Traducere din limba engleză și note
LOREDANA VOICILĂ

LITERA
București
2020

Crescent City
House of Earth and Blood
Sarah J. Maas
Copyright © 2020 Sarah J. Maas
Ilustraţie hartă: Virginia Allyn
Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicaţii nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă şi prin nici un mijloc electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere sau înregistrare pe orice suport, fără acordul scris al deţinătorului de drepturi de publicare.

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro

Oraşul Semilunii
Casa Pământului şi a Sângelui
Sarah J. Maas

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Rodica Bogdan
Corector: Dorina Lipan
Copertă: Bogdan Mitea
Tehnoredactare şi prepress: Ana Vârtosu

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidraşcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MAAS, SARAH J
Oraşul Semilunii / Sarah J. Maas; trad. din lb. engleză şi note
Loredana Voicilă. – Bucureşti: Litera, 2020

vol.
ISBN 978-606-33-6660-4
ISBN 978-606-33-6938-4
Vol. 1.: Casa Pământului şi a Sângelui. –
2020. – ISBN 978-606-33-6661-1
I. Voicilă, Loredana (trad.)
821.111

Lui Taran,
cea mai strălucitoare stea de pe cerul meu

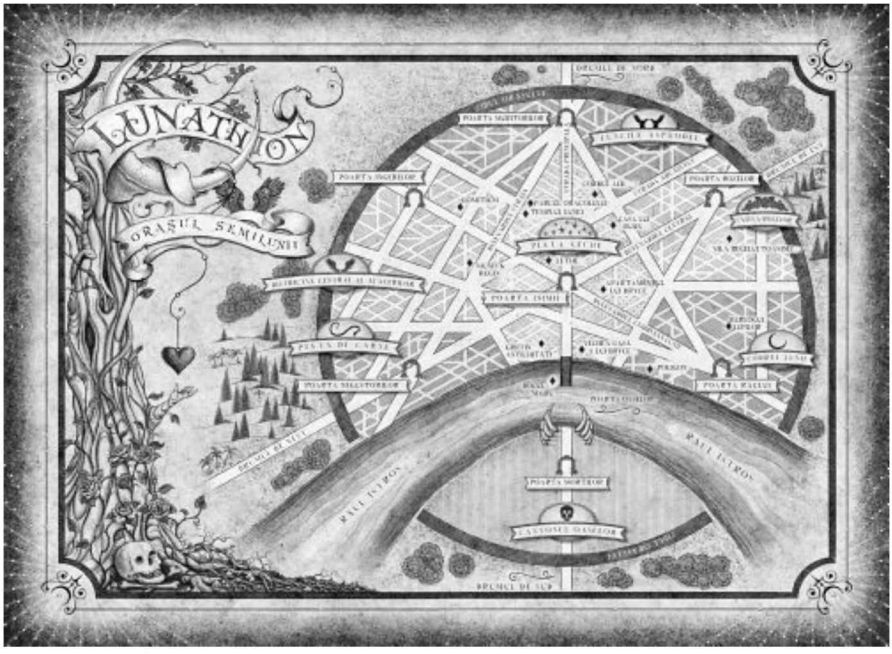
LUNATHION
ORAȘUL SEMILUNII
PIAȚA ARCHE
PIAȚA DE CARNE
PIAȚA SĂRII
PIAȚA ȘOPTELOR
PIAȚA ȘOPTELOR
PIAȚA ȘOPTELOR

CELE PATRU CASE DIN

MIDGARD

Stabilite în anul 33 E.V. de către Senatul Imperial din Oraşul Etern

CASA PĂMÂNTULUI ŞI A SÂNGELUI

Metamorfi, oameni, vrăjitoare, animale comune şi mulţi alţii aleşi de Cthona, precum şi câţiva chemaţi de Luna

CASA CERULUI ŞI A AERULUI

Malakimi (îngeri), Fee, spirite elementale, silfi* şi cei binecuvântaţi de Solas, alături de cei câţiva ocrotiţi de Luna

CASA APELOR

Spiritele râurilor, neamul Apelor, creaturi acvatice, nimfe, kelpii, nøkk şi alţii asupra cărora veghează Ogenas

CASA FOCULUI ŞI A UMBREI

Daemonaki, Secerători, furii, vampyri, draki, dragoni, necromanţi dimpreună cu multe creaturi nenumite pe care nici măcar Urd însăşi nu poate să le privească

**Silfii au fost izgoniţi din Casa lor ca urmare a faptului că au luat parte la Cădere, iar în prezent sunt consideraţi Inferiori, deşi mulţi dintre ei refuză să accepte acest statut.*

PARTEA I. VALEA

Capitolul 1

În faţa uşii de la galerie se afla un lup.

Ceea ce însemna că trebuie să fi fost joi. Ceea ce însemna că Bryce trebuie să fi fost al naibii de obosită, dacă avea nevoie să se orienteze după plecările şi venirile Danikăi pentru a-şi da seama ce zi era.

Uşa grea din metal de la Griffin Antichităţi bubui în urma impactului cu pumnul lupului, un pumn despre care Bryce ştia că se termină în unghii vopsite mov-metalic, care aveau nevoie urgent de o manichiură. După câteva clipe, se auzi vocea răstită a unei fete, pe jumătate înăbuşită de uşa din oţel:

– B, deschide naibii! E cald de mori aici!

De la biroul ei din modesta sală de expoziţii a galeriei, Bryce zâmbi afectat şi deschise camera video de la uşa din faţă. Îşi dădu după urechea ascuţită o şuviţă din părul ei de culoarea vinului roşu şi întrebă prin staţie:

– De ce eşti acoperită de pământ? Arăţi de parcă ai scociorât prin gunoi.

– Ce dracu' înseamnă „a scociorî"?

Danika ţopăia de pe un picior pe altul, cu sudoarea lucindu-i pe frunte. Încercă să şi-o şteargă cu o mână murdară, împrăştiind şi mai rău lichidul negru cu care era stropită.

– Ai fi ştiut dacă ai fi pus mâna vreodată pe o carte, Danika.

Bucuroasă de pauza apărută în ceea ce fusese o dimineaţă de cercetări anoste, Bryce se ridică de la birou zâmbind. Pentru că nu existau ferestre spre exterior, camerele scumpe de supraveghere erau singurele care o avertizau în privinţa celor care se aflau în afara pereţilor groşi ai galeriei. Chiar şi cu auzul ei ascuţit de semi-Fee, nu putea auzi prea multe din spatele uşii de fier, în afara bubuiturilor ocazionale. Pereţii din gresie ai clădirii, lipsiţi de ornamente, nu trădau tehnologiile de ultimă oră şi farmecele care îi asigurau funcţionalitatea şi care conservau multe dintre cărţile din arhivele de jos.

De parcă ar fi invocat-o chiar gândul lui Bryce, îndreptat spre nivelul aflat sub tălpile pantofilor ei cu toc, o voce mică se auzi din stânga ei, adică din spatele uşii groase de cincisprezece centimetri de la arhive:

– E Danika?

– Da, Lehabah.

Bryce apucă clanţa uşii de la intrare. Farmecele din jurul acesteia îi vibrară în palmă, alunecând ca fumul deasupra pielii ei aurii, acoperite de pistrui. Strânse din dinţi şi li se împotrivi, încă neobişnuită cu acea senzaţie după un an de lucru la galerie.

Din spatele uşii aparent simple din metal de la arhive, răzbi avertismentul lui Lehabah:

– Jesibei nu îi place când vine pe aici.

– Ţie nu îţi place când vine pe aici! o taxă Bryce.

Îşi încruntă privirea spre uşa de la arhive şi spre mica silfă de foc care, era sigură, plutea de cealaltă parte, trăgând cu urechea, aşa cum făcea întotdeauna atunci când cineva era afară.

– Întoarce-te la lucru!

Lehabah nu răspunse. Se întorsese probabil jos, ca să păzească tomurile. Bryce îşi dădu ochii peste cap şi trase cu putere de uşa de la intrare. Fu izbită de o pală de căldură uscată, năucitoare. Şi vara abia începuse.

Danika nu doar arăta ca şi cum ar fi scociorât prin gunoi, dar mai şi mirosea ca atare!

Smocurile din părului ei blond argintiu – în mod normal, drept şi mătăsos –, desprinse din coada lungă, strâns împletită, erau încreţite, iar şuviţele în nuanţe de ametist, safir şi trandafiriu erau mânjite cu un soi de substanţă întunecată şi uleioasă, care duhnea a metal şi a amoniac.

– Ţi-a luat ceva! mormăi Danika.

Fata intră făloasă în galerie, cu sabia prinsă de spate săltând la fiecare pas. Coada i se încurcase în teaca uzată din piele şi, după ce se opri în faţa biroului, Bryce îşi luă libertatea de a i-o elibera.

Abia reuşise să o descurce, când Danika desprinse cu degetele ei subţiri curelele care ţineau sabia prinsă în teacă peste jacheta ei uzată, de motociclistă.

– Trebuie să las asta aici pentru câteva ore.

Trase sabia de la spate şi o aţinti spre dulapul cu provizii, ascuns în spatele unui panou din lemn, în celălalt colţ al încăperii.

Bryce se rezemă de marginea biroului şi îşi încrucişă braţele, trecându-şi degetele peste materialul elastic al rochiei ei negre, strânse pe corp.

– Geanta ta de la sală a umplut deja locul ăsta de duhoare. Jesiba se întoarce mai târziu, în după-amiaza asta! Îţi va arunca troacele din nou la coşul de gunoi dacă le găseşte aici.

Era cel mai blând lucru pe care Jesiba Roga l-ar fi putut face în cazul în care era provocată.

O farmazoană de patru sute de ani, care se născuse vrăjitoare şi apoi dezertase, Jesiba se alăturase Casei Focului şi a Umbrei, iar acum răspundea doar Regelui din Adâncuri însuşi. Focul şi Umbra i se potriveau – poseda un arsenal de vrăji cu care ar fi putut concura împotriva oricărui mag ori necromant din cea mai întunecată dintre Case. I se dusese vestea că transformă persoanele[1] în animale atunci când e scoasă cu adevărat din sărite. Bryce nu îndrăznise niciodată să o întrebe dacă animalele mici din zecile de acvarii şi terarii din galerie fuseseră dintotdeauna animale.

Aşa că Bryce încerca să nu o enerveze, deşi nu prea aveai cum să te pui la adăpost atunci când venea vorba de Vaniri. Chiar şi cel mai slab membru din Vanir – un grup care includea toate fiinţele din Midgard, cu excepţia oamenilor şi a animalelor comune – te-ar fi putut oricând omorî.

– Le voi lua înapoi mai târziu! promise Danika.

Apoi împinse panoul ascuns, pentru a-l deschide. Bryce o avertizase deja de trei ori că dulapul pentru provizii al expoziţiei nu era vestiarul ei personal. Şi, cu toate acestea, Danika motivase de fiecare dată că galeria, aflată în inima Pieţei Vechi, era amplasată mai central decât Bârlogul lupilor din Codrul Lunii. Şi cu asta basta.

Dulapul se deschise şi Danika îşi flutură o mână prin faţa nasului.

– Geanta mea de la sală umple locul ăsta de duhoare?

Atinse cu vârful ghetei ei negre geanta deşelată în care se afla echipamentul pentru dans al lui Bryce, proptit între mop şi găleată.

– Când naiba ai spălat ultima oară hainele alea?

Bryce îşi încreţi nasul, simţind mirosul de pantofi nespălaţi şi haine transpirate care răzbătea dinăuntru. Era adevărat – uitase să ducă acasă colanţii şi costumul de balerină după un curs de după-amiază pe care îl avusese cu două zile în urmă.

Şi asta, în mare parte mulţumită Danikăi, care îi trimisese o înregistrare cu mormanul de mirt de pe blatul din bucătăria lor, în care muzica bubuia deja din casetofonul vechi de lângă fereastră, poruncindu-

i să se grăbească acasă. Bryce o ascultase. Fumaseră într-atât, încât era foarte posibil ca Bryce să fi fost încă intoxicată dimineaţa trecută, când venise târâş la muncă.

Nu exista nici o altă explicaţie pentru faptul că îi luase zece minute să scrie două propoziţii dintr-un e-mail în acea zi. Literă cu literă.

– Lasă asta! zise Bryce. Am o răfuială cu tine.

Danika rearanja troacele din dulap ca să facă loc pentru ale ei.

– Ţi-am spus că îmi pare rău că ţi-am mâncat resturile din porţia de tăieţei. Îţi cumpăr alta în seara asta.

– Nu este vorba despre asta, fraiero, deşi… la naiba cu tine! Aceea trebuia să fie masa mea de prânz pentru astăzi.

Danika chicoti.

– Tatuajul acesta din Hel[2] mă doare al dracului de tare! se plânse Bryce. Nici măcar nu pot să mă reazem de scaun.

Danika îi răspunse veselă:

– Artistul te-a avertizat că te va durea câteva zile.

– Eram atât de beată încât mi-am scris propriul nume greşit în declaraţie. Mă îndoiesc că puteam înţelege ce însemna „dureros pentru câteva zile".

Danika îşi făcuse şi ea acelaşi tatuaj cu textul întipărit acum pe spatele lui Bryce, dar se vindecase deja. Unul dintre avantajele de a fi un Vanir pur-sânge: vindecare rapidă în comparaţie cu oamenii – sau cu cei pe jumătate om, aşa cum era Bryce.

Danika îşi îndesă sabia printre lucrurile din dulap.

– Îţi promit că te ajut să îţi pui gheaţă pe spate în seara asta. Dă-mi voie să fac un duş şi apoi am dispărut în zece minute.

Nu era prima oară când prietena ei îşi făcea apariţia neanunţată la galerie, mai ales joia, atunci când rondul ei matinal se sfârşea la doar câteva străzi depărtare, însă înainte nu folosea niciodată baia din arhivele de jos.

Bryce îşi flutură mâna spre noroiul şi unsoarea care o acopereau pe Danika.

– Ce ai pe tine?

Danika se încruntă, liniile ascuţite ale chipului ei adunându-se într-un punct.

– Am fost nevoită să sparg cearta dintre un satir şi un vânător nocturn.

Rânji cu dinţii ei albi la substanţa neagră care îi acoperea mâinile cu o crustă.

– Ghici care dintre ei şi-a vărsat măruntaiele pe mine.

Bryce pufăi şi îi făcu semn spre uşa de la arhive.

– Duşul este al tău. În sertarul de jos, de la biroul de acolo, sunt nişte haine curate.

Danika apucă clanţa uşii de la arhive cu degetele ei murdare şi începu să tragă de ea. Îşi încordă maxilarul, tatuajul mai vechi pe care îl avea pe gât – un lup cu coarne, cu colţii rânjiţi, care servea drept blazon pentru Haita Diavolilor – pulsând tensionat.

Nu din cauza efortului, îşi dădu Bryce seama uitându-se la spatele încordat al Danikăi. Aruncă o privire spre dulapul cu provizii, pe care Danika nu se deranjase să îl închidă. Sabia, faimoasă atât în oraş, cât şi în afara lui, era rezemată între mătură şi mop, cu teaca ei străveche din piele aproape ascunsă de containerul plin cu benzină, folosită pentru a alimenta generatorul electric din spate.

Bryce se întrebase întotdeauna de ce Jesiba se deranja să folosească un generator de modă veche – asta până la prima pană de prima-lumină care afectase întregul oraş, din urmă cu o săptămână. După ce se tăiase curentul, generatorul fusese singurul care ţinuse în funcţiune încuietorile mecanice în timpul asaltului care urmase, atunci când huliganii din Piaţa de Carne se grăbiseră să bombardeze uşa galeriei cu vrăji pentru a-i rupe farmecele.

Dar… felul în care Danika aruncase sabia în dulap. Faptul că avea nevoie de un duş. Spatele ei încordat.

– Ai o întâlnire cu Conducătorii Oraşului? întrebă Bryce.

În cei cinci ani care trecuseră de când se cunoscuseră ca boboace la Universitatea din Oraşul Semilunii (UOS), Bryce putea să numere pe degetele de la o mână dăţile în care Danika fusese chemată pentru o întâlnire cu cele şapte persoane, suficient de importante încât să merite un duş şi haine curate. Chiar şi atunci când transmitea rapoarte bunicului ei – Primul lupilor din Valbara – sau mamei ei – Sabine – Danika purta de obicei jacheta ei de piele, blugi şi ce tricou vechi găsea curat.

Bineînţeles, asta o enerva la culme pe Sabine, însă tot ce ţinea de Danika – şi de Bryce – o enerva pe Alfa Haitei Luna Scitică, şefa metamorfilor din Auxiliarul oraşului.

Nu conta că Sabine era Prim Aparent al lupilor din Valbara şi că fusese timp de secole moştenitoarea tatălui ei îmbătrânit, sau că Danika era în mod oficial a doua în linie la titlu. Nu, când de ani de zile umblau zvonuri despre faptul că Danika ar trebui să fie numită Prim Aparent, luându-i locul mamei sale. Nu, când bătrânul lup îi dăduse nepoatei lui sabia – moştenire de familie – după ce timp de

secole întregi îi promisese lui Sabine că i-o va da ei, doar după moartea lui. Spada o ceruse pe Danika atunci când împlinise optsprezece ani, ca un urlet, într-o noapte cu lună – aşa îşi argumentase Primul decizia surprinzătoare.

Sabine nu uitase nici o clipă acea umilire. Mai ales că Danika purta sabia cu ea peste tot şi mai ales în faţa mamei ei.

Danika se opri sub arcadă, în capul scărilor acoperite cu un covor verde, care duceau jos, spre arhivele din subsolul galeriei: acolo unde se afla adevărata comoară a acelui loc, păzită zi şi noapte de Lehabah. Ele erau adevăratul motiv pentru care Danikăi, care avusese specializare în istorie la UOS, îi plăcea să treacă pe acolo atât de des, doar pentru a răsfoi lucrările vechi de artă şi cărţile, în ciuda faptului că Bryce o tachina din cauza obiceiurilor ei de lectură.

Danika se întoarse, cu ochii ei de caramel închis.

– Philip Briggs va fi eliberat astăzi.

Bryce sări.

– *Ce?*

– Îi dau drumul în baza unei neclarităţi. Cineva a greşit ceva în hârţogării. Mâine, la întâlnire, primim toate noutăţile.

Danika îşi încleştă maxilarul îngust. Strălucirea primelor-lumini, cernută prin candelabrele de sticlă care mărgineau scara, i se reflecta în părul murdar.

– E atât de aiurea!

Lui Bryce i se făcu stomacul ghem. Rebeliunea oamenilor rămânea în zonele nordice ale Pangerei, teritoriul întins de cealaltă parte a Mării Haldren, însă Philip Briggs făcuse tot ce îi stătea în putere ca să o aducă în Valbara.

– Dar tu şi haita l-aţi prins în fapt, în laboratorul grupului său de rebeli.

Danika bătu cu gheata în podea.

– Birocraţie de doi bani.

– Plănuia să arunce în aer un club. I-ai găsit chiar şi amprentele, ceea ce a demonstrat că el a instrumentat explozia de la Corbul Alb.

Fiind unul dintre cele mai populare cluburi de noapte din oraş, numărul de vieţi care s-ar fi putut pierde era unul catastrofal.

Atacul anterior al lui Briggs fusese la scară mai mică, însă tot atât de mortal, totul fiind plănuit în aşa fel încât să pornească un război între oameni şi Vaniri, care să rivalizeze cu cel din regiunile mai reci ale Pangerei. Briggs nu îşi ascunsese niciodată scopul: declanşarea unui conflict care avea să coste vieţile a milioane de inşi, de fiecare

parte. Erau vieţi dispensabile în cazul în care astfel, pentru oameni, s-ar fi ivit şansa de a-i da jos de la putere pe cei care îi asupreau – pe Vanirii cei dăruiţi cu puteri magice şi vieţi lungi şi, în primul rând, pe Asteri, care conduceau din Oraşul Etern, aflat în Pangera, întreaga planetă Midgard.

Însă Danika şi Haita Diavolilor îi dejucaseră planul. Îl prinseseră pe Briggs şi pe susţinătorii lui de frunte, toţi parte din gruparea Keres, şi îi salvase pe cei nevinovaţi de fanatismul lor.

Fiind una dintre cele mai bune unităţi de metamorfi din Serviciul Auxiliar al Oraşului Semilunii, Haita Diavolilor patrula în Piaţa Veche pentru a se asigura că turiştii beţi, care nu ştiau să îşi ţină mâinile acasă, nu ajungeau să fie nişte turişti beţi şi morţi pentru că se amestecaseră cu cine nu trebuie. Aveau grijă ca barurile, cafenelele, saloanele şi magazinele să fie păzite de huliganii care pătrundeau în oraş în fiecare zi. Şi aveau grijă ca oamenii de teapa lui Briggs să ajungă la închisoare.

Legiunea Imperială 13 pretindea că se ocupa cu acelaşi lucru, însă îngerii care alcătuiau rangurile închipuite ale armatei personale a Guvernatorului nu făceau nimic altceva decât să se încrunte şi să promită că vor dezlănţui Hel pe pământ în cazul în care vor fi provocaţi.

– Crede-mă, zise Danika, tropăind pe scări în jos, am de gând să mă fac al dracului de bine înţeleasă la această şedinţă că eliberarea lui Briggs este inacceptabilă.

Aşa şi trebuia să facă. Chiar dacă Danika ar fi fost nevoită să mârâie în faţa lui Micah Domitus pentru a-şi apăra punctul de vedere. Nu mulţi îndrăzneau să îl scoată din sărite pe Arhanghelul din Oraşul Semilunii, însă Danika nu ar fi ezitat să o facă. Şi, având în vedere că toţi cei şapte Capi ai Oraşului aveau să fie prezenţi la această întâlnire, probabilitatea ca asta să se întâmple era foarte ridicată. Lucrurile aveau tendinţa să escaladeze repede atunci când toţi se aflau în aceeaşi încăpere. Lucrurile nu stăteau chiar ca pe roze între cei şase Capi inferiori din Oraşul Semilunii, metropola cunoscută în mod formal drept Lunathion. Fiecare Cap era responsabil într-o parte a oraşului: Primul lupilor în Codrul Lunii, Regele Toamnei, conducătorul Feelor, în Cvinta Rozelor (CviRo), Regele din Adâncuri în Cantonul Oaselor, Regina Viperă în Piaţa de Carne, Oracolul în Piaţa Veche şi Regina Râului – care îşi făcea foarte rar apariţia, ea reprezentând Casa Apelor şi Curtea Albastră de sub oglinda de turcoaz a râului Istros, pe care arareori catadicsea să o părăsească.

Oamenii din Luncile Asphodel nu avea nici un Cap. Nu aveau nici un loc la masă. Din această cauză Philip Briggs îşi găsise un număr

destul de mare de simpatizanţi.

Însă Micah, Capul Districtului Central al Afacerilor (DCA), guverna peste toţi. Pe lângă titulaturile pe care le avea din partea Oraşului, el era şi Arhanghel de Valbara. Era conducătorul întregului teritoriu şi dădea socoteală doar în faţa celor şase Asteri din Oraşul Etern, capitala şi inima palpitândă a Pangerei. A întregii planete Midgard. Era singurul care l-ar fi putut ţine pe Briggs în închisoare.

Danika ajunsese în capul scărilor care coborau atât de adânc încât fata nu se mai vedea de curbura tavanului. Bryce întârzie câteva clipe sub arcadă, auzind-o pe Danika salutând:

– Hei, Syrinx!

Micul chelălăit de bucurie al himerei de cincisprezece kilograme se ridică pe scări, până sus.

Jesiba cumpărase creatura din Adâncuri cu două luni în urmă, spre bucuria lui Bryce. *Nu este un animal de companie*, o avertizase Jesiba. *Este o creatură rară şi scumpă, cumpărată cu singurul scop de a o ajuta pe Lehabah să păzească aceste cărţi. Nu te amesteca în treburile lui.*

Bryce nu o informase încă pe Jesiba că Syrinx era mult mai interesat de mâncare şi somn şi prefera să fie scărpinat pe burtă în loc să monitorizeze cărţile preţioase. Nu conta că şefa ei ar fi putut să vadă asta oricând, dacă s-ar fi deranjat să verifice zecile de camere de filmat din bibliotecă.

Se auzi vocea tărăgănată a Danikăi, rânjetul de pe chip simţindu-i-se în cuvinte:

– Ce te-a făcut să-ţi tremure izmenele pe tine, Lehabah?

Silfa de foc îi răspunse mormăit:

– Nu port izmene. Nici haine. Nu prea mergi atunci când eşti făcută din flăcări.

Danika chicoti. Înainte ca Bryce să se decidă dacă să coboare sau nu pentru a arbitra meciul dintre silfa de foc şi lupoaică, se auzi telefonul de pe birou. Bănuia cine era.

Bryce, cu tocurile afundându-i-se în covorul pufos, reuşi să ridice receptorul înainte să intre mesageria vocală, scăpând astfel de o muştruluială bună.

– Bună, Jesiba!

Îi răspunse o vocea vioaie şi frumoasă de femeie:

– Te rog să îi spui Danikăi Fendyr că, dacă va continua să folosească dulapul pentru provizii ca pe propriul vestiar, *o voi transforma* în şopârlă.

Termenul „oameni“ a fost folosit doar pentru oamenii propriu-zişi din universul creat de autoare, iar „persoane“ şi „inşi“ cu caracter general

Echivalent al iadului în universul creat de autoare. Inspirat, probabil, de Helheim din mitologia nordică

Capitolul 2

Când îşi făcu Danika apariţia în sala de expoziţii a galeriei, Bryce primise deja o dojană uşor ameninţătoare din partea Jesibei, cu privire la stângăcia ei, un e-mail din partea unei cliente mofturoase care îi cerea să îi expedieze actele pentru urna antică pe care o cumpărase, ca să se poată lăuda în faţa prietenilor ei la fel de cu nasul pe sus ca la petrecerea cu cocktailuri organizată în acea luni, şi două mesaje de la membrii din haita Danikăi, care voiau să afle dacă Alfa lor va omorî sau nu pe cineva pentru că Briggs fusese eliberat.

Nathalie, Terţa Danikăi, trecuse direct la subiect: *A luat-o deja razna din cauza lui Briggs?*

Connor Holstrom însă, Secundul Danikăi, îşi alesese cuvintele pe care le trimisese în eter cu puţin mai multă grijă. Exista întotdeauna ameninţarea unei interceptări. *Ai vorbit cu Danika?* fusese tot.

Bryce tocmai ce îi răspundea lui Connor – *Da. Mă descurc.* – când un lup gri, de mărimea unui cal mai mic, închise uşa de fier de la arhive cu laba, ghearele ţăcănind pe metal.

– Într-atât ţi-au displăcut hainele mele? o întrebă Bryce, ridicându-se de la locul ei.

Singurii care rămăseseră neschimbaţi în această formă erau ochii de caramel ai Danikăi – şi doar acei ochi erau singurii care îmblânzeau graţia şi groaza pură pe care lupul le iradia cu fiecare pas pe care îl făcea spre birou.

– Le am pe mine, nu-ţi face griji! La fiecare cuvânt i se arătau colţii lungi şi ascuţiţi. Danika îşi aţinti urechile acoperite de păr, cercetând calculatorul care tocmai ce fusese închis şi geanta pe care Bryce o aşezase pe masă.

– Vii cu mine?

– Trebuie să fac pe copoiul pentru Jesiba.

Bryce apucă buchetul de chei care deschideau uşile din diferitele sectoare ale vieţii ei.

– Mă tot hărţuieşte în legătură cu Cornul Lunei. De parcă eu nu îl caut non-stop, de o săptămână.

Danika aruncă o privire spre una dintre camerele de supraveghere aşezate la vedere în expoziţie, înălţată în spatele unei statui decapitate a unui faun care dansa, veche de zece mii de ani. Şfichiui o dată din coadă.

– Dar de ce îl vrea, până la urmă?

Bryce ridică din umeri.

– Nu am îndrăznit să o întreb.

Danika o luă legănat spre uşa de la intrare, atentă ca labele ei să nu prindă nici măcar un fir din covor.

– Mă îndoiesc că îl va duce înapoi la templu din pură bunătate.

– Am sentimentul că Jesiba se va folosi de asta în avantajul ei! zise Bryce.

Porniră agale pe strada liniştită, apropiată de Istros. Soarele după-amiezii încingea asfaltul, pe care Danika păşea ca un bloc de musculatură şi blană, între Bryce şi bordură.

Furtul cornului sacru în timpul penei de curent fusese ştirea cea mai importantă de după dezastru: huliganii profitaseră de întuneric pentru a pătrunde în Templul Lunei, furând relicva antică a Feelor de la locul ei din poala zeităţii masive, aşezate pe tron.

Arhanghelul Micah însuşi oferise o recompensă generoasă în schimbul oricărui tip de informaţii cu privire la aceasta şi promisese că nenorocitul care comisese sacrilegiul va fi chemat în faţa justiţiei.

Cu alte cuvine: crucificat.

Bryce ţinuse întotdeauna să nu se apropie de piaţa din DCA, acolo unde se ţineau de obicei crucificările. În anumite zile, în funcţie de cum bătea vântul şi cât de cald era, mirosul de sânge şi carne putrezită răzbătea până departe.

Bryce era în elementul ei alături de Danika. Lupul uriaş cerceta străzile, amuşinând după orice urmă de ameninţare. Bryce, fiind pe jumătate Fee, putea să simtă mirosul inşilor mult mai bine decât un om obişnuit. Când era mică îşi distra copios părinţii descriind mirosurile tuturor celor din micul lor oraş de munte, Nidaros – oamenii nu puteau interpreta lumea astfel. Însă abilităţile ei nici nu se comparau cu ale prietenei sale.

În timp ce amuşina strada, Danika dădu din coadă o dată – şi nu de fericire.

– Relaxează-te! îi zise Bryce. Îţi vei expune cazul în faţa Capilor şi apoi ei vor rezolva lucrurile.

Danikăi i se pleoştiră urechile.

– E o mare porcărie, B. Totul.

Bryce se încruntă.

– Vrei să zici că vreunul dintre Capi vrea ca un rebel de teapa lui Briggs să rămână în libertate? Vor găsi ei o chichiţă şi îl vor arunca din nou în închisoare.

Apoi adăugă, pentru că Danika încă nu se uita la ea:

– Sunt sigură că Legiunea 33 îi monitorizează fiecare pas. Doar să clipească Briggs şi va vedea el de ce sunt în stare îngerii. Hel, Guvernatorul ar fi în stare chiar să îl trimită pe Umbra Mortis după el.

Asasinul personal al lui Micah, care avea darul rar al fulgerului ce îi curgea prin vene, putea elimina aproape orice ameninţare.

Danika mârâi, arătându-şi dinţii strălucitori.

– Pot să mă ocup şi singură de Briggs.

Cercetă strada care li se întindea în faţă, aruncând o privire peste un afiş cu cei şase Asteri înscăunaţi, care păstrau un tron gol în onoarea surorii lor dispărute. Îi scăpă un oftat.

Ea avea să aibă întotdeauna de dus în spate responsabilităţi şi aşteptări pe care Bryce nu trebuie să le îndure, iar Bryce era mai mult decât recunoscătoare pentru acest privilegiu. Atunci când Bryce o dădea în bară, Jesiba se răstea de obicei preţ de câteva minute şi cu asta basta. Dar atunci când Danika o dădea în bară, vestea apărea la ştiri şi umplea interwebul.

Sabine era cea care se asigura de asta.

Bryce şi Sabine se urâseră din clipa în care Alfa rânjise dispreţuitor la colega de cameră neadecvată, corcită a unicului ei copil, în acea primă zi de la UOS. Şi Bryce o îndrăgise pe Danika din momentul în care noua ei colegă de cameră îi întinsese mâna oricum, adăugând că Sabine se oftica doar pentru că sperase să dea de un vampyr cu muşchi după care să bălească.

De obicei, Danika nu accepta ca părerile celorlalţi – mai ales ale lui Sabine – să îi ştirbească farmecul şi buna dispoziţie, dar în zile dificile cum era aceea… Bryce îşi trecu mâna de-a lungul spinării tonifiate a Danikăi – o mângâiere uşoară, reconfortantă.

– Crezi că Briggs va veni după tine sau după haită?

Bryce simţi un gol în stomac. Danika nu îl prinsese singură pe Briggs – acesta avea o socoteală de încheiat cu ei toţi.

Danika îşi încreţit botul.

– Nu ştiu.

Ecoul cuvintelor plutea între ele. Într-o luptă corp la corp Briggs nu ar fi supravieţuit în faţa Danikăi. Însă vreuna dintre bombele acelea ale lui ar fi schimbat totul. Dacă Danika ar fi făcut Saltul în nemurire, ar fi supravieţuit probabil. Dar, de vreme ce nu îl făcuse... de vreme ce era singura din Haita Diavolilor care nu îl făcuse încă... Bryce îşi simţi gura uscată.

– Ai grijă! îi zis ea uşor Danikăi.

– Voi avea.

Ochii calzi ai Danikăi erau încă plini de umbre. Dar apoi îşi scutură capul, de parcă s-ar fi scuturat de apă – o mişcare pur canină. Bryce se minuna adesea de faptul că Danika putea să scape de astfel de temeri, ori cel puţin să le dea deoparte, cât să meargă înainte. Şi, într-adevăr, Danika schimbă subiectul:

– Fratele tău va fi prezent astăzi, la întâlnire.

Frate vitreg. Bryce nu se obosi să o corecteze. Frate doar de o parte, dar Fee şi nesimţit cu totul.

– Şi?

– M-am gândit doar să te avertizez că îl voi vedea.

Faţa lupului se îmblânzi puţin.

– Mă va întreba ce mai faci.

– Spune-i lui Ruhn că sunt ocupată cu chestii importante şi că poate să se ducă în Hel.

Danika îşi înăbuşi un chicotit.

– Unde mai exact trebuie să faci pe copoiul?

– La templu.

Bryce oftă.

– Sincer, mă ocup de treaba asta de o veşnicie şi nu reuşesc să îmi dau seama de nimic. Nu există suspecţi, nu se aud zvonuri de la Piaţa de Carne cum că ar fi de vânzare, nu există nici măcar un motiv, care să justifice de ce şi-ar bate cineva capul să îl fure. E destul de faimos, aşa că cel care l-a luat îl ţine probabil bine ascuns.

Bryce se încruntă spre cerul senin.

– Aproape că îmi vine să mă întreb dacă nu cumva pana de curent este legată de această dispariţie – dacă nu cumva cineva a umblat la reţea, pentru ca mai apoi să fure Cornul, profitând de haosul creat. În acest oraş sunt în jur de douăzeci de persoane destul de îndemânatice pentru a face aşa ceva şi jumătate dintre ele au şi resursele necesare ca să o scoată la capăt.

Coada Danikăi zvâcni.

– Dacă sunt capabili de așa ceva, ți-aș sugera să stai deoparte. Du-o pe Jesiba de nas puțin, fă-o să creadă că te ocupi de asta și apoi lasă lucrurile baltă. Fie Cornul va apărea de la sine până la urmă, fie ea se va plictisi și va trece la o altă misiune stupidă.

Bryce trebui să recunoască.

– Eu doar... Ar fi bine să găsesc Cornul. Pentru cariera mea.

Hel știa ce însemna asta. După un an de lucrat la galerie, singurul lucru cu care se alesese fusese dezgustul în fața cantității obscen de mari de bani pe care bogații îi risipeau pe vechituri de nimic.

Danikăi îi străluciră ochii.

– Da, știu.

Bryce trase de pandantivul mic de aur – trei cercuri intersectate – prins de un lănțișor delicat în jurul gâtului.

Danika patrula înarmată cu gheare, o sabie și pistoale, însă singura armură de zi cu zi a lui Bryce era aceasta: o amuletă archesiană, nu mai mare decât degetul ei arătător, pe care i-o dăruise Jesiba în prima zi de lucru.

Un armură hazmat sub formă de colier, se minunase Danika atunci când Bryce îi arătase protecția pe care o exercita amuleta împotriva mai multor obiecte magice. Amuletele archesiene nu erau ieftine, însă Bryce nu se amăgea închipuindu-și că darul șefei ei îi fusese dat fără interes. Asigurarea ar fi fost un adevărat coșmar pentru Jesiba dacă Bryce nu ar fi avut amuleta.

Danika dădu din cap spre colier.

– Nu ți-l da jos. Mai ales atunci când investighezi chestiuni precum Cornul.

Deși puterile extraordinare ale Cornului pieriseră de mult, în cazul în care acesta fusese furat de cineva puternic, avea nevoie de cât mai multă protecție magică împotriva hoțului.

– Da, da.

Bryce știa că Danika are dreptate. Nu își scosese niciodată colierul, din clipa în care îl primise. În cazul în care Jesiba s-ar fi gândit să se descotorosească de ea, știa că trebuia să găsească o cale prin care să se asigure că amuleta rămâne la ea. Danika îi dăduse acest sfat de mai multe ori, neputând să-și controleze instinctul de lup care îi cerea să o protejeze cu orice preț. Era unul dintre motivele pentru care Bryce o iubea și pentru care în acea clipă pieptul i se umplu de dragoste și recunoștință.

Lui Bryce îi sună telefonul în geantă și ea îl pescui afară. Danika trase cu ochiul, observă cine o suna și dădu din coadă, ciulindu-și

urechile.

– Să nu scoţi o vorbă despre Briggs! o avertiză Bryce.

Apoi răspunse la telefon:

– Bună, mamă.

– Bună, scumpo!

Vocea clară a lui Ember Quinlan îi răsună în ureche, făcând-o pe Bryce să zâmbească chiar şi de la cinci sute de kilometri depărtare.

– Am vrut să mă asigur că este în ordine să te vizitez weekendul următor.

– Salut, mami! lătră Danika spre telefon.

Ember râse. Ea fusese întotdeauna „mami" pentru Danika, chiar de la prima lor întâlnire. Iar Ember, care nu mai avusese alţi copii în afară de Bryce, fusese mai mult decât bucuroasă să primească încă o fiică, la fel de încăpăţânată şi de pusă pe năzbâtii.

– E şi Danika cu tine?

Bryce îşi dădu ochii peste cap şi îndreptă telefonul spre prietena ei. Din doi paşi, Danika se preschimbă. O strălucire luminoasă şi lupul masiv se micşoră în forma sa umană. Danika înhăţă telefonul de la Bryce şi îl propti între umăr şi ureche, în timp ce îşi aranja bluza albă de mătase pe care i-o împrumutase Bryce, îndesându-şi-o în blugii cu pete. Reuşise să şteargă în bună parte vărsătura vânătorului nocturn de pe pantaloni şi de pe geaca de piele, însă tricoul părea să fi fost o cauză pierdută.

– Facem o plimbare! zise Danika la telefon.

Datorită urechilor ei ascuţite, Bryce o auzi clar pe mama ei întrebând:

– Unde?

Pentru Ember Quinlan, nevoia de a-şi proteja fiica era un sport olimpic. Când se mutase aici, în Lunathion, purtaseră un adevărat război al voinţelor. Ember cedase doar atunci când aflase cine era colega de cameră a lui Bryce în primul an, iar apoi îi ţinuse Danikăi o predică despre ce trebuia să facă pentru a se asigura că Bryce va fi în siguranţă. Din fericire, Randall, tatăl vitreg al lui Bryce, îşi întrerupsese soţia după o jumătate de oră.

Bryce ştie cum să se apere, îi amintise Randall lui Ember. *Am avut noi grijă de asta. Şi îşi va continua antrenamentul cât timp va sta aici, nu-i aşa?*

Bryce făcuse întocmai. Fusese la poligon cu doar câteva zile în urmă, ca să exerseze mişcările pe care Randall – adevăratul ei tată, aşa cum îl considera ea – o învăţase încă din copilărie: cum să încarce un pistol, cum să ţintească, cum să îşi controleze respiraţia.

De cele mai multe ori se gândea că pistoalele sunt nişte maşinării brutale de ucis şi se simţea recunoscătoare pentru reglementările severe ale Republicii. Dar, dat fiind faptul că nu prea avea cu ce să se apere, în afara vitezei şi a câtorva manevre, ajunsese să înţeleagă că, pentru un om, pistolul putea să facă diferenţa între viaţă şi moarte.

Danika ocoli adevărul.

– Mergem doar până la taraba unui negustor din Piaţa Veche – voiam nişte chiftele de miel.

Înainte ca Ember să apuce să îşi continue interogatoriul, Danika adăugă:

– Hei, B trebuie să fi uitat să îţi spună că weekendul următor mergem în Kalaxos – Ithan are un meci de sunball acolo şi vom merge cu toţii ca să îl susţinem.

Era pe jumătate adevărat. Meciul avea într-adevăr loc, însă nu vorbiseră să meargă să-l vadă jucând pe fratele mai mic al lui Connor, steaua de la Universitatea din Oraşul Semilunii. În acea după-amiază, Haita Diavolilor mergea în fapt la arena UOs ca să îl susţină pe Ithan, dar Bryce şi Danika nu se deranjaseră să mai ia parte la vreun meci în deplasare din anul doi de facultate, pe când Danika avea o relaţie cu unul dintre jucătorii din apărare.

– Păcat! răspunse Ember.

Bryce aproape că vedea cuta de pe fruntea mamei ei.

– Abia aşteptam vizita.

Solas arzător, femeia asta chiar ştia cum să te facă să te simţi vinovat. Bryce se strâmbă şi îşi înhăţă înapoi telefonul.

– Şi noi, dar hai mai bine să reprogramăm pentru luna viitoare.

– Dar mai e atât de mult până atunci…

– La naiba, văd un client pe stradă! minţi Bryce. Trebuie să închid.

– Bryce Adelaide Quinlan…

– Pa, mamă!

– Pa, mamă! repetă şi Danika, chiar când Bryce închidea.

Bryce oftă cu ochii spre cer, ignorând îngerii care treceau în zbor, umbrele lor legănându-se peste străzile poleite de soare.

– Urmează un mesaj în trei, doi…

Telefonul vibră.

Ember îi scrisese:

☽ *Dacă nu te-aş cunoaşte, aş crede că ne eviţi, Bryce. Tatăl tău va fi foarte rănit.*

Danika fluieră.

– Ah, e bună!

Bryce suspină.

– Nu am să-i las să vină în oraş atâta timp cât Briggs este în libertate.

Danikăi îi pieri zâmbetul de pe buze.

– Ştiu. Vom continua să îi amânăm până când se aranjează lucrurile.

Slavă Cthonei că o avea pe Danika – ea avea întotdeauna un plan.

Bryce îşi strecură telefonul în geantă, lăsând mesajul mamei ei fără răspuns.

Ajunseră la Poarta din inima Pieţei Vechi, cu arcada ei din cuarţ la fel de transparentă ca un lac îngheţat, chiar atunci când soarele se reflecta în marginea ei de sus, împrăştiind mici curcubeie pe una dintre clădirile care o flancau. La Solstiţiul de Vară, atunci când soarele se alinia perfect cu Poarta, întreaga piaţă se umplea de curcubeie, atât de multe încât era ca şi cum ai fi păşit într-un diamant.

Turiştii dădeau năvală, coada şerpuită întinzându-se de-a latul pieţei. Cu toţii îşi aşteptau ocazia de a face o fotografie cu monumentul înalt de mai bine de şase metri. Era una dintre cele şapte porţi aflate în oraş, toate sculptate din blocuri enorme de cuarţ, tăiate din Munţii Laconieni din nord. Poarta din Piaţa Veche era adesea numită Poarta Inimii, datorită faptului că se afla chiar în centrul oraşului Lunathion, în timp ce celelalte şase Porţi erau amplasate echidistant faţă de ea, fiecare dintre ele deschizându-se spre un drum care conducea afară din fortăreaţă.

– Ar trebui să facă un drum de acces special pentru ca rezidenţii să poată traversa piaţa! mormăi Bryce, în timp ce îşi croiau drum printre turişti şi negustori.

– Şi să le dea amenzi turiştilor dacă merg prea încet! adăugă Danika.

Dar, când un cuplu de tineri, care o recunoscuseră, se entuziasmară şi începură să facă poze, le rânji lupeşte.

– Mă întreb ce ar zice dacă ar şti că ai împrăştiată pe tine zeama specială a acelui vânător nocturn! murmură Bryce.

Danika îi dădu un cot.

– Jigodie! Le făcu prietenește cu mâna turiştilor şi apoi îşi văzu mai departe de drum.

De cealaltă parte a Porţii Inimii, în mijlocul unei mici armate de negustori care vindeau mâncare şi porcărioare turistice, un al doilea

rând de persoane aştepta să pătrundă în blocul de aur din partea de sud.

– Va trebui s-o tăiem printre ei ca să trecem de cealaltă parte!

Bryce se încruntă la turiştii care leneveau în căldura toropitoare.

Dar Danika se oprise, cu faţa ei ascuţită întoarsă spre Poartă şi spre placă.

– Haide să ne punem o dorinţă!– Nu stau la coada aia.

De obicei îşi strigau dorinţele în eter, noaptea târziu, când se întorceau acasă după o noapte de beţie la Corbul Alb şi găseau piaţa goală.

Bryce verifică ora pe ecranul telefonului.

– Nu trebuie să ajungi în Comitium?

Cartierul general al Guvernatorului, cu cele cinci turnuri, era la cel puţin un sfert de oră de mers pe jos.

– Am timp! zise Danika.

O apucă pe Bryce de mână, trăgând-o după ea prin mulţime spre adevăratul punct de atracţie al Porţii. Ridicându-se la aproape un metru faţă de sol, se afla claviatura: un bloc din aur solid, incrustat cu şapte pietre preţioase, fiecare dintre ele reprezentând un cartier diferit al oraşului şi având dedesubt însemnul districtului respectiv. Smarald şi un trandafir pentru Cvinta Rozelor. Opal şi o pereche de aripi pentru DCA. Rubin şi o inimă pentru Piaţa Veche. Safir şi un stejar pentru Codrul Lunii. Ametist şi o mână de om pentru Luncile Asphodel. Ochi de tigru şi un şarpe pentru Piaţa de Carne. Şi onix – atât de negru încât înghiţea lumina – alături de un blazon cu craniu şi oase încrucişate pentru Cantonul Oaselor.

Sub arcada pietrelor preţioase şi a emblemelor gravate, se ridica uşor un disc mic şi rotund din metal, uzat de nenumărate mâini, labe, solzi şi aşa mai departe.

Pe un afiş, lângă el, stătea scris: *Atingeţi pe proprie răspundere. A nu se folosi* între apus şi răsărit. Contravenienţii vor fi amendaţi.

Cei care stăteau la coadă, aşteptând să aibă acces la disc, nu păreau să fie deranjaţi de aceste riscuri.

Nişte adolescenţi metamorfi de sex masculin – probabil un tip de felină, după miros – se împingeau unu pe celălalt în faţă, dându-şi coate, tachinându-se, fiecare dintre ei provocându-l pe celălalt să atingă discul.

– Patetic!

Danika trecu legănat pe lângă coadă, sfori şi o gardiană orăşenească cu o faţă plictisită – o tânără Fee – până ajunse în faţă.

Pescui o legitimaţie din buzunarul gecii de piele şi o flutură în faţa gardienei, care se făcu mai băţoasă când înţelese cine se băgase în faţă. Se dădu imediat înapoi, fără să se uite măcar la emblema aurie a semilunii în formă de arc cu o săgeată trecută prin ea.

– Treburi oficiale ale Aux! declară Danika fără să clipească. Durează doar câteva clipe.

Bryce îşi înăbuşi râsul, hiperconştientă de privirile urâte care li se aruncau din spate, de cei aflaţi la coadă.

Danika li se adresă uşor tărăgănat adolescenţilor:

– Dacă nu aveţi de gând să o faceţi, atunci daţi-vă la o parte.

Băieţii se întoarseră spre ea şi se îngălbeniră precum ceara. Danika zâmbi, arătându-şi aproape toţi dinţii. Nu era o priveliştе agreabilă.

– Ah, la naiba! şopti unul dintre ei.

Bryce îşi ascunse zâmbetul. Nu se sătura niciodată de aceste reacţii – de uimirea aceea. În primul rând, pentru că Danika îşi câştigase acest renume. În fiecare zi, Danika câştiga uimirea care înflorea pe feţele străinilor atunci când îi zăreau părul ca mătasea porumbului şi tatuajul de pe gât. Şi spaima care îi făcea pe derbedeii din oraşul acela să se gândească de două ori înainte de a încerca să se lege de ea şi de Haita Diavolilor.

Cu excepţia lui Philip Briggs. Bryce zise o rugăciune în gând către adâncurile albastre ale lui Ogenas, pentru ca zeul să îi lumineze mintea lui Briggs, care ar fi făcut bine să stea departe de Danika în cazul în care avea să umble vreodată în libertate.

Băieţii se dădură la o parte şi le luă doar câteva milisecunde ca să o observe şi pe Bryce. Uimirea de pe chipuri li se preschimbă în interes ostentativ.

Bryce sfornăi. *Vise plăcute*.

Unul dintre ei se bâlbâi, întorcându-şi atenţia de la Bryce spre Danika.

– P-profesorul meu de istorie mi-a zis că Porţile au fost la origine instrumente de comunicare.

– Fac pariu că aşa cucereşti toate fetele, cu informaţiile astea strălucite! zise Danika, fără să se mai uite înapoi la ei, neimpresionată şi neinteresată.

Adolescenţii prinseră ideea şi se furişară înapoi la coadă. Bryce zâmbi cu mândrie şi se grăbi să treacă lângă prietena ei, aruncând o privire în jos, la claviatură.

Adolescentul avea însă dreptate. Cele şapte Porţi ale oraşului, fiecare dintre ele situată pe o rută importantă care străbătea Lunathion, fuseseră create pentru a servi drept cale rapidă de comunicare între gardienii districtelor, cu secole în urmă. Era îndeajuns să îşi aşeze cineva palma pe discul de aur din centrul claviaturii şi să vorbească pentru ca vocea să îi ajungă la celelalte Porţi, iar nestemata districtului de unde venea să se lumineze.

Desigur, pentru asta era nevoie de un strop de magie – care era literalmente sorbit, ca de un vampyr, din venele persoanei care atingea claviatura. Era o *undă* vibrantă de putere, pierdută pentru totdeauna.

Bryce îşi ridică ochii spre placa de bronz de deasupra capului ei. Porţile de cuarţ erau monumente memoriale, deşi nu ştia în amintirea cărui conflict sau război fuseseră înălţate. Toate aveau însă aceeaşi plăcuţă: *Puterea va fi întotdeauna a acelora care îşi dau viaţa pentru oraş.*

Având în vedere că era un crez care putea fi interpretat ca fiind în opoziţie cu regula Asterilor, Bryce fusese întotdeauna surprinsă că lăsau Porţile să stea în continuare în picioare, aşa cum se găseau. Ajungând să fie anacronice după inventarea telefoanelor, Porţile îşi găsiseră o a doua viaţă atunci când copiii şi turiştii începură să le folosească, punându-şi prietenii să meargă pe la celelalte Porţi din oraş ca să le poată şopti porcărioare, sau minunându-se pur şi simplu de ineditul unei metode de comunicare atât de învechite. Deloc surprinzător, în weekenduri, beţivanii nesimţiţi – o categorie în care Bryce şi Danika se încadrau cu certitudine – au ajuns să deranjeze cetăţenii atât de tare cu strigătele lor de la Porţi, încât a fost necesară instituirea unor ore de funcţionare.

Apoi a apărut superstiţia stupidă care spunea că Poarta îţi putea îndeplini dorinţele, şi că atunci când renunţai la un strop din puterea ta aduceai o ofrandă celor cinci zei.

Era o vrăjeală, Bryce ştia aşa, dar dacă o făcea pe Danika să nu mai fie atât de afectată de eliberarea lui Briggs, ei bine, atunci merita.

– Ce dorinţă îţi vei pune? întrebă Bryce.

Danika privea în jos la discul cu pietrele întunecate deasupra lui.

Smaraldul pentru CviRo se aprinse şi vocea unei femei tinere răzbătu ca un chiţăit: „Ţâţici!“

Oamenii din jurul lor râseră, sunetele răsunând ca picăturile de apă pe o stâncă, iar Bryce chicoti.

Danika însă devenise solemnă.

– Îmi doresc prea multe lucruri.

Înainte ca Bryce să apuce să întrebe ceva, Danika ridică din umeri.

– Dar cred că îmi voi pune dorința ca Ithan să câștige meciul de sunball în seara asta.

Și cu aceste cuvinte își așeză palma pe disc. Bryce se dădu la o parte, privind-o pe prietena ei cum se cutremură o dată și apoi surâse, dându-se la o parte. Îi străluciră ochii de culoarea caramelului.

– E rândul tău.

– Știi că nu prea am de unde să dau magie, dar fie!

Bryce nu voia să fie întrecută, nici măcar de un lup Alfa. Din clipa în care Bryce intrase în camera ei de la cămin în primul an de facultate, ele două fuseseră de nedespărțit. Ele două, nimeni altcineva, așa cum trebuia să fie pentru totdeauna.

Plănuiseră chiar să facă Saltul împreună – să înghețe în nemurire în aceeași clipă, având ca ancore membri din Haita Diavolilor.

Teoretic, nu era vorba cu adevărat despre nemurire – Vanirii îmbătrâneau și mureau, fie din cauze naturale sau prin alte metode, însă procesul de îmbătrânire era încetinit atât de mult după Salt încât, în funcție de specie, puteau trece și secole până când să apară un rid. Feele puteau trăi o mie de ani, metamorfii și vrăjitoarele în jur de cinci secole, iar îngerii undeva între. Cei care erau întru totul oameni nu puteau face Saltul pentru că nu aveau magie. Și, prin comparație cu oamenii, cu durata lor de viață obișnuită și procesul încet de vindecare, Vanirii erau în esență nemuritori – copiii unora dintre specii nici măcar nu ajungeau la maturitate până la optzeci de ani. Și majoritatea erau foarte, foarte greu de ucis.

Însă Bryce nu prea se gândea unde era locul ei în acest spectru – dacă moștenirea ei de semi-Fee avea să îi ofere o sută de ani sau o mie. Nu conta, atâta timp cât Danika avea să îi fie alături pe întreaga durată. Din clipa Saltului. Aveau să facă saltul mortal la zenitul puterilor lor pe deplin maturizate, să dea piept cu ceea ce se afla în străfundul sufletelor lor, orice va fi fost, și apoi să alerge înapoi spre viață înainte ca lipsa de oxigen să le facă să intre în moarte cerebrală. Sau să le ucidă, pur și simplu.

Dar, în timp ce Bryce avea să moștenească puteri abia cât să facă niște trucuri ca de magician pentru copii, de la Danika se aștepta un noian, puteri care aveau să o înalțe în rang cu mult peste Sabine – cel mai probabil egale cu cele ale Feelor din familia regală, poate chiar mai mari decât ale Regelui Toamnei însuși.

Nu se mai auzise niciodată ca un metamorf să aibă o astfel de putere, însă toate testele standard din copilărie o confirmaseră: după ce făcea Saltul, Danika avea să devină o autoritate printre lupi, cu puteri cum nu se mai văzuseră din vremurile străvechi, din ţinutul de peste mare.

Danika nu avea să devină doar Primul lupilor din Oraşul Semilunii. Nu, ea putea ajunge Alfa tuturor lupilor. De pe întreaga planetă!

Danika nu părea niciodată să acorde prea mare atenţie acestui lucru. Nu îşi făcea planurile de viitor în funcţie de asta.

Douăzeci şi şapte de ani era vârsta ideală pentru Salt, se hotărâseră amândouă, după ce ani de zile analizaseră la sânge nenumăraţi nemuritori care îşi numărau anii în secole şi milenii. Chiar înaintea oricăror linii permanente, riduri sau fire albe. Celor care le puneau întrebări le răspundeau într-o doară: *Ce rost are să fim ditamai nemuritoarele dacă avem ţâţele lăsate?*

Nesimţite vanitoase! şuierase Fury prima oară când auzise explicaţia.

Fury, care făcuse Saltul la douăzeci şi unu de ani, nu îşi alesese singură momentul. Se întâmplase pur şi simplu sau cineva o obligase – nu ştiau sigur. Prezenţa lui Fury la Universitatea din Oraşul Semilunii fusese doar o acoperire pentru o misiune; cea mai mare parte a timpului şi-o petrecea făcând lucruri cu adevărat scabroase pentru cantităţi obscene de bani, în Pangera. Politica ei era să nu dea niciodată detalii.

Asasină, pretindea Danika. Chiar şi Juniper, fata faun care completa patrulaterul prieteniei lor, recunoştea că era foarte posibil ca Fury să fie o mercenară. Dacă Fury era sau nu angajată uneori de Asteri şi de Senatul Imperial pe care îl controlau, era de discutat. Însă nici uneia dintre ele nu le păsa prea mult – nu când Fury le proteja întotdeauna atunci când îi cereau ajutorul. Şi chiar şi atunci când nu o făceau.

Bryce îşi trecu mâna pe deasupra discului de aur. Privirea şmecheră a Danikăi o grăbea.

– Haide, B! Nu fi mămăligă!

Bryce oftă şi îşi aşeză palma pe claviatură.

– Îmi doresc ca Danika să îşi facă manichiura. Unghiile ei arată ca dracu'.

O străbătu un fulger, simţi un fel de aspiraţie în jurul buricului şi apoi se trezi în râsetele Danikăi, împinsă la o parte.

– Nesimţito!

Bryce îşi trecu mâna în jurul umerilor ei.

– Ai meritat-o.

Danika îi mulţumi gardienei, care era încântată de atenţia care i se acorda, şi îi ignoră pe turiştii care încă făceau fotografii. Nu scoaseră nici un cuvânt până când nu ajunseră în capătul de nord al pieţei – de acolo Danika avea să se îndrepte spre cerurile şi turnurile DCA, către complexul întins din Comitium, aflat chiar în inima districtului, iar Bryce spre Templul Lunei, care era la trei străzi depărtare.

Danika îşi întoarse capul spre străzile din spatele lui Bryce.

– Ne vedem acasă, bine?

– Ai grijă.

Bryce răsuflă, încercând să scape de neliniştea care o încerca.

– Ştiu cum să am grijă de mine, B!

Dar în ochii Danikăi se citea afecţiunea – o gratitudine care o copleşea pe Bryce – pentru simplul fapt că exista cineva căruia îi păsa dacă trăieşte sau moare.

Sabine era un om de nimic. Nu scosese nici măcar un cuvânt despre cine ar fi putut să fie tatăl Danikăi – aşa că Danika crescuse fără nimeni alături, cu excepţia bunicului ei, care era prea bătrân şi mult prea retras ca să o poată cruţa pe Danika de cruzimile mamei ei.

Bryce îşi înclină capul spre DCA.

– Succes! Nu scoate din sărite prea mulţi oameni.

– Ştii bine că asta voi face.

Danika avea pe chip un zâmbet care nu i se reflecta şi în privire.

Capitolul 3

Când ajunse acasă, Bryce găsi deja Haita Diavolilor în apartamentul ei.

Nu avusese cum să rateze râsetele gâlgâite care o întâmpinaseră chiar înainte de a ajunge la etajul al doilea, precum şi zgomotele canine de amuzament. Ambele continuaseră în timp ce urca ultimul etaj, Bryce zicându-şi în tot acest timp că planurile ei pentru o seară liniştită pe canapea fuseseră spulberate.

Scoţând pe gură o serie de înjurături care ar fi făcut-o mândră pe mama ei, Bryce deschise cu cheia uşa de fier vopsită în albastru a apartamentului, luându-şi sufletu-n dinţi ca să dea piept cu avalanşa de şefie şi aroganţă şi cu zgomotul general din toate aspectele vieţii ei. Şi aici se gândea doar la Danika. Iar haita Danikăi transforma toate acestea într-o formă de artă. În mare parte pentru că o considerau pe Bryce ca una de-a lor, deşi ea nu avea pe gât tatuajul cu sigiliul lor.

Uneori îi părea rău pentru viitorul partener al Danikăi, oricine ar fi urmat să fie acela. Bietul de el nu avea să ştie ce l-a lovit după ce se lega de ea. Asta doar dacă nu cumva şi el avea să fie lup, deşi Danika era la fel de puţin interesată să se cupleze cu un lup pe cât era şi Bryce. Cu alte cuvinte: nici în ruptul capului!

Bryce împinse puternic cu umărul în uşă – muchiile ei strâmbe se blocau adesea, în mare parte mulţumită neastâmpărului dracilor împieliţaţi care erau acum împrăştiaţi pe mai multe fotolii şi canapele deşelate – şi oftă, trezindu-se fixată de şase perechi de ochi. Şi de şase rânjete.

– Cum a fost meciul?

Adresă întrebarea întregii camere, aruncându-şi cheile într-un bol de ceramică puţin într-o şuie, pe care Danika îl făcuse fără să se străduiască prea mult la un curs de olărit din facultate. Nu aflase

nimic de la Danika în legătură cu întâlnirea referitoare la Briggs în afara unui generic *Îți povestesc acasă*.

Nu avea cum să-i fi mers prea rău de vreme ce Danika ajunsese la meciul de sunball. Îi trimisese chiar și o fotografie cu toată gașca în fața terenului, cu Ithan mic în fundal, doar o siluetă cu cască.

Apoi îi apăruse pe ecran un mesaj de la jucătorul-vedetă însuși: *Data viitoare ai face bine să vii cu ei, Quinlan.*

Îi scrisese și ea: *Puiului de lup îi e dor de mine?*

Știi bine, îi răspunsese Ithan.

– Am câștigat! zise Connor leneș, din colțul în care se întinsese, în locul *ei* preferat de pe canapea.

Purta tricoul lui gri, cu logoul echipei de sunball a UOS, destul de boțit cât să îi arate forma mușchilor și pielea aurie.

– Ithan a dat golul câștigător!

Bronson purta încă o geacă argintie cu albastru, cu *Holstrom* scris pe spate.

Fratele mai mic al lui Connor, Ithan, era membru neoficial în Haita Diavolilor. Întâmplarea făcea ca Ithan să fie și cea de-a doua persoană în topul preferințelor lui Bryce, după Danika. Mesajele dintre ei erau o înlănțuire nesfârșită de tachinări și replici sarcastice, schimburi de poze și comentarii amuzante despre aerele de șef ale lui Connor.

– Din nou?

Bryce își aruncă din picioare pantofii alb-perlat cu tocuri de zece centimetri.

– Ithan nu poate și el să împartă gloria cu ceilalți băieți?

De obicei, Ithan stătea chiar acolo, pe canapea, lângă fratele lui, obligând-o pe Bryce să se înghesuie între ei, în timp ce urmăreau cine știe ce program era la televizor, dar în serile în care avea meci, alegea să petreacă alături de colegii lui de echipă.

Connor păstră un început de zâmbet în colțul gurii în timp ce Bryce îi înfruntă privirea, privindu-l în ochi mai mult decât majoritatea ar fi considerat înțelept. Cei cinci tovarăși de haită, dintre care doi încă în formă de lup, șfichiuind din cozile stufoase, își ținură înțelepți gurile și boturile închise.

Toată lumea știa că, dacă nu ar fi fost Danika, Connor ar fi fost Alfa în Haita Diavolilor. Însă Connor nu era ranchiunos. Ambițiile lui nu erau de așa natură. Spre deosebire de ale lui Sabine.

Bryce împinse geanta pentru dans pe care o avea de rezervă ca să își facă loc pentru poșetă și îi întrebă pe lupi:

– La ce vă uitaţi în seara asta?

Oricare ar fi fost răspunsul, ea era deja hotărâtă să se retragă în camera ei, cu un roman de dragoste în braţe. Şi să închidă uşa.

Nathalie, care răsfoia pe canapea o revistă cu bârfe despre vedete, nici măcar nu îşi ridică fruntea când îi răspunse:

– O chestie nouă de procedură legală despre un grup de lei care atacă o corporaţie diabolică a Feelor.

– Sună precum ceva ce ar putea lua toate premiile!

Bronson mormăi dezaprobator. Preferinţele acestui tip masiv se îndreptau mai mult spre filme de artă şi documentare. Deloc surprinzător, lui nu i se permitea niciodată să aleagă programul pentru Noaptea în Haită.

Connor îşi trecu degetul bătătorit peste braţul rotund al canapelei.

– Ai ajuns târziu acasă.

– Eu am un job. Poate ar trebui să faci şi tu rost de unul. Nu mai sta ca o lipitoare pe canapeaua mea.

Ceea ce zicea Bryce nu era tocmai cinstit. În calitate de secund al Danikăi, Connor era cel care o susţinea pe aceasta. Pentru a păstra oraşul în siguranţă, el ucisese, torturase şi mutilase, apoi ieşise din nou şi făcuse aceleaşi lucruri de la capăt, şi asta înainte ca luna să apună.

Nu se plângea niciodată. Nici unul dintre ei nu o făcea. Ce rost are să te văicăreşti? îi spusese Danika atunci când Bryce o întrebase cum rezista brutalităţilor, atunci când nu ai altă soluţie decât să te alături Auxiliarului? Metamorfii care se năşteau în specii prădătoare erau predestinaţi unor anumite grupuri Aux înainte de a se naşte.

Bryce încercă să nu se uite la lupul cu coarne tatuat pe o parte a gâtului lui Connor – dovada unei vieţi predestinate aservirii. Dovada loialităţii lui eterne faţă de Danika şi de Haita Diavolilor, faţă de Aux.

Connor o privi din cap până în picioare, cu acel început de zâmbet. Asta o făcu pe Bryce să strângă din dinţi.

– Danika e în bucătărie. Mănâncă jumătate din pizza, înainte să avem şi noi ocazia să luăm o gură.

– *Ba nu!* se auzi replicând cu gura plină.

Zâmbetul lui Connor crescu.

Bryce îşi pierdu respiraţia pentru câteva clipe în faţa zâmbetului, a luminii păcătoase din ochii lui.

Restul haitei rămase conştiincios concentrată asupra televizorului, cu toţii prefăcându-se că urmăresc ştirile de seară.

Bryce înghiţi în sec şi îl întrebă:

– E ceva ce ar trebui să ştiu?

În traducere: Întâlnirea cu Briggs a fost un dezastru?

Connor ştia ce voia ea să spună. Ştia întotdeauna. Făcu un semn din cap spre bucătărie:

– Ai să vezi.

Traducerea: *Nu a fost prea grozav.*

Bryce tresări şi reuşi în cele din urmă să îşi ia ochii de la el ca să pornească spre bucătărioară. Îi simţea privirea lui Connor, aţintită asupra ei, la fiecare pas.

Şi poate că îşi legănă şoldurile. Un picuţ doar.

Într-adevăr, Danika îşi îndesa o bucată de pizza în gură şi făcu ochii mari când o văzu pe Bryce, ca să o avertizeze să îşi ţină gura. Bryce înţelese ruga nerostită şi dădu doar uşor din cap.

O cutie de bere pe jumătate goală îşi scurgea condensul pe blatul de bucătărie din plastic de care stătea rezemată Danika, cu cămaşa ei împrumutată din satin asudată în jurul gâtului. Coada împletită îi atârna pe umărul suplu, cu cele câteva şuviţe colorate neobişnuit de şterse. Chiar şi pielea ei albă, de obicei îmbujorată de culoare şi sănătate, părea cenuşie.

Adevărul era că primele-lumini proaste de la bucătărie – două becuri chioare – nu erau tocmai flatante, în orice caz, dar… Bere. Mâncare. Haita care păstra distanţa. Şi acel gol, acea oboseală din privirea prietenei ei – da, se întâmplase ceva la acea întâlnire.

Bryce trase de uşa de la frigider şi îşi scoase şi ea o bere. Fiecare membru al haitei avea preferinţele lui şi cum erau predispuşi să îşi facă apariţia oricând aveau chef, frigiderul era plin cu sticle, cutii şi cu o cană în care ar fi putut să jure că era… mied? Aceea trebuie să fi fost a lui Bronson.

Bryce apucă una dintre cutiile preferate ale lui Nathalie – o bere spumoasă, cu gust lăptos şi mult hamei – şi o desfăcu.

– Briggs?

– Eliberat în mod oficial. Micah, Regele Toamnei şi Oracolul au sucit şi răsucit pe toate părţile fiecare lege şi nu au putut să găsească nici o cale de a-l reţine. Ba chiar Ruhn i-a şi cerut lui Declan să apeleze la căutările lui tehnologice sofisticate şi tot nu a găsit nimic. Sabine i-a ordonat Haitei Lunii Scitice să îl supravegheze pe Briggs în noaptea asta, alături de câţiva din Legiunea 33.

Haitele aveau o noapte pe săptămână în care erau obligate să îşi ia liber, iar acum era rândul Haitei Diavolilor – nu se negocia. Altfel,

Bryce ştia că Danika ar fi fost pe afară, urmărindu-i lui Briggs fiecare mişcare.

– Deci sunteţi toţi de acord. Cel puţin asta este bine.

– Da, bine până când Briggs va arunca pe cineva sau ceva în aer.

Danika îşi scutură capul cu dezgust.

– E o porcărie.

Bryce îşi cercetă prietena cu atenţie. Colţurile gurii încordate, ceafa asudată.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu s-a întâmplat nimic.

Cuvintele fuseseră rostite prea repede pentru a fi crezute.

– Te preocupă ceva. Chestiunile cum e aceasta care îl implică pe Briggs sunt serioase, dar tu îţi revii întotdeauna.

Bryce făcu ochii mici.

– Ce îmi ascunzi?

Danikăi îi străluciră ochii.

– Nimic.

Trase o duşcă din bere. Răspunsul putea fi unul singur.

– Să înţeleg că Sabine a fost în formă de zile mari în după-amiaza aceasta.

Danika nu zise nimic, muşcă doar din bucata ei de pizza.

Bryce înghiţi două guri pline de bere, urmărind-o pe Danika cum cercetează cu o privire goală dulapurile turcoaz de deasupra blatului de bucătărie, care aveau vopseaua sărită pe la colţuri.

Prietena ei mestecă încet, apoi zise, cu gura plină de pâine şi brânză.

– Sabine m-a încolţit după întâlnire. Chiar în holul din faţa biroului lui Micah. În aşa fel încât toată lumea să o audă cum îmi spune că doi studenţi de la Universitatea din Oraşul Semilunii au fost ucişi lângă Templul Lunei săptămâna trecută în timpul penei de curent. Tura mea. Secţia mea. Vina mea.

Bryce se crispă.

– Le-a luat o săptămână ca să afle despre asta?

– Aşa se pare.

– Cine i-a ucis?

Studenţii de la Universitatea din Oraşul Semilunii erau *tot timpul* prin Piaţa Veche şi cauzau tot timpul numai probleme. Chiar şi în calitatea de foste studente, Bryce şi Danika deplângeau adesea faptul că nu exista un gard electric înalt până la cer, care să îi îngrădească pe studenţii UOS în bucata lor de oraş. Măcar pentru a-i

opri de la a mai vomita şi a-şi face nevoile peste tot prin Piaţa Veche, în fiecare noapte de vineri şi dimineaţă de sâmbătă.

Danika mai trase o duşcă.

– Nu am nici o idee cine a făcut-o.

O trecu un fior, ochii ei de caramel întunecându-se.

– Chiar dacă mirosul lor ne spunea că sunt oameni, ne-a luat douăzeci de minute ca să identificăm cine erau. Au fost sfâşiaţi în bucăţi şi parţial devoraţi.

Bryce încercă să îşi reprime imaginea.

– Motive?

Danikăi îi pulsau venele gâtului.

– Din nou, nici o idee. Însă Sabine mi-a spus în faţa tuturor exact ce credea despre un astfel de măcel, care a avut loc pe tura mea.

– Primul ce a avut de spus despre asta?

– Nimic. Bătrânul a adormit în timpul întâlnirii, iar Sabine nu s-a deranjat să îl trezească înainte de a mă încolţi.

Nu mai era mult de-acum, toată lumea spunea asta – era doar o chestiune de un an sau doi până când actualul Prim al lupilor, în vârstă de aproape patru sute de ani, avea să treacă râul Istros spre Cantonul Oaselor pentru somnul de veci. Barca neagră nu avea cum să se încline în cazul lui, în timpul ritualului final – sufletul lui nu avea cum să fie considerat nedemn şi sacrificat râului. El urma să fie primit în regatul Regelui din Adâncuri, avea să fie lăsat să acosteze pe ţărmurile lui acoperite de ceaţă... şi apoi avea să înceapă domnia lui Sabine.

Zeii să apere şi să păzească!

– Ştii, nu e vina ta.

Bryce deschise două dintre cele mai la îndemână cutii de pizza. Una cu carne, salam şi cârnaţi. Cealaltă cu cărnuri uscate şi brânzeturi împuţite – alegerea lui Bronson, fără îndoială.

– Ştiu! mormăi Danika.

Bău şi ultima picătură de bere, apoi dădu drumul sticlei în chiuvetă şi se îndreptă spre frigider ca să mai ia una. Fiecare muşchi din corpul ei zvelt părea încordat – părea gata să izbucnească în orice clipă. Trânti uşa de la frigider şi se rezemă de ea. Nu se uită în ochii lui Bryce atunci când şopti:

– Eram la trei străzi depărtare în acea noapte. Trei. Şi nu am auzit, văzut sau mirosit nimic când au fost sfâşiaţi.

Bryce îşi dădu brusc seama de tăcerea din camera alăturată. Un auz ascuţit, atât în formă de lup, cât şi omenească, îţi dădea *dreptul* să tragi cu urechea.

Puteau încheia conversaţia mai târziu.

Bryce desfăcu şi celelalte cutii de pizza, survolând peisajul culinar.

– N-ar fi bine să le curmi suferinţa şi să îi laşi să ia câte o felie înainte să razi tu tot?

Odată avusese plăcerea de a o vedea pe Danika consumând trei plăcinte mari la o singură masă. În dispoziţia în care se afla, Danika ar fi putut uşor să îşi depăşească recordul.

– Te rugăm, lasă-ne să mâncăm! s-a auzit vocea adâncă a lui Bronson, implorând din cealaltă cameră.

Danika trase o duşcă din sticla ei de bere.

– Treceţi încoace, potăilor!

Lupii se grăbiră să o asculte.

În agitaţia care urmă, Bryce sfârşi aproape una cu peretele din bucătărie, calendarul lunar prins de acesta boţindu-se în spatele ei.

La naiba – iubea acel calendar: *Cei mai sexy burlaci din Oraşul Semilunii: ediţia cu haine opţionale*. Luna aceasta avea cel mai chipeş daemonaki pe care îl văzuse vreodată: piciorul lui rezemat de un scaun era singurul lucru care făcea ca să nu se vadă chiar *totul*. Îndreptă cutele noi de pe pielea bronzată, de pe muşchii şi coarnele întoarse, iar apoi se întoarse ca să le arunce o privire urâtă lupilor.

La câţiva paşi, Danika stătea în mijlocul haitei ei, ca o piatră într-un râu. Rânji spre Bryce.

– Vreo noutate în vânătoarea ta după Corn?

– Nu.

– Jesiba trebuie să fie încântată.

Bryce se strâmbă.

– Copleşită de bucurie.

O văzuse pe Jesiba pentru două minute în acea după-amiază, înainte ca farmazoana să o ameninţe că o va transforma în măgar şi apoi să dispară, într-un sedan condus de şofer, zeii ştiu unde. Poate că avea de rezolvat ceva pentru Regele din Adâncuri şi Casa lui întunecată.

Danika rânji.

– Parcă aveai o întâlnire cu… cum-îl-cheamă?

Bryce tresări.

– Rahat. Rahat! Da!

Se strâmbă când văzu ce oră arăta ceasul de la bucătărie.

– Într-o oră.

Connor, care îşi luase o cutie întreagă de pizza doar pentru el, se încordă. Îşi exprimase clar părerea despre iubitul bogătaş al lui Bryce

încă de când aceasta se cuplase cu el, cu două luni în urmă. La fel de clar se exprimase şi Bryce când îi spusese că nu dădea doi bani pe părerile lui Connor în legătură cu viaţa ei amoroasă.

Bryce privi spatele musculos al lui Connor, în timp ce acesta ieşea pe uşă, rotindu-şi umerii laţi. Danika se încruntă. Nu îi scăpa nimic, niciodată.

– Trebuie să mă îmbrac! se bosumflă Bryce. Iar numele lui este Reid şi tu ştii asta.

Un zâmbet lupesc.

– Reid e un nume al dracului de stupid.

– Unu la mână: *eu* cred că este un nume sexy. Şi doi, *Reid* este sexy.

Zeilor, Reid Redner era fierbinte ca Hel. Deşi sexul era… bunicel. Standard. Avusese orgasm, dar fusese nevoită să muncească pentru el. Şi nu la modul în care îi plăcea uneori să o facă, ci ceva de genul: *Mai încet*, *Pune-o acolo*, *Putem schimba poziţia?* Dar se culcase cu el doar de două ori. Şi îşi zicea că e nevoie de timp ca să găseşti ritmul potrivit cu un partener. Chiar dacă…

Danika o zise de-a dreptul:

– Dacă îşi mai apucă telefonul ca să îşi verifice mesajele înainte să îşi scoată bine scula din tine, te rog să ai demnitatea de a-i da un şut în boaşe şi de a te întoarce acasă la mine.

– Ce dracu', Danika! sâsâi Bryce. Mai tare nu poţi să vorbeşti?

Lupii amuţiseră. Se opriseră chiar şi din mestecat. Apoi se porniră din nou, plescăind demonstrativ de tare.

– Măcar are un job bun.

Danika, cu braţele ei subţiri încrucişate – braţe care ascundeau o forţă extraordinară, feroce – îi aruncă o privire cu subînţeles. O privire care spunea: *Da, unul pe care i l-a dat tăticul lui.* Bryce adăugă:

– Cel puţin el nu e vreun derbedeu psihotic care să-mi ceară un maraton sexual de trei zile şi apoi să-mi spună că sunt perechea lui, să mă închidă în casă şi să nu-mi mai dea drumul afară niciodată.

Tocmai de aceea Reid – Reid cel uman şi bunicel la sex – era perfect.

– Ţi-ar prinde bine un maraton de sex! observă Danika veselă.

– Tu eşti de vină, ştii asta.

Danika îşi flutură mâna.

– Da, da. Prima şi ultima mea greşeală: să vă aranjez vouă întâlnirea.

Danika îl ştia pe Reid de la serviciul de securitate cu jumătate de normă pe care îl făcea pentru afacerea tatălui lui – o companie uriaşă de magi-tehnologie din Districtul Central al Afacerilor. Danika pretindea că munca pe care o făcea era prea plictisitoare pentru a se deranja să o explice, însă se plătea suficient de bine încât nu o putea refuza. Şi pe lângă asta, era un job pe care ea îl *alesese*. Nu ca existenţa de toate zilele în care fusese azvârlită. Aşa că, printre patrulări şi îndatoriri faţă de Aux, Danika se ducea adesea într-un zgârie-nor impunător din DCA – prefăcându-se că are şansa de a avea o viaţă normală. Nu se mai pomenise ca un membru din Aux să aibă un al doilea job – mai ales în calitate de Alfa – însă Danika făcea lucrurile să meargă.

Nu strica faptul că toată lumea îşi dorea o bucată din Industriile Redner zilele astea. Micah Domitus însuşi era un investitor major în experimentele lor revoluţionare. Nu era ceva ieşit din comun, având în vedere că Guvernatorul investea în multe locuri, de la tehnologie la viticultură şi şcoli, dar, de vreme ce Micah era mereu pe lista neagră a lui Sabine, faptul că o putea scoate din sărite pe mama ei lucrând la o companie deţinută de un om pe care îl susţinea era poate pentru Danika ceva mai reconfortant decât sentimentul dat de exercitarea liberului arbitru şi de salariul generos.

Danika şi Reid se nimeriseră la aceeaşi prezentare într-o după-amiază, cu luni în urmă – exact în perioada în care Bryce fusese singură şi disperată. Danika îi dăduse numărul lui Bryce lui Reid din disperarea de a-şi păstra întreagă sănătatea mentală.

Bryce îşi netezi rochia cu mâna.

– Trebuie să mă schimb. Păstrează-mi şi mie o felie.

– Nu ieşi la cină?

Bryce se strâmbă.

– Mda. La unul dintre restaurantele acelea de fiţe, unde îţi întind un mousse de somon pe un biscuit şi zic că asta-i masa.

Pe Danika o trecură fiorii.

– Atunci ai face bine să îţi faci plinul înainte să pleci.

– O felie!

Bryce punctă, arătând cu degetul spre Danika.

– Să nu uiţi de felia mea.

Îşi îndreptă privirea spre singura cutie care mai rămăsese şi apoi ieşi din bucătărie.

Toţi cei din Haita Diavolilor erau acum în formă umană – cu excepţia Zeldei – cu cutiile de pizza balansate pe genunchi sau

întinse pe covorul albastru, tocit. După cum bănuise, Bronson bea mied din cana lui de ceramică, cu ochii lui căprui aţintiţi asupra ştirilor de seară. Începură să curgă reportajele despre eliberarea lui Briggs – însoţite de imagini înceţoşate cu bărbatul de rasă umană în timp ce era escortat din închisoare într-o salopetă albă. Cel sau cea care avea telecomanda schimbă repede canalul, trecând la un documentar despre delta Râului Negru.

Nathalie îi aruncă un rânjet plin de subînţeles lui Bryce în timp ce se îndrepta spre dormitorul care se afla în celălalt capăt al sufrageriei. Of, Bryce n-avea să scape prea curând de bârfuliţa despre prestanţa lui Reid în dormitor. Mai ales când era convinsă că Nathalie se va asigura că va spune povestea astfel încât să reflecte cumva priceperea lui Bryce.

– Nici să nu-ncepi! o avertiză Bryce.

Nathalie îşi strânse buzele pungă, de parcă abia şi-ar fi putut ţine înlăuntru hohotul răutăcios. Părul ei negru şi mătăsos părea să tremure din cauza efortului de a-şi reţine râsul, iar ochii de onix aproape îi străluceau.

Bryce ignoră cu bună-ştiinţă privirea grea, de aur incandescent, a lui Connor, care o urmărea prin cameră.

Lupii. Ai naibii lupi, care îşi băgau nasul în treburile ei.

Nu aveai cum să îi confunzi cu oamenii, deşi aveau o formă aproape identică. Prea înalţi, prea musculoşi, prea precişi. Chiar şi felul în care muşcau din feliile de pizza, cu fiecare mişcare calculată şi graţioasă, era un mod tăcut de a-ţi semnala ce ar fi putut face oricui le-ar fi stat împotrivă.

Bryce păşi peste picioarele lungi ale lui Zach, întinse, şi evită cu grijă coada albă ca zăpada a Zeldei, care stătea întinsă pe covor, lângă fratele ei. Lupii albi, fraţi gemeni, amândoi subţiri şi bruneţi în formă umană, erau de-a dreptul înspăimântători atunci când se transformau. Fantomele – porecla rostită în şoaptă îi urma pretutindeni.

Aşa că, da. Bryce se străduia din răsputeri să nu o calce pe Zelda pe coadă.

Thorne cel puţin îi aruncă lui Bryce un zâmbet înţelegător din fotoliul din piele pe jumătate ros în care stătea, lângă televizor, cu şapca lui de sunball întoarsă cu cozorocul la spate. El era singura persoană din apartament care înţelegea cât de băgăcioasă putea fi uneori haita. Şi căruia îi păsa la fel de mult de toanele Danikăi. Şi de cruzimea lui Sabine.

Un Omega, aşa cum era Thorne, nu prea avea şanse să fie băgat în seamă de un Alfa ca Danika. Nu că Thorne ar fi insinuat vreodată ceva vreunuia dintre ei. Însă Bryce observase atracţia gravitaţională care părea să apară ori de câte ori Danika şi Thorne erau în aceeaşi cameră, de parcă ar fi fost două stele care se învârt una în jurul celeilalte.

Din fericire, Bryce ajunse în dormitor fără să primească vreun fel de comentarii legate de bărbăţia aşa-zisului ei iubit şi închise uşa în urma ei ferm, transmiţându-le astfel că pot să se ducă dracu'.

Făcu abia trei paşi până la dulapul ei verde, deşelat, şi râsetele zguduiră apartamentul. O secundă mai târziu fură amuţite de un mârâit nu tocmai uman. Adânc şi zguduitor şi de-a dreptul letal.

Nu era al Danikăi, mârâitul ei era încarnarea morţii, calm, răguşit şi rece. Acesta era al lui Connor. Temperamental şi plin de fierbinţeală şi pasiune.

Bryce făcu un duş ca să scape de praful şi murdăria care păreau să o acopere ori de câte ori făcea pe jos drumul de la apartament la clădirea îngustă de gresie pe care o ocupa Griffin Antichităţi.

Câteva agrafe prinse cu grijă rezolvară lipsa de vitalitate de care părea să sufere de obicei părul ei greu, de culoarea vinului roşu, la sfârşitul zilei. Apoi aplică repede un strat proaspăt de rimel ca să dea din nou viaţă ochilor ei de chihlimbar. De la duş la momentul în care îşi strecură în picioare pantofii stiletto negri, se însumară doar douăzeci de minute.

Era dovada, îşi dădu seama, a cât de puţin îi păsa de întâlnire. Ce naiba, petrecea o oră ca să îşi facă părul şi machiajul în fiecare dimineaţă. Nemaipunând la socoteală duşul de treizeci de minute ca să aibă timp pentru a se face strălucitoare, proaspăt epilată şi hidratată. Dar douăzeci de minute? Pentru o cină la Perla & Roza?

Da, Danika avea dreptate. Şi Bryce ştia că nemernica se uita la ceas şi că avea probabil să o întrebe dacă pregătirea scurtă reflecta durata în care Reid putea performa.

Bryce aruncă o privire urâtă în direcţia lupilor care se aflau în spatele uşii de la dormitorul ei confortabil, înainte de a-şi roti privirea în jurul colţului ei de rai. Toţi pereţii erau îmbrăcaţi în postere de la spectacolele legendare ale Baletului din Oraşul Semilunii. Mai demult îşi închipuia că este şi ea printre Vanirii graţioşi, înflorind pe scenă în piruetă după piruetă sau făcând publicul să verse o lacrimă cu o scenă sfâşietoare. Mai demult îşi închipuia că ar putea exista un loc pentru o femeie pe jumătate om pe acea scenă.

Chiar dacă i se spusese, iar şi iar, că *nu are corpul potrivit*, asta nu o împiedicase să iubească dansul. Nu împiedicase acel entuziasm năvalnic, atunci când urmărea o reprezentaţie în direct, să o cuprindă, nu o oprise să ia lecţii de dans pentru amatori după muncă sau să urmărească dansatorii de la BOL aşa cum Connor, Ithan şi Thorne urmăreau echipele sportive. Nimic nu avea să o împiedice vreodată să îşi dorească acea senzaţie de zbor pe care o regăsea atunci când dansa, fie la ore sau în club, ori chiar pe stradă.

Cel puţin Juniper nu se dăduse bătută. Se hotărâse să îşi asume o luptă lungă, să demonstreze că un faun putea să sfideze normele şi să urce pe o scenă care fusese creată pentru Fee, nimfe şi silfi. Să le arate tuturor de ce este în stare. Şi asta şi făcuse.

Bryce scăpă un oftat prelung. Trebuia să plece. Până la Perla & Roza era un drum de douăzeci de minute şi, cu acele tocuri, făcea douăzeci şi cinci. Nu avea sens să ia un taxi prin mijlocul haosului şi busculadei de joi seara din Piaţa Veche, pentru că maşina avea să stea pur şi simplu pe loc.

Îşi înfipse în ureche nişte cercei cu perle, sperând într-o oarecare măsură că ar putea adăuga ceva clasă unei rochii care ar fi putut să fie considerată puţin scandaloasă. Dar avea douăzeci şi trei de ani, aşa că ar fi trebuit să profite de trupul ei cu forme generoase. Zâmbi în trecere picioarelor ei aurii şi se întoarse în faţa oglinzii înalte rezemate de perete ca să îşi admire curba fundului în rochia gri mulată. Umbra textului de la tatuajul ei nou, care încă o ustura, se întrezărea la spate, din rochia adânc decoltată. Apoi Bryce păşi înapoi spre sufragerie.

Danika dădu drumul unui râs diabolic, care acoperi emisiunea despre natură pe care lupii o urmăreau.

– Fac pariu pe cincizeci de bani de argint că gorilele n-au să te lase să intri pe uşă îmbrăcată aşa.

Bryce îi arătă degetul mijlociu prietenei ei în timp ce haita chicotea.

– Îmi cer scuze dacă te fac să te simţi prost din cauza fundului tău osos, Danika.

Thorne râse.

– Cel puţin Danika compensează cu o personalitate de învingătoare.

Bryce îi zâmbi ironic chipeşului Omega.

– Aşa se explică probabil de ce eu am o întâlnirea şi ea nu a mai ieşit cu nimeni de… cât era? Trei ani?

Thorne făcu cu ochiul, privirea lui albastră alunecând spre chipul încruntat al Danikăi.

– Asta trebuie să fie.

Danika se întinse în fotoliu şi îşi rezemă picioarele goale de măsuţa de cafea. Fiecare unghie era pictată într-o altă culoare.

– Au trecut doar doi ani! mormăi. Măgarilor!

Bryce o mângâie pe părul mătăsos în drum spre uşă. Danika se repezi să o muşte de degete, arătându-şi dinţii strălucitori.

Bryce intră în bucătăria mică chicotind. Cotrobăi prin dulapurile de sus, sticlăria zornăind în timp ce căuta…

Ah. Ginul.

Trase o duşcă. Apoi încă una.

– Te aşteaptă o noapte grea?

Connor se rezemase de uşa de la bucătărie, cu braţele încrucişate deasupra pectoralilor musculoşi.

Lui Bryce îi alunecase un strop de gin pe bărbie. Evită în ultima clipă să îşi şteargă rujul roşu-păcătos de pe buze cu palma şi, în schimb, îl tamponă uşor cu un şerveţel care rămăsese de la comanda de pizza. Aşa, ca o persoană cu maniere.

Nuanţa asta de ruj ar trebui să se numească Sex Oral, îi zisese Danika prima oară când Bryce o purtase. *Pentru că este singurul lucru la care se va gândi orice bărbat atunci când te vei da cu ea.* Într-adevăr, ochii lui Connor coborâră jos, asupra buzelor ei. Aşa că Bryce spuse pe cât de nonşalant putu:

– Ştii bine că îmi place să mă bucur de serile mele de joi. De ce n-aş începe mai devreme?

Se ridică pe vârful degetelor ca să pună sticla de gin la loc, în dulapul de sus, tivul rochiei ridicându-i-se periculos de sus. Connor îşi aţinti privirea asupra tavanului, studiindu-l de parcă ar fi fost ceva extraordinar de interesant. Îşi întoarse privirea asupra ei doar după ce reveni cu picioarele pe pământ. În cealaltă cameră, cineva dăduse asurzitor de tare volumul de la televizor.

Mersi, Danika.

Nici măcar auzul de lup nu putea să răzbată prin acea cacofonie de sunete ca să tragă cu urechea.

Buzele lui senzuale fremătară uşor, dar Connor rămase în uşă.

Bryce înghiţi, întrebându-se cât de rău ar fi să potolească arsura ginului cu berea caldă pe care şi-o lăsase pe blatul de bucătărie.

Connor începu:

– Uite! Ne cunoaştem de ceva timp…

– Ăsta e un discurs repetat?

Connor se îndreptă, culoarea năpădindu-i obrajii. Secundul din Haita Diavolilor, cea mai temută şi letală unitate din Aux, roşea.

– Nu.

– Mie mi-a sunat ca o introducere repetată.

– Mă laşi să te invit la o întâlnire sau trebuie să mă cert cu tine în legătură cu felul în care frazez mai întâi?

Bryce pufăi, însă stomacul i se făcuse ghem.

– Eu nu ies cu lupi.

Connor îi aruncă un zâmbet cuceritor.

– Fă o excepţie.

– Nu.

Însă Bryce zâmbea uşor.

Connor îi răspunse cu aroganţa pe care doar un nemuritor prădător o poate avea:

– Mă vrei. Eu te vreau. Simţim asta de ceva vreme şi faptul că te joci cu bărbaţii ăştia umani nu te-a făcut deloc să uiţi asta, nu-i aşa?

Aşa era. Însă, în ciuda inimii care îi bubuia în piept, îi spuse calm:

– Connor, nu ies cu tine. Danika este destul de autoritară. Nu am nevoie de încă un lup, mai ales de un *mascul*, care să încerce să îmi controleze viaţa. Nu mai am nevoie de nici un Vanir care să se amestece în treburile mele.

Ochii aurii îi păliră.

– Nu sunt tatăl tău.

Connor nu se referea la Randall.

Bryce se îndreptă spre el. Şi spre uşa de la apartament care se afla în spatele lui. Avea să întârzie.

– Nu are nimic de-a face cu asta… cu tine. Răspunsul meu este nu.

Connor nu se clinti şi ea se opri la doar câţiva centimetri de el. Chiar şi cu pantofi cu tocuri în picioare, chiar dacă era mai înaltă decât media, Connor o domina. Domina întregul spaţiu doar respirând.

Exact ca orice nenorocit de Alfa. Aşa cum o dominase tatăl ei Fee pe Ember Quinlan, o fată de nouăsprezece ani. O urmărise, o sedusese şi încercase să o subjuge, posesivitatea lui fiind atât de mare încât în clipa în care Ember îşi dăduse seama că îi purta copilul – că era însărcinată cu Bryce – fugise înainte ca el să simtă adevărul şi să o închidă în vila lui din CviRo până când ea avea să îmbătrânească, iar el să îşi piardă interesul.

Ceea ce nu era ceva ce Bryce îşi permitea să ia în considerare. Nu după ce îşi făcuse testele de sânge şi ieşise din biroul vrăjidoctoriţei ştiind că a moştenit de la tatăl ei Fee mai mult decât părul roşu şi urechile ascuţite.

Într-o zi avea să fie nevoită să îşi îngroape mama, să îl îngroape şi pe Randall.

Ceea ce era de aşteptat, în cazul oamenilor. Însă faptul că ea avea să mai trăiască pentru câteva secole, având doar fotografii şi înregistrări care să îi amintească de chipul şi vocea lor, o făcea să simtă un gol în stomac.

Ar fi trebuit să mai bea un pahar de gin.

Connor rămăsese nemişcat în uşă.

– O singură întâlnire nu mă va face să am o criză teritorială. Nici măcar nu trebuie să fie o întâlnire. Doar o ieşire... la pizza.

Connor încheie aruncând o privire la cutiile învârfuite.

– Noi doi ieşim tot timpul.

Era adevărat – în nopţile în care Danika era chemată să se întâlnească cu Sabine şi cu ceilalţi comandanţi Aux, el îi aducea adesea mâncare sau se întâlneau la vreunul dintre restaurantele care garniseau cartierul ei animat.

– Dacă nu este vorba despre o întâlnire, atunci cu ce e diferit?

– Ar fi vorba de o simulare. Pentru o întâlnire! zise Connor printre dinţi.

Bryce îşi ridică o sprânceană.

– O întâlnire pentru a mă decide dacă vreau să mă întâlnesc cu tine?

– Eşti imposibilă.

Împinse tocul uşii.

– Ne vedem mai târziu.

Zâmbind în sinea ei, Bryce îl urmări pe Connor cum iese din bucătărie, strâmbându-se la monstruozitatea de televizor asurzitor pe care lupii îl priveau cu toţii cu foarte, foarte mare atenţie.

Până şi Danika ştia că în cazul lui Connor existau nişte limite până la care te puteai întinde fără consecinţe serioase.

Pentru o clipă, Bryce se gândi dacă nu ar fi mai bine să îl apuce pe Secund de umăr şi să îi explice că ar fi de preferat să-şi găsească o parteneră lup, dulce şi de treabă, care să vrea să aibă o târlă de pui şi că în fapt nu îşi dorea o fată care era distrusă într-o mie de feluri, căreia îi plăcea încă să petreacă până când ajungea ca o studentă UOS, care vomită pe o alee lăturalnică şi care nu este cu totul sigură că poate iubi

pe cineva, nu când Danika era singura de care avea cu adevărat nevoie până la urmă.

Dar nu îl apucă pe Connor şi, până ca Bryce să îşi pescuiască cheile din bolul de lângă uşă, el se afundase pe canapea – din nou, în locul ei –, cu privirea aţintită asupra ecranului.

– Pa! zise ea, fără să se adreseze cuiva anume.

Danika îi întâlni privirea din celălalt capăt al camerei. Avea ochii încă îngânduraţi, dar părea uşor amuzată. Îi făcu cu ochiul.

– Aprinde-o, păpuşo!

– Aprinde-o, măgăriţo!

Replica de rămas-bun i se rostogoli de pe buze cu uşurinţa cuvintelor folosite timp de ani de zile.

Însă completarea Danikăi, „Te iubesc!", o făcu pe Bryce să ezite în holul soios, cu mâna pe clanţă.

Îi luaseră câţiva ani Danikăi să spună acele cuvinte şi chiar şi acum le folosea cu parcimonie. Iniţial, Danikăi nu îi plăcuse deloc atunci când Bryce i le spusese ei – chiar dacă Bryce îi explicase că ea îşi petrecuse întreaga viaţă spunându-le, ca să se asigure. Ca să se asigure pentru cazul în care nu ar mai fi apucat să îşi ia rămas-bun de la oamenii care contau cel mai mult pentru ea. Fusese nevoie să treacă printr-una dintre aventurile lor mai riscante – care implicase o motocicletă distrusă şi pistoale aţintite la tâmplă – pentru ca Danika să murmure cele două cuvinte, însă cel puţin acum le spunea. Uneori.

Nu era vorba despre eliberarea lui Briggs. Sabine trebuie să-i fi făcut ceva cu adevărat teribil Danikăi.

Tocurile lui Bryce ţăcăniră pe podeaua de gresie tocită în timp ce se îndrepta spre scările de la capătul holului. Poate că ar fi trebuit să anuleze întâlnirea cu Reid. Ar fi putut să ia nişte găletuşe cu îngheţată de la magazinul din colţ şi să se cuibărească în pat cu Danika în timp ce urmăreau comediile lor romantice cu intrigi absurde.

Poate că o va suna pe Fury ca să vadă dacă i-ar putea face o scurtă vizită lui Sabine.

Însă… n-ar fi putut niciodată să îi ceară asta lui Fury. Fury nu amesteca lucrurile profesionale cu viaţa lor personală, iar ele ştiau că nu trebuie să pună întrebări. Juniper era singura care făcea excepţie de la regulă.

Sincer, faptul că ele patru erau prietene nu avea nici un sens: viitoarea conducătoare Alfa a lupilor, o mercenară care lucra pentru clienţi importanţi, implicaţi în războaiele de peste mare, o dansatoare extrem de

talentată, singura din rasa faunilor care urcase pe scena Baletului din Oraşul Semilunii şi... ea.

Bryce Quinlan. Asistenta unei farmazoane. Dansatoare închipuită, cu un corp nepotrivit. Care avea iubiţi oameni, frumuşei şi fragili, care nu aveau nici o idee cum să se comporte cu ea. Ca să nu mai vorbim de cum să se comporte cu Danika, asta în cazul în care lucrurile ar fi mers mai departe între ei.

Bryce păşi cu greu pe scări în jos, încruntându-se la unul dintre becurile care îşi pâlpâia prima-lumină slabă pe peretele văruit gri-albăstrui, pe jumătate curăţat. Proprietarului îi plăcea să fie cât mai econom cu prima-lumină, cel mai probabil sustrăgând câte ceva din reţea, în loc să plătească oraşului pentru ea, aşa cum făcea toată lumea.

Sincer vorbind, tot ce se afla în acel bloc era de doi bani.

Danika şi-ar fi permis un loc mai bun. Bryce în mod clar nu. Iar Danika o cunoştea destul de bine încât ştia că nu trebuia nici măcar să sugereze să plătească ea pentru unul dintre apartamentele lustruite din clădirile înalte de pe malul râului sau din DCA. Astfel, după absolvire, se uitaseră doar la locuri pentru care Bryce ar fi putut să contribuie din salariul ei – această dărăpănătură fiind cea mai puţin mizerabilă dintre ele.

Uneori, Bryce se gândea că ar fi fost mai bine dacă ar fi acceptat banii monstruosului ei tată. Îşi dorea să nu o fi apucat-o scrupulele exact în momentul în care ticălosul îi oferise munţi de bani din aur în schimbul discreţiei ei eterne în ceea ce-l privea. Cel puţin aşa, acum s-ar fi aflat la înălţime, pe o terasă, aşezată pe un şezlong lângă piscină, aruncând ocheade îngerilor daţi cu uleiuri de plajă, în loc să se ferească de apucăturile scabroase ale unui om de serviciu care se uita în decolteul ei de fiecare dată când trebuia să i se plângă că ghena s-a înfundat din nou.

Uşa de sticlă de la capătul scărilor dădea în strada întunecată, plină deja ochi cu turişti, petrecăreţi şi rezidenţi cu ochii înceţoşaţi, care încercau să se strecoare spre casă prin mulţimea gălăgioasă, după o zi lungă şi fierbinte de vară. Un bărbat draki îmbrăcat într-un costum cu cravată trecu în grabă, cu geanta de mesager săltându-i la şold în timp ce-şi croia drumul încercând să evite o familie de metamorfi dintr-un soi de rasă cabalină – poate cai, judecând după parfumul lor de câmpuri înverzite şi ceruri senine –, ai cărei membri erau într-atât de preocupaţi să facă poze la tot ce îi înconjura, încât ignorau cu totul pe oricine ar fi avut drum pe acolo.

La colţ, doi malakimi plictisiţi, îmbrăcaţi în armura neagră a Legiunii 33, îşi ţineau aripile strânse bine pe lângă trupurile lor puternice, fără îndoială pentru a evita să fie atinşi de vreun trecător grăbit sau de vreun idiot beat. În cazul în care atingeai aripile unui înger erai norocos dacă îţi pierdeai doar o mână.

Închizând cu fermitate uşa de sticlă în urma ei, Bryce se lăsă asaltată de puhoiul de senzaţii care alcătuiau acest oraş antic, vibrant: fierbinţeala uscată a verii, care ameninţa să îi prăjească fiecare oscior; claxoanele de la maşini, răzbind prin zumzăitul constant al muzicii care se revărsa din sălile de petrecere; briza râului Istros, de la trei străzi depărtare, răvăşind frunzele palmierilor şi chiparoşilor; aroma uşor sărată a mării de turcoaz, aflate în vecinătate; mirosul seducător, delicat de noapte al iasomiei care acoperea gardul din fier al parcului din apropiere; mirosul înţepător al vomei, al urinei şi al berii trezite; mirodeniile ademenitoare, fumegânde, care acopereau mielul care se rumenea uşor în furgoneta vânzătorului din colţ... O asaltară toate dintr-odată, ca un sărut care te trezeşte la viaţă.

Concentrându-se să nu îşi sucească gleznele pe piatra cubică, Bryce respiră ofranda nocturnă a Oraşului Semilunii, o trase adânc în piept şi apoi dispăru în josul străzii aglomerate.

Capitolul 4

Perla & Roza reprezenta tot ceea ce Bryce ura la acest oraş.

Dar cel puţin acum Danika îi datora cincizeci de bani de argint.

Gorilele o lăsaseră să treacă pe lângă ei, să urce cele trei trepte şi să intre pe uşile deschise, placate cu bronz, ale restaurantului.

Dar cei cincizeci de bani de argint nu ar fi acoperit nici măcar în mică parte nota de plată pentru acea masă. Nu, totalul avea clar să fie din zona aurului.

Reid putea în mod clar să şi-o permită. Având în vedere cât de mare era contul lui în bancă, probabil nici nu se uita la sumă înainte de a întinde cardul negru.

Aşezată la o masă aflată în centrul sălii poleite, sub candelabrele de cristal atârnate din tavanul pictat în detaliu, Bryce termină două pahare cu apă şi jumătate de sticlă de vin în timp ce aştepta.

După douăzeci de minute, telefonul îi vibră în geanta neagră de mătase. Dacă Reid se gândea să îi tragă clapa avea să îl omoare. Nu avea cum naiba să îşi permită să plătească pentru vin – nu fără să fie nevoită să renunţe la lecţiile de dans pe luna viitoare. Pe lunile viitoare, de fapt.

Dar mesajele nu erau de la Reid şi Bryce le citi de trei ori înainte să îşi îndese telefonul înapoi în geantă şi să îşi mai toarne încă un pahar din vinul foarte, foarte bun.

Reid era bogat şi întârzia. Îi era dator.

Mai ales pentru că cetăţenii etalon din Oraşul Semilunii se distrau rânjind la rochia ei, la pielea pe care şi-o arăta, la urechile de Fee acompaniate de un corp care era în mod cert uman.

Corcitură – aproape că auzea cuvântul răutăcios în timp ce ei îl gândeau. O considerau o muncitoare de jos în cel mai bun caz. Pradă şi gunoi în cel mai rău.

Bryce îşi scoase telefonul şi citi mesajul a patra oară.

Connor îi scrisese: *Știi că nu mă pricep la cuvinte. Dar ceea ce voiam să spun – înainte ca tu să încerci să te iei la harță cu mine în schimb, apropo – era că eu cred că merităm. Tu și eu. Să ne dăm o șansă.*

Adăugase: *Sunt nebun după tine. Nu vreau pe nimeni altcineva. Nu mai vreau pe nimeni de ceva timp. O întâlnire. Dacă nu merge, ne vom împăca atunci cu ideea. Dar te rog doar să îmi dai o șansă. Te rog.*

Bryce se uita încă pierdută la mesaje, cu capul învârtindu-i-se de la afurisitul de vin, atunci când Reid își făcu în cele din urmă apariția. Cu o întârziere de patruzeci și cinci de minute.

– Scuze, iubito.

Se aplecă să îi sărute obrazul apoi se strecură înapoi în scaunul lui. Costumul gri-petrol îi rămăsese imaculat, iar pielea aurie îi strălucea deasupra gulerului alb al cămășii. Nici măcar un fir din părul lui șaten închis nu era deranjat.

Reid avea manierele și ușurința cuiva crescut cu bani mulți, cu educație, căruia nu i se închisese niciodată o ușă în față. Familia Redner era una dintre puținele familii de oameni care reușise să se înalțe până la înalta societate Vanir și membrii ei se îmbrăcau conform poziției. Reid era meticulos în privința înfățișării lui, până la ultimul detaliu. Fiecare cravată pe care o purta era aleasă, aflase, pentru a-i scoate în evidență verdele din ochii căprui. Costumele erau întotdeauna croite impecabil pe trupul lui tonifiat. Poate că l-ar fi catalogat vanitos, dacă ea însăși nu și-ar fi studiat la fel de mult ținutele. Dacă nu ar fi știut că Reid lucra cu un antrenor personal din exact același motiv pentru care ea continua să danseze – dincolo de pasiunea ei pentru dans –, anume: pentru a se asigura că trupul era pregătit în caz că ar fi fost nevoie de puterea lui pentru a scăpa de vreun prădător, ieșit la vânătoare pe străzi.

Din ziua în care Vanirii se târâseră prin Falia Nordică și puseseră stăpânire pe Midgard cu eoni în urmă, un eveniment istoric pe care cercetătorii îl numeau Trecerea, fuga era cea mai bună opțiune în cazul în care un Vanir se hotăra să te aibă la masă. Asta dacă nu aveai un pistol, sau bombe, sau altfel de lucruri îngrozitoare precum cele create de Philip Briggs, care puteau ucide chiar și o creatură cu viață lungă, care se vindecă repede.

Bryce se trezea adesea gândindu-se la cum va fi fost înainte ca această planetă să se trezească ocupată de creaturi din atât de multe lumi, toate cu mult mai avansate și mai *civilizate* decât băștinașii, la vremea pe când acolo erau doar oameni și animale

obişnuite. Până şi sistemul lor calendaristic marca Trecerea, şi perioada de dinainte şi de după: E.O. şi E.V. – *Era Oamenilor* şi *Era Vanir*.

Reid ridică din sprâncene în faţa sticlei aproape goale de vin.

– Bună alegere.

Patruzeci şi cinci de minute. Fără să îi dea un telefon sau să îi trimită un mesaj pentru a-i spune că întârzie.

Bryce strânse din dinţi.

– A intervenit ceva la muncă?

Reid ridică din umeri, rotindu-şi privirea prin restaurant în căutare de oficialităţi de rang înalt cu care să socializeze. Fiind fiul unui bărbat care îşi avea numele afişat cu litere de şase metri pe trei clădiri din DCA, de obicei oamenii stăteau la rând ca să vorbească cu el.

– Unii dintre malakimi sunt neliniştiţi din cauza felului în care evoluează conflictul din Pangera. Au avut nevoie de asigurări pentru a şti că investiţiile lor sunt încă în siguranţă. Discuţiile s-au prelungit.

Conflictul din Pangera – luptele pe care Briggs îşi dorea cu atâta ardoare să le aducă la ei. Vinul care i se urcase la cap sfârşi într-o baltă uleioasă, în stomac.

– Îngerii cred că războiul s-ar putea întinde până aici?

Pentru că nu observase pe nimeni demn de interes în restaurant, Reid deschise meniul legat în piele din faţa sa.

– Nu. Asterii nu ar permite ca asta să se întâmple.

– Asterii au permis ca asta să se întâmple acolo.

Lui Reid i se lăsară în jos colţurile gurii.

– Este o problemă complicată, Bryce.

Conversaţia era încheiată. Îl lăsă să se întoarcă la meniu.

Rapoartele primite din teritoriul de peste Marea Haldren erau sumbre: rezistenţa umană prefera să piară decât să se supună Asterilor şi legilor Senatului lor „ales“. Războiul dura de patruzeci de ani în teritoriul vast din Pangera, distrugând oraşe, îndreptându-se acum spre marea învolburată. În cazul în care conflictul ar fi trecut marea, Oraşul Semilunii, care se afla pe coasta de sud-est a continentului Valbara – situat în centrul unei peninsule numite Braţul, datorită formei pe care o avea teritoriul arid şi muntos –, ar fi fost unul dintre primele locuri care i s-ar fi ivit în cale.

Fury refuza să vorbească despre ceea ce vedea acolo. Despre ceea ce făcea acolo. În ce tabără era. Cei mai mulţi dintre Vaniri nu găseau amuzant felul în care le era atacată domnia de mai bine de cincisprezece mii de ani.

Nici cei mai mulţi dintre oameni nu găseau că cincisprezece mii de ani de supunere înrudită cu sclavia, în care fuseseră pradă, mâncare şi curve, ar fi prea amuzant. Nu conta că în ultimele secole Senatul Imperial acordase oamenilor mai multe drepturi – cu aprobarea Asterilor, bineînţeles. Era clar ştiut că oricine ar fi îndrăznit să iasă din rând era aruncat la loc, de acolo de unde oamenii porniseră: ca sclavi ai Republicii.

Cel puţin, sclavii se aflau în cea mai mare parte în Pangera. Câţiva locuiau şi în Oraşul Semilunii, mai precis printre îngerii războinici din Legiunea 33, legiunea personală a Guvernatorului, marcaţi cu tatuajul *SPQM*, al sclavilor, pe încheietură. În rest, se amestecau printre ceilalţi cetăţeni destul de bine.

Oraşul Semilunii, chiar dacă toţi bogătaşii lui erau măgari de primă mână, era încă un furnal. Unul dintre locurile rare în care, dacă erai om, nu erai automat condamnat la o viaţă de muncă josnică. Deşi nici nu îţi oferea prea multe oportunităţi în schimb.

O Fee cu părul negru şi ochi albaştri îi întâlni privirea lui Bryce, care se uita prin sală. Băieţaşul din faţa acesteia arăta că e un soi de persoană nobilă.

Bryce nu putuse niciodată să se decidă pe cine ura mai mult: pe înaripaţii malakimi sau pe Fee. Pe Fee, probabil, ale căror puteri magice considerabile şi graţie le făcea să creadă că au voie să facă orice îşi doresc, cu oricine doresc. O trăsătură pe care mulţi dintre membrii Casei Cerului şi a Aerului o împărtăşeau: îngerii plini de farmec, silfii trufaşi şi spiritele elementale fierbinţi.

Casa Nesimţiţilor şi a Nemernicilor, îi poreclea mereu Danika. Deşi poate că opinia ei nu era tocmai imparţială dat fiind devotamentul ei pentru Casa Pământului şi a Sângelui – mai ales având în vedere că metamorfii şi Feele erau mereu în conflict.

Având părinţi din două Case diferite, Bryce fusese nevoită să îşi cedeze apartenenţa la Casa Pământului şi a Sângelui atunci când acceptase rangul de civitas, pe care tatăl ei i-l obţinuse. Era preţul pe care fusese nevoită să îl plătească pentru că acceptase statutul mult dorit de cetăţean: tatăl ei făcuse petiţia pentru cetăţenie deplină, dar, în schimb, ea trebuise să recunoască Casa Cerului şi a Aerului drept Casa de care aparţine. Urâse asta, urâse faptul că nenorocitul o obligase să aleagă, dar, până la urmă, chiar şi mama ei păruse să fie de acord că beneficiile cântăreau mai mult decât pierderile.

Nu că ar fi fost prea multe avantaje şi favoruri pentru oameni în Casa Pământului şi a Sângelui. În mod cert, nu pentru tânărul care stătea la masă cu Feea.

Frumos, blond, nu mai mare de douăzeci de ani, avea probabil nu mai mult de o zecime din vârsta companioanei lui Fee. Pe pielea bronzată a încheieturilor lui nu se vedea nici o urmă din cele patru litere ale tatuajului de sclav. Aşa că trebuie să fi fost cu ea de bunăvoie – sau atras de ceea ce ea i-ar fi putut oferi: sex, bani, influenţă. Era însă un troc păgubos. Avea să îl folosească până când se plictisea, ori el îmbătrânea, şi apoi să se descotorosească de el, lăsându-l doar cu gândul la toate acele bogăţii ale Feelor.

Bryce îşi înclină capul în faţa aristocratei, care îşi arătă dinţii mult prea albi ca răspuns pentru o astfel de îndrăzneală. Feea era frumoasă – însă cele mai multe Fee erau frumoase.

Îl văzu pe Reid privind-o, cu faţa lui chipeşă încruntată. Scuturăă din cap – la *ea* – şi apoi se întoarse la meniu.

Bryce îşi sorbi vinul şi îi făcu semn chelnerului să mai aducă o sticlă.

Sunt nebun după tine.

Connor nu ar fi tolerat rânjetele, şoaptele. Nici Danika. Bryce îi văzuse cu ochii ei pe amândoi sfâşiindu-i pe măgarii imbecili care îi aruncaseră vorbe urâte printre dinţi ori o confundaseră cu vreuna dintre femeile pe jumătate Vanir care îşi câştigau traiul vânzându-şi trupul în Piaţa de Carne.

Cele mai multe dintre acele femei nu aveau şansa să facă Saltul – fie pentru că nu ajungeau să atingă pragul maturităţii, fie pentru că aveau ghinionul de a se fi ales cu o viaţă de muritor. Erau prădători, atât înnăscuţi, cât şi antrenaţi, care foloseau Piaţa de Carne drept propriul teren de vânătoare.

Telefonul lui Bryce vibră, chiar atunci când chelnerul ajunsese în sfârşit la masa lor, cu o sticlă nouă de vin în mână. Reid se încruntă din nou, dezaprobarea fiindu-i atât de vădită, încât Bryce se abţinu să-şi citească mesajul abia după ce îşi comandă sendvişul cu carne de vită şi cremă de brânză.

Danika îi scrisese: *Părăseşte-l pe ticălosul cu instrumentul moale şi curmă-i suferinţa lui Connor. O întâlnire cu el n-o să te omoare. Aşteaptă de ani de zile, Bryce. Ani. Dă-mi un motiv pentru care să zâmbesc în seara asta.*

Bryce se strâmbă în timp ce îşi îndesa telefonul înapoi în geantă. Îşi ridică privirea şi descoperi că şi Reid avea şi el telefonul în mână. Degetele îi glisau rapid, în timp ce trăsăturile cizelate îi erau luminate de ecran. Invenţia telefoanelor, cu cinci decade în urmă, avusese loc chiar la Industriile Redner, în renumitul laborator tehnologic şi adusese

companiei o avere nemaipomenită. Se deschidea o nouă eră pentru conexiunile din întreaga lume, pretinsese toată lumea. Bryce se gândea că ofereau doar o scuză pentru a nu mai fi nevoit să stabileşti contact vizual. Sau pentru a putea fi un partener groaznic la întâlnire.

– Reid…

El îşi ridică doar degetul.

Bryce ţăcăni cu unghia dată cu ojă roşie în piciorul de sticlă al paharului ei cu vin. Îşi purta unghiile lungi şi lua în fiecare zi un elixir pentru a le menţine puternice. Nu erau la fel de eficiente ca nişte copite sau gheare, dar ar fi putut provoca nişte stricăciuni. Măcar atât cât să îi dea ocazia să fugă de un potenţial atacator.

– Reid! zise ea din nou.

El continuă să tasteze şi îşi ridică privirea doar atunci când apăru primul fel de mâncare.

Era într-adevăr un mousse de somon. Întins pe o coajă de pâine şi îngrădit de o structură din plante mici, îndoite. Ferigi micuţe, probabil. Bryce se abţinu să râdă.

– Înfruptă-te! îi zise Reid distant, tastând din nou. Nu aştepta după mine.

– Dacă muşc o dată am şi terminat! murmură ea, ridicându-şi furculiţa, însă întrebându-se cum naiba să mănânce chestia.

Nimeni din jurul lor nu se folosea de degete, dar… Feea rânji din nou.

Bryce lăsă jos furculiţa. Împături şerveţelul într-un pătrat perfect şi se ridică.

– Plec.

– În ordine.

Reid avea încă ochii fixaţi asupra ecranului său. Se gândea în mod clar că se duce la baie. Bryce simţea privirea unui înger bine îmbrăcat de la masa alăturată plimbându-i-se în lungul piciorului, apoi auzi scrâşnetul scaunului când se trase înapoi ca să îi admire fundul.

Tocmai de aceea îşi păstra unghiile lungi.

Adăugă însă pentru Reid:

– Nu. Plec. Îţi mulţumesc pentru cină.

Asta îl făcu să îşi ridice privirea.

– Poftim? Bryce, stai jos! Mănâncă.

De parcă faptul că întârziase, faptul că era concentrat asupra telefonului nu ar fi avut nici o însemnătate. De parcă ea ar fi fost ceva care trebuia hrănit înainte de a fi folosit pentru sex.

– Nu merge, îi spuse clar.

Reid strânse din buze.

– Poftim?

Bryce se îndoia că mai fusese părăsit vreodată. Îi zise cu un zâmbet dulce:

– Pa, Reid. Succes la muncă!

– Bryce!

Dar avu destul respect de sine ca să nu îl lase să mai explice, ca să nu mai accepte partide de sex care abia dacă erau bunicele, practic în schimbul unor mese la restaurante unde nu şi-ar fi permis niciodată să mănânce. Să nu mai accepte un bărbat care, într-adevăr, imediat ce se rostogolise de deasupra ei, se întorsese la telefonul lui. Aşa că luă sticla de vin şi se îndepărtă de masă, dar nu o luă spre ieşire.

Se duse drept la Feea care rânjea dispreţuitor şi la băieţaşul ei şi, pe un ton care ar fi făcut-o chiar şi pe Danika să se dea la o parte, îi zise:

– Îţi place ce vezi?

Femeia o privi de jos în sus, de la pantofii cu toc la părul roşu şi la sticla de vin care i se bălăbănea între degete. Feea ridică din umeri, făcând să sclipească pietrele negre ale rochiei sale lungi.

– Dau un ban de aur ca să vă privesc pe voi doi.

Îşi înclină capul spre omul de la masa ei.

Acesta îi zâmbi lui Bryce, privirea lui goală sugerând că era clar sub influenţa unui drog.

Bryce îi aruncă un zâmbet maliţios femeii.

– Nu ştiam că femelele Fee au ajuns aşa zgârcite. Înainte se zvonea că ne-aţi fi dat aur cu pumnii ca să nu ne prefacem că sunteţi între cearşafuri la fel de lipsite de viaţă ca Doamnele cu Coasa.

Chipul bronzat al femeii se albi. Îşi înfipse unghiile lucioase, spintecătoare în faţa de masă. Bărbatul de vizavi nu schiţă nici un gest.

Bryce îşi lăsă mâna pe umărul tânărului – nu ştia sigur dacă pentru a-l consola ori ca să o scoată din sărite pe femeie. Îl strânse uşor, plecându-şi din nou capul înspre Fee şi apoi ieşi afară.

Trase o duşcă din sticla de vin şi îi arătă degetul şefei de sală înţepate înainte să iasă pe uşile din bronz. Apoi luă şi un pumn de chibrituri din bolul de pe stand.

Scuzele grăbite ale lui Reid către aristocrată îi trecură pe la ureche în timp ce păşea afară, în strada uscată şi încinsă.

Ei, rahat. Era ora nouă fix, ea era îmbrăcată decent şi dacă s-ar fi întors la apartament nu ar fi făcut decât să se fâţâie dintr-o parte într-

alta, până când ar fi scos-o din sărite pe Danika. Iar lupii şi-ar fi băgat nasul în treburile ei, despre care nu voia să discute *deloc*.

Ceea ce îi lăsa o singură opţiune. Opţiunea ei preferată, din fericire.

Fury răspunse din prima:

– Ce…

– Eşti pe partea asta de Hadren sau eşti pe cea greşită?

– Sunt în Cvinta Rozelor.

Vocea rece, calculată, avea un subton amuzat – ceea ce, venind de la Fury, putea fi considerat un râs în toată regula.

– Dar n-am de gând să mă uit la televizor cu căţeii.

– Hel, cine ar vrea să facă asta?

O pauză de cealaltă parte. Bryce se rezemă de faţada din piatră albă de la Perla & Roza.

– Credeam că ai o întâlnire cu cum-îl-cheamă.

– Tu şi Danika sunteţi groaznice, ştiai asta?

Bryce aproape că îi auzi zâmbetul diabolic.

– Ne vedem la Corbul în treizeci de minute. Trebuie să termin un job.

– Ia-l uşor pe bietul nenorocit.

– Eu n-am fost plătită ca să-l iau uşor. Închise. Bryce înjură şi se rugă ca Fury să nu duhnească a sânge când avea să ajungă la clubul lor preferat. Apoi formă un alt număr.

Juniper îi răspunse cu răsuflarea tăiată, după ce telefonul sunase de cinci ori, chiar înainte să intre pe audiomail. Trebuie să fi fost la studio, exersând peste program. Aşa cum făcea întotdeauna. Aşa cum îi plăcea şi lui Bryce să facă atunci când avea o clipă liberă, doar pentru ea. Să dansezi, să dansezi şi să dansezi până când lumea se disipează în muzică, respiraţie şi transpiraţie.

– Ah, l-ai părăsit, nu-i aşa?

– Ce dracu', Danika le-a trimis mesaje tuturor?

– Nu, dar eşti la întâlnire de numai o oră. De vreme ce telefoanele de recapitulare au loc în dimineaţa de după…

– Mergem la Corbul! i-o tăie Bryce. Să fii acolo în treizeci de minute.

Închise înainte ca râsul lui Juniper, ca argintul viu, să o facă să înjure.

O, avea să găsească ea o cale ca să-i vină de hac Danikăi pentru că le spusese. Deşi ştia că intenţia ei fusese să le avertizeze, să le pregătească să o consoleze, dacă era nevoie. Era acelaşi lucru pe

care îl făcuse ea atunci când îl întrebase pe Connor despre starea Danikăi în acea seară.

Corbul Alb era la doar cinci minute de mers pe jos, chiar în inima Pieţei Vechi. Ceea ce îi lăsa lui Bryce suficient timp la dispoziţie pentru a da rău, rău de tot de belele, sau pentru a face faţă la ceea ce evita de aproape o oră.

Optă pentru belele.

Destule belele cât să îi sugă cei şapte bani de aur câştigaţi cu greu din geantă, pe care îi întinse unei draki zâmbitoare, în timp ce aceasta îi strecura lui Bryce în palmă ceea ce îi ceruse. Femeia încercase să îi vândă un tip nou de drog uşor – Synth *te va face să te simţi ca o zeiţă*, îi zisese ea –, dar cei treizeci de bani de aur de care avea nevoie pentru o singură doză fuseseră cu mult peste cât îşi permitea Bryce să plătească.

Mai avea încă cinci minute. Stând vizavi de Corbul Alb, clubul încă mişunând de petrecăreţi, în ciuda planului eşuat al lui Briggs de a-l arunca în aer, Bryce îşi scoase telefonul şi deschise schimbul de mesaje cu Connor. Ar fi pariat toţi banii pe care îi aruncase pe mirt că îşi verifica telefonul din două în două secunde.

Maşinile treceau pe lângă ea, basul sistemelor lor audio bubuind pe deasupra străzilor pietruite şi a chiparoşilor, prin ferestrele deschise întrezărindu-se pasageri nerăbdători să îşi înceapă joia: bând, fumând, cântând odată cu muzica, dând mesaje prietenilor, dealerilor, oricui ar fi putut să îi bage într-unul dintre zecile de cluburi care căptuşeau Strada Arcaşului. Se formaseră deja cozi şerpuite pe la uşi, inclusiv în faţă la Corbul. Vanirii aruncau priviri nerăbdătoare faţadei din marmură albă – pelerini bine îmbrăcaţi care aşteptau la porţile unui templu.

Exact asta era Corbul: un templu. Sau asta fusese. O clădire nouă încapsula acum ruinele, dar ringul de dans rămăsese cel original – podeaua antică de piatră a templului unui zeu demult uitat –, la fel şi stâlpii din piatră sculptată, care rămăseseră în picioare din acele veacuri. Atunci când dansai înăuntru îl proslăveai pe zeul fără nume, insinuat în sculpturile tocite de vreme cu satiri şi fauni care beau, dansau şi făceau amor printre viţele-de-vie. Un templu al plăcerii – asta fusese odată. Şi asta redevenise acum.

O gaşcă de metamorfi pume trecură ţanţoşi pe lângă ea, câţiva dintre ei întorcându-şi capul ca să-i mârâie în chip de invitaţie. Bryce îi ignoră şi se trase într-un alcov, la stânga uşilor de serviciu de la Corbul. Se rezemă de piatra lucioasă, îşi trecu vinul sub braţ şi se

sprijini cu un picior de peretele din spatele ei, în timp ce dădea din cap pe ritmul muzicii care se auzea dintr-o maşină aflată în apropiere, apoi, în cele din urmă, tastă:

☽ *Pizza. Sâmbătă seara, la şase. Dacă întârzii s-a sfârşit.*

Instantaneu, Connor începu să tasteze. Apoi bula care arăta că scrie dispăru. După care apăru din nou.

În cele din urmă, veni mesajul.

☽ *N-am să te las niciodată să aştepţi.*

Bryce îşi dădu ochii peste cap şi scrise:

☽ *Nu face promisiuni pe care nu poţi să le ţii.*

Connor iar tasta, apoi şterse, apoi tastă din nou. Apoi:

☽ *Vorbeşti serios – în legătură cu pizza?*

☽ *Arăt eu de parcă aş glumi, Connor?*

☽ *Arătai delicios atunci când ai părăsit apartamentul.*

Simţi o fierbinţeală înlăuntru şi îşi muşcă buza. Ticălos fermecător şi arogant.

☽ *Spune-i Danikăi că merg la Corbul cu Juniper şi Fury. Cu tine mă văd în două zile.*

☽ *Înţeles. Cum rămâne cu cum-îl-cheamă?*

☽ *REID a fost părăsit în mod oficial.*

☽ *Bun. Începusem să-mi fac griji că va trebui să îl omor.*

Lui Bryce i se strânse stomacul.

Dar Connor adăugă repede: *Glumesc, Bryce. Nu o să fac pe măgarul alfa cu tine, promit.*

Înainte să poată răspunde, îi vibră din nou telefonul.

De data asta era Danika.

☽ CUM ÎNDRĂZNEŞTI SĂ MERGI LA CORBUL FĂRĂ MINE. TRĂDĂTOAREO.

Bryce chicoti.

☽ *Bucură-te de Noaptea cu Haita, fraiero.*

☽ SĂ NU ÎNDRĂZNEŞTI SĂ TE DISTREZI FĂRĂ MINE. ÎŢI INTERZIC.

Bryce ştia că, oricât de mult i-ar fi ars tălpile Danikăi să iasă, nu şi-ar fi lăsat haita. Nu în singura noapte pe care şi-o puteau petrece împreună, noaptea de care se foloseau pentru a păstra legăturile

dintre ei strânse. Nu după acea zi de rahat. Şi, mai ales, nu atunci când Briggs era în libertate şi avea un motiv bun ca să se răzbune pe toată Haita Diavolilor.

Datorită acestei loialităţi o iubeau pe Danika, de aceea luptau atât de aprig alături de ea şi îi erau alături până în pânzele albe, iar şi iar, atunci când Sabine se întreba în mod public dacă fiica ei era demnă de responsabilităţile şi statutul de a doua moştenitoare în linia succesiunii.

Puterea ierarhică printre lupii din Oraşul Semilunii era dictată doar prin dominaţie – dar linia de trei generaţii care stabilea Primul lupilor, Primul Aparent şi orice va fi fost Danika (Aparentul Prim Aparent?) era o raritate. Ascendenţa veche şi puternică era explicaţia obişnuită.

Danika îşi petrecuse nenumărate ore cercetând istoria taberelor dominante de metamorfi din alte oraşe – de ce ajunseseră leii să conducă în Hilene, de ce tigrii supravegheau oraşul Korinth, de ce în Oia domneau vulturii. Încercând să afle dacă dominanţa care determina statutul de Alfa Prim trecea din generaţie în generaţie, în cadrul aceleiaşi familii, ori era permutabilă. Metamorfii neprădători puteau să ajungă în fruntea Auxiliarului unui oraş, dar asta se întâmpla foarte rar. Adevărul era că cea mai mare parte a acestor lucruri o plictisea pe Bryce de moarte. Şi dacă Danika reuşise vreodată să afle de ce atunci când venea vorba despre dominaţia familiei Fendyr îi revenise o bucată atât de mare, lui Bryce nu îi povestise niciodată.

Bryce îi răspunse lui Connor:

☽ *Mult noroc cu Danika!*

El îi scrise doar:

☽ *Ea mi-a zis acelaşi lucru în privinţa ta.*

Bryce se pregătea să îşi pună telefonul în geantă când ecranul se aprinse din nou. Connor adăugase:

☽ *Nu vei regreta. Am avut la dispoziţie o groază de timp ca să mă gândesc la toate felurile în care am să te răsfăţ. La cât de mult ne vom distra.*

☽ *Hărţuitorule.*

Dar o scrisese zâmbind.

☽ *Du-te şi distrează-te. Ne vedem în câteva zile. Să-mi dai un mesaj când ajungi acasă, ca să ştiu că eşti în siguranţă.*

Bryce citi schimbul de replici de două ori pentru că era cu adevărat o fraieră absolută şi începu să se gândească dacă nu cumva ar trebui să îi

ceară lui Connor să nu mai aştepte şi să vină să se întâlnească cu ea acum, când ceva rece, metalic îi apăsă pe gât.

– Şi eşti moartă! cântă o voce feminină.

Bryce sări în sus, încercând să îşi controleze inima care îi sărise de la stupid-entuziasmată la stupid-speriată într-o singură clipă.

– La naiba, nu mai face asta! îi zise printre dinţi lui Fury.

Fata coborî cuţitul de la gâtul lui Bryce şi şi-l prinse la spate.

– Nu mai fi o ţintă vie! îi răspunse rece Fury.

Părul lung de culoarea onixului îi era prins într-o coadă de cal înaltă care îi scotea în evidenţă liniile ascuţite ale chipului ei maroniu. Scană coada care ducea spre intrarea în Corbul Alb, ochii ei adânci, castanii înregistrând totul, făgăduind moarte tuturor celor care ar fi îndrăznit să îi stea în cale. Dar în spatele tuturor acestor lucruri… din fericire, colanţii negri din piele, bluza strâmtă din catifea şi cizmele mortale nu miroseau a sânge. Fury îi aruncă o privire lui Bryce.

– Abia dacă te-ai machiat puţin. Omuleţul ar fi trebuit să se uite bine la tine o dată şi să îşi dea seama că eşti pe cale să îl părăseşti.

– Era prea ocupat cu telefonul ca să bage de seamă.

Fury îşi îndreptă privirea cu subînţeles spre telefonul lui Bryce, care îl ţinea încă strâns cu putere după sperietura de moarte.

– Danika o să te răstignească pe perete când am să-i zic că te-am găsit în halul ăsta de distrată.

– E numai vina ei! se răsti Bryce.

Un zâmbet ascuţit fu singurul ei răspuns. Bryce ştia că Fury era Vanir, dar nu avea idee de care. Nu avea nici o idee nici cărei Case îi aparţinea Fury. Nu era politicos să întrebe, iar Fury, în afara vitezei, graţiei şi a reflexelor ei supranaturale nu îşi arătase niciodată o altă formă, nici vreo înclinaţie spre magie, în afara celor de bază.

Dar era civitas. Cetăţean cu drepturi depline, ceea ce însemna că trebuie să fi fost ceva ce era considerat demn de acest titlu. Având în vedere abilităţile ei, Casa Focului şi a Umbrei era cel mai probabil locul potrivit pentru ea – chiar dacă Fury nu era daemonaki, vampyr ori furie. Şi, în mod cert, nu era o vrăjitoare convertită în farmazoană precum Jesiba. Sau necromant, de vreme ce aptitudinile ei păreau să o ajute să ia vieţi, nu să le reanimeze în mod ilegal.

– Unde-i cea cu picioare lungi?

Fury luă sticla cu vin de la Bryce şi se legănă în timp ce cerceta cluburile arhipline şi barurile de-a lungul Străzii Arcaşului.

– Hel, nu am idee! răspunse Bryce.

Îi făcu cu ochiul lui Fury şi ridică punga de plastic cu mirt, fluturând cele doisprezece ţigări negre dinăuntru.

– Am făcut rost de bunuri!

Rânjetul lui Fury era doar o urmă de buze roşii şi dinţi albi. Băgă mâna în buzunarul din spate de la pantaloni şi scoase la iveală o punguţă cu un praf alb care strălucea împrăştiind irizaţii aprinse în lumina felinarului de pe stradă.

– Şi eu!

Bryce strânse din gene spre pudră.

– Asta e din aia de tocmai ce-a încercat dealerul să-mi vândă?

Fury rămase nemişcată.

– Ce ţi-a zis că e?

– Un drog uşor nou – care te face să te simţi ca un zeu, ce ştiu eu. Foarte scump.

Fury se încruntă.

– Synth? Nu te apropia de el. E o chestie nasoală.

– În ordine.

Bryce avea destulă încredere în Fury încât să ţină cont de avertismentul ei. Aruncă o privire la pudra pe care o ţinea încă în mână.

– Te rog, nu pot să iau ceva care o să mă facă să am halucinaţii zile întregi. Trebuie să merg la muncă mâine.

Când trebuia cel puţin să se prefacă că are măcar o idee despre cum să găsească acel Corn nenorocit.

Fury îşi îndesă punguţa în sutienul negru. Mai trase o duşcă din vin şi apoi i-l pasă lui Bryce.

– Jesiba nu va putea să îl simtă, nu-ţi face griji! Bryce îşi trecu braţul pe după braţul asasinei zvelte.

– Atunci, hai să mergem şi să ne facem strămoşii să se răsucească în mormânt.

Capitolul 5

Faptul că mergea la o întâlnire cu Connor peste câteva zile nu însemna că trebuia să fie cuminte. Aşa că înăuntru, în sfânta sfintelor de la Corbul Alb, Bryce se delectă cu tot ce avea să îi ofere locul.

Fury îl cunoştea pe patron, Riso, fie de la muncă, fie din dracu' ştie ce făcea ea în viaţa privată, aşa că nu trebuiau să aştepte niciodată la coadă. Metamorful fluture, extrem de flamboaiant, lăsa întotdeauna un separeu liber pentru ele.

Nici unul dintre chelnerii zâmbitori, îmbrăcaţi colorat, care le aduceau la masă băuturile, nu clipi măcar în faţa liniilor de pudră albă licăritoare pe care Fury le aranja sau a norişorilor de fum care ieşeau printre buzele întredeschise ale lui Bryce în timp ce-şi lăsa capul pe spate, spre tavanul boltit, acoperit cu oglinzi şi rădea.

Juniper avea un curs la prima oră a dimineţii, aşa că se abţinea de la pudră, ţigări şi băutură. Dar asta n-o opri să se strecoare vreo douăzeci de minute bune cu un mascul Fee care, după ce îi privi pielea întunecată, faţa superbă, părul creţ şi negru, picioarele lungi care se terminau în copite delicate, aproape că o imploră în genunchi să îl atingă.

Din Bryce rămăsese doar ritmul muzicii, euforia sclipitoare care îi curgea prin sânge mai repede decât zborul unui înger, transpiraţia care îi aluneca pe trup în timp ce se dezlănţuia pe ringul antic. A doua zi abia avea să mai poată face doi paşi, creierul îi va fi pe jumătate prăjit, dar zeilor – voia *mai mult, mai mult, mai mult*.

Râzând, se întinse peste masa joasă din separeul lor aflat între doi stâlpi pe jumătate dărăpănaţi; râzând, trase pe nas, după ce îşi ţinu apăsată una dintre nări cu unghia vopsită în roşu şi se lăsă pe bancheta de piele închisă la culoare. Râzând, dădu pe gât apă şi socată şi se împletici din nou prin mulţimea de dansatori.

Viaţa era frumoasă. Viaţa era al dracului de frumoasă şi abia aştepta să facă Saltul cu Danika şi să danseze aşa până când

pământul avea să se transforme în pulbere.

O găsi pe Juniper dansând în mijlocul unui grup de silfe care sărbătoreau Saltul amicei lor. Capetele lor argintii erau împodobite cu cercuri fosforescente pline ochi cu primă-lumină generată de prietena lor, din lotul alocat acesteia după ce îşi finalizase cu succes Saltul. Juniper reuşise să pună mâna şi ea pe un halo de lumină fosforescentă, iar atunci când îşi întinse mâinile spre Bryce, părul îi străluci cu o lumină albăstruie. Degetele li se împreunară în timp ce începură să danseze.

Lui Bryce îi pulsa sângele în vene în ritmul muzicii, de parcă ar fi fost creată special pentru această clipă în care se preschimba în note, ritm şi bas, în care devenea cântec materializat. Ochii strălucitori ai lui Juniper îi spuneau lui Bryce că şi ea înţelege, că înţelegea dintotdeauna libertatea şi bucuria fără asemănare pe care ţi le dădea dansul. Era de parcă trupurile lor ar fi fost încărcate cu o energie pe care abia o puteau conţine, pe care abia şi-o puteau controla şi care doar prin dans putea fi exprimată, liniştită, onorată.

Bărbaţi şi femei se adunaseră ca să le privească dansul. Fiecare mişcare a lui Juniper se sincroniza cu a prietenei sale fără nici o urmă de ezitare, de parcă ar fi comunicat perfect – întrebare şi răspuns, soarele şi luna.

Tăcuta, drăguţa Juniper Andromeda – acum exhibiţionistă. Chiar şi astfel, dansând în inima antică, sacră a Corbului, era tot dulce şi blândă. Strălucea însă.

Ori poate că era doar praful-de-lumină pe care îl trăsese pe nas Bryce. Părul i se lipea de spatele asudat, picioarele îi erau cu totul amorţite din cauza pantofilor cu toc înalt, iar gâtul îi era distrus de la cât urlase odată cu cântecele care răsunau în club.

Reuşi să îi trimită câteva mesaje Danikăi – şi un video, pentru că oricum abia putea citi ce primea. Avea să o încurce în stil mare dacă a doua zi la serviciu nu ar fi fost în stare să citească.

Timpul sângera şi încetinea. Aici, dansând printre colanele şi pietrele roase de timp ale templului care renăscuse, nu exista timp.

Poate că avea să trăiască aici. Să îşi dea demisia de la galerie şi să trăiască în club. Ar fi putut să o angajeze ca să danseze într-una dintre cuştile de oţel atârnate din tavanul de sticlă, sus, deasupra ruinelor templului, care deveniseră ring de dans. Aici nu i-ar fi aruncat în mod sigur nimeni vorbe despre corpul ei nepotrivit. Nu, aici ar fi plătit-o să facă ceea ce iubea, ceea ce o făcea să se simtă vie, aşa cum nimic altceva nu putea să o facă.

Un plan destul de rezonabil, îşi zise Bryce în timp ce mergea pe trei cărări, în josul străzii ei, fără să-şi aducă aminte când plecase de la Corbul Alb, când îşi luase la revedere de la prietenele ei sau cum naiba ajunsese acolo. Cu taxiul? Îşi dăduse toţi banii pe droguri. Doar dacă nu cumva plătise altcineva…

În fine. Avea să se gândească la asta mâine. Asta dacă putea să doarmă. Voia să stea trează şi să danseze, la naiba, pentru *totdeauna*.

Doar că… of, picioarele o dureau al dracului de tare. Şi erau aproape negre şi *lipicioase* – Bryce se opri în faţa uşii de la clădirea ei şi mormăi în timp ce îşi descălţa pantofii, luându-i apoi într-o mână. Codul. Clădirea ei avea un cod pentru a intra.

Bryce contemplă tastatura de parcă aceasta ar fi putut să deschidă o pereche de ochi şi să i-l spună. Unele clădiri făceau asta.

Rahat. Rahaaat. Îşi scoase telefonul, iar lumina orbitoare de la ecran îi arse ochii. Chiorându-se putu să discearnă câteva zeci de alerte de la mesaje. Se înceţoşară, ochii ei încercând, fără să reuşească, să se concentreze suficient cât să citească coerent măcar o literă. Chiar dacă ar fi reuşit cumva să o sune pe Danika, prietena ei avea să-i rupă capul.

Sunetul strident al soneriei de la clădire ar fi enervat-o şi mai rău pe Danika. Bryce se strâmbă, legănându-se de pe un picior pe altul.

Care era codul? Codul, codul, cooooooodul….

Oh, iată-l! Ascuns într-un colţ al memoriei.

Apăsă veselă numerele şi apoi auzi uşa deschizându-se cu un sunet slab, uşor.

Se încruntă când simţi duhoarea de pe scară. Nenorocitul acela de îngrijitor. Avea să-l înveţe minte. Avea să-l înjunghie cu acei pantofi ieftini, buni de nimic, care îi distruseseră picioarele...

Bryce îşi ridică un picior gol pe scară şi scânci. Avea să doară. Să doară ca şi cum ar fi mers pe cioburi.

Îşi lăsă pantofii să cadă pe podeaua de gresie, promiţându-şi în şoaptă că va veni să îi ia a doua zi, apoi apucă balustrada vopsită în negru cu amândouă mâinile. Poate că ar fi putut să încalece balustrada şi să se tragă în sus.

Zeilor, cum puţea. Ce mâncau locatarii din acea clădire? Sau, mai bine zis, pe cine mâncau? Spera că nu semi-Fee bete, teribil de ameţite, care nu reuşeau să urce pe scări.

Dacă Fury amestecase şi altceva în praful-de-lumină, avea să o *ucidă*.

Chicotind doar la gândul de a încerca să o ucidă pe faimoasa Fury Axtar, Bryce se târî pe scări, treaptă cu treaptă.

Se gândi că ar putea să doarmă la al doilea etaj, dar duhoarea era copleşitoare.

Poate că avea noroc şi Connor era încă la ele. Atunci *chiar* că ar fi dat de noroc.

Zeilor, voia o partidă bună de sex. Sex fără limite, care să o facă să urle de plăcere. Care să rupă patul. Ştia că aşa ar fi fost cu Connor. Şi mai mult chiar. Cu el ar fi fost mult mai mult decât ceva fizic. Sincer, i-ar fi topit ce îi mai rămăsese din raţiune după seara aceasta.

De aceea fusese o laşă, de aceea evitase să se gândească măcar la asta din clipa în care Connor se rezemase de uşa ei cu cinci ani în urmă, atunci când venise să o salute pe Danika şi să o cunoască pe noua ei colegă de cameră, şi ei... se priviseră pur şi simplu unul pe celălalt, intens.

Faptul că, în primul an de facultate, îl avusese pe Connor la patru camere depărtare fusese cea mai mare tentaţie. Danika îi ordonase însă să stea departe de Bryce până când ea s-ar fi apropiat de *el* şi, deşi nu formaseră încă Haita Diavolilor, Connor o ascultase. Se părea că în acea seară Danika anulase ordinul.

Încântătoarea, diabolica Danika. Bryce zâmbi în timp ce se târa aproape pe jos la al treilea etaj. Îşi găsi echilibrul şi scormoni după chei în poşetă – pe care reuşise ca prin minune să nu o piardă.

Făcu câţiva paşi legănaţi în josul holului pe care îl împărţeau cu încă un apartament.

Of, Danika avea să îşi iasă rău din sărite. Pentru că Bryce nu doar că se distrase fără ea, dar şi pentru că se îmbătase atât de tare încât nu îşi mai amintea cum să citească. Nici care era codul de la intrare.

Prima-lumină pâlpâind îi ustura ochii într-atât încât şi-i strânse mici-mici şi se împletici pe hol. Ar fi trebuit să facă un duş, asta dacă putea să-şi aducă aminte cum să folosească robinetele. Să îşi spele picioarele murdare, amorţite.

Mai ales după ce călcase într-o băltoacă rece de sub o ţeavă care picura din tavan. O trecu un frison şi se apucă cu mâna de perete, dar continuă să se târască înainte.

La dracu'. Prea multe droguri. Nici măcar sângele ei de Fee nu putea să le distileze suficient de repede.

Dar iată uşa ei. Cheile. Bun – le avea deja în mână.

Erau şase. Care dintre ele era cea de la apartament? Una deschidea galeria; una deschidea acvariile şi cuştile din arhivă; una deschidea cuşca lui Syrinx; una era de la lanţul pentru scuterul ei; una era de la scuter... şi una era de la uşă. Uşa asta.

Cheile de alamă răsunară şi se legănară, strălucind sub primele-lumini, apoi contopindu-se cu metalul văruit din hol. Îi alunecară printre degete, zăngănind pe podeaua de gresie.

– Raaaaahat!

Exhală prelung. Se apucă cu o mână de tocul uşii ca să nu cadă în fund şi se aplecă să ridice cheile. Degetele atinseră ceva rece şi umed.

Bryce îşi închise ochii, încercând să facă lumea să nu se mai învârtă cu ea. Când îşi deschise ochii, se concentră asupra gresiei din faţa uşii.

Roşu. Şi mirosul – nu mai era aceeaşi duhoare de mai devreme.

Era sânge.

Şi uşa de la apartament era deja deschisă. Broasca fusese forţată, clanţa smulsă cu totul.

Fier – uşa era din *fier*, şi era fermecată cu cele mai bune vrăji pe care le puteai cumpăra pentru a ţine la distanţă orice musafiri nedoriţi, atacatori ori magie. Aceste vrăji fuseseră singurul lucru pe care Bryce îi permisese Danikăi să îl cumpere singură. Nu voise să ştie cât de mult costau, nu când erau probabil de două ori mai mult decât salariul anual al părinţilor ei.

Însă acum uşa arăta ca o bucată boţită de hârtie.

Clipind furioasă, Bryce se îndreptă. La dracu' cu drogurile pe care le avea în sânge – la dracu' cu Fury. Îi promisese că nu va avea halucinaţii.

Bryce nu avea de gând să mai bea *vreodată* sau să îşi mai otrăvească trupul cu droguri. *Niciodată*. Va fi primul lucru pe care i-l va spune Danikăi mâine, la prima oră. Gata. *Gata*.

Îşi frecă ochii, rimelul întinzându-i-se pe degete. Pe degetele acoperite de sânge. Sângele nu se duse. Nici uşa sfărâmată.

– Danika? şopti.

Dacă atacatorul era încă înăuntru...

– Danika?

Mâna aceea însângerată – propria ei mână – împinse uşa pe jumătate sfărâmată.

O întâmpină întunericul. O izbiră mirosul înţepător, ca de cupru, al sângelui şi miasma de puroi. I se încordă tot trupul, fiecare muşchi,

instinctul urlându-i *să fugă, să fugă, să fugă*…

Dar ochii ei de Fee se acomodară cu întunericul, dezvăluind apartamentul. Ce mai rămăsese din el. Ce mai rămăsese din ei.

Ajutor – trebuia să găsească *ajutor*, dar…

Intră tremurând înăuntru.

– Danika?

Cuvântul era un sunet sfărâmat, ca o rană vie.

Lupii luptaseră. Nu mai rămăsese nici o piesă de mobilier intactă, care să nu fi fost ruptă şi sfărâmată.

Nici vreun corp nu mai rămăsese intact. Rămăseseră doar munţi de bucăţi de carne.

– DanikaDanikaDanika…

Trebuia să sune pe cineva, trebuia să strige după ajutor, trebuia să o cheme pe Fury, pe fratele ei, pe tatăl ei, trebuia să o cheme pe Sabine – uşa de la dormitorul lui Bryce era distrusă, pragul era acoperit de sânge. Posterele de la balet atârnau sfâşiate. Iar pe pat…

Simţea în străfundul inimii că nu este o halucinaţie ceea ce zăcea pe pat, ştia că ceea ce îi sângera în piept era inima ei.

Danika zăcea acolo. În bucăţi.

Şi la piciorul patului, acoperind covorul în bucăţi şi mai mici, de parcă ar fi căzut apărând-o pe Danika... ştia că era Connor.

Ştia că movila din dreapta patului, cel mai aproape de Danika… Era Thorne.

Bryce privi cu ochii ieşiţi din orbite.

Poate că timpul se oprise. Poate murise. Nu îşi mai simţea trupul.

Se auzi un zăngănit de afară. Nu din apartament, ci de pe hol. Făcu un pas. Apartamentul se răsuci, micşorându-se şi dilatându-se, de parcă ar fi respirat, podelele ridicându-se de câte ori inspira, însă reuşi să se mişte.

Masa mică de bucătărie zăcea sfărâmată în bucăţele. Degetele ei pline de sânge, tremurânde, apucară unul dintre picioarele de lemn, ridicându-l încet deasupra umărului. Aruncă o privire în hol.

Fu nevoită să clipească de câteva ori ca să poată vedea bine. Ale dracului droguri…

Uşa de la ghenă era deschisă. Uşa din metal era acoperită de sânge care mirosea a lup. Urme care nu erau umane pătaseră podeaua de gresie, îndreptându-se spre scări.

Era real. Clipi, iar şi iar, lipindu-se de uşă. Real. Ceea ce însemna că… Se văzu din afară, ca dintr-o mare depărtare cum se aruncă în

hol. Se văzu prăvălindu-se în faţa peretelui opus şi apoi rezemându-se de el, luându-şi avânt spre scări.

Orice îi va fi omorât trebuie să o fi auzit venind şi să se fi ascuns în ghenă, aşteptând ocazia de a sări la ea sau de a se strecura fără a fi observat...

Bryce o luă la fugă pe scări. O ceaţă albă strălucitoare îi acoperea vederea. Îi anula orice inhibiţie, ignora toate semnalele de alarmă.

Uşa de sticlă din capul scărilor era deja spartă. Afară oamenii urlau.

Bryce sări de pe ultima treaptă. Îi trosniră genunchii, picioarele goale îi erau sfâşiate de sticla care acoperea podeaua din vestibul. Apoi rănile i se deschiseră şi mai adânc în timp ce îşi făcea loc prin uşă ca să iasă în stradă, cercetând...

În dreapta, oamenii stăteau cu gurile căscate. Alţii ţipau. Maşinile se opriseră, şoferi şi pasageri, cu toţii holbându-se înspre o alee îngustă dintre clădirea lor şi cea vecină.

Feţele se disipau şi se dilatau, oroarea de pe chipurile lor transformându-se în ceva grotesc, ceva straniu şi primordial şi...

Asta nu era o halucinaţie.

Bryce traversă în fugă strada, urmând strigătele şi *duhoarea*...

Aerul îi sfâşia plămânii în timp ce alerga pe alee, evitând mormanele de gunoi. Orice va fi fost ceea ce urmărea, nu avea un avantaj prea mare în faţa ei.

Unde era, unde era?

Fiecare gând logic pe care îl avea era ca o fundă care îi plutea deasupra capului. Le citea ca şi cum ar fi urmărit informaţiile de la bursă afişate pe o clădire din DCA.

Să surprindă o privire, chiar dacă nu ar fi putut să îl omoare. O privire, doar cât să îl poată identifica, pentru Danika...

Bryce ieşi de pe alee, dând năvală în aglomerata Stradă Principală, plină ochi cu oameni grăbiţi şi maşini care claxonau. Ea sări peste capotele lor, escaladându-le una după alta, fiecare mişcare pe care o făcea fiind la fel de agilă ca paşii ei de dans. *Sari, învârte-te, arcuieşte-te* – corpul nu o trădă. Nu acum când urmărea duhoarea putredă a creaturii pe o altă alee. Apoi pe o alta şi o alta.

Aproape ajunseseră la Istros. Un mârâit urmat de un răget, care venea din faţă, spintecă aerul. Se auzise de pe o alee care se intersecta cu cea pe care se afla, mai degrabă un alcov dintre două clădiri de cărămidă.

Bryce ridică piciorul de masă, dorindu-şi să fi avut în loc sabia Danikăi, întrebându-se dacă Danika avusese măcar timp să şi-o scoată din teacă…

Nu. Sabia era la galerie, acolo unde Danika, ignorând avertismentul Jesibei, o lăsase în dulapul cu provizii şi apoi plecase. Bryce năvăli de după colţ, pe alee.

Sânge pretutindeni. *Pretutindeni.*

Şi acea chestie la jumătate aleii… nu era Vanir. Nu o rasă pe care să o mai fi văzut vreodată.

Un demon? Era o creatură sălbatică cu piele alunecoasă, gri, aproape translucidă. Se târa pe patru picioare lungi, fusiforme, însă arăta vag umanoidă. Şi devora pe altcineva.

Ah… un malakim.

Sângele îi acoperea îngerului faţa, îi curgea în păr, îi acoperea chipul umflat, bătut. Aripile albe îi erau întinse şi frânte, trupul puternic arcuit în agonie în timp ce bestia îi sfâşia pieptul cu o gură plină cu colţi transparenţi, cristalini, care treceau cu uşurinţă prin piele şi os.

Nu gândi nimic, nu simţi nimic. Se apropie, repede, aşa cum o învăţase Randall, brutală, aşa cum o făcuse să înveţe că trebuie să fie.

Izbi piciorul de masă de capul creaturii atât de tare încât osul şi lemnul plesniră.

Creatura fu azvârlită de pe înger; se rostogoli, picioarele din spate îndoindu-se sub ea, în timp ce acelea din faţă – *mâinile* – scurmau în pietriş.

Creatura nu avea ochi. Doar nişte adâncituri osoase deasupra unor fante adânci – nasul. Iar sângele care i se scurgea din tâmplă… era transparent, nu roşu.

Bryce încercă să îşi recapete respiraţia, în timp ce bărbatul malakim mormăia o rugă fără cuvinte, iar creatura fornăia spre ea.

Bryce clipi des, forţându-se să scape de praful-de-lumină şi de mirtul din sânge, forţându-se să facă imaginea din faţa ochilor să nu se mai mişte…

Creatura sări. Nu la ea, ci la înger. Înapoi la pieptul lui, la inima pe care încerca să o smulgă. La o pradă mai importantă.

Bryce se aruncă înainte, învârtindu-şi din nou piciorul de masă. Reverberaţiile pe care le provocă atunci când lovi osul îi răniră palma. Creatura răcni, aruncându-se orbeşte asupra ei. Bryce se feri, dar colţii ascuţiţi ai fiarei reuşiră să-i sfâşie coapsa atunci când se roti.

Urlă, pierzându-şi echilibrul şi se avântă în faţă în timp ce fiara sări din nou la ea, de data aceasta ţintindu-i gâtul.

Lemnul îi izbi colţii ascuţiţi. Demonul scoase un sunet strident, atât de puternic încât urechile ei de Fee aproape sângerară. Îndrăzni să clipească o dată…

Gheare zbătându-se, un şuierat şi apoi dispăru.

Dădea colţul clădirii din cărămidă lângă care era prăvălit îngerul. Ar fi putut să o urmărească, să nu o piardă din privire până când Aux sau Legiunea 33 aveau să…

Bryce îndrăzni să facă un pas atunci când îngerul gemu din nou. Avea mâna la piept, şi-o apăsa slab. Nu suficient cât să oprească sângele care se scurgea din muşcătura mortală. Chiar dacă se vindeca repede, chiar dacă va fi făcut Saltul, rănile erau destul de serioase încât să îi fie fatale.

Se auzi un ţipăt de pe o stradă din apropiere în timp ce creatura sărea de pe clădiri.

Du-te, du-te, du-te.

Faţa îngerului era atât de lovită încât abia dacă era ceva mai mult decât o bucată de carne umflată.

Piciorul de masă se prăvăli într-o baltă din sângele îngerului, în timp ce Bryce se târî spre el, abţinându-se să nu urle de durere din cauza rănii de la coapsă. Se simţea ca şi cum cineva îi turnase *acid* pe piele, în oase.

Un întuneric impenetrabil, de nesuportat i se cuibări înăuntru, înnegrind totul.

Îşi trase însă mâna deasupra rănii îngerului, fără să-şi dea voie să simtă carnea umedă, sfâşiată, osul zdrelit al sternului său frânt. Creatura îi sfâşiase pieptul, până la inimă…

– Telefon! gâfâi ea. Ai un telefon?

Aripa albă a îngerului era ruptă în bucăţi, rămăseseră din ea mai mult aşchii roşii. Dar se mişcă uşor, descoperind buzunarul pantalonilor lui de denim negru. Pătratul din el.

Nu putea să îşi închipuie cum, însă reuşi să scoată telefonul cu o mână. Timpul se poticnea încă – accelerând, îngheţând. Durerea îi ţâşnea din picior ori de câte ori respira.

Apucă însă aparatul negru lucios cu mâinile ei distruse, unghiile roşii aproape rupându-i-se din cauza impactului, în timp ce forma numărul de la urgenţe.

O voce masculină îi răspunse de la primul ţârâit.

– Centrul din Oraşul Semilunii pentru…

– Ajutor!

Îi tremură vocea.

– *Ajutor.*

Un moment de tăcere.

– Doamnă, vă rog să îmi specificaţi unde vă aflaţi şi care este situaţia.

– Piaţa Veche. Râul… lângă râu, în apropiere de Strada Lebedei…

Dar acolo locuia. Acum se afla la câteva străzi depărtare. Nu ştia locul.

– Vă rog… vă rog să ne ajutaţi.

Sângele îngerului îi inunda poala. Îi sângerau genunchii, juliţi până la carne.

Şi Danika era…

Şi Danika era…

Şi Danika era…

– Doamnă, vă rog să îmi spuneţi unde vă aflaţi – putem trimite lupi la faţa locului într-un minut.

Suspină şi atunci, degetele vlăguite ale îngerului îi atinseră uşor genunchiul sfâşiat. Ca şi cum ar fi vrut să o aline.

– Telefonul…

Reuşi să murmure, întrerupându-l pe bărbatul de pe linie.

– Telefonul – identificaţi telefonul, urmăriţi-ne. Găsiţi-ne!

– Doamnă, sunteţi…

– Urmăriţi acest număr de telefon!

– Doamnă am nevoie de un moment pentru a…

Accesă meniul telefonului, trecând de la pagină la pagină, ca prin ceaţă, până când găsi ea numărul.

– *112 03 0577.*

– Doamnă, datele…

– *112 03 0577!* urlă la telefon.

Iar şi iar.

– *112 03 0577!*

Era singurul lucru pe care şi-l putea aduce aminte. Numărul acela stupid.

– Doamnă… Zeilor!

Un pârâit.

– Vin! şopti vocea de la capătul celălalt al firului.

Bărbatul încercă să îi pună întrebări despre răni, dar Bryce dădu drumul telefonului în timp ce drogurile o azvârleau în sus şi o trăgeau în jos, clătinând-o. Aleea tremura şi se alungea.

Privirea îngerului o întâlni pe a ei. Era atât de încărcată de agonie încât îşi închipui că aşa trebuia să arate sufletul ei.

Sângele lui îi curgea printre degete. Nu se oprea.

Capitolul 6

Semi-Feea arăta ca venită din Hel.

Nu, nu ca venită din Hel, îşi dădu seama Isaiah Tiberian în timp ce o cerceta prin oglinda aparentă a centrului de detenţie al legiunii. Arăta ca moartea.

Arăta ca soldaţii pe care îi văzuse târându-se pe câmpurile de bătălie înecate în sânge ale Pangerei.

Stătea la masa metalică din centrul camerei de interogatoriu, privind în gol. Poziţie în care se afla deja de ore bune.

Era departe de a mai fi femeia pe care Isaiah şi unitatea lui o găsiseră urlând, zbătându-se, cu rochia gri ruptă. Din coapsa stângă îi curgea atât de mult sânge încât se întrebase dacă nu cumva va leşina. Fusese pe jumătate sălbatică, fie din cauza lucrurilor îngrozitoare care se întâmplaseră, de durere, fie a drogurilor pe care le avea în sânge.

Cel mai probabil, o combinaţie a celor trei. Şi, având în vedere că nu era doar o sursă de informaţii în privinţa atacului, ci şi un pericol pentru ea însăşi, Isaiah dăduse un telefon pentru a o aduce în centrul subteran steril, la doar câteva străzi de Comitium. Martoră – se asigurase că se notase corect în registre. Nu suspectă.

Răsuflă adânc, înfrânându-şi dorinţa de a-şi rezema fruntea de fereastra pentru observat. Singurul lucru care se auzea era bâzâitul continuu al primelor-lumini de deasupra. Primul moment de linişte de care avea parte după ore bune. Se îndoia că se va sfârşi prea curând.

De parcă gândul ar fi ispitit-o pe Urd însăşi, o voce aspră de bărbat se auzi din uşa de la spatele lui.

– Tot nu vorbeşte?

Lui Isaiah îi luaseră două secole de antrenament pe câmpul de luptă şi în afara lui ca să nu mai tresară la auzul acelei voci. Ca să se poată întoarce încet spre îngerul care ştia că stătea rezemat de uşă, îmbrăcat ca

de obicei în costumul lui negru de luptă – un înger despre care raţiunea şi istoria îi aminteau că este un aliat, deşi instinctul lui îi spunea ceva cu totul diferit.

*Prădător. Uciga*ş*. Monstru.*

Ochii întunecaţi şi reci ai lui Hunt Athalar rămăseseră însă fixaţi asupra ferestrei. Asupra lui Bryce Quinlan. Nici măcar una dintre penele aripilor lui cenuşii nu foşni. Încă din primele zile petrecute împreună în Legiunea 17, în Pangera de Sud, Isaiah încercase să ignore faptul că Hunt părea să existe într-o buclă eternă de nemişcare. Era liniştea de dinaintea unui tunet, părea că totul în jur îşi ţine respiraţia atunci când era el prin preajmă.

Luând în considerare ceea ce îl văzuse pe Hunt făcându-le duşmanilor săi şi victimelor ţintite, nu era de mirare.

Privirea lui Athalar alunecă spre el.

Corect. I se pusese o întrebare. Isaiah îşi foşni aripile albe.

– Nu a scos nici un cuvânt de când a fost adusă.

Hunt privi din nou femeia prin geam.

– A venit până acum ordinul pentru a fi mutată într-o altă cameră?

Isaiah ştia exact la ce fel de cameră se referea Hunt. Genul acela de camere construite special pentru a face oamenii să vorbească. Chiar şi pe martori.

Isaiah îşi îndreptă cravata neagră de mătase şi se rugă cu inima îndoită la cei cinci zei să nu îi fie pătat cu sânge costumul de culoarea cărbunelui până la răsărit.

– Nu încă.

Hunt dădu din cap o dată, chipul lui auriu închis netrădând nimic.

Isaiah îl cercetă pe înger, de vreme ce mai mult ca sigur Hunt nu avea să se ofere voluntar să facă ceva fără să i se ceară. Nu se vedea nicăieri casca cu cap de craniu care îi adusese lui Hunt o poreclă care se auzea în şoaptă pe fiecare stradă şi coridor din Oraşul Semilunii: Umbra Mortis.

Umbra Morţii.

Neputând să se hotărască dacă ar trebui să fie îngrijorat sau uşurat de absenţa faimoasei căşti a lui Hunt, Isaiah îi întinse, fără vorbe, asasinului personal al lui Micah un dosar subţire.

Se asigură că pielea maro închis a degetelor lui nu atingea degetele înmănuşate ale lui Hunt. Nu când sângele încă acoperea pielea mănuşii, mirosul răspândindu-se în cameră. Recunoscu mireasma angelică a acelui sânge, aşa că celălalt miros trebuia să vină de la Bryce Quinlan.

Isaiah îşi întoarse bărbia spre camera de faianţă albă pentru interogatoriu.

– Bryce Quinlan, douăzeci şi trei de ani, jumătate Fee, jumătate om. Testul sangvin din urmă cu zece ani a confirmat că va avea o viaţă de nemuritor. Puteri aproape neglijabile. Nu a făcut încă Saltul. Înregistrată drept cetăţean cu drepturi depline. A fost găsită pe alee cu unul de-ai noştri, încercând să îi ţină inima-n piept cu mâinile goale.

Cuvintele sunau al naibii de cinic. Dar ştia că Hunt cunoştea foarte bine detaliile. Amândoi le cunoşteau. Până la urmă, fuseseră amândoi acolo. Şi ştiau că şi aici, în camera sigură de observaţie, ar fi fost nebuni să rişte să spună ceva delicat cu voce tare.

Fusese nevoie de amândoi pentru a o ridica pe Bryce în picioare, aceasta prăbuşindu-se imediat la pieptul lui Isaiah – nu din cauza durerii sufleteşti, ci a celei fizice.

Hunt îşi dăduse primul seama: avea coapsa sfâşiată.

Continuase să se poarte aproape sălbatic, se zbătuse în timp ce încercau să o aşeze din nou la pământ. Isaiah a sunat o vrăjidoctoriţă în timp ce fetei îi curgea sângele în valuri din coapsă. Fusese afectată o arteră. Era un miracol că nu o găsiseră moartă.

Hunt înjurase de mama focului pentru că, în timp ce îngenunchea lângă ea, încercase să îl lovească între picioare. Apoi însă îşi dăduse jos casca. O privise drept în ochi. Şi îi spusese să stea dracului liniştită.

Fata amuţise complet. Se holbase doar la Hunt, cu o privire inexpresivă, goală. Nu se mişcase nici măcar o clipă cât timp Hunt îi prinsese la loc piciorul cu capsatorul pe care îl avea în mica trusă medicală încorporată în costumul lui de luptă. Privise doar şi privise… la Umbra Mortis.

Hunt însă nu pierduse timpul după ce îi prinsese la loc piciorul – se avântase în noapte, ca să facă ceea ce ştia el cel mai bine: să găsească duşmanii şi să îi neutralizeze.

Ca şi cum ar fi observat sângele de pe mănuşile lui, Hunt înjură şi şi le dădu jos, aruncându-le în coşul de metal de lângă uşă.

Apoi bărbatul frunzări dosarul subţire al lui Quinlan, părul negru şi lung până la umeri alunecându-i peste chipul indescifrabil.

– Pare a fi o tânără petrecăreaţă şi o răsfăţată ca oricare alta! zise el, întorcând paginile.

Colţul gurii i se ridică uşor în sus, dar nu pentru că ar fi fost amuzat.

– Şi ce surpriză: este colega de apartament a Danikăi Fendyr. Prinţesa petrecăreaţă însăşi.

Nimeni în afara celor din Legiunea 33 nu folosea acel termen – pentru că nici o persoană din Lunathion, nici măcar Feele din aristocraţie, nu ar fi îndrăznit. Dar Isaiah îi făcu semn să citească mai departe. Hunt părăsise aleea înainte de a afla adevăratele proporţii ale dezastrului.

Hunt citi mai departe. Apoi i se ridicară în sus sprâncenele.

– La dracu'! Sfântă Urd!

Isaiah aşteptă să termine. Ochii întunecaţi ai lui Hunt se dilatară.

– Danika Fendyr este moartă?

Citi în continuare.

– Alături de întreaga Haită a Diavolilor.

Îşi scutură capul şi repetă:

– Sfântă Urd!

Isaiah luă înapoi dosarul.

– Este cu totul şi cu totul ca dracu', prietene.

Hunt îşi încleştă falca.

– Nu i-am dat de urmă demonului care a făcut asta.

– Ştiu.

Întâlnind privirea întrebătoare a lui Hunt, Isaiah clarifică:

– Dacă l-ai fi găsit, ai fi ţinut în mâini un cap tăiat acum, nu un dosar.

Isaiah fusese de faţă – de mai multe ori – atunci când Hunt făcuse exact asta, întorcându-se triumfător dintr-o misiune de vânat demoni în care fusese trimis de Arhanghelul care îi conducea în acel moment.

Buzele lui Hunt se mişcară aproape insesizabil, de parcă şi-ar fi amintit ultima oară când prezentase astfel o ucidere, însă îşi încrucişă braţele puternice. Isaiah ignoră dominaţia inerentă a poziţiei pe care o luase. Între ei domnea o ordine strictă, în echipa de cinci războinici care alcătuia triarii – cea mai elitistă dintre Legiunile Imperiale. Mica clică a lui Micah.

Deşi Micah îl numise pe Isaiah Comandantul Legiunii 33, nu îl declarase niciodată lider. Isaiah însă presupusese dintotdeauna că se afla în vârf, cel mai bun soldat dintre triari, în ciuda costumului său elegant şi a cravatei.

Dar unde era locul lui Hunt… nimeni nu hotărâse încă în cei doi ani de când se întorsese din Pangera. Isaiah nici nu era cu totul convins că vrea să ştie.

Rolul lui oficial era de a-i identifica şi elimina pe toţi demonii care se strecurau prin fisurile Faliei Nordice sau pătrundeau în această lume prin invocări ilegale, un rol care i se potrivea mănuşă. Zeii ştiu câţi vânase de-a lungul secolelor, începând odată cu prima unitate din Pangera, Legiunea 17, dedicată trimiterii creaturilor în viaţa de apoi.

Însă munca pe care Hunt o făcea din umbră pentru Arhangheli – pentru Micah, în prezent – fusese cea care îi atrăsese porecla. Hunt răspundea direct de Micah şi ceilalţi nu îi stăteau în cale.

– Naomi l-a arestat adineauri pe Philip Briggs pentru crime! zise Isaiah, referindu-se la căpitanul Legiunii 33.

– Briggs a ieşit din închisoare astăzi, iar Danika şi Haita Diavolilor au fost cei care l-au băgat în puşcărie de la bun început.

Faptul că Legiunea 33 nu avusese ea onoarea de a face acest lucru îl iritase pe Isaiah la culme. Cel puţin în seara asta Naomi fusese cea care îl prinsese.

– Cum dracu' a putut un om ca Briggs să invoce un demon atât de puternic, nu ştiu.

– Presupun că vom afla în curând, răspunse Hunt sumbru.

Mda, la dracu'! Aveau să afle.

– Briggs ar trebui să fie de-a dreptul tâmpit să instrumenteze un asasinat atât de mare imediat după ce a fost eliberat.

Dar liderul rebelilor Keres – o diviziune a rebeliunii mai mari, Ophion – nu le păruse niciodată prost. Doar fanatic, decis să pornească un conflict care să oglindească războiul care făcea ravagii peste mare.

Hunt contracară:

– Sau poate că Briggs a acţionat atunci când i s-a ivit singura şansă de a fi liber, înainte ca noi să găsim un pretext pentru a-l aresta din nou. Ştia că nu are mult timp la dispoziţie, aşa că a vrut să se asigure că îi loveşte bine pe Vaniri înainte.

Isaiah îşi scutură capul.

– Ce încurcătură! Era puţin spus.

Hunt respiră adânc.

– Presa a aflat ceva?

– Încă nu. Şi am primit ordin acum câteva minute că trebuie să rămânem tăcuţi – chiar dacă mâine-dimineaţă ştirea va fi peste tot.

Lui Hunt îi luciră ochii.

– Nu am cui să-i spun.

Într-adevăr, noţiunea de *prieteni* şi Hunt nu se potriveau. Chiar şi printre triari, chiar după ce împlinise doi ani de când era acolo, Hunt

rămăsese retras. Muncea încă fără oprire cu un singur ţel: libertatea. Ori, mai bine zis, pentru puţinele şanse pe care le avea de a o obţine.

Isaiah oftă.

– Cât mai e până ajunge Sabine?

Hunt îşi verifică telefonul.

– Sabine urcă pe scări chiar…

Uşa se dădu de perete. Hunt clipi.

– Acum.

Sabine arăta cu puţin mai în vârstă decât Bryce Quinlan, cu chipul ei cizelat şi părul lung, argintiu, însă în ochii albaştri i se citea furia pe care doar un nemuritor putea să o arate.

– Unde e târfa aia corcită…

Luă foc atunci când o văzu pe Bryce prin fereastră.

– La dracu', am s-o *ucid*…

Isaiah îşi întinse aripa albă ca să blocheze calea Prim Aparentului spre uşa care dădea în camera de interogatoriu, la câţiva paşi spre stânga.

Hunt se aşeză ca din întâmplare de cealaltă parte a ei. Pe încheieturile degetelor îi jucau fulgere. O mică mostră a puterii pe care Isaiah o văzuse cu ochii lui dezlănţuită asupra duşmanilor lor: fulgere care ar fi putut dărâma o clădire din temelii.

Fie că erai înger obişnuit sau Arhanghel, puterile variau întotdeauna între ploaie, furtuni şi, uneori, tornade – Isaiah însuşi putea invoca uragane atât de puternice încât puteau ţine nave în port, însă nimeni nu îşi aducea aminte să fi existat cineva care să posede abilitatea lui Hunt de a se folosi de fulgere după bunul său plac. Sau puterea de a le face cu adevărat nimicitoare. Această abilitate fusese binecuvântarea şi blestemul lui Hunt.

Isaiah trimise una dintre brizele lui reci, care trecu prin părul ca din mătasea porumbului al lui Sabine, spre Hunt.

Mereu lucraseră bine împreună – Micah intuise asta atunci când îi făcuse parteneri în urmă cu doi ani, în ciuda spinilor răsuciţi, tatuaţi pe frunţile amândurora. Însemnul lui Hunt era în mare parte ferit de părul lui negru, însă coroana subţire de pe frunte nu putea fi ascunsă.

Isaiah abia îşi mai aducea aminte cum arăta prietenul lui înainte ca acele vrăjitoare din Pangera să îl însemneze, îmbibând cerneala cu vrăjile lor infernale, astfel încât crimele lui să nu fie niciodată uitate şi magia lor să îi lege cea mai mare parte a puterilor.

Botezaseră tatuajul haloul – o trimitere ironică la aura divină cu care oamenii primitivi îi înfăţişau în vremurile de demult pe îngeri.

Nici de pe fruntea lui Isaiah nu putea fi ascuns, tatuat identic ca pe cea a lui Hunt, ca pe frunţile a aproape două mii de îngeri rebeli care fuseseră nişte fraieri atât de idealişti şi de curajoşi în urmă cu două secole.

Asterii creaseră îngerii pentru a le fi soldaţi perfecţi şi servitori loiali. Îngerii, dăruiţi cu asemenea putere, se bucuraseră de rolul pe care îl aveau în lume. Asta până când apăruse Shahar, Arhanghelul care fusese numit odată Steaua Zorilor. Până când Hunt şi ceilalţi se alăturaseră Legiunii de elită 18, condusă de Shahar.

Rebeliunea lor dăduse greş. Apoi, cu doar patruzeci de ani în urmă, oamenii porniseră propria rebeliune. O cauză diferită, un grup diferit şi o specie diferită de luptători, dar sentimentul era în esenţă acelaşi: Republica era duşmanul, ierarhiile rigide erau o porcărie.

Atunci când rebelii umani îşi începuseră războiul, unul dintre acei idioţi ar fi trebuit să îi întrebe pe îngerii căzuţi de ce dăduse greş rebeliunea lor, cu mult timp înainte ca ei să se fi născut măcar. Isaiah le-ar fi putut în mod sigur da câteva ponturi despre ce nu ar trebui să facă. Şi ar fi putut să îi lumineze în privinţa consecinţelor.

Pentru că nici al doilea tatuaj, însemnat pe încheieturile lor, nu putea fi ascuns: *SPQM*.

Decora fiecare steag şi antet al Republicii – cele patru litere înconjurate de stele – şi împodobea şi încheietura tuturor celor care îi aparţineau. Chiar dacă Isaiah şi-ar fi tăiat braţul, membrul care i-ar fi crescut în loc ar fi fost de asemenea însemnat. Într-atât era de puternică cerneala vrăjitoarelor.

O soartă mai rea decât moartea: să devină servitori pe vecie celor pe care voiseră să îi detroneze.

Hotărându-se să o scutească pe Sabine de felul în care Hunt se ocupa de lucruri, Isaiah întrebă blând:

– Înţeleg că eşti în doliu, dar, Sabine, ai vreun motiv pentru care vrei să o vezi moartă pe Bryce?

Sabine mârâi, arătând spre fată:

– Ea a luat sabia. Nebuna asta care vrea să se dea lup a luat sabia Danikăi. Ştiu că ea a luat-o, nu e la apartament – şi e *a mea*.

Isaiah băgase de seamă acest detaliu: moştenirea familiei Fendyr lipsea. Dar nimic nu indica faptul că Bryce Quinlan ar fi avut-o.

– Ce legătură are sabia cu moartea fiicei tale?

Furia şi durerea se luptau pe acel chip sălbatic. Sabine îşi scutură capul, ignorând întrebarea, şi spuse:

– Danika nu era în stare să stea departe de necazuri. Nu a ştiut niciodată cum să-şi ţină gura închisă şi când să tacă în preajma duşmanilor. Şi uite ce s-a ales de ea. Curvuliţa aia de acolo respiră încă, iar Danika *nu*.

Aproape îi tremură vocea.

– Danika ar fi trebuit să fie mai precaută.

Hunt întrebă pe un ton mai blând:

– Să fie mai precaută în ce privinţă?

– În toate privinţele! se răsti Sabine, apoi îşi scutură din nou capul, lăsând durerea la o parte. Începând cu uşuratica ei colegă de apartament.

Se întoarse spre Isaiah – un tablou viu al mâniei.

– Spune-mi *totul*.

Hunt zise rece:

– Nu e obligat să-ţi spună nici un rahat, Fendyr.

De pe poziţia de Comandant al Legiunii Imperiale 33, Isaiah avea un rang egal cu al lui Sabine. Amândoi luau parte la aceleaşi consilii guvernamentale, amândoi răspundeau în faţa unor bărbaţi puternici în cadrul rangurilor şi al Caselor lor.

Caninii lui Sabine se alungiră în timp ce îl cerceta pe Hunt.

– Ce dracu', Athlar, am vorbit eu cu tine?

Lui Hunt îi sclipiră ochii. Dar Isaiah îşi scoase telefonul şi începu să tasteze, intervenind calm:

– Încă primim rapoarte. Viktoria vine chiar acum să vorbească cu domnişoara Quinlan.

– Vorbesc eu cu ea! zise Sabine pătimaş.

Îşi strânse degetele, de parcă ar fi fost gata să îi sfâşie gâtul lui Hunt. El îi răspunse cu un zâmbet ascuţit care o îndemna să încerce doar, în timp ce fulgerele de la articulaţii i se împleteau spre încheietură.

Din fericire pentru Isaiah, uşa camerei de interogatoriu se deschise şi intră o femeie cu părul negru, îmbrăcată cu un costum de culoare bleumarin, perfect croit.

Erau o faţadă, aceste costume pe care el şi Viktoria le purtau. Un soi de armură, da, dar şi o ultimă încercare de a se preface că erau, cât de cât, normali.

Nu era de mirare că Hunt nu îşi bătea niciodată capul cu ele.

În timp ce Viktoria se apropia graţios de ea, Bryce nu dădu nici un semn că ar observa-o măcar pe femeia superbă care, de obicei, făcea ca persoanele din toate Casele să îşi întoarcă privirea.

Însă Bryce se afla în acea stare deja de ore bune. Sângele îi păta încă bandajul din jurul coapsei descoperite. Viktoria mirosi delicat, ochii de un verde pal, de sub haloul tatuajului ei de pe frunte, strângându-se oblic. Furia era unul dintre puţinii de o rasă diferită faţă de malakimi care se răsculase alături de ei cu două veacuri în urmă. Îi fusese dată lui Micah la scurt timp după aceea, iar pedeapsa ei fusese mai mare decât tatuajul de pe frunte şi semnele de sclavie. Nici pe departe la fel de brutală precum ceea ce Isaiah şi Hunt înduraseră în închisorile Asterilor, iar apoi, ani de zile, în temniţele mai multor Arhangheli, fusese însă un chin aparte, care continuase chiar şi atunci când al celorlalţi încetase.

– Domnişoară Quinlan, i se adresă Victoria.

Fata nu-i răspunse.

Furia trase un scaun din oţel de lângă perete şi îl aşeză de cealaltă parte a mesei. Scoase un dosar din jachetă şi îşi încrucişă picioarele după ce se aşeză pe scaun.

– Îmi poţi spune cine este responsabil pentru vărsarea de sânge din seara asta?

Quinlan nici măcar nu tresări. Sabine mormăi.

Furia îşi strânse mâinile de alabastru în poală, eleganţa ei nenaturală fiind singurul semn al puterii antice care clocotea sub calmul aparent.

Vik nu avea un corp al ei. Deşi luptase şi ea în Legiunea 18, Isaiah îi aflase povestea abia după ce ajunsese aici, cu zece ani în urmă. Cum obţinuse Viktoria acest trup anume, cui îi aparţinuse, nu o întrebase. Ea nu îi spusese. Furiile se foloseau de corpuri aşa cum unii se foloseau de maşini. Cele mai vanitoase le schimbau des, de obicei la primele semne de îmbătrânire, însă Viktoria se legase de acesta pentru o perioadă mai lungă decât se întâmpla în mod obişnuit – pentru că îi plăcea cum se mişcă şi cum era construit, zisese ea.

Acum îl păstra pentru că nu avea de ales. Fusese pedeapsa lui Micah pentru rebeliunea ei: o închisese în acest corp. Pentru totdeauna. Gata cu schimbările, nu mai putea trece la ceva nou şi mai proaspăt. Timp de două sute de ani Vik fusese închisă, constrânsă să înfrunte degradarea înceată a corpului, acum clar vizibilă: liniile fine care începeau să i se sculpteze în jurul ochilor, cuta gravată pe frunte, deasupra coroanei gemene de spini a tatuajului.

– Quinlan e în şoc! observă Hunt, care îi monitoriza atent respiraţia lui Bryce. Nu va vorbi.

Isaiah tindea să îi dea dreptate, asta până când Viktoria deschise dosarul, cercetă o foaie de hârtie şi zise:

– Eu una cred că, în acest moment, nu ai întru totul control asupra corpului şi a acţiunilor tale.

Apoi citi lista lungă a unui cocktail de droguri şi alcool care ar fi oprit în loc inima unui om. Care ar fi putut opri chiar şi inima unui Vanir mai puţin puternic de altfel.

Hunt înjură din nou.

– A rămas ceva ce nu a tras pe nas sau în plămâni în seara asta?

Sabine se zbârli.

– Un gunoi de corcitură…

Isaiah îi aruncă o privire lui Hunt. Era suficient pentru a-i transmite cererea.

Nu era niciodată un ordin – nu ar fi îndrăznit să îi dea ordine lui Hunt. Nu când bărbatul avea un temperament vulcanic care lăsase unităţi de luptă întregi în cenuşă. Chiar şi cu vrăjile haloului care reduceau puterea fulgerului la o zecime, compensa prin îndemânarea lui de luptător.

Dar Hunt îşi plecă bărbia, singurul semn care arăta că era de acord cu cerea lui Isaiah.

– Va trebui să completezi nişte documente sus, Sabine.

Hunt respiră adânc, de parcă ar fi încercat să îşi amintească faptul că Sabine era o mamă care îşi pierduse unicul copil în acea seară şi adăugă:

– Dacă ai nevoie de puţin timp ca să te reculegi, poţi face asta, dar trebuie să semnezi…

– La dracu' cu semnatul, la dracu' cu reculesul. Crucifica-ţi-o pe târfa asta dacă e nevoie, dar scoateţi o declaraţie de la ea.

Sabine scuipă pe podeaua de gresie, la picioarele încălţate în ghete ale lui Hunt.

Isaiah îşi simţi limba acoperită de eter, văzându-l pe Hunt cum îi aruncă acesteia o privire rece, singurul avertisment pe care îl dădea oponenţilor pe câmpul de luptă. Nici unul nu supravieţuia după ceea ce urma.

Sabine păru să-şi amintească de asta şi fu suficient de înţeleaptă încât să iasă valvârtej în hol. Îşi încordă mâna în timp ce ieşea, scoţând la iveală patru gheare ascuţite ca lama cu care sfâşie uşa de metal.

Hunt zâmbi în spatele ei. O ţintă marcată. Nu azi, nici măcar mâine, dar la un anumit moment, în viitor…

Şi lumea zicea că metamorfii se înţeleg mai bine cu îngerii decât cu Feele.

În acest timp, Viktoria îi vorbea blând lui Bryce:

– Avem înregistrări video de la Corbul Alb, care confirmă că ai fost acolo. Avem înregistrări care te arată mergând spre casă.

Lunathion era împânzit de camere, cu o acoperire video şi audio neegalată altundeva, însă clădirea în care locuia Bryce era veche şi monitoarele obligatorii din holuri nu mai fuseseră reparate de zeci de ani. Proprietarul avea să primească în acea seară o vizită pentru că încălcase codul şi distrusese astfel întreaga investigaţie. Camerele din clădire nu reuşiseră să înregistreze decât un semnal audio slab – doar audio. Nu le oferea nimic în plus faţă de ceea ce ştiau deja. Telefoanele Haitei Diavolilor fuseseră distruse în timpul atacului. Nu fusese receptat nici un mesaj.

Viktoria continuă:

– Ce nu avem înregistrat însă, Bryce, este ceea ce s-a întâmplat în acel apartament. Îmi poţi spune?

Încet, de parcă ar fi plutit înapoi în trupul ei dărâmat, Bryce îşi întoarse ochii de chihlimbar spre Viktoria.

– Unde e familia ei? întrebă aspru Hunt.

– Mama om locuieşte cu tatăl vitreg într-unul dintre oraşele montane din nord – sunt amândoi peregrini. Tatăl natural nu a fost înregistrat ori a refuzat să recunoască paternitatea. Fee, desigur. Şi probabil unul cu ceva influenţă, de vreme ce s-a deranjat să îi obţină statutul de civitas.

Majoritatea celor născuţi din mame om le luau rangul de peregrin. Şi, deşi Bryce avea ceva din frumuseţea elegantă a Feelor, chipul o trăda ca fiind om – pielea aurie, bruma de pistrui de pe nas şi obrajii înalţi, gura plină. Chiar dacă părul roşu mătăsos şi urechile ascuţite erau clar de Fee.

– Părinţii oameni au fost anunţaţi?

Isaiah îşi trecu o mână prin părul creţ, castaniu închis. Fusese trezit de ţârâitul telefonului care sunase la două dimineaţa, scos din garnizoană un minut mai târziu, iar acum începea să simtă efectele unei nopţi nedormite. Probabil, nu mai era mult până la răsărit.

– Maică-sa a fost isterică. A întrebat iar şi iar dacă ştim de ce au atacat apartamentul sau dacă ştim dacă a fost Philip Briggs. A văzut la ştiri că a fost eliberat din cauza unei greşeli birocratice şi era convinsă că el e vinovatul. O patrulă din Legiunea 33 zboară spre ei chiar acum; părinţii vor fi aduşi în următoarea oră.

Vocea Viktoriei, care își continua interviul, se auzi prin interfon:

– Poți să descrii creatura care ți-a atacat prietenii?

Dar Quinlan se pierduse din nou, avea privirea goală.

Aveau niște imagini tremurate grație camerelor de filmat de pe stradă, dar demonul se mișcase mai repede decât vântul și știuse să stea în afara ariei pe care acestea o puteau acoperi. Nu reușiseră să îl identifice încă. Nici măcar cunoștințele vaste ale lui Hunt nu fuseseră de ajutor. Nu aveau decât imaginea unei cețuri vagi, gri, pe care nici o derulare cu încetinitorul nu o putea face mai clară. Și pe Bryce Quinlan, alergând desculță pe străzile orașului.

– Fata asta nu este pregătită să dea o declarație! zise Hunt. Ne pierdem timpul.

Însă Isaiah îl întrebă:

– De ce o urăște Sabine pe Bryce atât de mult? De ce ar insinua că ea este de vină pentru toate astea?

Cum Hunt nu răspunse, Isaiah își îndreptă fruntea spre cele două dosare de pe marginea biroului.

– Uită-te în al lui Quinlan! O singură amendă înainte de asta – pentru conduită indecentă în public în timpul unei parade de la Solstițiul de Vară. A făcut niște figuri mai deocheate în dreptul unui perete și a fost prinsă în acțiune. Reținută în celulă peste noapte, și-a plătit cauțiunea a doua zi și a prestat servicii în folosul comunității timp de o lună ca să i se șteargă orice urmă din dosarul penal.

Isaiah ar fi putut să jure că pe buzele lui Hunt apăruse un început de zâmbet. Apoi bătu cu degetul în dosarul impresionant de gros de lângă cel al lui Bryce.

– Aici avem partea întâi din dosarul Danikăi Fendyr. Prima din șapte. Începe cu furturi mărunte pe când avea zece ani și continuă până la majorat, cu cinci ani în urmă. Apoi – liniște. Dacă mă întrebi pe mine, Bryce a fost cea care a fost condusă pe căi greșite – și poate că ea a condus-o pe Danika pe căile ei.

– Nu într-atât încât să o împiedice să tragă pe nas suficient praf-de-lumină cât să ucidă un cal! comentă Hunt. Presupun că nu a petrecut singură. Au fost și alți prieteni cu ea în noaptea asta?

– Încă două prietene. Juniper Andromeda, solistă faun la Baletul orașului, și…

Isaiah deschise dosarul și murmură o rugăciune.

– Fury Axtar.

Hunt înjură printre dinți la auzul numelui mercenarei. Fury Axtar avea licență pentru ucis în câteva țări. Inclusiv în aceea.

– Fury a fost cu Quinlan în seara asta? întrebă Hunt.

Dăduseră nas în nas cu mercenara de câteva ori, suficient cât să ştie să se ferească dracului de ea. Micah îi ordonase chiar lui Hunt să o ucidă. De două ori.

Însă ea avea prea mulţi aliaţi puternici. Unii dintre ei, se zvonea, chiar în Senatul Imperial. Aşa că, de fiecare dată, Micah hotărâse că necazurile care i s-ar fi abătut pe cap dacă Umbra Mortis ar fi transformat-o pe Fury Axtar în pâine prăjită nu ar fi meritat.

– Da, îi răspunse Isaiah. Fury a fost cu ea în club.

Hunt se încruntă. Dar atunci Viktoria se aplecă pentru a mai vorbi o dată cu Bryce.

– Încercăm să aflăm cine a făcut asta. Ne poţi oferi informaţiile de care avem nevoie?

În faţa furiei stătea doar o carcasă goală.

Viktoria adăugă, cu vocea ei delicată şi senzuală, care de obicei îi făcea pe oameni să îi mănânce din palmă:

– Vreau să te ajut. Vreau să aflu cine a făcut asta. Şi să îi pedepsesc.

Victoria băgă mâna în buzunar, îi scoase telefonul şi îl aşeză pe masă. Instant, conţinutul digital al acestuia apăru pe ecranul mic din camera în care se aflau Isaiah şi Hunt. Aceştia începură să privească ba la furie, ba la ecran, pe măsură ce o serie de mesaje se deschideau.

– Am descărcat informaţiile din telefonul tău. Îmi poţi da câteva lămuriri?

Un ecran mic se ridică dintr-un compartiment ascuns în podeaua acoperită cu linoleum. Pe el erau afişate aceleaşi mesaje pe care le citeau acum Isaiah şi Hunt.

Primul era trimis de Bryce:

☽ *Nopţile petrecute în faţa televizorului sunt făcute pentru căţeluşii care dau din coadă. Vino să te joci cu un adult bazat.*

Urma apoi o scurtă înregistrare video, tremurată: cineva râdea în hohote pe fundal în timp ce Bryce, după ce arătase degetul din mijloc la cameră, se apleca deasupra unei linii de pudră albă – praf-de-lumină – şi o trăgea pe toată fix în nasul ei pistruiat. Bryce râdea, atât de strălucitoare şi de plină de viaţă încât femeia din camera pe care o aveau în faţă părea un cadavru sfârtecat. La final striga la cameră:

– APRINDE-O, DANIKAAAAA!

Replica Danikăi era exact cea pe care Isaiah o aştepta de la Prim Aparentul lupilor, pe care o văzuse doar de la distanţă la evenimente

oficiale şi care păruse predispusă să creeze necazuri oriunde s-ar fi dus: DU-TE DRACU', TE URĂSC! NU MAI LUA PRAF-DE-LUMINĂ FĂRĂ MINE. MĂGĂRIŢO.

Într-adevăr, Prinţesa Petrecăreaţă.

Bryce îi răspunsese douăzeci de minute mai târziu:

☽ *Tocmai ce m-am combinat cu unul în baie. Nu îi spune lui Connor.*

Hunt clătină din cap.

Însă Bryce stătea acolo împietrită, în timp ce Viktoria îi citea cu voce tare mesajele.

Danika scrisese:

☽ *A fost bine?!!?*

☽ *Doar cât să îmi astâmpere puţin dorinţele.*

– Asta nu este relevant! murmură Hunt. Cheamă-o înapoi pe Viktoria.

– Avem ordine.

– Dă-le dracu' de ordine. Femeia aia e pe cale să cedeze – şi nu în sensul bun.

După acel mesaj, Bryce încetase să îi mai răspundă Danikăi.

Danika însă continuase să îi trimită mesaje. Unul după altul, în următoarele două ore.

☽ *S-a terminat programul. Unde sunteţi,* măgăriţelor?

☽ *De ce nu răspunzi la telefon? O sun pe Fury.*

☽ *Unde DRACU' e Fury?*

☽ *Juniper nu îşi ia niciodată telefonul cu ea,* aşa că nici nu mă deranjez să o apelez. Unde sunteţi?!!!

☽ *Ar trebui să vin în club? Haita pleacă în zece minute. Nu mai fute necunoscuţi în baie pentru că vine şi Connor cu mine.*

☽ *BRYYYYCE. Când îţi verifici telefonul, sper să te enerveze cele 1 000 de notificări.*

☽ *Thorne îmi zice să nu îţi mai dau mesaje. I-am zis să-şi vadă dracului de treaba lui.*

☽ *Connor zice să te maturizezi dracului şi să nu mai iei droguri dubioase pentru că doar fraierii fac asta. Nu a fost prea încântat când i-am zis că nu sunt sigură că pot să îi dau voie să iasă în oraş cu tine pentru că e prea sfânt.*

☽ *Bine, plecăm în cinci minute. Pe curând, bulangioaico! Îi dăm bătaie!*

Bryce se holbă la ecran fără să clipească, cu chipul ei distrus de o paloare morbidă în lumina monitorului.

– Camerele de supraveghere din clădire sunt în mare parte defecte, însă cea din hol a reuşit să înregistreze ceva audio, deşi video nu a funcţionat.

– Vrei să asculţi? o întrebă, calm, Viktoria.

Nici un răspuns. Aşa că Viktoria îi dădu drumul.

Mârâituri şi ţipete înăbuşite inundară boxele – destul de încet încât era clar că aparatul din hol captase doar cele mai ascuţite zgomote care veneau din apartament. Apoi se auzi un urlet – urletul sălbatic al unui lup.

– Te rog, te rog…

Cuvintele fură secerate. Dar înregistrarea merse înainte.

Danika Fendyr ţipă. Ceva bocăni şi se prăvăli pe fundal – de parcă ar fi fost izbită de mobilă. Şi camera de pe hol a continuat să înregistreze.

Ţipetele continuară şi continuară… la nesfârşit. Întrerupte doar de gâjâitul camerei. Urletele şi plânsetele înăbuşite erau îngrozitoare, şi Danika se ruga, plângând în timp ce implora milă, se jelea şi ţipa ca totul să înceteze…

– Opreşte-o! ordonă Hunt, ieşind din cameră. Opreşte-o *acum*!

Ieşise atât de repede încât Isaiah nu-l putuse opri. Traversase într-o clipă spaţiul dinspre uşa de lângă ei, trântind-o de perete înainte ca Isaiah să îl urmeze.

Acolo se auzea Danika, înregistrarea audio gâjâind din când în când, sunetul vocii ei care cerea încă milă răzbind din boxe. Danika, în timp ce era sfâşiată în bucăţele şi devorată.

Tăcerea criminalului era la fel de cutremurătoare ca ţipetele şi lacrimile Danikăi.

Viktoria se întoarse spre uşă când Hunt năvăli înăuntru, cu chipul negru de furie şi aripile desfăcute. Umbra Morţii.

Isaiah simţi gustul de eter. Din degetele lui Hunt ieşeau fulgere. Ţipetele fără sfârşit ale Danikăi, pe jumătate înăbuşite, inundau încăperea.

Isaiah intră în cameră exact când Bryce explodă.

Invocă un perete de vânt în jurul lui şi al lui Vik, Hunt făcând, fără îndoială, acelaşi lucru, în timp ce Bryce sări de pe scaun şi răsturnă

masa. Aceasta zbură peste capul Viktoriei şi se izbi de fereastra de la camera de observaţii.

Un urlet sălbatic umplu camera în timp ce Bryce apucă scaunul pe care stătuse şi îl izbi de perete, atât de tare încât se îndoi şi apoi se sfărâmă.

Vomită peste tot pe podea. Dacă puterile lui Isaiah nu i-ar fi înconjurat, pe el şi pe Viktoria, voma i-ar fi acoperit femeii pantofii absurd de scumpi.

Înregistrarea audio se opri în cele din urmă când camera de pe hol încetase să mai funcţioneze cum trebuie – şi nu mai reporni.

Bryce gâfâi, holbându-se la mizeria pe care o făcuse. Apoi căzu în ea, în genunchi.

Vomită iar. Şi iar. Apoi îşi strânse mâinile în jurul genunchilor, părul ei mătăsos amestecându-se cu voma în timp ce se legăna încet în tăcerea înmărmurită care se lăsase în cameră.

Era pe jumătate Fee, cu puteri care abia erau înregistrate de barometru. Ceea ce făcuse mesei şi scaunului... Era din furie pură, materializată. Nici cele mai rezervate dintre Fee nu puteau opri o izbucnire de furie primitivă atunci când punea stăpânire pe ele.

Netulburat, Hunt se apropie de Bryce, cu aripile lui cenuşii ridicate, ca să nu le târască prin vomă.

– Hei.

Îngenunche lângă Bryce. Întinse mâna spre umărul ei, dar apoi o coborî. Oare câţi oameni văzuseră vreodată mâinile îngerului Umbra Mortis întinzându-se spre ei fără urmă de violenţă?

Hunt dădu din cap înspre masa şi scaunul distruse.

– Impresionant.

Bryce se ghemui şi mai tare, degetele ei bronzate albindu-se aproape în timp ce şi le înfigea în spate suficient de puternic cât să lase vânătăi. Vocea ei era doar un zăngănit sfărâmat.

– Vreau să plec acasă.

Ochii negri ai lui Hunt licăriră. Dar nu mai spuse nimic.

Viktoria, încruntându-se în faţa mizeriei, se strecură afară ca să găsească pe cineva care să o cureţe.

Isaiah îi spuse lui Bryce:

– Mi-e teamă că nu poţi pleca acasă. Este locul crimei.

Şi era într-atât de devastată încât, chiar dacă ar fi frecat peste tot cu clor, nici un Vanir nu ar fi putut pătrunde înăuntru fără să simtă miasmele măcelului.

– Nu te poţi întoarce acolo în siguranţă până când nu aflăm cine a făcut asta. Şi de ce a făcut-o.

– S-Sabine… şopti atunci Bryce.

– Da, îi răspunse blând Isaiah. Toţi cunoscuţii Danikăi au fost anunţaţi.

Întreaga lume avea să afle în câteva ore.

Îngenuncheat încă lângă ea, Hunt spuse aspru:

– Te putem muta într-o cameră cu un pat şi baie. Îţi putem aduce nişte haine.

Rochia îi era atât de ruptă încât cea mai mare parte a trupului îi era la vedere, ruptura din dreptul taliei descoperind urma unui tatuaj negru, care îi cobora de-a lungul spatelui. Hunt văzuse prostituate în Piaţa de Carne care purtau haine mai decente.

Lui Isaiah îi sună telefonul din buzunar. Naomi. Vocea căpitanului Legiunii 33 sună obosit atunci când Isaiah răspunse!

– Dă-i drumul fetei! În clipa asta. Scoate-o din clădire şi, spre binele nostru, *nu* pune pe nimeni să o urmărească. În special, nu pe Hunt.

– De ce? Guvernatorul ne-a dat ordinul opus.

– Am primit un telefon. La dracu', de la Ruhn Danaan! E livid de supărare pentru că nu am anunţat Casa Cerului şi a Aerului că am luat fata. Zice că e în jurisdicţia Feelor şi dracu' mai ştie ce. Aşa că lasă naibii ce vrea Guvernatorul – ne va mulţumi mai târziu pentru că am evitat bătaia asta uriaşă de cap. Dă-i drumul fetei *acum*. Poate reveni cu o escortă din partea Feelor, dacă asta vor măgarii ăia.

Hunt, care auzise întreaga conversaţie, o studie pe Bryce Quinlan cu judecata neclintită a unui prădător. Fiind unul dintre triari, Naomi Boreas răspundea direct de Micah şi nu le datora nici o explicaţie, însă faptul că nesocotea un ordin direct în favoarea Feelor…

– Fă cum zic, Isaiah! adăugă Naomi, a poi închise.

În ciuda urechilor ei ascuţite de Fee, ochii înceţoşaţi ai lui Bryce nu arătau nici un semn că ar fi auzit ce se discutase.

Isaiah îşi puse telefonul în buzunar.

– Eşti liberă să pleci.

Se ridică în picioare, surprinzător de stabilă, în ciuda bandajului de pe un picior. Labele picioarelor îi erau acoperite cu noroi şi sânge. Destul sânge cât să îl facă pe Hunt să spună:

– Avem o vrăjidoctoriţă în clădire.

Însă Bryce îl ignoră şi şchiopătă spre uşa deschisă, ieşind în hol.

Hunt rămase cu ochii aţintiţi asupra uşii în timp ce bătaia săltată a paşilor ei se îndepărta.

Pentru câteva clipe lungi, nici unul dintre ei nu vorbi. Apoi Hunt răsuflă adânc şi se ridică.

– În ce cameră îl duce Naomi pe Briggs?

Isaiah nu apucă să răspundă pentru că pe hol se auziră paşi care se apropiau rapid. Cu siguranţă, nu erau ai lui Bryce.

Chiar şi într-unul dintre cele mai sigure locuri din oraş, Isaiah şi Hunt îşi ţineau întotdeauna la îndemână armele, primul încrucişându-şi braţele ca să îşi poată scoate pistolul ascuns sub jachetă, cel din urmă lăsându-şi mâna în josul coapsei, la câţiva centimetri de teaca neagră în care îşi ţinea pumnalul. Fulgerele reapărură în jurul degetelor lui Hunt.

Un bărbat Fee cu părul negru dădu năvală în camera pentru interogatoriu. Chiar şi cu cercelul de argint pe care îl avea în buza de jos, chiar şi cu jumătate din părul lui lung, negru ca pana corbului, retezat, chiar şi cu braţele acoperite de tatuaje pe sub geaca de piele, moştenirea feţei uimitor de frumoase nu putea fi ascunsă.

Ruhn Danaan, Prinţul moştenitor al Feelor din Valbara. Fiul Regelui Toamnei şi cel care avea în prezent Sabia Stelară, faimoasa spadă întunecată a străvechiului prinţ Fee Născut din Stele. Dovada statutului de Ales a lui Danaan printre Fee – Hel ştie ce va fi însemnând asta.

Sabia în cauză era acum prinsă de spatele lui Ruhn, teaca ei neagră devorând primele-lumini orbitoare. Isaiah auzise pe cineva spunând odată că sabia era făcută din iridium scos dintr-un meteorit şi făurită într-o altă lume – înainte ca Feele să fi pătruns prin Falia Nordică.

Ochii albaştri ai lui Danaan ardeau ca miezul unei flăcări – deşi Ruhn însuşi nu poseda acest tip de magie. Magia de foc era des întâlnită printre Feele din Valbara şi mânuită chiar de Regele Toamnei însuşi. Se zvonea însă că magia lui Ruhn semăna mai mult cu a acelora din neamul lui care conduceau insula sacră a Feelor din Avallen, de peste mare: puterea de a invoca umbre sau o ceaţă care putea acoperi nu doar lumea fizică, dar şi pe cea psihică. Putea poate folosi chiar şi telepatia.

Ruhn aruncă o privire vomei, simţind mirosul femeii care tocmai plecase.

– Unde dracu' este?

Hunt încremeni în faţa comenzii reci din vocea prinţului.

– Bryce Quinlan a fost eliberată! răspunse Isaiah. Am trimis-o sus cu câteva minute în urmă.

Probabil Ruhn intrase pe o uşă laterală dacă nu se întâlnise cu ea, iar ei nu fuseseră înştiinţaţi de la recepţie de faptul că a ajuns. Poate că îşi folosise magia aceea a lui ca să se strecoare învăluit de umbre.

Prinţul se întoarse spre uşă, dar Hunt zise:

– De ce te interesează?

– Este verişoara mea, măgarule, se răsti Ruhn. Noi avem grijă de ai noştri.

O verişoară îndepărtată, de vreme ce Regele Toamnei nu avea fraţi, însă se părea că prinţul o cunoştea pe Bryce destul de bine, dacă intervenise.

Hunt îi aruncă un rânjet lui Ruhn.

– Unde ai fost în seara asta?

– Du-te dracu', Athalar!

Ruhn îşi dezgoli dinţii.

– Presupun că ai auzit că eu şi Danika am avut o dispută în legătură cu Briggs la întâlnirea Capilor. Ce mai pistă! Bine lucrat.

Fiecare cuvânt era mai ascuţit decât cel de dinainte.

– Dacă voiam să o ucid pe Danika, nu aş fi invocat dracului un demon ca să o facă! Unde dracu' e Briggs? Vreau să vorbesc cu el.

– E pe drum.

Hunt zâmbea în continuare. Iar fulgerele îi jucau încă în jurul articulaţiilor.

– Iar tu nu ai prioritate în ceea ce-l priveşte. Până aici cu protecţia şi banii tăticului, Prinţe.

Nu conta că Ruhn se afla în fruntea diviziei Feelor din Aux şi că era la fel de bine antrenat ca oricare dintre luptătorii lor de elită. Sau că sabia pe care o avea la spate nu era doar decorativă.

Pentru Hunt nu conta. Nu atunci când erau implicaţi aristocraţi şi ierarhii rigide.

– Continuă să vorbeşti, Athalar. Să vedem unde o să ajungi, îi răspunse Ruhn.

Hunt zâmbi maliţios.

– Tremur de frică.

Isaiah tuşi. Solas arzător, ultimul lucru de care avea nevoie în acea noapte era o încăierare între unul dintre triarii lui şi prinţul Feelor. I se adresă lui Ruhn:

– Ne poţi spune dacă domnişoara Quinlan a avut un comportament neobişnuit înainte de crima din seara aceasta sau dacă...

– Patronul de la Corbul mi-a spus că era beată şi că a tras pe nas un morman de praf-de-lumină! se răsti Ruhn. Dar pe Bryce o găseşti

cu prostii din astea în sânge cel puţin o noapte pe săptămână.

– De ce ia? întrebă Isaiah.

Ruhn îşi încrucişă mâinile.

– Face ce vrea. Întotdeauna a făcut doar ce a vrut.

În cuvintele lui era destulă amărăciune cât să sugereze o poveste lungă – una tristă.

Hunt îl întrebă cu voce tărăgănată:

– Şi cât de apropiaţi sunteţi voi doi?

– În cazul în care mă întrebi dacă o fut, răspunsul, măgarule, este nu, izbucni Ruhn.

E parte din familie.

– Familie îndepărtată! observă Hunt. Am auzit că Feelor le place să îşi păstreze sângele nediluat.

Ruhn îl privi drept în ochi. Şi, în timp ce Hunt începu din nou să zâmbească, încăperea se încărcă de eter. Isaiah simţea apropierea unei furtuni. Întrebându-se dacă ar fi suficient de prost să intervină între cei doi atunci când Ruhn avea să încerce să îi dea un pumn în gură lui Hunt, iar Hunt avea să îl transforme pe prinţ într-un morman de oase fumegânde, Isaiah zise repede:

– Încercăm doar să ne facem meseria, Prinţule.

– Dacă voi, măgarilor, l-aţi fi supravegheat pe Briggs aşa cum trebuia să o faceţi, poate că nimic din toate astea nu s-ar mai fi întâmplat.

Aripile cenuşii ale lui Hunt fâlfâiră uşor – poziţia unui malakim care se pregătea de luptă. Şi ochii aceia ai lui întunecaţi… Erau ochii luptătorului temut, ai Îngerului Căzut. Cel care distrusese câmpurile de luptă pe care i se ceruse să lupte. Cel care ucidea după cum poftea Arhanghelul şi o făcea atât de bine încât i se spunea Umbra Morţii.

– Ai grijă! zise Hunt.

– Stai dracului departe de Bryce! îi aruncă Ruhn înainte să iasă pe uşă, probabil după verişoara lui.

Cel puţin Bryce avea acum o escortă.

Hunt arătă degetul mijlociu spre cadrul uşii în care nu se mai afla nimeni. După o clipă, murmură:

– Dispozitivul de urmărire care se afla în apa pe care Quinlan a băut-o atunci când a ajuns aici. Ce durată are?

– Trei zile! îi răspunse Isaiah.

Hunt cercetă cuţitul pe care îl avea prins în teacă.

– Danika Fendyr era una dintre cele mai puternice dintre Vanirii din acest oraş, chiar şi fără să fi făcut Saltul. La sfârşit a implorat ca un om.

Sabine nu avea să scape niciodată de ruşine.

– Nu ştiu nici un demon care să ucidă aşa! Sau care să dispară atât de repede. Nu am găsit nici o urmă. Parcă ar fi dispărut înapoi în Hel.

– Dacă Briggs este autorul, vom afla în curând ce fel de demon este, zise Isaiah.

Asta dacă Briggs avea să vorbească. Nu scosese nici un cuvânt atunci când îl descoperiseră în laboratorul lui pentru făcut bombe, în ciuda tuturor eforturilor celor din Legiunea 33 şi ale Auxiliarului care interogau.

– Voi trimite toate patrulele disponibile să caute în mod discret celelalte haite tinere din Aux, adăugă Isaiah.

Dacă până la urmă nu are legătură cu Briggs, ar putea fi începutul unor atentate în serie.

– Şi dacă găsim demonul? întrebă Hunt sumbru.

Isaiah ridică din umeri.

– Atunci, te vei asigura că nu mai reprezintă o problemă, Hunt.

Privirea lui Hunt deveni letală.

– Şi Bryce Quinlan – după ce trec cele trei zile?

Isaiah se încruntă uitându-se spre masă, spre scaunul rupt.

– Dacă e deşteaptă, va sta deoparte şi nu va mai atrage atenţia altor nemuritori puternici câte zile o mai avea.

Capitolul 7

Treptele negre care duceau spre ţărmul înceţoşat din Cantonul Oaselor îi săgetară genunchii lui Bryce atunci când îngenunche în faţa porţilor înalte de fildeş.

Istros se întindea ca o oglindă cenuşie în spatele ei, tăcut în lumina dinaintea răsăritului.

La fel de tăcut şi de împietrit pe cât devenise ea, golită, în derivă.

Ceaţa se învălătucea în jurul ei, acoperind totul, în afara treptelor de obsidian pe care îngenunchease şi de porţile din os cioplit care se conturau în faţă. Barca neagră, putrezită din spatele ei era singurul tovarăş pe care îl avea. Funia ei veche şi mucegăită era lăsată pe scări, în locul danei de acostare. Plătise preţul – barca avea să rămână acolo până termina. Până când termina de spus ceea ce trebuia să spună.

Tărâmul celor vii rămânea în altă lume. Turnurile şi zgârie-norii oraşului erau ascunşi de ceaţa deasă, claxoanele şi cacofonia de voci amuţiseră. Îşi lăsase în urmă toate bunurile de muritor. Aici, printre Secerători şi morţi nu aveau nici o valoare.

Fusese bucuroasă să le lase – în special telefonul, care era plin de atâta mânie şi ură.

Cel mai recent mesaj audio de la Ithan sosise cu doar o oră în urmă, trezind-o din stupoarea în care îşi petrecuse ultimele şase nopţi, holbându-se la tavanul întunecat al camerei de hotel pe care o împărţea cu mama ei. Ignorând fiecare apel, fiecare mesaj.

Cuvintele lui Ithan îi rămăseseră însă în minte, după ce se strecurase în baie ca să le asculte.

Să nu vii mâine la Plecarea în larg. Nu eşti bine-venită acolo.

Ascultase mesajul iar şi iar. Erau primele cuvinte care aveau ecou în mintea ei tăcută.

Mama ei nu se trezise din patul aşezat lângă cel al lui Bryce, atunci când aceasta ieşise din camera de hotel purtată de picioarele ei delicate de Fee. Luase liftul de serviciu şi ieşise pe uşa

nesupravegheată care dădea în aleea din spate. Nu părăsise acea cameră de şase zile, timp în care privise fără nici un gând tapetul floral de pe pereţii hotelului. Şi acum, la al şaptelea răsărit… Doar pentru asta ar fi plecat. Doar pentru asta şi-a amintit cum să îşi mişte trupul, cum să vorbească.

Plecarea Danikăi avea să înceapă la răsărit, iar ale celorlalţi membri ai haitei să o urmeze apoi. Bryce nu avea să fie acolo ca să le vadă. Chiar dacă lupii nu i-ar fi interzis să participe, oricum nu ar fi putut suporta. Să vadă barca neagră împinsă de pe doc şi tot ce mai rămăsese din Danika odată cu ea, pentru ca sufletul ei să fie judecat dacă este demn sau nu de a intra în insula sacră de peste râu.

Aici era doar tăcere. Tăcere şi ceaţă.

Asta era oare moartea? Tăcere şi ceaţă?

Bryce îşi trecu limba peste buzele arse. Nu îşi mai aducea aminte ultima oară când băuse ceva. Sau când mâncase. Şi-o amintea doar pe mama ei, încercând să o convingă să ia o înghiţitură de apă.

În interiorul ei se stinsese o lumină. O lumină fusese ucisă.

Se simţea de parcă s-ar fi privit pe dinlăuntru. Întuneric. Tăcere. Ceaţă.

Bryce îşi ridică fruntea, privind în sus spre porţile cioplite din os, tăiate din coastele unui leviathan care străbătuse mările adânci din nord. Ceaţa se îndesi, iar temperatura scăzu, vestind sosirea cuiva străvechi şi teribil.

Bryce rămase îngenuncheată şi îşi plecă fruntea.

Nu era bine-venită la Plecare. Aşa că venise aici ca să îşi ia rămas-bun. Ca să îi mai ofere Danikăi un ultim lucru.

Creatura care bântuia prin ceaţă se ridică şi până şi râul din spatele ei tremură.

Bryce îşi deschise ochii şi îşi ridică încet privirea.

PARTEA A II-A. CANALUL

Capitolul 8

DOUĂZECI ŞI DOUĂ DE LUNI MAI TÂRZIU

Bryce Quinlan ieşi pe brânci din baia de la Corbul Alb, cu un metamorf leu care o săruta pe gât, cu mâinile lui mari în jurul taliei.

Fusese de departe cea mai bună partidă de sex pe care o avusese în ultimele trei luni. Poate şi mai bine. Poate că avea să îl ţină pe lângă ea o vreme. Poate că ar fi trebuit să afle cum îl cheamă mai întâi. Nu că ar fi contat. Întâlnirea la care trebuia să ajungă era la barul VIP de alături în… ei, rahat. Era chiar atunci.

Simţi ritmul muzicii în oase, reverberând de pe coloanele sculptate, o invocare neîncetată pe care Bryce o ignoră, o negă. Aşa cum făcuse în fiecare zi din ultimii doi ani.

– Hai să dansăm!

Cuvintele leului cu părul de aur îi răsunară în ureche în timp ce el îi apucă mâna ca să o tragă spre mulţimea pestriţă, dezlănţuită pe lespezile antice ale ringului de dans.

Îşi înţepeni picioare în podea pe cât de ferm îi permiteau pantofii înalţi cu toc de zece centimetri.

– Nu, mersi. Am o întâlnire de afaceri.

Nu era o minciună, deşi l-ar fi refuzat oricum.

Colţurile buzelor leului se ridicară în sus în timp ce îi analiza rochiţa mini şi picioarele dezgolite care se încolăciseră în jurul taliei lui cu doar câteva clipe în urmă. Urd apără şi păzeşte, leul avea nişte pomeţi ireali. La fel îi erau şi ochii aurii, acum amuzaţi.

– Tu mergi la întâlniri de afaceri arătând aşa?

Da, atunci când clienţii şefei ei insistau să se întâlnească într-un loc neutru cum era Corbul, speriaţi de cine ştie ce vrăji avea Jesiba la galerie.

Bryce nu ar fi venit niciodată la Corbul singură – rareori mai dăduse pe acolo. Bea apă minerală la barul *obişnuit* din club, nu la cel VIP, unde ar fi trebuit să stea, la mezanin, atunci când leul se apropiase

de ea cu zâmbetul acela al lui uşuratic şi umerii aceia laţi. Avusese atât de mare nevoie de ceva care să o distragă de la tensiunea care creştea în interiorul ei cu fiecare clipă, încât abia apucă să îşi termine paharul înainte de a-l târî în baie. Leul fusese mai mult decât fericit să îi facă pe plac.

– Mersi pentru partidă, îi zise Bryce.

Oricare va fi fiind numele tău.

Leului îi luă câteva clipe ca să îşi dea seama că vorbea serios în privinţa întâlnirii de afaceri. O undă purpurie i se strecură în obraji. Apoi aruncă:

– Nu am cum să te plătesc.

Era rândul ei să clipească uimită. Apoi îşi lăsă capul pe spate şi râse.

Minunat: credea că este una dintre prostituatele lui Riso. Prostituţie *sacră*, îi explicase Riso odată – de vreme ce templul se afla pe ruinele unui templu închinat plăcerii, era de datoria lui să continue tradiţia.

– Consider-o din partea casei! fredonă, mângâindu-l pe obraz.

Apoi se întoarse spre barul strălucitor din aur de la mezaninul construit din sticlă, care plutea deasupra sălii cavernoase.

Nu îşi îngădui să se uite spre separeul ascuns între două coloane roase de vreme. Nu îşi îngădui să vadă cine îl ocupa acum. Nu Juniper, care era prea ocupată zilele astea şi abia ajungea să ia prânzul cu ea din când în când, şi, în mod sigur, nu Fury, care nici măcar nu se obosea să îi răspundă la telefon, sau la mesaje, nici să viziteze măcar oraşul.

Bryce îşi scutură umerii, dând gândurile acelea la o parte.

Metamorfii jaguar, care stăteau de pază în capul scării luminate care lega mezaninul VIP de templul convertit, traseră funia de catifea neagră ca să îi permită să treacă. Douăzeci de scaune din sticlă flancau barul din aur solid şi doar o treime din ele erau ocupate. Vaniri din toate Casele stăteau pe ele. Nici un om însă.

Cu excepţia ei, dacă ea putea fi măcar pusă la socoteală.

Clientul ei era deja aşezat în capătul barului. Avea un costum strâmt pe corpul masiv, păr negru lung, dat pe spate pentru a descoperi o faţă ascuţită şi osoasă, şi ochii ca de cerneală.

Bryce îşi repetă în gând ceea ce ştia în timp ce păşea spre el, rugându-se să nu fie genul care observă că ai întârziat două minute.

Maximus Tertian: vampyr de două sute de ani; necăsătorit şi fără moştenitori; fiul lordului Cedrian, cel mai bogat dintre vampyrii din

Pangera şi cel mai monstruos, dacă era să dai crezare zvonurilor. Renumit pentru că umplea căzi cu sânge omenesc de fecioară în castelul lui din munţii îngheţaţi şi se scălda în tinereţea lor…

Asta nu ajuta. Bryce afişă un zâmbet şi ocupă scaunul de lângă vampyr, apoi îi ceru barmanului o apă minerală.

– Domnule Tertian! zise, în loc de salut, întinzându-şi mâna.

Zâmbetul vampyrului era atât de fermecător încât îşi închipui că cel puţin zece mii de fete leşinaseră la vederea lui de-a lungul secolelor.

– Domnişoară Quinlan! zise el dulce, luându-i mâna şi sărutându-i-o delicat.

Buzele lui întârziară suficient cât să îşi poată stăpâni impulsul de a-şi trage mâna.

– E o plăcere să te cunosc în carne şi oase.

Ochii îi alunecară pe gât, apoi spre decolteul expus de rochia pe care o purta.

– Poate că angajatoarea ta are o galerie plină cu artă, însă tu eşti adevărata capodoperă.

Oh, scuteşte-mă.

Bryce îşi plecă fruntea, făcându-se singură să zâmbească.

– Spui asta tuturor fetelor.

– Doar celor delicioase.

O ofertă pentru cum ar fi putut să se încheie noaptea, dacă şi-ar fi dorit: o partidă de sex însoţită de suptul sângelui. Nu se deranjă să îl informeze că şi-a potolit nevoia asta, mai puţin partea cu suptul. Nu, mersi! Îi plăcea să îşi păstreze sângele acolo unde era.

Bryce băgă mâna în geantă şi scoase o mapă îngustă din piele – replică exactă a ceea ce se folosea la Corbul pentru a înmâna note de plată piperate celor mai exclusivişti patroni.

– Îţi fac cinste cu băutura.

Bryce împinse mapa spre el cu un zâmbet.

Maximus cercetă documentele prin care intra în posesia bustului din onix, vechi de cinci mii de ani, care aparţinuse unui lord vampyr, mort cu mult timp în urmă. Încheierea acestei afaceri era un triumf pentru Bryce după ce timp de săptămâni întregi le scrisese potenţialilor cumpărători, îmbiindu-i cu şansa de a cumpăra un artefact rar înaintea rivalilor lor. Pusese ochii pe Maximus şi, în timpul convorbirilor lor telefonice fără sfârşit şi al mesajelor schimbate, îl jucase pe degete, profitând de ura pe care acesta o simţea faţă de alţi lorzi vampyri, de egoul lui fragil şi de aroganţa lui nesuferită.

O costa ceva acum să își ascundă zâmbetul pe când Maximus – niciodată Max – dădea din cap în timp ce citea. Creându-i aparența de intimitate, Bryce se întoarse cu taburetul ca să arunce o privire spre clubul plin ochi de sub ei.

Un grup de tinere împodobite cu halouri din prima-lumină dansau împreună în apropierea unei coloane, râzând și cântând, pasându-și de la una la alta o sticlă de vin spumant.

Lui Bryce i se strânse inima. Mai demult plănuise să își țină petrecerea de după Salt la Corbul. Plănuise să fie la fel de nesuferită ca fetele de jos, să petreacă alături de prietenii ei din momentul în care ieșea la suprafață în Ascensiune până când fie leșina, fie era dată afară din club.

Sincer, voise să se concentreze asupra petrecerii. Petrecerea era partea asupra căreia majoritatea încercau să se concentreze. De preferat terorii pure care era ritualul însuși.

Era însă un rit necesar. Pentru că rețeaua de prima-lumină era generată de lumina pură, nediluată pe care fiecare Vanir o radia în timpul Saltului. Și doar în timpul Saltului apărea fulgerul de prima-lumină – magie pură, nealterată. Putea să vindece și să distrugă, precum și să împlinească tot ce se afla între aceste polarități.

Prinsă și îmbuteliată, prima rază era întotdeauna folosită pentru a vindeca, apoi cea mai mare parte era predată centralelor energetice pentru a alimenta corpurile de iluminat, mașinile, mașinăriile și tehnologiile. O parte din prima-lumină era folosită pentru farmece, iar restul era rezervat pentru a fi folosit în cine știe ce activități dubioase, după cum dorea Republica.

„Donarea" primei-lumini de către fiecare cetățean în parte era un element-cheie al ritualului pe care îl implica Saltul și era parte din motivul pentru care era întotdeauna făcut într-un centru guvernamental: o cameră sterilă în care lumina de la persoana care făcea Saltul era înșfăcată în timpul tranziției spre nemurire și adevărată putere. Cu toții erau monitorizați de sistemul eleusian, capabil să monitorizeze fiecare clipă prin intermediul vibrațiilor din magia aflată în lume. Uneori, membrii familiei urmăreau evoluția ritualului dintr-o cameră alăturată.

Saltul era partea ușoară: cădeai în propria-ți putere. Dar, odată ce atingeai fundul, trupul muritor pierea. Și apoi începea numărătoarea inversă.

Pentru cursa de reîntoarcere la viață aveai la dispoziție doar câteva minute – înainte ca creierul să moară definitiv din lipsă de oxigen. Șase

minute în care să începi să te rostogolești pe un coridor psihic, aflat de-a lungul străfundului propriei puteri. Aveai o singură șansă, una disperată, de a te arunca spre cer, spre viață. Alternativa unui salt reușit era prăvălirea într-un hău negru, fără fund, unde îți așteptai moartea.

Tocmai de aceea o altă persoană trebuia să îți fie Ancoră: farul, linia vieții, coarda de *bungee* care își trage tovarășul înapoi la viață, după ce acesta a sărit. Să faci saltul însemna să mori – să cobori în adâncul puterii, să ajungi chiar la fund și să ți se oprească inima odată ce ai atins nadirul. Nimeni nu știa dacă sufletul continua să trăiască acolo, pierdut pentru totdeauna, sau dacă murea odată cu trupul lăsat în existență.

De aceea, Ancorele erau de obicei membri ai familiei – părinți sau frați – ori prieteni de încredere. Persoane care nu te-ar fi lăsat de izbeliște. Sau un angajat guvernamental care era obligat în mod legal să nu o facă. Unii pretindeau că cele șase minute se numeau Căutarea – că în acel timp dădeai piept cu străfundurile sufletului tău. Dar, fără Căutare, nu exista nici o speranță de a supraviețui.

Doar după Ascensiune, după ce treceai pragul înapoi spre viață, încărcat cu puteri noi, era obținută nemurirea, procesul de îmbătrânire era încetinit, iar trupul devenea aproape indestructibil pentru că era îmbăiat în prima-lumină, care strălucea atât de puternic încât te putea orbi. Și, la final, după ce panourile energetice ale Centrului strângeau prima-lumină, singurul lucru care îți mai rămânea pentru a marca evenimentul era o fărâmă din acea lumină pe fundul unei sticle. Un suvenir meschin.

În ziua de azi, când petreceri cum era cea de jos erau la modă, nemuritorul abia născut își folosea adesea propria primă-lumină care îi fusese alocată pentru a face accesorii de petrecere pentru prieteni. Bryce plănuise să facă bețișoare fosforescente și brelocuri pe care să scrie *Să mă pupi în fundul sclipitor!* Danika voia doar pahare pentru shoturi.

Bryce închise cu grijă rana veche pe care o purta în piept, pentru că Maximus închisese portofoliul cu pocnet, semn că terminase de citit. În mână îi apăru o mapă asemănătoare, pe care o împinse pe suprafața strălucitoare, din aur a barului.

Bryce aruncă o privire cecului dinăuntru – pe care era trecută o sumă amețitoare și pe care el o dăduse ca și cum i-ar fi pasat un ambalaj gol de gumă de mestecat – și zâmbi din nou. Chiar dacă o mică parte din ea se strâmba din cauza unui mic amănunt: nu avea să primească nici un comision pentru tranzacție. Nu primea nimic

pentru nici o piesă de artă din galeria Jesibei. Banii aceia mergeau în altă parte.

– A fost o plăcere să fac afaceri cu dumneavoastră, domnule Tertian.

Bun. Gata. Putea să se ducă acasă, să se caţăre în pat şi să se ghemuiască alături de Syrinx. Cel mai bun mod de a sărbători la care se putea gândi zilele astea.

Dar deasupra mapei coborî o mână puternică.

– Pleci atât de repede?

Lui Maximus îi reapăru zâmbetul pe chip.

– Ar fi păcat ca o fată drăguţă ca tine să plece chiar când mă pregăteam să comand o sticlă de Serat.

Preţul unei sticle din vinul spumant din sudul regiunii Valbara începea de pe la o sută de bani de aur. Şi, din câte se vedea, îi făcea pe golanii de felul lui să creadă că au dreptul la compania femeii cu care îl beau.

Bryce îi făcu cu ochiul, trăgând de mapa în care se afla cecul spre geanta ei.

– Eu cred că de tine ar fi păcat dacă o fată drăguţă ca mine ar pleca, domnule Tertian.

Mâna vampyrului rămăsese pe mapă.

– La cât am plătit-o pe şefa ta, aş fi crezut că afacerea vine cu ceva beneficii la pachet.

Ei bine, trebuia să fie un record: fusese luată drept prostituată de două ori în zece minute. Nu avea nici un fel de dispreţ pentru cea mai veche dintre profesii, doar respect şi uneori milă, însă faptul că fusese crezută prostituată îi adusese numai belele în trecut. Cu toate acestea, Bryce reuşi să rămână calmă.

– Îmi este teamă că am o altă întâlnire la care trebuie să ajung.

Mâna lui Maximus alunecă spre încheietura ei, apucând-o tare, cât să demonstreze că ar putea să îi rupă fiecare oscior doar cu gândul.

Bryce refuză să îşi lase mirosul să se schimbe, în timp ce golul din stomac îi creştea. Avusese de-a face cu alţii de felul lui şi chiar mai răi.

– Ia-ţi mâna de pe mine, te rog! Adăugase ultimele cuvinte pentru că i-o datora Jesibei, trebuia să încerce măcar să sune politicoasă – o dată doar.

Maximus însă îi cercetă trupul cu toată nesimţirea lui de bărbat nemuritor.

– Unora le place atunci când prada nu se lasă prinsă uşor. Îi zâmbi din nou. Se întâmplă ca eu să fiu unul dintre aceştia. Ştii, am să te fac

să îţi placă şi ţie.

Îl privi în ochi, urând faptul că o mică parte din ea voia să se ferească. Îl recunoştea pe el ca fiind prădătorul, iar ea era prada lui şi înţelegea că ar fi norocoasă dacă ar avea şansa să fugă înainte să fie devorată.

– Nu, mulţumesc.

Mezaninul VIP se cufundă în tăcere, tăcerea încremenită fiind un semn sigur că vreun prădător mai mare şi mai rău îşi făcuse apariţia. Bun.

Poate că asta avea să îl distragă pe vampyr suficient cât să se elibereze din strânsoarea lui. Şi să elibereze şi cecul. Jesiba avea să o jupoaie de vie dacă pleca fără el.

Într-adevăr, privirea lui Maximus alunecă peste umărul ei spre cel care intrase. Mâna i se strânse şi mai puternic pe a lui Bryce. Suficient de tare cât să o facă pe Bryce să privească.

Un bărbat Fee păşise în celălalt capăt al barului. Şi se uita drept la ea.

Încercă să nu suspine. Şi nu era vorba de un suspin în genul acelora pe care le scosese cu acel metamorf leu.

Bărbatul Fee continuă să o privească în timp ce buza de sus a lui Maximus se ridică, dezvăluindu-i dinţii, caninii lungi pe care îşi dorea atât de mult să îi înfigă în ea. Maximus mârâi în semn de avertisment:

– Eşti a mea.

Tonul pe care spusese cuvintele fusese atât de răguşit încât abia îl putuse înţelege.

Bryce oftă adânc în timp ce Feea luă un loc la bar, murmurându-şi comanda silfului cu păr argintiu din spatele tejghelei.

– E vărul meu! zise Bryce. Relaxează-te!

Vampyrul clipi.

– Poftim?

Surpriza îl costă: îşi slăbi strânsoarea şi astfel Bryce reuşi să îndese mapa cu cecul în geantă şi să se tragă înapoi. Cel puţin moştenirea ei de Fee o ajuta să se mişte rapid atunci când era nevoie. Îndepărtându-se, Bryce îi aruncă dulce, peste umăr:

– Doar ca să ştii: nu mă interesează posesivii şi agresivii.

Maximus mârâi din nou, însă văzuse el cine era „vărul“ ei. Nu îndrăznea să o urmărească.

Nici măcar atunci când lumea credea că sunt rude îndepărtate, nimeni nu se lua de rudele lui Ruhn Danaan.

Dacă ar fi ştiut că Ruhn era fratele ei – bine, practic fratele ei vitreg –, nici un bărbat nu s-ar mai fi apropiat vreodată de ea. Dar, din fericire, lumea credea că el îi este văr, iar ea era fericită să lase lucrurile aşa. Şi asta nu doar din cauză că tatăl lor era cine era şi pentru că jurase să păstreze secretul cu mult timp în urmă. Nu doar pentru că Ruhn era copilul legitim, al dracului Ales, iar ea… nu.

Ruhn îşi sorbea deja whisky-ul, cu ochii lui năucitor de albaştri fixaţi asupra lui Maximus. Făgăduindu-i moartea.

Aproape că îi venea să îl lase pe Ruhn să îl trimită pe Maximus cu coada între picioare în castelul plin de orori al tăticului lui, dar muncise atât de mult ca să încheie contractul, îl păcălise pe măgar să plătească cu aproape o treime mai mult decât valora bustul. Era suficient ca Maximus să dea un telefon bancherului său şi cecul pe care îl avea în geantă ar fi fost nul.

Aşa că Bryce se îndreptă spre Ruhn, distrăgându-i în sfârşit atenţia de la vampyr.

Tricoul negru şi blugii închişi la culoare ai fratelui ei erau suficient de strâmţi cât să arate muşchii care erau atât de importanţi pentru Fee şi la care mulţi dintre cei de la VIP trăgeau cu ochiul. Tatuajele care îi acopereau însă pielea aurie a braţelor erau suficient de colorate şi de frumoase cât să îl scoată din sărite pe tatăl lor. Dimpreună cu şirul de cercei dintr-una din urechile lui ascuţite şi părul lung şi negru care îi ajungea până la talie, cu excepţia unei părţi complet rase. Toate astea păreau un afiş pe care se citea: *Du-te dracu', tată!*

Însă Ruhn rămânea un mascul Fee. Tot era cu cincizeci de ani mai bătrân decât ea. Tot era un măgar dominator ori de câte ori dădea peste el prietenii lui. Adică atunci când nu putea să îl evite.

– Ei, ei, ei!

Bryce dădu din cap în semn de mulţumire spre barman în timp ce o nouă apă minerală îşi făcu apariţia în faţa ei. Luă o gură, strivind bulele pe limbă, ca să cureţe senzaţia pe care o mai avea de leu şi alfa-măgar.

– Ia te uite cine a decis să se lase de barurile pentru rockeri amatori şi să petreacă cu puştii mişto. Se pare că Alesul începe în sfârşit să se dea pe brazdă.

– Mereu uit cât de enervantă eşti! îi zise Ruhn, în loc de salut. Şi nu că ar fi în vreun fel treaba ta, însă n-am venit aici ca să mă distrez.

Bryce îl cercetă pe fratele ei. Sabia Stelară nu se vedea nicăieri în seara aceea. În plus, dacă se uita bine la el, în afara trăsăturilor fizice

care îi trădau înrudirea cu Cei Născuţi din Stele, puţine lucruri vorbeau despre faptul că fusese uns de Luna sau de genetică să le conducă poporul spre înaltele culmi ale măririi. Trecuseră însă ani de zile de când vorbiseră cu adevărat. Poate că Ruhn se târâse înapoi în sistem. Ar fi fost mare păcat, având în vedere cât de greu fusese să îl smulgă de acolo de la bun început.

Bryce îl întrebă:

– Există vreun motiv pentru care te afli aici, în afară de faptul că vrei să-mi strici noaptea?

Ruhn pufăi.

– Bucuroasă să joci încă rolul de secretară indecentă văd.

Al dracului băieţel răsfăţat. Pentru câţiva ani frumoşi fuseseră cei mai buni prieteni, echipa minune versus Nenorocitul Nr. 1 – adică bărbatul Fee care îi înrobise –, însă acele vremuri erau acum demult apuse. Ruhn se asigurase de asta.

Bryce se încruntă la clubul arhiplin de jos, cercetând mulţimea pentru a vedea dacă poate să îi identifice pe cei doi prieteni ai lui Ruhn care se ţineau după el peste tot, ambii nişte măgari.

– Dar cum de ai reuşit să intri?

Chiar şi un Prinţ Fee trebuia să aştepte la coadă ca să intre la Corbul. Bryce urmărise odată cu încântare cum nişte Fee – măgari îngâmfaţi – au fost întorşi de la intrare.

– Riso este amicul meu, îi răspunse Ruhn. Joc poker cu el în fiecare noapte de marţi.

Bineînţeles că Ruhn reuşise cumva să se împrietenească cu proprietarul. Riso era o specie rară de metamorf fluture, iar ceea ce pierdea în mărime compensa prin personalitate: era tot timpul cu zâmbetul pe buze, zbura neîncetat prin club şi dansa deasupra mulţimii. Împrăştia buna dispoziţie ca şi cum ar fi fost nectar. Îşi alegea însă cu greu prietenii din cercul apropiat – îi plăcea să cultive grupuri de persoane *interesante*, care să îl distreze. Bryce şi Danika nu ajunseseră în clubul lui de poker, însă era probabil ca Fury să fi trecut testul.

Ruhn îşi arătă dinţii spre Maximus, care se îndrepta încruntat către scările aurite.

– Riso m-a sunat acum câteva minute şi mi-a spus că eşti aici. Cu nenorocitul ăla dubios.

– Pardon?

I se ascuţise tonul. Nu avea nimic de-a face cu faptul că se îndoia că patronul clubului, un diplomat, ar fi folosit acei termeni. Riso era

mai degrabă genul care să spună: *E cu cineva din cauza căruia s-ar putea să se oprească dansul*. Ceea ce pentru Riso însemna Hel.

Ruhn explică:

– Riso nu poate să riște să se descotorosească de Tertian – mi-a sugerat că nenorocitul nu știe unde să-și țină mâinile și că ai nevoie de întăriri.

O strălucire pură de prădător apăru în ochii fratelui ei.

– Nu știi *ce face* tatăl lui Tertian?

Zâmbi, deși știa că zâmbetul nu i se reflecta în privire. Așa cum se întâmpla întotdeauna zilele astea.

– Știu! răspunse dulce.

Ruhn își scutură capul dezgustat. Bryce se aplecă după băutură, fiecare mișcare pe care o făcea fiind controlată – deși îi venea să ia apa și să i-o arunce în față.

– N-ar trebui să fii acasă? Nu e weekend. Trebuie să ajungi *la muncă* în șase ore.

– Mersi, mamă!

Deși să ajungă acasă și să își scoată sutienul suna fantastic. Se sculase înainte de răsăritul soarelui din nou, acoperită de sudoare și cu respirația tăiată, și de atunci ziua nu i se îmbunătățise.

Poate că în acea seară avea să fie suficient de extenuată cât să poată dormi. Dar, pentru că Ruhn nu făcu nici un gest ca să se ridice și să plece, Bryce oftă.

– Ei, hai să te-auzim atunci!

Trebuie să fi fost un alt motiv pentru care Ruhn se deranjase să vină – întotdeauna era unul, având în vedere cine îi înrobise.

Ruhn sorbi din paharul lui.

– Regele Toamnei vrea să stai mai dosită. Summitul are loc peste puțin mai mult de o lună și vrea ca totul să fie sub control.

– Ce treabă are Summitul cu mine?

Întâlnirile aveau loc din zece în zece ani și erau adunări ale conducătorilor din Valbara în care se dezbăteau problemele și politicile pe care Asterii le ordonau acestora să le rezolve. Fiecare teritoriu din Republică își ținea propriul Summit conform unui program, astfel încât în fiecare an avea loc câte unul – iar până acum Bryce nu acordase vreun pic de atenție nici unuia.

– Regele Toamnei vrea ca toată lumea asociată cu Feele să se comporte exemplar. Se zvonește că Asterii vor să trimită câțiva dintre comandanții lor preferați și el își dorește ca noi să fim supuși buni și

ascultători. Sincer, eu nu dau doi bani, Bryce. Pur şi simplu mi s-a ordonat să îţi spun să nu... intri în belele până la finalizarea întâlnirii.

– Vrei să spui să nu fac ceva ruşinos.

– Practic, da.

Ruhn mai luă o înghiţitură din băutură.

– Şi, uite, în afară de asta, lucrurile se complică întotdeauna în preajma Summiturilor, aşa că ai grijă, bine? Lumea iese acum la iveală ca să-şi facă punctul de vedere cunoscut. Fii în gardă.

– Nu ştiam că lui tati îi pasă de siguranţa mea.

Nu îi păsase niciodată până atunci.

– Nici nu îi pasă! răspunse Ruhn.

Îşi strânse gura, ceea ce făcu să i se mişte cercelul de argint prins în buza de jos.

– Dar îl voi face eu să îi pese.

Bryce analiză furia din ochii lui albaştri – nu era direcţionată spre ea. Atunci, însemna că Ruhn nu se conformase încă. Nu se lăsase orbit de povestea cu măreţia lui de Ales. Bryce mai luă o gură de apă.

– De când te ascultă el pe tine?

– Bryce. Fereşte-te doar de belele – pe toate fronturile. Din cine ştie ce motive, Summitul este important pentru el. E agitat de ceva vreme în privinţa asta – dincolo de prostia cu toată-lumea-trebuie-să-se-poarte-frumos, adăugă oftând. Nu l-am mai văzut atât de pornit de când acum doi ani...

Nu mai încheie, pentru că îşi dăduse seama la timp. Însă Bryce înţelesese ce voia să spună.

Doi ani. De când cu Danika. Şi Connor.

Paharul pe care îl ţinea în mână crăpă.

– Uşor! murmură Ruhn. Uşor...

Nu se putea controla. Nu îşi putea stăpâni furia primară care îi pusese stăpânire pe tot corpul, clocotind mai tare şi mai tare... Paharul greu din cristal îi explodă în mâini, apa ţâşnind peste barul aurit. Barmanul se întoarse, dar nu interveni. Nimeni nu îndrăzni să privească pentru mai mult de o clipă – nu când era vorba despre Prinţul Moştenitor al Feelor din Valbara.

Ruhn îşi lăsă mâna pe obrazul ei.

– Respiră dracului adânc.

Acea parte oribilă, netrebnică de Fee din ea ascultă comanda lui dominatoare, trupul cedând instinctelor cu care se născuse şi pe care încercase zadarnic să le ignore.

Bryce trase adânc aer în piept o dată, apoi încă o dată. Suspine, nişte sunete tremurate. Dar cu fiecare gură de aer, furia oarbă dădea înapoi. Ceda.

Ruhn o privi în ochi până când se opri din mârâit, până când putu să vadă din nou clar. Apoi îi dădu încet drumul şi respiră el însuşi adânc.

– La dracu', Bryce.

Se ridică pe picioarele încă tremurânde şi îşi aranjă cureaua de la geantă pe umăr, asigurându-se că cecul scandalos de la Maximus era încă înăuntru.

– Am primit mesajul. Voi sta deoparte şi mă voi purta cât pot de elegant până la finalul Summitului.

Ruhn se încruntă şi alunecă de pe taburet cu bine cunoscuta graţie de Fee.

– Dă-mi voie să te conduc acasă.

– Nu-i nevoie.

Şi, în plus, nimeni nu venea la ea acasă. Practic, nici nu era apartamentul *ei*, însă nu despre asta era vorba. Doar mama ei şi Randall şi, uneori, Juniper, asta când mai părăsea sala de dans, însă, în rest, nimeni nu avea voie să intre. Era sanctuarul ei şi nu voia miros de Fee în preajma lui.

Dar Ruhn îi ignoră refuzul şi îşi îndreptă privirea spre bar.

– Unde îţi e haina?

Bryce îşi încleştă falca.

– Nu mi-am adus haină.

– Abia a venit primăvara.

Bryce tropăi înainte, dorindu-şi să fi fost încălţată cu ghete în loc de pantofi cu toc.

– Atunci e bine că am puloverul de beţii pe mine, nu-i aşa?

Era o minciună. Nu se mai atinsese de băutură de aproape doi ani.

Ruhn însă nu ştia asta. Nimeni nu ştia. Prinţul o urmă.

– Eşti atât de amuzantă. Mă bucur că toţi banii daţi pe meditaţii au folosit la ceva.

Bryce păşi pe scări.

– Cel puţin eu am făcut o facultate şi nu am stat acasă pe un morman de bani de la tăticu', jucându-mă jocuri video cu prietenii mei nesimţiţi.

Ruhn mârâi, însă Bryce era deja la jumătatea scărilor care coborau spre ringul de dans. În câteva clipe îşi croia drum cu coatele prin mulţimea dintre coloane, coborând apoi uşor cele câteva trepte care

dădeau în curtea interioară, acoperită cu sticlă – care era flancată încă de pereţii de piatră ai templului – şi se îndrepta spre porţile uriaşe din fier. Nu aşteptă să vadă dacă Ruhn se ţine încă după ea şi ieşi, făcându-le cu mâna gărzilor jumătate lupi, jumătate daemonaki, care îi răspunseră în aceeaşi manieră.

Erau băieţi buni – cu ani în urmă, în nopţile mai nebune, se asiguraseră întotdeauna că Bryce reuşeşte să ia un taxi. Şi că şoferul ştie cu exactitate ce îl aşteaptă dacă nu ajunge acasă întreagă.

Străbătuse deja o stradă, când îl simţi pe Ruhn pe urmele ei, tot un pachet de nervi. Nu era suficient de aproape cât să se ştie că sunt împreună, dar destul cât să îi simtă din plin mirosul şi iritarea.

Cel puţin ţinea la distanţă posibilii prădători.

Atunci când ajunse în holul din marmură şi sticlă al clădirii ei, Marrin, metamorful urs de la recepţie, îi dădu lui Bryce drumul să treacă, cu un fluturat prietenesc din degete. Ea rămase cu mâna pe uşa de sticlă şi aruncă o privire peste umăr. Ruhn stătea rezemat de un felinar vopsit în negru. Îşi ridică ironic mâna în semn de la revedere.

Ea îi arătă degetul mijlociu şi intră în clădire. Un salut grăbit lui Marrin, un drum cu liftul până la apartamentul de la etajul cinci şi holul mic de culoare crem îi apăru în faţa ochilor. Oftă, tocurile cufundându-i-se în mocheta pluşată care se întindea între apartamentul ei şi cel de vizavi şi îşi deschise geanta. Îşi găsi cheile la lumina becului cu prima-lumină din abajurul de pe masa din lemn negru, lipită de perete. Razele lui poleiau orhideea albă care se revărsa peste el.

Bryce descuie uşa, mai întâi cu cheia, apoi folosind tableta pentru amprentă de lângă clanţă. Încuietorile şi farmecele grele şuierară în timp ce se dezactivau, iar ea păşi apoi în apartamentul întunecat. O mângâie mireasma de liliac de la pulverizatorul ei pentru uleiuri parfumate. Syrinx chelălăi în semn de salut şi ceru să fie eliberat imediat din cuşca lui. Bryce însă se rezemă de uşă.

Ura să ştie că Ruhn încă bântuia pe strada de jos, al dracului Prinţ al Măgarilor Alfa, Posesivi şi Agresivi, holbându-se la ferestrele masive, înalte din tavan până în podea, pe care ea le avea acum în faţă, şi aştepta ca luminile să se aprindă.

Dacă refuza să aprindă lumina, în trei minute Ruhn ar fi bătut la uşa ei. Marrin nu era într-atât de prost încât să îl oprească. Nu pe Ruhn Danaan. Lui nu i se închisese niciodată vreo uşă.

Dar nu avea chef de harţă. Nu în seara aceea.

Bryce apăsă întrerupătorul de lângă uşă, luminând podelele din lemn pal, mobila albă somptuoasă, pereţii albi asortaţi. Toate la fel de impecabile ca în ziua în care se mutase acolo, cu aproape doi ani în urmă – toate cu mult faţă de cât îşi permitea.

Toate plătite de Danika. Prin testamentul acela stupid.

Syrinx se văicări, zgâlţâindu-şi cuşca. Alt măgar alfa, posesiv şi agresiv. Dar măcar era unul mic şi pufos.

Cu un oftat, Bryce îşi aruncă pantofii cu toc din picioare, îşi desfăcu în sfârşit sutienul şi merse să îi dea drumul afară din cuşcă micii bestii.

Capitolul 9

– Te rog!

Şoapta bărbatului abia putea fi înţeleasă, din cauza sângelui care îi umplea gura şi nările. Dar el încercă totuşi din nou.

– Te rog!

Sângele se scurgea pe sabia lui Hunt Athlar şi se îmbiba în covorul apartamentului sărăcăcios din Lunci. Stropi din el acopereau vizorul căştii lui, pătându-i vederea în timp ce îl cerceta pe singurul bărbat rămas în picioare.

În genunchi, mai precis.

Prietenii bărbatului erau întinşi pe podeaua camerei de zi, unul dintre ei aruncând încă sânge din ciotul care îi mai rămăsese din gât. Capul tăiat zăcea întins pe canapeaua deşelată, cu faţa îngrozită întoarsă spre pernele tocite de vreme.

– Îţi voi spune totul! se rugă bărbatul.

Plângea cu sughiţuri în timp ce îşi apăsa cu mâna rana din umăr.

– Ei nu ţi-au spus tot, dar eu pot să o fac.

Teroarea bărbatului umplea încăperea, mirosul ei mai puternic decât cel al sângelui, o duhoare la fel de rea ca o baltă veche de urină de pe o alee părăsită.

Mâna înmănuşată a lui Hunt strânse mai tare sabia. Bărbatul observă şi începu să tremure. Pe pantaloni îi apăru o pată mai palidă decât cele de la sânge.

– Îţi voi spune mai multe! încercă el din nou.

Hunt se opinti, înfigându-şi picioarele în podea, şi lovi cu spada.

Măruntaiele bărbatului se vărsară pe covor cu un pleoscăit umed. Dar, chiar şi aşa, omul continua să ţipe.

Aşa că Hunt îşi continuă munca.

Hunt ajunse la apartamentele din Comitium fără să îl vadă cineva.

Cel puţin, la acea oră, oraşul părea adormit. La fel şi cele cinci clădiri care alcătuiau complexul Comitium. Însă camerele de filmat care

împânzeau cazarma Legiunii 33 – aflată în cel de-al doilea turn în formă de spirală – vedeau tot. Auzeau tot.

Sălile pavate cu marmură erau slab luminate, nu trădau nici un semn al agitaţiei care urma să le umple la răsăritul zorilor.

Vizorul căştii scotea totul în relief, iar receptorii ei audio înregistrau sunetele din spatele uşilor de la dormitoarele de pe o parte şi cealaltă a coridorului: nişte santinele jucau jocuri video, străduindu-se să îşi ţină vocile coborâte în timp ce se înjurau unul pe celălalt; o femeie care era de gardă vorbea la telefon; doi îngeri erau în mijlocul unei partide de sex sălbatic; mai mulţi dormeau.

Hunt trecu de uşa lui, îndreptându-se, în schimb, spre baia comună din centrul holului lung, accesibilă doar din camera comună. Orice speranţă de a trece neobservat se nărui la vederea luminii aurite care se scurgea pe sub uşa închisă şi la auzul vocilor din spatele ei.

Prea obosit, prea murdar, Hunt nu se deranjă să salute atunci când intră în camera comună, trecând pe lângă canapelele şi scaunele împrăştiate, în drum spre baie.

Naomi era întinsă pe canapeaua verde uzată în faţa televizorului, cu aripile ei negre desfăcute. Viktoria lenevea în fotoliul de lângă ea, urmărind cele mai importante ştiri sportive ale zilei, iar la celălalt capăt al canapelei stătea Justinian, îmbrăcat încă în uniforma neagră de soldat din Legiune.

Conversaţia dintre ei se dezlână atunci când apăru Hunt.

– Hei! salută Naomi.

Naomi avea părul de culoarea cernelii împletit într-o coadă care îi atârna pe umăr. Era îmbrăcată ca de obicei în negru – negrul obişnuit al triarilor –, deşi nici armele ei diabolice, nici tecile lor nu se vedeau nicăieri.

Viktoria părea mulţumită să îl lase pe Hunt să treacă fără să salute. De aceea o plăcea pe furie aproape cel mai mult dintre membrii cercului personal de războinici al lui Micah Domitus, o plăcuse de la început, din primele zile ale Legiunii 18, atunci când fusese una dintre puţinii Vaniri, în afară de îngeri, care se alăturase cauzei. Vik nu insista niciodată atunci când Hunt nu voia să fie deranjat. Dar Justinian…

Îngerul îl mirosi, simţindu-i sângele de pe haine şi arme. Simţind de la câţi oameni venea. Justinian fluieră.

– Eşti al dracului de bolnav, ştii asta?

Hunt îşi continuă drumul spre baie. Fulgerul nici măcar nu pâlpâi în interiorul lui.

Justinian continuă:

– Hel, cu un pistol ar fi fost mult mai curat.

– Micah nu a vrut pistoale pentru treaba asta! îi răspunse Hunt, cu o voce care sună dogit, chiar şi pentru urechile lui.

Făcea asta deja de secole; însă în acea seară, cei pe care îi ucisese, ceea ce făcuseră pentru a atrage furia Arhanghelului…

– Nu au meritat glonțul! precizã Hunt.

Nici lovitura rapidă şi precisă a fulgerului lui.

– Nici nu vreau să ştiu! mormăi Naomi, dând mai tare sonorul la televizor.

Apoi îşi îndreptă telecomanda spre Justinian, cel mai tânăr dintre triari.

– Şi nici tu nu vrei, aşa că ţine-ţi gura.

Nu, chiar nu voiau să ştie.

Naomi, singura dintre triari care nu era un Înger Căzut, îi zise lui Hunt:

– Isaiah mi-a spus că Micah vrea ca voi doi să faceţi pe detectivii mâine în Piaţa Veche pentru nu ştiu ce porcărie. Isaiah te va suna după micul dejun ca să îţi spună detaliile.

Abia dacă prinse cuvintele. Isaiah. Mâine. Piaţa Veche.

Justinian chicoti.

– Succes, bătrâne!

Luă o gură de bere.

– Urăsc Piaţa Veche – e plină doar de puştani de la universitate şi de turişti dubioşi.

Naomi şi Viktoria mormăiră în semn de acord. Hunt nu îi întrebă de ce erau treji, nici unde era Isaiah, de vreme ce nu îi putea transmite în persoană mesajul. Îngerul era probabil ocupat cu vreun bărbat chipeş cu care avea momentan o relaţie.

În calitate de Comandant al Legiunii 33, numit de Micah pentru a coordona apărarea Oraşului Semilunii, Isaiah se bucurase de fiecare secundă petrecută acolo, din clipa în care ajunsese, mai bine cu o decadă în urmă. În patru ani de zile, Hunt nu văzuse nimic care să îl atragă la oraş, în afara faptului că era o versiune mai organizată a celorlalte metropole din Pangera, cu străzi liniare, în locul obişnuitelor drumuri şerpuite care se încurcau adesea, de parcă nu s-ar fi grăbit să ajungă nicăieri.

Dar, cel puţin nu era Ravillis. Şi cel puţin era condus de Micah, nu de Sandriel.

Sandriel – Arhanghelul Guvernator al sectorului nord-vestic din Pangera şi fosta stăpână a lui Hunt, înainte ca Micah să îl obţină de la ea în urma unui schimb, pentru că îşi dorea ca Hunt să cureţe Oraşul Semilunii de duşmani. Sandriel – sora geamănă a iubitei lui moarte.

În actele oficiale scria că îndatoririle lui Hunt erau de a-i vâna şi anihila pe demonii scăpaţi de sub control. Dar, având în vedere că astfel de dezastre se întâmplau doar o dată sau de două ori pe an, era clar ca lumina zilei de ce fusese adus acolo. Comisese majoritatea asasinatelor ordonate de Sandriel, Arhanghelul care avea acelaşi chip ca femeia pe care o iubea, timp de cincizeci şi trei de ani, perioadă în care fusese în stăpânirea ei.

Era un caz rar ca ambii fraţi să aibă titlul şi puterea de Arhanghel. Un semn bun, crezuseră oamenii. Asta până când Shahar – până când Hunt, care îi conducea forţele armate – se răsculase împotriva tuturor lucrurilor pe care îngerii le reprezentau. Şi îşi trădase şi sora făcând asta.

Sandriel fusese cel de-al treilea stăpân pe care îl avusese după înfrângerea de pe muntele Hermon, şi fusese suficient de arogantă încât să creadă că, în ciuda celor doi Arhangheli de dinaintea ei, care dăduseră greş, ea va fi cea care îl va îngenunchea. Mai întâi prin temniţa ei plină de orori. Apoi în arena scăldată de sânge din inima Ravillisului, aruncându-l în luptă cu războinici care nu aveau nici o şansă în faţa lui. Şi, în cele din urmă, comandându-i să facă ceea ce ştia să facă cel mai bine: să se strecoare într-o cameră şi să ucidă. Luase viaţă după viaţă, an după an, decadă după decadă.

Sandriel avea desigur toată motivaţia necesară pentru a-l face să cedeze. În timpul acelei mult prea scurte bătălii de la Hermon, forţele ei fuseseră cele pe care Hunt le decimase, fulgerul lui fusese cel care îi transformase soldaţii în cenuşă înainte ca aceştia să apuce măcar să îşi scoată spada. Sandriel fusese ţinta principală a lui Shahar. Lui Hunt i se ordonase să o anihileze. Prin orice mijloace.

Şi Shahar avea motive întemeiate pentru a-şi ataca sora. Părinţii lor fuseseră ambii Arhangheli şi titlurile lor trecuseră fetelor după ce un asasin reuşise cumva să îi sfâşie în bucăţi.

Nu avea să uite niciodată teoria lui Shahar: că Sandriel fusese cea care le ucisese părinţii şi apoi înscenase asasinatul. Că făcuse asta pentru ea şi pentru sora ei, astfel încât să poată conduce fără *obstacole*. Nu apăruseră niciodată dovezi concrete care să arate că

Sandriel era vinovată, dar Shahar o considerase astfel până în ziua morţii.

Shahar, Steaua Zorilor, se răsculase împotriva semenilor ei şi a Asterilor din această cauză. Îşi dorise o lume liberă, fără ierarhii rigide. Da – ar fi condus rebeliunea chiar în inima palatului de cristal al Asterilor, dacă ar fi avut succes. Dar îşi dorea să o pedepsească şi pe sora ei. Aşa că îl trimisese pe Hunt la atac.

Proşti. Fuseseră cu toţii nişte proşti.

Nu mai conta acum că îşi recunoştea greşeala. Sandriel fusese convinsă că el o atrăsese pe sora ei de partea rebeliunii, că *el* o înveninase pe Shahar împotriva ei. Că, cumva, atunci când o soră îşi scosese sabia împotriva surorii ei, amândouă atât de asemănătoare la chip şi la trup, precum şi în tehnica de luptă, încât era de parcă ai fi privit pe cineva luptându-se cu propria reflexie, fusese dracului cumva *vina lui* că totul se sfârşise cu una dintre ele moartă.

Cel puţin Micah îi oferise şansa de a-şi răscumpăra greşelile. De a-şi demonstra loialitatea şi supunerea faţă de Arhangheli, faţă de imperiu şi apoi, într-o zi, de a scăpa de halou. Asta s-ar fi putut întâmpla în câteva decenii, poate chiar secole, însă, având în vedere că cei mai bătrâni dintre îngeri trăiau aproape opt sute de ani, poate că şi-ar fi putut recâştiga libertatea la bătrâneţe. Ar fi putut să moară liber.

Micah îi propusese târgul din prima lui zi în Oraşul Semilunii, cu patru ani în urmă: câte o crimă pentru fiecare viaţă pe care o secerase în acea zi sângeroasă de pe muntele Hermon. Fiecare înger pe care îl măcelărise în acea bătălie blestemată avea să fie răscumpărat. Prin şi mai multă moarte. *Moarte pentru moarte*, îi spusese Micah. *După ce îţi vei fi plătit datoria, Athalar, vom vorbi despre îndepărtarea acelui tatuaj de pe fruntea ta.*

Hunt nu ştiuse niciodată numărul – nu ştia câţi ucisese în acea zi. Dar Micah, care fusese pe câmpul de luptă, care o văzuse pe Shahar pierind ucisă de sora ei, avea lista. Avuseseră obligaţia de a plăti comisioane pentru toate legiunile. Hunt fusese gata să întrebe cum reuşiseră să stabilească ce lovituri fuseseră făcute de spada lui şi nu de a altcuiva, dar apoi văzuse numărul.

Două mii două sute şaptesprezece.

Era imposibil ca el să fi ucis atât de mulţi într-o singură bătălie. Da, fulgerul lui făcuse prăpăd; da, spulberase unităţi întregi, însă chiar atât de mulţi fuseseră?

Rămăsese cu gura căscată. *Tu ai fost generalul lui Shahar*, îi zisese Micah. *Tu ai comandat Legiunea 18. Aşa că tu, Athalar, vei plăti nu doar pentru vieţile pe care le-ai luat, ci şi pentru acelea ale celor luate de legiunea ta trădătoare.* În faţa tăcerii lui Hunt, Micah adăugase: *Nu este o sarcină imposibilă. Unele dintre misiuni vor valora mai mult de o viaţă. Comportă-te bine, fii ascultător, şi vei putea atinge acest număr.*

Se împlineau patru ani de când se comporta bine. De când era ascultător. Şi în acea seară ajunsese la un total al dracului de măreţ de optzeci şi două de vieţi.

Era tot ce putea spera. Singurul lucru pentru care muncea. Nici un alt Arhanghel nu îi oferise măcar o şansă. De aceea făcuse tot ceea ce îi ordonase Micah să facă în acea seară. De aceea fiecare gând i se părea îndepărtat, despărţit de trup, iar capul îi era plin de un vuiet surd.

Micah era Arhanghel. Guvernator numit de Asteri. Era un rege printre îngeri şi cel care făcea legea, mai ales în Valbara – care era atât de departe de cele şapte dealuri ale Oraşului Etern. Dacă el considera că cineva este ameninţător sau că trebuie să fie judecat, nu mai era nevoie de investigaţii, de proces.

Comanda lui era îndeajuns. Şi era dată de obicei lui Hunt.

Îi sosea sub formă de dosar, în cutia poştală, cu sigiliul imperial. Numele lui nu era menţionat nicăieri. Doar *SPQM* şi cele şapte stele care înconjurau literele.

Dosarul conţinea tot ceea ce îi era necesar: nume, date, crime şi un plan pentru ca Hunt să poată face ceea ce ştia mai bine. În plus, erau adăugate şi cererile lui Micah privind metoda care trebuia abordată.

În acea seară fusese destul de simplu – fără pistoale. Hunt înţelesese cuvintele nespuse: trebuia să îi facă să sufere. Aşa că îi făcuse să sufere.

– Avem o bere cu numele tău pe ea când ieşi!

Viktoria îi întâlni privirea lui Hunt, chiar şi cu casca trasă. Nimic mai mult decât o invitaţie degajată.

Hunt îşi văzu de drum spre baie, primele-lumini pâlpâind la viaţă după ce împinse cu umărul uşa şi se apropie de una dintre cabinele de duş. Dădu drumul apei la temperatura maximă şi apoi se întoarse spre rândul de chiuvete.

În oglinda de deasupra, fiinţa care îi întoarse privirea arăta la fel de rău ca un Secerător. Ba mai rău chiar.

Stropii de sânge acopereau casca, chiar peste faţa craniului pictat pe ea. Licărea slab pe modelul complicat al zalelor de piele de la costumul lui de luptă, pe mănuşile lui negre, pe cele două săbii gemene care se vedeau săltând deasupra umerilor. Câteva picături îi pătau chiar şi aripile cenuşii.

Hunt îşi dădu jos casca şi se propti cu mâinile de chiuvetă.

În lumina aspră a primelor-lumini de la baie, pielea lui maronie arăta palidă, în contrast cu banda de spini care îi încingea fruntea. Tatuajul cu care învăţase să trăiască. Se feri însă de privirea pe care o avea în ochii negri. Era înceţoşată. Goală. Era ca şi cum ai fi privit drept în Hel.

Orion, mama lui, îi alesese numele. Hunter. Se îndoia că i-ar mai fi spus astfel, că l-ar mai fi chemat cu afecţiune Hunt, dacă ar fi ştiut ce devenise.

Hunt aruncă o privire spre locul în care mănuşile lui lăsaseră pete roşii pe chiuveta de porţelan. Îşi smulse mănuşile şi se îndreptă spre cabina de duş. Înăuntru apa era aproape clocotită. Îşi scoase armele, apoi costumul de luptă, lăsând şi mai multe urme de sânge pe gresie.

Hunt păşi sub jetul necruţător de apă şi se lăsă opărit de bunăvoie.

Capitolul 10

Era abia zece dimineaţa şi ziua de marţi era deja distrusă.

Cu un zâmbet înţepenit pe chip, Bryce întârzia pe lângă biroul ei din lemn de esenţă tare din sala de expoziţie a galeriei, în timp ce un cuplu de Fee aruncau o privire în jur.

Notele elegante de vioară picurau din boxele ascunse în pereţii placaţi cu lemn ai spaţiului cu două etaje. Era începutul unei simfonii căreia îi dăduse drumul de îndată ce auzise soneria. Având în vedere ţinuta cuplului – femeia purta o fustă plisată de culoare maronie şi o bluză din mătase albă, iar bărbatul un costum gri –, se îndoia că ar fi apreciat bubuitul basului din combinaţia pe care o asculta în timpul exerciţiilor ei obişnuite de dimineaţă.

Se uitau deja de zece minute la piesele de artă, aşa încât avea dreptul să îi întrebe acum politicos:

– Căutaţi ceva anume sau doar vă uitaţi?

Bărbatul Fee, un blond care arăta destul de în vârstă pentru cineva de rasa lui, îşi flutură mâna expeditiv şi îşi conduse companioana spre cel mai apropiat exponat: un fragment de basorelief din marmură, salvat din ruinele de la Morrah, dintr-un templu distrus. Piesa era aproape de mărimea unei măsuţe de cafea, cea mai mare parte fiind acoperită de un hippokampos cabrat. Creaturile jumătate cai, jumătate peşti trăiseră în vremurile de demult în apele ceruleane ale Mării Rhagan din Pangera, până când războaiele străvechi le distruseseră.

– Ne uităm, îi răspunse bărbatul cu răceală.

Îşi lăsă mâna pe spatele îngust al companioanei lui în timp ce studiau valurile sculptate cu uluitoare precizie.

Bryce invocă un alt zâmbet.

– Nu vă grăbiţi! Eu sunt la dispoziţia dumneavoastră.

Femeia dădu din cap în semn de mulţumire, dar bărbatul rânji condescendent. Companioana lui se încruntă la el.

Tăcerea din mica galerie deveni palpabilă.

Bryce bănuise din clipa în care intraseră pe uşă că bărbatul venise acolo ca să o impresioneze pe femeie, fie cumpărând ceva scandalos de scump, fie prefăcându-se că o poate face. Poate că era un cuplu aranjat care testa apele înainte ca lucrurile să devină mai serioase.

Dacă Bryce ar fi fost Fee pur sânge, dacă tatăl ei ar fi recunoscut-o, ar fi putut fi supusă unor astfel de lucruri. Ruhn, mai ales cu statutul lui de Născut din Stele, avea să fie obligat să se supună unei căsătorii aranjate într-o zi, când avea să apară o tânără considerată a fi potrivită să continue preţioasa linie regală.

Ruhn ar fi putut să aibă câţiva copii înainte de asta, dar aceştia nu aveau să fie recunoscuţi ca viţă regală decât dacă tatăl lor alegea asta. Doar dacă se dovedeau *vrednici* de titlu.

Cuplul de Fee trecu pe lângă un mozaic găsit în curtea palatului odată măreţ din Altium, apoi studiară cutia complicată a unui puzzle din jad, care aparţinuse unei prinţese dintr-un tărâm nordic, demult uitat.

Jesiba achiziţiona cea mai mare parte a pieselor de artă şi de aceea era mai mult plecată, însă Bryce însăşi identificase şi achiziţionase un număr semnificativ. Pe care apoi le revânduse, scoţând un profit bunicel.

Cuplul ajunsese în faţa unui set de statui ale fertilităţii din Setmek atunci când se auzi soneria de la uşa din faţă.

Bryce aruncă o privire spre ceasul de pe biroul ei. Întâlnirea cu clientul din acea după-amiază era programată abia peste trei ore. Era neobişnuit să aibă mai mulţi vizitatori în galerie, având în vedere că piesele lor de artă erau renumite pentru preţurile extrem de piperate, dar… poate că avea noroc să vândă ceva în acea zi.

– Vă rog să mă scuzaţi.

Bryce dădu roată biroului masiv şi deschise imaginile captate de camera de la intrare pe monitorul computerului. Abia avu timp să apese pe buton că soneria se auzi din nou.

Bryce îi privi pe cei care se aflau afară şi îngheţă.

Marţea ei era într-adevăr distrusă.

Nu se vedea nici o fereastră pe faţada de gresie a clădirii înguste, cu două etaje, din apropiere de râul Istros. Doar plăcuţa din bronz, aflată în dreapta porţii grele din fier îi arătase lui Hunt Athalar că era vorba despre o afacere.

Griffin Antichităţi fusese incrustat acolo cu litere groase din bronz, arhaice, cuvintele fiind împodobite dedesubtul lor cu o pereche

cercetătoare de ochi de bufniță, care îl provoca parcă pe cumpărători să intre. Sub plăcuță se afla un interfon cu un buton asortat, din bronz.

Isaiah, îmbrăcat în costumul lui obișnuit cu cravată, se uita la sonerie deja de ceva timp, când Hunt îi zise în cele din urmă:

– Știi, nu are nici un fel de farmece asupra ei.

Asta în ciuda identității patroanei.

Isaiah îl săgetă cu privirea și își îndreptă cravata.

– Ar fi trebuit să mai beau o cană de cafea! murmură, înainte de a-și înfige degetul în butonul de metal.

Prin ușă se auzi un țârâit slab.

Nici un răspuns.

Hunt cercetă fațada clădirii, voind să vadă dacă se afla vreo cameră ascunsă. Nu se vedea nici un semn cum că ar fi. În fapt, cea mai apropiată era montată pe ușa de crom a adăpostului antiaerian de la jumătate străzii.

Hunt cercetă din nou fațada de gresie. Era de necrezut că Jesiba Roga nu avea camere montate peste tot, atât afară, cât și în interior.

Hunt dezlănțui un fir din puterea lui, limbile mici de fulger testând câmpul energetic.

Aproape invizibil în dimineața însorită, fulgerul fu respins de o vrajă lipită de clădire. O vrajă rece, inteligentă, care părea să zâmbească malițios în fața oricăror încercări de a pătrunde înăuntru.

– Roga nu se joacă, nu-i așa? murmură Hunt.

Isaiah apăsă din nou pe sonerie, mai puternic decât era nevoie. Aveau ordine – unele care erau destul de urgente încât chiar și Isaiah, chiar dacă nu își băuse cafeaua, era nerăbdător.

Deși poate că starea i se datora faptului că fusese plecat până la patru dimineața. Hunt nu îi pusese întrebări însă. Îi auzise doar pe Naomi și pe Justinian bârfind în camera de zi, întrebându-se dacă acest nou iubit însemna că Isaiah trecuse în sfârșit peste.

Hunt nu se deranjase să le spună că asta era imposibil. Isaiah îl asculta pe Micah doar pentru salariul săptămânal extrem de generos pe care Micah li-l dădea, asta pe când legea spunea că sclavii nu trebuiau neapărat plătiți. Banii pe care Isaiah îi strângea aveau să cumpere libertatea cuiva. Așa cum Hunt făcea orice voia Micah pentru a și-o răscumpăra pe a lui.

Isaiah apăsă soneria a treia oară.

– Poate nu e acasă.

– Este.

Hunt îi simţea mirosul, plutind încă pe trotuar: liliac, nucşoară şi ceva ce nu desluşea prea bine – ceva care semăna cu scânteierea primelor stele la lăsatul serii.

Într-adevăr, după o clipă, o voce mătăsoasă de femeie, care în mod clar nu era a proprietarei, se auzi prin interfon.

– Nu am comandat pizza.

Deşi nu îi stătea în fire, deşi auzea în minte cum se scurge timpul preţios, pe Hunt îl bufni râsul.

Isaiah îşi înfoie aripile albe, luându-şi un zâmbet fermecător şi spuse:

– Suntem din Legiunea 33. Am venit să o vedem pe Bryce Quinlan.

Vocea de la interfon se ascuţi:

– Am clienţi. Reveniţi mai târziu.

Hunt era destul de convins că „reveniţi mai târziu" însemna de fapt „duce-ţi-vă dracu'!"

Lui Isaiah îi dispăru zâmbetul fermecător.

– Este o chestiune urgentă, domnişoară Quinlan.

Un murmur abia auzit.

– Îmi pare rău, dar va trebui să vă faceţi o programare. Ce ziceţi de... peste trei săptămâni? Am ziua de 28 aprilie liberă. Vă trec după-amiază.

Ei bine, avea ceva tupeu. Hunt trebuia să recunoască asta.

Isaiah luă poziţia tipică de luptă pe care membrii Legiunii o aveau în sânge, întipărită cu forţa încă de la început.

– Îmi este teamă că trebuie să vorbim chiar acum.

Nu primi nici un răspuns. De parcă fata ar fi plecat din faţa interfonului.

Mârâitul lui Hunt îl făcu pe sărmanul faun care venea în spatele lor să sară în stradă, copitele lui delicate bocănind pe piatra cubică.

– E o răsfăţată căreia îi place să petreacă. La ce te aşteptai?

– Nu e proastă, Hunt! îi răspunse Isaiah.

– Tot ce am auzit şi văzut până acum sugerează altceva.

Ceea ce văzuse atunci când îi răsfoise dosarul cu doi ani în urmă, combinat cu ceea ce citise în acea dimineaţă şi cu pozele pe care le primise, toate acestea pictaseră un portret care îi spunea exact cum avea să decurgă întâlnirea. Din păcate pentru ea, lucrurile aveau să devină al dracului de serioase.

Hunt îşi înclină capul spre uşă.

– Hai să vedem dacă chiar are un client înăuntru.

Traversă strada şi se rezemă de o maşină albastră care era parcată acolo.

Vreun petrecăreţ beat îi folosise capota drept pânză pentru a picta în prea mare detaliu un graffiti: un penis uriaş – cu aripi. Hunt băgă de seamă că era o parodie la adresa simbolului Legiunii 33, sabia înaripată. Sau pur şi simplu: simbolul lor redus la esenţă.

Isaiah observă şi el asta şi, urmându-l pe Hunt, se rezemă de maşină.

Trecu un minut. Hunt nu se mişcase nici măcar un centimetru. Nu îşi lua privirea de la poarta de fier. Avea lucruri mai bune de făcut în acea zi decât să-i facă jocul unei puştoaice răsfăţate, dar ordinele erau ordine. După cinci minute apăru un sedan negru, lucios şi uşa de fier se deschise.

Ieşi şoferul Fee care conducea maşina mai scumpă decât ajungeau să câştige majoritatea familiilor de oameni într-o viaţă. Într-o clipă era de cealaltă parte a vehiculului şi deschidea uşa din dreptul pasagerului. Din galerie păşiră afară două Fee, un bărbat şi o femeie. Fiecare gest al femeii frumoase radia uşurinţa şi încrederea câştigate în urma unei vieţi de bogăţie şi privilegii.

În jurul gâtului ei subţire aveau un colier cu diamante, fiecare dintre ele mare cât unghia de la degetul lui Hunt. Valorau cât maşina sau poate chiar mai mult. Bărbatul urcă în sedan, cu chipul împietrit, şi trânti uşa înainte ca şoferul să apuce să o închidă pentru el.

Femeia încălţată cu nişte pantofi frumoşi, cu tocuri înalte, se grăbi să traverseze strada, cu telefonul deja în mână, plângându-se persoanei cu care vorbea: *Pentru numele lui Urd, gata cu întâlnirile aranjate!*

Atenţia lui Hunt se reîntoarse spre uşă, în faţa căreia stătea o femeie roşcată, cu forme pline.

Abia după ce maşina dădu colţul, lui Bryce îi alunecă privirea spre ei.

Îşi înclină capul, părul ei mătăsos revărsându-se peste umărul acoperit de rochia albă, mulată, şi le zâmbi radios. Le făcu cu mâna. Amuleta delicată din aur de la gâtul ei sclipi.

Hunt împinse maşina parcată şi păşi spre ea, deschizându-şi larg aripile cenuşii.

Bryce îl analiză pe Hunt dintr-o singură privire a ochilor ei de culoarea chihlimbarului, de la tatuaj până la botul ghetelor mortale. Zâmbetul i se făcu şi mai mare.

– Ne vedem în trei săptămâni! îi zise veselă şi trânti uşa în urma ei.

Hunt traversă strada din câţiva paşi. O maşină frână brusc, însă şoferul nu era suficient de prost încât să claxoneze. Nu când fulgerele se încolăceau în jurul pumnilor lui Hunt atunci când apăsă agresiv butonul de la interfon.

– La dracu', Quinlan, nu-mi irosi timpul!

Isaiah îi dădu voie şoferului aproape disperat să treacă înainte de a-l urma pe Hunt, severitatea citindu-se în ochii lui căprui. Însă Bryce răspunse cu dulceaţă:

– Şefei mele nu îi place să primească membri ai Legiunii. Scuze.

Hunt lovi cu pumnul în uşa de fier. Acelaşi pumn care altă dată sfărâmase maşini, dărâmase ziduri şi zdrobise oase. Şi asta, fără ajutorul furtunii care îi curgea prin vene. Uşa nu se clinti, iar fulgerele reverberară de pe fier.

La dracu' cu ameninţările atunci. Avea să sară la jugulară, o metodă la fel de sigură ca oricare dintre calităţile lui fizice. Aşa că Hunt spuse:

– Am venit pentru că investigăm o crimă.

Isaiah tresări, cercetând strada şi cerul, să vadă dacă nu cumva mai auzise şi altcineva asta.

Hunt îşi încrucişă braţele pe piept. Se lăsase liniştea.

Apoi poarta de fier şuieră, ţăcăni şi se deschise câţiva centimetri.

Lovise fix la ţintă.

Lui Hunt îi luă o clipă să îşi obişnuiască privirea cu interiorul întunecos, după soarele de afară. De la primul pas făcut în galerie înregistră fiecare unghi, fiecare ieşire, fiecare detaliu.

Covoarele pluşate de culoarea pinului se întindeau de la un capăt la celălalt al sălii de expoziţie cu două etaje. Extremităţile camerei erau marcate cu alcovuri luminate blând, în care se aflau expuse piese de artă: fragmente de fresce antice, picturi şi statui ale unor Vaniri, atât de rare şi de ciudate încât nici măcar Hunt nu le ştia numele.

Bryce Quinlan stătea rezemată de biroul masiv din lemn de esenţă tare din centrul sălii, în rochia ei albă ca zăpada, care i se mula pe fiecare curbă generoasă a corpului ei.

Lui Hunt îi apăru încet pe chip un zâmbet larg, cu toţi dinţii.

Aştepta ceea ce ştia că avea să se întâmple atunci când ea îşi va da seama cine este el. Aşteptă ca Bryce să se tragă înapoi, să bâjbâie după butonul de panică, după pistol sau după dracu' ştie ce credea ea că ar putea-o salva de cineva ca el.

Dar poate că, până la urmă, chiar era proastă, pentru că zâmbetul cu care îi răspunse era extrem de zaharisit. Ţăcănea alene în lemnul

impecabil al biroului cu unghiile ei vopsite roşu.

– Aveţi cincisprezece minute.

Hunt nu îi mai zise că întâlnirea avea mai mult ca sigur să se prelungească cu mult peste.

Isaiah se întoarse ca să închidă uşa, însă Hunt ştia că era deja închisă. La fel cum ştia, graţie informaţiilor adunate de Legiune de-a lungul timpului, că uşa mică de lemn din spatele biroului dădea spre biroul personal al Jesibei Roga, aflat la etaj – acolo unde o fereastră înaltă din tavan până în podea oferea o privelişte spre sala de expoziţii în care se aflau – şi că uşa simplă din fier din dreapta dădea spre un alt etaj, plin cu lucruri pe care membrii Legiunii nu trebuiau să le găsească. Farmecele din jurul acelor două uşi erau probabil chiar mai puternice decât cele de afară.

Isaiah dădu drumul unuia dintre oftaturile lui lungi şi suferinde.

– Aseară a fost comisă o crimă la marginea Pieţei de Carne. Credeam că victima îţi era cunoscută.

Hunt înregistră fiecare reacţie de pe chipul lui Bryce, care îşi menţinea poziţia pe marginea biroului: ochii uşor măriţi, faptul că unghiile i se opriseră din ţăcănit, clipirea în care citise că avea o listă scurtă a posibilelor victime şi că nici una dintre opţiuni nu era bună.

– Cine? fu singurul lucru pe care îl zise, controlându-şi tonul vocii.

Norişori de abur de la pulverizatorul de lângă calculator plutiră în jurul ei, răspândind un parfum intens şi curat de mentă. Bineînţeles că era una dintre adeptele aromoterapiei, fraierită să îşi dea banii pe ceva care i se promitea că o va face mai fericită, sau mai bună la pat, ori că o va ajuta să îi mai crească jumătate de creier, ca să o completeze pe cea pe care deja o avea.

– Maximus Tertian! îi spuse Isaiah. Avem informaţii conform cărora tu ai avut o întâlnire cu el la mezaninul VIP de la Corbul Alb, cu două ore înainte de a fi ucis.

Hunt ar fi putut să jure că Bryce îşi coborâse uşor umerii.

– Maximus Tertian e mort, zise.

Ei dădură din cap. Îşi plecă fruntea.

– Cine l-a omorât?

– Asta încercăm să aflăm! îi răspunse Isaiah cu o voce neutră.

Hunt auzise de Tertian: un vampir dubios care nu ştia cum să accepte un refuz, crescut de tatăl bogat şi sadic. Care îl proteja de orice fel de repercusiuni ar fi putut avea comportamentul lui monstruos. Dacă era să fie sincer, Hunt credea că Midgard era un loc mai bun fără el. Asta cu excepţia durerilor de cap pe care trebuiau să

le îndure după ce tatăl lui Tertian avea să afle că fiul lui favorit fusese ucis…

Întâlnirea de azi era doar începutul.

Isaiah continuă:

– S-ar putea ca tu să fi fost una dintre ultimele persoane care l-a văzut în viaţă. Ne poţi povesti cum a decurs întâlnirea voastră, pas cu pas? Nici un detaliu nu este de prisos.

Bryce îşi îndreptă privirea înspre spaţiul dintre ei.

– Aşa încercaţi voi să aflaţi dacă nu cumva l-am ucis eu?

Hunt zâmbi uşor.

– Nu pari prea afectată de moartea lui Tertian.

Ochii aceia de chihlimbar alunecară spre el, aprinşi de iritare.

Trebuia să recunoască: bărbaţii erau în stare să facă o mulţime de lucruri teribile pentru femei care arătau aşa.

Odată, el făcuse astfel de lucruri pentru Shahar. Şi acum purta haloul tatuat pe frunte şi tatuajul de sclav pe încheietura mâinii din această cauză. I se strânse inima în piept.

– Sunt sigură că cineva v-a spus deja că eu şi Maximus nu ne-am despărţit prieteni. Ne-am întâlnit ca să încheiem o înţelegere legată de galerie şi, la final, el şi-a închipuit că are dreptul la ceva... timp intim cu mine. Hunt o înţelese perfect. Se potrivea cu tot ceea ce auzise despre Tertian şi despre tatăl lui. În acelaşi timp, asta îi dădea lui Bryce motive pentru a comite crima.

Bryce continuă:

– Nu ştiu unde a mers după ce a plecat de la Corbul. Dacă a fost ucis la marginea Pieţei de Carne, presupun că mersese acolo pentru a-şi cumpăra ce voise să obţină de la mine.

Cuvinte reci, ascuţite.

Expresia de pe chipul lui Isaiah se înăspri.

– Comportamentul lui din seara trecută a fost în vreun fel diferit de felul în care se purta la întâlnirile precedente?

– Am interacţionat doar prin intermediul e-mailurilor şi al telefonului, dar aş zice că nu. Aseară ne-am întâlnit pentru prima oară faţă în faţă şi s-a purtat întocmai cum îmi indicase comportamentul lui din trecut.

– De ce nu v-aţi întâlnit aici? întrebă Hunt. De ce la Corbul?

– Era excitat de ideea că înţelegerea noastră este una secretă. A pretins că nu crede că şefa mea nu înregistrează întâlnirea, dar în fapt nu voia decât ca lumea să îl bage în seamă – să îl vadă încheind afaceri. A trebuit să îi strecor actele într-o mapă asemănătoare celor pentru notele de

plată din restaurante, iar el a schimbat-o cu mapa lui. Genul acesta de chestii.

Bryce îi întâlni privirea lui Hunt.

– Cum a murit?

Întrebarea era directă, iar ea nu zâmbise, nici nu clipise. Era o fată obişnuită să i se răspundă, să fie ascultată, să fie luată în seamă. Părinţii ei nu erau bogaţi – sau cel puţin asta scria în dosarul ei – şi, cu toate acestea, apartamentul ei sugera o bogăţie scandaloasă. Obţinută fie din acest job, fie din cine ştie ce rahat dubios care scăpase chiar şi ochilor atenţi ai Legiunii.

Isaiah oftă.

– Aceste detalii nu pot fi făcute publice.

Bryce scutură din cap.

– Nu pot să vă ajut. Eu şi Tertian am încheiat afacerea, apoi el a încercat să-şi pună mâna acolo unde nu trebuie şi într-un final a plecat.

Fiecare secundă din înregistrarea video şi declaraţiile martorilor oculari confirmau asta. Dar nu pentru asta veniseră ei acolo. Nu asta fuseseră trimişi să facă.

– Şi Prinţul Ruhn Danaan când şi-a făcut apariţia? întrebă Isaiah.

– Dacă ştiţi deja tot, de ce vă mai deranjaţi să mă întrebaţi?

Nu aşteptă să primească un răspuns şi adăugă:

– De fapt, voi doi nu mi-aţi spus numele voastre.

Hunt nu îi putea descifra expresia, ţinuta relaxată. Nu intraseră în contact de la acea noapte din centrul de detenţie al legiunii – şi nici unul dintre ei nu se prezentase atunci. Le reţinuse măcar chipurile prin ceaţa indusă de droguri?

Isaiah îşi aşeză aripile de un alb pur.

– Eu sunt Isaiah Tiberian, Comandant al Legiunii Imperiale 33. El este Hunt Athalar…

Isaiah se poticni, de parcă şi-ar fi dat atunci seama că trecuse al naibii de mult timp de când fuseseră puşi în situaţia de a se prezenta, cu rangurile aferente. Aşa că Hunt îi făcu o favoare şi încheie cu:

– Secundul lui.

Dacă Isaiah fusese surprins să o audă, chipul lui calm, de băiat frumuşel, nu îl trădă. Teoretic, Isaiah era superiorul lui Hunt între triari şi în Legiunea 33 ca tot, chiar dacă nenorocirile pe care le executa pentru Micah îl făceau să fie subordonat direct Guvernatorului.

Isaiah nu apelase însă niciodată la rang. Ca şi cum şi-ar fi amintit de acele zile de dinainte de Cădere şi de cine fusese atunci la

conducere.

La dracu', de parcă mai conta acum. Nu, tot ceea ce conta acum era că Isaiah ucisese cel puţin treizeci de membri din Legiunile Imperiale în acea zi, pe muntele Hermon. Şi că Hunt le purta acum povara, fiind obligat să plătească pentru fiecare dintre acele vieţi Republicii. Pentru a se achita de partea lui din înţelegerea cu Micah.

Privirea lui Bryce alunecă la frunţile lor – la tatuaje. Hunt se pregăti pentru comentariul muşcător, pentru oricare dintre variantele de rahat pe care lumea le folosea încă pentru a-şi râde de Legiunea Căzută şi de rebeliunea lor învinsă. Dar ea nu spuse decât:

– Deci, ce? Voi doi investigaţi crime pe teren? Credeam că de asta se ocupă Auxiliarul. Voi, acolo, în Legiunea 33 nu aveţi nimic mai bun de făcut decât să vă jucaţi de-a detectivii?

Isaiah, după câte se părea, deloc vesel că exista cineva în acel oraş care nu îi cădea la picioare, zise puţin înţepat:

– Există persoane care pot confirma locul în care ai fost după ce ai plecat de la Corbul Alb?

Bryce îl privi pe Isaiah în ochi, fără să clipească. Apoi îşi mută privirea spre Hunt. Şi Hunt încă nu putea să vadă ce se află în spatele măştii plictisite pe care o afişa în timp ce împinse biroul şi făcu câţiva paşi hotărâţi spre ei, înainte de a-şi încrucişa braţele.

– Doar portarul meu... şi Ruhn Danaan, dar ştiaţi deja asta.

Cum putea cineva să meargă cu tocuri atât de înalte îl depăşea. Cum putea cineva să respire într-o rochie atât de strâmtă era de asemenea un mister. Era suficient de lungă cât să acopere zona de pe coapsa ei unde trebuie să se fi aflat cicatricea din noaptea din urmă cu doi ani – asta dacă nu plătise vreo vrăjidoctoriţă să i-o scoată. Având în vedere că era în mod clar o persoană care se străduia să se îmbrace frumos, nu se îndoia deloc că şi-o ştersese imediat. Petrecăreţelor nu le plăceau cicatricile care le stricau ţinuta în costum de baie.

Isaiah îşi foi aripile albe.

– L-ai cataloga drept prieten pe Ruhn Danaan?

Bryce ridică din umeri.

– E un văr îndepărtat.

Dar din câte se vede destul de apropiat cât să fi dat năvală în camera de interogatoriu cu doi ani în urmă. Şi să îşi facă apariţia la barul VIP noaptea trecută. Faptul că era atât de protector cu Quinlan putea fi de asemenea un motiv al dracului de bun pentru crimă. Chiar dacă Ruhn şi tatăl lui ar fi transformat interogatoriile într-un coşmar.

Bryce zâmbi ascuţit, de parcă şi ea s-ar fi gândit la acelaşi lucru.

– Distracţie plăcută când veţi discuta cu el!

Hunt îşi încleştă fălcile, însă ea păşi uşor spre uşa de la intrare, legănându-şi şoldurile, conştientă parcă de fundul ei extraordinar.

– Un moment, domnişoară Quinlan! zise Isaiah.

Vocea comandantului era calmă, dar hotărâtă. Nu avea chef să se dea pe după gard.

Hunt îşi ascunse zâmbetul. Isaiah făcea un adevărat spectacol când era nervos, grozav de urmărit, atâta timp cât tu nu făceai obiectul furiei lui.

Quinlan nu îşi dăduse încă seama de asta când îi aruncă o privire peste umăr:

– Da?

Hunt o măsură atent în timp ce Isaiah dezvălui adevăratul motiv pentru mica lor vizită.

– Nu am fost trimişi aici doar pentru a vă întreba pe unde aţi umblat.

Bryce arătă cu mâna spre galerie:

– Vreţi să cumpăraţi ceva drăguţ pentru Guvernator?

Lui Hunt i se ridicară colţurile buzelor.

– Apropo de Guvernator. E pe drum chiar acum, se îndreaptă spre noi.

Un clipit uşor din gene. Din nou, nici un semn, nici un miros care să trădeze teama.

– De ce?

– Micah ne-a spus doar să aflăm unde ai fost noaptea trecută şi apoi să ne asigurăm că eşti liberă şi că îţi contactezi şefa.

Având în vedere cât de rar i se cerea să ajute la investigaţii, Hunt fusese al dracului de uimit atunci când primise ordinul. Însă, dat fiind că el şi Isaiah fuseseră în acea noapte pe alee, presupusese că asta îi făcea să fie cei mai potriviţi pentru a conduce genul acesta de investigaţie.

– Micah vine încoace.

Bryce înghiţi nodul care i se pusese în gât.

– Va fi aici în zece minute.

Isaiah îşi plecă fruntea spre telefonul lui Bryce.

– V-aş sugera să vă sunaţi şefa, domnişoară Quinlan.

Respiraţia i se încetini aproape imperceptibil.

– De ce?

În sfârşit, Hunt aruncă bomba.

– Pentru că rănile lui Maximus Tertian au fost identice cu cele ale Danikăi Fendyr şi ale celorlalţi membri ai Haitei Diavolilor.

Sfâşiat şi dezmembrat.

Lui Bryce i se închiseră ochii.

– Dar… Philip Briggs i-a ucis. Şi el este închis.

I se ascuţi vocea.

– Este în închisoare de *doi ani*.

Era într-un loc mai rău decât închisoarea, dar nu despre asta era vorba.

– Ştim.

Chipul lui Hunt nu trăda nici o emoţie.

– Nu se poate să îl fi ucis el pe Tertian. Cum ar fi putut să invoce demonul din puşcărie? El…

Bryce înghiţi un nod, încercând să-şi revină. Îşi dădea probabil seama de ce venea Micah. Mai multe persoane pe care le cunoştea fuseseră ucise, toate la doar câteva ore după ce interacţionaseră cu ea.

– Credeţi că nu Briggs a făcut-o. Că nu el a ucis-o pe Danika şi pe haita ei.

– Nu ştim asta cu certitudine! interveni Isaiah. Însă detaliile morţilor lor nu au ajuns niciodată la public, astfel încât avem motive întemeiate să bănuim că nu este vorba de un imitator.

Bryce îi întrebă direct:

– V-aţi întâlnit cu Sabine?

– Dar *tu*? răspunse Hunt.

– Ne străduim să nu ne intersectăm.

Era poate singurul lucru înţelept pe care Bryce Quinlan decisese să îl facă. Hunt îşi aminti înveninarea lui Sabine atunci când se uitase la Bryce prin geamul de la camera de observaţie cu doi ani în urmă. Nu se îndoia că Sabine nu aşteaptă decât să treacă suficient timp pentru ca moartea prematură şi neaşteptată a lui Quinlan să poată fi considerată doar un accident.

Bryce se îndreptă înapoi spre biroul ei, ocolindu-i de departe. Trebuia admirat că îşi păstrase ţinuta intactă şi că nu se grăbea. Ridică telefonul, fără să se uite măcar la ei.

– Vom aştepta afară! se oferi Isaiah.

Hunt îşi deschise gura ca să obiecteze, însă Isaiah îi aruncă o privire în chip de avertizare.

În fine. El şi Quinlan puteau să îşi continue duelul mai târziu.

Cu receptorul ţinut strâns, cu încheieturile albite, Bryce ascultă ţârâitul de la celălalt capăt. Sună de două ori. Apoi…

– Neaţa, Bryce! Bubuitul inimii îi reverbera în braţe, în picioare şi în stomac.

– Sunt aici doi membri din Legiune. Respiră adânc. Comandantul Legiunii 33 şi... Umbra Mortis, adăugă ea, dând drumul aerului din piept. Îl recunoscuse pe Isaiah Tiberian – apărea suficient de des la ştirile de noapte şi în ziarele de scandal încât să nu îl poată confunda pe frumosul Comandant al Legiunii 33.

Şi îl recunoscuse şi pe Hunt Athalar, deşi el nu apărea niciodată la televizor. Toată lumea ştia cine este Hunt Athalar. Auzise de el încă de când era mică, de pe vremea când locuia în Nidaros, pe când Randall povestea despre bătăliile lui din Pangera, iar numele lui Hunt îl spunea în şoaptă. Umbra Mortis. Umbra Morţii.

Pe atunci îngerul nu lucra pentru Micah Domitus şi legiunea lui, ci pentru Arhanghelul Sandriel – zburase în Legiunea 45. Vânător de demoni – asta se zvonea că era meseria lui. Alte zvonuri erau mai teribile.

– De ce? şuieră Jesiba.

Bryce strânse telefonul în mână.

– Maximus Tertian a fost ucis noaptea trecută.

– Solas arzătoare...

– În acelaşi fel precum Danika şi haita.

Bryce dădu la o parte toate imaginile înceţoşate care se formau din vaporii luminoşi, liniştitori ai parfumului de mentă răspândit din aparatul de pe birou.

Cumpărase conul caraghios din plastic la două luni de la moartea Danikăi, gândindu-se că nu strica să încerce nişte aromoterapie în orele lungi şi tăcute, când gândurile o asaltau, consumând-o din interior. Până la sfârşitul săptămânii mai cumpărase trei şi şi le amplasase prin casă.

Bryce şopti:

– Se pare că este posibil ca Philip Briggs să nu fi fost cel care a ucis-o pe Danika.

Timp de doi ani, o parte din ea se legase de asta – adunaseră suficiente probe în zilele de după asasinat ca să îl condamne pe Briggs, care îşi dorise să o vadă pe Danika moartă pentru că îi deconspirase planurile. Briggs negase, însă fără folos. Fusese prins cumpărând săruri negre pentru invocări în săptămânile dinaintea primei lui arestări, menite se pare să îl ajute la crearea unei noi arme teribile.

Faptul că Danika fusese ucisă de un demon din adâncuri, pentru invocarea căruia în lumea noastră era nevoie de sarea neagră mortală – nu putea fi o simplă coincidenţă. Părea destul de clar că, după ce Briggs fusese eliberat, pusese mâna pe sărurile negre, invocase demonul şi îl abătuse asupra Danikăi şi a Haitei Diavolilor. Acesta atacase soldatul din Legiunea 33 care patrula pe alee şi, după ce îşi încheiase treaba, fusese trimis înapoi în Hel de Briggs. Deşi Briggs nu avea să recunoască niciodată că aşa a procedat, sau să spună ce rasă era demonul, rămânea în picioare faptul că acesta nu mai fusese văzut din nou în ultimii doi ani. De când Briggs fusese închis. Cazul era rezolvat.

Timp de doi ani, Bryce se agăţase de aceste fapte. Îşi zisese că, şi dacă viaţa ei se destrămase, persoana vinovată se afla în spatele gratiilor, pentru totdeauna, suferind pe drept fiecare oroare pe care cei care îl întemniţaseră îl făceau să o simtă.

Jesiba răsuflă lung, lung de tot.

– Îngerii te-au acuzat de ceva?

– Nu.

Nu chiar.

– Guvernatorul e pe drum.

O nouă pauză.

– Ca să te interogheze?

– Sper că nu.

Prefera să îşi păstreze toate părţile corpului la locul lor.

– Vrea să vorbească şi cu tine.

– Tatăl lui Tertian ştie de asasinat?

– Nu ştiu.

– Trebuie să dau nişte telefoane. Înainte să ajungă Guvernatorul.

Jesiba îşi zisese asta mai mult sieşi.

Bryce înţelegea destul de bine ce voia să spună: pentru ca tatăl lui Maximus să nu îşi facă apariţia la galerie, ca să le tragă la răspundere. Ca să dea vina pe Bryce pentru moartea fiului său. Ar fi fost un dezastru.

Bryce îşi şterse palmele asudate pe şolduri.

– Guvernatorul va fi aici în curând.

Se auziră nişte bătăi uşoare în uşa de fier de la arhive, apoi şoapta lui Lehabah:

– BB? Eşti bine?

Bryce acoperi telefonul cu mâna.

– Întoarce-te la postul tău, Lele.

– Ăia doi erau îngeri?

Bryce îi şopti printre dinţi:

– Da. Coboară. Asigură-te că Syrinx nu face gălăgie.

Lehabah dădu drumul unui oftat, care se putea auzi prin cincisprezece centimetri de fier. Însă silfa de foc nu mai adăugă nimic, semn că fie se întorsese în arhivele de dedesubt, fie rămăsese acolo, tăcută, ca să tragă cu urechea. Lui Bryce nu îi păsa, atâta timp cât ea şi himera păstrau liniştea.

– Când ajunge Micah? întrebă Jesiba.

– În opt minute.

Jesiba rămase pe gânduri, socotind.

– În ordine.

Bryce se strădui să nu se arate uimită că şefa ei nu încercase să obţină mai mult timp – mai ales pentru că era la mijloc moartea unui client.

Dar chiar şi Jesiba ştia că nu trebuie să se-ncurce cu un Arhanghel. Sau poate că arăta, în sfârşit, o fărâmă de empatie pentru că era vorba despre moartea Danikăi. Cu siguranţă nu dăduse semn de vreun strop atunci când îi ordonase lui Bryce să se întoarcă la muncă pentru că altfel ar fi fost transformată în porc, la două săptămâni după moartea Danikăi.

– Sper că nu e nevoie să îţi spun să te asiguri că totul este închis, adăugă Jesiba.

– Voi verifica încă o dată.

Ea se asigurase însă de tot, înainte ca îngerii să pună măcar piciorul în galerie.

– Atunci ştii ce ai de făcut, Quinlan!

Se auzi fâşâit de cearşafuri şi de haine. Două voci masculine protestară bombănind. Apoi apelul se întrerupse.

Bryce respiră adânc şi se puse în mişcare.

Capitolul 11

Arhanghelul apăsă butonul de la sonerie exact şapte minute mai târziu.

Calmându-şi respiraţia, Bryce cercetă galeria pentru a zecea oară, asigurându-se că totul era la locul lui, că piesele de artă nu erau acoperite de praf, că piesele de contrabandă din subsol...

Îşi simţi picioarele ca de aţă, vechea durere de la coapsă o săgeta până la os, însă mâinile îi rămaseră ferme în timp ce se întindea spre uşa de la intrare ca să deschidă.

Arhanghelul era superb. Teribil, indecent de frumos.

Hunt Athalar şi Isaiah Tiberian stăteau în spatele lui – aproape la fel de chipeşi. Cel din urmă îi oferi încă un zâmbet afabil, pe care el în mod evident îl credea fermecător. Cel dintâi... Ochii întunecaţi ai lui Hunt nu scăpau nimic.

Bryce îşi plecă fruntea spre Guvernator şi făcu un pas înapoi, tocurile ei stupide tremurând din cauza covorului.

– Bine aţi venit, Excelenţă! Vă rog, poftiţi!

Ochii căprui ai lui Micah Domitus o devorau. Îi simţea puterea arzându-i pielea, înghiţind aerul din încăpere, din plămânii ei. Prezenţa lui umplea spaţiul cu electricitatea furtunilor din miez de noapte, cu fiorii morţii şi ai extazului, totul împreunat într-o singură senzaţie.

– Presupun că angajatoarea ta ni se va alătura prin video-ecran, spuse Arhanghelul, păşind înăuntru din strada orbitor de luminoasă.

Hel, *vocea* lui – mătase şi oţel şi rocă antică. Probabil că ar fi putut să facă pe cineva să ajungă la orgasm şoptindu-i doar lucruri indecente la ureche.

Chiar şi fără să vorbească, era imposibil să uiţi cine era Micah, ce radia Guvernatorul prin fiecare por. În prezent erau zece Arhangheli, care conduceau diferite teritorii ale Republicii, cu toţii purtând titulatura de Guvernator – cu toţii răspunzând în faţa Asterilor. Magia unui înger

obişnuit ar fi putut lumina o clădire, asta dacă era considerat puternic. Puterea unui Arhanghel aprindea o întreagă metropolă. Nu se putea prezice unde va apărea puterea care îi separa pe Arhangheli de îngeri – uneori era moştenită, de obicei din împerecheri sub atenta supraveghere a Asterilor. Alte dăţi apărea pe neaşteptate dintr-o descendenţă prin nimic remarcabilă.

Nu ştia prea multe despre trecutul lui Micah – nu fusese niciodată atentă la asta în timpul lecţiilor de istorie, mult prea ocupată să saliveze la chipul necinstit de perfect, pe care îl avea acum dinainte, ca să o mai asculte pe profesoară.

– Domnişoara Roga aşteaptă telefonul nostru! reuşi să spună, încercând să nu respire prea zgomotos atunci când Guvernatorul din Valbara trecu pe lângă ea.

Una dintre penele lui albe, imaculate, îi atinse uşor clavicula. Probabil ar fi trecut-o fiorii, dacă nu ar fi fost de faţă cei doi îngeri care îl urmau pe Guvernator.

Isaiah dădu doar din cap spre ea, în timp ce îl urma pe Micah spre scaunele din faţa biroului.

Hunt Athalar, însă, întârzie. O privi în ochi, apoi repede coborî privirea asupra claviculei. Ca şi cum pana i-ar fi lăsat un semn. Spinii tatuaţi pe fruntea lui deveniră parcă şi mai întunecaţi.

Şi dintr-odată, parfumul acela senzual pe care îl emana Arhanghelul se transformă în putreziciune.

Asterii şi Arhanghelii ar fi putut găsi cu uşurinţă o altă cale de a micşora puterea Îngerilor Căzuţi şi, cu toate acestea, ei şi-i făcuseră sclavi cu ajutorul farmecelor vrăjitoarelor, ţesute în tatuaje magice imprimate pe frunţile lor ca nişte coroane derizorii. Şi apoi tatuajele pe care le aveau la încheieturi: *SPQM*.

Senatus Populusque Midgard.

Senatul Poporului din Midgard.

O porcărie absolută. De parcă Senatul era ceva mai mult decât un corp marionetă. De parcă Asterii nu le erau împăraţi şi împărătese, care conduceau peste tot şi toţi pentru eternitate, sufletele lor putregăite regenerându-se dintr-o formă în următoarea.

Bryce îşi izgoni din minte gândul în timp ce închidea uşa de fier după Hunt, ratându-i la mustaţă vârful penelor cenuşii. Ochii lui negri o fulgerară în semn de avertisment.

Îi răspunse printr-un zâmbet în care încercă să transpună tot ceea ce nu avea curajul să zică cu voce tare legat de ambuscada lor: *M-*

am confruntat cu lucruri mai teribile decât tine, Umbra Mortis. Poţi să te încrunţi şi să mârâi cât vrei.

Hunt clipi, singurul semn prin care îşi arăta surpriza, însă Bryce se întorcea deja spre biroul ei, încercând să nu şchiopăteze în timp ce durerea i se împrăştia în picior. Trăsese un al treilea scaun din bibliotecă, ceea ce făcuse să îi crească şi mai mult durerea.

Nu îndrăznea să îşi atingă cicatricea impresionantă care i se întindea pe coapsa de sus, ascunsă sub rochia albă.

– Vă pot servi cu ceva, Excelenţă? Cafea? Ceai? Ceva mai tare?

Pusese deja sticle cu apă minerală pe măsuţele dintre scaune.

Arhanghelul îşi alesese scaunul din mijloc. În timp ce ea îi zâmbea politicos, greutatea privirii lui o învălui ca un cearşaf de mătase.

– Nu, mulţumesc. Totul e în ordine.

Bryce îşi îndreptă privirea spre Hunt şi Isaiah, care se aşezaseră pe scaunele lor.

– Şi pentru ei totul e bine, adăugă Micah.

Foarte bine atunci. Dădu roată biroului şi îşi strecură mâna dedesubt, apăsând butonul de alamă, în timp ce înălţa în gând rugi bunei Cthona pentru ca vocea să îi rămână calmă, chiar dacă mintea i se învârtea în jurul aceluiaşi gând:

Nu Briggs a ucis-o pe Danika, nu Briggs a ucis-o pe Danika, nu Briggs a ucis-o pe Danika.

Panoul din lemn de pe peretele din spatele ei se deschise, descoperind un ecran masiv. În timp ce acesta se aprindea, Bryce luă telefonul de pe birou şi formă un număr.

Briggs fusese un monstru care plănuise să răpească mai mulţi indivizi, şi merita să fie în puşcărie, dar... fusese acuzat pe nedrept de crimă.

Ucigaşul Danikăi era încă în libertate.

Jesiba răspunse de la primul apel.

– Ecranul este pregătit?

– Oricând doreşti.

Bryce tastă codurile în calculatorul ei, încercând să ignore ochii guvernatorului, aţintiţi asupra ei, privind-o de parcă ar fi fost o friptură, iar el... ceva care mănâncă fripturi. Fragede. Care imploră.

– Îţi fac legătura.

O clipă mai târziu Jesiba apăru pe ecran şi amândouă îşi închiseră telefoanele.

În spatele farmazoanei, camera de hotel era decorată cu toată splendoarea din Pangera: pereţi albi cu stucatură poleită, covoare crem

pufoase şi draperii din mătase roz pal, un pat uriaş din stejar, suficient de mare pentru ea şi cei doi bărbaţi, pe care Bryce îi auzise atunci când sunase prima oară.

Jesiba se distra la fel de mult pe cât muncea în timpul petrecut pe teren, în căutare de piese de artă pentru galerie, când fie vizita diverse situri arheologice, fie curta clienţi sus-puşi, care le aveau deja în posesie.

Deşi avusese la dispoziţie mai puţin de zece minute şi deşi folosise cea mai mare parte a timpului pentru a da nişte telefoane foarte importante, rochia bleumarin a Jesibei era imaculată şi îi dezvăluia subtil trupul copios de femeie, împodobit cu perle în jurul gâtului şi la urechi. Părul ei scurt, blond-cenuşiu, lucea în razele aurii ale veiozelor cu primă-lumină. Era tuns mai scurt în părţi şi lăsat mai lung în vârful capului. Şic fără prea mare efort şi degajată. Chipul ei... Chipul ei era în acelaşi timp tânăr şi înţelept, blând, dar şi prevestitor. Ochii deschişi la culoare, gri, scânteiau de magie, fermecători şi mortali.

Bryce nu îndrăznise niciodată să o întrebe pe Jesiba de ce dezertase din rândul vrăjitoarelor cu secole în urmă. De ce se alăturase Casei Focului şi a Umbrei, supunându-se liderului acesteia, Regele din Adâncuri, nici ce făcea pentru acesta. Îşi spunea farmazoană acum. Niciodată vrăjitoare.

– Neaţa, Micah! zise Jesiba blând.

O voce plăcută, dezarmantă prin comparaţie cu aceea a altor membri din Casa Focului şi a Umbrei – glasul răguşit şi aspru al Secerătorilor, ori tonurile mătăsoase ale vampyrilor.

– Jesiba! toarse Micah.

Jesiba îi oferi un zâmbet aproximativ, ca şi cum ar fi vrut să spună că a mai auzit ea acel mieunat de o mie de ori, de la o mie de bărbaţi.

– Oricât de încântată aş fi să-ţi văd chipul frumos, trebuie să te întreb de ce ai convocat această întâlnire. Doar dacă nu cumva chestia cu Danika nu a fost decât un pretext pentru a sta de vorbă cu Bryce.

Chestia cu Danika. Bryce îşi păstră o mină neutră, chiar dacă simţea că Hunt o urmăreşte cu atenţie. De parcă ar fi putut să îi audă inima bubuind în piept, să îi simtă palmele asudate.

Bryce îi răspunse cu o privire plictisită.

Micah se lăsă pe spate în scaunul lui, încrucişându-şi picioarele, şi spuse, fără să îi arunce măcar o privire lui Bryce:

– Oricât de tentantă ar fi asistenta ta, avem probleme importante de discutat.

Bryce ignoră aroganţa şi timbrul acelei voci senzuale. *Tentantă*… de parcă ar fi fost o bucată de desert aşezată pe o farfurie. Era obişnuită deja, dar… ai dracului masculi Vanir.

Jesiba îşi flutură mâna cu o graţie eterală, unghiile argintii strălucindu-i în lumina veiozelor de la hotel – semn că poate să continue.

Micah începu lin:

– Cred că triarii mei au informat-o pe domnişoara Quinlan despre crima care a avut loc noaptea trecută. Una care a corespuns întocmai morţii Danikăi Fendyr şi a membrilor Haitei Diavolilor, din urmă cu doi ani.

Bryce se forţă să rămână nemişcată, nesimţitoare. Inhală doar subtil norişorii calmanţi de mentă emanaţi de infuzorul aflat la doar câţiva centimetri.

Micah continuă:

– Ceea ce ei nu au menţionat este cealaltă legătură dintre crime.

Cei doi îngeri care îl flancau pe Guvernator deveniră uşor mai băţoşi. Era clar prima oară când auzeau şi ei despre asta.

– Oh? Şi va trebui să plătesc pentru această informaţie? întrebă Jesiba.

Galeria trosni din cauza puterii lui vaste, reci, însă faţa Arhanghelului rămase indescifrabilă.

– Împărtăşesc cu tine această informaţie pentru a ne putea uni resursele.

Jesiba îşi arcui sprânceana blondă cu o fineţe nenaturală.

– Cu ce scop?

– Cu scopul ca Bryce Quinlan să îl găsească pe adevăratul ucigaş din spatele acestor crime, desigur, răspunse Micah.

Capitolul 12

Bryce rămăsese ca o stană de piatră – atât de nemişcată, încât Hunt se întrebă dacă ştia că asta era o mărturie clară. Nu în privinţa rezistenţei ei psihologice, ci a moştenirii ei ereditare. Doar Feele putea rămâne într-atât de împietrite.

Şefa ei, farmazoana cu chip tânăr, oftă.

– Legiunea ta a ajuns atât de incompetentă zilele astea încât eşti nevoit să apelezi la ajutorul asistentei mele?

Vocea ei încântătoare abia dacă reuşise să taie din asprimea întrebării.

– Deşi, presupun că ştiu deja răspunsul de vreme ce l-aţi condamnat pe Philip Briggs pe nedrept.

Hunt nu îndrăzni să rânjească în faţa provocării ei directe. Puţine persoane putea să-i vorbească astfel lui Micah Domitus şi în nici un caz vreun alt Arhanghel.

O cercetă pe farmazoana de patru sute de ani de pe ecran. Auzise zvonurile: că Jesiba i se supunea Regelui din Adâncuri, că putea transforma persoanele în animale dacă era provocată, că fusese odată vrăjitoare şi că îşi părăsise clanul din motive necunoscute încă. Cel mai probabil unele nefaste, de vreme ce sfârşise în Casa Focului şi a Umbrei.

Bryce spuse dintr-o suflare:

– Nu ştiu nimic despre asta. Nu ştiu nici cine ar fi vrut să îl ucidă pe Tertian.

Jesiba se încruntă.

– Oricum, tu eşti asistenta mea. Nu lucrezi pentru Legiunea 33.

Micah strânse din buze. Hunt se pregăti pentru ce avea să urmeze.

– Te-am invitat la această întâlnire, Jesiba, din curtoazie.

În ochii căprui i se citea dezgustul.

– Se pare, într-adevăr, că Philip Briggs a fost condamnat pe nedrept. Rămâne însă valid faptul că Danika Fendyr şi Haita Diavolilor l-au prins în laboratorul lui, înconjurat de probe de

netăgăduit care arătau intenţia lui de a arunca în aer vieţile nevinovate ale celor de la clubul de noapte Corbul Alb. Deşi a fost eliberat iniţial din cauza unei neclarităţi procedurale, în ultimii doi ani s-au adunat suficiente probe ale crimelor lui din trecut, astfel încât a fost condamnat şi pentru acestea. Prin urmare, va rămâne în spatele gratiilor şi îşi va ispăşi pedeapsa pentru crimele timpurii săvârşite ca lider al sectei Keres, acum dizolvate, şi pentru participarea sa la rebeliunea umană, în sens larg.

Quinlan păru să răsufle uşurată.

Însă Micah continuă:

– Cu toate acestea, asta înseamnă că un criminal periculos este încă în libertate în oraş, criminal care poate să invoce un demon letal – ca ajutor sau în chip de răzbunare, nu ştim. Recunosc că Legiunea 33 şi Auxiliarul şi-au epuizat resursele. Summitul va avea loc însă peste aproape o lună. Vor fi prezenţi indivizi care vor vedea aceste crime ca pe o dovadă a faptului că nu pot să îmi ţin sub control oraşul, ca să nu mai vorbim de teritoriu, şi vor căuta să folosească asta împotriva mea.

Bineînţeles că nu era vorba despre prinderea unui criminal deosebit de periculos. Nu, era pur şi simplu PR.

Chiar dacă mai era destul de mult până la Summit, Hunt şi ceilalţi triari se pregăteau deja de săptămâni bune, instruind unităţile Legiunii 33, pentru a fi gata pentru fastul care înconjura adunarea puterilor din Valbara din zece în zece ani. Aveau să participe lideri de pe întreg teritoriul, gata să îşi facă cunoscute doleanţele, şi s-ar fi putut să îşi facă apariţia şi câţiva dintre nesimţiţii de conducători de peste Haldren.

Hunt nu participase încă la un Summit în Valbara, însă asistase la o mulţime în Pangera, la toate adunându-se conducători care se prefăceau că au o fărâmă de libertate rămasă. Întâlnirile din cadrul Summitului durau de obicei o săptămână şi constau în certuri între Vanirii puternici, asta până când Arhanghelul care îi supraveghea aplica legea. Se îndoia că Micah era diferit. Isaiah, care avea deja experienţa unui Summit, îl avertizase că Arhanghelului îi plăcea să îşi arate măreţia militară – că îi plăcea ca Legiunea 33 să mărşăluiască şi să survoleze în formaţie, cu toţi membrii în ţinută imperială de mare gală.

Platoşa de aur a lui Hunt era deja dată la curăţat. Gândul că va trebui să poarte armura formală, cu cele şapte stele ale Asterilor pe piept, îl făcea să verse.

Jesiba îşi examină unghiile argintii.

– Se întâmplă ceva interesant la Summit de data asta?

Micah păru să cântărească expresia relaxată a Jesibei atunci când răspunse:

– Noua regină a vrăjitoarelor va fi recunoscută în mod oficial.

Jesiba nu trădă nici o undă de emoţie.

– Am auzit de moartea Hecubei.

Fără nici o urmă de durere sau de satisfacţie.

Dar Quinlan se încordă, de parcă ar fi strigat la ei să se întoarcă la crimă.

Micah adăugă:

– Şi Asterii o trimit pe Sandriel ca să prezinte un raport din partea Senatului despre rebeliune.

Toate gândurile i se învolburară lui Hunt în minte. Până şi Isaiah, de obicei imperturbabil, deveni mai rigid. Sandriel venea *acolo*.

– Sandriel va ajunge la Comitium săptămâna viitoare şi, la cererea Asterilor, va fi oaspetele meu până la Summit.

O lună. Acel monstru nenorocit avea să fie în oraş pentru o lună.

Jesiba îşi plecă fruntea cu o graţie imperturbabilă. Poate că nu era un Secerător, însă, la naiba, se mişca întocmai ca unul!

– Cum vă poate ajuta asistenta mea la prinderea criminalului?

Hunt reprimă totul – urletele, tremurul, nemişcarea. Împinse totul în adânc, cât mai adânc, până când nu mai rămase decât un val întunecat, revărsat în gheena fără fund dinlăuntrul lui. Se forţă să fie atent la conversaţie. Şi nu la psihopata care se afla în drum spre oraş.

Privirea lui Micah se opri asupra lui Bryce, care pălise atât de tare încât pistruii îi deveniseră ca nişte picături de sânge împrăştiate pe nas.

– Domnişoara Quinlan este, până acum, singura persoană în viaţă care a văzut demonul invocat de criminal.

Bryce avu curajul să întrebe:

– Cum rămâne cu îngerul de pe acea alee?

Chipul lui Micah rămase neschimbat.

– Nu a rămas cu nici o amintire despre atac. A fost o ambuscadă.

Înainte ca Bryce să apuce să insiste, continuă:

– Având în vedere natura delicată a investigaţiei, sunt pregătit să gândesc în afara cutiei, cum se zice, şi să caut ajutor pentru soluţionarea acestor crime înainte de a se transforma într-o problemă cu adevărat gravă.

Ceea ce însemna că Arhanghelul trebuia să facă figură bună în faţa puterilor. În faţa lui Sandriel, care avea să raporteze tot Asterilor şi Senatului lor marionetă.

Un criminal aflat în libertate, care poate invoca un demon capabil să ucidă Vaniri la fel de uşor ca pe nişte oameni? Ah, genul acesta de rahat era exact ce ar încânta-o pe Sandriel să le povestească Asterilor. Mai ales dacă îl costa pe Micah poziţia lui. Şi o câştiga pentru ea. Cum să compari bucata nord-vestică a Pangerei cu *toată* regiunea Valbara?

Şi dacă Micah pierdea totul însemna că sclavii lui – Hunt, Isaiah, Justinian şi mulţi alţii – treceau la cel sau cea care moştenea titlul de Guvernator.

Sandriel nu avea să onoreze niciodată înţelegerea lui Micah cu Hunt.

Micah se întoarse spre Hunt, cu un început crud de zâmbet:

– Poţi ghici, Athalar, pe cine aduce Sandriel cu ea.

Hunt înlemni.

– Şi Pollux este mai mult decât fericit să raporteze ceea ce găseşte aici.

Hunt se strădui să îşi controleze respiraţia, să îşi păstreze o mină neutră.

Pollux Antonius, comandantul triarilor lui Sandriel – *Malleus*, aşa îi zicea. Barosul. La fel de crud şi de nemilos precum Sandriel. Şi un mare nenorocit.

Jesiba tuşi.

– Şi nu ştii încă ce fel de demon era?

Se rezemă de spătarul scaunului, încruntată.

– Nu, îi răspunse Micah printre dinţi.

Era adevărat. Nici măcar Hunt nu putuse să îl identifice, şi el avusese deosebita plăcere de a ucide mai mulţi demoni decât putea număra. Erau de nenumărate rase şi niveluri de inteligenţă, de la bestii care semănau cu nişte hibrizi între feline şi câini la cei umanoizi, prinţii metamorfi care conduceau cele şapte ţinuturi din Hel, fiecare dintre ele mai întunecat decât cel din urmă: Valea, Canalul, Canionul, Râpa, Prăpastia, Abisul şi, cel mai rău dintre toate, Gheena.

Dar chiar şi fără să fie identificat în mod specific, date fiind viteza lui şi ceea ce făcuse, demonul părea să fie ceva care venea din Gheena. Era poate chiar unul dintre animalele de companie ale Devoratorului de Stele însuşi. Doar în străfundurile Gheenei putea creşte aşa ceva – o creatură care nu văzuse niciodată lumina, nu avusese niciodată nevoie de ea.

Nu conta, gândea Hunt. Fie că demonul era obişnuit sau nu cu lumina, abilităţile lui îl puteau oricum transforma într-o bucată de

carne friptă. Un fulger rapid şi demonii fie fugeau cu coada între picioare, fie se zvârcoleau de durere.

Vocea lui Quinlan seceră prin furtuna de gânduri din mintea lui Hunt.

– Aţi spus că există încă o legătură între crimele de atunci şi cea de acum. În afara… execuţiei.

Micah o privi. Spre lauda ei, Quinlan nu îşi lăsă ochii în jos.

– Maximus Tertian şi Danika Fendyr au fost prieteni.

Bryce se încruntă.

– Danika nu îl cunoştea pe Tertian.

Micah oftă, rotindu-şi privirea spre tavanul placat cu lemn de deasupra.

– Bănuiesc că au fost mai multe lucruri asupra cărora nu te-a informat.

– Aş fi ştiut dacă era prietenă cu Maximus Tertian! insistă Quinlan.

Puterea lui Micah trecu ca un fior prin cameră.

– Ai grijă, domnişoară Quinlan!

Nimeni nu folosea un astfel de ton în faţa unui Arhanghel, cel puţin nu cineva care nu avea aproape nici o putere. Era suficient cât să îl facă pe Hunt să uite pentru o clipă de Sandriel şi să se concentreze asupra conversaţiei.

Micah continuă:

– Apoi mai e şi faptul că *tu* i-ai cunoscut atât pe Danika, cât şi pe Maximus Tertian. Că te-ai aflat la Corbul Alb în ambele nopţi în care au avut loc crimele. Asemănările sunt suficiente pentru… a fi luate în considerare.

Jesiba se îndreptă.

– Vrei să zici că Bryce este suspectă?

– Încă nu, răspunse Micah rece. Însă totul este posibil.

Quinlan îşi strânse degetele în pumni, încheieturile albindu-i-se, pentru că, fără îndoială, încerca să se abţină de la a-l scuipa pe Arhanghel.

În schimb, alese să schimbe subiectul.

– Cum rămâne cu investigarea celorlalţi membri din Haita Diavolilor? Nici unul dintre ei nu ar fi putut să fie ţinta?

– Această pistă a fost deja cercetată şi abandonată. Danika rămâne în centrul atenţiei noastre.

Bryce întrebă printre dinţi:

– Chiar crezi că pot găsi ceva, acolo unde Aux şi Legiunea 33 nu au reuşit să găsească? De ce nu îi rugaţi pe Asteri să trimită pe

cineva cum ar fi Căprioara să vă ajute?

Întrebarea răsună în întreaga cameră. Nu se poate ca Quinlan să fi fost atât de proastă încât să îşi dorească asta. Jesiba îi aruncă o privire în semn de avertizare asistentei sale.

Micah, fără să se arate afectat de menţionarea Lidiei Cervos, cea mai cunoscută vânătoare de spioni a Republicii, răspunse:

– După cum am spus, nu îmi doresc ca detaliile legate de aceste... evenimente să treacă de pereţii oraşului meu.

Hunt ştia ceea ce Micah lăsase nespus: deşi făcea parte dintre triarii lui Sandriel, căprioara metamorfă, cunoscută simplu drept Căprioara, raporta direct Asterilor şi se ştia că era iubita lui Pollux.

Barosul şi Căprioara – cel care distrugea câmpurile de bătălie şi cea care distrugea duşmanii Republicii. Hunt o văzuse pe Căprioară de câteva ori în fortăreaţa lui Sandriel şi de fiecare dată plecase neliniştit din cauza ochilor ei aurii, indescifrabili. Pe cât de frumoasă era Lidia, pe atât de nemiloasă era în vânarea spionilor rebeli. Perechea perfectă pentru Pollux. Singura care i s-ar fi potrivit poate mai bine lui Pollux era Harpia, însă Hunt încerca să nu se gândească la secundul lui Sandriel atunci când putea să evite asta.

Hunt îşi temperă groaza care începea să pună stăpânire pe el. Micah grăia.

– Statisticile criminalistice sugerează că este probabil ca Danika să îşi fi cunoscut ucigaşul.

O altă linişte cu subînţeles care o făcu pe Quinlan să se zbârlească.

– Şi, în ciuda lucrurilor pe care poate că nu ţi le-a spus, tu rămâi persoana care a cunoscut-o cel mai bine pe Danika Fendyr. Cred că ne poţi oferi informaţii nepreţuite din interior.

Jesiba se aplecă spre ecranul din camera ei luxoasă de hotel, toată numai graţie şi putere bine controlată.

– În ordine, Guvernatorule. Să zicem că o vei implica pe Bryce în acest caz. Aş vrea să primesc compensaţii.

Micah zâmbi, un zâmbet ascuţit şi entuziasmat, pe care Hunt nu îl mai văzuse decât atunci când Arhanghelul se pregătea să spulbere pe cineva.

– Chiar dacă te supui Regelui din Adâncuri şi presupui că te bucuri de protecţie din partea lui, rămâi un cetăţean al Republicii.

Şi îmi vei da socoteală mie, nu mai fu nevoie să adauge.

Jesiba spuse simplu:

– Aş fi zis că ştii bine legile, Guvernatorule. Secţiunea cincizeci şi şapte: „Dacă un reprezentant guvernamental solicită serviciile unui contractant exterior, se obligă să plătească...“

– Bine. Îmi trimiţi chitanţa.

Aripile lui Micah foşniră – semn că era nerăbdător. Însă vocea îi era blândă, cel puţin atunci când se întoarse spre Quinlan.

– Am epuizat toate opţiunile şi în curând nu voi mai avea nici timp. Dacă există cineva care poate să refacă paşii Danikăi din acele ultime zile şi să descopere cine a ucis-o, aceea eşti tu. Tu eşti singura legătură dintre victime.

Bryce rămase cu gura căscată.

– Cred că poziţia ta aici, la galerie, îţi asigură şi legături cu indivizi care nu ar fi dispuşi să vorbească cu Legiunea 33 sau cu Auxiliarul. Isaiah Tiberian îmi va raporta cum evoluează lucrurile şi te va supraveghea pe durata investigaţiei.

Ochii lui căprui se opriră asupra lui Hunt, evaluându-l, de parcă ar fi putut să citească fiecare spasm tensionat din trupul lui, teroarea ce i se infiltra în sânge după ce aflase de sosirea lui Sandriel.

– Hunt Athalar este specializat în vânarea demonilor. El va avea misiunea de a te proteja, te va păzi pe durata misiunii tale de a găsi persoana din spatele acestor fapte.

Bryce se încruntă, dar Hunt nu îndrăzni să scoată un cuvânt. Nici măcar să clipească pentru a-şi arăta neplăcerea şi... uşurarea.

Cel puţin avea o scuză ca să nu fie la Comitium cât timp Sandriel şi Pollux erau prin preajmă. Dar să fie dădacă cu acte-n regulă, să nu poată munci pentru a-şi plăti *datoria*...

– Foarte bine! spuse Jesiba.

Îi alunecă apoi privirea spre asistenta ei.

– Bryce?

Bryce răspunse încet, cu ochii ei de chihlimbar arzând ca o flacără rece.

– Îl voi găsi.

Întâlni privirea Arhanghelului.

– Şi apoi vreau să îl spulberaţi de pe faţa planetei.

Mda, Quinlan avea tupeu. Era prostuţă şi obraznică, dar cel puţin avea sânge în vene. Combinaţia asta însă era foarte posibil să îi aducă moartea înainte de Salt.

Micah zâmbi, de parcă şi el ar fi gândit acelaşi lucru.

– Ceea ce se va întâmpla cu ucigaşul rămâne la latitudinea sistemului nostru de justiţie.

Era un nonsens birocratic, molâu, însă, în tot acest timp, puterea Arhanghelului vibra în încăpere, promiţându-i parcă lui Quinlan că va face în schimb exact ce îşi dorea ea.

– Bine, îngână Bryce.

Jesiba Roga se încruntă la asistenta ei, observând că faţa îi ardea încă cu acel foc rece.

– Te rog, încearcă să nu mori, Bryce. N-aş vrea să trec prin neplăcerea de a fi obligată să pregătesc pe cineva nou.

Transmisia se întrerupse.

Bryce se ridică, cu acei pantofi absurzi în picioare. În timp ce dădea roată biroului îşi dădu părul roşu de mătase peste umăr, vârfurile uşor ondulate atingându-i rotunjimea posteriorului.

Micah se ridică, ochii alunecându-i asupra lui Bryce, de parcă, şi el, ar fi observat acest detaliu, dar nu comentă nimic în această privinţă.

– Am terminat aici.

Rochia lui Bryce era atât de strâmtă încât Hunt putu să îi vadă musculatura coapselor atunci când se întinse să deschidă uşa de fier pentru Arhanghel. Pe chip îi trecu o undă aproape imperceptibilă de durere – apoi se stinse.

Hunt ajunse la ea după ce Arhanghelul şi Comandantul lui ieşiseră deja afară. Bryce nu îi oferi lui Hunt decât un zâmbet de învingătoare, afabil şi începu să împingă uşa în spatele lui înainte ca îngerul să apuce să păşească bine în strada plină de praf.

Hunt îşi strecură piciorul între uşă şi glaf, farmecele zvâcnind şi pocnind în timp ce încercau să se închege la loc. Lui Bryce i se aprinseră ochii.

– *Ce?*

Hunt îi zâmbi ascuţit.

– Fă o listă cu suspecţi chiar astăzi. Oricine bănuieşti că ar fi vrut să o vadă pe Danika şi pe cei din haita ei morţi.

Dacă Danika îl cunoştea pe criminal, era destul de probabil ca şi Bryce să îl ştie.

– Şi fă o listă cu locurile în care Danika a fost şi cu activităţile pe care le-a făcut în ultimele zile din viaţă.

Bryce nu făcu decât să zâmbească din nou, de parcă nu ar fi auzit nici un cuvânt din ceea ce îi spusese. Însă apoi apăsă vreun buton de lângă uşă, ceva care făcu ca farmecele să îi *ardă* pielea ca acidul…

Hunt se dădu înapoi, cu fulgerele pâlpâind, încercând să se apere împotriva duşmanului invizibil.

Uşa se închise, iar vocea ei se auzi, ca un tors de pisică, prin interfon:

– Te sun eu. Nu mă deranja până atunci.

La dracu'! Urd apără şi păzeşte!

Capitolul 13

Un moment mai târziu, cu Isaiah tăcut lângă el, Hunt urmărea cum lumina dimineţii târzii poleieşte aripile imaculate ale lui Micah, cum soarele aproape face să strălucească firele de aur din părul lui, în timp ce Arhanghelul inspecta oraşul înconjurat de ziduri care se întindea în jurul lor.

În schimb, Hunt cerceta acoperişul plat, întrerupt doar de echipament, şi uşa de la galerie.

Micah îşi foi aripile, singura atenţionare că era pe cale să vorbească.

– Timpul nu este în favoarea noastră.

Hunt zise doar:

– Chiar crezi că Quinlan poate să afle cine se află în spatele acestor crime?

Puse în tonul întrebării umbra lui de îndoială.

Micah îşi înclină capul. Un prădător antic, letal, care îşi măsoară prada.

– Cred că este o chestiune care cere să ne folosim fiecare armă din arsenal, indiferent de cât de neortodoxă ar fi.

Oftă, întorcându-şi din nou privirea spre oraş. Lunathion fusese construit după modelul oraşelor antice de pe coasta Mării Rhagan, o replică aproape identică. Avea aceiaşi pereţi de gresie, clima aridă, grădinile de măslini şi micile ferme care mărgineau dealurile îndepărtate de dincolo de graniţele de nord ale oraşului. Avea chiar şi un templu măreţ dedicat zeiţei care îl patrona, în centrul său. Dar, spre deosebire de acele oraşe, acestuia i se permisese să se adapteze: străzile erau ordonate, nu alambicate; clădirile moderne ţâşneau ca nişte sulițe din inima DCA, întrecând cu mult codurile stricte de înălţime din Pangera.

Micah era responsabil pentru el – pentru că făcuse din acest oraş un tribut vechiului model, dar şi un loc în care viitorul să prospere.

Fusese chiar de acord să folosească numele de Oraşul Semilunii, în loc de Lunathion.

Un bărbat progresist. Un bărbat tolerant, se zicea.

Hunt se întreba adesea cum s-ar simţi smulgându-i beregata.

Se gândise de atât de multe ori la asta, încât pierduse şirul. Îşi închipuise cum ar fi să arunce un fulger spre faţa aceea frumoasă, masca perfectă pentru ticălosul exigent şi brutal din spatele ei.

Poate că era nedrept. Micah se născuse cu această putere, nu cunoscuse niciodată altă viaţă în afară de a lui, una dintre cele mai mari forţe ale acestei planete. Era aproape un zeu, care nu era obişnuit să i se pună la îndoială autoritatea şi care era gata să anihileze orice i-ar putea-o ameninţa.

Rebeliunea condusă de un seamăn, de un alt Arhanghel, urmat de trei sute de luptători, fusese exact asta. Chiar dacă aproape toţi triarii lui erau acum Îngeri Căzuţi. Cărora le oferea o a doua şansă, în aparenţă. Hunt nu putea să îşi închipuie de ce se deranja să arate atâta milă.

Micah spuse:

– Sabine şi-a pus cu siguranţă deja oamenii în mişcare şi îmi va face curând o vizită la birou ca să-mi spună exact ce crede despre încurcătura cu Briggs.

Schimbară o privire rece.

– Vreau ca *noi* să găsim criminalul, nu lupii.

Hunt întrebă cu sânge-rece:

– Mort sau viu?

– Viu, de preferinţă. Dar mort e mai bine decât să îl lăsăm să scape.

Hunt îndrăzni să întrebe:

– Şi această investigaţie se va număra în contul datoriei mele? Ar putea dura luni întregi.

Isaiah se încordă. Însă colţurile buzelor lui Micah se ridicară într-un zâmbet. Pentru o bună bucată de vreme nu spuse nimic. Hunt nici măcar nu clipi.

Apoi Micah spuse:

– Ce zici de stimulentul acesta, Athalar: tu rezolvi cazul acesta repede – îl rezolvi până la Summit, iar eu îţi scad datoria la zece.

Parcă şi vântul stătuse în loc.

– Zece…

Hunt reuşi să bălmăjească.

– Încă zece misiuni?

Era scandalos. Micah nu avea nici un motiv ca să îi ofere lui ceva. Nu atunci când era nevoie doar de un cuvânt pentru ca Hunt să se supună.

– Încă zece misiuni! zise Micah, de parcă nu ar fi aruncat dracului o bombă în miezul existenţei lui Hunt.

Ar fi putut să fie doar în aparenţă un târg extraordinar. Micah putea să tragă de cele zece misiuni decade întregi, dar… Solas arzător!

Arhanghelul adăugă:

– Să nu spui nimănui despre asta, Athalar.

Faptul că nu se deranjă să îl avertizeze şi pe Isaiah arăta cât de multă încredere avea în comandantul lui.

Hunt răspunse, pe cât de calm putu:

– În ordine.

Privirea lui Micah deveni nemiloasă însă. Îl scană pe Hunt, din cap până-n picioare. Apoi cercetă galeria de sub tălpile ghetelor lor. Şi pe asistenta dinăuntru.

– Ţine-ţi scula în pantaloni şi mâinile acolo unde trebuie. Sau ai să te trezeşti că rămâi fără ele pentru mult timp.

Lui Hunt i s-ar fi regenerat ambele părţi ale corpului. Orice nemuritor care făcuse Saltul putea să îşi regenereze aproape orice organ, asta în cazul în care nu erau decapitaţi sau grav mutilaţi, cu arterele lăsate să sângereze, dar... vindecarea ar fi fost dureroasă. Anevoioasă. Şi să rămână fără penis, chiar dacă doar pentru câteva luni, nu era pe lista de dorinţe a lui Hunt.

Să îşi facă de cap cu o asistentă pe jumătate om nu era o prioritate pentru el, oricum, mai ales acum când libertatea ar fi putut fi la doar zece morţi depărtare.

Isaiah dădu din cap pentru amândoi.

– Vom păstra lucrurile la nivel profesional.

Micah se răsuci spre DCA, respirând briza dinspre râu, cu aripile lui albe fluturând. Îi zise lui Isaiah:

– Să fii la mine în birou într-o oră.

Isaiah se înclină în faţa Arhanghelului, un gest specific Pangerei care îi făcea lui Hunt pielea de găină. Fusese obligat să facă asta, altfel riscând să i se smulgă aripile, să-i fie arse şi sfâşiate. Acele prime decade de după Cădere nu fuseseră prea blânde.

Seturile de aripi pe care le cunoştea bine, aşezate în camera tronurilor Asterilor, erau o dovadă clară.

Isaiah ştiuse însă întotdeauna cum să le joace jocul, cum să le înghită protocoalele şi ierarhiile. Cum să se îmbrace ca ei, să mănânce ca ei, să

fută ca ei. Asta îl făcuse să Cadă şi apoi să se ridice din nou la rangul de comandant. Nimeni nu ar fi fost surprins dacă Micah ar fi recomandat ca lui Isaiah să i se scoată haloul la următorul Consiliu cu Asterii, după Solstiţiul de Iarnă.

Nu era nevoie de nici o asasinare, bătaie sau tortură.

Micah nici măcar nu se uită la ei înainte să îşi ia avânt spre ceruri. În câteva secunde deveni un firicel alb într-o mare de albastru.

Isaiah respiră adânc, încruntându-se spre turlele celor cinci turnuri ale Comitiumului – o coroană din sticlă şi oţel care creştea din inima DCA.

– Crezi că e vreo şmecherie la mijloc? îşi întrebă Hunt prietenul.

– El nu face astfel de scheme.

Aşa cum făceau Sandriel şi cea mai mare parte a celorlalţi Arhangheli.

– El vorbeşte serios atunci când spune ceva. Trebuie să fie disperat dacă este dispus să îţi dea o asemenea recompensă.

– Îmi este stăpân. Cuvântul lui este comandă pentru mine.

– Odată cu venirea lui Sandriel poate că şi-a dat seama că ar fi în avantajul lui dacă i-ai rămâne… loial.

– Repet: sclav.

– La dracu'! Atunci, nu ştiu, Hunt! Poate că doar era într-o pasă bună.

Isaiah îşi scutură capul din nou.

– Nu mai pune la îndoială mâna bună pe care ţi-a dat-o Urd.

Hunt răsuflă.

– Ştiu.

Era foarte posibil ca adevărul să fie undeva la mijloc.

Isaiah ridică din sprânceană.

– Crezi că poţi să îi găseşti pe cei care se află în spatele acestor crime?

– Nu am de ales.

Nu acum când i se oferea noul târg. Hunt trase în piept vântul uscat, ascultând cu o ureche cântecul răguşit al chiparoşilor sacrii care căptuşeau strada de dedesubt. Fuseseră plantaţi cu sutele în oraş, în onoarea zeiţei care îl patrona.

– Îi vei găsi. Ştiu asta.

– Dacă reuşesc să îmi iau gândul de la vizita lui Sandriel.

Hunt răsuflă şi îşi trecu mâinile prin păr.

– Nu pot să cred că vine *aici*. Cu rahatul ăla de Pollux.

Isaiah îi zise, cu băgare de seamă:

– Sper că îţi dai seama că Micah ţi-a făcut încă o favoare al dracului de mare chiar acum, când te-a pus să o protejezi pe Quinlan, în loc să te păstreze la Comitium cu Sandriel acolo.

Hunt era conştient de asta, ştia că Micah îi cunoaşte foarte bine sentimentele faţă de Sandriel şi Pollux, însă îşi dădu ochii peste cap.

– În fine. Poţi să trâmbiţezi cât vrei despre cât de fantastic este Micah, însă nu uita că nenorocitul o aşteaptă cu braţele deschise.

Isaiah contră:

– Asterii i-au ordonat să vină pentru Summit. E în procedura lor standard să trimită pe unul din Arhangheli în calitate de emisar la aceste întâlniri. Guvernatorul Ephraim a venit la cea anterioară. Micah l-a aşteptat cu braţele deschise şi pe el.

– Fapt e că va sta aici o lună întreagă. La dracu', în acel complex!

Hunt arătă spre cele cinci clădiri din Comitium.

– Lunathion nu e scena ei. Nu-i nimic aici care să o amuze.

Acum, că majoritatea Îngerilor Căzuţi erau fie morţi, fie împrăştiaţi care-ncotro, Sandriel se distra plimbându-se prin temniţele castelului ei, pline până la refuz cu rebeli, dintre care alegea unul, doi sau trei oameni odată. Arena din inima oraşului exista doar pentru plăcerea ei de a vedea distruşi aceşti prizonieri în cele mai variate moduri. Lupte până la moarte, tortură cu public, Inferiori sau animale comune asmuţite asupra lor... Creativitatea ei nu cunoştea limite. Hunt văzuse şi îndurase totul.

Având în vedere că în prezent conflictul era în creştere, acele temniţe trebuie să fi fost pline ochi. Sandriel şi Pollux se bucurau probabil de toată durerea care se scurgea din acea arenă.

Gândul acesta îl făcu pe Hunt să înlemnească.

– Pollux va fi o adevărată ameninţare pentru acest oraş.

Barosul era renumit pentru activităţile lui preferate: crimele şi tortura.

– Vom avea grijă de Pollux. Micah ştie ce poate – de ce este în stare. Poate că Asterii i-au ordonat să o primească bine pe Sandriel, însă el nu are de gând să o lase să îi dea mână liberă lui Pollux.

Isaiah făcu o pauză, ochii pierzându-i-se în zare în timp ce părea să cântărească ceva în sinea lui.

– Dar eu pot să mă asigur că nu vei fi disponibil atunci când va ajunge Sandriel. Permanent.

Hunt ridică din sprânceană.

– Dacă te referi la promisiunea lui Micah de a mă lăsa fără sculă, prefer să nu.

Isaiah râse încetişor.

– Micah ţi-a ordonat să faci investigaţii cu Quinlan. Ordinul lui te va ţine foarte, foarte ocupat. Mai ales dacă vrea ca Bryce să fie protejată.

Hunt îi aruncă un zâmbet aproximativ.

– Atât de ocupat încât nu voi avea timp să trec pe la Comitium.

– Atât de ocupat încât vei sta pe acoperişul de vizavi de clădirea lui Quinlan, ca să o poţi monitoriza.

– Am dormit în condiţii mai rele.

La fel şi Isaiah.

– Şi va fi un pretext bun ca să o ţin sub supraveghere pe Quinlan.

Isaiah se încruntă.

– O consideri, sincer, posibil suspect?

– Nu exclud posibilitatea.

Hunt ridică din umeri.

– Nici Micah nu a tăiat-o cu totul de pe listă. Aşa că, până nu îmi dovedeşte contrarul, nu o tai nici eu de pe lista *mea*.

Se întrebă cine dracu' va ajunge pe lista de suspecţi a lui Quinlan.

Pentru că Isaiah dădu doar din cap, Hunt întrebă:

– Nu-i vei spune lui Micah că o monitorizez non-stop?

– Dacă observă că nu dormi la barăci, îi voi spune. Dar, până atunci, ceea ce nu ştie nu îl poate răni.

– Mersi.

Nu era un cuvânt care să facă parte din vocabularul de bază al lui Hunt, nu atunci când venea vorba de cineva cu aripi, însă acum era sincer. Isaiah fusese dintotdeauna cel mai bun dintre ei – cel mai bun dintre Îngerii Căzuţi şi cel mai bun dintre membrii Legiunii cu care Hunt lucrase. Isaiah ar fi trebuit să fie în Garda Asterilor, cu abilităţile pe care le avea, şi acele aripi de un alb imaculat, însă şi el, ca şi Hunt, se ridicase din noroi. Şi doar cei născuţi din aristocraţie erau suficient de buni pentru legiunea personală de elită a Asterilor. Chiar dacă asta însemna refuzarea unor soldaţi buni, cum era Isaiah.

Hunt, cu aripile lui cenuşii şi sângele de rând, în ciuda fulgerului care îi curgea prin vene, nu fusese niciodată eligibil. Faptul că Sandriel îl primise în Legiunea ei de elită fusese deja un privilegiu. O îndrăgise aproape imediat pentru că îi văzuse valoarea – pe a lui şi pe a lui Isaiah. Toată Legiunea 18 fusese aşa: soldaţi pe care ea îi selectase nu datorită statutului, ci priceperii lor. Pentru că erau valoroşi.

Isaiah arătă spre DCA şi spre Comitium, aflat în interiorul lui.

– Ia-ţi echipamentul de la cazarmă. Trebuie să fac o oprire înainte de a mă întâlni cu Micah.

Pentru că Hunt clipi nedumerit, Isaiah se strâmbă şi zise:

– Trebuie să îi fac o vizită Prinţului Ruhn pentru a confirma alibiul lui Quinlan.

Era ultimul lucru pe care Hunt avea chef să îl facă şi ultimul pe care ştia că Isaiah voia să îl facă, dar protocolul era protocol.

– Vrei să vin cu tine? se oferi Hunt.

Măcar atât putea face.

Isaiah zâmbi.

– Având în vedere că ultima oară când ai fost în aceeaşi cameră cu Danaan i-ai spart nasul, am să zic pas.

Înţeleaptă mişcare.

– A meritat-o, mormăi Hunt.

Din fericire, Micah găsise întreaga întâmplare – Incidentul, aşa cum îi spunea Naomi – amuzantă. Nu se întâmpla în fiecare zi ca Feele să şi-o ia, aşa că până şi Guvernatorul se amuzase în mod discret de altercaţia de la celebrările prilejuite de Echinocţiul de Primăvară, din urmă cu un an. Micah îi dăduse o săptămână liberă lui Hunt pentru asta. *O suspendare*, o numise el – însă acea suspendare venise dimpreună cu un cec baban. Şi trei morţi scăzute din datorie.

– Te sun mai târziu, zise Isaiah.

– Noroc!

Isaiah îi aruncă un zâmbet obosit – singurul semn al uzurii din toţi acei ani petrecuţi cu cele două tatuaje pe corp – şi plecă să îl caute pe Ruhn Danaan, Prinţul moştenitor al Feelor.

Bryce dădu un tur sălii de expoziţie, strângând din dinţi din cauza durerii de la picior, apoi îşi azvârli pantofii suficient de tare încât unul dintre ei se izbi de perete, cutremurând o vază antică.

O voce rece se auzi în spatele ei:

– Când îi vei bate în cuie coaiele lui Hunt Athalar, îmi faci plăcerea de a fotografia momentul?

Bryce îşi încreţi fruntea spre ecranul care se aprinsese din nou – şi spre farmazoana care se afla încă acolo.

– Chiar vrei să te amesteci în asta, şefa?

Jesiba se lăsă pe spate în fotoliul ei, ca o regină leneşă.

– Răzbunarea în stil vechi nu te tentează deloc?

– Nu am nici o idee cine îi voia pe Danika şi pe membrii haitei morţi. Nici una.

Atunci i se păruse logic ca Briggs să fi fost cel care invocase demonul: fusese eliberat în acea zi, Danika era stresată şi supărată din cauza asta, apoi murise. Dar dacă nu fusese Brigg... Iar acum, că Maximus Tertian era mort... Nu ştia de unde să înceapă.

Însă avea să o facă. Avea să îl găsească pe vinovat. În mică parte pentru a-l face pe Micah Domitus să îşi înghită cuvintele prin care sugerase că *ar putea prezenta interes*, dar... Strânse din dinţi. Avea să îl găsească pe vinovat şi să îl facă apoi să regrete ziua în care se născuse.

Bryce se îndreptă spre birou, străduindu-se să nu şchiopăteze. Se rezemă de margine.

– Guvernatorul trebuie să fie disperat.

Şi nebun, dacă îi cerea ei ajutorul.

– Nu îmi pasă de planurile Guvernatorului. Joacă-te de-a detectivul răzbunător cât vrei, Bryce, dar nu uita că ai un job. Întâlnirile cu clienţii nu vor fi lăsate pe planul al doilea.

– Ştiu.

Bryce îşi muşcă limba.

– Dacă cel care se află în spatele crimelor este suficient de puternic încât să invoce un demon ca acela ca să îi facă treburile murdare, e posibil ca şi eu să sfârşesc moartă.

Foarte posibil, având în vedere că nu se hotărâse încă dacă şi când să facă Saltul.

Ochii gri, strălucitori îi cercetară chipul.

– Atunci ţine-l pe Athalar aproape.

Bryce se zbârli. De parcă ea era o domniţă fragilă care avea nevoie de un războinic mare şi puternic care să o apere. Deşi aşa era în parte. În cea mai mare parte.

Era cu desăvârşire aşa, dacă acel demon avea să fie invocat din nou.

Dar... să facă o listă cu suspecţi, într-adevăr. Şi cealaltă temă pe care i-o dăduse: să facă o listă cu ultimele locuri în care fusese Danika... Numai gândul îi dădea frisoane.

Putea să accepte protecţia lui Athalar, dar nu avea de ce să îi facă viaţa uşoară măgarului încrezut.

Jesibei îi sună telefonul. Femeia privi ecranul.

– Este tatăl lui Tertian.

Îi aruncă lui Bryce o privire în semn de avertizare.

– Dacă încep să pierd bani pentru că tu te plimbi prin oraş cu Umbra Mortis, făcând pe detectivii, te transform în broască-ţestoasă.

Îşi ridică telefonul la ureche şi transmisiunea video se încheie.

Bryce răsuflă adânc înainte să apese butonul care închidea ecranul înapoi în perete. Muţenia galeriei răsuna în jurul ei, pătrunzând-o până la oase.

În mod neobişnuit, Lehabah nu părea să tragă ca de obicei cu urechea. Nici o bătaie în uşa de fier, care să umple tăcerea asurzitoare. Nici o şoaptă din partea micuţei, băgăcioasei silfe de foc.

Bryce apucă suprafaţa rece a biroului şi îşi duse o mână la frunte. Danika nu menţionase niciodată că l-ar cunoaşte pe Tertian. Nici măcar nu vorbiseră despre el – nici măcar o dată. Şi doar de aici putea porni?

Dacă Briggs nu era cel care invocase demonul, atunci crima nu mai avea nici un sens. De ce alesese demonul apartamentul lor când se afla la etajul trei, într-o clădire care, teoretic, era monitorizată? Trebuie să fi fost intenţionat. Danika şi ceilalţi, inclusiv Tertian, trebuie să fi fost ţintiţi, iar legătura lui Bryce cu cel din urmă era doar o coincidenţă sinistră.

Bryce se juca absent cu amuleta de pe lanţul ei de aur, trăgând-o dintr-o parte în alta.

Mai târziu. Avea să se gândească diseară la asta, pentru că... aruncă o privire la ceas. La naiba! Avea un alt client care venea în patruzeci şi cinci de minute, ceea ce însemna că trebuia să treacă prin muntele de hârtii legate de sculptura din lemn Svadgard, achiziţionată ieri.

Sau poate că ar fi trebuit să lucreze la aplicaţia pentru un nou job, pe care o ţinuse secretă într-un document numit special pentru a nu trezi bănuieli: *Calcul vânzări*.

Jesiba care o lăsa să se ocupe de tot, de la hârtia pentru toaletă la colile xerox, nu avea să deschidă niciodată acel document. Nu avea să vadă că printre documentele lui Bryce se afla un dosar – *Chitanţe pentru rechizite martie* – în care nu se aflau foi de calcul. În el se afla o scrisoare de intenţie, un CV şi aplicaţii pe jumătate completate pentru locuri de muncă din vreo zece locuri diferite.

La unele dintre ele nu prea avea şanse. *Curator asociat pentru Muzeul de Artă din Oraşul Semilunii*. De parcă ar fi putut obţine vreodată acel job, când ea nu avea nici o diplomă în artă, nici una în istorie. Şi când cele mai multe muzee credeau că locurile precum Griffin Antichităţi ar fi trebuit să fie ilegale.

Alte posturi – *Asistentă personală pentru Domnişoara Avocat Cutare* – nu ar fi fost decât acelaşi lucru. Un decor şi un şef diferit, dar aceleaşi porcării ştiute.

Erau însă un mod de a evada. Sigur, ar fi trebuit să ajungă cu Jesiba la un soi de aranjament în privinţa datoriilor ei şi să evite să afle dacă, menţionând doar că ar vrea să plece, ar fi fost transformată într-un animal târâtor. Dar, cel puţin, jucându-se aşa cu aplicaţiile, şlefuindu-şi la nesfârşit un CV – se simţea mai bine. Câteodată.

Însă, dacă ucigaşul Danikăi ieşise din nou la suprafaţă, dacă faptul că se afla în acel loc fără viitor o putea ajuta… atunci acele CV-uri erau o pierdere de timp.

Ecranul negru al telefonului ei abia reflecta luminile de deasupra, de foarte sus.

Oftând din nou, Bryce îşi introduse codul de securitate şi deschise mesajele.

☽ *Nu vei regreta. Am avut la dispoziţie o groază de timp ca să mă gândesc la toate felurile în care am să te răsfăţ. La cât de mult ne vom distra.*

Ar fi putut să recite mesajele de la Connor din memorie, însă o durea mai mult să le vadă. O durea suficient de tare cât să simtă în fiecare părticică a corpului rămăşiţele sufletului ei întunecat. Aşa că le privea mereu.

☽ *Du-te şi distrează-te. Ne vedem în câteva zile.*

Ecranul alb îi ardea ochii.

☽ *Să-mi dai un mesaj când ajungi acasă, ca să ştiu că eşti în siguranţă.*

Închise fereastra. Şi nu îndrăzni să îşi deschidă căsuţa vocală. Pentru asta trebuia să se afle într-una dintre recidivele ei lunare, aproape de moarte. Ca să audă din nou vocea veselă şi râsetele Danikăi.

Bryce respiră adânc o dată, apoi încă o dată şi încă o dată.

Avea să găsească persoana responsabilă. Pentru Danika, pentru Haita Diavolilor, avea să o facă. Să facă orice.

Îşi deschise din nou telefonul şi începu să scrie în grupul pe care îl avea cu Juniper şi Fury. Nu că Fury ar fi răspuns vreodată – nu, era o conversaţie între două persoane. Bryce scrisese deja jumătate din mesaj: *Philip Briggs nu a ucis-o pe Danika. Criminalii au început să ucidă din nou şi eu…* Apoi îl şterse. Micah dăduse ordin ca lucrurile să rămână secrete, iar dacă telefonul ei era urmărit… Nu voia să rişte să fie dată la o parte.

Fury trebuie să fi aflat deja. Faptul că aşa-zisa ei *prietenă* nu o contactase… Bryce dădu la o parte gândul. Îi va spune lui Juniper faţă în faţă.

Dacă Micah avea dreptate şi exista cumva o legătură între Bryce şi felul în care erau alese victimele, nu putea să rişte şi să nu o pună pe Juniper în temă. Nu avea de gând să mai piardă pe altcineva.

Bryce aruncă o privire spre uşa de fier, închisă ermetic. Înainte să se ridice îşi frecă piciorul ca să disperseze durerea adâncă pe care o simţea în dreptul coapsei.

Tăcerea o însoţi pe tot drumul până jos.

Capitolul 14

Ruhn Danaan se opri în faţa uşilor impunătoare de stejar de la biroul tatălui său şi trase aer în piept.

Şi nu pentru că alergase treizeci de metri de la biroul lui neoficial, aflat deasupra unui bar dintr-un subsol din Piaţa Veche, până la vila de marmură a tatălui său, care se întindea în inima CviRo. Ruhn dădu drumul aerului din piept şi bătu la uşă.

Ştia bine că nu trebuia să dea buzna.

– Intră! Vocea rece a bărbatului pătrunse prin uşi, prin Ruhn. Dar el dădu la o parte tot ce ar fi putut să trădeze inima care îi bubuia în piept şi se strecură în cameră, închizând uşa în urma lui.

Biroul personal al Regelui Toamnei era mai mare decât majoritatea caselor în care locuiau familii mici. Rafturile cu cărţi se înălţau câte doi metri pe fiecare perete, ticsite cu volume şi artefacte, atât vechi, cât şi noi, magice şi obişnuite. Un balcon de aur împărţea în două spaţiul rectangular, în care puteai pătrunde pe oricare dintre scările în spirală din faţă şi din spate. Draperiile grele de catifea neagră împiedicau să intre lumina dimineţii prin ferestrele înalte care dădeau în curtea interioară a vilei.

Lui Ruhn îi atrase atenţia mecanismul din spate: o machetă în mişcare a celor şapte planete, a lunilor şi a soarelui. Făcută din aur solid. Ruhn fusese fermecat de ea pe când era copil. Pe atunci era suficient de prost încât să creadă că tatălui său chiar îi păsa de el şi îşi petrecea ore întregi urmărindu-l pe bărbat cum face cine ştie ce observaţii şi calcule, pe care şi le nota în carnetele lui legate în piele neagră. O singură dată îl întrebase pe tatăl lui ce caută mai precis.

„Modele", îi răspunsese acesta, şi nimic mai mult.

Regele Toamnei stătea la una dintre cele patru mese de lucru masive, toate pline cu cărţi şi cu o varietate de dispozitive din sticlă şi metal. Experimente pentru cine dracu' ştie ce făcea tatăl său cu acele *modele*. Ruhn trecu pe lângă una dintre mese, pe care se afla o

eprubetă pusă deasupra unei spirtiere – flacăra era probabil una creată de tatăl lui. În eprubetă bulbucea un lichid iridescent, din care se ridicau norişori violet, învălătuciţi.

– Ar trebui să port un costum de protecţie? întrebă Ruhn arătând spre masa de lucru la care stătea tatăl lui.

Regele Toamnei se uita printr-o prismă lungă de treizeci de centimetri, prinsă într-un fel de teacă delicată din argint.

– Spune cu ce treabă vii, Prinţule! îi răspunse tatăl laconic, în timp ce unul dintre ochii lui de chihlimbar era fixat asupra aparatului pentru observaţii, de deasupra prismei.

Ruhn se abţinu să comenteze despre ceea ce credea că ar gândi cetăţenii plătitori de taxe ai oraşului dacă ar şti cum îşi petrecea timpul unul dintre cei şapte Capi ai lor. Cei şase Capi inferiori erau cu toţii numiţi direct de Micah, nu aleşi printr-un proces democratic. Existau consilii şi subconsilii, menite să le dea oamenilor iluzia controlului, însă ordinea esenţială a lucrurilor era simplă: Guvernatorul era conducătorul absolut, iar Capii Oraşului îşi conduceau propriile districte, sub el. Apoi, Legiunea 33 dădea socoteală doar Guvernatorului, în timp ce Auxiliarul asculta de Capii Oraşului şi era împărţit pe unităţi în funcţie de districte şi de specii. De acolo lucrurile deveneau mai neclare. Lupii pretindeau că haitele de metamorfi erau comandanţii Aux – însă Feele insistau că distincţia le aparţine lor. Asta făcea ca împărţirea – *asumarea* – responsabilităţilor să fie dificilă.

Ruhn conducea diviziunea Feelor deja de cincisprezece ani. Tatăl lui îi ordonase şi el ascultase. Nu prea avusese de ales. Spre norocul lui, se antrenase întreaga viaţă pentru a fi un ucigaş eficient, letal.

Nu că asta i-ar fi adus vreo bucurie.

– Se petrece ceva al dracului de serios.

Ruhn se opri de cealaltă parte a mesei.

– Tocmai ce am primit o vizită de la Isaiah Tiberian. Maximus Tertian a fost ucis noaptea trecută – în exact acelaşi fel în care au fost ucise Danika şi haita ei.

Tatăl lui ajustă un cadran al dispozitivului cu prismă.

– Am primit raportul la prima oră, în dimineaţa asta. Se pare că ucigaşul nu a fost Philip Buggs.

Ruhn îngheţă.

– Şi când aveai de gând să îmi spui?

Tatăl îi aruncă o privire pe deasupra prismei.

– Îţi sunt dator cumva cu ceva, Prinţule?

În mod cert, nenorocitul nu îi era dator cu nimic, dincolo de titlul lui. Deşi aveau puteri apropiate, rămânea cert faptul că Ruhn, în ciuda statutului său de Născut din Stele şi a faptului că avea Sabia Stelară, urma să aibă mereu mai puţin decât tatăl lui. Nu se decisese încă, după ce trecuse prin Calvarul lui şi făcuse Saltul, cu cincizeci de ani în urmă, dacă fusese salvat sau blestemat pentru că rămăsese mai jos pe scara puterii. Pe de o parte, dacă şi-ar fi întrecut tatăl, balanţa puterii s-ar fi înclinat în favoarea lui. Pe de alta, ar fi făcut din el rivalul tatălui său.

Pentru că văzuse ce le făcea tatăl lui rivalilor săi, era mai bine pentru el să nu se afle pe acea listă.

– Această informaţie este vitală. Le-am transmis deja lui Flynn şi Declan să suplimenteze patrulele în CviRo. Ne vom asigura că fiecare stradă este supravegheată.

– Atunci nu pare că ar fi trebuit să îţi spun nimic, nu-i aşa?

Tatăl lui se apropia de vârsta de cinci sute de ani – purtase coroana de aur a Regelui Toamnei pentru cea mai mare parte a acestei perioade şi fusese un măgar tot timpul, de la început. Şi nu dădea încă nici un semn de bătrâneţe, în sensul în care se arăta bătrâneţea la Fee, care se stingeau treptat, ca nişte haine care se decolorează după ce sunt spălate de prea multe ori.

Aşa că mai urmau câteva secole în acelaşi stil. În care trebuia să joace rolul Prinţului. Să ciocăne în faţa unei uşi şi să aştepte să i se ofere permisiunea de a intra. Să îngenuncheze şi să asculte.

Ruhn era unul din cei doisprezece Prinţi Fee răspândiţi pe planeta Midgard şi, de-a lungul timpului, îi cunoscuse pe cei mai mulţi dintre ei. Ruhn era însă deosebit, pentru că era singurul Născut din Stele dintre ei. Dintre toate Feele.

La fel ca Ruhn, ceilalţi prinţi slujeau regi vanitoşi şi lăudăroşi, numiţi în diferite părţi drept Capi ai districtelor din oraşe şi din regiunile sălbatice. Unii dintre ei îşi aşteptau tronul de secole şi numărau decadele de parcă ar fi fost luni de zile.

Îl dezgusta. Îl dezgustase dintotdeauna. La fel cum îl dezgusta şi faptul că totul era plătit de nenorocitul din faţa lui: biroul de deasupra barului, vila din CviRo, împodobită cu antichităţi nepreţuite pe care tatăl lui i le dăruise atunci când câştigase Sabia Stelară în timpul Calvarului său. Ruhn nu stătea niciodată la vilă, alegând, în schimb, să locuiască într-o casă lângă Piaţa Veche, pe care o împărţea cu doi dintre cei mai buni prieteni ai săi.

Şi aceea cumpărată cu banii tatălui lui.

În mod oficial, banii proveneau din „salariul" pe care Ruhn îl primea pentru că se afla la conducerea patrulelor Feelor din Aux. Însă semnătura tatălui său era cea care autoriza acel cec săptămânal.

Regele Toamnei ridică dispozitivul cu prismă.

– Comandantul Legiunii 33 a spus ceva demn de reţinut?

Întâlnirea fusese la un pas de a se transforma într-un dezastru.

Mai întâi, Tiberian îl frecase în privinţa locurilor prin care umblase Bryce cu o seară în urmă, până în punctul în care Ruhn fusese gata-gata să îl bată măr pe înger, Comandant al Legiunii 33 sau nu. Apoi Tiberian avusese tupeul să îl întrebe despre locurile prin care umblase *Ruhn*.

Ruhn se abţinuse şi nu îi declarase comandantului că îl tentase ideea de a-l înjunghia pe Maximus Tertian pentru că o apucase pe Bryce de mână.

Bryce ar fi fost furioasă. Şi până la urmă se descurcase singură, cruţându-l pe Ruhn de coşmarul politic pe care o dispută de sânge l-ar fi pus în mişcare între cele două Case. Şi nu doar între Casa Cerului şi a Aerului şi Casa Focului şi a Umbrei, dar şi între familiile Danaan şi Tertian. Şi, prin consecinţă, între fiecare Fee şi vampyr din Valbara şi Pangera. Feele nu se jucau când venea vorba despre disputele lor de sânge. Şi nici vampirii.

– Nu! răspunse Ruhn. Deşi Maximus Tertian a murit la câteva ore după ce avusese o întâlnire de afaceri cu Bryce.

Tatăl lui Ruhn lăsă jos prisma, strângând din buze.

– Ţi-am spus să o avertizezi pe fata aia că nu trebuie să facă scandal.

Fata aia. Bryce era mereu *fata aia*, ori *fata* pentru tatăl lor.

Ruhn nu îl mai auzise spunându-i numele de doisprezece ani. De la prima şi ultima ei vizită la acea vilă.

Totul se schimbase după acea vizită. Bryce venise acolo pentru prima oară, o fată timidă de treisprezece ani, pregătită să îşi cunoască tatăl şi partea lui de familie. Să îl cunoască pe Ruhn, care fusese intrigat de ideea că avea o soră, după ce mai bine de şaizeci de ani fusese singurul copil.

Regele Toamnei insistase ca vizita să fie discretă – evitând să spună lucrurilor pe nume: *până când Oracolul va şopti care îi era viitorul*. Ceea ce se întâmplase fusese un dezastru absolut, nu doar pentru Bryce, dar şi pentru Ruhn.

Îl durea încă inima atunci când îşi amintea cum Bryce părăsise vila cu lacrimi de furie în ochi, refuzând să se uite înapoi măcar o dată. Felul în care tatăl lui o tratase pe Bryce îi deschisese ochii lui Ruhn, îi arătase

cum era de fapt Regele Toamnei... iar bărbatul rece din faţa lui nu uitase asta niciodată.

Ruhn o vizitase pe Bryce adesea acasă la părinţii ei în decursul următorilor trei ani. Ea fusese ca un reper luminos în viaţa lui – cel mai luminos, dacă era sincer. Asta până la acea ceartă stupidă, ruşinoasă dintre ei, care stricase atât de rău lucrurile încât Bryce îl ura şi acum. Nu o învinuia – nu având în vedere cuvintele pe care el le rostise şi pe care le regretase imediat, de îndată ce îi ţâşniseră pe gură.

Acum Ruhn răspunse:

– Întâlnirea lui *Bryce* cu Maximus a avut loc înainte ca eu să o avertizez. Am ajuns acolo exact când încheia discuţia.

Atunci când primise telefonul de la Riso Sergatto, metamorful fluture, a cărui voce de obicei veselă era neobişnuit de gravă, alergase la Corbul Alb fără să se mai gândească dacă era o mişcare înţeleaptă.

– Eu sunt alibiul ei, potrivit lui Tiberian – i-am spus că am condus-o acasă şi că am stat cu ea până mult după ora morţii lui Tertian.

Chipul tatălui său nu trăda nimic.

– Şi, cu toate astea, nu arată prea bine că fata a fost în club în ambele nopţi şi că a interacţionat cu victimele cu doar câteva ore înainte.

Ruhn răspunse printre dinţi:

– Bryce nu a avut nimic de-a face cu crimele. Alibi sau nu, Guvernatorul trebuie să fie convins de asta pentru că Tiberian a jurat că Bryce este păzită de Legiunea 33.

Ar fi putut considera că este un lucru admirabil din partea lor, asta dacă toţii îngerii n-ar fi fost nişte măgari. Din fericire, nu cel mai arogant dintre măgari fusese cel care îl vizitase pe Ruhn de această dată.

– Fata asta a avut întotdeauna un talent extraordinar de a se afla la locul nepotrivit.

Ruhn îşi controlă furia care îi făcea sângele să fiarbă în vene, în timp ce magia umbrelor încerca să îl învăluie, să îl ascundă din faţa acelei privelişti. Încă un motiv pentru care tatăl lui îl dispreţuia: pe lângă abilităţile lui ca Născut din Stele, cea mai mare parte a magiei îi venea din partea neamului mamei – Feele care conduceau Avallen, insula învăluită în ceaţă din nord. Inima sacră a neamului Feelor. Tatăl lui ar fi ars din temelii Avallen, dacă ar fi putut. Fusese o adevărată insultă pentru el faptul că Ruhn nu poseda flăcările lui, flăcările pe care le aveau

majoritatea Feelor din Valbara şi că moştenise, în schimb, abilităţile celor din ramura Avallen – într-o măsură mai mare decât Ruhn lăsa să se vadă – de a invoca şi păşi printre umbre.

Între tată şi fiu se lăsă tăcerea, întreruptă doar de ticăitul mecanismului din celălalt capăt al camerei, în timp ce planetele alunecau pe orbita lor. Tatăl luă din nou prisma, ridicând-o spre primele-lumini care pâlpâiau într-unul dintre cele trei candelabre de cristal.

Ruhn spuse sobru:

– Tiberian a declarat că Guvernatorul vrea ca aceste crime să nu fie făcute publice, dar eu aş vrea să îmi acorzi permisiunea de a o avertiza pe mama.

Fiecare cuvânt ardea. *Aş vrea să îmi acorzi permisiunea.*

Tatăl lui îşi flutură mâna.

– Ai permisiunea mea. Va ţine cont de avertisment.

În acelaşi fel în care mama lui ascultase de ceilalţi toată viaţa ei. Va asculta şi va sta ascunsă şi se va bucura, cu siguranţă, de gărzile adiţionale trimise la vila ei, aflată pe aceeaşi stradă cu a lui, până când toată încurcătura avea să se rezolve. Poate va sta şi el cu ea în acea seară.

Nu era regină – nici măcar consoartă sau parteneră. Nu, dulcea şi buna lui mamă fusese aleasă cu un singur scop: procrearea. Regele Toamnei se hotărâse, după câteva secole de stăpânire, că vrea un moştenitor. Fată a unei case nobile importante, care se trăgea direct din curtea Avallen, ea îşi făcuse datoria cu bucurie, recunoscătoare pentru privilegiul etern care îi fusese oferit. În toţi cei şaptezeci şi cinci de ani de viaţă, Ruhn nu o auzise niciodată rostind un singur cuvânt împotriva Regelui Toamnei sau a vieţii pe care fusese obligată să o ducă.

Nici măcar atunci când Ember şi tatăl lui avuseseră relaţia lor secretă, dezastruoasă, mama sa nu se arătase geloasă. Fuseseră atâtea femei înaintea ei şi îi urmaseră atâtea. Însă nici una nu fusese aleasă în mod oficial, aşa cum fusese aleasă ea, pentru a duce mai departe neamul regal. Iar atunci când apăruse Bryce, în cele câteva dăţi în care o întâlnise, mama lui fusese bună cu ea. Chiar afectuoasă.

Ruhn n-ar fi putut spune dacă o admiră pe mama lui pentru că nu se revoltase niciodată împotriva vieţii ei, duse într-o cuşcă de aur. Sau dacă era ceva în neregulă cu *el* pentru că avea resentimente faţă de ea.

Poate că nu avea să își înțeleagă mama niciodată, dar asta nu îl împiedica să fie foarte mândru de faptul că își moștenise puterile din partea familiei ei și că stăpânea umbrele, ceea ce îl făcea să fie diferit față de măgarul din fața lui. Era ceva ce, din fericire, îi aducea mereu aminte că el *nu trebuia* să se transforme într-un nemernic despotic. Chiar dacă mulți din neamul mamei sale erau doar cu puțin mai buni. În special verii lui.

– Poate că ar trebui să o suni tu! îi zise Ruhn tatălui său. Să o avertizezi tu însuți. Ar aprecia grija ta.

– Sunt ocupat cu alte lucruri, îi răspunse el calm.

Pe Ruhn îl uluise dintotdeauna cât de rece era tatăl lui, când prin vene îi ardea focul.

– O poți informa tu. Și, pe viitor, te vei abține de la a-mi spune cum să-mi gestionez relația cu mama ta.

– Tu nu ai o relație cu ea. Ai avut grijă de ea ca de o iapă cu mânz și apoi ai trimis-o la pășune.

În aer se aprinseră boabe de jăratic.

– Tu ai beneficiat destul de mult datorită acestei griji ale mele, Născutule din Stele.

Ruhn nu îndrăzni să dea glas cuvintelor care îi stăteau pe buze. *Chiar dacă* titlul *meu stupid ți-a adus și mai multă putere și influență în imperiu și printre ceilalți regi, tot te-a ros, nu-i așa? Faptul că nu tu, ci fiul tău a scos Sabia Stelară din Peștera Prinților din inima întunecată a Avallenului. Faptul că fiul tău, nu tu, a stat printre Prinții Născuți din Stele de mult morți în sarcofagele lor și a fost considerat demn de a scoate sabia din lăcașul ei. De câte ori ai încercat să scoți sabia atunci când erai tânăr? Câte cercetări ai făcut chiar în acest birou pentru a găsi căi de a o mânui fără să fii tu cel ales?*

Tatăl lui își îndreptă degetul spre el.

– Am nevoie de *darul* tău.

– De ce?

Puterile lui ca Născut din Stele erau doar ceva mai mult decât o scânteie de lumină stelară în podul palmei. Legăturile lui cu umbrele erau darul mai interesant. Nici măcar monitoarele cu senzori termici ale camerelor de filmat moderne din oraș nu îl puteau detecta atunci când pășea printre umbre.

Tatăl lui ridică prisma.

– Direcționează una dintre razele luminii tale stelare prin asta.

Și, fără să mai aștepte un răspuns, își lipi din nou ochiul de dispozitivul de deasupra prismei.

De obicei, Ruhn trebuia să se concentreze intens pentru a-şi invoca lumina stelară şi apoi rămânea cu o durere de cap care dura ore întregi, dar… Era destul de curios cât să încerce.

Îşi lipi degetul arătător de prisma din cristal şi îşi închise ochii, concentrându-se asupra respiraţiei. Se lăsă ghidat de clinchetul metalic al mecanismului, jos, în adânc, în puţul adânc dinlăuntrul său; trecu de fântâna învolburată a umbrelor lui, până la vizuina mică de dedesubt. Acolo, încolăcită ca o creatură care hibernează, se afla unica sămânţă de lumină irizată.

În gând, Ruhn o cuprinse delicat în palmă, trezind-o la viaţă în timp ce o ridica, ca şi cum ar fi dus apă în căuşul palmelor. Puterea, sclipind de nerăbdare, urca în el, caldă şi plăcută – poate singura parte din el pe care o plăcea.

Ruhn îşi deschise ochii şi văzu lumina stelară pâlpâindu-i în vârful degetului, refractată prin prismă.

Tatăl lui ajustă câteva dintre cadranele instrumentului, în timp ce cu cealaltă mână îşi trecea pe hârtie nişte notiţe. Lumina stelară începu să devină alunecoasă, dezintegrându-se în aerul din jurul lor.

– Încă o clipă doar! ordonă regele.

Ruhn strânse din dinţi, de parcă asta ar fi putut cumva să împiedice dizolvarea luminii stelare.

Încă o ajustare a dispozitivului şi încă o notă aruncată într-un scris vechi, rigid. Vechea Limbă a Feelor – tatăl lui înregistra totul în acea limbă pe jumătate uitată pe care cei din rasa lor o folosiseră atunci când ajunseseră pentru prima oară în Midgard, prin Falia Nordică.

Lumina stelară tremură, pâlpâi şi se stinse. Regele Toamnei bombăni enervat, însă Ruhn abia dacă auzea ceva din cauza bubuitului pe care îl simţea în tâmple.

Reuşi să îşi vină cât de cât în fire chiar când tatăl lui îşi încheia observaţiile.

– Ce faci, până la urmă, cu chestia aia?

– Studiez cum se mişcă lumina prin lume. Cum poate fi modelată.

– Nu avem oameni de ştiinţă la Universitatea din Oraşul Semilunii care să se ocupe de chestiile astea?

– Interesele lor nu coincid cu ale mele.

Tatăl îl măsură atent. Apoi zise, fără nici o pregătire:

– A sosit timpul să căutăm pretendente în vederea unei căsătorii potrivite.

Ruhn clipi.

– Pentru tine?

– Nu face pe prostul.

Tatăl îşi închise carnetul şi se lăsă pe spate în scaunul lui.

– Este datoria ta faţă de neamul nostru să oferi un moştenitor – şi să întăreşti alianţele. Oracolul a decretat că vei fi un rege bun şi cinstit. Acesta este primul pas pe care trebuie să îl faci în această direcţie.

Toate Feele, bărbaţi şi femei, făceau o vizită Oracolului oraşului la vârsta de treisprezece ani, aceasta fiind unul dintre cele două Mari Rituri necesare pentru a deveni adulţi: mai întâi Oracolul şi apoi Calvarul – câţiva ani ori câteva decade mai târziu.

Lui Ruhn i se strânse stomacul la amintirea primului dintre Rituri, care fusese mult mai teribil în atât de multe privinţe decât groaza Calvarului.

– Nu mă căsătoresc.

– Căsătoria este un contract politic. Dă un moştenitor, apoi poţi să te fuţi din nou cu cine pofteşti.

– Eu *nu* mă căsătoresc, se răsti Ruhn. Şi în mod clar nu printr-o căsătorie aranjată.

– Tu vei face aşa cum ţi se spune.

– La dracu', *tu* nu eşti căsătorit!

– Eu nu am avut nevoie de o alianţă.

– Dar acum avem?

– Peste mări se poartă un război sălbatic, în caz că nu ştiai. Este din ce în ce mai rău în fiecare zi şi este foarte probabil să se întindă până aici. Nu am de gând să intru în el fără să fiu asigurat.

Cu sângele pulsându-i în vene, Ruhn se uită uluit la tatăl său. Vorbea cât se poate de serios.

Ruhn reuşi să zică:

– Plănuieşti să mă însori ca să ne facem aliaţi solizi în război? Nu suntem aliaţii Asterilor?

– Suntem. Dar războiul este un timp liminal. Balanţa puterii poate fi cu uşurinţă înclinată. Trebuie să demonstrăm că suntem vitali şi că avem o mare influenţă.

Ruhn se gândi la aceste cuvinte.

– Tu vorbeşti despre o căsătorie cu cineva care nu este Fee.

Tatăl lui trebuie să fi fost îngrijorat dacă lua în considerare ceva atât de rar.

– Regina Hecuba a murit luna trecută. Fiica ei, Hypaxia, a fost încoronată noua vrăjitoare-regină din Valbara.

Ruhn văzuse ştirile. Hypaxia Enador era tânără, nu avea mai mult de douăzeci şi şase de ani. Nu existau fotografii cu ea, pentru că maică-sa o ţinuse izolată în fortăreaţa ei din munţi.

Tatăl lui continuă:

– Domnia ei va fi recunoscută în mod oficial de Asteri la Summitul de luna viitoare. O voi lega de Fee curând după aceea.

– Uiţi că Hypaxia va avea şi ea un cuvânt de spus. S-ar putea să îţi râdă în nas.

– Spionii mei îmi spun că va ţine cont de vechea prietenie pe care mama ei o avea cu noi şi că, în calitate de nou conducător, va fi suficient de temătoare încât să accepte mâna prietenoasă pe care i-o întindem.

Ruhn simţea clar că este atras într-o plasă, în care Regele Toamnei îl afunda din ce în ce mai mult.

– Nu mă căsătoresc cu ea.

– Tu eşti Prinţul Moştenitor al Feelor din Valbara. Nu ai de ales.

Chipul rece al tatălui său devenise atât de asemănător cu al lui Bryce încât Ruhn îşi feri privirea, neputând să îi facă faţă. Era o minune că nimeni nu le descoperise încă secretul.

– Cornul Lunei nu a fost găsit încă.

Ruhn se întoarse din nou spre tatăl lui.

– Şi? Ce legătură are una cu cealaltă?

– Vreau ca tu să îl găseşti.

Ruhn aruncă o privire spre carneţele, spre prismă.

– A dispărut cu doi ani în urmă.

– Şi acum sunt interesat să îl găsesc. Cornul a aparţinut iniţial Feelor. Interesul public pentru recuperarea lui a scăzut; acum este momentul potrivit pentru a-l obţine.

Tatăl lui bătu cu degetul în masă. Ceva îl scosese din sărite. Ruhn se gândi la ce văzuse în programul tatălui său în acea dimineaţă, atunci când îl cercetase în calitatea lui de comandant al Auxiliarului Feelor. Întâlniri cu nobili îngâmfaţi, un antrenament cu garda lui personală şi…

– Să înţeleg că întâlnirea cu Micah din dimineaţa asta a mers bine.

Tăcerea tatălui lui îi confirmă bănuiala. Regele Toamnei îl ţintui cu ochii lui de chihlimbar, cântărindu-i ţinuta, expresia, totul. Ruhn ştia că întotdeauna ieşea în dezavantaj, însă tatăl lui spuse:

– Micah voia să discute despre întărirea oraşului nostru pentru eventualitatea în care conflictul de peste mări se va răspândi până

aici. Mi-a transmis destul de clar că Feele... nu mai sunt ce-au fost odată.

Ruhn se încordă.

– Unităţile de Fee din Aux sunt într-o formă la fel de bună precum lupii.

– Nu este vorba despre puterea noastră fizică, ci mai de grabă despre puterea noastră ca rasă.

Vocea tatălui lui era încărcată de dezgust.

– Feele sunt pe cale de dispariţie de ceva timp – magia noastră se diluează cu fiecare generaţie, ca vinul îndoit cu apă.

Regele Toamnei se încruntă la Ruhn.

– Primul Prinţ Născut din Stele putea să orbească duşmanul cu o străfulgerare din lumina lui stelară. Tu abia dacă poţi să invoci o scânteie pentru o secundă.

Ruhn îşi încleştă fălcile.

– Guvernatorul te-a călcat pe bătături. Şi ce?

– Ne-a insultat puterea.

Flăcări aprinse sfârâiră în părul tatălui său, ca şi cum şuviţele s-ar fi topit.

– Mi-a zis că noi am cedat Cornul de la bun început şi că apoi am permis să rămână pierdut timp de doi ani de zile.

– A fost furat din Templul Lunei. La dracu', nu l-am *pierdut*!

Ruhn abia dacă avea o vagă idee despre obiect, nici măcar nu îi păsase atunci când dispăruse, cu doi ani în urmă.

– Am permis ca un artefact sacru al neamului nostru să fie folosit pe post de atracţie turistică de doi bani! se răsti tatăl. Şi vreau ca acum *tu* să îl găseşti.

Pentru ca astfel el să îi poată scoate ochii lui Micah. Un bărbat meschin şi fragil. Ăsta era tatăl lui.

– Cornul nu are nici o putere! îi reaminti Ruhn.

– Este un simbol – şi simbolurile vor fi întotdeauna încărcate de propria putere.

Părul tatălui său ardea mai strălucitor. Ruhn îşi învinse pornirea de a se crispa, trupul încordându-i-se la amintirea mâinii arzânde a tatălui său, strânsă în jurul gâtului lui, sfârâind prin carne. Nici o umbră nu reuşise să îl ascundă vreodată de asta.

– Găseşte Cornul, Ruhn. Dacă războiul ajunge pe acest mal, oamenii noştri vor avea nevoie de el din mai multe puncte de vedere.

Ochii de chihlimbar ai tatălui său ardeau. Era vorba despre ceva mult mai serios, despre care bărbatul nu îi vorbise.

Ruhn nu se putea gândi decât la un singur lucru care l-ar fi putut supăra într-atât: propunerea reînnoită a lui Micah de a fi înlocuit de către fiul său la conducerea CviRo. Zvonurile circulau de ani de zile şi Ruhn nu se îndoia că Arhanghelul era suficient de deştept încât să intuiască bine cât îl mânia asta pe Regele Toamnei. Acum, că se apropia Summitul, Micah ştia că, dacă îl scotea din sărite pe Regele Toamnei, bătând apropouri la puterea lui diminuată, se asigura că Auxiliarul Feelor era pe poziţii, indiferent de situaţia războiului.

Ruhn lăsă asta deocamdată deoparte.

– De ce nu cauţi *tu* Cornul?

Tatăl lui respiră adânc cu nasul lui lung şi subţire şi focul din el se preschimbă în cenuşă. Rege îşi plecă fruntea spre palma lui Ruhn, acolo unde se aflase înainte lumina stelară.

– Îl caut. De doi ani de zile.

Ruhn clipi uimit, dar tatăl lui continuă:

– Cornul s-a aflat la început în posesia lui Pelias, primul Prinţ Născut din Stele. Ce se aseamănă se adună. S-ar putea să descoperi că, doar căutându-l, ţie ţi se vor arăta lucruri care altora le-au fost ascunse.

Ruhn abia dacă se mai deranja să citească ceva zilele astea, în afară de ştiri şi de rapoartele Aux. Gândul de a sta aplecat peste tomuri antice, aşteptând să îi sară în ochi ceva, în timp ce un criminal se afla în libertate…

– Vom avea de furcă cu Guvernatorul dacă păstrăm noi Cornul.

– Atunci nu vorbi despre asta.

Tatăl îşi deschise din nou carnetul. Conversaţia se încheiase.

Mda, nu era vorba despre nimic mai mult decât gâdilarea egoului şi politică. Micah îl şicanase pe tatăl lui, îi insultase puterile – şi acum tatăl lui avea de gând să îi arate care era poziţia Feelor.

Ruhn strânse din dinţi. Avea nevoie de o băutură. Ceva al dracului de tare.

Se îndreptă spre uşă, simţind că îi plesneşte capul de durere. Durerea provocată de invocarea luminii stelare se învolbura cu fiecare cuvânt aruncat spre el.

Ţi-am spus să o avertizezi pe fata aia că nu trebuie să facă scandal.

Găseşte Cornul.

Ce se aseamănă se adună.

O căsătorie potrivită.

Dă un moştenitor.

Este datoria ta faţă de neamul nostru.

Ruhn trânti uşa în urma lui. Abia când ajunse la jumătatea holului râse; un râs aspru, răguşit. Cel puţin ticălosul nu ştia nici acum că minţise în privinţa a ceea ce îi spusese Oracolul cu atâtea decade în urmă.

Cu fiecare pas cu care se îndepărta de vila tatălui său, Ruhn auzea din ce în ce mai tare şoapta nepământească a Oracolului care citea fumul, în timp ce el tremura în camera ei slab luminată din marmură.

Linia regală se va stinge odată cu tine, Prinţule.

Capitolul 15

Syrinx dădu cu lăbuţa la fereastră, cu moaca lui încreţită lipită de geam. Chelălăia fără oprire de zece minute, aşa că Bryce, care era mai mult decât pregătită să se cuibărească pe canapeaua pluşată în formă de L şi să urmărească emisiunea ei preferată de marţi seara, se întoarse, în cele din urmă, ca să vadă de ce se agita aşa.

Himera, care era un pic mai mare decât un terier, pufăia şi gherăia la peretele de sticlă, în timp ce razele apusului îi poleiau blana aurie, sârmoasă. Coada lui lungă, căptuşită în vârf cu blăniţă închisă la culoare, ca a unui leu, flutura dintr-o parte în alta. Urechile mici erau lipite de capul rotund şi pufos, colăceii de grăsime şi părul mai lung de pe gât – nu tocmai o coamă – vibrau din cauza hămăitului, iar cele două labe mari, care se terminau în gheare ca de pasăre…

– *Potoleşte-te!* Zgârii geamul!

Syrinx îşi întoarse moaca încreţită, partea din el care semăna cel mai mult a căţel, strângând din ochii lui negri. Bryce îi aruncă la rândul ei o privire urâtă.

Ziua ei fusese lungă şi ciudată, extenuantă, mai ales după ce primise un mesaj de la Juniper, care îi spunea că Fury o alertase în legătură cu nevinovăţia lui Briggs şi cu noua crimă şi o avertiza pe Bryce că trebuie să aibă grijă. Se îndoia că vreuna dintre prietenele ei ştia că este implicată în găsirea ucigaşului, sau că lucra alături de un înger. O duruse însă, puţin doar, faptul că Fury nu se deranjase să o contacteze personal. Că până şi June o făcuse prin intermediul unui mesaj, şi nu faţă în faţă.

Bryce avea o bănuială că şi a doua zi va fi la fel de solicitantă – dacă nu chiar mai rău. Aşa că o bătălie a orgoliilor cu o himeră de zece kilograme nu era tocmai definiţia ei pentru o seară relaxantă.

– Doar ce te-am plimbat! îi reaminti lui Syrinx. Şi ai primit şi o porţie în plus la cină!

Syrinx îi răspunse cu un *ham* şi zgârie din nou la fereastră.

– Răule! se răsti ea.

Aşa, cu inima îndoită, deşi se străduise să sune autoritar.

Când venea vorba despre mica bestie, amândoi se prefăceau că ea este cea care domină.

Bombănind, Bryce se ridică din cuibul ei de perne şi îşi târşâi picioarele pe covor până la fereastră. Pe strada de jos treceau maşini, câţiva cetăţeni întârziaţi se îndreptau spre casă, nişte clienţi mergeau braţ la braţ spre unul dintre restaurantele elegante de pe marginea râului, din capătul străzii. Deasupra lor, soarele la apus împrăştia pe cer nuanţe de roşu, aur şi roz, palmierii şi chiparoşii se legănau în briza îmbălsămată a primăverii şi... Şi acela era un bărbat înaripat, aşezat pe acoperişul de vizavi. Care privea direct spre ea.

Ştia ea acele aripi cenuşii, părul negru până la umeri şi umerii aceia laţi.

Însărcinat cu protecţia, zisese Micah.

Rahat. Era convinsă că Guvernatorul încă nu avea încredere în ea, cu alibi sau fără.

Bryce îi oferi lui Hunt Athalar un zâmbet strălucitor şi trase draperiile grele.

Syrinx, care rămăsese prins între ele, se văită, încercând să îşi elibereze corpul grăsuţ. Dădea din coadă dintr-o parte într-alta, iar Bryce îşi puse mâinile-n şolduri.

– Te *bucurai* de privelişte?

Syrinx îşi arătă dinţii ascuţiţi şi mai dădu drumul unui văitat, apoi se târî spre canapea şi se aruncă pe pernele deja încălzite, în locul lui Bryce. Un portret al disperării.

O clipă mai târziu îi ţârâi telefonul de pe măsuţa de cafea. Chiar atunci când îi începea emisiunea.

Nu cunoştea numărul, însă nu fu deloc surprinsă atunci când, rezemându-se de perne, răspunse şi se auzi mârâitul lui Hunt.

– Desfă draperiile, vreau să urmăresc emisiunea.

Bryce îşi rezemă picioarele goale de măsuţa de cafea.

– Nu ştiam că îngerii consideră demne de ei emisiunile de cancan.

– Aş prefera să urmăresc meciul de sunball care e la ora asta, dar mă mulţumesc cu ce prind.

Ideea că Umbra Mortis ar putea urmări o competiţie matrimonială era într-atât de amuzantă încât Bryce apăsă butonul de pauză. Cel puţin acum va putea să sară peste reclame.

– Ce faci pe acoperiş, Athalar?

– Ce mi s-a ordonat.

Zeii să o apere!

– Protejarea mea nu îţi dă dreptul să îmi invadezi intimitatea.

Recunoştea că era mai înţelept să îl lase să o păzească, însă trebuiau să existe nişte limite.

– Alţii ar susţine contrariul.

Bryce îşi deschise gura, dar el i-o tăie scurt:

– Am primit ordine. Nu pot să le nesocotesc.

Simţi un gol în stomac. Nu, Hunt Athalar nu îşi putea nesocoti ordinele, desigur.

Nici un sclav nu putea face asta, fie om sau Vanir. Aşa că, în schimb, îl întrebă:

– Şi cum mai precis ai făcut rost de numărul ăsta?

– Era în dosarul tău.

Bryce bătu cu piciorul în masă.

– I-ai făcut o vizită Prinţului Ruhn?

Ar fi plătit un ban de aur ca să îl vadă pe fratele ei dând piept cu asasinul personal al lui Micah.

– Isaiah i-a făcut, bombăni Hunt. Bryce zâmbi.

– Acesta este protocolul standard.

– Deci chiar şi după ce şeful tău m-a însărcinat cu găsirea criminalului, tu ai simţit nevoia de a vedea dacă alibiul meu era valid sau nu?

– Nu eu am făcut regulile astea, Quinlan.

– Hmm…

– Trage draperiile.

– Nu, mersi.

– Sau ai putea să mă inviţi înăuntru şi să îmi faci misiunea mai uşoară.

– Cu siguranţă, nu.

– De ce?

– Pentru că îţi poţi îndeplini foarte bine misiunea şi de pe acel acoperiş.

Râsul lui o pătrunse până la oase.

– Ni s-a ordonat să dăm de cap acestor asasinate. Aşa că, iartă-mă că-ţi zic, *dulceaţă*, dar suntem pe cale să devenim extrem de apropiaţi.

Felul în care spusese *dulceaţă* – cu atâta vanitate şi condescendenţă – o făcu să scrâşnească din dinţi.

Bryce se ridică şi îşi târî picioarele spre fereastra înaltă sub ochii atenţi ai lui Syrinx. Trase de un colţ din draperie, cât să îl vadă pe îngerul care stătea pe acoperişul de vizavi, cu telefonul la ureche, cu

aripile cenuşii uşor desfăcute, de parcă şi-ar fi căutat echilibrul împotriva vântului.

– Sunt sigură că te excită la culme rolul ăsta de protector al domniţelor la ananghie, dar *mie* mi s-a cerut să conduc acest caz. Tu reprezinţi întăririle.

Chiar şi de peste stradă, Bryce putea să îl vadă dându-şi ochii peste cap.

– Putem să trecem peste înţepăturile cu întâietatea rolurilor?

Syrinx o împinse cu botul, apoi şi-l strecură printre picioarele ei ca să se uite la înger.

– *Ce* e animalul acela al tău?

– E o himeră.

– Pare scump.

– A fost.

– Şi apartamentul tău arată al naibii de scump. Farmazoana aia te plăteşte probabil foarte bine.

– Aşa e.

Pe jumătate adevărat.

Îngerul îşi foi aripile.

– Acum ai numărul meu. Sună-mă dacă se întâmplă ceva rău, sau dacă ai sentimentul că se întâmplă ceva rău, ori dacă ai nevoie de ceva.

– Cum ar fi pizza?

Bryce văzu destul de clar degetul mijlociu pe care Hunt îl ridicase deasupra capului. Umbra Morţii, într-adevăr.

– *Ai putea fi* un curier foarte bun cu aripile alea, spuse Bryce.

Îngerii din Lunathion nu se înjoseau însă cu o astfel de meserie. Niciodată.

– Ţine dracului draperiile trase, Quinlan!

Hunt închise.

Bryce îşi flutură doar mâna sarcastic, în semn de la revedere şi trase cu totul draperia.

Telefonul ţârâi cu un mesaj chiar după ce se aşezase la loc.

Ai apartamentul protejat de farmece?

Bryce îşi dădu ochii peste cap şi îi scrise:

Arăt a proastă?

Hunt se grăbi să răspundă:

În oraşul ăsta se întâmplă ceva serios şi ţie ţi s-a acordat protecţie de tip A împotriva acestui pericol. Şi cu toate astea tu mă freci cu limitele discreţiei. Cred că ţi-am oferit deja răspunsul cu privire la inteligenţa ta.

Încruntată, lui Bryce îi alunecară imediat degetele pe ecran:

Te rog să ai bunăvoința de a te duce dracului.

Apăsă pe butonul de trimitere înainte să se mai gândească dacă era inteligent să îi spună asta lui Umbra Mortis.

El nu îi răspunse. Cu un zâmbet mândru, Bryce își ridică telecomanda.

Syrinx însă se repezi valvârtej spre draperii, chelălăind. Se năpusti în jurul canapelei și trase de draperii, făcând-o pe Bryce să se întrebe cu ce dracu' aruncase în fereastra ei, când...

Îngerul Căzut plutea chiar în fața geamului. Și se uita urât la ea.

Nu își permise să se tragă înapoi, chiar dacă inima îi bubuia în piept. Nu putea face nimic altceva decât să deschidă fereastra. Vântul creat de aripile lui mari îi răvăși părul.

– Ce?

Nici măcar nu clipi din ochii lui negri. Frapant – era singurul cuvânt la care Bryce se putea gândi pentru a-i descrie chipul frumos, cu linii drepte și pomeți pronunțați.

– Poți să faci investigația asta ușoară sau dificilă.

– Eu nu...

– Scutește-mă!

Părul negru al lui Hunt flutura în vânt. Foșnetul și bătaia aripilor lui acoperea traficul de jos și pe oamenii și Vanirii care priveau acum în sus, cu gurile căscate la el.

– Nu apreciezi faptul că ești supravegheată sau protejată sau în fine. Își încrucișă brațele. Nici unul dintre noi nu are vreun cuvânt de spus în chestiunea asta. Așa că, în loc să-ți pierzi timpul certându-te cu mine în privința limitelor, de ce nu faci mai bine lista aia cu suspecți și pe cea cu locurile în care a fost Danika?

– De ce nu încetezi tu să îmi mai spui ce ar trebui să fac cu timpul meu?

Ar fi putut să jure că a simțit gust de eter atunci când îngerul s-a răstit:

– Voi fi direct cu tine.

– Super.

Îi palpitară nările.

– Hel, voi face totul pentru a rezolva acest caz. Chiar dacă asta presupune să te leg de un scaun până când scrii listele alea.

Bryce rânji.

– Sălbatic. Bun.

Ochii lui Hunt se întunecară.

– Nu. Te. Pune. Cu. Mine.

– Mda, da, tu eşti Umbra Mortis.

Îşi arătă dinţii strălucitori.

– Nu îmi pasă cum îmi spui, Quinlan, atâta timp cât faci ceea ce ţi se spune.

Al dracului alfa-măgar.

– Nemurirea e o perioadă lungă atunci când ai un băţ în fund.

Bryce îşi puse mâinile-n şolduri. Ce mai conta că Syrinx care i se juca printre picioare îi lua din atitudinea ameninţătoare.

Luându-şi privirea de la ea, îngerul îl cercetă pe animăluţul ei de casă cu sprâncenele ridicate. Syrinx dădea din coadă, şi-o flutura. Hunt chicoti, împotriva voinţei lui parcă.

– Tu eşti o bestiuţă deşteaptă, nu-i aşa? Îi aruncă o privire dispreţuitoare lui Bryce. Mai deşteaptă decât stăpâna ta se pare.

Ce mai. Era Regele Alfa-Măgarilor.

Syrinx însă se gudura. Şi Bryce simţi pornirea stupidă, copleşitoare de a-l ascunde pe Syrinx de Hunt, de toată lumea, de tot. El era *al ei* şi al nimănui altcuiva, şi nu îi plăcea mai ales gândul că cineva ar fi putut pătrunde în bula lor…

Privirea lui Hunt se ridică din nou spre ea.

– Ai arme?

Licărirea de mascul pur din ochii lui îi spunea că el presupune că nu are.

– Deranjează-mă tu din nou, îi răspunse ea dulce, chiar înainte de a-i închide fereastra în nas, şi ai să afli.

Hunt se întreba cât de mare ar fi necazul în care s-ar băga dacă ar îneca-o pe Bryce Quinlan în Istros.

După dimineaţa pe care o avusese, orice fel de pedeapsă din partea lui Micah sau faptul că putea fi transformat în porc de Jesiba Roga începea să i se pară că ar putea să merite.

Rezemat de un felinar, cu faţa acoperită de ploaia măruntă care se cernea deasupra oraşului, Hunt îşi încleştă falca până la durere.

La ora asta, navetiştii umpleau străzile înguste ale Pieţei Vechi – unii dintre ei îndreptându-se spre locurile de muncă din nenumăratele magazine şi galerii, alţii luând-o spre turnurile înalte din DCA, aflat la un kilometru spre vest. Cu toţii însă îi băgau de seamă aripile, chipul şi îl ocoleau.

Hunt îi ignoră şi se uită urât la ceasul de la telefon. Opt şi un sfert.

Aşteptase suficient înainte să sune la telefon. Formă numărul şi îşi ridică telefonul la ureche, ascultând cum sună o dată, de două ori…

– Te rog, spune-mi că Bryce este în viaţă!

Isaiah avea răsuflarea tăiată, ceea ce îi spunea lui Hunt că fie se antrena în sala de la garnizoană, fie se bucura de compania iubitului său.

– Deocamdată.

Se auzi bipăitul unui aparat, semn că Isaiah încetinea probabil viteza unei benzi de alergat.

– Vreau să ştiu de ce mă suni atât de devreme?

O pauză.

– Ce cauţi pe strada Samson?

Deşi Isaiah îi identificase probabil adresa prin intermediul cipului pe care îl avea în telefon, Hunt se încruntă totuşi spre cea mai apropiată cameră de filmat. Unele erau probabil ascunse în chiparoşii şi palmierii care flancau trotuarele, altele deghizate în stropitorile care îşi scoteau capetele din iarba umedă a rondurilor de flori, sau construite în felinarele cum era şi cel de care stătea rezemat.

Cineva îi privea tot timpul. În tot acest oraş, în tot teritoriul, în toată lumea, era mereu cineva care îi privea. Camerele erau păzite de atât de multe farmece încât erau rezistente şi la bombe. Chiar dacă oraşul ar fi fost dărâmat din temelii de magia letală a bombelor cu sulf ale Gărzilor Asteriene, camerele ar fi continuat să înregistreze.

– Ştiai că…

Hunt îşi coborî vocea într-o şoaptă răguşită pentru că un cârd de prepeliţe tocmai ce trecea strada – o mică familie de metamorfi, fără îndoială.

– Himerele pot să deschidă încuietori şi uşi şi să se teleporteze dintr-un spaţiu în altul de parcă ar trece dintr-o cameră în alta?

– Nu…? zise Isaiah, respirând din greu.

Se pare că nici Quinlan nu ştia, de vreme ce se deranjase să îi facă o cuşcă bestiei. Deşi poate că drăcia era mai mult menită să îi ofere himerei un spaţiu propriu, confortabil, aşa cum oamenii construiau pentru câinii lor, de vreme ce era clar că nu putea fi ţinută într-un loc fără o mulţime de farmece.

Inferiorii, clasa de Vaniri căreia îi aparţinea himera, aveau o pletoră de astfel de mici puteri interesante. Era unul dintre motivele pentru care erau atât de scumpi. Şi pentru care, după atâtea milenii, Senatul şi Asterii continuau să refuze încercările de a schimba legile care îi marcau drept proprietate, cu dreptul de a fi comercializaţi. Inferiorii erau prea periculoşi, pretindeau ei – nu puteau înţelege legile şi aveau puteri care

s-ar fi putut dovedi dăunătoare dacă nu erau controlaţi de mulţimea de vrăji şi de tatuaje infuzate cu magie care îi subjuga.

Şi era mult prea avantajos, mai ales pentru cei aflaţi la conducere, ale căror familii profitau de pe urma comercializării lor.

Aşa că rămâneau Inferiori.

Hunt îşi strânse aripile pe rând. De pe penele cenuşii alunecau boabe de apă, ca nişte bijuterii străvezii.

– Este deja un coşmar.

Isaiah tuşi.

– Ai supravegheat-o pe Quinlan doar o noapte.

– Zece ore ca să fim mai exacţi. Chiar până când himera ei de casă *a apărut* pur şi simplu lângă mine la răsărit şi m-a muşcat de fund pentru că i s-a părut că arăt ca şi cum aş picoti. Apoi a dispărut din nou – la loc în apartament. Fix când Quinlan a ieşit din dormitor şi şi-a tras draperiile ca să mă vadă apucându-mă singur de fund, ca un idiot. Ai idee *cât* de ascuţiţi sunt dinţii unei himere?

– Nu.

Hunt ar fi putut să jure că a simţit un zâmbet în vocea lui Isaiah.

– Când am zburat la ea ca să îi explic, a dat muzica la maximum şi m-a ignorat ca un copil răsfăţat.

Pentru că avea suficiente farmece în jurul apartamentului ei cât să ţină la distanţă o armată de îngeri, Hunt nici măcar nu mai încercase să intre pe vreo fereastră, de vreme ce le testase pe toate pe timpul nopţii. Aşa că fusese obligat să bombăne din spatele sticlei. Se întorsese pe acoperiş abia după ce ea ieşise din dormitor îmbrăcată doar cu o bustieră şi un chilot minuscul. Rânjetul pe care i-l aruncase când îl văzuse zburând cu spatele fusese de-a dreptul felin.

– N-am mai văzut-o apoi până când a ieşit la alergat. Mi-a arătat degetul înainte să plece.

– Aşa că te-ai dus în Samson Street ca să îţi plângi de milă? Care e urgenţa?

– Urgenţa, măgarule, este că s-ar putea s-o ucid înainte să aflăm cine este adevăratul criminal.

Prea multe lucruri depindeau de acest caz.

– Eşti doar ofticat că nu tremură de frică în faţa ta sau că nu te linguşeşte.

– La dracu', de parcă eu aş vrea să mă *linguşească* cineva…

– Unde e Quinlan acum?

– Îşi face unghiile.

Pauza pe care Isaiah o făcu suna al dracului de tare ca şi cum ar fi fost gata-gata să izbucnească în râs.

– De unde şi prezenţa ta pe strada Samson înainte de ora nouă.

– Stau şi mă uit prin fereastra unui *salon de manichiură* de parcă aş fi un obsedat care o urmăreşte.

Faptul că Quinlan nu se grăbea să prindă criminalul îl irita la fel de mult precum comportamentul ei. Hunt n-avea cum să nu fie suspicios. Nu ştia cum sau de ce ar fi omorât-o ea pe Danika, haita şi pe Tertian, însă era cert că avusese o legătură cu toate aceste morţi. Şi fusese în acelaşi loc în nopţile în care avuseseră loc crimele. Ştia ceva – sau făcuse ceva.

– Închid acum.

Măgarul zâmbea. Hunt era sigur de asta.

– Ai dat piept cu armate duşmane, ai supravieţuit în arena lui Sandriel, te-ai confruntat cu Arhangheli. Isaiah chicoti. Sunt sigur că o petrecăreaţă nu este la fel de dificilă cum au fost toate astea.

Convorbirea se întrerupse.

Hunt strânse din dinţi. O putea vedea perfect pe Bryce prin geamul de la salon, aşezată la unul dintre pupitrele de marmură, cu mâinile întinse în faţa unei femei draki cu solzi roşii-aurii, care îi aplica încă un strat de ojă pe unghii. De câte avea *nevoie*?

La acea oră, înăuntru nu mai erau decât câţiva alţi clienţi, ale căror unghii, copite şi gheare erau în procesul de umplere, vopsire şi naiba mai ştie ce le făceau acolo. Însă toţi aruncau priviri pe fereastră. La el.

Îşi câştigase deja o privire urâtă de la metamorful şoim cu păr turcoaz de la recepţie, care nu îndrăznea însă să iasă şi să îi ceară să plece pentru că îi speria clientela.

Bryce stătea acolo şi îl ignora cu totul. Sporovăia şi râdea cu femeia care îi făcea unghiile.

Îi luase câteva clipe ca să se înalţe atunci când o văzuse pe Bryce părăsindu-şi apartamentul. Plutise deasupra ei, conştient fiind de toţi cetăţenii care aveau să-l filmeze dacă ar fi aterizat lângă ea în mijlocul străzii şi şi-ar fi înfăşurat mâinile în jurul gâtului ei.

Alergase mai bine de un kilometru, se pare. Abia dacă asudase puţin când a ajuns la salon, cu costumul ei sport strâmt umezit de ploaia măruntă. I-a aruncat o privire care l-a avertizat că ar face bine să rămână afară.

Asta se întâmplase cu mai bine de o oră în urmă. O oră întreagă în care i se lucraseră unghiile cu tot felul de foarfece şi de alte ustensile

care ar fi făcut-o chiar şi pe Căprioară să tresară. Adevărată tortură.

Cinci minute. Quinlan mai avea la dispoziţie încă cinci minute, apoi avea să o scoată cu forţa afară. Micah îşi pierduse probabil minţile – asta era singura explicaţie pentru faptul că îi ceruse ei ajutorul, mai ales dacă ea dădea prioritate *aranjatului unghiilor* în locul rezolvării asasinatului prietenei ei.

Nici nu ştia de ce mai era surprins. După câte văzuse, după câte persoane întâlnise şi suportase, genul acesta de rahaturi n-ar fi trebuit să îl mai deranjeze.

Cineva care arăta aşa ca Quinlan trebuie că se obişnuise cu uşile pe care o aşa faţă şi un astfel de corp le deschideau fără nici o împotrivire. Să fii pe jumătate om avea unele dezavantaje, da – o mulţime chiar, dacă era să se gândească la starea în care se afla lumea. Însă Quinlan se descurcase. Se descurcase al dracului de bine dacă lua ca etalon apartamentul ei.

Femeia draki puse deoparte sticla şi îşi trecu degetele cu gheare pe deasupra unghiilor lui Bryce. Străluci un val de magie, părul prins în coadă al lui Bryce legănându-se ca şi cum în încăpere ar fi suflat o pală uscată de vânt.

Precum cea a Feelor din Valbara, magia drakilor înclina mai mult spre foc şi vânt. În părţile nordice ale Pangerei însă întâlnise draki şi Fee ale căror puteri puteau controla apa, ploaia, ceaţa – magie elementală. Dar nici măcar printre drakii şi Feele cele mai izolate nu se afla nimeni care să invoce fulgerul. Ştia asta pentru că cercetase. În tinereţe fusese disperat să găsească pe cineva care l-ar fi putut învăţa cum să îşi controleze puterile. Până la urmă fusese nevoit să înveţe singur.

Bryce îşi examină unghiile şi zâmbi. Apoi o îmbrăţişă pe femeie. La naiba, *o îmbrăţişă*! De parcă ar fi fost vreun fel de erou de război pentru că îi făcuse unghiile.

Hunt era mirat că nu îşi tocise dinţii până la gingii până când Bryce se îndreptă spre uşă şi îşi flutură mâna în semn de rămas-bun metamorfei şoim de la recepţie. Aceasta îi înmână o umbrelă transparentă, probabil cu împrumut, ca să se apere de ploaie.

Uşa de sticlă se deschise şi ochii lui Bryce îi întâlniră în sfârşit pe ai lui Hunt.

– Ce dracu', îţi baţi joc de mine?!

Cuvintele explodară din pieptul lui.

Ea îşi deschise umbrela. Cât pe ce să îi scoată ochii cu ea.

– Aveai altceva mai bun de făcut?

– M-ai lăsat să te aştept în ploaie.

– Eşti un bărbat mare şi puternic. Cred că poţi să faci faţă câtorva stropi.

Hunt păşi alături de ea.

– Ţi-am zis să faci cele două liste. Ce naiba! Nu să te duci la un salon de înfrumuseţare!

Bryce se opri la o intersecţie, aşteptând să treacă maşinile care mergeau bară la bară, şi porni. Nu era nici pe departe la fel de înaltă ca el, însă cumva reuşi să îl privească de sus, chiar dacă îşi ridicase privirea spre el.

– Dacă eşti atât de bun la investigat, de ce nu te ocupi tu de tot şi mă scuteşti pe mine de efort?

– Ai primit un ordin de la Guvernator.

Cuvintele sunară ridicol, chiar şi pentru el. Bryce traversă strada şi Hunt o urmă.

– Şi aş fi crezut că ai o motivaţie personală pentru a afla cine este în spatele acestor lucruri.

– Nu mai presupune nimic în privinţa motivaţiilor mele.

Bryce evită o băltoacă de ploaie, ori de urină. Fiind vorba de Piaţa Veche era imposibil de spus care dintre alternative era.

Hunt se abţinu să o împingă în băltoacă.

– Ai o problemă cu mine?

– Nu prea îmi pasă de tine suficient încât să am o problemă.

– Asemenea.

Ochii lui Bryce străluciră cu adevărat, de parcă înăuntrul ei ar fi pâlpâit un foc ascuns. Îl măsură, cercetându-l centimetru cu centimetru, şi cumva – cum naiba?! – îl făcu să se simtă înalt de câţiva centimetri. Nu mai spuse nimic până când ajunseră pe strada ei, când bombăni:

– Trebuie să faci lista cu suspecţi şi lista cu ultimele activităţi ale Danikăi.

Bryce îşi examină unghiile, pictate acum într-un soi de degrade care trecea de la roz la trandafiriu. Asemenea cerului la apus.

– Nimănui nu îi plac oamenii sâcâitorii, Athalar.

Ajunseră în faţa intrării arcuite din sticlă de la clădirea ei – structurată ca solzii unui peşte, băgase de seamă noaptea trecută – şi uşile se deschiseră. Cu codiţa fluturând, Bryce îi zise veselă:

– Pa!

Hunt îi răspunse afectat:

– S-ar putea ca lumea să te vadă arzând-o aşa la mişto, Quinlan, şi să înceapă să bănuiască faptul că încerci să sabotezi o investigaţie

oficială.

Dacă nu putea să o forţeze să lucreze la acest caz, poate că ar fi putut să obţină rezultate speriind-o.

Folosindu-se mai ales de adevăr: era încă suspectă. Nu scăpase nici pe departe. Lui Bryce îi scânteiară din nou ochii şi, la naiba, era foarte satisfăcător să o vadă aşa.

Aşa că Hunt adăugă doar, cu un început de zâmbet:

– Ai face bine să te grăbeşti. N-ai vrea să întârzii la muncă.

Mersul la salon făcuse toţi banii din atât de multe puncte de vedere, însă poate că cel mai mare beneficiu fusese acela de a-l fi scos din sărite pe Athalar.

– Nu înţeleg de ce nu poţi să îl laşi pe înger înăuntru! se văită Lehabah, care stătea cocoţată în vârful unui sfeşnic vechi. E atât de chipeş.

Bryce se afla în mijlocul bibliotecii de la galerie, cu documentele clienţilor împrăştiate pe masa din faţa ei. Îi aruncă o privire piezişă flăcării în formă de femeie.

– Să nu care cumva să picuri ceară peste documentele astea, Lele.

Silfa de foc bombăni şi îşi rezemă fundul de fitilul lumânării. Ceara picură pe margini, iar părul ei galben, încâlcit îi pluti deasupra capului – de parcă ar fi fost cu adevărat o flacără care căpătase forme femeieşti.

– Stă acolo pe acoperiş pe vremea asta groaznică. Lasă-l să se odihnească pe canapea, aici. Syrinx zice că îngerul poate să-i perie lui blana dacă are nevoie de o ocupaţie.

Bryce oftă spre tavanul pictat, care reda cu deosebită grijă cerul nopţii. Candelabrul uriaş de aur care atârna în centru fusese inspirat de o explozie solară, cu toate celelalte braţe aliniate perfect, imitând cele şapte planete.

Bryce se încruntă la Syrinx, care moţăia pe canapeaua de catifea verde.

– Îngerul nu are voie să intre aici.

Lehabah dădu drumul unui oftat:

– Într-o zi, şefa mă va da la schimb unui bătrân libidinos şi tu ai să regreţi că nu mi-ai împlinit nici o dorinţă.

– Într-o zi, bătrânul acela libidinos te va pune să munceşti cu adevărat şi să îi păzeşti cărţile, iar tu vei regreta că ţi-ai petrecut atâtea ore de relativă libertate bocind.

Un strop de ceară sfârâi pe masă. Bryce îşi ridică imediat capul.

Lehabah era revărsată cu burta în jos pe lumânare, cu o mână leneşă atârnându-i pe o parte. Periculos de aproape de documentele asupra cărora Bryce stătuse aplecată în ultimele trei ore.

– Să nu te prind!

Lehabah îşi răsuci braţul în aşa fel încât tatuajul întipărit pe pielea ei de flacără să devină vizibil. Îi fusese aplicat pe mână după doar câteva clipe de la naştere, îi spusese Lehabah. *SPQM*. Era întipărit pe pielea tuturor silfilor – de foc, de apă, de pământ; nu conta. Era pedeapsa pentru că se alăturaseră rebeliunii îngerilor cu două sute de ani în urmă, atunci când silfii îndrăzniseră să protesteze faţă de statutul lor de peregrini. În calitate de Inferiori. În cazul lor, Asterii merseseră chiar mai departe decât actele de tortură şi trecerea în sclavie a îngerilor. Decretaseră după rebeliune că toţi silfii – nu doar aceia care se alăturaseră lui Shahar şi legiunii ei – aveau să devină sclavi şi să fie alungaţi din Casa Cerului şi a Aerului. Toţi descendenţii lor aveau să fie şi ei sclavi fără loc. Pentru eternitate.

Era unul dintre cele mai crâncene episoade din istoria Republicii.

Lehabah oftă.

– Cumpără-mi libertatea de la Jesiba. Aşa voi putea să mă mut în apartamentul tău şi să îţi încălzesc toate băile şi mâncarea.

Putea ea să facă mult mai multe, Bryce ştia. Practic, magia lui Lehabah era mai puternică decât cea a lui Bryce. Dar asta era valabil pentru majoritatea celor care nu erau oameni. Şi, chiar dacă puterea lui Lehabah era mai mare decât a ei, aceasta rămânea doar o scânteie prin comparaţie cu flăcările Feelor. Cu flăcările tatălui ei.

Bryce lăsă din mână actele de cumpărare ale clientului.

– Nu este atât de simplu, Lele.

– Syrinx mi-a spus că te simţi singură. Eu aş putea să te înveselesc.

În chip de răspuns, himera se rostogoli pe spate, cu limba scoasă din gură şi fornăi.

– Unu la mână, în clădirea în care stau eu nu sunt primiţi silfi de foc. *Sau* de apă. Ar fi un adevărat coşmar din punctul de vedere al asigurărilor. Doi, n-o pot întreba pur şi simplu pe Jesiba. S-ar putea să se descotorosească apoi de tine tocmai *pentru că* am întrebat.

Lehabah îşi lăsă bărbia rotunjoară în palme şi picură încă un strop de ceară periculos de aproape de hârţoage.

– Ţi l-a dat pe Syrie.

Chtona să-i dea răbdare!

– Mi-a *permis* să îl *cumpăr* pe Syrinx pentru că viaţa mea se dusese de râpă şi mi-am pierdut cumpătul când, plictisită de el, a încercat să-l vândă.

– Pentru că a murit Danika, murmură silfa de foc.

Bryce îşi închise ochii pentru o clipă, apoi zise:

– Da.

– N-ar trebui să mai înjuri aşa mult, BB.

– Atunci, sigur n-o să-ţi placă de înger.

– El mi-a condus neamul în bătălie şi este membru al Casei mele. Merit să îl cunosc.

– Din câte ştiu eu, bătălia a decurs destul de rău, iar silfii de foc au fost izgoniţi din Casa Cerului şi a Aerului din această cauză.

Lehabah se ridică, cu picioarele încrucişate.

– Apartenenţa la o anumită Casă nu este ceva ce poate fi decretat de un guvern. Expulzarea noastră a avut loc doar pe hârtie.

Era adevărat. Însă Bryce spuse totuşi:

– Ce dictează Asterii şi Senatul este lege.

Lehabah era gardianul bibliotecii din galerie de zeci de ani.

Logic ai fi zis că să ordoni unei silfe de foc să păzească o bibliotecă era o idee proastă, însă atunci când o treime dintre cărţile din acel loc nu-şi doreau nimic mai mult decât să evadeze şi să ucidă pe cineva sau să-l devoreze – nu neapărat în această ordine –, o flacără vie care să le ţină la respect merita orice risc. Chiar şi pe cel al pălăvrăgelilor nesfârşite, se pare.

Se auzi o bufnitură la mezanin. De parcă o carte s-ar fi aruncat de pe raft, din propria dorinţă. Lehabah sâsâi spre ea, luând o nuanţă de albastru intens. Se auziră şoapte de hârtie şi de piele în timp ce cartea rebelă îşi căuta din nou locul.

Bryce zâmbi, iar atunci se auzi sunând şi telefonul. O singură privire aruncată spre ecran o făcu să se întindă după receptor şi să îi zică repede silfei:

– Înapoi la locul tău, *acum*.

Lehabah abia ajunse la domul din sticlă de unde urmărea cu vigilenţă cărţile plimbăreţe din bibliotecă, şi Bryce şi răspunse:

– Ziua bună, şefa!

– Ai făcut ceva progrese?

– Investighez încă. Cum e Pangera?

Jesiba nici măcar nu se obosi să răspundă, zicându-i în schimb:

– Am un client care ajunge la ora două. Să fii pregătită. Şi n-o mai lăsa pe Lehabah să trăncănească. Trebuie să îşi facă meseria.

Şi, zicând asta, Jesiba închise.

Bryce se ridică de la biroul la care lucrase toată dimineaţa. Lambriurile de stejar ale bibliotecii din subsol păreau vechi, însă erau înţesate cu cea mai nouă tehnologie şi cu cele mai bune farmece pe care banii le puteau cumpăra. Ca să nu mai vorbim că avea un sistem audio mortal de care ea ştia să se folosească atunci când Jesiba se afla în cealaltă parte a Haldrenului.

Nu că acum ar mai fi dansat acolo jos. Nu mai dansa. Acum muzica îi folosea doar pentru a acoperi zumzetul primelor-lumini, ca să nu înnebunească cu totul. Sau pentru a îneca monologurile lui Lehabah.

Rafturile cu cărţi căptuşeau fiecare perete, întrerupte doar de vreo zece acvarii şi terarii, pline cu o varietate de animale comune mici: şopârle şi şerpi, broaşte-ţestoase şi o mulţime de rozătoare. Bryce se întreba adesea dacă nu cumva fuseseră cu toatele persoane care o enervaseră pe Jesiba. Nici una dintre ele nu părea conştientă în vreun fel, ceea ce era şi mai terifiant, dacă bănuiala ei era întemeiată. Nu doar că fuseseră transformate în animale, dar şi uitaseră că avuseseră o cu totul altă existenţă înainte.

Bineînţeles, Lehabah le botezase pe toate, una având un nume mai ridicol decât cealaltă. *Nucşoară* şi *Ghimbir* erau şopârlele din acvariul cel mai apropiat de Bryce. Surori, pretindea Lehabah. *Domnişoara Mac* era numele şarpelui vărgat cu negru şi alb de la mezanin.

Lehabah nu găsise nume pentru nici unul dintre animalele din acvariul cel mai mare. Cel care ocupa un întreg perete al bibliotecii şi prin a cărui sticlă se întrezărea un mediu apos şi întunecat. Din fericire, acesta era în prezent gol.

Cu un an în urmă, Bryce făcuse lobby în numele lui Lehabah ca să se cumpere câţiva ţipari violeţi care să lumineze obscuritatea din acvariul acela cu lumina lor sclipitoare, asemenea unui curcubeu.

Jesiba refuzase şi cumpărase, în schimb, o *kelpie* care călărise geamul cu îndemânarea şi entuziasmul unui puşti de liceu.

Bryce se asigurase că nenorocitul ajunge să fie oferit cadou unui client cât ai zice peşte.

Bryce încercă să se pregătească mental pentru treaba pe care o avea de făcut. Şi nu se gândea la hârţoage sau la clientul care trebuia să sosească, ci la ceea ce avea de făcut în acea seară. Zeii să o apere dacă Athalar mirosea ceva!

Însă gândul la moaca pe care avea să o facă atunci când urma să își dea seama ce plănuise… Da, ar fi fost satisfăcător.

Asta dacă supraviețuia.

Capitolul 16

Era posibil ca mirtul pe care Ruhn îl fumase cu zece minute în urmă împreună cu Flynn să fi fost mai puternic decât lăsase să se înţeleagă prietenul lui.

Întins în pat, cu căştile lui speciale pentru Fee peste urechile ascuţite, Ruhn îşi închise ochii şi se lăsă purtat de bătaia basului şi de sfârâitul avântat al sintetizatorului. Bătea ritmul cu botul cizmei şi cu degete împreunate peste plex. Fiecare notă rezona în interiorul lui. Cu fiecare gură de aer pe care o lua era tras din ce în ce mai departe din conştiinţă. Se simţea de parcă mintea îi fusese smulsă şi azvârlită din locul în care se odihnea de obicei, ca un căpitan de la cârma unui vapor.

Se simţea complet relaxat, topit parcă, sângele şi oasele dizolvându-i-se în aur lichid. Fiecare notă îl făcea să curgă prin el. Fiecare motiv de stres, cuvânt brutal şi supărare se scurgea din el, aluneca de pe pat ca un şarpe.

Le arătă degetul din mijloc acelor sentimente în timp ce se îndepărtau de el. Ştia că luase mirtul lui Flynn din cauza orelor petrecute, necăjindu-se din cauza ordinelor de rahat ale tatălui său.

Taică-său putea să se ducă în Hel.

Mirtul îi învălui mintea cu braţele lui moi şi dulci şi îl trase în adâncul lui sclipitor.

Ruhn se lăsă înecat, prea moale ca să mai poată face ceva, se lăsă cuprins de valurile muzicii, trupul scufundându-i-se în saltea, până când simţi că se afundă în umbre şi lumină stelară. Notele cântecului pluteau deasupra capului său, fire aurite care străluceau ţesute din sunete. Îşi mişca încă trupul? Avea pleoapele prea grele ca să le ridice şi să verifice.

Un parfum de liliac şi nucşoară umplu camera. Femeie, Fee...

Dacă vreuna dintre femeile care petreceau la parter intrase în camera lui, gândindu-se că ar putea să aibă parte de o partidă bună cu un Prinţ al

Feelor, urma să fie grav dezamăgită. Nu era deloc în formă pentru a face sex. În orice caz, nu pentru o partidă bună. Pleoapele îi erau atât de grele. Ar fi trebuit să le deschidă.

Unde naiba era telecomanda care îi controla corpul? Chiar şi umbrele lui se îndepărtaseră, erau prea departe pentru a fi invocate.

Parfumul crescu în intensitate. Îi era cunoscut. Îl cunoştea la fel de bine ca pe... Ruhn sări în sus, deschizându-şi larg ochii şi o descoperi pe sora lui lângă piciorul patului.

Buzele lui Bryce se mişcau, iar ochii ei de culoarea whisky-ului erau plini de amuzament, dar nu putea să audă nici un cuvânt din ceea ce zicea, nici unul...

Ah. Da. Căştile. Muzica asurzitoare.

Clipind furios, strângând din dinţi, luptându-se împotriva drogului care încerca să îl tragă în jos, jos, jos, Ruhn îşi scoase căştile şi apăsă butonul de pauză de la telefon.

– Ce?

Bryce se rezemă de dulapul lui din lemn scorojit. Măcar era îmbrăcată şi ea odată în haine normale. Chiar dacă blugii erau mulaţi, iar puloverul crem lăsa cam totul la vedere.

– Am zis că îţi vei crăpa timpanul dacă asculţi muzică atât de tare.

Ruhn îşi simţea capul învârtindu-i-se. Făcu ochii mici, clipind în faţa haloului de lumină stelară din jurul capului lui Bryce, de la picioarele ei. Clipi încă o dată, încercând să vadă prin aura care îi înceţoşa vederea şi haloul dispăru. Clipi iar şi reapăru.

Bryce pufăi.

– Nu ai halucinaţii. Sunt aici.

Îşi simţea gura la sute de kilometri depărtare, însă reuşi să o întrebe:

– Cine te-a lăsat să intri?

Declan şi Flynn erau jos, alături de câţiva dintre cei mai buni războinici Fee. Pe unii dintre ei nu îi voia deloc în preajma surorii lui.

Bryce îi ignoră întrebarea, încruntându-se spre colţul camerei. Spre grămada de rufe nespălate şi spre Sabia Stelară pe care o aruncase în vârf. Şi sabia sclipea de lumină stelară. Ar fi putut să jure că nenorocita cânta. Ruhn îşi scutură capul, de parcă asta i-ar fi îmbunătăţit auzul, în timp ce Bryce zise:

– Trebuie să vorbesc cu tine.

Ultima oară când Bryce intrase în acea cameră fusese la şaisprezece ani, iar el petrecuse atunci ore întregi înainte să cureţe odaia şi să o aranjeze, dimpreună cu întreaga casă. Fiecare bong şi

sticlă de lichior, fiecare pereche de lenjerie feminină pe care nu o mai returnase purtătoarei, fiecare urmă şi miros de la sex şi droguri, de la toate lucrurile stupide pe care le făceau acolo, fuseseră ascunse.

Iar ea stătuse chiar în acel loc în timpul acelei ultime vizite. Stătuse acolo în timp ce ţipau unul la altul.

Atunci şi acum se învălmăşiră, forma lui Bryce micşorându-se şi crescând, faţa ei de adult topindu-se în delicateţe adolescentină, lumina din ochii ei de chihlimbar încălzindu-se şi răcindu-se, privirea lui acoperindu-se de lumină stelară, lumină stelară, lumină stelară.

– La dracu'! bombăni Bryce şi se îndreptă spre uşă. Eşti jalnic.

Ruhn reuşi să îngaime:

– Unde te duci?

– Să îţi aduc apă.

Bryce dădu uşa de perete.

– Nu pot să vorbesc cu tine în starea asta.

Îi trecu prin minte că trebuie să fi fost vorba despre ceva important dacă Bryce nu doar că venise, dar era şi dornică să îl facă să se concentreze. Şi că era posibil să aibă totuşi halucinaţii. Dar nu avea de gând să o lase să se aventureze în acea casă păcătoasă singură.

Sprijinit pe picioarele care îi păreau lungi de zece kilometri, cu labele grele, de cincizeci de kilograme, se bălăbăni după ea. Holul slab luminat ascundea cea mai mare parte a diferitelor pete de pe pereţii albi – toate datorate mulţimii de petreceri pe care el şi prietenii lui le organizaseră în cei cincizeci de ani de când erau colegi. Bine, aveau casa asta de douăzeci de ani şi se mutaseră în ea doar pentru că cea de dinainte începuse literalmente să cadă pe ei. Dacă se gândea bine, nici aceasta nu avea să mai dureze mai mult de doi ani.

Bryce era la jumătatea scării curbate, cu primele-lumini de la candelabrul de cristal reflectându-i-se în părul roşu, formând acel halo sclipitor. Cum de nu observase până atunci candelabrul care atârna într-o parte? Trebuie să fi rămas aşa de când Declan sărise de pe scară şi se agăţase de el, legănându-se în timp ce trăgea câte o duşcă din sticla lui de whisky. Căzuse aproape imediat, pentru că era prea beat ca să se ţină bine.

Dacă Regele Toamnei ar fi ştiut ce prostii fac ei în acea casă, nu i-ar mai fi lăsat în nici un caz, nici el, nici vreun alt Cap al Oraşului, să conducă diviziunea Feelor din Aux. Micah nu i-ar mai fi propus niciodată să îi ia locul tatălui său în consiliu.

Însă beţiile aveau loc doar în nopţile în care erau liberi. Niciodată atunci când erau de serviciu.

Bryce atinse podeaua uzată din stejar de la parter şi trecu pe lângă masa cu butoiul de bere, care ocupa cea mai mare parte a foaierului. Câteva pahare erau împrăştiate pe suprafaţa pătată, pictată de Flynn cu ceea ce hotărâseră cu toţii că era artă la cel mai înalt nivel: capul enorm al unui bărbat Fee care devora cu totul un înger, din care mai rămăseseră doar aripile fragile, care atârnau printre dinţii încleştaţi ai Feei. Desenul păru să se mişte atunci când Ruhn ajunse în capul scărilor. Ar fi putut să jure că îi făcuse cu ochiul.

Corect, apă. Avea nevoie de apă.

Bryce se strecură prin sufragerie, unde muzica bubuia atât de tare încât lui Ruhn îi clănţăniră dinţii în cap. Intră la timp să o vadă pe Bryce păşind legănat pe lângă masa de biliard din dosul camerei lungi, cavernoase. Câţiva luptători din Aux erau adunaţi în jurul ei, cu femei alături, prinşi de joc.

Prezida Tristan Flynn, fiul lordului Hawthorne, aşezat pe un fotoliu, cu o driadă frumuşică în poală. Ochii lui aveau acelaşi luciu precum cei ai lui Ruhn. Flynn îi oferi lui Bryce un zâmbet strâmb când se apropie. De obicei era suficient pentru ca femeile să i se caţăre în poală, aşa cum făcuse şi nimfa copacilor – sau, în cazul inamicilor, să se încrunte, pentru ca aceştia să fugă ca din puşcă.

Absolut mortali. Ar fi putut să fie mottoul familiei Flynn.

Bryce nu se opri, neimpresionată de frumuseţea lui clasică de Fee şi de muşchii considerabili, însă îi aruncă peste umăr:

– Ce dracu' i-ai dat?

Flynn se aplecă, eliberându-şi părul castaniu dintre degetele lungi ale driadei.

– De unde ştii că eu i-am dat?

Bryce se îndreptă spre bucătăria din spatele camerei, accesibilă după ce treceai pe sub o arcadă.

– Pentru că şi tu arăţi drogat ca dracu'.

Declan strigă la ea de pe canapeaua din celălalt capăt al sufrageriei. Avea un laptop pe genunchi şi un bărbat draki *foarte interesat*, pe jumătate întins peste el, care îşi trecea degetele cu gheare prin părul lui roşcat închis.

– Hei, Bryce! Cărui fapt îi datorăm onoarea?

Bryce îl arătă cu degetul pe Ruhn.

– Îl verific pe Ales. Cum merge rahatul ăla al tău şmecher de tehnologie, Dec?

De obicei, Declan Emmet nu aprecia atunci când cineva îi lua în derâdere cariera prosperă pe care şi-o construise pe baza spargerii

site-urilor web ale Republicii, cărora le cerea apoi sume uriaşe de bani pentru a le dezvălui punctele slabe, însă acum rânji:

– Întorc banii cu lopata în continuare.

– Mişto.

Bryce îşi continuă drumul spre bucătărie, dispărând din vedere. Câţiva dintre luptătorii din Aux se holbau acum spre bucătărie, cu vădit interes în ochi. Flynn mormăi uşor:

– Nu aveţi voie să vă atingeţi de ea, măgarilor.

Fusese suficient. Nu fusese nevoie de nici un fir din magia de pământ a lui Flynn, rară printre Feele din Valbara, predispuse magiei de foc. Ceilalţi îşi întoarseră imediat atenţia spre jocul de biliard. Ruhn îi aruncă prietenului său o privire recunoscătoare şi o urmă pe Bryce…

Dar ea era deja în uşă, cu o sticlă de apă în mână.

– Frigiderul tău e mai rău decât al meu.

Îi întinse sticla şi apoi o luă înapoi spre sufragerie. Ruhn bău în timp ce sistemul stereo din spate bubui primele note ale unui cântec, cu chitare plângăreţe. Bryce îşi lăsă capul într-o parte ascultând, cântărind.

Impuls de Fee – să fii atras de muzică şi să o îndrăgeşti. Poate că era singurul aspect al moştenirii ei genetice care nu o deranja. Ruhn îşi aminti cum îi arătase mişcările ei de dans pe când era adolescentă. Întotdeauna arăta atât de fericită când dansa. Nu avusese niciodată ocazia să o întrebe de ce renunţase.

Ruhn oftă, forţându-se să se *concentreze*, şi îi zise lui Bryce:

– Ce e cu tine aici?

Bryce se opri.

– Ţi-am spus: trebuie să vorbesc cu tine.

Ruhn păstră o mină impenetrabilă. Nu îşi amintea ultima oară când se deranjase să îl caute.

– De ce ar avea nevoie vara ta de scuze ca să vină să discute cu noi? întrebă Flynn.

Apoi şopti ceva în urechea delicată a driadei, ceva care o făcu să se îndrepte spre cei trei prieteni ai ei de la masa de biliard, legănându-şi şoldurile, ca să îi amintească parcă ce avea să piardă dacă aştepta prea mult.

– Ştie că suntem cei mai fermecători bărbaţi din oraş!

Nici unul dintre prietenii lui nu bănuise vreodată adevărul – sau cel puţin nu dăduse glas vreunei suspiciuni. Bryce îşi dădu părul peste umăr în timp ce Flynn se ridica din fotoliu.

– Am lucruri mai bune de făcut decât să…

– Să îţi petreci timpul cu nişte fraieri Fee!

Flynn încheie în locul ei, îndreptându-se spre barul încastrat într-unul dintre pereţi.

– Da, da. Ai spus asta de o sută de ori. Dar ce să vezi: iată-te aici, petrecându-ţi timpul cu noi, în umila noastră locuinţă.

În ciuda faptului că arăta complet lipsit de griji, într-o zi Flynn avea să moştenească titlul tatălui său: lord Hawthorne. Ceea ce însemna că, în ultimele decade, Flynn făcuse tot ceea ce îi stătuse în putinţă pentru a uita acest mic amănunt – şi secolele de responsabilităţi pe care le presupunea. Îşi turnă un pahar, apoi turnă încă unul, pe care i-l întinse lui Bryce.

– Dă-l pe gât, scumpo! Ruhn îşi dădu ochii peste cap. Dar… era aproape miezul nopţii şi ea era în casa lor, pe una dintre cele mai rău famate străzi din Piaţa Veche, când pe afară bântuia un criminal.

– Ai primit ordin *să te fereşti* de necazuri… şuieră Ruhn.

Bryce îşi flutură o mână, fără să se atingă de whisky-ul din cealaltă.

– Escorta mea imperială este afară. Sperie pe toată lumea, nu-ţi face griji!

Amândoi prietenii încremeniră. Bărbatul draki consideră că era un semn că trebuie să se retragă şi se îndreptă spre jocul de biliard din spatele lor, în timp ce Declan se răsuci ca să o privească pe Bryce. Ruhn întrebă doar:

– Cine?

Bryce zâmbi uşor, jucându-se cu whisky-ul din pahar.

– Este oare casa asta cu adevărat potrivită pentru Ales?

Flynn avea un început de zâmbet pe buze, dar Ruhn îi aruncă o privire care îl provoca să se apuce tocmai acum să aducă vorba de rahatul cu Născutul din Stele ca să vadă ce avea să păţească. În afara vilei şi a curţii tatălui său, titulatura nu îi adusese lui Ruhn decât o viaţă întreagă de tachinări din partea prietenilor.

– Să auzim, Bryce, spuse Ruhn. Erau şanse ca ea să fi venit până acolo doar ca să îl scoată din sărite.

Nu îi răspunse însă imediat. Nu, Bryce desenă întâi un cerc pe un pui de pernă, complet neimpresionată de cei trei luptători Fee care îi urmăreau fiecare mişcare. Tristan şi Declan fuseseră prietenii lui de când se ştia şi îi păziseră spatele întotdeauna, fără ezitare. Nu mai trebuia menţionat că erau nişte luptători bine antrenaţi şi foarte eficienţi, deşi îşi salvaseră unul altuia pielea de atâtea ori că Ruhn nici

nu mai ţinea şirul. Faptul că trecuseră prin Calvaruri împreună nu făcuse decât să le cimenteze legătura.

Calvarul era diferit în funcţie de fiecare persoană: pentru unii putea fi ceva simplu, cum ar fi învingerea unei boli sau depăşirea unui conflict personal. Pentru alţii însemna uciderea unui dragon sau a unui demon. Cu cât era mai măreaţă Feea, cu atât era mai dificil Calvarul.

Ruhn învăţase să îşi stăpânească umbrele de la verii lui urâcioşi din Avallen, avându-şi cei doi prieteni alături. Atunci trecuseră împreună prin Calvarurile lor, fiind cât pe ce să moară. Punctul culminant fusese atunci când Ruhn intrase în Peştera Prinţilor, o peşteră învăluită în ceaţă, şi ieşise cu Sabia Stelară, salvându-i şi pe ceilalţi.

Iar atunci când făcuse Saltul, câteva săptămâni mai târziu, Flynn, care abia făcuse şi el Saltul, fusese Ancora lui.

Declan întrebă, cu vocea lui profundă, care tună pe deasupra muzicii şi a vorbăriei:

– Ce se întâmplă?

Pentru o clipă, tupeul lui Bryce se mai domoli. Le aruncă o privire: hainele de civili, locul în care ştia că îşi ascund pistoalele, chiar şi atunci când se aflau în propria casă, ghetele negre şi cuţitele ascunse acolo. Ochii lui Bryce îi întâlniră pe ai lui Ruhn.

– Ştiu ce înseamnă privirea aia! mormăi Flynn. Înseamnă că nu vrei să auzim şi noi.

Bryce nu îşi luă privirea de la Ruhn şi zise:

– Mda.

Declan îşi închise laptopul.

– Chiar ai de gând să faci pe misterioasa?

Bryce se uită când la Declan, când la Flynn. Cei doi fuseseră de nedespărţit de la naştere.

– Voi aveţi cele mai mari guri din tot oraşul.

Flynn îi făcu cu ochiul.

– Credeam că îţi place gura mea.

– Visează tu în continuare, micule lord! rânji Bryce.

Declan chicoti, alegându-se cu un cot din partea lui Flynn şi cu paharul de whisky din partea lui Bryce.

Ruhn mai luă o gură de apă, încercând să îşi limpezească minţile.

– Destul! se răsti.

Mirtul ăla ameninţa să se întoarcă împotriva lui în timp ce o trăgea pe Bryce înapoi spre dormitorul lui. Intrară şi se aşeză pe pat.

– Ei bine?

Bryce se rezemă de uşa plină de găuri de la toate cuţitele care se aruncaseră în ea.

– Vreau să-mi spui dacă ai auzit ceva despre Regina Viperă.

Asta nu mirosea a bine.

– De ce?

– Pentru că trebuie să vorbesc cu ea.

– La naiba, ai înnebunit?!

Din nou, zâmbetul acela enervant al ei.

– Maximus Tertian a fost ucis pe teritoriul ei. Aux are ceva informaţii despre ceea ce făcea în acea seară?

– Şefa ta te-a trimis?

Părea clar ideea Jesibei Roga.

– Poate. Ştii ceva?

Îşi lăsă capul într-o parte din nou, părul acela mătăsos – acelaşi ca al tatălui ei – revărsându-i-se pe umăr.

– Da. Asasinarea lui Tertian a fost... în acelaşi stil ca uciderea Danikăi şi a haitei.

Lui Bryce îi dispăru orice urmă de zâmbet de pe chip.

– Nu Philip Briggs este autorul. Vreau să ştiu ce făcea Regina Viperă în acea noapte. Dacă Aux are vreo informaţie despre activităţile ei.

Ruhn îşi scutură capul.

– De ce eşti implicată în chestia asta?

– Pentru că mi s-a cerut să investighez.

– Nu te juca cu cazul ăsta. Spune-i şefei tale să stea deoparte. Asta este problema Guvernatorului.

– Şi Guvernatorul mi-a comandat mie să caut criminalul. Crede că eu sunt veriga de legătură dintre asasinate.

Grozav. Absolut fantastic. Isaiah Tiberian uitase să îi menţioneze acest mic amănunt.

– Ai vorbit cu Guvernatorul.

– Răspunde-mi la întrebare. Ştie Aux ceva despre locul în care se afla Regina Viperă în noaptea asasinatului lui Tertian?

Ruhn răsuflă.

– Nu. Am auzit că şi-a retras oamenii de pe străzi. A speriat-o ceva. Însă asta e tot ce ştiu. Stai dracului departe de toate astea. Am să-l sun pe Guvernator ca să-i spun că nu mai eşti detectivul lui personal.

Chipul lui Bryce luă acea alură de gheaţă precum a tatălui lor. Avea genul acela de privire care îi spunea că în spatele acelui exterior rece se

dezlănțuia o furtună sălbatică. Iar adevărata putere a tatălui și a fiicei deopotrivă nu stătea în forța pură, ci în controlul pe care îl aveau asupra lor înșiși, asupra acelor impulsuri.

Lumea o vedea pe sora lui din exterior ca fiind necugetată, sălbatică – însă el știa că Bryce fusese stăpână peste soarta ei încă dinainte să o cunoască. Ea era dintre acei oameni care, odată ce își fixau un țel, nu lăsau nimic să le stea în cale. Dacă voia să stea și să piardă timpul, asta făcea. Dacă voia să petreacă trei zile la rând, făcea asta. Dacă voia să îl prindă pe ucigașul Danikăi...

– Voi găsi persoana din spatele acestor asasinate! zise ea, cu o furie stăpânită. Dacă încerci cumva să te bagi, mă voi asigura că viața ta va fi un adevărat coșmar.

– Demonul pe care criminalul îl folosește este *letal*.

Văzuse fotografiile de la locul crimei. Gândul că Bryce scăpase la mustață, datorită faptului că era beată, îl dădea încă peste cap. Ruhn continuă, înainte ca ea să apuce să răspundă ceva.

– Regele Toamnei ți-a *spus* să stai departe de necazuri până la Summit. La dracu', ceea ce faci tu este exact opusul, Bryce!

– Ei bine, de acum este parte din jobul meu. Jesiba și-a dat acordul. Nu pot să refuz, nu-i așa?

Nu. *Nimeni* nu o putea refuza pe acea farmazoană.

Ruhn își îndesă mâinile în buzunarele de la spate ale pantalonilor.

– Jesiba ți-a zis vreodată ceva despre Cornul Lunei?

Bryce își ridică sprâncenele când îl auzi schimbând subiectul, însă având în vedere domeniul de expertiză al Jesibei Roga, ea era într-adevăr persoana care trebuia întrebată.

– Mi-a cerut să îl caut cu doi ani în urmă, îi răspunse Bryce obosită. Dar am ajuns într-un punct mort. De ce?

– Nu contează.

Ruhn își coborî privirea asupra amuletei mici din aur de la gâtul surorii sale. Măcar Jesiba îi oferise fărâma aceea de protecție. Era scumpă însă. Și puternică. Amuletele archesiene nu erau ieftine, mai ales pentru că existau doar câteva în întreaga lume. Ruhn dădu din cap spre ea.

– Să nu ți-o scoți.

Bryce își dădu ochii peste cap.

– Toată lumea din orașul ăsta mă crede proastă?

– Vorbesc serios. Pe lângă tot ce faci pentru job, dacă te mai apuci și să cauți pe cineva destul de puternic încât să poată invoca un demon ca acela, să nu îți scoți amuleta!

Cel puţin putea să îi amintească să fie deşteaptă.

Bryce deschise uşa.

– Dacă auzi ceva despre Regina Viperă, sună-mă.

Ruhn se încordă. Îi bubuia inima în piept.

– *Nu* o provoca.

– Pa, Ruhn!

Era suficient de disperat încât să spună:

– Voi merge cu tine la…

– *Pa*.

Şi apoi Bryce coborî pe scări, făcându-le cu mâna lui Declan şi lui Flynn, în felul acela al ei iritant. După care dispăru afară pe uşă, ca o divă.

Prietenii lui îşi întoarseră privirile întrebătoare spre etaj, acolo unde rămăsese Ruhn. Declan îşi avea încă paharul de whisky ridicat spre buze. Ruhn numără până la zece, ca să nu rupă în bucăţi cel mai apropiat obiect pe care putea pune mâna, apoi sări peste balustradă, aterizând cu atâta forţă încât pardoseala veche de stejar se cutremură.

Îi simţi, mai degrabă decât să îi vadă, pe prietenii lui venind din spate, cu mâinile gata să scoată armele, eliberate de băuturi, pentru că citiseră furia de pe chipul lui. Ruhn se repezi afară pe uşă, în noapte. La timp ca să o vadă pe Bryce traversând legănat strada. Spre... nenorocitul de Hunt Athalar.

– Ce dracu'! murmură Declan, oprindu-se lângă Ruhn, pe verandă.

Umbra Mortis părea enervat, cu mâinile încrucişate pe piept, cu aripile fluturând uşor, însă Bryce trecu pe lângă el fără să îi arunce măcar o privire. Ceea ce îl făcu pe Athalar să se întoarcă încet, cu braţele atârnându-i pe lângă corp, de parcă aşa ceva nu i se mai întâmplase niciodată, în întreaga lui existenţă mizerabilă.

Şi asta era suficient cât să îi trezească lui Ruhn pofta de sânge.

O luă spre stradă, cu mâna întinsă la maşina care frână brutal. Mâna îi lovi capota, cu degetele încârligate. Metalul se îndoise sub ele.

Înţelept, şoferul nu ţipă.

Ruhn o luă printre două sedane parcate, cu Declan şi Flynn pe urmele lui, chiar când Hunt se întorcea ca să vadă ce era cu toată agitaţia.

Într-o secundă îşi dădu seama despre ce era vorba şi îi apăru un început de zâmbet pe buze.

– Prinţe!

– Ce dracu' cauţi aici?

Hunt arătă cu capul spre Bryce, care dispărea deja în capătul străzii.

– Însărcinat cu protecţia.

– Hel, nu ai s-o supraveghezi tu!

Încă un detaliu pe care Isaiah Tiberian uitase să îl menţioneze.

Îngerul ridică din umeri.

– Nu eu decid.

Haloul de pe fruntea lui păru să se întunece în timp ce îi măsura pe Declan şi Flynn. Zâmbi, în ochii lui de onix scânteind provocarea nerostită.

Flynn, care îşi aduna puterile, cutremura pământul de sub pavaj. Asta nu făcu decât să crească zâmbetul de pe faţa lui Hunt.

– Spune-i Guvernatorului să pună pe altcineva să se ocupe de caz, zise Ruhn.

Zâmbetul lui Hunt se ascuţi.

– Nu e o opţiune. Este de expertiza mea.

Ruhn se zbârli în faţa acestei aroganţe. Sigur, Athalar era unul dintre cei mai buni vânători de demoni, dar, la naiba, l-ar fi acceptat mai degrabă pe Tiberian în cazul ăsta. În locul lui Umbra Mortis.

Cu un an în urmă, Comandantul Legiunii 33 nu fusese prost ca să se bage între ei, atunci când Ruhn se aruncase asupra lui Athalar, pentru că se săturase de comentariile lui batjocoritoare, la petrecerea extravagantă pe care Micah o organiza în fiecare lună martie, cu ocazia Echinocțiului de Primăvară. Îi rupsese câteva coaste lui Athalar, însă nenorocitul reuşise să îi dea un pumn care îi spărsese nasul, făcându-l să acopere cu sânge podelele sălii de bal din Comitium. Nici unul dintre ei nu fusese suficient de nebun încât să îşi folosească puterile în mijlocul unei camere aglomerate, însă pumnii fuseseră îndeajuns.

Ruhn calculă în cât de mare necaz s-ar băga dacă i-ar da din nou un pumn asistentului personal al Guvernatorului. Poate că suficient de mare încât să o facă pe Hypaxia Enador să refuze să se căsătorească cu el.

Ruhn întrebă autoritar:

– Ai aflat ce fel de demon a fost?

– Ceva care mănâncă prinţişori la micul dejun!

Ruhn îşi arătă colţii.

– Să mi-o sugi, Athalar.

Din degetele îngerului scăpărară fulgere.

– Trebuie să fie uşor să dai din gură când eşti finanţat de tăticul tău.

Hunt arătă cu mâna spre casa albă.

– El ţi-a cumpărat-o şi pe aia?

Umbrele lui Ruhn se ridicară ca să se opună fulgerelor care scânteiau din pumnii lui Athalar, făcând maşinile din spatele lui să tremure. Ruhn învăţase de la verii lui din Avallen cum să solidifice umbrele – cum să le poată mânui ca pe nişte bice şi scuturi, ori pentru a-şi chinui adversarul. Fizic şi mental.

Însă să amesteci magia şi drogurile nu era niciodată o idee bună. Atunci, pumni să fie. Nu era nevoie decât de unul singur, fix în faţa lui Athalar…

– Acum nu e nici momentul potrivit, nici locul potrivit, mormăi Declan.

Nu, nu era. Până şi Athalar păru să îşi aducă aminte de oamenii cu gurile căscate la ei, de telefoanele lor ridicate, care înregistrau totul. Şi de roşcata care se apropia de capătul străzii. Hunt rânji.

– Pa, măgarilor! O luă pe urmele lui Bryce, fulgere târându-se pe pavaj în urma lui.

Ruhn strigă după înger:

– La dracu'! Să nu o laşi să meargă la Regina Viperă.

Athalar îi aruncă o privire peste umăr, strângându-şi aripile cenuşii pe lângă trup. Privirea lui îi spunea că nu ştiuse de planurile lui Bryce. Îl trecu un fior de satisfacţie. Însă Athalar îşi văzu mai departe de drum, în timp ce oamenii se lipeau de clădiri ca să îi facă loc. Luptătorul rămăsese concentrat asupra gâtului dezvelit al lui Bryce.

Flynn îşi scutură capul ca un căţel ud.

– Sincer, nu pot să-mi dau seama dacă am halucinaţii sau nu.

– Eu unul aş vrea să am! mormăi Ruhn.

Ar fi trebuit să fumeze un munte de mirt ca să îşi potolească din nou iadul dinlăuntru. Dar dacă Hunt Athalar o supraveghea pe Bryce… Auzise destule zvonuri despre ce era în stare să îi facă Hunt unui oponent. Că, pe lângă un mare nenorocit, era şi necruţător, determinat şi cu adevărat brutal când venea vorba de eliminarea ameninţărilor.

Hunt era obligat să asculte de ordinul de a o proteja pe Bryce. Indiferent de orice altceva.

Ruhn îi studie în timp ce se îndepărtau. Bryce grăbea pasul, Hunt o ajungea din urmă. Dacă încetinea, făcea şi el acelaşi lucru. Ea îl împingea la dreapta, şi mai la dreapta... jos de pe trotuar şi fix în mijlocul

traficului; el evita la mustață vreo mașină care venea în viteză și apoi revenea pe trotuar.

Ruhn era pe jumătate tentat să se țină după ei, doar ca să urmărească bătălia egourilor.

– Am nevoie de o băutură! bombăni Declan.

Flynn aprobă și o luară amândoi înapoi spre casă, lăsându-l pe Ruhn singur în mijlocul străzii.

Era oare posibil să fie doar o coincidență că asasinatele reîncepuseră exact atunci când tatăl lui dăduse ordin să se găsească un obiect care dispăruse cu o săptămână înainte de moartea Danikăi?

I se părea... straniu. De parcă Urd ar fi șoptit ceva, înghiontindu-i.

Ruhn plănuia să afle de ce. Și avea de gând să înceapă prin a găsi Cornul.

Capitolul 17

Bryce tocmai ce reuşise să îl împingă pe Hunt în trafic, când acesta o întrebă:

– Îmi explici de ce a trebuit să mă ţin după tine ca un căţeluş toată noaptea?

Bryce îşi îndesă mâna în buzunarul de la pantaloni şi scoase o bucată de hârtie. Apoi i-o înmână lui Hunt, fără nici un cuvânt.

Hunt se încruntă.

– Ce e asta?

– Lista mea de suspecţi.

Îl lăsă să arunce o privire peste nume, apoi i-o luă de sub nas.

– Când ai făcut-o?

– Noaptea trecută, îi răspunse Bryce, dulce. Pe canapea.

Îi tremură falca.

– Şi când aveai de gând să îmi spui?

– După o zi pe care ţi-ai petrecut-o presupunând că sunt o femeie proastă şi fadă, care e mai preocupată de unghii decât de rezolvarea acestui caz.

– *Chiar* ţi-ai făcut unghiile.

Bryce îşi flutură unghiile frumoase prin faţa lui. Hunt părea pe jumătate gata să o muşte.

– Şi mai ştii şi ce *altceva* am făcut eu noaptea trecută?

Tăcerea lui o încânta.

– L-am cercetat puţin pe Maximus Tertian. Pentru că, în ciuda a ceea ce a zis Guvernatorul, este imposibil ca Danika să-l fi cunoscut. Şi ştii ce? Am dreptate. Şi bănuieşti cum ştiu că am dreptate?

– La dracu'! Apără-mă, Cthona! bombăni Hunt.

– Pentru că i-am căutat profilul pe Scânteia.

– Site-ul pentru întâlniri?

– Site-ul pentru întâlniri. Se pare că până şi vampyrii dubioşi caută iubirea, până la urmă. Profilul lui arăta că este într-o relaţie. Ceea ce se

pare că nu l-a oprit să se dea la mine, dar nu despre asta este vorba. Am mai făcut nişte săpături. Şi i-am găsit iubita.

– Ei, la naiba!

– Nu aveţi oameni în Legiunea 33 care ar trebui să se ocupe de asta?

Pentru că îngerul refuză să răspundă, Bryce zâmbi.

– Ghici unde lucrează iubita lui Tertian.

Lui Hunt i se aprinseră ochii. Îi răspunse printre dinţi:

– La salonul de frumuseţe de pe strada Samson.

– Şi ghici cine mi-a făcut unghiile şi mi-a povestit despre teribila pierdere a iubitului ei putred de bogat?

Hunt îşi trecu mâinile prin păr, cu o moacă atât de uluită încât Bryce chicoti.

– Potoleşte-te cu întrebările şi spune-mi dracului o dată, Quinlan! se răsti el.

Bryce îşi examină noile ei unghii superbe.

– Iubita lui Tertian nu avea idee cine ar fi vrut să îl omoare. A zis că cei din Legiunea 33 i-au pus câteva întrebări, dar că asta fusese tot. Aşa că i-am spus că şi eu am pierdut pe cineva.

Bryce depunea un efort pentru a nu-şi lăsa vocea să tremure atunci când îşi amintea de apartamentul însângerat.

– M-a întrebat pe cine, i-am spus şi ea a părut şocată când am întrebat-o dacă Tertian a fost prieten cu Danika. Mi-a spus că nu se cunoşteau. Zicea că ar fi ştiut dacă ar fi fost cunoscuţi, pentru că Danika era destul de faimoasă încât Maximus să se laude cu asta. Cel mai aproape de Danika s-a aflat în mod indirect – prin intermediul Reginei Viperă. Ale cărei unghii iubita lui Tertian le face în fiecare duminică.

– Danika o cunoştea pe Regina Viperă?

Bryce ridică lista.

– Munca Danikăi în Aux o făcea să fie prietenă ori duşman cu o mulţime de oameni. Regina Viperă era unul dintre ei.

Hunt păli.

– Chiar crezi că Regina Viperă a ucis-o pe Danika?

– Tertian a fost găsit mort chiar la graniţa ei. Ruhn a zis că şi-a retras oamenii noaptea trecută. Şi nimeni nu ştie ce puteri are. Ar fi putut să invoce un demon.

– Asta este o acuzaţie al dracului de gravă.

– Tocmai de aceea trebuie să cercetăm. Este singurul indiciu pe care îl avem.

Hunt îşi scutură fruntea.

– Bine. Pot să accept posibilitatea. Dar trebuie să ajungem la ea pe căile potrivite. Ar putea dura zile întregi sau chiar săptămâni până când ar accepta să se întâlnească cu noi. Poate mai mult, dacă îşi dă seama că o suspectăm.

Cu o persoană aşa cum era Regina Viperă, până şi legile erau flexibile.

Bryce pufăi.

– Nu mai fi atât de înglodat în reguli!

– Regulile sunt făcute pentru a ne ţine în viaţă. Fie le urmăm, fie nu mergem după ea.

Bryce îşi flutură mâna.

– Fie.

– Şi cum rămâne cu Ruhn? Tocmai ce ţi-ai târât vărul în treburile noastre.

Bryce răspunse înţepat:

– *Vărul meu* nu va rezista tentaţiei de a-i spune tatălui său că cineva din rasa Feelor a fost numit pentru o investigaţie imperială. Cum reacţionează, pe cine contactează, s-ar putea să fie demn de observat.

– Ce… Crezi că Regele Toamnei ar putea fi vinovat?

– Nu. Dar Ruhn a primit ordinul de a-mi spune să stau departe de necazuri în noaptea în care Maximus a fost asasinat. Poate că nenorocitul acela bătrân ştia şi el ceva. Ţi-aş sugera să le spui oamenilor tăi să îl urmărească. Să vadă ce face şi unde merge.

– Zeilor! oftă Hunt, trecând pe lângă nişte cetăţeni cu gurile căscate. Vrei să pun un spion pe urmele Regelui Toamnei, de parcă asta nu ar însemna violarea a aproximativ zece legi diferite?

– Micah a zis să facem orice e nevoie.

– Regele Toamnei are dreptul să ucidă pe oricine este descoperit urmărindu-l.

– Atunci ai face bine să le spui spionilor tăi să rămână ascunşi.

Hunt îşi întinse aripile.

– Nu te mai juca altă dată. Dacă ştii ceva, spune-mi.

– Aveam de gând să îţi spun totul după ce am terminat treaba la salon, de dimineaţă. Bryce îşi puse mâinile-n şolduri. Dar apoi mi-ai făcut o scenă.

– În fine, Quinlan. Să nu se mai repete. *Îmi spui* înainte să faci vreo mişcare.

– Am început să mă cam plictisesc de ordinele şi restricţiile tale.

– În fine! repetă el.

Bryce îşi dădu ochii peste cap. Ajunseseră la clădirea ei. Nici unul dintre ei nu se deranjă să spună la revedere, înainte ca Hunt să se avânte spre cer, ţintind acoperişul de vizavi, cu telefonul deja la ureche.

Bryce luă liftul până la etajul ei, meditând în tăcere la ceea ce se întâmplase. Fusese sinceră când îi spusese lui Hunt că nu credea că tatăl ei se afla în spatele morţii Danikăi şi a celor din haită. Nu se îndoia însă că ucisese alte persoane. Şi că ar fi fost în stare de orice ca să-şi păstreze coroana.

Regele Toamnei era un titlu de curtoazie pe care tatăl ei îl avea pe lângă acela de Cap al Oraşului – aşa cum era cazul pentru toţi cei şapte Regi Fee. Nu avea în fapt nici un regat. Chiar şi Avallen, insula verde condusă de Regele Cerb, era supusă Republicii.

Feele coexistaseră cu Republica încă de la întemeierea acesteia, dăduseră socoteală de la început legilor ei, însă li se permisese să se guverneze singuri şi să îşi păstreze titlurile antice pentru regi, prinţi şi restul nobilimii. Titluri care erau încă respectate de toţi – şi temute. Nu erau la fel de temuţi ca îngerii, cu puterile lor cereşti distructive, însă dacă voiau puteau provoca necazuri. Îţi puteau lua aerul din plămâni, te puteau îngheţa sau te puteau face să arzi din interior. Solas ştia că Ruhn şi cei doi prieteni ai lui puteau dezlănţui un adevărat Hel dacă erau provocaţi.

Dar ea nu avea de gând să dezlănţuie nimic în acea noapte. Îşi dorea să se strecoare uşor prin echivalentul Gheenei din Midgard.

Tocmai de aceea aşteptă treizeci de minute înainte de a-şi prinde un cuţit de ghetele negre din piele. Apoi puse ceva şi mai periculos în buzunarul de la spate al blugilor ei negri, ascuns sub geaca de piele. Lăsă luminile şi televizorul aprinse, draperiile parţial trase – suficient cât să îi blocheze lui Hunt vederea, astfel încât să nu o observe atunci când iese pe uşă.

Se strecură pe scara din spate şi ieşi în aleea mică unde se afla prins cu lanţul scuterul ei. Bryce trase aer în piept, pregătindu-se pentru ce avea să urmeze, şi apoi îşi potrivi casca pe cap.

Traficul nu se mişca. Desfăcu scuterul ivoriu Firebright 3500, legat cu lanţul de un felinar şi îl împinse pe aleea pietruită. Aşteptă să treacă celelalte scutere, biciclete şi motociclete, apoi se avântă în trafic. Lumea părea întunecată prin vizorul căştii ei.

Mama ei se plângea încă în privinţa scuterului, implorând-o să folosească o maşină până când făcea Saltul, dar Randall insista mereu că

Bryce se descurcă. Bineînţeles, nu le povestise niciodată despre diferitele accidente pe care le avusese cu scuterul, dar... mama ei avea o viaţă de muritoare. Bryce nu voia să-i mai mănânce şi ea din zile.

Bryce goni pe una dintre arterele principale, pierzându-se în ritmul oraşului, strecurându-se printre maşini şi ocolind pietoni. Lumea era doar o ceaţă aurie de lumină amestecată cu umbre adânci, cu neoanele orbitoare deasupra şi accente strălucitoare de la scânteile de magie stradală. Chiar şi podurile micuţe pe care le trecea, întinse peste nenumăraţii afluenţi ai râului Istros, aveau ghirlande de lumini sclipitoare, care pâlpâiau pe valurile apei întunecate de dedesubt.

Sus, deasupra Străzii Principale, cerul nopţii era acoperit de un luciu argintiu, care tivea norii în care malakimii cinau şi petreceau. Strălucirea pală era secţionată doar de flacăra roşie de la semnul Industriilor Redner, din vârful unui zgârie-nor din inima districtului.

Puţini oameni treceau pe străzile din DCA la acea oră şi Bryce se asigură că îl străbate pe cât de repede posibil. Îşi dădu seama că a intrat în Piaţa de Carne, nu după vreo stradă sau semn, ci după intensitatea întunericului.

Pe cerul de deasupra clădirilor joase de cărămidă înghesuite una într-alta nu se vedea nici o lumină. Întunericul era aici permanent, pe alei şi pe sub maşini, cele mai multe felinare fiind sparte.

Bryce opri pe o stradă îngustă, unde din câteva maşini boţite pentru livrări se descărcau cutii cu fructe verzi, ţepoase şi lăzi pline cu nişte creaturi asemănătoare crustaceelor, care păreau conştiente de faptul că se aflau în captivitate şi că urmează să piară în cazanele cu apă clocotită dintr-un cort cu mâncare.

Bryce încercă să le evite ochii negri şi bulbucaţi, care o priveau rugători prin barele de lemn, în timp ce îşi parca scuterul lângă un depozit oarecare. Îşi scoase casca şi aşteptă.

Vânzătorii şi cumpărătorii deopotrivă o ocheau, încercând să îşi dea seama dacă vindea ceva sau era de vânzare. În crescătoriile de dedesubt, săpate adânc în pântecele Midgardului, se aflau trei niveluri doar pentru carne. În cea mai mare parte erau oameni, cât de cât în viaţă, deşi ea auzise de unele locuri specializate şi pentru alte gusturi. Orice fetiş putea fi cumpărat; nu exista nimic tabu. Corciturile erau preţuite: se puteau vindeca mai repede şi mai bine decât oamenii. O investiţie înţeleaptă pe termen lung. Erau şi câţiva Vaniri, sclavi legaţi cu atât de multe farmece încât nu aveau nici o speranţă de scăpare. Doar cei bogaţi îşi permiteau să cumpere câteva ore cu ei.

Bryce verifică ceasul de la scuter. Îşi puse mâinile-n sân şi se rezemă de scaunul din piele.

Şi atunci, Umbra Mortis ateriză la pământ, fisurând piatra cubică în jurul lui.

Lui Hunt îi străluciră practic ochii atunci când spuse, în mijlocul celor de pe stradă, care nu ştiau pe unde să se mai ascundă:

– *Am să te omor.*

Capitolul 18

Hunt năvăli spre Bryce, călcând peste fragmentele de piatră rămase după aterizarea lui. Îi simţise parfumul de liliac şi nucşoară în aer, din clipa în care ieşise pe uşa din spate a clădirii ei. Iar când îşi dăduse seama unde, mai precis, se îndrepta cu acel scuter…

Bryce avu tupeul să îşi ridice mâneca de la geaca de piele, să se încrunte la încheietura goală a mâinii şi să zică:

– Ai întârziat două minute.

Avea să o strângă de gât. Era ceva ce ar fi trebuit făcut cu mult timp în urmă.

Bryce zâmbi provocator, ca şi cum i-ar fi zis c-ar vrea să-l vadă încercând numai, şi veni alene spre el, lăsând în urmă scuterul şi casca.

Incredibil. La dracu'! In-cre-di-bil!

Hunt mârâi:

– N-ai să mai găseşti scuterul ăla acolo când ne întoarcem.

Bryce îşi flutură genele, umflându-şi părul tuflit de la cască.

– Bine că ţi-ai făcut o aşa intrare. Nu va mai îndrăzni nimeni să îl atingă acum. Nu când îl am pe Umbra Mortis drept companion războinic.

Într-adevăr, toţi se făceau mici în faţa lui, unele persoane ascunzându-se pe după lăzi. Bryce se îndreptă spre una dintre uşile care dădeau în labirintul cu legături subterane dintre depozitele care alcătuiau cartierele districtului.

Nici măcar Micah nu avea oameni acolo. Piaţa de Carne avea propriile ei legi şi metode prin care să le aplice.

Hunt bombăni:

– Ţi-am spus că trebuie urmate anumite protocoale dacă vrem să avem vreo şansă de a intra în legătură cu Regina Viperă...

– N-am venit aici ca să iau legătura cu Regina Viperă.

– Poftim?

Nimeni nu își mai aducea aminte de cât timp Regina Viperă conducea Piața de Carne. Hunt se decisese – toți îngerii deciseseră asta, fie că erau civili sau din Legiune – să stea departe de metamorful reptilian, a cărui formă de șarpe se zvonea că este de-a dreptul înfiorătoare. Înainte ca Bryce să apuce să răspundă, Hunt zise:

– Am început să mă cam satur de rahatul ăsta, Quinlan.

Bryce își arătă colții.

– Iartă-mă dacă egoul tău fragil nu poate să facă față faptului că știu ce dracului fac.

Hunt își deschise gura, apoi o închise la loc. Bine, da, o judecase greșit mai devreme, dar ea nici măcar nu îi dăduse un semn cât de mic că ar fi interesată de investigație. Sau că nu încerca să îi pună bețe în roate.

Bryce își continuă drumul, trecând prin ușile deschise ale depozitului fără să mai scoată un cuvânt.

Atunci când erai membru în Legiunea 33 – sau în oricare altă legiune – era ca și cum ai fi avut o țintă pe spate, așa că Hunt își verifică armele plasate în buzunarele costumului său inteligent construit, în timp ce o urma pe Bryce.

Putoarea trupurilor și a fumului i se prindea uleioasă de față. Hunt își strânse bine aripile pe lângă corp. Frica pe care le-o inspira persoanelor de pe străzi nu avea aceeași intensitate în interiorul pieței înțesate cu tarabe șubrede, cu vânzători și cu mâncăruri. Fumul plutea pretutindeni, iar mirosul înțepător al sângelui și al magiei îi invada nările. Și, deasupra tuturor, pe peretele din fundul acelui spațiu enorm, se afla un mozaic impunător, ale cărui pietre fuseseră luate dintr-un templu antic din Pangera, restaurate și apoi așezate cu grijă și atenție la detalii pentru a recrea originalul, în ciuda faptului că reprezenta ceva sinistru: moartea cu mantie neagră și glugă pe cap, fața ei scheletică zâmbind în timp ce ținea într-o mână o coasă și în cealaltă o clepsidră. Deasupra capului ei fuseseră săpate următoarele cuvinte, în cea mai veche dintre limbile antice ale Republicii:

Memento mori.

Amintește-ți că vei muri.

Era menită să fie o invitație la distracție, care să te facă să trăiești fiecare moment ca și cum ar fi fost ultimul, pentru că ziua de mâine nu era garantată, nici măcar pentru Vanirii care îmbătrâneau încet. *Amintește-ți că vei muri și bucură-te de fiecare plăcere pe care lumea*

are să ţi-o ofere. Adu-ţi aminte că vei muri, şi nimic din toate aceste treburi ilegale nu va mai conta oricum. Adu-ţi aminte că vei muri, deci cui îi pasă câţi oameni vor suferi din cauza acţiunilor tale?

Bryce trecu legănat pe lângă el, părul ei strălucind ca miezul unui rubin. Razele luminilor se opreau pe geaca ei uzată din piele, scoţând în relief cuvintele pictate pe negru, de o mână feminină, cu litere colorate. Şi le traduse din instinct, şi acestea fiind în limba antică, de parcă Urd însăşi îşi alesese acel moment ca să îi scoată în cale cele două fraze străvechi.

Prin iubire, totul este posibil.

O frază atât de drăguţă părea o glumă într-un loc ca acela. Ochi lucitori o urmăreau pe Quinlan din spatele tarabelor, dar umbrele îşi fereau imediat privirea când îl vedeau pe el la dreapta ei.

Se abţinea cu greu să nu o smulgă din acel loc. Chiar dacă voia ca investigaţia să fie rezolvată, astfel încât să rămână doar zece minunate crime până la libertate, faptul că veniseră acolo era un risc colosal. La ce îi folosea libertatea dacă avea să sfârşească într-un tomberon din spatele depozitelor?

Poate că asta îşi dorea. Să îl atragă acolo – să se folosească de însăşi Piaţa de Carne ca să îl ucidă. I se părea puţin probabil, dar îşi păstră un ochi la ea.

Bryce cunoştea drumul. Îi ştia pe câţiva dintre vânzători, după câte se înţelegea din schimburile de priviri şi capetele plecate. Hunt îl reţinu pe fiecare în parte: un lucrător în metal, specializat în mecanisme miniaturale, foarte complexe; o vânzătoare de fructe exotice; o femeie cu faţă ca de bufniţă care avea o varietate de pergamente şi cărţi legate în materiale care numai piele de vacă nu erau.

– Lucrătorul în metal mă ajută să identific dacă un artefact este fals.

Bryce îi explică în timp ce ocoleau fumul şi aburii de la un cuptor pentru mâncare. Cum băgase de seamă că o studia, Hunt nu avea idee.

– Iar doamna de la fructe are *durian* primăvara şi toamna – mâncarea preferată a lui Syrinx. Îmi împute toată casa, dar e nebun după el.

Bryce ocoli cu îndemânare un tomberon aproape plin ochi cu farfurii folosite, oase şi şerveţele murdare. Apoi o luă pe nişte scări abrupte spre mezanin. La fiecare câteva zeci de centimetri în sus se afla câte o uşă.

– Şi cărţile?

Hunt nu se putu abţine să nu întrebe. Bryce părea să numere uşile, mai degrabă decât să se uite la numere. Apoi îşi dădu seama că nu existau numere.

– Cărţile rămân o poveste pentru altă dată.

Bryce se opri în faţa unei uşi de un verde mazăre, cu vopseaua sărită şi scobituri adânci. Hunt amuşină, încercând să îşi dea seama ce se afla de cealaltă parte. Nimic, din câte îşi putea da el seama. Se pregăti sufleteşte, cu mâinile aproape de arme.

Bryce deschise uşa, fără să se deranjeze să ciocăne, dezvăluind lumânări pâlpâinde şi... saramură. Sare. Fum şi ceva care îţi usca ochii.

Bryce se strecură pe holul îngust spre camera de zi spre care ducea. Încruntat, Hunt închise uşa şi o urmă, cu aripile lipite de corp ca să nu le atingă de pereţii scorojiţi şi uleioşi. Dacă Quinlan murea, oferta lui Micah pica.

Lumânări albe şi ivorii pâlpâiau în timp ce Bryce păşea pe covorul verde. Hunt încerca să nu îşi arate dezgustul. O canapea ruptă şi deşelată era lipită de un perete, de un altul – un fotoliu din piele cu jumătate din puf ieşind la vedere, iar peste tot în jurul camerei, pe mese şi pe teancuri de cărţi şi scaune deteriorate se aflau borcane, castroane şi pahare pline cu sare.

Sare albă, sare neagră, sare gri – de diferite mărimi: de la pudră la fulgi şi până la bucăţi mari şi zgrunţuroase. Săruri care protejau împotriva puterilor întunecate. Împotriva demonilor. Mulţi dintre Vaniri îşi construiau casele cu lespezi de sare la temelie. Se zicea că întreaga bază a palatului de cristal în care locuiau Asterii era o lespede de sare. Că acesta fusese construit deasupra unui zăcământ natural.

Hel, nu mai văzuse în viaţa lui atâtea varietăţi de sare la un loc. În timp ce Bryce o lua pe holul întunecat din stânga, care dădea spre trei uşi, Hunt şuieră:

– Te rog, spune-mi...

– Ţine-ţi părerile pentru tine şi nu mai da ochii peste cap! se răsti Bryce.

Apoi grăi în întuneric:

– Am venit să cumpăr, nu să ridic.

Una dintre uşi se deschise şi un satir cu pielea palidă şi părul negru veni spre ei, cu picioarele lui păroase ascunse de pantaloni. Probabil

că pălărioara de paj îi ascundea coarnele mici, răsucite. Tropăitul copitelor îi dădea însă de gol rasa.

Bărbatul abia îi ajungea lui Bryce până la piept, trupul lui mic fiind jumătate din mărimea taurilor pe care Hunt îi văzuse sfâşiind inamicii în bucăţi pe câmpul de luptă. Şi pe care îi înfruntase el însuşi în arena lui Sandriel. Pupilele bărbatului, asemănătoare cu cele ale unei capre, se dilatară.

Teamă – şi nu provocată de prezenţa lui Hunt, îşi dădu acesta seama tresărind. Bryce îşi înmuie degetele într-un bol din plumb, plin cu sare roz. Luă puţină în degete şi o presără deasupra unei farfurii.

– Am nevoie de obsidian.

Satirul se foi, bătând uşor din copite, frecându-şi gâtul palid şi păros.

– Nu procurăm aşa ceva.

Bryce zâmbi uşor.

Se îndreptă spre un alt bol şi amestecă sarea neagră, fină ca o pudră, care se afla în el.

– O bucată întreagă de sare obsidiană, gradul A. Şapte bani, două sute de grame. Acum.

Bărbatul scutură din cap.

– Este ilegal.

– Îmi citezi mottoul Pieţei de Carne sau încerci să-mi spui că fix de ce am eu nevoie tu nu ai?

Hunt cercetă camera. Sare albă pentru purificare; roz pentru protecţie; gri pentru vrăji; roşie pentru… uitase pentru ce dracu' era cea roşie. Dar obsidiană… La naiba!

Hunt se bază pe secolele de antrenament pentru a-şi ascunde mirarea de pe chip. Sărurile negre erau folosite pentru a invoca direct demonii – care treceau direct prin Falia Nordică – sau pentru diferite vrăji întunecate. O sare care era mai întunecată decât cea neagră, o sare ca obsidianul... Putea să aducă ceva mare.

Hel era despărţit de lumea lor prin timp şi spaţiu, însă putea totuşi să fie accesat prin intermediul portalurilor gemene pecetluite, de la polul nord şi sud – respectiv prin Falia Nordică şi prin Falia Sudică. Sau de idioţi care încercau să invoce demoni cu ajutorul sărurilor care aveau diferite puteri.

O mulţime de porcării dubioase, îşi zisese dintotdeauna Hunt. Singurul lucru bun atunci când se foloseau sărurile era că putea fi invocat doar un demon odată. Deşi, dacă lucrurile nu mergeau

conform planului, cel care invoca putea sfârşi mort. Iar demonul invocat putea rămâne blocat în Midgard.

Era şi motivul pentru care creaturile existau încă în lumea lor: cea mai mare parte a lor fuseseră vânate după vechile războaie dintre tărâmuri, însă din când în când se întâmpla ca vreuna să scape. Şi se înmulţea, de cele mai multe ori cu forţa.

În urma acelor uniri groaznice rezultau daemonaki. Cei mai mulţi dintre cei aflaţi pe străzi aveau sângele diluat, erau încarnări mai slabe şi hibrizi ale raselor pure de demoni din Hel. Cei mai mulţi dintre ei erau proscrişi, fără altă vină decât moştenirea genetică, şi de obicei munceau din greu ca să se reintegreze în Republică. Însă un demon pur, scăpat din Hel, de cel mai jos rang, putea să afecteze un întreg oraş. Erau secole deja de când Hunt fusese însărcinat cu vânarea lor.

Aşadar, satirul trebuie să fi fost un mare dealer dacă avea sare obsidiană.

Bryce făcu un pas spre el. Bărbatul bătu în retragere. În ochii ei de chihlimbar străluci un amuzament sălbatic, fără îndoială moştenire din partea ei de Fee. Ce departe era de petrecăreaţa care îşi făcea unghiile la salon!

Hunt se încordă. Nu putea să fie într-atât de nesăbuită, nu-i aşa? Să îi demonstreze lui că ea ştia cum şi putea cu uşurinţă să procure acelaşi tip de sare care fusese probabil folosit pentru a invoca demonul care îi uciseseră pe Tertian şi pe Danika? Primi încă o bilă în dreptul numelui ei din lista suspecţilor pe care o păstra în minte.

Bryce ridică un umăr.

– Aş putea să o chem pe regina ta. Să vedem ea ce spune.

– Tu… tu nu ai rangul pentru a o putea invoca pe *ea*.

– Nu. Nu îl am. Dar fac pariu că, dacă cobor şi încep să ţip după Regina Viperă, ea o să se târască din gaura ei ca să vadă ce-i cu toată agitaţia.

Solas arzător, vorbea serios?!

Satirului îi apărură broboane de sudoare pe frunte.

– Sarea obsidiană este prea periculoasă. Nu pot, conştient fiind, să o vând.

– Asta i-ai spus şi lui Philip Briggs când i-ai vândut-o pentru bombele lui? întrebă Bryce.

Hunt îngheţă, iar satirul căpătă o paloare bolnăvicioasă. Îi aruncă o privire lui Hunt, observând haloul pe care îl avea pe frunte, uniforma pe care o purta.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti. Eu... eu am fost găsit nevinovat de investigatori. Nu i-am vândut niciodată lui Briggs, nimic.

– Sunt sigură că te-a plătit cu bani gheaţă, ca să nu poată fi depistaţi.

Bryce căscă.

– Uite ce e, sunt obosită şi mi-e foame şi nu am chef de jocul ăsta. Spune-mi care îţi este preţul ca să-mi văd de drum.

Ochii aceia ca de capră se aţintiră asupra lui Bryce.

– Cincizeci de mii de bani de aur.

Bryce zâmbi, în timp ce Hunt încerca să nu dea drumul blestemelor.

– Ştiai că şefa mea a plătit cincizeci de mii ca să vadă cum nişte câini din Hel sfâşie în bucăţi un satir? Mi-a zis că au fost cele mai frumoase minute din viaţa ei mizerabilă.

– Patruzeci şi cinci.

– Nu-mi irosi timpul cu oferte fără sens.

– N-am să scad sub treizeci. Nu pentru atât de mult obsidian.

– Zece.

Zece mii de bani de aur era tot revoltător de mult. Însă sărurile pentru invocare erau extraordinar de valoroase. Câţi demoni vânase din cauza lor? Câte trupuri dezmembrate nu văzuse pentru că invocările merseseră prost? Sau, tocmai pentru că merseseră bine, în cazul atacurilor direcţionate.

Bryce îşi scoase telefonul.

– În cinci minute, Jesiba aşteaptă să o sun şi să îi spun că sarea obsidiană este în posesia mea. În şase minute, dacă *nu* dau acel telefon, cineva va bate la uşă. Şi nu mă va căuta pe mine.

Sincer, Hunt nu putea să îşi dea seama dacă Quinlan blufează. Era posibil să nu îi fi spus nimic – ar fi putut să primească ordinul de la şefa ei când el se afla pe acoperiş. Dacă Jesiba avea de-a face cu ceea ce sarea obsidiană implica, fie din proprie iniţiativă sau pentru Regele din Adâncuri... Poate că Bryce nu comisese crimele, ci mai degrabă le facilitase.

– Patru minute, zise Bryce.

Satirului îi alunecă sudoarea de-a lungul tâmplei, până în barba deasă. Tăcere.

În ciuda suspiciunilor lui, Hunt avea sentimentul că această misiune ori avea să fie al dracului de distractivă, ori un adevărat coşmar. Dacă îl conducea spre ţelul lui, nu conta pentru el care dintre cele două era.

Bryce se lăsă pe braţul fotoliului putrezit şi începu să tasteze în telefon, arătând ca o tânără obişnuită care vrea să evite interacţiunea socială.

Satirul se întoarse spre Hunt.

– Tu eşti Umbra Mortis.

Înghiţi un nod.

– Tu eşti unul dintre triari. Tu ne protejezi – tu îl serveşti pe Guvernator.

Înainte ca Hunt să apuce să răspundă, Bryce îşi ridică telefonul ca să îi arate o fotografie cu doi căţeluşi dolofani şi pufoşi.

– Ia uite pe cine a adoptat vărul meu! Acela este Osirys, iar cel din dreapta e Set.

Îi luă telefonul din faţă înainte să apuce să se gândească la o replică, degetele glisându-i rapid pe ecran.

Îi aruncă însă o privire lui Hunt pe sub genele ei dese. *Bagă-te în horă*, părea să-i spună. Aşa că Hunt zise:

– Drăguţi căţei! Satirul scânci. Bryce îşi ridică fruntea. Părul ei roşu era poleit cu argintiu de la lumina ecranului.

– Credeam că alergi să aduci sarea. Poate că asta ar trebui să faci, având în vedere că mai ai…

Bryce se uită la telefon, butonând încă.

– Aha. Nouăzeci de secunde.

Deschise ceea ce părea a fi o serie de mesaje şi începu să tasteze.

Satirul şopti:

– D-douăzeci de mii.

Bryce ridică un deget spre el.

– Îi răspund vărului meu. Lasă-mă două secunde! Satirul tremura atât de tare, încât lui Hunt aproape că îi părea rău. Aproape, până când…

– Zece, zece la naiba! Zece!

Bryce zâmbi.

– Nu-i nevoie să ţipi, toarse ea.

Apăsă apoi un buton şi telefonul sună.

– Da? răspunse farmazoana de la primul apel.

– Cheamă-ţi înapoi câinii.

Un râs plin, feminin.

– S-a făcut.

Bryce îşi lăsă jos telefonul.

– Ei bine?

Satirul se grăbi în spate, copitele bocănindu-i pe podelele vechi şi îi aduse într-o clipă o bucată de sare împachetată. Mirosea groaznic a pământ şi mucegai. Bryce ridică o sprânceană.

– Pune-o într-o sacoşă.

– Nu am o…

Bryce îi aruncă o privire. Satirul găsi una.

Era o pungă pentru cumpărături, cam murdară, însă tot era mai bine decât să ţină în mână, în public, bucata de sare.

Bryce o cântări din ochi.

– Are un gram peste.

– Este şapte cu şapte! Exact cât ai cerut! Toate sunt tăiate aşa.

Şapte – numărul sfânt. Sau diabolic, depinde de cel căruia te închinai. Şapte Asteri, şapte dealuri în Oraşul lor Etern, şapte cartiere şi şapte Porţi în Oraşul Semilunii; şapte planete şi şapte cercuri în Hel, cu şapte prinţi care le conduceau, unul mai întunecat decât celălalt.

Bryce îşi plecă fruntea.

– Dacă o măsor şi nu e…

– Este! chiţăi satirul. Hel, este!

Bryce tastă ceva pe telefon.

– Zece mii transferate către tine chiar acum.

Bryce o luă spre ieşire şi Hunt o urmă, cu satirul pe jumătate speriat, pe jumătate furios în spatele lor.

Bryce deschise uşa, rânjind mulţumită, iar Hunt era cât pe ce să înceapă să ceară nişte răspunsuri, când fata se opri. Se opri şi el când văzu cine se afla afară.

Femeia înaltă, cu pielea de culoarea lunii, era îmbrăcată într-o salopetă aurie, cu cercei aurii în urechi, care atârnau mai lungi decât părul ei tuns bob. Avea buzele pline date cu un ruj mov, atât de închis încât părea aproape negru, iar ochii ei extraordinar de verzi… Hunt o recunoscu doar după ochi.

Avea o înfăţişare întru totul umanoidă, cu excepţia ochilor. Complet verzi, cu striaţii de jad şi aur. Erau întrerupţi de o pupilă despicată, care în acel moment, în luminile de la depozit, era subţire ca o lamă. Ochii unui şarpe.

Sau ai Reginei Viperă.

Capitolul 19

Bryce îşi trecu pe umăr sacoşa de cârpă, cercetând-o pe Regina Viperă.

– Drăguţă ţinută!

Metamorful şarpe zâmbi, arătându-şi dinţii strălucitor de albi – şi caninii care erau uşor mai ascuţiţi. Şi mai subţiri.

– Drăguţ bodyguard!

Bryce ridică din umeri în timp ce ochii şarpelui alunecau pe fiecare centimetru din trupul lui Hunt.

– Nimic la mansardă, dar restul funcţionează perfect.

Hunt înlemni. Buzele movulii ale femeii se ridicară într-un zâmbet.

– Nu l-am mai auzit niciodată pe Hunt Athalar descris astfel, dar sunt sigură că generalul apreciază.

Hunt tresări la auzul titlului aproape uitat. Da, era foarte probabil ca Regina Viperă să fi fost în viaţă pe timpul Căderii. Ca ea să îl fi ştiut pe Hunt nu drept unul dintre triarii Legiunii 33 sau Umbra Morţii, ci ca General Hunt Athalar, Comandant Înalt al legiunilor Arhanghelului Shahar.

Şi Bryce îl trăsese cu lesa timp de două zile. Fata aruncă o privire peste umăr şi îl văzu pe Hunt cercetând-o pe Regina Viperă şi pe cei patru bărbaţi Fee care o flancau. Dezertori de la curtea tatălui ei – asasini antrenaţi să folosească nu doar armele, ci şi specialitatea reginei: venin şi otrăvuri.

Nici unul dintre ei nu se obosi să o bage în vreun fel în seamă.

Regina Viperă îşi plecă într-o parte capul, părul ei tăiat cu precizie alunecând ca o mătase neagră. La etajul de dedesubt, patronii îşi vedeau de treabă, fără să ştie că cea care îi conducea îi onora cu prezenţa.

– Se pare că ai făcut ceva cumpărături.

Bryce ridică uşor din umeri.

– Îmi place să mă tocmesc. Şi tărâmul tău e cel mai bun loc pentru asta.

– Credeam că şefa ta te plăteşte destul de bine încât să nu te înjoseşti cu târguieli. Ori cu folosirea sărurilor.

Bryce se forţă să zâmbească, să îşi controleze bătăile inimii, ştiind foarte bine că femeia ar fi putut să i le simtă. Putea să simtă frica. Putea probabil să simtă şi ce fel de sare atârna în sacoşa ei de pe umăr.

– Doar pentru că am un salariu bun nu înseamnă că trebuie să mă las jupuită de bani.

Regina Viperă îşi mută privirea de la ea la Hunt.

– Am auzit că voi doi aţi fost văzuţi împreună prin oraş.

Hunt mormăi:

– Este strict secret.

Regina Viperă îşi ridică una dintre sprâncenele negre, atent pensate, aluniţa mică de sub coada ochiului schimbându-şi poziţia odată cu mişcarea. Unghiile vopsite cu ojă aurie luciră atunci când îşi băgă mâna în buzunarul de la salopetă, ca să scoată o brichetă incrustată cu rubine care formau o viperă în poziţie de atac. În câteva clipe îi apăru o ţigară între buzele movulii. Bryce şi Hunt urmăriră tăcuţi cum şi-o aprinde şi trage fumul adânc în piept, în timp ce gărzile le monitorizau fiecare mişcare. Fumul năvăli afară printre acele buze întunecate:

– Lucrurile au început să fie interesante zilele astea.

Bryce se răsuci spre ieşire.

– Mda. Să mergem, Hunt.

Unul dintre gardieni păşi în faţa ei – un metru nouăzeci de graţie şi muşchi de Fee.

Bryce se opri brusc, iar Hunt aproape se izbi de ea – mormăitul lui fiind probabil primul şi singurul avertisment pentru bărbat. Însă gardianul abia îi aruncă o privire reginei lui, cu totul înrobit. Era cel mai probabil dependent de veninul pe care ea îl secreta şi apoi îl împărţea celor din cercul ei intim.

Bryce se uită peste umăr la Regina Viperă, care stătea încă rezemată de tocul uşii, fumând o ţigară.

– Va fi o perioadă bună pentru făcut afaceri – observă regina – atunci când jucătorii-cheie vor fi aici pentru Summit. Atâţia membrii ai elitelor, toţi cu propriile lor… interese.

Hunt era destul de apropiat de spatele lui Bryce, astfel încât aceasta îi simţea vibraţia trupului puternic. Ar fi putut să jure că o

trecu un curent electric pe şira spinării. Dar Hunt nu zise nimic.

Regina Viperă nu făcu decât să îşi întindă o mână spre holul din spatele ei, unghiile aurii lucindu-i în lumină.

– Biroul meu, dacă poftiţi.

– Nu! zise Hunt. Plecăm.

Bryce făcu un pas spre Regina Viperă.

– Luaţi-o înainte, Majestate!

Şi Regina Viperă asta făcu. Hunt merse ca un arici la dreapta lui Bryce, însă aceasta îşi păstră privirea aţintită spre părul tuns bob al femeii din faţa ei. Gardienii acesteia păstrau o oarecare distanţă, astfel încât lui Hunt i se păru destul de sigur încât să murmure:

– Asta este o idee teribil de rea.

– Azi-dimineaţă te plângeai că nu fac nimic! îi răspunse Bryce în şoaptă.

Trecură în urma Reginei Vipere pe sub o arcadă şi apoi în jos, pe nişte scări. De dedesubt, se auzeau strigăte şi urale de întâmpinare.

– Şi acum că fac ceva, tot te plângi? Bryce pufăi. Vino-ţi în fire, Athalar!

Hunt îşi încleştă din nou falca. Îşi mută însă privirea spre blocul de sare care îi atârna în sacoşa de pe umăr.

– Ai cumpărat sarea pentru că ştiai că asta îi va atrage atenţia.

– Tu mi-ai zis că ar putea dura săptămâni întregi până când să o putem întâlni. M-am hotărât să trec peste toate porcăriile.

Bryce bătu în sacoşă, sarea bocănind înăuntru.

– Ţâţele Cthonei! mormăi Hunt, scuturându-şi capul.

Ajunseseră la un nivel inferior, unde pereţii erau din beton armat. În spatele lor, zgomotele care veneau din groapa pentru lupte erau purtate de ecou în josul coridorului.

Însă Regina Viperă alunecă mai departe, trecând de un şir de uşi ruginite din metal. Într-un final deschise una, care nu era marcată în nici un fel şi se strecură înăuntru fără să se uite măcar o dată înapoi. Bryce nu îşi putu ascunde zâmbetul plin de sine.

– Nu mai fi atât de satisfăcută! şuieră Hunt. S-ar putea să nici nu apucăm să mai ieşim cu viaţă din locul ăsta.

Era adevărat.

– Eu pun întrebările.

– Nu.

Se uitară urât unul la altul şi Bryce ar fi putut să jure că îi văzuse fulgere în ochi. Dar ajunseseră în dreptul uşii, care se deschise spre…

Bryce se aşteptase să vadă în spatele uşii aceeaşi opulenţă somptuoasă de la Griffin Antichităţi: oglinzi poleite, divane de catifea şi draperii de mătase, un birou sculptat din lemn de stejar, la fel de vechi ca oraşul.

Nu se aştepta la... un dezastru. Camera era ceva mai aranjată decât depozitul unui bar. Cea mai mare parte a spaţiului înghesuit era ocupată de un birou din metal şi de scaunul mov zgâriat, aflat spatele lui. Din colţul de sus al scaunului ieşeau bucăţi de burete, iar vopseaua de un verde pal se curăţa de pe pereţi în nenumărate locuri. Ca să nu mai vorbim de pata de apă care decora tavanul, care arăta şi mai rău din cauza primelor-lumini fluorescente. Lipit de un perete se afla un dulap ale cărui rafturi erau pline cu de toate: de la dosare la lăzi cu băutură, la pistoale aruncate. Pe peretele opus, o mulţime de cutii de carton, puse una peste alta, se ridicau până în tavan.

Bryce îi aruncă doar o privire lui Hunt şi îşi dădu seama că şi el gândeşte acelaşi lucru: Regina Viperă, domniţă a lumii din adâncuri, expertă în otrăvuri temută de toţi şi conducătoare a Pieţei de Carne, îi zicea acelei magherniţe birou?

Femeia se aşeză pe scaun, împreunându-şi mâinile deasupra hârtiilor împrăştiate pe birou. În faţa ei se afla un calculator de vreo douăzeci de ani, mare cât o piatră, cu o statuie micuţă a Lunii aşezată deasupra, arcul zeiţei fiind îndreptat spre metamorf.

Unul dintre gardieni închise uşa, făcându-l pe Hunt să îşi ducă mâna la şold, însă Bryce se aşezase deja într-unul dintre scaunele ieftine de aluminiu.

– Nu e la fel de stilat ca biroul şefei tale! zise Regina Viperă, citind uimirea de pe chipul lui Bryce.

– Dar merge!

Bryce nu se deranjă să îi spună că locul nu se potrivea deloc unui metamorf şarpe a cărei formă era o cobră albă cu solzi care sclipeau precum opalele – şi ale cărei puteri se zvonea că sunt... diferite. Că sunt ceva deosebit, pentru că se combinau cu veninul ei, ceva ciudat şi antic.

Hunt îşi luă un scaun, pe care îl răsuci invers, ca să îţi poată aranja aripile, şi se aşeză lângă Bryce. Strigătele din groapa pentru lupte bubuiau la picioarele lor, prin pardoseala din beton.

Regina Viperă îşi aprinse încă o ţigară.

– Sunteţi aici ca să întrebaţi de Danika Fendyr.

Bryce păstră o mină neutră. Spre lauda lui, Athalar făcu acelaşi lucru.

Hunt zise cu băgare de seamă:

– Încercăm să ne formăm o imagine mai clară asupra lucrurilor.

Ochii stranii ai Reginei Viperă se alungiră de plăcere.

– Dacă aşa vrei să formulezi, atunci bine, sigur.

Fumul îi năvăli pe nări.

– Am să vă cruţ însă de vrăjeli. Danika reprezenta o ameninţare pentru mine, din mai multe puncte de vedere decât poate cunoaşteţi. Dar era o fată deşteaptă. Relaţia dintre noi era una funcţională. Regina Viperă trase din nou din ţigară. Sunt sigură că Athalar poate confirma.

Hunt îi aruncă o privire în chip de avertizare.

– Pentru a scoate lucrurile la capăt, uneori Aux şi Legiunea 33 trebuie să lucreze cu cei ca mine, cu cei aflaţi în umbră.

Hunt interveni:

– Şi Maximus Tertian? A fost ucis la marginea teritoriului tău.

– Maximus Tertian era un fătălău răsfăţat, însă nu sunt proastă ca să mă pun rău cu tatăl lui. Nu m-aş fi ales decât cu dureri de cap.

– Cine l-a ucis? întrebă Bryce. Am auzit că ţi-ai retras oamenii. Ceva s-a întâmplat.

– A fost doar o măsură preventivă.

Îşi trecu limba peste dinţii de jos.

– Noi, şerpii, putem simţi atunci când e pe cale să se întâmple ceva. O simţim în aer. Şi pot să simt asta acum – în tot oraşul.

Fulgerul lui Hunt se simţi în cameră.

– Şi nu te-ai gândit să avertizezi pe nimeni?

– Mi-am avertizat oamenii. Atâta timp cât districtul meu este în siguranţă, nu îmi pasă ce se întâmplă în restul oraşului.

– Foarte nobil din partea ta! zise Hunt.

Bryce întrebă din nou:

– Cine crezi că l-a ucis pe Tertian?

Regina Viperă ridică din umeri.

– Sincer? E Piaţa de Carne. Se mai întâmplă. Venea probabil după droguri şi a plătit preţul.

– Ce fel de droguri?

Însă Hunt spuse:

– Raportul toxicologic arată că nu avea droguri în corp.

– Atunci nu vă pot ajuta. Nu ştiu mai multe decât voi.

Bryce nu se obosi să o întrebe despre înregistrările de la camerele video, pentru că ştia că Legiunea 33 le-a cercetat deja.

Regina Viperă scoase ceva dintr-un sertar şi îl aruncă pe birou. Un dispozitiv de stocare USB.

– Alibiurile mele pentru noaptea în care a fost ucis Tertian şi pentru zilele de dinainte şi din timpul crimelor haitei şi Danikăi.

Bryce nu se atinse de dispozitivul mic din metal, de mărimea unui ruj.

Regina Viperă zâmbi.

– În noaptea morţii lui Tertian am fost la spa. Cât despre Danika şi Haita Diavolilor, unul dintre asociaţii mei a dat o petrecere în cinstea Saltului fiicei lui în acea noapte. Petrecere care până la urmă s-a transformat în trei zile de... ei bine, vei vedea.

– Dispozitivul acesta conţine înregistrări video cu tine la o orgie de trei zile? întrebă Hunt cu severitate.

– Să-mi dai de ştire dacă te excită, Athalar.

Regina Viperă mai trase un fum din ţigară. Ochii ei verzi alunecând spre poala lui Hunt.

– Am auzit că eşti o partidă al dracului de bună dacă laşi deoparte atitudinea de erou suferind.

Hunt îşi arătă dinţii de parcă ar fi vrut să mârâie la ea, aşa că Bryce zise:

– Lăsând la o parte orgia şi talentul lui Hunt la pat, tu ai un vânzător de sare în piaţă.

Bătu cu palma în sacoşa pe care o ţinea balansată pe genunchi.

Regina Viperă îşi luă cu greu ochii de la Hunt, care mârâia încă, şi îi răspunse ascuţit lui Bryce:

– Eu nu folosesc ceea ce vând. Deşi nu cred că voi respectaţi această regulă la galeria aceea de lux a voastră.

Făcu cu ochiul.

– Dacă te plictiseşti vreodată să te mai târăşti pentru farmazoană, vino la mine. Eu am o serie de clienţi care s-ar târî pentru tine. Şi ar da şi bani ca să o facă.

Bryce simţi mâna caldă a lui Hunt pe umărul ei.

– Ea nu e de vânzare.

Bryce se scutură şi îi aruncă o privire în chip de avertizare.

Regina Viperă zise:

– Toată lumea, Generale, este de vânzare. Trebuie doar să îţi dai seama cât să oferi.

Fumul îi ieşi pe nări, făcând-o să semene cu un dragon care scuipă foc.

– Dă-mi o zi sau două, Athalar, şi am să aflu care este preţul tău.

Zâmbetul lui Hunt era de o frumuseţe mortală.

– Poate că eu l-am aflat deja pe al tău.

Regina Viperă surâse.

– Sper.

Îşi stinse ţigara şi îşi întoarse privirea spre Bryce.

– Să-ţi dau un pont pentru mica ta investigaţie.

Bryce se încordă în faţa atitudinii ei reci şi batjocoritoare.

– Caută acolo unde doare cel mai tare. Acolo se află întotdeauna răspunsurile.

– Mersi pentru sfat! îi zise Bryce printre dinţi.

Metamorful nu făcu decât să pocnească din degetele cu unghii aurii. Uşa de la birou se deschise şi bărbaţii Fee dependenţi de venin intrară.

– Au terminat! le spuse Regina Viperă, întorcându-se spre calculatorul ei antic.

– Asiguraţi-vă că ajung afară.

Şi că nu îşi mai bagă nasul unde nu le fierbe oala.

Bryce îşi puse pe umăr sacoşa cu bucata de sare, iar Hunt apucă dispozitivul de memorie şi îl băgă în buzunar.

Gardianul fu suficient de deştept încât să se dea la o parte în timp ce Hunt o împingea pe Bryce spre uşă. Nu apucase să facă mai mult de trei paşi, când Regina Viperă zise:

– Nu subestima sarea obsidiană, Quinlan. Poate să aducă încoace tot ce-i mai rău în Hel.

Pe Bryce o trecu un fior pe şira spinării. Însă făcu doar cu mâna peste umăr în timp ce păşea spre hol.

– Ei, cel puţin mă voi distra, nu-i aşa?

Părăsiră Piaţa de Carne teferi, mulţumită celor cinci zei, în frunte cu însăşi Urd. Hunt nu era sigur cum de reuşiseră să plece de la Regina Viperă fără să aibă intestinele ciuruite cu gloanţe otrăvite, dar…

Se încruntă la roşcata care îşi inspecta acum scuterul alb. Chiar şi casca îi fusese lăsată neatinsă.

– O cred, zise Hunt.

Nici prin gând nu-i trecea să se uite la înregistrarea de pe acel dispozitiv de memorie. Avea să-l trimită direct Viktoriei.

– Nu cred că a avut ceva de-a face cu asta.

Quinlan şi Roga în schimb... Nu le tăiase încă de pe lista lui.

Bryce îşi trecu casca sub braţ.

– De acord.

– Deci asta ne aduce din nou în punctul zero.

Încercă să își domolească nevoia de a se plimba dintr-o parte într-alta, închipuindu-și cum datoria lui rămâne una de ordinul miilor.

– Ba nu! contracară Bryce.

Prinse sacoșa cu sare în micul compartiment din spatele scuterului.

– A zis să caut acolo unde doare cel mai tare pentru a afla răspunsuri.

– Arunca doar cu venin, ca să te enerveze.

– Poate.

Bryce își potrivi casca și apoi trase vizorul, arătându-și ochii aceia de chihlimbar.

– Dar poate că avea dreptate, fără să își dea seama. Mâine…

Își închise ochii.

– Trebuie să meditez serios mâine. La galerie, altfel Jesiba va face o criză.

Era destul de curios, așa că o întrebă:

– Crezi că ai o nouă pistă?

– Nu încă. O direcție în care să caut am însă. E mai bine decât nimic.

Hunt arătă cu capul spre scuter.

– Pentru ce e obsidianul?

Trebuie să fi avut un scop. Deși se ruga să nu fie suficient de fraieră încât să îl folosească.

Bryce îi trânti:

– Pentru a da aromă burgerilor mei.

Bine. Și-o făcuse cu mâna lui.

– Și cum de ți-ai permis sarea?

Se îndoia că avea pur și simplu zece mii la îndemână, în cont.

Bryce își trase fermoarul de la geacă.

– Am trecut-o în contul Jesibei. Într-o lună, ea cheltuiește mai mulți bani pe produse cosmetice, așa că mă îndoiesc că va băga de seamă.

Hunt nici nu știa ce replică să-i dea, așa că strânse din dinți și, după ce o cercetă cum stătea pe motocicletă, îi zise:

– Știi, e o prostie să conduci un scuter înainte de Salt.

– Mersi, mamă.

– Ar trebui să iei autobuzul.

Bryce râse doar și dispăru în noapte.

Capitolul 20

Caută acolo unde doare cel mai tare.

Bryce nu îi spusese lui Athalar cât de bun fusese pontul Reginei Viperă. Îi dăduse deja lista ei cu suspecți – dar despre cealaltă cerință pe care o avusese nu mai zisese nimic. Așa că se hotărî să facă asta: să încropească o listă cu fiecare mișcare a Danikăi din săptămâna de dinaintea morții. Dar, după ce terminase de deschis galeria, din clipa în care coborâse în bibliotecă pentru a scrie lista... O cuprinsese amețeala.

Se întoarse în schimb la laptop și începu să treacă prin e-mailurile pe care le schimbase cu Tertian în ultimele șase săptămâni. Poate că așa avea să găsească un soi de legătură, ori cel puțin un indiciu despre planurile lui din acea noapte.

Însă, în timp ce recitea e-mail după e-mail, toate sterile și profesionale, amintirile din ultimele zile de viață ale Danikăi începură să își facă loc cu ghearele pe sub ușa bine închisă din mintea ei. Ca niște spectre, șuierau și șopteau, iar ea încercă să le ignore, să se concentreze asupra e-mailurilor lui Tertian, dar...

Lehabah îi aruncă o privire de pe canapeaua micuță pe care stătea întinsă – cadoul primit de la Bryce cu ani în urmă fusese luat dintr-o căsuță pentru păpuși, pe care aceasta o avea din copilărie –, urmărind serialul ei preferat cu Vaniri, pe tabletă. Domul ei de sticlă era așezat în spate, pe un munte de cărți, cu petalele unei orhidee plecate deasupra lui.

– L-ai putea lăsa pe înger să intre ca să lucrați amândoi la chestia asta care te chinuie atât.

Bryce își dădu ochii peste cap.

– Fascinația ta pentru Athalar începe să se transforme în obsesie.

Lehabah oftă.

– Tu știi cum *arată* Hunt Athalar?

– Având în vedere că locuieşte de un timp pe acoperişul de vizavi de apartamentul meu, aş zice că da.

Lehabah puse pauză programului pe care îl urmărea, rezemându-şi capul de canapeluţa ei.

– E *de vis*!

– Oh da, zi-i-o şi lui.

Bryce închise e-mailul pe care îl citea – unul dintre cele o sută de e-mailuri schimbate între ea şi Tertian şi primul în care se arătase uşor interesat de ea.

– Hunt e atât de arătos încât ar putea juca în serialul ăsta.

Lehabah arătă cu un degeţel graţios de la picior spre tableta din faţa ei.

– Din păcate, diferenţa de mărime dintre tine şi Athalar nu cred că ar funcţiona în dormitor. Abia dacă eşti suficient de mare încât să-ţi treci braţele în jurul sculei lui.

În jurul lui Lehabah se formară norişori de fum şi silfa, ruşinată, îi împrăştie cu mâinile ei micuţe.

– BB!

Bryce chicoti, apoi arătă spre tabletă.

– Nu eu sunt aia care se uită la un serial care-i practic un film porno cu ceva intrigă. Cum ziceai că se cheamă? *Amor cu…*?

Lehabah se făcu purpurie.

– Nu se cheamă aşa şi tu ştii asta! Şi e un film *artistic*. Şi fac *dragoste*. Nu…

Silfa se înecă.

– Nu se fut? îi sugeră Bryce.

– Exact! zise Lehabah, cu un nod în gât.

Bryce râse, lăsând hohotele să gonească fantomele care roiau în jurul ei, iar silfa, în ciuda sfielii ei, i se alătură.

– Mă îndoiesc că Hunt Athalar este genul care *face dragoste*.

Lehabah îşi ascunse faţa în palme, ruşinată.

Doar de dragul de a o chinui un pic, Bryce adăugă:

– El e mai degrabă tipul care te apleacă peste un birou şi…

Sună telefonul. Bryce se uită urât spre tavan, întrebându-se dacă Athalar reuşise cumva să o audă, dar… nu. Era mai rău.

– Bună, Jesiba!

Îi făcu semn lui Lehabah să treacă înapoi la locul ei de gardă, în caz că farmazoana le urmărea prin intermediul camerelor din bibliotecă.

– Bryce. Mă bucur să văd că Lehabah munceşte din greu.

Lehabah stinse repede tableta şi încercă să pară cât mai alertă. Bryce o scuză:

– Era în timpul pauzei de dimineaţă. Are dreptul la una.

Lehabah îi aruncă o privire recunoscătoare care o tăie până la os.

Jesiba se porni însă pur şi simplu să le dicteze sarcinile.

Treizeci de minute mai târziu, Bryce stătea la biroul din galerie şi se uita intens la uşa închisă din faţă. Ticăitul ceasului umplea tăcerea, amintind constant de fiecare secundă pierdută. Fiecare secundă în care criminalul Danikăi şi al haitei se plimba liber pe străzi, în timp ce ea stătea acolo, verificând hârţoage.

Inacceptabil. Şi cu toate astea, gândul de a lăsa uşa deschisă pentru ca acele amintiri…

Ştia că avea să regrete. Ştia că era probabil extrem de stupid.

Dar formă numărul înainte să se răzgândească.

– Ce s-a întâmplat? vocea lui Hunt era deja aspră, furtunoasă.

– De ce presupui că s-a întâmplat ceva?

– Pentru că nu m-ai mai sunat până acum, Quinlan.

Era stupid. Era de-a dreptul stupid. Tuşi, pregătindu-se să inventeze o scuză despre masa de prânz, dar el zise:

– Ai găsit ceva?

Pentru Danika, pentru Haita Diavolilor, trebuia să facă asta. Avea să facă asta. Mândria nu-şi avea locul aici.

– Am nevoie… să mă ajuţi cu ceva.

– Cu ce?

Dar, până să ajungă cuvintele până la ea, se auzi o bătaie în uşă. Bryce ştia că e el, fără să se uite pe cameră. Deschise uşa şi se trezi cu aripile şi parfumul lui de cedru înrourat în faţă. Hunt o întrebă sec:

– Ai de gând să te iei de mine pentru că am venit sau putem să sărim peste partea asta?

– Intră odată şi gata.

Bryce îl lăsă pe Hunt în uşă şi se îndreptă spre biroul ei, unde trase de sertarul de jos şi scoase afară o sticlă. Bău direct din ea. Hunt închise uşa după el.

– Un pic cam devreme ca să bei, nu-i aşa?

Nu se deranjă să-l corecteze şi mai luă o gură, apoi se aşeză pe scaun. Hunt o cercetă.

– Ai de gând să-mi spui despre ce e vorba?

Un *boc-boc-boc* politicos, dar insistent, se auzi venind din spatele uşii de fier de la bibliotecă. Hunt îşi strânse aripile şi se întoarse spre uşa grea de metal. Încă un *pac-pac-pac* răsună în atriumul expoziţiei.

– BB! se văită Lehabah de după uşă. BB, eşti bine?

Bryce îşi dădu ochii peste cap. Cthona s-o cruţe.

Hunt întrebă puţin prea degajat:

– Cine e?

Un al treilea *cioc-cioc-cioc*.

– BB? BB, spune, te rog, că eşti bine.

– Sunt bine! îi strigă Bryce. Du-te înapoi jos şi fă-ţi treaba!

– Vreau să te văd cu ochii mei.

Lehabah părea cu adevărat o mătuşă îngrijorată.

– Nu pot să mă concentrez la treabă dacă nu te văd mai întâi.

Hunt îşi ridică sprâncenele a mirare şi chiar când îşi mişca buzele ca să zică ceva, Bryce spuse:

– Unu: hiperbola este o formă de artă pentru ea.

– Of, BB, poţi fi teribil de crudă uneori…

– *Doi*, foarte puţine persoane au voie să coboare la subsol, aşa că, dacă îi spui ceva lui Micah despre asta, ai terminat-o cu mine.

– Promit! răspunse Hunt sec. Deşi Micah poate să mă facă să vorbesc dacă insistă.

– Atunci, să nu-i dai motive de curiozitate.

Bryce îşi lăsă sticla pe birou şi băgă de seamă că picioarele îi erau surprinzător de ţepene. Hunt tot era mai înalt decât ea. Spinii îngrozitori tatuaţi pe fruntea lui păreau să absoarbă toată lumina din încăpere.

Dar Hunt îşi frecă barba.

– Multe dintre chestiile de jos sunt de contrabandă, nu-i aşa?

– Sunt sigură că ai observat că *majoritatea* chestiilor de aici sunt de contrabandă. Unele dintre cărţi şi pergamente sunt ultimele copii existente.

Bryce strânse din buze, apoi adăugă repede:

– Foarte mulţi oameni au suferit şi unii chiar au murit pentru a conserva ceea ce se află în biblioteca de jos.

Nu voia să spună mai mult de atât. Nu citise cea mai mare parte a cărţilor, de vreme ce erau scrise în limbi moarte demult sau încifrate în coduri atât de inteligente încât doar cei mai buni lingvişti sau istorici ar fi putut să le descifreze, însă cu un an în urmă aflase în cele din urmă ce reprezentau majoritatea. Ştia că Asterii şi Senatul ar ordona să fie distruse. Că distruseseră deja toate celelalte copii. În bibliotecă se găseau şi cărţi normale, pe care Jesiba le procurase în cea mai mare parte pentru uzul ei personal – poate pe unele chiar pentru Regele din Adâncuri. Însă

volumele pe care le păzea Lehabah... acelea erau cele pentru care unii oameni ar fi ucis. Pentru care uciseseră.

Hunt dădu din cap.

– N-am să suflu un cuvânt.

Bryce îl măsură o clipă, apoi se întoarse spre uşa de fier.

– Consideră că ăsta este cadoul pentru ziua ta, Lele! murmură ea în faţa uşii de metal.

Uşa de fier se deschise cu un scârţâit, descoperind scara acoperită cu un covor verde-pin, care ducea spre bibliotecă. Lehabah pluti între ei, Hunt fiind cât pe ce să se izbească de ea. Focul silfei strălucea puternic.

– Bună! toarse ea.

Îngerul cercetă silfa de foc care plutea la doar câţiva centimetri de faţa lui. Nu era mai mare decât mâna lui Bryce, iar părul înflăcărat i se învolbura deasupra capului.

– Ei, nu eşti tu o frumuseţe! zise Hunt, cu o voce joasă şi moale, care făcu ca fiecare instinct al lui Bryce să intre în stare de alertă.

Lehabah se împurpură, îşi strânse mâinile în jurul corpului şi îşi plecă fruntea.

Bryce însă avu grijă să scuture efectul vocii lui Hunt.

– Nu te mai preface că eşti timidă.

Lehabah îi aruncă o privire tăioasă lui Bryce, însă Hunt îşi ridică un deget pe care silfa să se poată aşeza.

– Mergem?

Lehabah străluci ca un rubin, toată roşie, dar zbură spre degetul lui întins şi luă loc, zâmbindu-i pe sub gene.

– E foarte drăguţ, BB! observă Lehabah, în timp ce Bryce cobora pe scări şi candelabrul în formă de soare se aprinse din nou. Nu înţeleg de ce te plângi aşa mult în privinţa lui.

Bryce se încruntă peste umăr. Dar Lehabah se uita ca o căprioară la înger. Acesta îi aruncă lui Bryce un zâmbet sarcastic, urmând-o spre inima bibliotecii. Bryce privi repede înainte. Poate că Lehabah nu vorbea prostii când zicea că Athalar e chipeş.

Bryce era atentă la fiecare treaptă pe care o cobora, auzea fiecare foşnet al aripilor lui Hunt, care era cu doar câţiva paşi în urma ei. Simţea fiecare centimetru de aer pe care îl umplea cu respiraţia lui, cu puterea şi voinţa lui.

În afară de Jesiba, Syrinx şi Lehabah, Danika fusese singura care coborâse cu ea acolo.

Syrinx se trezi din somn ca să bage de seamă că aveau un invitat şi dădu din coada lui mică de leu.

– Syrie zice că poţi să-l mângâi acum! îi spuse Lehabah lui Hunt.

– Hunt e ocupat.

Bryce se îndreptă spre masa pe care lăsase deschisă cartea pe care o cerceta.

– Deci Syrie vorbeşte?

– Din câte spune ea, da! mormăi Bryce.

Cercetă masa după... corect, pusese lista pe masa lui Lehabah. Se întinse după ea, tocurile afundându-i-se adânc în covor.

– Trebuie să fie mii de cărţi aici! zise Hunt, cercetând rafturile înalte.

– Oh, da! spuse Lehabah. Dar jumătate dintre ele sunt din colecţia privată a Jesibei. Unele dintre cărţi datează tocmai de pe vremea...

– *Hâm!* o atenţionă Bryce.

Lehabah îşi scoase limba şi îi şopti conspirativ lui Hunt.

– BB este morocănoasă pentru că nu a putut să-şi facă lista.

– Sunt morocănoasă pentru că mi-e foame, iar tu mi-ai stat ca un ghimpe în coaste toată dimineaţa.

Lehabah zbură de pe degetul lui Hunt şi se grăbi să ajungă la masa ei, unde se aruncă pe canapeluţă şi îi zise îngerului care nu ştia dacă să ofteze sau să râdă.

– BB se preface că e rea, dar e o scumpă. L-a cumpărat pe Syrie pentru că Jesiba avea de gând să îl dea în dar unui client din munţii Farkaan...

– *Lehabah...*

– Ăsta este adevărul.

Hunt examină acvariile răspândite prin cameră şi varietatea de reptile din ele, apoi apele întunecate din cel central.

– Credeam că e un soi de animal de companie de fiţe.

– Chiar este! Syrinx a fost furat de la mama lui pe când era pui, apoi vândut de la unul la altul în jurul lumii, timp de zece ani, după care Jesiba l-a cumpărat ca să fie animalul ei de companie, apoi *Bryce* l-a cumpărat... i-a cumpărat libertatea, vreau să spun. Are chiar şi dovada certificatului lui de libertate. Nimeni nu mai are dreptul să îl cumpere acum.

Lehabah arătă spre himeră:

– Nu ai cum să vezi, dacă stă aşa întins, dar are sigiliul de eliberare pe laba dreaptă. Cu *C*-ul oficial şi tot ce trebuie.

Hunt se întoarse dinspre apele întunecate ca să o privească pe Bryce.

Aceasta îşi puse mâinile-n sân.

– Ce? Tu ai fost ăla care a presupus ce a vrut.

Hunt clipi din gene. Dracu' ştie ce va fi însemnând asta.

Bryce încercă să nu se uite la încheietura lui, unde avea şi el tatuajul cu *SPQM*. Se întrebă dacă şi el se abţinea să facă acelaşi lucru; dacă se întreba dacă într-o zi va primi acel *C*.

Apoi Lehabah zise:

– *Tu* ce preţ ai, Athie?

Bryce interveni:

– Lele, asta e nepoliticos. Şi nu-i mai spune Athie.

Lehabah dădu drumul unui norişor de fum.

– Noi doi suntem din aceeaşi Casă şi suntem amândoi sclavi. Străbunica mea a luptat în Legiunea 18, legiunea lui, în timpul rebeliunii. Am voie să întreb.

Chipul lui Hunt se frânse când auzi menţionată rebeliunea. Se apropie însă de canapea şi îl lăsă pe Syrinx să îi miroasă mâna, apoi îl scărpină pe după urechile catifelate. Syrinx chelălăi uşor de plăcere, înmuindu-şi coada de leu.

Bryce încercă să alunge căldura pe care o simţea inundându-i pieptul. Aripile lui Hunt foşniră.

– I-am fost vândut lui Micah pentru optzeci şi cinci de milioane de bani de aur.

Tocul lui Bryce trase covorul când se întinse să apuce tableta. Lahabah zbură din nou spre înger.

– Preţul meu este nouă mii de bani de aur, îi mărturisi ea. Syrie a costat două sute treizeci şi trei de bani de aur.

Ochii lui Hunt se întoarseră spre Bryce:

– Ai plătit tu atât?

Bryce se aşeză la masa de lucru şi arătă spre scaunul liber de lângă al ei. Hunt, ca niciodată, o urmă ascultător.

– Am primit o reducere de angajat de cincisprezece la sută. Şi am ajuns la o înţelegere.

Era mai bine să lase lucrurile aşa.

Asta până când Lehabah completă:

– Jesiba îi ia din bani la fiecare salariu.

Bryce bufni, controlându-şi instinctul de a o sufoca pe silfă cu o pernă.

– BB va plăti la el până la trei sute de ani. Dacă nu va face Saltul, va muri mai întâi.

Hunt se aşează pe scaun. O aripă îi atinse lui Bryce braţul. Mai moale decât catifeaua, mai fină ca mătasea. Şi-o strânse repede, de parcă nu ar fi suportat atingerea.

– De ce?

Bryce îi răspunse:

– Clientul Jesibei voia să îl chinuie până când l-ar fi transformat într-o bestie pentru lupte, iar Syrinx este prietenul meu, iar eu mă săturasem să mai pierd prieteni.

– Am crezut că eşti plină de bani.

– Nu!

Hunt se încruntă.

– Dar apartamentul tău…

– Apartamentul este al Danikăi, spuse Bryce fără a-l privi în ochi. Îl cumpărase ca investiţie. Îl trecuse pe numele amândurora. Nu am aflat de existenţa lui decât după moartea ei. Şi aş fi putut să îl vând, dar avea securitate de cel mai înalt nivel şi farmece de gradul A…

– Înţeleg.

Bryce se simţi mică în faţa bunătăţii din ochii lui. A milei.

Danika murise şi ea era singură şi... Bryce nu putea să respire.

Refuza să meargă la terapie. Mama ei îi stabilise întâlnire după întâlnire în primul an, dar Bryce nu se dusese la nici una. Îşi cumpărase un aparat pentru aromoterapie, citise despre tehnici de respiraţie şi cu asta basta.

Ştia că ar fi trebuit să meargă. Terapia ajuta atât de mulţi oameni – salva atâtea vieţi. Juniper mergea la psiholog încă din adolescenţă şi ori de câte ori avea ocazia povestea cât de minunată şi de vitală era acea experienţă pentru ea.

Însă Bryce nu se prezentase la şedinţe nu pentru că ar fi crezut că nu ar funcţiona. Nu, ştia că funcţionau şi că ar ajuta-o, că probabil ar face-o să se simtă mai bine. Sau că cel puţin i-ar pune la îndemână instrumentele care să o ajute să se simtă mai bine. Şi tocmai de aceea nu se ducea.

Felul în care Hunt o privea o făcu să se întrebe dacă el ştia, dacă îşi dădea seama de ce respira adânc.

Caută acolo unde doare cel mai tare.

Nenorocita. Regina Viperă putea să se ducă la dracu' cu sfaturile ei.

Bryce se întoarse spre tableta lui Lehabah. Pe ecran se aflau un vampyr şi un lup, îmbârligaţi, goi şi asudaţi. Bryce râse:

– Te-ai oprit în mijlocul *acestei* scene ca să vii să mă deranjezi, Lele?

Aerul din încăpere se destinse, ca şi cum tristeţea lui Bryce fusese alungată la vederea metamorfului care o călărea pe vampyroaică.

Lehabah se făcu roşie ca rubinul.

– Am vrut să-l cunosc pe Athie! şopti şi se afundă în canapeaua ei pentru păpuşi.

Hunt, parcă fără să vrea, chicoti.

– Urmăreşti *Amor cu colţi*?

Lehabah sări în sus.

– *Nu aşa* se cheamă. Tu i-ai spus să zică asta, Bryce?

Bryce îşi muşcă buza ca să se abţină din râs şi îşi apucă laptopul, deschizând e-mailurile ei cu Tertian.

– Nu, nu i-am zis eu.

Hunt ridică o sprânceană, cu acea privire amuzată a lui.

– Am să trag un pui de somn cu Syrie! declară Lehabah, fără să se adreseze cuiva anume.

Aproape imediat ce termină de rostit cuvintele, ceva greu bocăni la mezanin.

Hunt îşi duse mâna într-o parte, probabil la pistol, însă Lehabah şuieră spre balustradă.

– *Nu îmi întrerupeţi somnul.*

Un fâşâit greoi răsună în bibliotecă, urmat de o bocănitură şi foşnete. Şi nu veneau din acvariul domnişoarei Poppy.

Lehabah îi zise lui Hunt:

– Să nu te laşi vrăjit de cărţile care vor să te convingă să le iei acasă.

Hunt îi răspunse cu un început de zâmbet:

– Te asiguri tu că nu o să se întâmple aşa ceva.

Lehabah, strălucind de mândrie, se strânse lângă Syrinx, iar acesta toarse de plăcere când îi simţi căldura.

– Sunt în stare de orice ca să scape de aici: ţi se strecoară în geantă, în buzunarul de la haină, se şi rostogolesc pe scări. Sunt disperate să se întoarcă din nou în lume.

Lehabah flutură o mână spre rafturile din spatele lor, de pe care una dintre cărţi sărise pe trepte.

– Carte rea! i se adresă silfa cu asprime.

– Ce e cu toate animăluţele astea? întrebă Hunt.

– Sunt foştii iubiţi şi rivalii Jesibei! îi şopti Lehabah de sub pătura ei de blană.

Aripile lui Hunt foşniră.

– Am auzit zvonurile.

– Eu nu am văzut-o niciodată transformând pe cineva în animal, zise Bryce, dar încerc să nu mă pun rău cu ea. Aş prefera să nu fiu transformată în porc, în caz că Jesiba se enervează pentru că am făcut să pice vreo înţelegere.

Colţurile gurii lui Hunt se ridicară uşor în sus, parcă la jumătatea dintre amuzament şi oroare.

Lehabah îşi deschise gura, probabil pentru a-i spune lui Hunt toate numele cu care botezase creaturile din bibliotecă, dar Bryce i-o tăie repede:

– Te-am chemat pentru că am început să scriu lista cu ceea ce a făcut Danika în ultimele zile de viaţă.

Bătu cu palma foaia pe care începuse să scrie.

– Da?

Ochii lui întunecaţi rămaseră aţintiţi asupra ei.

Bryce tuşi, apoi recunoscu:

– Este… ăăă… greu. Să mă conving să îmi aduc aminte. M-am gândit că… poate ai putea să îmi pui tu câteva întrebări. Să mă ajuţi să… îmi amintesc.

– Aha, bine.

Între ei se lăsă liniştea, Bryce aşteptând ca el să-i aducă aminte că timpul nu era de partea lor, că el are o misiune de îndeplinit şi că ea ar trebui să nu mai fie o aşa plângăcioasă, bla, bla, bla.

În schimb însă, Hunt cercetă cărţile, acvariile, uşa care da spre baia din spate, luminile de deasupra, deghizate în stelele pictate pe tavan. Şi apoi, în loc să o întrebe de Danika, zise:

– Ai studiat antichităţi în şcoală?

– Am făcut câteva cursuri, da. Mi-a plăcut să învăţ despre chestii vechi. Am avut profilul literatură clasică. Apoi adăugă: Am învăţat Limba Veche a Feelor pe când eram copil.

O învăţase de una singură când o apucase brusc dorinţa să afle mai multe despre moştenirea ei paternă. Un an mai târziu, când mersese acasă la tatăl ei, pentru prima oară în viaţă, sperase să îl impresioneze cu asta. După ce totul se dusese de râpă însă, refuzase să mai înveţe o altă limbă. Era copilăresc, ştia, dar nu îi păsa.

Deşi, faptul că ştia cel mai vechi limbaj al Feelor cel puţin o ajutase la muncă. În cazul celor câteva antichităţi ale Feelor care nu erau ascunse în cuferele lor strălucitoare.

Hunt cercetă din nou încăperea.

– Cum ai obţinut acest job?

– După absolvire nu reuşeam să îmi găsesc un loc de muncă nicăieri. Muzeele nu mă voiau pentru că nu aveam suficientă experienţă, iar celelalte galerii din oraş erau conduse de dubioşi care mă considerau… apetisantă.

Lui Hunt i se întunecară ochii şi ea încercă să ignore furia pe care o citea în privirea lui.

– Dar prietena mea, Fury…

Hunt se încordă puţin când îi auzi numele – îi era clar cunoscută reputaţia acesteia.

– Ei bine, ea şi Jesiba lucraseră împreună în Pangera la un moment dat. Şi atunci când Jesiba a menţionat că are nevoie de o nouă asistentă, Fury i-a băgat practic pe gât CV-ul meu.

Bryce chicoti aducându-şi aminte.

– Jesiba mi-a dat postul pentru că nu voia vreo înfumurată. Munca este prea murdară, clienţii prea dubioşi. Avea nevoie de cineva priceput la oameni, care să aibă şi ceva cunoştinţe de artă antică. Şi asta a fost.

Hunt se gândi o clipă, apoi întrebă:

– Ce treabă ai tu cu Fury Axtar?

– E în Pangera. Face ce ştie ea să facă.

Asta nu prea răspundea întrebării lui.

– Axtar ţi-a povestit vreodată ce face ea acolo?

– Nu. Şi prefer ca lucrurile să rămână aşa. Tata mi-a spus destule poveşti despre cum e acolo. Nu îmi place să îmi închipui ce vede Fury şi cu ce are de-a face.

Sânge, noroi şi moarte, ştiinţă versus magie, maşinării versus Vaniri, bombe cu chimicale şi prime-lumini, gloanţe şi colţi.

Serviciul militar al lui Randall fusese obligatoriu, o condiţie vitală care trebuia respectată de orice non-Inferior din clasa peregrinilor: toţi oamenii trebuiau să servească armata trei ani de zile. Randall nu spusese asta niciodată, însă ea ştia că anii petrecuţi pe front îi lăsaseră cicatrice adânci, şi nu doar pe cele vizibile. Însă ameninţarea Asterilor exista şi astăzi: dacă vreun om ar fi refuzat serviciul militar, şi-ar fi pierdut viaţa. Şi apoi şi pe cele ale celor din familiile lor. Cei lăsaţi în viaţă ar fi fost

transformaţi în sclavi, li s-ar fi imprimat pe încheieturi literele permanente care se aflau şi pe pielea lui Hunt.

– Nu este posibil ca ucigaşul Danikăi să fie în vreun fel legat de…

– Nu! zise Bryce aspru.

Poate că ea şi Fury nu mai erau în relaţii bune, dar de asta era sigură.

– Duşmanii lui Fury nu erau duşmanii Danikăi. Odată ce Briggs a fost închis, Fury a dispărut.

Bryce nu o mai văzuse de atunci.

Căutând să schimbe subiectul cu orice preţ, Bryce întrebă:

– Câţi ani ai?

– Două sute treizeci şi trei.

Începu să calculeze şi se încruntă.

– Aşa tânăr erai când te-ai răsculat? Şi comandai deja o legiune?

Rebeliunea înfrântă a îngerilor avusese loc cu două sute de ani în urmă. Fusese extrem de tânăr – după standardele Vanirilor – când o condusese.

– Puterile mele m-au făcut să fiu foarte important pentru anumite persoane.

Îşi ridică o mână şi fulgerele începură să i se împletească în jurul degetelor.

– Eram o armă mult prea bună.

Bryce mormăi aprobator. Hunt o privi în ochi.

– Tu ai ucis vreodată pe cineva?

– Da.

Ochii i se aprinseră de uimire. Dar Bryce nu voia să vorbească despre asta – despre ce se întâmplase cu Danika în ultimul an de facultate şi cum sfârşiseră amândouă în spital, ea cu mâna zdrobită şi cu o motocicletă furată făcută praf.

Lehabah interveni din celălalt colţ al bibliotecii:

– BB, nu mai fi criptică! De ani de zile vreau să ştiu ce s-a întâmplat, Athie, dar nu vrea niciodată să îmi povestească…

– Las-o baltă, Lehabah!

Amintirile din acea călătorie o copleşiră. Faţa zâmbitoare a Danikăi pe patul de spital de lângă al ei. Cum o dusese Thorne pe Danika în braţe pe scările de la cămin când ajunseseră acasă, în ciuda protestelor Danikăi. Cum haita le purtase de grijă o săptămână întreagă, totul culminând cu seara în care Nathalie şi Zelda îi dăduseră afară pe băieţi ca să se poată bucura împreună de un festival de film doar pentru fete. Însă nimic nu se compara cu ceea ce

se schimbase între ea şi Danika în acea călătorie. Ultima barieră căzuse şi adevărul ieşise la iveală.

Te iubesc, Bryce. Îmi pare atât de rău.

Închide ochii, Danika.

Bryce simţi o rană veche deschizându-i-se în piept.

Lehabah se văicărea încă. Hunt o privea însă atent.

– Povesteşte-mi o amintire frumoasă pe care o ai cu Danika din ultima ei săptămână de viaţă, îi ceru Hunt. Tot sângele îi năvăli în inimă.

– Eu... am multe amintiri frumoase din acea săptămână.

– Alege una şi vom începe de acolo.

– Aşa îţi convingi tu martorii să vorbească?

Hunt se rezemă de spătarul scaunului, aşezându-şi aripile.

– Aşa vom face noi doi lista asta.

Bryce îi cântări privirea, prezenţa impunătoare. Îşi înghiţi nodul din gât şi zise:

– Tatuajul pe care îl am pe spate... ne-am făcut amândouă tatuaje în acea săptămână. Într-o noapte în care ne-am îmbătat teribil. Eu eram atât de beată încât nici n-am ştiut ce dracu' mi-a scris pe spate decât după ce m-am trezit din mahmureală.

Un început de zâmbet.

– Sper că cel puţin a fost ceva care să merite.

Bryce simţi o săgeată în inimă, dar zâmbi.

– A fost.

Hunt se aplecă şi bătu cu degetul pe hârtie.

– Notează asta.

Bryce îl ascultă.

– Ce a făcut Danika în acea zi, înainte să vă tatuaţi?

Tonul era calm, dar Hunt îi cântărea fiecare mişcare. De parcă ar fi citit ceva ce ea nu putea să vadă.

Dornică să scape de acea privire mult prea adâncă, Bryce apucă pixul şi începu să scrie, amintire după amintire. Nota una după alta amintirile pe care le avea cu Danika din acea săptămână: dorinţa caraghioasă pe care şi-o puseseră la Poarta din Piaţa Veche; pizza pe care o devoraseră aşezate la tejgheaua din magazin, la un pahar de bere şi de vorbă; salonul în care Bryce răsfoise reviste de scandal, în timp ce Danika îşi împrospăta şuviţele ei mov, albastre şi roz; magazinul din cartier în care ea şi Thorne o găsiseră pe Danika dând gata o pungă de chipsuri pe care încă nu le plătise şi toate tachinările de după; arena UOS de sunball în care stătuse alături de Danika, aruncând ocheade jucătorilor sexy din echipa lui Ithan în timpul antrenamentelor, alegându-şi fiecare dintre ele preferaţii...

Scrise şi iar scrise, până când pereţii începură din nou să o apese. Îşi bâţâia genunchiul fără oprire sub masă.

– Cred că putem să ne oprim aici pe ziua de azi.

Hunt îşi deschise gura, cu ochii la lista ei, dar atunci lui Bryce îi sună telefonul.

Mulţumindu-i lui Urd în gând pentru intervenţia venită la fix, aruncă ochii spre ecran şi se încruntă. Aparent, expresia ei era destul de intrigantă, pentru că Hunt privi peste umărul ei.

Ruhn îi scrisese: *Vino să ne vedem la Templul Lunei, în treizeci de minute*.

– Crezi că are vreo legătură cu ce s-a întâmplat azi-noapte? întrebă Hunt.

Bryce nu îi răspunse şi scrise: *De ce?*

Ruhn răspunse: *Pentru că este unul dintre puţinele locuri din oraşul ăsta unde nu sunt camere.*

– Interesant, murmură Bryce. Crezi c-ar trebui să-l avertizez că vii şi tu?

Hunt avea pe chip un rânjet absolut păcătos.

– Hel, nu!

Bryce nu se putu abţine să nu îi zâmbească la rândul ei.

Capitolul 21

Ruhn Danaan se rezemă de unul dintre stâlpii de marmură din altarul Templului Lunei, gata să o aştepte pe sora lui să ajungă. Turiştii treceau pe acolo şi făceau poze, fără să îl observe, mulţumită vălului de umbre cu care se acoperise.

Sala era lungă, tavanul înalt. Trebuia să fie astfel pentru ca statuia din spate să încapă.

Înaltă de nouă metri, Luna stătea pe un tron sculptat din aur. Zeiţa sclipitoare era cioplită cu mare graţie din piatra lunii. Părul ondulat îi era încins cu o tiară de argint decorată cu o lună plină susţinută de două semiluni. La picioarele ei, în care purta sandale, stăteau întinşi doi lupi gemeni, ai căror ochi ageri păreau să provoace pelerinii să încerce numai să se apropie. De spatele tronului era agăţat un arc din aur solid, cu tolba plină cu săgeţi din argint. Faldurile robei pe care zeiţa o purta alunecau în drapaje, acoperindu-i cu un văl degetele subţiri pe care şi le odihnea în poală.

Atât lupii, cât şi Feele o revendicau pe Luna ca zeiţă protectoare şi, în mileniile trecute, se purtaseră chiar războaie ca să se decidă pe cine favoriza aceasta. Acum, în timp ce legătura lupilor cu ea rămăsese sculptată în piatră, cea cu Feele lipsea de doi ani. Poate că Regele Toamnei avea dreptate în privinţa restaurării gloriei Feelor. Nu în felul acela trufaş şi batjocoritor pe care îl avea în minte tatăl lui, dar… absenţa însemnului Feelor de pe statuie îl călca pe nervi.

În curtea din spatele uşilor altarului se auziră paşi înăbuşiţi, urmaţi de şoapte entuziasmate şi de clicuri de la aparatele de fotografiat.

– Curtea însăşi este modelată după cea din Oraşul Etern! se auzi o voce feminină.

Un nou cârd de turişti pătrunse în templu, ţinându-se după ghidul lor ca nişte pui de raţă.

Şi, în spatele grupului, se vedea un cap cu păr roşu, de culoarea vinului. Şi o pereche de aripi gri, mult prea bine cunoscute.

Ruhn strânse din dinţi, rămânând ascuns în umbre. Măcar venise.

Grupul se opri în mijlocul altarului, ghidul vorbind tare, în timp ce turiştii începură să se risipească, bliţurile lor fulgerând parcă precum fulgerele lui Athalar.

– Şi aici avem însăşi statuia Lunii. Zeiţa patroană a oraşului Lunathion a fost cioplită dintr-un singur bloc de marmură din faimoasele cariere Caliprian de lângă râul Melanthos, din nord. Templul a fost prima clădire ridicată la fondarea oraşului, în urmă cu cinci sute de ani. Locul de întemeiere a fost ales tocmai datorită felului în care râul Istros şerpuieşte prin această zonă. Poate să îmi spună cineva care este forma pe care râul o ia?

– O semilună! strigă cineva.

Cuvintele sunară cu ecou în sala de marmură, împletindu-se cu fumul care se ridica din tămâia aşezată la picioarele zeiţei, între cei doi lupi.

Ruhn îi văzu pe Bryce şi pe Hunt cercetând sanctuarul, încercând să îl găsească, aşa că dădu la o parte umbrele suficient cât să îl zărească. Chipul lui Bryce nu trădă nici o emoţie. Athalar rânji doar.

Al dracului de grozav.

Turiştii, atenţi la ghidul lor, nu băgară de seamă că perechea ciudată părăseşte grupul. Ruhn ţinu departe umbrele până când Bryce şi Hunt ajunseră la el şi apoi le învălui în jurul a toţi trei.

– Şmecher truc, zise Hunt.

Bryce nu adăugă nimic. Ruhn încercă să nu îşi aducă aminte cât de încântată era pe vremuri când îi arăta cum funcţionează umbrele şi lumina lui stelară – două aspecte ale puterii lui unite.

– Te-am rugat pe tine să vii. Nu pe el.

Bryce îşi trecu braţul în jurul lui Athalar. Împreună alcătuiau o compoziţie amuzantă: Bryce în rochie elegantă de muncă, pe tocuri, iar îngerul în costumul lui negru de luptă.

– De acum suntem siamezi, din nefericire pentru tine. Suntem foarte buni prieteni, cei mai buni prieteni!

– Cei mai buni! repetă Hunt, cu acelaşi rânjet pe chip.

Trăsnească-l Luna! Lucrurile n-aveau să se sfârşească bine.

Bryce arătă spre grupul care se ţinea încă după ghid prin templu.

– Poate că locul ăsta nu are camere, dar ei au.

– Sunt concentraţi la ceea ce le arată ghidul. Iar zgomotul pe care îl fac va acoperi conversaţia noastră.

Umbrele lui Ruhn îi puteau ascunde doar vizual.

Prin buclele mai subțiri dintre umbre, cei trei distinseră un cuplu care dădea roată statuii, prea ocupați să facă poze ca să observe peticul mai dens de întuneric dintr-un colț. Ruhn tăcu totuși, iar Bryce și Athalar îi urmară imediat exemplul.

În timp ce așteptau să plece cuplul, ghidul continuă:

– Vom discuta mai pe larg despre minunile arhitecturale ale altarului într-o clipă, dar acum haideți să ne îndreptăm atenția spre statuie. Tolba este, desigur, din aur solid, iar săgețile din argint pur, cu vârfurile de diamant.

Cineva dădu drumul unui fluierat admirativ.

– Într-adevăr! aprobă ghidul. Acestea au fost donate de Arhanghelul Micah, care este fondator și investitor în cadrul a nenumărate organizații caritabile, fundații și companii inovatoare.

După un scurt timp, ghidul continuă:

– Din nefericire, în urmă cu doi ani, cea de-a treia dintre comorile Lunii a fost furată din acest templu. Poate să îmi spună cineva despre ce este vorba?

– Cornul! se auzi o voce. A apărut peste tot la știri.

– A fost un furt teribil. Este un artefact care nu poate fi înlocuit cu ușurință.

Cuplul trecu mai departe și Ruhn își desfăcu brațele din sân.

– Bun, Danaan, începu Hunt. Treci la subiect. De ce i-ai cerut lui Bryce să vină?

Ruhn arătă spre locul în care turiștii făceau poze mâinii zeiței. Mai precis, degetelor care acum strângeau aerul, în locul cornului de vânătoare fisurat, ce se aflase înainte acolo.

– Pentru că Regele Toamnei mi-a cerut să găsesc Cornul Lunei.

Athalar își lăsă capul pe o parte, dar Bryce pufăi.

– De aceea ai întrebat de el noaptea trecută?

Fură din nou întrerupți de ghidul care, îndreptându-se spre capătul camerei, spuse:

– Și acum, vă rog să mă urmați! Am primit un permis special pentru a putea vizita camera în care cerbii sunt pregătiți pentru a fi sacrificați și apoi arși în cinstea Lunei.

Bryce reuși să deslușească prin umbrele întunecoase o ușă mică deschizându-se.

După ce turiștii trecură prin ea, Hunt întrebă:

– Și ce este Cornul, mai exact?

– O grămadă de basme fără sens! mormăi Bryce. Tu chiar m-ai târât până aici pentru asta? Pentru ce? Pentru a te ajuta să îl

impresionezi pe tăticul tău?

Bombănind, Ruhn își scoase telefonul, asigurându-se mai întâi că umbrele îi fereau, apoi deschise pozele pe care le făcuse cu o seară în urmă în Arhivele Feelor.

Dar nu le arătă înainte de a-i spune lui Athalar:

– Cornul Lunei a fost o armă mânuită de Pelias, primul Prinț Născut din Stele, în timpul Primelor Războaie. Feele îl făuriseră pe tărâmul lor. I-au dat numele zeiței ocrotitoare a noii lor case și l-au folosit în lupta împotriva demonilor atunci când au făcut Trecerea. Pelias a mânuit Cornul până la moarte. Ruhn își duse mâna la inimă. Este strămoșul meu. Sângele lui îmi curge prin vene. Nu știu ce puteri avea, cum îl folosea Pelias, dar Cornul a ajuns să le dea atâta bătaie de cap prinților demoni, încât aceștia au făcut tot ce le-a stat în putere pentru a-l obține.

Ruhn își ridică telefonul, imaginea manuscrisului iluminat strălucind puternic în mijlocul umbrelor dese. Cornul din ilustrație, ridicat în dreptul buzelor de un bărbat Fee în armură, era la fel ca atunci când fusese desenat, cu milenii în urmă. Deasupra prințului strălucea o stea cu opt colțuri, emblema Celui Născut din Stele.

Bryce rămase nemișcată. Era nemișcarea aceea a Feelor, ca a unui cerb în mijlocul codrului.

Ruhn continuă:

– Devoratorul de Stele însuși a creat o specie nouă, îngrozitoare, doar pentru a vâna Cornul, folosind sângele pe care reușise să îl verse Prințului Pelias pe câmpul de luptă și propria lui esență îngrozitoare. Din împreunarea dintre lumină și întuneric s-a născut o bestie.

Ruhn glisă pe ecranul telefonului și apăru următoarea ilustrație. Motivul pentru care o chemase pe Bryce acolo, ceea ce îl făcuse să riște totul.

Bryce tresări în fața trupului palid, grotesc, a dinților transparenți rânjiți.

– Îl recunoști, zise Ruhn ușor.

Bryce se scuturâ, de parcă ar fi vrut să se reîntoarcă la realitate și își frecă absentă coapsa.

– Este demonul pe care l-am găsit atacându-l pe înger, în acea noapte, pe alee.

Hunt îi aruncă o privire ascuțită.

– Cel care te-a atacat și pe tine?

Bryce dădu încet din cap.

– Ce este?

– Vine din cele mai adânci colţuri ale Gheenei, răspunse Ruhn. Este într-atât de golit de lumină, încât Devoratorul de Stele i-a pus numele kristallos, după sângele şi dinţii lui transparenţi.

– N-am auzit niciodată de el, zise Athalar.

Bryce analiză desenul.

– Este... Nu am găsit nici o menţiune despre vreun *demon* atunci când am făcut cercetări în legătură cu Cornul.

Bryce îi întâlni privirea fratelui ei.

– Nimeni nu a pus cap la cap toate astea acum doi ani?

Ruhn spuse cu grijă:

– Cred că *ne-a luat* doi ani ca să punem cap la cap totul. Volumul acesta era în adâncul Arhivelor, la un loc cu lucrurile pe care nu ai voie să le scanezi. Săpăturile tale nu ar fi putut răzbi până la el. Întreaga carte era scrisă în Limba Veche a Feelor!

Şi îi luase aproape toată noaptea ca să o traducă. Iar ameţeala de după mirt nu îl ajutase.

Bryce se încruntă.

– Dar Cornul a fost spart – a devenit practic inutil, nu-i aşa?

– Aşa este. În timpul bătăliei finale a Primelor Războaie, Prinţul Pelias şi Prinţul Gheenei s-au înfruntat. Cei doi s-au luptat vreo trei zile, până în clipa în care Devoratorul de Stele a dat lovitura fatală. Dar nu înainte ca Pelias să invoce toată puterea Cornului şi să îl alunge astfel pe Prinţul Gheenei, pe fraţii lui şi armatele lor înapoi în Hel. Prinţul Pelias a pecetluit Falia Nordică pentru totdeauna – aşa că acum demonii mai pot pătrunde aici doar prin fisuri sau atunci când sunt invocaţi cu săruri.

Athalar se încruntă.

– Deci tu vrei să-mi zici că acest artefact mortal, pentru care Prinţul Gheenei a creat *literalmente* o nouă specie de demon, stătea pur şi simplu aici? În acest templu? Şi *nimeni* din această lume sau din Hel nu a încercat să pună mâna pe el până la acea pană de curent? De ce?

Bryce întâlni privirea neîncrezătoare a lui Hunt.

– Cornul a crăpat în două atunci când Pelias a închis Falia Nordică. Şi-a pierdut puterea. Feele şi Asterii au încercat timp de ani de zile să îl refacă cu ajutorul magiei, al farmecelor şi al tuturor vrăjelilor lor, dar fără succes. A primit un loc de onoare în Arhivele Asterilor, însă, câteva milenii mai târziu, când au înfiinţat Lunathion, l-au închinat templului de aici.

Ruhn îşi scutură capul.

– Faptul că Feele au permis ca artefactul să fie dat sugerează că nu îl mai considerau valoros – că până şi tatăl meu se poate să-i fi uitat importanţa.

Asta până când fusese furat, iar lui îi intrase în cap că ar putea fi un simbol al puterii în eventualitatea unui război.

Bryce adăugă:

– Am crezut că este doar o replică până când Jesiba m-a pus să îl caut.

Se întoarse apoi spre Ruhn.

– Deci tu crezi că cineva a invocat demonul ăsta ca să vâneze Cornul? Dar de ce, dacă nu mai are nici o putere? Şi cum explică asta morţile? Crezi că victimele, cumva... au intrat în contact cu Cornul şi asta l-a condus pe kristallos la ei?

Bryce continuă, înainte ca vreunul dintre ei să apuce să răspundă:

– Şi ce e cu golul de doi ani?

Hunt cântări.

– Poate că ucigaşul a aşteptat până când lucrurile s-au calmat suficient pentru a-şi putea relua căutarea.

– Nici eu nu mă bazez pe mai mult decât presupuneri! recunoscu Ruhn. Nu pare a fi o simplă coincidenţă dispariţia Cornului chiar înainte ca acest demon să apară, iar acum că au reînceput crimele...

– Ar putea însemna că cineva vânează din nou Cornul! încheie Bryce, încruntându-se.

– Faptul că demonul kristallos e în Lunathion sugerează prezenţa Cornului între zidurile oraşului, observă Hunt.

Bryce îl ţintui pe Ruhn cu privirea.

– De ce îl vrea dintr-odată Regele Toamnei?

Ruhn îşi alese cuvintele cu grijă:

– Poţi spune că din mândrie. Vrea să fie returnat Feelor. Şi vrea ca eu să îl găsesc pe ascuns.

– Dar de ce ţi-a cerut ţie să cauţi Cornul? îl întrebă Athalar.

Umbrele din jurul lor tremurară.

– Pentru că puterea stelară a Prinţului Pelias a fost ţesută în Corn. Şi pentru că acea putere este în sângele meu. Tatăl meu crede că am un dar supranatural care mă va ajuta să-l găsesc.

Ruhn trebui să recunoască.

– Azi-noapte, când cercetam Arhivele, cartea asta... mi-a sărit în ochi.

– Literalmente? întrebă Bryce, cu sprâncenele ridicate.

– Mi s-a părut că… sclipeşte. La dracu', nu ştiu! Ştiu doar că eram acolo de câteva ore bune când am simţit cartea. Iar când am văzut ilustraţia aceea a Cornului… Am înţeles. Drăciile pe care le-am tradus mi-au confirmat asta.

– Aşadar, kristallos poate identifica locul în care se află Cornul! zise Bryce, cu o strălucire în ochi. Dar asta poţi să faci şi *tu*.

Athalar, înţelegând unde bate Bryce, zâmbi diavoleşte.

– Dacă găsim demonul, îl găsim pe cel care se află în spatele crimelor. Şi dacă avem Cornul…

Ruhn se strâmbă.

– Kristallos va veni la noi.

Bryce aruncă o privire statuii cu mâinile goale din spatele lor.

– Ai face bine să te pui pe treabă, Ruhn.

Hunt se rezemă de unul dintre stâlpii aflaţi în capătul scărilor de la intrarea în Templul Lunei, cu telefonul la ureche. O lăsase pe Quinlan înăuntru, cu vărul ei, pentru că trebuia să dea un telefon înainte de a rezolva problemele de logistică. Ar fi sunat acolo, dar, în clipa în care îşi deschisese lista de contacte, Bryce sărise cu morala despre cum nu se folosesc telefoane în locuri sacre.

Cthona să îl cruţe. Se dăduse bătut şi nu îi mai spusese să se ducă dracu'. Pentru că se decisese să nu facă o scenă în public, ieşise prin curtea înconjurată de chiparoşi spre treptele din faţă.

Cinci novice ale templului ieşiră din vila care se întindea în spatele clădirii, cu mături şi furtunuri în mână, gata să cureţe de după-amiază treptele şi lespezile.

Nu era nevoie, îi venea să le zică tinerelor fete. Acum, că ploaia măruntă cădea din nou peste oraş, furtunurile lor erau inutile.

Cu maxilarul încleştat, ascultă telefonul sunând, iar şi iar.

– Răspunde dracului! murmură.

O novice cu tenul închis la culoare – cu părul negru şi robă albă, nu mai mare de doisprezece ani – se uita la el cu gura căscată, strângându-şi la piept mătura. Hunt aproape tresări, dându-şi seama că arăta ca un portret al furiei, şi încercă să îşi controleze expresia.

Fetiţa Fee păstră totuşi distanţa. Semiluna aurie care îi atârna de un lănţişor delicat pe frunte sclipea în lumina cenuşie. O lună nouă pe care o purta până când avea să devină preoteasă, la maturitate, atunci când semiluna se schimba cu cercul plin al Lunii. Iar după ce trupul ei nemuritor avea să înceapă să se stingă odată cu vârsta, se schimba din nou talismanul, de data aceasta cu o semilună în descreştere.

Fiecare preoteasă avea propriile ei motive pentru care îşi închina viaţa Lunii. Pentru care renunţa la existenţa din afara zidurilor templului şi îmbrăţişa fecioria eternă a zeiţei. Aşa cum Luna nu avusese nici un partener sau iubit, nici preotesele nu urmau să aibă.

Hunt crezuse dintotdeauna că celibatul este ceva plictisitor. Asta până când Shahar îi răpise sufletul.

Hunt îi oferi novicei sperioase cea mai bună încercare a lui de zâmbet. Spre surpriza lui, micuţa îi zâmbi uşor la rândul ei. Fetiţa era curajoasă.

Justinian răspunse după al şaselea ţârâit.

– Cum merge treaba de dădacă?

Hunt îşi îndreptă spatele.

– Nu te mai amuza atât.

Justinian îşi înăbuşi râsul.

– Eşti sigur că Micah nu te pedepseşte?

Hunt se gândise mult la această întrebare în ultimele două zile. De cealaltă parte a străzii goale, palmierii care punctau pajiştile fragede de ploaie ale Parcului Oracolului străluceau în lumina cenuşie. Clădirea cu domul ei din onix în care se afla Templul Oracolului era acoperită de voalurile ceţii care se rostogolise de peste râu.

Chiar şi în miezul zilei, Parcul Oracolului era aproape gol, cu excepţia siluetelor aplecate ale Vanirilor şi oamenilor disperaţi care rătăceau pe poteci şi prin grădini, aşteptându-şi rândul, ca să pătrundă pe holurile încărcate de mirosul tămâii.

Şi dacă răspunsurile pe care le primeau nu erau acelea la care speraseră… Ei bine, templul din piatră albă, pe ale cărui trepte stătea Hunt, le putea aduce ceva consolare.

Hunt aruncă o privire peste umăr spre interiorul slab luminat, abia întrezărit prin uşile înalte din bronz. În prima lumină care venea de la un şir de tipsii sclipitoare putea să distingă luciul părului roşu în întunericul tăcut al altarului, strălucind ca metalul topit, în timp ce Bryce discuta animat cu Ruhn.

– Nu! zise Hunt în cele din urmă. Nu cred că această misiune a fost o pedeapsă. Micah nu mai avea alte opţiuni la îndemână şi ştia că aş fi creat doar necazuri dacă m-ar fi pus de gardă în preajma lui Sandriel.

Şi a lui Pollux.

Nu mai aduse aminte de târgul pe care îl făcuse cu Micah. Nu o făcu pentru că şi Justinian purta pe frunte haloul şi Micah nu se arătase niciodată prea interesat de el, în afara popularităţii pe care o

avea printre soldaţii Legiunii 33. Dacă şi el făcuse vreun târg pentru a-şi recâştiga libertatea, Justinian nu vorbise niciodată despre el.

Justinian răsuflă.

– Da… lucrurile sunt destul de tensionate pe aici. Toată lumea e agitată şi ea nici măcar n-a ajuns încă. Eşti mai bine acolo unde te afli.

Un bărbat Fee cu ochii sticloşi se împletici pe treptele templului, se uită bine la cel care stătea chiar în uşă şi apoi o luă spre stradă, târându-se spre Parcul Oracolului şi spre domul din inima lui. Încă un suflet pierdut care căuta răspunsuri în fum şi şoapte.

– Nu sunt prea sigur de asta! zise Hunt. Vreau să cauţi ceva pentru mine – un demon de străvechi. Kristallos. Caută în baza de date şi vezi dacă apare ceva.

Ar fi rugat-o pe Vik, dar ea era deja ocupată cu înregistrările de la Regina Viperă.

– Mă ocup. Îţi trimit un mesaj cu ceea ce găsesc. Apoi Justinian adăugă: Noroc!

– Voi avea nevoie de el! recunoscu Hunt.

Dintr-o mie de puncte de vedere.

– Deşi nu strică faptul că *partenera* ta este plăcută vederii, zise Justinian, şiret.

– Trebuie să închid.

– Ştii, nimeni nu primeşte o medalie pentru cel care a suferit cel mai mult.

Justinian insistă, vocea devenindu-i nefiresc de serioasă.

– Au trecut două secole de când a murit Shahar, Hunt.

– În fine.

Nu voia să discute despre asta. Nici cu Justinian, nici cu nimeni.

– E admirabil că încă te păstrezi pentru ea, dar să fim realişti…

Hunt închise. Se gândi dacă să arunce cu telefonul într-un stâlp.

Trebuia să îi sune pe Isaiah şi pe Micah ca să le spună despre Corn. La dracu'. Atunci când dispăruse în urmă cu doi ani, inspectori de top din Legiunea 33 şi din Aux cercetaseră fiecare colţişor al templului. Nu găsiseră nimic. Şi de vreme ce camerele de filmat nu erau permise în interiorul clădirii, nu exista nici un indiciu despre cine l-ar fi putut lua. Nu fusese decât o farsă stupidă, pretinseseră toţi.

Toţi, cu excepţia Regelui Toamnei, se părea.

Hunt nu acordase prea multă atenţie furtului Cornului şi, la naiba, cu siguranţă nu fusese atent la lecţiile de istorie despre Primele Războaie pe când era băiat. Iar după asasinarea Danikăi şi a

membrilor Haitei Diavolilor avuseseră lucruri mai importante pentru care să îşi facă griji.

Nici nu-şi dădea seama ce era mai rău: faptul că acel Corn putea fi o piesă vitală de puzzle pentru rezolvarea cazului sau faptul că de-acum trebuia să lucreze cot la cot cu Ruhn Danaan ca să îl găsească.

Capitolul 22

Bryce aşteptă până când spatele lat şi aripile frumoase ale lui Hunt dispărură pe poarta de la altar şi apoi sări la Ruhn:

– Regele Toamnei e vinovatul?

Ochii albaştri ai lui Ruhn licăriră în cuibul lui de umbre sau cum dracu' îi zicea.

– Nu. E monstruos din multe puncte de vedere, dar nu a ucis-o pe Danika.

Şi ea ajunsese la aceeaşi concluzie cu o noapte în urmă, dar îl întrebă totuşi:

– Cum poţi fi aşa sigur? Nu ştii care dracului sunt planurile lui pe termen lung.

Ruhn îşi încrucişă braţele.

– De ce m-ar fi pus pe mine să caut Cornul dacă el este cel care invocă demonul kristallos?

– Două dispozitive de căutare sunt mai bune decât unul singur?

Îi bubuia inima.

– Nu e persoana din spatele crimelor. El încearcă doar să profite de situaţie pentru a readuce Feelor gloria pierdută. Ştii că îi place să se amăgească cu prostii de felul acesta.

Bryce îşi trecu degetele prin peretele de umbre, întunericul alunecându-i pe piele ca o ceaţă.

– Ştie că ai venit să te întâlneşti cu mine?

– Nu.

Bryce îl privi în ochi pe fratele ei.

– De ce…

Nu găsea cuvintele potrivite.

– De ce te-ai deranjat?

– Pentru că vreau să te ajut. Pentru că rahatul ăsta pune în pericol întregul oraş.

– Ce atitudine de Ales!

Între ei se lăsă tăcerea, atât de grea încât era aproape senzorială. În cele din urmă, Bryce îi aruncă:

– Doar pentru că lucrăm împreună nu înseamnă că s-a schimbat ceva între noi. Tu vei găsi Cornul, iar eu voi afla cine se află în spatele acestei poveşti. Şi, cu asta, basta.

– Bine! zise Ruhn, cu ochi reci. Oricum, nu mă aşteptam să mă asculţi.

– De ce te-aş asculta? clocoti ea. Sunt doar o *târfă corcită*, nu-i aşa?

Ruhn se încordă, roşu tot.

– Ştii bine că a fost o ceartă stupidă şi că *nu am vrut* să spun asta…

– La dracu', ba ai vrut! scuipă şi se întoarse pe călcâie. Poate că te îmbraci ca un rebel care se răscoală împotriva regulilor tăticului, dar, în adâncul sufletului, nu eşti cu nimic mai bun decât restul rahaţilor care te pupă-n fundul de Ales.

Ruhn mârâi, dar Bryce nu îl mai aşteptă şi străpunse umbrele, clipind des în faţa luminii care o inundă. Apoi se îndreptă spre uşile în dreptul cărora se oprise Hunt.

– Să mergem!

Nu îi păsa ce auzise din conversaţia lor.

Hunt întârzie pe loc, clipind din ochii lui negri în timp ce studia umbrele din spatele sălii, acolo unde se afla aşa-zisul ei văr, acoperit de întuneric. Din fericire însă, îngerul nu zise nimic când o prinse din urmă, iar ea, la rândul ei, nu-i mai spuse nimic.

Bryce alergă practic înapoi la galerie. În parte pentru că voia să îşi reia cercetările despre Corn, dar şi pentru că Jesiba o inundase cu mesaje care cereau să afle unde a plecat, dacă îşi mai dorea acel loc de muncă şi dacă prefera să fie transformată în şobolan sau în porumbel. Totul culminase cu ordinul de a se întoarce *imediat* pentru a întâmpina un client.

La cinci minute după ce Bryce ajunsese acolo, clientul Jesibei – un nenorocit de metamorf leopard care credea că are dreptul să îşi pună labele pe fundul ei – cumpăra o statuetă mică care îi înfăţişa pe Solas şi Chtona: un soare cu trăsături masculine care îşi îngropa faţa într-o pereche de sâni în formă de munţi. Imaginea sfântă era cunoscută simplu drept Îmbrăţişarea. Chiar şi mama ei îi purta simbolul simplificat – un cerc cuibărit pe două triunghiuri – ca pandantiv. Însă lui Bryce i se păruse dintotdeauna că Îmbrăţişarea este siropoasă şi clişeizată în toate reprezentările ei. După treizeci de minute şi două

respingeri directe ale avansurilor slinoase, Bryce rămase, în sfârşit, din nou singură.

Însă în decursul orelor pe care le petrecu cercetând baza de date a galeriei nu află mai multe despre Cornul Lunei decât ştia deja şi decât îi spusese fratele ei în acea dimineaţă. Nici măcar Lehabah, regina absolută a bârfelor, nu ştia nimic despre Corn.

Cum Ruhn avea de gând să se ducă din nou în Arhiva Feelor ca să vadă dacă simţurile lui de Născut din Stele mai atrag ceva informaţii, îşi zise că va trebui să aştepte noutăţi de la el.

Hunt se întorsese la postul lui de observaţie de pe acoperiş, pentru că se pare că trebuia să îşi sune şeful – sau ce naiba se prefăcea Micah că este – şi pe Isaiah ca să le spună despre Corn. Nu încercase să se mai întoarcă în bibliotecă, simţind parcă faptul că Bryce avea nevoie de spaţiu.

Caută acolo unde doare cel mai tare. Acolo se află întotdeauna răspunsurile.

Bryce se trezi uitându-se la lista pe jumătate terminată pe care o începuse în acea dimineaţă.

Poate că nu avea de unde să afle prea multe despre Corn, dar ar fi putut să afle care naiba era rolul Danikăi în toată povestea.

Cu mâna tremurând, se forţă să termine lista cu locurile în care fusese Danika – din câte ştia ea.

Când soarele ajunsese aproape la apus, iar Syrinx era pregătit să meargă în plimbare până acasă, Bryce şi-ar fi dat ce îi mai rămăsese din suflet unui Secerător pentru confortul tihnit al patului ei. Fusese o zi al dracului de lungă, plină de informaţii noi pe care trebuia să le asimileze, în care scrisese o listă pe care o lăsă în sertarul de la biroul ei.

Trebuie să fi fost o zi lungă şi pentru Athalar, pentru că îi urmări din zbor, pe ea şi pe Syrinx, fără să-i spună un cuvânt.

La opt era deja în pat şi nici măcar nu îşi dădu seama când adormi.

Capitolul 23

A doua zi de dimineaţă, Bryce stătea la biroul de la recepţie din expoziţia galeriei, cu ochii aţintiţi asupra listei cu ultimele locuri în care fusese Danika, când sună telefonul.

– Afacerea cu leopardul a fost încheiată! îi zise Jesibei în loc de salut.

Terminase de făcut actele cu o oră în urmă.

– Vreau să mergi la mine în birou şi să îmi trimiţi un document pe care îl am în calculator.

Bryce îşi dădu ochii peste cap, abţinându-se să nu toarne un *Cu plăcere*, şi întrebă:

– Tu nu ai acces la el?

– M-am asigurat că acesta nu e în reţea.

Cu nările fremătând, Bryce se ridică, bâţâind uşor din picioare şi se îndreptă spre uşa mică din peretele opus biroului ei. Îşi puse mâna pe panoul din metal de lângă ea şi farmecele se desfăcură. Uşa se deschise şi apăru scara îngustă, acoperită cu covor, care urca la etaj.

– Când îţi cer să faci ceva, Bryce, mă aştept să faci acel lucru. Fără întrebări.

– Da, Jesiba! murmură Bryce, urcând scările.

Cu o zi în urmă, în timp ce se ferea de mâinile hrăpăreţe ale metamorfului leopard, simţise un junghi în piciorul ei rănit.

– Ţi-ar plăcea să fii un vierme, Bryce? toarse Jesiba.

Vocea îi deveni uşor spectrală, neliniştitor de apropiată de răguşeala Secerătorilor. Cel puţin Jesiba nu era unul – deşi Bryce ştia că vrăjitoarea avea de-a face des cu ei în Casa Focului şi a Umbrei. Mulţumită zeilor, nici unul nu îşi făcuse apariţia la galerie.

– Ai vrea să fii un gândac de bălegar sau un miriapod?

– Aş prefera să fiu o libelulă.

Bryce intră în biroul mic şi cochet de la etaj. Unul dintre pereţi era făcut cu totul din sticlă şi da spre galeria de jos. Era complet izolat

fonic.

– Ai grijă ce-ţi doreşti. Ai să descoperi că gura aia mare a ta se va închide destul de repede când am să te transform. Nu vei mai avea glas deloc.

Bryce calculă diferenţa de fus orar dintre Lunathion şi ţărmurile vestice ale Pangerei şi deduse că probabil Jesiba abia se întorsese de la cină.

– Vinul acela roşu de Pangera e treabă serioasă, nu-i aşa?

Aproape ajunsese la biroul de lemn când se aprinseră primele-lumini. O întreagă ghirlandă lumina arma dezmembrată care atârna pe peretele din spatele biroului, Piaza Zeilor, la fel de îngrijită ca în ziua în care fusese făurită. Ar fi putut să jure că aurul şi oţelul iradiau un geamăt slab – de parcă arma legendară, letală ar fi zbârnâit încă după ce fusese folosită.

Era neliniştită că se afla acolo, în ciuda faptului că Jesiba o dezmembrase în patru bucăţi şi o urcase pe peretele din spatele biroului ei ca pe o piesă de artă. Erau patru piese care puteau fi uşor reasamblate, însă care îi liniştea în acea formă pe clienţii ei, chiar dacă le şi aducea aminte că ea e şefa.

Bryce ştia că farmazoana nu le spunea acestora despre glonţul din aur gravat, de cincisprezece centimetri, din seiful de lângă pictura de pe peretele din dreapta. Jesiba i-l arătase odată şi o lăsase să citească cuvintele gravate pe el: *Memento mori*.

Aceleaşi cuvinte care se formau pe mozaicul din Piaţa de Carne.

I se păruse melodramatic, însă o parte din ea se minunase de ele – de glonţ şi de armă, care erau atât de rare, încât nu existau decât câteva exemplare în tot Midgardul.

Bryce deschise calculatorul Jesibei, ascultând instrucţiunile femeii înainte de a trimite dosarul. Apoi, când cobora pe scări, îşi întrebă şefa:

– Ai auzit ceva nou despre Cornul Lunei?

O pauză lungă, contemplativă.

– Are de-a face cu investigaţia asta a ta?

– Poate.

Vocea joasă şi rece a Jesibei era o întruchipare a Casei pe care o servea.

– N-am auzit nimic.

Apoi închise. Bryce strânse din dinţi în timp ce se îndrepta înapoi spre biroul ei din expoziţie.

Lehabah o întrerupse, şoptindu-i prin uşa de fier:

– Pot să-l văd pe Athie acum?

– Nu, Lele.

Caută acolo unde doare cel mai tare.

Avea lista cu locurile. Din nefericire, ştia ce are de făcut mai departe. Ceea ce se temea să facă de când se trezise în acea dimineaţă. Îi sună telefonul în mâna în care îl ţinea încordată. Bryce se pregăti sufleteşte să o audă pe Jesiba văitându-se că trimisese greşit dosarul. La telefon însă era Hunt.

– Da? întrebă în loc de salut.

– A avut loc o nouă crimă.

Avea vocea reţinută, rece.

Bryce aproape scăpă telefonul din mână.

– Cine…

– Primesc încă detaliile. Însă s-a petrecut la mai puţin de un kilometru de aici: lângă Poarta din Piaţa Veche.

Inima îi bătea atât de tare încât abia putu să-şi potolească respiraţia ca să întrebe:

– Au fost martori?

– Nu. Dar să mergem acolo.

Îi tremurau mâinile.

– Sunt ocupată! minţi.

Un moment de tăcere.

– La dracu', eu nu mă joc, Quinlan.

Nu. Nu, nu putea să o facă, nu putea să îndure, nu putea să vadă din nou…

Bryce se strădui să respire, inhalând practic vaporii de mentă din aparatul de aromoterapie.

– Vine un client…

Hunt bocăni la uşa galeriei, pecetluindu-i soarta.

– Plecăm acum.

Întregul trup îi era atât de încordat încât era pe punctul de a tremura, atunci când ea şi Hunt se apropiară de magi-panourile care blocau aleea aflată la câţiva metri de Poarta din Piaţa Veche.

Bryce încercă să respire, încercă toate tehnicile despre care citise şi de care auzise, care te învăţau cum să îţi stăpâneşti frica, cum să stăpâneşti acel sentiment dinlăuntru, care o îmbolnăvea.

Aleea era plină de îngeri, Fee şi metamorfi, unii vorbind la staţii, alţii la telefon.

– Un alergător a găsit rămăşiţele, zise Hunt.

Lumea se dădea la o parte ca să îl lase să treacă.

– Cred că s-a petrecut cândva noaptea trecută.

Hunt adăugă cu grijă:

– Legiunea 33 încearcă încă să îi stabilească identitatea, însă după haine pare să fi fost o novice de la Templul Lunei. Isaiah le chestionează deja pe preotesele templului, ca să afle dacă lipseşte cineva.

Toate sunetele se preschimbaseră într-un zumzet asurzitor. Bryce nu îşi mai amintea cu totul drumul până acolo.

Hunt se trase după unul dintre magi-panourile care acopereau locul crimei, aruncă o privire la ceea ce zăcea acolo şi înjură. Se răsuci apoi spre ea, de parcă şi-ar fi dat seama unde o adusese, însă era prea târziu.

Sângele sărise peste cărămizile clădirii, se strânsese în băltoace printre pietrele crăpate ale aleii, se împrăştiase pe marginile tomberonului. Şi, lângă tomberon, de parcă cineva le-ar fi aruncat dintr-o găleată, erau întinse bucăţi roşii de carne. Lângă carnagiu zăcea o robă albă, sfâşiată.

Zumzetul se transformă în răget. Trupul îi era tras undeva, departe.

Danika râzând cu hohote, Connor făcându-i cu ochiul, Bronson şi Zach şi Zelda şi Natalie, toţi râzând…

Şi apoi nimic – doar carne roşie. Toţi, tot ceea ce fuseseră, tot ceea ce fusese ea alături de ei, se preschimbase în munţi de carne roşie.

Pierduţi, pierduţi, pierduţi…

O mână o apucă de umăr. Dar nu era a lui Athalar. Nu, Hunt rămăsese pe loc, cu faţa împietrită.

Tresări atunci când Ruhn îi şopti la ureche:

– Nu trebuie să vezi asta.

Aceasta era o altă crimă. Un alt trup. Alt an.

O vrăjidoctoriţă îngenunche în faţa corpului, cu o baghetă care zbârnâia cu primă-lumină în mână, încercând să pună rămăşiţele cadavrului – ale *fetiţei* – laolaltă.

Ruhn o trase de acolo, înspre panou, spre aerul curat de după el.

Mişcarea o eliberă. Îi potoli vuietul din urechi.

Bryce se smuci din strânsoarea lui Ruhn, fără să-i pese dacă îi vedea cineva, fără să-i pese că el, în calitate de şef al unităţii Feelor din Auxiliar, avea dreptul să se afle acolo.

– Nu pune dracului mâna pe mine!

Ruhn strânse din buze. Dar se uită peste umărul ei, la Hunt.

– Eşti un măgar.

Lui Hunt îi luciră ochii.

– Am avertizat-o pe drum ce avea să vadă. Apoi adăugă puţin mai blând: Nu mi-am dat seama ce dezastru va fi aici.

O avertizase, nu-i aşa? Gândurile îi alunecaseră atât de departe încât abia dacă îl auzise pe Hunt vorbind pe drum. Se simţea atât de ameţită, de parcă ar fi tras pe nas o grămadă de praf-de-lumină.

– E o femeie în toată firea, continuă Hunt. Nu are nevoie de tine ca să ştie cât poate să ducă.

Arătă spre ieşirea de pe alee.

– N-ar trebui să cauţi? Te chemăm noi dacă avem nevoie de tine, prinţişorule.

– Du-te dracu'! îi răspunse Ruhn.

Umbrele începeau să se ridice. Lumea adunată acolo se uita la ei.

– Nu crezi că e mai mult decât o simplă coincidenţă că o novice a fost ucisă chiar după ce am fost la templu?

Nu înţelegea ce ziceau. Nu înţelegea nimic.

Bryce se întoarse cu spatele la alee, la investigatorii care colcăiau acolo. Ruhn încercă să o cheme.

– Bryce…

– Lasă-mă în pace! zise încet şi continuă să meargă.

Nu ar fi trebuit să îl lase pe Athalar să o intimideze, să o oblige să vină. Nu ar fi trebuit să vadă asta, nu ar fi trebuit să îşi amintească.

Pe vremuri s-ar fi putut duce direct la studioul de dans. Ar fi dansat, s-ar fi mişcat până când lumea ar fi căpătat din nou sens. Acela fusese dintotdeauna locul ei sigur, modul prin care se rupea de toate. Mergea la studio ori de câte ori avea o zi proastă.

Trecuseră doi ani de când pusese ultima oară piciorul acolo. Îşi aruncase toate hainele şi toţi pantofii pentru dans. Genţile. Cea de la apartament fusese oricum împroşcată cu sânge – sângele Danikăi, al lui Connor şi al lui Thorne pe hainele din dormitor, iar al Zeldei şi al lui Bronson pe cea de-a doua geantă, pe care o lăsase atârnată lângă uşă. Model din sânge ca un...

O mireasmă înrourată, ca parfumul de după ploaie îi inundă nările. Hunt o ajunsese din urmă. O altă amintire din acea noapte.

– Hei! zise Hunt.

„Hei" îi zisese atunci, cu atât de mult timp în urmă. Fusese o epavă, o fantomă şi apoi apăruse el, îngenunchease lângă ea, cu ochii aceia negri în care nu putuse citi nimic atunci când îi zisese „Hei".

Nu îi spusese că îşi amintea acea noapte în camera de interogatoriu. Şi cu siguranţă nu simţea nevoia să i-o spună acum.

Dacă ar fi fost obligată să vorbească cu cineva, ar fi explodat. Dacă ar fi trebuit să facă ceva, *orice*, în clipa asta ar fi apucat-o una dintre acele furii primare ale Feelor şi…

Începu să i se înceţoşeze privirea, muşchii încordându-i-se dureros, cu vârfurile degetelor aplecate ca nişte gheare, de parcă şi-ar fi închipuit că sfâşie pe cineva în bucăţi…

– Mergi până îţi trece, murmură Hunt.

– Lasă-mă în pace, Athalar!

Nu voia să se uite la el. Nu suporta să îl vadă. Nici pe el, nici pe fratele ei, nici pe *nimeni*.

Dacă asasinarea novicei fusese într-adevăr provocată de prezenţa lor la templu, fie că fusese un semn de avertizare sau din cauză că fetiţa ar fi auzit ceva legat de Corn, dacă fără să vrea îi provocaseră moartea…

Îşi mişca picioarele din ce în ce mai repede. Hunt nu rămase în urmă nici o clipă. Nu avea să plângă. Nu avea să se transforme într-o epavă, să nu mai poată să respire, aşa, la colţ de stradă. Nu avea să ţipe sau să vomite sau…

După ce străbătură încă o stradă, Hunt zise aspru:

– Am fost acolo în acea noapte.

Bryce continuă să meargă repede, cu tocurile pantofilor ţăcănindu-i pe pavaj.

– Cum ai supravieţuit în faţa demonului kristallos? o întrebă Hunt.

Fără îndoială că acum câteva clipe, în timp ce privea cadavrul, se întrebase exact acelaşi lucru. Cum de ea, corcitură jalnică, supravieţuise, pe când Vanirii pur sânge, nu?

– Nu am supravieţuit, bombăni.

Traversă strada şi ocoli o maşină care lenevea în intersecţie.

– Demonul a fugit.

– Dar kristallos îl imobilizase pe Micah, îi sfâşiase pieptul...

Bryce aproape se împiedică şi căzu, chiar când să dea colţul. Se răsuci cu gura căscată la Hunt.

– Acela a fost Micah?

Capitolul 24

Îl salvase pe Micah Domitus în acea noapte. Nu pe vreun membru oarecare al Legiunii, ci pe Arhanghel însuşi! Nu era de mirare atunci că cel care îi răspunsese la telefon luase imediat măsuri după ce identificase numărul de telefon.

Vestea aceasta trecu prin ea ca un fulger, luminând câteva dintre amintirile pe care le avea.

– L-am salvat pe Guvernator pe acea alee.

Hunt dădu doar din cap, vizibil inconfortabil.

Lui Bryce i se ascuţi vocea:

– De ce e secret?

Hunt aşteptă să treacă un cârd de turişti înainte de a-i spune:

– Pentru binele lui. Dacă s-ar fi dus vestea că Guvernatorul a fost înfrânt de un demon, lucrurile nu ar fi arătat bine.

– Mai ales pentru că a fost salvat de o corcitură?

– Nici o persoană din grupul nostru nu a folosit *vreodată* termenul acesta – ştii asta, nu-i aşa? Dar, da. Ne-am gândit cum ar da să se ştie că o femeie jumătate om, jumătate Fee, de douăzeci şi trei de ani, care nu a făcut Saltul, l-a salvat pe Arhanghel atunci când el însuşi nu a putut să se salveze.

Sângele îi bubuia în timpane.

– Dar de ce să nu îmi spuneţi *mie*? Am căutat în toate spitalele, doar ca să văd dacă a supravieţuit.

Mai mult chiar. Ceruse să afle care era starea soldatului, însă de fiecare dată fusese fie lăsată să aştepte, fie ignorată, fie i se ceruse să plece.

– Ştiu.

Hunt îi cercetă chipul.

– S-a stabilit că este mai înţelept să se păstreze totul secret. Mai ales pentru că telefonul tău a fost spart chiar după…

– Deci ar fi trebuit să trăiesc în ignoranţă pentru totdeauna...

– Voiai o medalie sau ceva? O paradă?

Se opri atât de brusc încât Hunt trebui să își deschidă aripile ca să se oprească la rândul lui.

– *Du-te dracului*. Ce voiam…

Încercă să își controleze respirația ascuțită, tremuratul care o orbea, tensiunea care creștea și creștea înlăuntrul ei.

– Ce voiam – șuieră, luând-o iar la pas, pentru că el doar se holba la ea – era să știu că *ceva* din ceea ce am făcut în acea seară a contat. Am presupus că i-ați aruncat trupul în Istros, pentru că era un simplu soldat care nu merita onoarea unei Plecări în larg.

Hunt își scutură capul.

– Uite, știu că a fost de tot rahatul. Și îmi pare rău, bine? Îmi pare rău pentru tot, Quinlan. Îmi pare rău că nu ți-am spus și îmi pare rău că ești pe lista mea de suspecți, și îmi pare...

– Sunt pe *ce*? scuipă Bryce.

Vedea roșu în fața ochilor. Îi zise, cu caninii dezgoliți:

– După *toate* astea… La dracu', tu mă consideri *suspect*?

Zbieră ultimele cuvinte, voința ei de fier fiind singurul lucru care o împiedica să se arunce asupra lui și să îi sfâșie fața.

Hunt își ridică mâinile în sus.

– Asta… Ce dracu', Bryce! Nu m-am exprimat cum trebuie. Uite, a trebuit să iau în considerare fiecare posibilitate, să privesc din toate unghiurile, dar acum știu că… Solas, când ți-am văzut fața pe acea alee mi-am dat seama că nu e cu putință să fi fost tu vinovată și…

– *Piei dracului* din ochii mei!

O privi, cântărind situația, apoi își întinse aripile. Bryce refuza să facă un singur pas înapoi, cu dinții încă dezgoliți. Adierea creată de aripile lui îi răvăși părul, împrăștiindu-i în față parfumul lui de cedru și ploaie atunci când se înălță spre cer.

Caută acolo unde doare cel mai tare.

La dracu' cu Regina Viperă! La dracu' cu *tot*!

Bryce o luă la fugă – o fugă măsurată, agilă, în ciuda pantofilor subțiri, fără toc, pe care și-i luase de la galerie. Alerga nu spre ceva sau ca să scape de ceva, ci… pur și simplu avea nevoie de mișcare. De bătaia tălpilor ei pe pavaj, de sunetul sacadat al respirației.

Bryce alergă și alergă... până când începu din nou să audă sunete, iar ceața începu să se ridice și ea putu să scape din labirintul de țipete din mintea ei. Nu era ca dansul, dar o ajuta.

Bryce alergă până când propriu-i trup o imploră să se oprească. Alergă până când îi sună telefonul și ea se întrebă dacă Urd însăși îi

întinsese o mână salvatoare. Convorbirea fu scurtă, cu respirația tăiată.

Câteva minute mai târziu, în timp ce se apropia de Corbul Alb, Bryce încetini pasul. Se opri în dreptul alcovului ascuns în perete, chiar lângă ușile de serviciu. Îi curgea transpirația pe gât, până la rochie, umezind materialul verde. Își scoase din nou telefonul.

Dar nu îl sună pe Hunt. Nu o întrerupsese, dar știa că zboară deasupra ei.

Pe pavaj căzură câțiva stropi de ploaie. Își zise că speră să-l plouă pe Athalar toată noaptea.

Ezită, cu degetele pe ecran, și oftă, știind că nu ar trebui să o facă. O făcu însă. Stând acolo, în alcovul în care schimbase printre ultimele ei mesaje cu Danika, deschise conversația. Îi ardeau ochii.

Glisă în urmă, trecând peste acele ultime cuvinte fericite, peste tachinări. Ajunse la fotografia pe care Danika i-o trimisese în acea după-amiază cu ea și cu haita la meciul de sunball, gătiți din cap până-n picioare cu echipamentul UOS. În fundal, Bryce putea să identifice jucătorii de pe teren și silueta puternică a lui Ithan printre ei.

Însă privirea îi alunecă spre chipul Danikăi. Spre acel zâmbet larg pe care îl cunoștea la fel de bine ca pe al ei.

Te iubesc, Bryce. Amintirea aceea veche a zilei din mijlocului lunii mai, din ultimul lor an de facultate, o învălui.

Asfaltul îi zdreli lui Bryce genunchii prin blugii rupți. Îi tremurau mâinile pe care și le ținea împreunate la ceafă, așa cum i se ordonase. Durerea pe care o simțea în braț o tăia ca un cuțit. Era rupt. Bărbații o obligaseră să își ridice mâinile oricum.

Din motocicleta furată nu mai rămăsese decât fier vechi, înșirat pe autostrada prăfuită, iar semiremorca trasă la mai bine de șase metri depărtare, fusese lăsată de izbeliște pe partea stângă. Arma fusese aruncată în plantația de măsline de pe cealaltă parte a drumului de munte, smulsă din mâinile lui Bryce în timpul accidentului care le adusese în acea situație. Accidentul în timpul căruia Danika o protejase, cu propriul corp. Danika se izbise de asfalt, sfâșiată în locul lui Bryce.

La trei metri depărtare, și ea cu mâinile la ceafă, Danika sângera din atât de multe răni încât hainele îi erau înmuiate în sânge. Cum ajunseseră aici? Cum de luase totul o astfel de turnură?

– Unde sunt nenorocitele alea de gloanțe?

Bărbatul din camion se răsti la tovarășii lui, cu pistolul gol – acel pistol din fericire gol – încleștat în mână.

Ochii de caramel ai Danikăi erau larg deschişi, cercetători, lipiţi de chipul lui Bryce. Tristeţe şi durere şi spaimă şi regret – toate erau întipărite pe faţa ei.

– Te iubesc, Bryce.

Lacrimile alunecau pe obrajii Danikăi.

– Şi îmi pare rău.

Nu mai rostise acele cuvinte niciodată înainte, niciodată. Bryce o tachinase cu asta în ultimii trei ani, însă Danika refuzase să le zică.

Atenţia lui Bryce fu distrasă de mişcările din stânga lor. Fuseseră găsite gloanţe în remorcă. Îşi păstră însă privirea aţintită asupra Danikăi. Asupra acelui chip frumos şi neînfricat.

Renunţă la toată frica pe care o simţea, aşa cum ai răsuci o cheie într-o broască. Primele raze ale soarelui la orizont.

Şi Bryce şopti, în timp ce acele gloanţe se apropiau de pistolul care le aştepta şi de bărbatul acela monstruos:

– Închide-ţi ochii, Danika!

Bryce clipi şi licărirea amintirii fu înlocuită de fotografia pe care o avea încă în faţă, pe ecran. Fotografia cu Danika şi Haita Diavolilor ani mai târziu – atât de veseli, de tineri, de plini de viaţă. Cu doar câteva ore înainte de adevăratul lor sfârşit.

Cerul se deschise şi foşnetul de aripi de deasupra îi reaminti de prezenţa lui Athalar. Nu se obosi însă să îşi ridice privirea spre el şi o luă uşor spre club.

Capitolul 25

Hunt ştia că o dăduse în bară. Şi că o încurcase cu Micah – asta *dacă* Micah avea să afle că vorbise despre ce se întâmplase în acea noapte.

Se îndoia că Quinlan îi dăduse telefon farmazoanei sau că sunase la biroul lui Micah. Şi avea de gând să se asigure că nu o va face. Poate că ar fi putut să o mituiască cu o pereche nouă de pantofi sau cu vreo geantă ori cu cine dracu' ştie ce i s-ar fi părut destul de interesant încât să îşi ţină gura. Dacă făcea un singur pas greşit… O singură greşeală şi Micah nu avea să reacţioneze prea bine.

O lăsase pe Quinlan să alerge prin oraş, urmărind-o din Piaţa Veche până pe drumurile pustii din Luncile Asphodel, apoi prin DCA şi, în cele din urmă, înapoi în Piaţa Veche.

Hunt zburase deasupra ei, ascultând simfonia de claxoane a maşinilor şi şoaptele vântului iute de aprilie care adia printre palmieri şi chiparoşi. Vrăjitoarele, călare pe măturile lor, împânzeau străzile, unele dintre ele zburând atât de jos încât aproape atingeau capotele maşinilor pe care le depăşeau. Erau atât de diferite de îngeri, concluzionase Hunt, care zburau întotdeauna deasupra clădirilor. Vrăjitoarele voiau parcă să se integreze în agitaţia oraşului, pe când îngerii erau definiţi de dorinţa lor de a o evita.

În timp ce o urmărea pe Quinlan, îl sunase Justinian cu informaţiile despre kristallos, informaţii care nu valorau nimic per total. Găsise câteva mituri care se potriveau cu ceea ce ştiau deja. Îl sunase şi Vik după cinci minute: alibiurile Reginei Viperă erau valide.

Apoi îl sunase Isaiah, care îi confirmase că, într-adevăr, victima de pe alee era o novice dispărută. Ştia că bănuielile lui Danaan erau corecte: nu putea fi o simplă coincidenţă faptul că ei fuseseră cu o zi în urmă la templu şi discutaseră despre Corn, apoi demonul care o ucisese pe Danika o măcelărise pe una dintre novicele templului.

O fetiţă Fee. Un copil aproape. Simţi o arsură în piept.

Nu ar fi trebuit să o ducă pe Quinlan la locul crimei. Nu ar fi trebuit să o forţeze să vină. Fusese atât de orbit de obsesia lui de a rezolva cazul repede încât nu se gândise de ce Bryce ezita.

Îşi dăduse seama abia când îi văzuse expresia în faţa trupului sfâşiat, atunci când chipul îi devenise palid ca al unui cadavru, că tăcerea ei nu fusese deloc una calmă. Fuse vorba despre şoc. Traumă. Oroare. Şi el o împinsese fix în mijlocul lor.

O dăduse în bară şi Ruhn avusese dreptate când i-o spusese, dar... la naiba.

După ce privise o singură dată la chipul cenuşiu al lui Quinlan ştiuse că nu ea se aflase în spatele crimelor, că nu fusese nici măcar pe departe implicată. Şi că el era un mare măgar pentru că se gândise la asta. Şi pentru că îi *spusese* că a fost pe lista lui de suspecţi.

Îşi frecă faţa. Şi-ar fi dorit ca Shahar să fie acolo, să zboare alături de el. În cei cinci ani în care îi fusese alături în Legiunea 18, ea îl lăsase întotdeauna să vorbească despre diferite strategii şi probleme; îl asculta întotdeauna şi punea întrebări. Îl făcea să fie mai bun, aşa cum nimeni nu o mai făcuse înaintea ei.

După o oră, când începuse să plouă, Hunt avea plănuit deja un întreg discurs. Se îndoia că Quinlan voia să îl asculte, sau că era gata să recunoască ce simţise în acea zi, însă el îi datora scuze. Pierduse atât de multe părţi importante din el însuşi în atâtea decenii de război şi sclavie, însă îi plăcea să creadă că nu îşi pierduse decenţa. Cel puţin nu încă.

Dar, după ce avea să termine cu cele mai bine de două mii de crime pe care le mai datora, în cazul în care nu reuşea să rezolve cazul, se îndoia că îi va mai rămâne ceva din ea. Dacă persoana care avea să devină până atunci va mai merita libertatea... Asta nu ştia. La asta nu voia să se gândească.

Însă apoi Bryce primise un apel – primise, nu sunase, din fericire – şi nu se oprise din mers ca să răspundă. Pentru că era prea sus ca să audă, Hunt putuse doar să vadă cum schimbă din nou direcţia şi o ia – îşi dăduse seama zece minute mai târziu – spre Strada Arcaşului.

Chiar când începuse să se pornească mai tare ploaia, se oprise în faţă la Corbul Alb şi îşi petrecuse câteva minute cu telefonul în mână. Dar, în ciuda privirii lui de vultur, nu putuse să vadă ce făcea cu el. Aşa că o privise de pe acoperişul de vizavi, verificându-şi telefonul de cel puţin douăzeci de ori în cele cinci minute, ca un fraier demn de milă, sperând că îi va da un mesaj.

Apoi, chiar când ploaia deveni torenţială, Bryce îşi puse telefonul în buzunar, trecu pe lângă paznici cu un fluturat din mână şi dispăru în Corbul Alb, fără să se uite măcar o dată în sus.

Hunt ateriză şi Vanirii şi oamenii deopotrivă se împrăştiară din calea lui. Dar paznicul jumătate lup, jumătate daemonaki avu curajul să îl oprească la intrare.

– Coada e în dreapta! tună bărbatul din stânga lui.

– Sunt cu Bryce.

Celălalt paznic comentă:

– Asta-i viaţa! Coada e pe dreapta.

Rândul, în ciuda faptului că era devreme, se întindea deja pe toată strada.

– Sunt aici din partea Legiunii.

Hunt încercă să îşi scoată insigna, însă dracu' ştie unde şi-o pusese...

Uşa de la club se întredeschise şi o chelneriţă Fee, absolut superbă, privi afară.

– Ryso a zis că poate să intre, Crucius.

Paznicul care îi vorbise primul îl privi pe Hunt în ochi. Hunt rânji.

– Poate altă dată.

Apoi o urmă pe femeie înăuntru.

Mirosul de sex, alcool şi transpiraţie care îl lovi îi trezi toate instinctele cu o viteză ameţitoare. După ce traversară curtea înconjurată de sticlă, urcară scările spre fostul templu. Coloanele pe jumătate dărăpănate erau luminate de beculeţe mov.

Nu pusese niciodată piciorul în club – întotdeauna îl lăsa pe Isaiah sau pe vreunul dintre ceilalţi să intre. În mare parte pentru că ştia că locul nu era cu nimic mai bun decât palatele şi vilele de la ţară ale Arhanghelilor din Pangera, în care ospeţele se transformau în orgii care durau zile întregi. Şi asta, în timp ce alţii mureau de foame la câţiva paşi de acele vile. Oameni şi Vaniri deopotrivă scurmau prin grămezile de gunoaie în căutarea a ceva care să le umple burţile copiilor lor. Îşi cunoştea destul de bine temperamentul şi ştia ceea ce îl făcea să îşi iasă din fire, aşa că stătea dracului departe de astfel de locuri.

Unele persoane şuşotiră atunci când îl văzură intrând. El îşi păstră privirea aţintită asupra lui Bryce, care era deja aşezată într-un separeu, între două coloane sculptate, sorbind dintr-un pahar cu o băutură transparentă – votcă sau gin. Cu toate mirosurile care erau acolo, nu îşi putea da bine seama ce era.

Bryce își ridică ochii spre el pe deasupra paharului, în timp ce sorbea.

– Cum ai intrat *tu* aici?

– E un loc public, nu-i așa?

Bryce nu îi răspunse. Hunt oftă și era cât pe ce să se așeze ca să își înceapă discursul, când simți miros de iasomie și vanilie și...

– Scuză-mă, domnule... O! Ăăă... Hmm...

Se trezi cu o tânără faun adorabilă în față, îmbrăcată cu un top alb și o fustă suficient de scurtă încât să îi arate picioarele lungi, vărgate și copitele delicate. Corniţele ei ușor arcuite erau ascunse aproape cu totul în părul creț, strâns la spate într-un coc răsucit. Pielea maronie îi era stropită cu praf de aur, sclipitoare în luminile pâlpâitoare ale clubului. Zeilor, era frumoasă.

Juniper Andromeda: prietena lui Bryce de la balet. Îi citise și ei dosarul. Dansatoarea își muta privirea de la Hunt la Quinlan.

– Eu... sper că nu v-am întrerupt...

– Tocmai pleca! zise Bryce, golindu-și paharul.

Hunt se așeză în cele din urmă în separeu.

– Abia am ajuns.

Îi întinse fetei faun mâna.

– Mă bucur să te cunosc. Eu sunt Hunt.

– Știu cine ești, îi răspunse faunul, cu voce joasă.

Strânsoarea lui Juniper era ușoară, dar fermă. Bryce își umplu din nou paharul dintr-o carafă și bău pe nerăsuflate.

– Ai comandat de mâncare? o întrebă Juniper. Abia am ieșit de la repetiții și *mor de foame*.

Deși era slabă, fata avea o musculatură zveltă și părea al naibii de puternică în ciuda exteriorului grațios.

Bryce își ridică paharul.

– Eu iau o cină bazată pe lichide.

Juniper se încruntă, dar îl întrebă pe Hunt:

– Tu vrei să mănânci?

– Hel, da!

– Poți să comanzi ce vrei și ei îți vor aduce.

Juniper ridică o mână ca să atragă atenția chelneriței.

– Aș vrea un burger vegetarian, fără brânză, cu garnitură de cartofi prăjiți în ulei vegetal și două felii de pizza cu cașcaval vegan, vă rog.

Juniper își mușcă buza, apoi îi explică lui Hunt:

– Nu mănânc produse animaliere.

Pentru un faun, carnea şi lactatele erau îngrozitoare. Laptele era folosit doar pentru creşterea bebeluşilor.

– Am înţeles. Te deranjează dacă eu comand?

Luptase alături de fauni de-a lungul timpului. Unora dintre ei nu le păsa. Era însă bine să întrebi întotdeauna. Juniper clipi, dar îşi scutură capul.

Hunt îi zâmbi chelneriţei şi zise:

– Aş vrea… o coastă cu garnitură de fasole verde.

Ce naiba! Îi aruncă o privire lui Bryce care dădea pe gât pahar după pahar de parcă ar fi băut un shake cu proteine.

Nu servise încă cina, şi chiar dacă fusese distrat în acea dimineaţă când îşi făcuse apariţia din dormitor doar într-un set de lenjerie dantelată, roz aprins, băgase de seamă că nu luase micul dejun, iar de vreme ce nu îşi adusese nimic pentru prânz şi nici nu comandase, era gata să parieze că nu mâncase nimic toată ziua.

Aşa că Hunt zise:

– Ea va servi o tochitură de miel cu orez, năut şi murături ca garnitură. Mersi.

O văzuse ieşind la prânz de câteva ori şi simţise exact ce lua la pachet. Bryce îşi deschise gura, dar chelneriţa dispăruse deja. Juniper îi observă neliniştită. De parcă ar fi ştiut exact ce avea de gând să…

– Ai de gând să îmi şi dai cu linguriţa?

– Poftim?

– Doar pentru că eşti un măgar mare şi puternic, asta nu înseamnă că ai dreptul să decizi când ar trebui să mănânc sau când nu am grijă de corpul *meu*. Eu sunt aia care trăieşte în el, aşa că *eu* ştiu când dracu' vreau să mănânc. Aşa că ţine-ţi agresivitatea şi posesivitatea acasă!

Nodul pe care Juniper îl înghiţi se auzi chiar şi cu muzica din fundal.

– Ai avut o zi lungă la muncă, Bryce?

Bryce se întinse după paharul ei. Dar Hunt fu mai rapid. O apucă de încheietură şi îi lipi mâna de masă înainte să mai aibă ocazia de a da pe gât şi mai mult alcool.

– Ia-ţi dracului mâna de pe mine! se răsti Bryce.

Hunt îi zise, cu un zâmbet aproximativ:

– Nu mai fi aşa predictibilă.

Lui Bryce i se aprinseră ochii.

– Ai o zi grea şi vii aici ca să îţi îneci amarul în votcă?

Pufăi şi îi dădu drumul la mână, apoi îi luă paharul. Îl ridică la gură, privind-o în ochi în timp ce îi spuse:

– Cel puţin zi-mi că ai gusturi bune în materie de…

Mirosi băutura. O gustă.

– Asta este apă.

Bryce îşi strânse mâinile în pumni.

– Nu beau alcool.

Juniper interveni:

– Eu am invitat-o pe Bryce aici, în seara asta. A trecut ceva vreme de când nu ne-am mai văzut şi trebuie să mă întâlnesc aici mai târziu cu câţiva dintre membrii de la operă, aşa că…

– De ce nu bei?

– Eşti Umbra Mortis. Sunt sigură că poţi să-ţi dai singur seama.

Bryce se trase ca să iasă din separeu, forţând-o pe Juniper să se ridice.

– Deşi, având în vedere că tu credeai că mi-am ucis cea mai bună prietenă, poate că nu eşti în stare.

Hunt se zbârli, dar Bryce zise simplu:

– Mă duc la baie.

Apoi o luă direct spre mulţimea de pe ringul antic de dans, dispărând printre petrecăreţi în timp ce îşi croia drum spre uşa îndepărtată dintre doi stâlpi aflaţi în spatele sălii.

Juniper avea chipul încordat.

– Mă duc cu ea.

Şi plecă imediat, mişcându-se iute şi uşor. Doi bărbaţi căscaseră gura după ea, dar Juniper îi ignoră. O prinse din urmă pe Bryce în mijlocul ringului de dans. Îşi lăsă mâna pe umărul ei şi o opri. Juniper zâmbi – strălucitoare ca luminile care îi înconjurau – şi începu să vorbească, arătând spre separeu, spre club. Chipul lui Bryce rămase rece ca piatra. Mai rece ca piatra.

Nişte bărbaţi se apropiară de ele, îi văzură expresia şi nu se aventurară mai aproape.

– Ei, dacă e supărată pe tine, asta mă va pune pe mine într-o lumină mai bună! se auzi o voce tărăgănată de bărbat.

Hunt nu se deranjă să se prefacă agreabil.

– Zi-mi că ai găsit ceva!

Prinţul moştenitor al Feelor din Valbara se rezemă de coloana separeului, ochii lui izbitor de albaştri întârziind asupra verişoarei sale. Fără îndoială, se folosise de umbrele alea ale lui ca să se furişeze fără ca Hunt să prindă de veste.

– Negativ. Am primit un telefon de la patronul clubului, care mi-a spus că ea e aici. Arăta destul de rău când a părăsit locul crimei şi am vrut să mă asigur că este bine.

Hunt nu avea ce să comenteze în această privinţă. Aşa că nu zise nimic. Ruhn îşi plecă fruntea spre cele două fete care stăteau nemişcate într-o mare de dansatori.

– Ştii, înainte dansa. Dacă ar fi putut, ar fi vrut să intre la balet, ca Juniper.

Nu ştiuse – nu chiar. Peste aceste detalii se trecuse în dosarul ei.

– De ce a renunţat?

– Asta va trebui să o întrebi singur. Dar a renunţat cu totul la dans după ce a murit Danika.

– A renunţat şi la băutură, se pare.

Hunt privi spre paharul ei de apă, lăsat pe masă.

Ruhn îi urmări privirea. Dacă era surprins, prinţul nu o lăsă să se vadă. Hunt luă o gură din apa lui Bryce şi îşi clătină capul. Nu era deloc o petrecăreaţă – dar se mulţumea să lase lumea să creadă tot ce era mai rău despre ea.

Inclusiv pe el. Hunt îşi roti umerii, aripile mişcându-i-se la rândul lor, în timp ce o urmărea pe Bryce pe ringul de dans. Da, o dăduse în bară. Rău de tot.

Bryce privi spre separeu şi când îl văzu acolo pe vărul ei… Erau locuri în Hel mai blânde decât privirea pe care i-o aruncă lui Ruhn.

Juniper îi urmări privirea. Bryce apucă să facă un singur pas spre separeu înainte să explodeze clubul.

Capitolul 26

Îi văzu pe Athalar şi pe Ruhn vorbind. Se pregătea să sară la gâtul amândurora pentru că erau nişte alfa-măgari excesiv de protectori, care o sufocau chiar şi de la distanţă. Încerca să nu se înece în abisul întunecat, mult prea bine cunoscut, în care o trăgea greutatea pe care o purta cu ea. Oricât ar fi alergat, nu putea niciodată să se elibereze de ea, nu putea să rămână la suprafaţă.

În clipa următoare simţi un gol în urechi, pământul îi alunecă de sub picioare, tavanul i se prăbuşi în cap şi oamenii ţipau, sângele curgea în valuri, panica umplea aerul, iar ea se răsucea, încerca să se întindă după Juniper…

Un zgomot ascuţit, continuu, îi zbârnâia în creieri. Lumea se aplecase într-o parte.

Sau poate doar i se părea, pentru că zăcea întinsă pe podeaua distrusă, înconjurată de resturi şi de *fragmente umane*.

Bryce rămase însă jos, aplecată peste Juniper, care poate ţipa...

Zgomotul acela ascuţit nu se mai oprea. Îneca toate celelalte sunete. Avea ceva umed, cu gust de cupru în gură – sânge. Pielea îi era acoperită de praful de la tencuială.

– *Ridică-te!*

Vocea lui Hunt răzbi până la ea prin acel zgomot, printre ţipete şi braţele lui puternice o apucară de umeri.

Se zbătu în strânsoarea lui, întinzându-se după Juniper… Dar Ruhn ajunsese deja la ea. Cu sângele curgându-i de la tâmplă, o ajuta pe prietena ei să se ridice…

Bryce cercetă fiecare centimetru de piele: Juniper era acoperită de praf şi tencuială şi de sângele verde al altei persoane, dar ea nu avea nici o zgârietură, nici o zgârietură, nici o...

Bryce se rezemă înapoi de Hunt, care o ţinea de umeri.

– Trebuie să ieşim – *acum*.

Îngerul vorbea cu Ruhn. Îi dădea ordine fratelui ei ca unui soldat.

– Ar putea fi mai multe.

Juniper îl împinse la o parte pe Ruhn şi urlă la Bryce:

– Ţi-ai ieşit din minţi?

Urechile ei... urechile nu i se opreau din ţiuit şi poate că avea o hemoragie cranianã pentru cã nu putea sã vorbeascã, nu părea să-şi mai poată aminti cum să îşi folosească membrele.

Juniper îi arse o palmă. Bryce nu simţi impactul. Juniper plângea cu sughiţuri, de parcă era pe cale să se dezintegreze.

– Eu am făcut Saltul, Bryce! Acum doi ani! Tu nu l-ai făcut! Ţi-ai pierdut complet minţile?!

Un braţ cald îi alunecă în jurul abdomenului, sprijinind-o în picioare. Hunt zise, cu gura aproape lipită de urechea ei.

– Juniper, e în şoc. Las-o în pace!

Juniper se răsti la el:

– *Tu să nu te amesteci!*

Însă oamenii din jurul lor se văitau, ţipau şi tencuiala cădea încă de pretutindeni. Coloanele zăceau în jurul lor ca nişte copaci doborâţi. June păru să vadă, să înţeleagă…

Corpul ei, zeilor, corpul nu voia să o asculte…

Hunt nu obiectă atunci când Ruhn le dădu adresa unei case care se afla în apropiere şi le spuse să meargă acolo şi să îl aştepte. Era mai aproape decât apartamentul ei, însă adevărul era că Hunt nu era sigur că Bryce l-ar fi lăsat să intre la ea acasă – şi dacă fata intra în şoc şi el nu putea să treacă de farmecele alea… Ei bine, Micah i-ar fi tăiat capul dacă ar fi lăsat-o să moară când era de datoria lui să o păzească.

Se prea putea să îl ucidă oricum pentru că nu simţise că era pe cale să aibă loc un atentat.

Quinlan nu părea să bage de seamă că o ducea în braţe. Era mai grea decât părea, pielea ei bronzată acoperea mai multă musculatură decât ar fi crezut.

Hunt găsi uşor casa familiară cu coloane albe. Cheia pe care i-o dăduse Ruhn deschidea o uşă vopsită verde. În foaier se simţea mirosul a încă doi bărbaţi, în afară de prinţ. Apăsă întrerupătorul şi în faţa ochilor îi apăru o scară mare, care părea să fi trecut printr-un război, podele uzate din stejar şi un candelabru de cristal atârnat în echilibru precar.

Sub candelabru, o masă pictată cu remarcabil talent portretiza un bărbat Fee gigantic care înghiţea cu totul un înger.

Ignorând acest deosebit *duceți-vă dracu'* adresat rasei lui, Hunt o luă spre sufrageria aflată în partea stângă. O canapea plină de pete era lipită de unul dintre pereții încăperii alungite. Hunt o așeză acolo pe Bryce și se grăbi spre barul la fel de uzat. Apă – avea nevoie de niște apă.

În oraș nu mai avusese loc vreun atentat de ani de zile. De pe vremea lui Briggs. Simțise bomba atunci când sfâșiase clubul, sfărâmând fostul templu și pe cei aflați înăuntru. Avea să îi lase pe investigatori să afle ce fusese mai precis, dar...

Nici măcar fulgerul lui nu fusese suficient de rapid ca să o oprească, nu că asta i-ar fi protejat pe ceilalți împotriva ei. Distrusese destule bombe pe câmpul de luptă ca să știe cum să le intercepteze cu puterea lui, cum să lupte împotriva morții cu moarte, însă în acest caz nu fusese vorba de vreun proiectil oarecare, aruncat dintr-un tanc.

Fusese ascunsă undeva în club și detonată la momentul stabilit. O mână de oameni ar fi fost în stare de așa ceva și în fruntea listei lui Hunt... apărea din nou Philip Briggs. Sau cel puțin unul dintre discipolii lui – Briggs însuși era încă prizonier în Închisoarea Adrestia. Avea să se gândească la asta mai târziu, când i se va limpezi capul și fulgerul din sânge, dornic să oblitereze dușmanul, i se va mai potoli.

Hunt își îndreptă atenția spre femeia care stătea pe canapea, privind în gol. Rochia verde a lui Bryce era distrusă, pielea îi era acoperită de var și de picături din sângele altor persoane, fața îi era palidă – cu excepția urmei roșii pe care o avea pe obraz.

Hunt apucă o pungă de gheață din congelatorul de sub bar și un prosop de bucătărie în care să o înfășoare. Lăsă paharul cu apă pe masa pătată din lemn și îi întinse lui Bryce gheața.

Ochii aceia de chihlimbar se ridicară încet spre el. Avea sânge uscat în interiorul urechilor.

După ce căută puțin în bucătăria care arăta sub orice critică și în dulapul din baie, dădu de o trusă de prim ajutor. Hunt îngenunche apoi pe covorul gri uzat din fața ei, strângându-și aripile, ca să nu lovească cu ele cutiile goale de bere care acopereau măsuța de cafea.

Bryce continuă să privească în gol, în timp ce el îi curăța urechile însângerate.

Nu poseda magie medicală ca o vrăjitoare, însă știa destule tehnici de vindecare de pe câmpul de luptă ca să îi trateze urechile arcuite. Pentru auzul de Fee, zgomotul exploziei trebuie să fi fost îngrozitor,

iar sângele de om încetinea acum procesul de vindecare. Din fericire, nu descoperi semnele unei hemoragii interne sau pe ale unor daune permanente.

Trecu la urechea stângă. Când fu gata, observă că Bryce avea genunchii făcuţi ferfeniţă şi bucăţi de piatră încrustate încă în carne.

– Juniper are toate şansele să fie promovată, zise Bryce în cele din urmă, cu voce răguşită. Primul faun din istorie care reuşeşte asta. Sezonul estival începe curând – este dublură pentru rolurile principale din două balete. Dansează în toate cinci. Sezonul ăsta e decisiv. O rană i-ar fi putut afecta cariera.

– Ea a făcut Saltul. Şi-ar fi revenit rapid.

Hunt scoase o foarfecă din trusă.

– Totuşi.

Bryce şuieră în timp ce Hunt îi desprinse câteva dintre bucăţile de piatră şi metal din genunchi. Se lovise puternic de podea. Chiar şi atunci când clubul era în mijlocul exploziei, o văzuse mişcându-se.

Se aruncase deasupra lui Juniper, protejând-o de impact.

– O să te usture! îi zise.

Hunt se încruntă spre soluţia vindecătoare. Era una bună, scumpă. Era surprinzător că se afla acolo, având în vedere că prinţul şi colegii lui de cameră făcuseră cu toţii Saltul.

– Dar te va ajuta să nu rămâi cu o cicatrice.

Bryce ridică din umeri, studiind televizorul negru, masiv, peste umărul lui.

Hunt îi îmbibă piciorul cu soluţie şi ea tresări. O apucă de gambă suficient de puternic cât să o ţină nemişcată, chiar dacă ea blestema.

– Te-am avertizat.

Bryce pufăi, cu dinţii încleştaţi. Poala rochiei ei deja scurte se ridicase cât se zbătuse şi Hunt îşi zise că se uită doar ca să verifice dacă nu are şi alte răni, dar…

Cicatricea mare, urâtă care îi tăia coapsa altfel netedă, intimidant de perfectă.

Hunt rămase nemişcat. Nu şi-o vindecase.

Şi toate acele şchiopătări pe care i le surprinsese uneori cu coada ochiului… Nu erau din cauza pantofilor ei stupizi. Ci de la asta. Din cauza *lui*. Din cauza instinctului său stupid de războinic de a o capsa ca pe un soldat.

– Atunci când bărbaţii îngenunchează între picioare mele, Athalar, zise ea, de obicei nu se încruntă.

– Poftim?

Însă pricepu imediat ce vrea să zică şi îşi dădu seama că o ţinea încă de gambă, pielea ei fină ca mătasea mângâindu-i palma bătătorită. Îşi dădu seama şi că, într-adevăr, era îngenuncheat între picioarele ei şi că se aplecase mai aproape ca să îi vadă cicatricea.

Hunt se trase înapoi, fără să îşi poată controla fierbinţeala care i se urca în obraji. Îşi luă mâna de pe piciorul ei.

– Scuze! mormăi.

Urma de amuzament din privirea lui Quinlan dispăru cu totul atunci când întrebă:

– Cine crezi că e vinovat… pentru ce s-a întâmplat la club?

Fierbinţeala pielii ei moi îi ardea încă palma.

– N-am idee.

– Ar putea avea ceva de-a face cu faptul că noi investigăm acest caz?

Bryce avea deja ochii umezi şi Hunt ştia că trupul novicei îi fulgerase prin faţa ochilor.

Îşi scuturã capul.

– Probabil că nu. Dacă cineva voia să ne oprească, un glonţ în cap ar fi fost mult mai eficient decât o explozie. Se prea poate să fi fost un rival al proprietarului. Ori membrii Keres rămaşi încă în libertate, dornici să înceapă cine ştie ce în oraş.

– Crezi că vom avea război aici? îl întrebă Bryce.

– Unii oameni vor asta. Şi unii Vaniri o vor. Ca să scape de oameni, zic ei.

– Au distrus zone întregi din Pangera cu războiul de acolo, murmură Bryce. Am văzut imagini.

Îl privi pe Hunt, cu întrebarea nerostită citindu-i-se în ochi. *Cât de rău a fost?*

Hunt spuse simplu:

– Magie şi maşinării. Nu sunt niciodată o combinaţie bună.

Cuvintele plutiră între ei.

– Vreau să merg acasă.

Hunt îşi dădu jos jacheta şi i-o puse pe umeri. O acoperea aproape cu totul.

– Vreau să spăl toate astea de pe mine.

Arătă spre sângele de pe pielea ei dezgolită.

– Bine.

Însă atunci se deschise uşa din faţă. Se auziră paşi grei de ghete.

Hunt îşi scosese pistolul şi îl ascunsese la spate, dar în încăpere intră Ruhn cu umbrele în urma lui.

– N-o să vă placă ce am să vă spun! zise prinţul.

Bryce voia să se ducă acasă. Voia să o sune pe Juniper. Voia să o sune pe mama ei şi pe Randall, doar ca să le audă vocile. Voia să o sune pe Fury şi să afle ce ştia ea, chiar dacă Fury nu îi răspundea la apeluri şi nici la mesaje. Voia să o sune pe Jesiba şi *să o facă* să afle ce s-a întâmplat. Şi, cel mai mult, voia *să meargă acasă şi să facă un duş*.

Cu faţa împietrită şi stropită de sânge, Ruhn se opri sub arcadă. Hunt îşi strecură pistolul înapoi în buzunarul de la şold şi apoi se aşeză pe canapea, lângă ea.

Ruhn se îndreptă spre chiuvetă şi îşi umplu un pahar cu apă. Fiecare mişcare pe care o făcea era încordată, iar umbrele şopteau în jurul lui. Apoi prinţul respiră adânc şi umbrele şi încordarea se evaporară.

Hunt întrebă primul, scutind-o pe ea să îi mai ceară lui Ruhn să explice.

– Presupun că are de-a face cu persoana care a bombardat clubul?

Ruhn dădu din cap şi luă o înghiţitură de apă.

– Toate indiciile arată că este vorba de rebeliunea oamenilor.

Pe Bryce o trecu un fior. Ea şi Hunt făcură schimb de priviri. Discuţia lor de mai devreme mersese în aceeaşi direcţie.

– Bomba a fost introdusă în club sub forma unui nou tip de lichid explozibil, ascuns într-o comandă de vin. Şi-au lăsat cartea de vizită pe ladă – propriul lor logo.

– Există vreo posibilă legătură cu Philip Briggs? interveni Hunt.

– Briggs este în spatele gratiilor, îi răspunse Ruhn.

Era un mod politicos prin care era descrisă pedeapsa pe care liderul rebelilor o îndura în mâinile Vanirilor de la Închisoarea Adrestia.

– Dar restul membrilor grupului Keres? Ei nu sunt! observă Bryce. Danika a fost cea care a condus raidul împotriva lui Briggs. Chiar dacă nu el a omorât-o, îşi ispăşeşte încă celelalte crime. Însă el i-ar fi putut instrui pe cei care-l urmau cum să organizeze acest atentat.

Ruhn se încruntă.

– Credeam că s-au împrăştiat. Unii s-au alăturat altor facţiuni, alţii s-au întors în Pangera. Dar abia acum urmează partea care nu o să vă placă. Lângă logoul de pe ladă se mai afla o imagine. Echipa mea şi echipa ta au crezut că este vorba despre o lună stilizată, simbol pentru Oraşul Semilunii, dar m-am uitat la înregistrarea din depozit, dinainte să

explodeze bomba. E greu de spus cu certitudine, însă ar putea fi şi simbolul unui corn.

– Ce are a face Cornul cu rebeliunea oamenilor? întrebă Bryce.

Apoi simţi că i se usucă gâtul.

– Staţi puţin! Credeţi că acel simbol este un mesaj pentru *noi*? Ca să ne avertizeze că nu ar trebui să căutăm Cornul? De parcă uciderea novicei n-a fost destul!?

Hunt medită:

– Nu poate fi o simplă coincidenţă că locul a fost aruncat în aer exact când ne aflam noi acolo. Sau că unul dintre simbolurile de pe ladă pare a fi cel al unui Corn când noi suntem afundaţi până la gât în căutarea lui. Înainte să îl prindă Danika, Briggs plănuia să arunce în aer Corbul. Secta Keres a fost inactivă de când l-am închis, dar…

– S-ar putea să se fi întors! insistă Bryce. Încearcă să reia lucrurile de unde le-a lăsat Briggs, ori poate că primesc instrucţiuni de la el chiar şi acum.

Hunt arăta sumbru.

– Sau a fost unul dintre partizanii lui Briggs de la început – bombardamentele, uciderea Danikăi, *această* bombă… Poate că nu Briggs este vinovatul, dar este posibil ca el să ştie cine este.

Hunt îşi scoase telefonul.

– Trebuie să vorbim cu el.

– Pe naiba, ai înnebunit? zise Ruhn.

Hunt îl ignoră şi formă un număr, ridicându-se în picioare.

– E în Închisoarea Adrestia, aşa că cererea ar putea dura câteva zile, îi zise lui Bryce.

– Bine.

Bryce blocă gândul legat de cum ar fi putut să arate acea întâlnire mai exact. Danika era cu totul scoasă din minţi de fanatismul lui Briggs în privinţa cauzei oamenilor şi nu vorbise decât rareori despre el.

Prinderea lui şi a grupului Keres – o facţiune a rebeliunii Ophion – fusese un triumf, o legitimare a Haitei Diavolilor. Nu fusese însă îndeajuns încât să câştige recunoaşterea lui Sabine.

Hunt îşi duse telefonul la ureche.

– Hei, Isaiah. Da, sunt bine.

Păşi în foaier şi Bryce îl urmări cu privirea cum se îndepărtează.

Ruhn zise încetişor:

– Regele Toamnei ştie că te-am implicat în căutarea Cornului.

Bryce îşi ridică ochii grei spre fratele ei:

– Cât de enervat e?

Zâmbetul întunecat al lui Ruhn nu o liniştea.

– M-a avertizat că îmi vei turna *otravă* în ureche.

– Ar trebui să iau asta ca pe un compliment, presupun.

De data asta Ruhn nu mai zâmbi.

– Vrea să ştie ce vei face cu Cornul, dacă va fi găsit.

– Am să-l folosesc ca să beau din el când jucăm ceva.

Hunt, care tocmai se întorcea după ce încheiase apelul, chicoti.

– Vorbea serios, îi zise Ruhn.

– Am să-l înapoiez templului. Nu lui.

Ruhn îi privi pe amândoi, Hunt aşezându-se înapoi pe canapea.

– Tatăl meu a decis că, de vreme ce te-am implicat în ceva atât de periculos, Bryce, vei avea nevoie de un gardian… care să îţi fie alături tot timpul. Care să locuiască cu tine. M-am oferit voluntar.

Simţi un junghi străbătându-i corpul deja făcut ferfeniţă.

– La dracu'! Peste cadavrul meu.

Hunt îşi încrucişă braţele.

– De ce îi pasă regelui tău dacă Quinlan trăieşte sau moare?

Privirea lui Ruhn se răci.

– L-am întrebat şi eu acelaşi lucru. Mi-a zis că se află în jurisdicţia lui, fiind pe jumătate Fee, şi că nu vrea să fie obligat să acopere vreo situaţie murdară. *Fata reprezintă o slăbiciune*, a zis.

Bryce putea să audă tonul crud al tatălui ei în fiecare cuvânt imitat de Ruhn. Îi putea vedea faţa când rostise acele cuvinte. Se întrebase adesea cum s-ar simţi dacă ar putea să îl izbească cu pumnii în faţa aia perfectă a lui. Ar fi vrut să îi lase o cicatrice ca aceea pe care mama ei o avea pe obraz – mică şi subţire, cât o unghie, un semn permanent însă, care îi amintea de lovitura pe care i-o dăduse atunci când pusese stăpânire pe el furia lui hidoasă.

Lovitura care o făcuse pe Ember Quinlan să fugă pe când era însărcinată cu Bryce.

Ticălosul. Ticălos bătrân, plin de ură.

– Deci e îngrijorat în privinţa coşmarului de PR pe care moartea lui Quinlan l-ar declanşa înainte de Summit! concluzionă Hunt dur, cu faţa îngheţată de dezgust.

– Nu te arăta aşa uimit! îi zise Ruhn.

Apoi se întoarse spre Bryce:

– Gândeşte-te dacă este înţelept să te lupţi cu el tocmai acum.

Hel, nu avea de gând să îl lase pe *Ruhn* în apartamentul ei ca să îi dea ordine. Mai ales cu prietenii ăia ai lui. Era deja destul de rău că

trebuia să lucreze cu el la acest caz.

Zeilor, îi bubuia capul.

– Bine! îi zise clocotind. A zis că am nevoie de un gardian – nu neapărat de tine, corect?

În faţa tăcerii încordate a lui Ruhn, Bryce continuă:

– Aşa credeam şi eu. Stă Athalar cu mine în locul tău. Ordin împlinit. Eşti fericit?

– N-o să-i placă asta.

Bryce zâmbi, chiar dacă sângele îi clocotea încă în vene.

– N-a zis cine ar trebui să fie gardianul. Nenorocitul ar fi trebuit să îşi formuleze ordinul cu mai multă precizie.

Nici măcar Ruhn nu putea protesta în acest caz.

Dacă Athalar fusese şocat că Bryce îl alesese pe el să-i fie coleg de apartament, nu o arătase.

Ruhn îl urmări pe înger. Îi privea, pe el şi pe Bryce, cu mare atenţie.

La dracu'. Oare începuse în sfârşit să pună lucrurile cap la cap şi să îşi dea seama că erau mult mai apropiaţi decât ar putea fi nişte veri, că tatăl lui Ruhn *nu ar trebui* să fie atât de interesat de ea?

Bryce se răsti la Ruhn:

– Tu i-ai dat ideea asta?

– Nu.

Tatăl lui îl încolţise în privinţa vizitei la templu chiar când pleca de la clubul în ruină. La drept vorbind, având în vedere cât de scos din sărite fusese bărbatul, era o minune că Ruhn era încă în viaţă.

– Are o reţea de spioni despre care nici măcar eu nu ştiu.

Bryce se încruntă, însă în curând pe chip îi apăru în loc o grimasă de durere pentru că încerca să se ridice de pe canapea. Athalar îşi ţinea mâna aproape de cotul ei, în caz că ar fi avut nevoie să se sprijine.

Telefonul lui Ruhn vibră, şi el îl scoase din buzunar şi citi mesajul care apăruse pe ecran. Apoi şi pe toate celelalte care începuseră să curgă.

Declan scrise în grupul pe care îl aveau toţi trei: *Ce dracu' s-a întâmplat?*

Flynn îi răspunsese: *Sunt la club. Sabine a pus-o pe Amelie Ravenscroft în fruntea haitelor din Aux ca să caute sub dărăpănături şi să îi ajute pe răniţi. Amelie a zis că te-a văzut plecând, Ruhn. Eşti bine?*

Ruhn le răspunse, doar ca să nu se trezească că îl sună. *Sunt bine. Ne vedem la club în curând.* Strânse telefonul în pumn în timp

ce Bryce o lua spre uşa din faţă, spre haosul de afară. Sirenele roşii şi albastre urlau, aruncându-şi luminile pe podelele de stejar din foaier.

Sora lui se opri înainte să apese pe clanţă, răsucindu-se ca să îl întrebe:

– Ce căutai la Corbul mai devreme?

Iată întrebarea. Dacă îi pomenea de telefonul lui Riso şi de faptul că o supraveghea, avea să îl linşeze. Aşa că Ruhn ocoli adevărul.

– Vreau să cercetez biblioteca şefei tale.

Hunt se opri, cu un pas în urma lui Bryce. Era de admirat, serios vorbind, cum reuşiseră amândoi să îşi ia nişte feţe confuze.

– Ce bibliotecă? întrebă ea, întruchipare a inocenţei.

Ruhn ar fi putut să jure că Athalar încerca să nu zâmbească. Le răspunse însă înţepat:

– Cea despre care vorbeşte toată lumea că s-ar afla sub galerie.

– E prima oară când aud de aşa ceva! zise Hunt, ridicând din umeri.

– Du-te dracu', Athalar!

Pe Ruhn îl durea falca de cât de încordată era.

Bryce interveni:

– Uite ce e, ştiu că vrei să faci parte din clubul nostru de şmecheri, dar avem un proces foarte strict de vaccinare pentru membri.

Mda, Athalar se străduia din răsputeri să nu zâmbească.

– Vreau să mă uit prin cărţile de acolo, mormăi Ruhn. Să văd dacă îmi sare în ochi ceva despre Corn.

Bryce se opri când îi simţi tonul din voce, acea uşoară superioritate. Nu se dădea în lături de la a-şi flutura rangul. Nu când era vorba despre astfel de lucruri.

Deşi Athalar îi arunca priviri ucigaşe, Ruhn îi zise surorii lui:

– Am cercetat de două ori Arhivele Feelor şi... Îşi scutură capul. Mă tot gândesc la galerie. Poate că se află ceva acolo.

– Am căutat eu. Nu se găseşte nimic despre Corn, cu excepţia unor menţiuni vagi.

Ruhn îi zise, cu un început de zâmbet:

– Deci recunoşti că există o bibliotecă.

Bryce se încruntă la el. Ruhn îi cunoştea bine acea privire contemplativă.

– Ce?

Bryce îşi dădu părul peste umăr – umărul sfâşiat şi murdar.

– Voi face un târg cu tine: poţi veni să cauţi informaţii despre Corn la galerie, iar eu am să te ajut aşa cum pot. Dacă...

Athalar își întoarse capul spre ea cu o revoltă aproape încântătoare pe chip. Bryce continuă, plecându-și capul spre telefonul din mâna lui Ruhn:

– *Dacă* îl pui pe Declan la dispoziția mea.

– Atunci va trebui să îi spun despre caz. Iar ce știe el, Flynn va afla două secunde mai târziu.

– Fie. Poți să îi pui la curent. Dar să îi spui lui Dec că am nevoie de informații din interior despre ultimele mișcări ale Danikăi.

– Nu știu de unde ar putea să îți facă rost de asta! recunoscu Ruhn.

– Cei de la Bârlog ar trebui să aibă informațiile, zise Hunt, privind-o pe Bryce cu ceva ce arăta a admirație.

– Spune-i lui Emmet să spargă arhivele Bârlogului.

Așa că Ruhn dădu din cap.

– Bine. Am să-i cer asta azi.

Bryce îi zâmbi, acel zâmbet care nu i se reflecta în privire.

– Atunci, vino mâine pe la galerie.

Ruhn avu nevoie de un moment ca să ascundă cât de șocat era că obținuse atât de ușor accesul. Apoi îi zise:

– Ai grijă acolo, afară.

Dacă ea și Athalar aveau dreptate și era într-adevăr vorba despre niște rebeli Keres care acționau la ordinele lui Briggs sau în onoarea lui... implicațiile politice aveau să fie un coșmar. Și dacă el nu se înșela și acel simbol era în fapt un Corn stilizat, dacă bomba și moartea novicei fuseseră avertismente îndreptate clar spre ei... atunci amenințarea care plana deasupra capetelor lor devenise brusc una mortală.

Bryce zise dulce, înainte să iasă pe ușă:

– Zi-i tăticului tău că îl salutăm… și că poate să se ducă dracu'.

Ruhn strânse din dinți, alegându-se cu încă un rânjet din partea lui Athalar. Măgar înaripat.

Cei doi ieșiră pe ușă și, la o secundă după, lui Ruhn îi sună telefonul.

– Mda.

Ar fi putut să jure că îl auzise pe tatăl lui încordându-se înainte să îi zică:

– Așa îi vorbești tu regelui tău?

Ruhn nu se deranjă să răspundă.

– De vreme ce n-ai putut să te abții și ne-ai făcut publică afacerea, aș vrea ca un lucru să fie clar în ceea ce privește Cornul.

Ruhn se pregăti pentru ceea ce avea să audă.

– Nu vreau ca îngerii să pună mâna pe el.

– Bine.

Dacă Ruhn ar fi putut să decidă, *nimeni* nu ar fi pus mâna pe Corn. Ar fi ajuns înapoi, direct la templu, cu un paznic Fee.

– Păstrează un ochi aţintit asupra fetei ăleia.

– Amândoi ochii.

– Vorbesc serios, băiete.

– Şi eu.

Îl lăsă pe tatăl lui să audă sinceritatea disperată din vocea lui.

– Tu, în calitate de Prinţ Moştenitor, ai trădat secretele regelui tău în faţa acelei fete şi a lui Athalar. Am tot dreptul să te pedepsesc, ştii asta.

Haide, fă-o! îi venea să-i zică. *Dă-i drumul şi fă-o. Şi dacă tot te-ai apucat, fă-mi şi mie o favoare şi ia-mi titlul. Oricum linia regală se sfârşeşte cu mine.*

Ruhn vomitase după ce auzise profeţia pentru prima oară, pe când avea treisprezece ani şi fusese trimis în faţa Oracolului ca să afle o frântură din ceea ce îi va fi viitorul, aşa cum făceau toate Feele. Pe vremuri, ritualul era folosit pentru a prezice căsătorii şi alianţe. Acum servea mai mult pentru a-l ajuta pe copil să îşi aleagă cariera sau pentru a afla dacă va reuşi ceva în viaţă. Pentru Ruhn – şi pentru Bryce, ani mai târziu – fusese un adevărat dezastru.

Ruhn implorase Oracolul să îi spună dacă vorbele ei însemnau că avea să moară înainte de a avea un copil sau că era infertil. Dar ea nu făcuse decât să repete: *Linia regală se va stinge odată cu tine, Prinţule*.

Fusese mult prea laş ca să îi mărturisească regelui ce aflase. Aşa că îi turnase tatălui său o minciună, neputând să suporte dezamăgirea şi furia bărbatului. *Oracolul a spus că voi fi un rege bun şi drept*.

Tatăl lui fusese dezamăgit că profeţia falsă nu fusese mai măreaţă.

Aşa că, da. Dacă tatăl lui voia să îi ia titlul, îi făcea o favoare. Sau poate chiar împlinea fără să ştie profeţia aceea, în sfârşit.

Ruhn îşi făcuse cu adevărat griji în privinţa profeţiei atunci când aflase că are o soră mai mică. Se gândise că i-ar putea prezice ei o moarte prematură. Însă temerile lui fuseseră spulberate de faptul că sora lui nu era şi nu avea să fie niciodată recunoscută ca parte a liniei regale.

Spre uşurarea lui, ea nu îl întrebase niciodată de ce, în acei primi ani, pe când erau încă apropiaţi, nu încercase să îl convingă pe tatăl ei să o accepte în mod oficial.

Regele Toamnei continuă:

– Din păcate, pedeapsa pe care o meriţi nu ţi-ar mai permite să cauţi Cornul.

Umbrele lui Ruhn alunecară în jurul lui.

– O lăsăm pe altă dată atunci.

Tatăl lui mârâi, dar Ruhn închise telefonul.

Capitolul 27

Străzile erau pline cu Vaniri care se îndreptau spre haosul care încă domnea la Corbul Alb, încercând să afle ce naiba se petrecuse. Legiunile, Feele şi haitele din Aux ridicaseră o baricadă în jurul locului, un zid magic înalt şi opac, însă mulţimea continua să se strângă într-acolo.

Hunt îi aruncă o privire lui Bryce, care păşea lângă el tăcută, cu ochii sticloşi. În picioarele goale, după cât se pare.

De cât timp era în picioarele goale? Trebuie să-şi fi pierdut încălţările în haosul exploziei.

Se gândi dacă ar fi bine să se ofere să o ducă din nou în braţe, sau să îi sugereze să o ducă în zbor până la apartament, însă ea îşi ţinea braţele atât de strâns în jurul ei, încât avea sentimentul că, dacă ar fi scos un singur cuvânt, ar fi cuprins-o o criză de furie oarbă.

Privirea pe care i-o aruncase lui Ruhn înainte să iasă... Hunt se bucura că nu era o cobră care scuipă acid. Altfel, faţa bărbatului ar fi fost *topită*.

Zeii să-i apere când prinţul avea să sosească a doua zi la galerie.

Portarul lui Bryce sări din scaun când îi văzu păşind în holul imaculat. O întrebă pe Quinlan dacă era bine, dacă fusese în club.

Bryce murmură că era bine, iar metamorful urs îl evaluă pe Hunt cu o privire de prădător. Băgând de seamă, fata flutură o mână spre el, chemă liftul şi apoi îi prezentă. *Hunt, el este Marrin; Marrin el este Hunt; stă cu mine pentru un timp, din nefericire.* Apoi se târî în lift, unde fu nevoită să se sprijine de bara din crom, de parcă ar fi fost gata să se prăbuşească.

Hunt se strecură şi el înăuntru, chiar înainte să se închidă uşile. Liftul era prea mic, prea îngust pentru aripile lui, pe care le ţinu strâns lipite de el în timp ce urcau spre apartamentul ei.

Lui Bryce îi atârna capul, avea umerii căzuţi.

– De ce nu faci Saltul? izbucni Hunt.

Uşile de la lift se deschiseră şi ea se propti în ele înainte să păşească în holul elegant, decorat în nuanţe de crem şi cobalt. În faţa uşii de la apartamentul ei se opri. Apoi se întoarse spre el.

– Aveam cheile în geantă.

Geanta ei era acum printre ruinele de la club.

– Portarul nu are una de rezervă?

Bryce mormăi afirmativ, uitându-se spre lift de parcă ar fi fost un munte pe care ar fi trebuit să îl urce.

Marrin îl frecă ceva timp pe Hunt, pentru că vru întâi să verifice dacă Bryce era încă vie pe hol. Apoi o întrebă prin difuzorul de pe hol dacă aprobă ca Hunt să ia cheile, ea dându-şi acordul printr-un semn de OK.

Când se întoarse, Hunt o găsi jos, rezemată de uşă, cu picioarele suficient de crăcănate încât să expună o lenjerie intimă roz aprins. Din fericire, camerele de pe hol nu puteau să surprindă imagini din acel unghi, însă nu se îndoia că metamorful îi monitoriza în timp ce el o ajută să se ridice şi îi înmână cheia de rezervă.

Bryce introduse încet cheia în broască, apoi îşi apăsă palma pe dispozitivul pentru dezactivarea farmecelor de lângă uşă.

– Aşteptam…

Încuietorile se deschiseră şi luminile blânde din apartament se aprinseră.

– Trebuia să facem Saltul împreună. Stabiliserăm că o vom face în doi ani de acum.

Hunt ştia ce vrea să spună. Era motivul pentru care nu mai bea, nu mai dansa, nu îşi mai trăia parcă viaţa. Motivul pentru care păstrase acea cicatrice pe coapsa ei frumoasă şi netedă. Ogenas şi toate Misterele ei sacre erau martore că Hunt se pedepsise şi el mult timp după dezastrul colosal care fusese Bătălia de pe muntele Hermon. Chiar şi atunci pe când era torturat în temniţele Asterilor, se autopedepsea, biciuindu-şi sufletul, aşa cum investigatorii imperiali nu ar fi putut niciodată să o facă.

Aşa că, poate era o întrebare stupidă, însă o rosti, în timp ce intrau în apartament:

– Şi acum, de ce să te mai oboseşti să aştepţi?

Hunt păşi înăuntru şi privi cu atenţie interiorul pe care Quinlan îl numea acasă. Apartamentul deschis i se păruse drăguţ din spatele ferestrelor, dar dinăuntru…

Ea ori Danika îl decorase fără să precupeţească nicio cheltuială: în partea dreaptă a încăperii se afla o canapea uriaşă cu perne moi, aşezată

în faţa unei măsuţe de cafea din lemn recondiţionat şi a unui televizor masiv, aflat pe o consolă din stejar cioplit. O altă parte a încăperii era dedicată mesei pentru cină, din sticlă mată, cu scaune îmbrăcate în piele albă. Zona centrală era bucătăria – dulapuri albe, aparate din crom şi blaturi din marmură albă. Totul arăta impecabil, delicat, primitor.

Hunt încercă să cuprindă întreaga încăpere, stând în picioare lângă blatul de bucătărie, ca un bagaj uitat, în timp ce Bryce păşea agale pe holul cu duşumea deschisă la culoare din stejar, îndreptându-se spre Syrinx, care chelălăia ca să fie eliberat din cuşcă. Ajunsese aproape de jumătatea holului când îi zise, fără să se uite înapoi:

– Fără Danika… Trebuia să facem Saltul împreună, repetă. Connor şi Thorne urmau să fie Ancorele noastre.

Alegerea Ancorei era de o importanţă capitală – şi era şi o alegere profund personală. Dar Hunt îndepărtă amintirea angajatului guvernamental cu faţă acră care îi fusese alocat lui, pentru că el nu mai avea nici familie, nici prieteni care să îl Ancoreze. Nu când mama lui murise cu doar câteva zile înainte.

Syrinx o luă la alergat prin apartament, cu ghearele tipăind pe podelele din lemn. Chelălăind, îi sări în poală lui Hunt şi îi linse mâinile. Bryce îşi târî picioarele cu greu înapoi spre blatul de bucătărie.

Tăcerea era mult prea apăsătoare, aşa că întrebă:

– Tu şi Danika aţi fost iubite?

I se spusese cu doi ani în urmă că nu, dar prietenii nu purtau un astfel de doliu unul pentru celălalt. Bryce părea să se fi închis cu totul. Aşa cum făcuse el pentru Shahar.

Ţăcănitul granulelor care se revărsau în bolul de metal umplu apartamentul. Apoi Bryce îl lăsă jos, şi Syrinx, abandonându-l pe Hunt, se aruncă aproape cu totul în bol, gata să înfulece.

Hunt se întoarse după Bryce care tipăia spre celălalt capăt al bucătăriei insulare. Ajunse la frigider şi cercetă interiorul aproape gol.

– Nu, răspunse simplu şi rece. Relaţia mea cu Danika nu era aşa.

Mâna cu care ţinea uşa de la frigider se albi din cauza strânsorii.

– Eu şi Connor – Connor Holstrom… Noi…

Ezită.

– Era complicat. Când a murit Danika, când au murit ei… s-a stins o lumină înlăuntrul meu.

Hunt îşi aminti detaliile despre ea şi cel mai mare dintre fraţii Holstrom. Ithan nu fusese cu ei în acea noapte, iar acum era Secund

în haita lui Amelie Ravenscroft. Un substitut jalnic pentru ceea ce fusese odată Haita Diavolilor. Oraşul pierduse şi el ceva important în acea noapte.

Hunt deschise gura ca să îi spună lui Quinlan că înţelege. Nu doar partea despre o relaţie complicată, ci şi ce înseamnă să pierzi pe cineva. Să te trezeşti alături de prieteni şi de persoana iubită… şi apoi, la sfârşitul zilei, să fie cu toţii morţi. Înţelegea cum durerea îţi roade oasele şi sângele şi sufletul însuşi. Şi că nimic nu poate să îndrepte lucrurile.

Ştia că faptul că renunţase la alcool şi la droguri, faptul că refuza să se mai bucure de ceea ce iubea cel mai mult – dansul –, tot nu avea să îndrepte lucrurile. Însă cuvintele îi rămaseră în gât. Acum două sute de ani nu voise să vorbească despre asta şi, la naiba, nu voia să o fac nici acum.

Telefonul fix sună de undeva, din casă, şi o voce plăcută de femeie anunţă: *Apel… de acasă*.

Bryce îşi închise ochii, de parcă s-ar fi pregătit adunându-şi toate forţele, apoi lipăi în jos pe holul întunecat care ducea spre dormitorul ei. O clipă mai târziu, răspunse cu o veselie care ar fi putut să îi aducă premiul pentru Cea Mai Bună Actriţă din Midgard:

– Hei, mamă!

Se auzi scârţâind o saltea.

– Nu, n-am fost acolo. Mi-a căzut telefonul în toaletă la muncă – mda, e complet mort. Îmi iau altul mâine. Da, sunt bine. Nici June nu a fost în club. Suntem toţi bine.

O pauză.

– Ştiu… Doar că am avut o zi lungă la muncă.

Încă o pauză.

– Uite, sunt cu cineva.

Un râs greoi.

– Nu e ceea ce crezi tu. Nu-ţi face speranţe. Vorbesc serios. Da, l-am lăsat să intre de bunăvoie. Te rog să nu suni la portar. Cum îl cheamă? Nu-ţi zic.

O clipă de ezitare.

– *Mamă*. Te sun eu mâine. Nu-l salut din partea ta. Pa… *Pa!* Mamă. Te iubesc!

Syrinx îşi terminase mâncarea şi acum se uita fix la Hunt, aşteptând, milogindu-se să mai fie alintat, dând din coada lui de leu.

– *Nu!* sâsâi la bestiuţă, în timp ce Bryce se întorcea.

Oh! zise, de parcă uitase că îngerul se afla acolo.

– Mă duc să fac un duş. Camera de oaspeţi e a ta. Foloseşte tot ce îţi trebuie.

– Am să trec mâine pe la Comitium ca să îmi mai iau haine.

Bryce dădu doar din cap, uşor, de parcă ar fi apăsat-o o greutate uriaşă.

– De ce ai minţit?

O lăsă pe ea să aleagă pe care dintre minciuni să o explice.

Bryce se opri. Syrinx i-o luă înainte pe hol, spre dormitor.

– Mama s-ar fi îngrijorat şi ar fi vrut să vină în vizită. Nu vreau să fie prin preajmă, în caz că lucrurile iau o turnură urâtă. Şi nu i-am spus cine eşti pentru că asta ar fi dat naştere la şi mai multe întrebări. E mai simplu aşa.

Mai simplu să nu îşi dea voie să se bucure de viaţă, mai simplu să ţină pe toată lumea la distanţă.

Semnul care îi rămăsese pe obraz de la palma lui Juniper era încă foarte vizibil. Era mai uşor să se arunce în faţa unei prietene atunci când exploda o bombă, decât să rişte să o piardă.

Bryce îi zise încet:

– Trebuie să aflu cine a făcut asta, Hunt.

Hunt îi întâlni privirea sălbatică şi îndurerată.

– Ştiu.

– Nu! zise răguşit. Nu ştii. Nu îmi pasă care sunt motivele lui Micah – dacă eu nu îl găsesc pe acest nenorocit, *nu voi putea trăi* cu mine însămi.

Nu era vorba despre criminal sau despre demon aici, ci despre durerea şi doliul care abia acum începea să îşi dea seama că sălăşluiesc înlăuntrul ei.

– Trebuie să îl găsesc pe cel care a făcut asta.

– Îl vom găsi! îi promise el.

– De unde poţi să ştii? îşi scutură capul.

– Ştiu, pentru că nu avem alternativă. *Eu* nu am de ales.

În faţa privirii ei confuze, Hunt răsuflă şi îi spuse:

– Micah mi-a propus un târg.

Bryce întrebă cu grijă:

– Ce fel de târg?

Hunt îşi încleştă maxilarul. Ea îi dezvăluise o părticică din sufletul ei, aşa că putea să facă şi el acelaşi lucru. La naiba, mai ales dacă de acum aveau să fie colegi de apartament!

– Când am venit prima oară aici, Micah mi-a propus un târg: dacă puteam să plătesc pentru fiecare viaţă pe care Legiunea 18 a luat-o în

acea zi pe muntele Hermon, mi-aş fi recăpătat libertatea. Datoram două mii două sute şaptesprezece vieţi.

Hunt se concentră, încercând să o facă să înţeleagă ceea ce nu putea să spună.

Bryce îşi muşcă buza.

– Presupun că *să plăteşti* înseamnă…

– Da. Înseamnă să fac ce ştiu mai bine. Moarte pentru moarte.

– Micah are peste două mii de inşi pe care vrea să îi asasinezi?

Hunt râse amar.

– Micah este Guvernatorul unui întreg teritoriu şi mai are de trăit cel puţin încă două mii de ani. Probabil va avea de două ori mai mulţi pe lista lui neagră până la final.

Oroarea se strecură în privirea lui Bryce şi, fără să ştie de ce, el se grăbi să o alunge.

– Aşa e meseria. A lui şi a mea.

Îşi trecu degetele prin păr.

– Uite, ştiu că e îngrozitor, dar cel puţin mi-a oferit o cale de salvare. Şi după ce au reînceput asasinatele, mi-a propus un nou târg: dacă îl găsesc pe ucigaş înainte de Summit, îmi va reduce datoria la zece.

Hunt aşteptă să îl judece, să îşi arate dezgustul faţă de el şi de Micah. Însă ea îşi plecă fruntea.

– De aceea mi-ai făcut zile fripte.

– Da. Micah mi-a ordonat să nu spun nimic însă. Aşa că, dacă sufli un singur cuvânt…

– Îşi va retrage oferta.

Hunt dădu din cap, cercetându-i chipul răvăşit. Nu mai adăugă nimic. După ce mai aşteptă o clipă, o întrebă:

– Ei bine?

– Ei bine, ce?

Bryce o luă înapoi spre dormitorul ei.

– Ei bine, n-ai să-mi zici că sunt un rahat egoist?

Bryce se opri din nou, cu o urmă de lumină în ochi.

– De ce să mă mai obosesc, Athalar, când ai zis-o tu deja în locul meu?

Hunt nu se putu abţine. Chiar dacă era plină de sânge şi de tencuială, o învălui cu privirea. Fiecare formă, fiecare centimetru de piele. Încercă să nu se gândească la lenjeria roz aprins de sub rochia aceea verde, strâmtă.

Îi spuse însă:

– Îmi pare rău că am crezut că eşti suspectă. Şi mai mult, îmi pare rău că te-am judecat. Am crezut că eşti doar o petrecăreaţă şi m-am comportat ca un măgar.

– Nu e nimic rău în a fi o petrecăreaţă. Nu înţeleg de ce lumea are impresia că ar fi.

Îşi cântări cuvintele.

– Pentru mine este mai uşor să îi las pe oameni să presupună tot ce-i mai rău despre mine. Aşa am ocazia să văd cine sunt cu adevărat.

– Vrei să zici că tu chiar mă consideri un măgar?

Hunt avea pe buze un început de zâmbet. Însă ochii lui Bryce arătau că vorbeşte foarte serios.

– Am avut de-a face la viaţa mea cu o mulţime de măgari, Hunt. Tu nu eşti unul dintre ei.

– Mai devreme n-aveai aceeaşi părere.

Bryce îşi continuă însă drumul spre camera ei. Aşa că Hunt întrebă:

– Vrei să iau ceva de mâncare?

Bryce se mai opri o dată. Arăta de parcă se pregătea să refuze, apoi zise însă răguşit:

– Cheeseburger şi cartofi cu brânză. Şi un milkshake de ciocolată.

Hunt zâmbi.

– S-a făcut.

Camera de oaspeţi elegantă aflată de cealaltă parte a bucătăriei era spaţioasă, decorată în nuanţe de gri şi crem, cu accente de roz pal şi albastru floral. Patul era suficient de mare pentru aripile lui Hunt – fusese în mod clar cumpărat pentru Vaniri. În partea dreaptă a uşii se afla o comodă pe care erau aşezate câteva fotografii în rame scumpe şi un bol albastru din ceramică, strâmb şi uşor ciobit.

Luase burgeri şi cartofi prăjiţi pentru amândoi, Bryce înfigându-se în porţia ei cu o ferocitate pe care Hunt o văzuse doar printre leii adunaţi în faţa unei prăzi. El îi aruncase şi lui Syrinx câţiva cartofi pe sub masa albă de sticlă, de vreme ce Bryce era clar că n-are nici un gând să şi-i împartă pe ai ei.

Erau atât de extenuaţi încât nici unul dintre ei nu vorbise, iar ea, odată ce îşi terminase de sorbit milkshake-ul, abia avusese putere să adune gunoiul şi să îl arunce în coş. Apoi se îndreptase spre camera ei, lăsându-l pe Hunt să se retragă în a lui.

În cameră plutea un miros de muritori, care presupuse că era al părinţilor ei. Când deschise sertarele, le găsi pe unele dintre ele pline cu haine – pulovere subţiri, şosete, pantaloni, îmbrăcăminte sport... Îşi băga

nasul în lucrurile ei. La drept vorbind, era parte din meseria pe care o avea de făcut, dar chiar şi aşa...

Apoi închise sertarele şi studie fotografiile înrămate. Ember Quinlan fusese o adevărată frumuseţe. Nu era de mirare că nenorocitul ăla de mascul Fee o urmărise până când fusese nevoită să fugă. Părul lung şi negru îi încadra chipul care şi-ar fi avut locul pe coperta unei reviste: piele cu pistrui, buze pline şi pometi înalţi care scoteau în evidenţă frumuseţea ochilor adânci şi întunecaţi.

Era chipul lui Bryce – doar culoarea pielii era diferită. Un bărbat la fel de atrăgător, cu piele maronie şi păr negru, stătea lângă ea, cu braţul petrecut în jurul umerilor ei, rânjind şmechereşte la cel sau cea care făcea poza. Hunt abia putea să întrezărească scrisul de pe însemnele militare care atârnau pe deasupra jachetei lui gri, închise până sus.

Ei, la naiba.

Randall Silago era tatăl adoptiv al lui Bryce? Legendarul erou de război şi trăgător de elită? Nu avea idee cum de sărise peste acest aspect din dosarul ei, deşi îl răsfoise doar, cu ani în urmă. Nu era de mirare că fiica lui era neînfricată. Şi iată, în acea poză, la dreapta lui Ember, stătea Bryce.

Avea puţin peste trei ani. Părul acela al ei roşu era prins sus, în două codiţe zbârlite. Ember o privea pe fiica ei cu o expresie uşor exasperată, care trăda faptul că Bryce *ar fi trebuit* să poarte nişte haine frumoase, precum cele ale adulţilor. Însă fetiţa îşi privea la rândul ei mama, cu o privire şmecheră, cu mâinile ei grăsune puse-n şold şi picioarele uşor depărtate într-o clară poziţie de revoltă. Era acoperită din cap până-n picioare de noroi.

Hunt chicoti şi se întoarse spre cealaltă fotografie de pe comodă. Era o poză frumoasă cu două femei – fete mai exact – care stăteau aşezate pe nişte stânci roşii, în vârful unui munte din deşert, cu spatele la cameră, umăr la umăr, privind întinderea de nisip din zare. Una dintre ele era Bryce – îşi putea da seama de asta după pletele ei roşcate. Cealaltă purta o geacă din piele care îi era familiară, pictată pe spate cu acele cuvinte care proveneau din limba cea mai veche a Republicii. *Prin iubire, totul este posibil.*

Trebuie să fi fost Bryce şi Danika. Şi aceea era jacheta Danikăi, pe care acum o purta Bryce.

Nu avea alte fotografii cu Danika în apartament.

Prin iubire, totul este posibil. Era o expresie antică, legată de vreun zeu de care nu îşi putea aduce aminte. Chtona, probabil – având în

vedere că era zeiţa-mamă. Hunt renunţase cu mult timp în urmă să mai meargă în temple şi să mai acorde atenţie preoteselor mult prea zeloase care îşi făceau apariţia pe la emisiuni matinale din când în când. Nici unul dintre cei cinci zei nu îl ajutase vreodată. Nici pe el, nici pe vreuna dintre persoanele la care ţinea. Urd, mai ales, îi trăsese ţeapă de atâtea ori.

Codiţa blondă a Danikăi atârna pe spatele lui Bryce, cum aceasta stătea aplecată cu capul de umărul prietenei sale. Bryce purta un tricou alb larg, care lăsa la vedere un braţ bandajat, pe care şi-l rezema de genunchi. Avea corpul acoperit de vânătăi. Şi, zeilor – aceea era o sabie, azvârlită la stânga Danikăi. Era curată, ascunsă în teacă, însă o recunoştea.

Sabine înnebunise căutând-o când se descoperise că lipsea din apartamentul în care fiica ei fusese ucisă. Se pare că era un soi de simbol al lupilor. Dar iat-o în fotografie, azvârlită între Bryce şi Danika, în deşert.

Stând acolo, pe acele stânci, aplecate deasupra lumii, păreau doi soldaţi care tocmai ce străbătuseră cele mai întunecate locuri din Hel şi acum se bucurau de un binemeritat moment de repaus.

Hunt îşi luă ochii de la fotografie şi îşi masă tatuajul de pe frunte. Draperiile grele de culoare gri alunecară sub atingerea uşoară a puterii lui. Îşi dădu jos hainele, una câte una. Găsi baia la fel de spaţioasă precum dormitorul.

Făcu un duş rapid şi se aruncă în pat puţin jilav încă. Ultimul lucru pe care îl văzu înainte să fie furat de somn fu imaginea cu Bryce şi Danika, prinse pentru totdeauna într-un moment de serenitate.

Capitolul 28

Hunt se trezi în secunda în care simţi mirosul unui bărbat în camera lui, apucând imediat pumnalul pe care îl avea sub pernă. Îşi deschise un ochi, strângând mai tare mânerul, recapitulând în minte poziţia fiecărei ferestre şi uşi, fiecare obiect pe care ar fi putut să îl folosească pe post de armă…

Îl găsi pe Syrinx pe pernă, lângă el, cu moaca lui încreţită aproape lipită de a lui.

Hunt bombăni şi lăsă să îi scape un oftat prelung. Syrinx îi răspunse atingându-i faţa.

Hunt se trase mai departe.

– Bună dimineaţa şi ţie! mormăi el, cercetând camera.

Era *sigur* că închisese uşa. Şi acum stătea larg deschisă. Aruncă o privire ceasului.

Şapte. Nu o simţise pe Bryce trezindu-se ca să meargă la muncă. Nu o auzise umblând prin apartament, nu auzise nici muzica pe care ştia că îi place să o asculte.

Bine, el nu auzise nici propria-i uşă deschizându-se mai devreme. Dormise ca un buştean. Syrinx îşi lăsă capul pe umărul lui şi oftă tragic.

Solas să îl cruţe!

– De ce am sentimentul că, dacă îţi voi da de mâncare pentru micul dejun, va fi de fapt a doua sau a treia masă a zilei pentru tine?

Ochii aceia rotunzi clipiră inocent.

Hunt nu putu să se abţină şi îl scărpină după urechile lui caraghioase.

În afara camerei lui, apartamentul însorit era tăcut, lumina încălzind podelele pale din lemn. Se dădu jos din pat şi îşi trase pe el pantalonii. Cămaşa îi era distrusă din cauza evenimentelor petrecute seara trecută, aşa că o lăsă pe podea şi… Rahat! Telefonul lui. Îl apucă de pe noptieră şi trecu repede prin mesaje. Nimic nou, nici o

misiune de la Micah, slavă zeilor! Îşi lăsă telefonul pe comoda de lângă uşă şi o luă uşor spre camera principală. Nici un sunet, nici o mişcare. Dacă Quinlan *plecase* pur şi simplu…

O luă valvârtej spre holul din cealaltă parte a încăperii. Uşa de la dormitorul ei era întredeschisă, semn că Syrinx ieşise probabil pe acolo şi…

Dormea liniştită. Un morman de pături fuseseră răsucite şi aruncate, iar Quinlan stătea acum pe burtă, strânsă în jurul unei perne. Avea aproape aceeaşi poziţie pe care o avusese în club, când se aruncase peste Juniper.

Hunt era sigur că cele mai multe persoane ar fi considerat cămaşa de noapte cu spatele gol, gri, garnisită cu dantelă roz, mai degrabă un tricou. Syrinx trecu pe lângă el şi se aruncă în pat, amuşinând umărul gol al lui Bryce.

Tatuajul pe care îl avea pe spate – ceva scris, linii frumoase dintr-un alfabet pe care nu îl recunoştea – se ridica şi cobora cu fiecare respiraţie adâncă. Vânătăi pe care nu le observase cu o zi înainte îi acopereau pielea aurie, deja verzui mulţumită sângelui ei de Fee.

Iar el se holba la ea. Ca un pervers dubios.

Hunt se răsuci spre hol, simţindu-şi deodată pielea prea strâmtă, aripile prea mari şi chiar atunci uşa de la intrare se dădu de perete. O singură mişcare şi avea pumnalul pregătit la spate...

Juniper intră graţios, cu o sacoşă din hârtie maro în care se afla ceva ce mirosea a produse de patiserie într-o mână şi un set de chei de rezervă în cealaltă. Înmărmuri când îl văzu în holul dinspre dormitor.

Buzele i se rotunjiră într-un *oh* tăcut.

Îl privi din cap până-n picioare – dar nu în felul în care îl priveau unele femei până în clipa în care îi observau tatuajul, ci într-un fel care îi spunea că Juniper îşi dă seama că un *bărbat* pe jumătate dezbrăcat se afla în apartamentul lui Bryce la şapte dimineaţa.

Îşi deschise gura ca să-i explice că nu era ceea ce părea a fi, însă Juniper trecu pur şi simplu pe lângă el, copitele ei delicate bocănind pe pardoseala din lemn. Intră în dormitor, cu tot cu sacoşă, iar Syrinx înnebuni de plăcere când o văzu, dând din coada lui creaţă în timp ce Juniper zise pe un ton vesel:

– Am adus cornuri cu ciocolată, aşa că dă-ţi jos din pat fundul ăla gol şi pune nişte pantaloni pe tine.

Bryce îşi ridică fruntea şi o văzu pe Juniper, apoi pe Hunt în hol. Nu se deranjă să tragă de cămaşa de noapte ca să îşi acopere lenjeria

intimă dantelată, de culoare turcoaz, în timp ce zise cu ochii mici de somn:

– Ce?

Juniper se îndreptă spre pat şi părea gata să se aşeze şi ea, însă îi aruncă întâi o privire lui Hunt.

Hunt se încordă.

– Nu e ceea ce pare.

Juniper îi zâmbi dulce.

– Atunci ar fi drăguţ să ne laşi puţină intimitate.

Hunt se retrase în josul holului, spre bucătărie. Cafea. Asta suna a plan bun.

Deschise un dulap şi pescui nişte căni. Vocile se auzeau până în bucătărie oricum.

– Am încercat să te sun, dar aveai telefonul închis… Mi-am dat seama că probabil l-ai pierdut.

Se auzi foşnet de pături.

– Eşti bine?

– Foarte bine. La ştiri se speculează încă, dar sunt de părere că rebelii din Pangera au făcut-o, pentru a crea probleme şi aici. Au fost găsite înregistrări video care arată că pe una dintre lăzile de vin se afla însemnul lor. Ei cred că aşa a fost introdusă bomba în club.

Aşadar, teoria lor rămânea în picioare. Dacă avea într-adevăr legătură cu Cornul, rămânea de văzut. Hunt îşi zise că va trebui să îl întrebe pe Isaiah dacă a rezolvat cererea de a-l vedea pe Briggs, de îndată ce Juniper va pleca.

– Corbul e complet distrus?

Un oftat.

– Mda... e destul de rău. Nu am idee când s-ar putea redeschide. Am dat în sfârşit de Fury azi-noapte şi mi-a zis că Riso e atât de furios încât a pus o recompensă pe capul celui care a făcut asta.

Nu era surprins. Hunt auzise că, deşi era vesel din fire, când se enerva, metamorful fluture mergea până în pânzele albe. Juniper continuă:

– Fury se întoarce probabil acasă pentru asta. Ştii că nu poate să reziste unei provocări.

Solas arzător! Era o idee foarte proastă să îşi bage şi Fury Axtar coada. Hunt puse cu linguriţa boabele de cafea în maşina din crom lustruit, integrată în peretele din bucătărie. Quinlan zise printre dinţi:

– Deci vine acasă pentru o recompensă, dar nu ca să ne vadă pe noi?

Un moment de tăcere, apoi:

– Tu nu ai fost singura care a pierdut-o pe Danika în acea noapte, B. Fiecare am făcut faţă situaţiei în moduri diferite. Fury a fugit.

– Psihologul tău ţi-a spus chestia asta?

– N-am de gând să mă cert iar cu tine din cauza asta.

Din nou tăcere. Juniper tuşi.

– B, îmi pare rău pentru ce am făcut. Ai o vânătaie…

– Totul e bine.

– Nu, nu este…

– Ba da, este. Înţeleg, eu…

Hunt dădu drumul râşniţei de măcinat cafeaua ca să le ofere câteva clipe de intimitate. Ar fi putut să râşnească boabele în pudră fină, în loc de bucăţi zgrunţuroase, dar opri maşina şi o auzi pe Juniper zicând:

– Deci îngerul superb care îţi face chiar acum cafea…

Hunt rânji spre râşniţă. Trecuse mult, mult timp de când cineva se obosise să îl descrie cu alte cuvinte decât *Umbra Mortis, Pumnalul Arhanghelilor*.

– Nu, nu şi nu! i-o tăie Bryce. Jesiba mi-a cerut să mă ocup de o chestiune secretă şi Hunt a fost numit ca să mă protejeze.

– Şi faptul că e la bustul gol în apartamentul tău face parte din misiune?

– Ştii şi tu cum sunt masculii ăştia Vanir. Trăiesc ca să-şi arate muşchii.

Hunt îşi dădu ochii peste cap, iar Juniper râse.

– Sunt şocată că i-ai dat voie să stea aici, B.

– Nu prea am avut de ales.

– Hmm…

Sunet de picioare goale pe podea.

– Ştii că ascultă ce zicem, nu? E probabil atât de umflat în pene acum, că nici n-o să mai încapă pe uşă.

Hunt se rezemă de blatul de bucătărie, lăsând aparatul de făcut cafea să mârâie în locul lui, în timp ce Bryce îşi făcu apariţia pe hol.

– Umflat în pene?

Era evident că Bryce nu se deranjase să ţină cont de cererea prietenei ei de a-şi pune pantaloni. Cu fiecare pas dantela roz pal a cămăşii de noapte se ridica puţin, descoperind acea cicatrice grosolană, brutală pe care o avea pe piciorul stâng. Simţi o durere în stomac văzând ce îi făcuse.

– Ochii sus, Athalar!

Hunt se încruntă.

Dar Juniper o urmă îndeaproape, bocănind uşor cu copitele ei pe podeaua din lemn şi întinse sacoşa cu produse de patiserie.

– Nu voiam decât să las astea. Am repetiţii…

Îşi scoase telefonul din pantalonii negri, strâmţi.

– Oh, la naiba! Chiar *acum*. Pa, B!

Se grăbi spre uşă, aruncând sacoşa pe masă, cu o ţintă impresionant de precisă.

– Succes! Să mă suni mai târziu.

Bryce se îndrepta deja spre oferta de pace a prietenei sale.

Juniper mai întârzie în uşă cât să-i zică lui Hunt:

– Fă-ţi meseria, *Umbra*! Şi apoi dispăru.

Bryce se aşeză pe unul dintre scaunele din piele albă de la masa de sticlă şi oftă scoţând un corn cu ciocolată. Muşcă din el şi gemu:

– Membrii Legiunii mănâncă produse de patiserie?

Hunt rămase sprijinit de blatul de bucătărie.

– Vorbeşti serios?

Muşcă-mestecă-înghiţi.

– De ce te-ai trezit aşa devreme?

– E aproape şapte jumătate. Nimeni n-ar zice că e devreme. Însă adevărul e că himera ta mi s-a aşezat pe faţă, aşa că nu puteam să *nu* mă trezesc. Şi câţi oameni, mai precis, au cheile de la locul ăsta?

Bryce îşi termină cornul.

– Părinţii mei, Juniper şi portarul. Apropo de portar… Trebuie să îi dau cheile înapoi şi să-mi fac un set nou.

– Şi mie unul.

Cel de-al doilea corn era în drum spre gura ei, dar îl puse jos.

– Nici gând.

Hunt o privi fix în ochi.

– Ba da. Şi vei schimba farmecele ca să am acces…

Muşcă din corn.

– Nu e *extenuant* să fii non-stop alfa-măgar? Aveţi vreun manual? Poate nişte grupuri secrete de într-ajutorare?

– Alfa-*ce*?

– Alfa-măgar. Posesiv şi agresiv.

Bryce îşi flutură mâna spre abdomenul lui gol.

– Ştii tu... voi, masculii care vă rupeţi imediat cămaşa de pe voi, care ştiţi cum să ucideţi în douăzeci de moduri diferite, care aveţi femei gata să se arunce la picioarele voastre; iar când în cele din urmă o face-ţi cu una, sunteţi cuprinşi de nebunia împerecherii şi nu mai lăsaţi nici un alt

bărbat să se uite sau să vorbească cu ea, decideți ce și când trebuie să mănânce, cu ce să se îmbrace, când să își vadă prietenii...

– Despre ce dracu' vorbești?

– Activitățile voastre preferate sunt: făcutul pe eroul neînțeles, lupta și mârâitul; ți-ai perfecționat treizeci de tipuri diferite de mormăieli și pufăituri; ai un grup de prieteni atractivi și în clipa în care vreunul dintre voi se împerechează, ceilalți cad și ei ca piesele de domino, apoi zeii cu mila când vă apucați de făcut copii...

Hunt îi fură cornul din mână. Asta îi opri tirada.

Bryce se uită cu gura căscată la el, apoi la corn și Hunt se întrebă dacă avea să-l muște în timp ce ducea desertul la gură. La naiba, dar bun era!

– Unu la mână...

Apucă un scaun și îl întoarse invers ca să îl încalece.

– *Ultimul* lucru pe care vreau să îl fac este să te fut, așa că putem să dăm la o parte toată chestia cu Sex, Împerechere și Bebe la o parte. Doi, nu am prieteni, așa că nici vorbă de un stil de viață pentru cupluri prea curând. Trei, dacă tot ne plângem de oameni care consideră hainele opționale...

Termină de înfulecat cornul și îi aruncă o privire cu subînțeles.

– Nu eu sunt ăla care face parada modei prin apartament în lenjerie în fiecare dimineață, înainte să se îmbrace.

Se străduise din răsputeri să uite de acel detaliu. Cum, după ce își încheia alergarea de dimineață, își făcea părul și machiajul conform unui program care dura mai bine de o oră. Și asta în timp ce purta ceva din colecția ei aparent masivă și spectaculoasă de seturi de lenjerie.

Hunt își zise că, probabil, dacă și el ar fi arătat atât de bine ar fi purtat tot astfel de lucruri.

Bryce se uită urât la el – la gura lui, la mână – și mormăi:

– Acela era cornul meu.

Aparatul de făcut cafea țârâi, dar el nu-și ridică fundul de pe scaun.

– Ai să-mi faci rost de un set de chei. Și mă vei adăuga în farmece. Pentru că face parte din *jobul meu* și faptul că am anumite cerințe nu înseamnă că sunt un *alfa-măgar*, ci că vreau să mă asiguri că nu sfârșești *moartă*.

– Nu mai înjura așa mult. Îl superi pe Syrinx.

Hunt se aplecă suficient încât să-i vadă irizațiile aurii din ochii de chihlimbar.

– Tu ai cea mai spurcată gură din lume, dulceaţă. Şi, după felul în care te porţi, aş zice că *tu* eşti alfa-măgarul.

Bryce mârâi.

– Vezi? comentă Hunt cu voce tărăgănată. Cum ai zis? O varietate de mormăieli şi mârâituri?

Îşi flutură mâna spre ea, demonstrativ.

– Ei, iată!

Bryce ţăcăni cu unghiile ei de culoarea apusului în masa de sticlă.

– Să nu te mai prind vreodată că îmi mănânci cornul. Şi nu îmi mai zice „dulceaţă".

Hunt îi aruncă un zâmbet fermecător şi se ridică.

– Trebuie să merg la Comitium ca să îmi iau haine. Tu unde vei fi?

Bryce se încruntă şi nu răspunse.

– Răspunsul este: cu mine. Oriunde merg, oriunde mergi, mergem împreună de acum încolo. Ai înţeles?

Bryce îi arătă degetul din mijloc. Dar renunţă să se mai certe.

Capitolul 29

Poate că Micah Domitus era un măgar, dar măcar el le dădea triarilor lui weekendul liber – sau alte zile în schimb, dacă intervenea vreo urgenţă.

Jesiba Roga însă, deloc surprinzător, nu părea să creadă în weekenduri. Şi, de vreme ce Quinlan era aşteptată la muncă, Hunt decisese că vor merge la Comitium în pauza de prânz, pe când majoritatea oamenilor erau distraşi.

Vălul des al ceţii de dimineaţă nu se ridicase încă în timp ce Hunt o urma pe Bryce spre muncă. Nu primise nici o noutate în privinţa exploziei şi nu fusese menţionat nici un alt atac care să se plieze pe metodele folosite de kristallos.

Hunt rămânea însă cu ochii în patru, cercetând fiecare persoană care trecea pe lângă roşcată. Cei mai mulţi îl observau pe Syrinx, alergând în lesă, şi o ocoleau. Himerele erau volatile ca animale de companie – predispuse la mici trucuri magice şi muşcături. Nu conta că Syrinx era mai degrabă interesat de hrana pe care o putea obţine de la oameni.

În acea zi Bryce purta o rochiţă neagră şi un machiaj mai delicat: intens la ochi şi mai deschis pe buze… O armură, îşi dădu seama în timp ce ea şi Syrinx îşi croiau drum printre cetăţenii oraşului şi turişti, ferindu-se de maşinile care claxonau deja nerăbdătoare în mijlocul traficului obişnuit din Piaţa Veche. Hainele, părul, machiajul – erau la fel ca pielea, ca oţelul şi armele pe care şi le lua el în fiecare dimineaţă.

Doar că el nu purta lenjerie pe dedesubt.

Din cine ştie ce motiv, se trezi coborând pe pavaj, alături de ea. Bryce nici măcar nu tresări, pantofii ei cu tocuri ameţitor de înalte urmându-şi ţăcănitul. Era al dracului de impresionant că putea să umble pe străzile acelea vechi fără să-şi sucească o gleznă. Syrinx îşi

sfornăi salutul şi continuă să meargă mai departe, mândru ca un cal imperial la paradă.

– Şefa ta îţi dă vreodată o zi liberă?

Bryce sorbi din cafeaua pe care o ţinea cu mâna liberă. Cu siguranţă bea o cantitate ilegală din chestia aia de-a lungul zilei. Începuse cu nu mai puţin de trei căni înainte să părăsească apartamentul.

– Duminicile sunt liberă.

Frunzele de palmier foşniră deasupra lor, sub adierea răcoroasă. Pielea bronzată de pe picioare i se zbârli uşor din cauza răcorii.

– Mulţi dintre clienţii noştri sunt atât de ocupaţi încât nu pot veni în timpul săptămânii. Sâmbăta e ziua lor de relaxare.

– Eşti liberă măcar de sărbători?

– Galeria este închisă pe durata celor mai importante dintre ele.

Bryce se juca cu amuleta pe care o purta în jurul gâtului. O amuletă archesiană trebuia să coste… Solas arzător, trebuia să coste o căruţă de bani. Hunt se gândi la uşa grea din fier care dădea spre arhive. Poate că nu fusese pusă acolo ca să ţină hoţii afară… ci ca să păstreze lucrurile înăuntru.

Avea sentimentul că nu-i va spune de ce se cerea să poarte o astfel de amuletă într-o galerie de artă, aşa că în schimb o întrebă:

– Care-i faza cu tine şi vărul tău?

Care avea să ajungă în acea dimineaţă la galerie.

Bryce îl trase uşurel pe Syrinx de lesă, pentru că himera se aruncase după o veveriţă care se căţăra într-un copac.

– Eu şi Ruhn am fost apropiaţi o perioadă, pe când eram adolescentă, apoi ne-am certat serios. Nu am mai vorbit cu el după aceea. Apoi lucrurile au devenit… ei bine, vezi şi tu care este situaţia acum.

– De ce v-aţi certat?

Ceaţa dimineţii se ridică, iar Bryce rămase tăcută, ca şi cum încerca să se gândească cât şi ce să îi dezvăluie.

– A început ca o discuţie despre tatăl lui. Despre ce de rahat este Regele Toamnei şi cum îl are pe Ruhn la degetul mic. A ajuns să fie un concurs de strigăte, în care fiecare scotea în evidenţă defectele celuilalt. Am plecat atunci când Ruhn a zis că flirtez cu prietenii lui ca o fată uşoară şi că ar trebui să stau departe de ei.

Ruhn se exprimase mult mai urât, îşi aducea Hunt aminte. La Templul Lunei o auzise pe Bryce spunându-i că o numise o *târfă corcită*.

– Ştiam că Danaan este un nesimţit, dar chiar şi pentru cineva ca el, a fost o mişcare josnică.

– A fost! recunoscu Bryce încet. Dar... sincer, cred că încerca să mă protejeze. De aceea ne-am certat în fapt. Se purta ca oricare alt măgar Fee dominator. Exact ca tatăl meu.

– Iei vreodată legătura cu el? o întrebă Hunt.

Existau câteva zeci de nobili Fee care erau destul de monstruoşi încât să o fi împins pe Ember Quinlan să fugă cu ani în urmă.

– Doar atunci când n-am încotro. Cred că este persoana pe care o urăsc cel mai mult din tot Midgard. Cu excepţia lui Sabine.

Bryce oftă cu ochii spre cer, urmărind îngerii şi vrăjitoarele care treceau pe deasupra clădirilor din jurul lor.

– Cine e numărul unu pe lista ta neagră?

Hunt aşteptă să treacă un Vanir cu trăsături reptiliene care tasta la telefon, înainte de a-i răspunde, atent la toate camerele de pe clădiri ori ascunse în copaci şi coşuri de gunoi.

– Sandriel.

– Aha. Numele lui Sandriel era îndeajuns pentru orice persoană din Midgard. Din câte am văzut la televizor, pare...

Bryce făcu o grimasă.

– Orice vei fi văzut, aceea era varianta ei agreabilă. Realitatea este de zece ori mai rea. Este un monstru sadic. Şi asta, eufemistic vorbind. Am fost obligat să... lucrez pentru ea mai bine de jumătate de secol, adăugă Hunt. Până a apărut Micah.

Nu putea să spună că îi aparţinuse. Nu îi permisese niciodată lui Sandriel să aibă o astfel de putere asupra lui.

– Ea şi comandantul triarilor ei, Pollux, duc cruzimea şi pedepsele la un alt nivel.

Îşi încleştă maxilarul, îndepărtând amintirile pătate de sânge.

– Nu sunt poveşti care pot fi spuse pe o stradă aglomerată.

Nu puteau fi spuse de fapt niciodată.

Bryce îl privi în ochi.

– Dacă vrei să vorbeşti vreodată despre asta, Athalar, sunt aici.

O spusese degajat, însă îi simţea sinceritatea din ton. Dădu din cap.

– Şi eu, de asemenea.

Trecură pe lângă Poarta din Piaţa Veche, unde turiştii se adunaseră deja ca să facă fotografii sau ca să atingă discul de pe claviatură, renunţând cu veselie la un strop din puterea lor pentru asta.

Nimeni nu părea să ştie despre cadavrul care fusese găsit la câteva străzi depărtare. Învăluită de ceaţă, Poarta de cuarţ părea aproape eterică, de parcă ar fi fost sculptată dintr-un bloc străvechi de gheaţă. Nici un curcubeu nu împodobea clădirile din jur, din cauza voalului de ceaţă.

Syrinx amuşină un coş de gunoi plin cu resturile de mâncare rămase de la standurile din jurul pieţei.

– Tu ai atins vreodată discul ca să-ţi pui o dorinţă? îl întrebă Bryce.

Hunt îşi scutură capul.

– Credeam că e ceva ce fac doar puştii şi turiştii.

– Aşa este. Dar e distractiv.

Bryce îşi aruncă părul peste umăr, zâmbind.

– Mi-am pus o dorinţă aici când aveam treisprezece ani, atunci când am vizitat oraşul pentru prima oară. Ruhn m-a adus.

Hunt ridică din sprânceană.

– Şi ce ţi-ai dorit?

– Să-mi crească sânii mai mari.

Hunt izbucni în râs, evaporându-se orice urmă de umbră, pe care o adusese cu ea discuţia despre Sandriel. Însă Hunt evită să se uite la pieptul lui Bryce când observă:

– Se pare că ţi s-a împlinit dorinţa, Quinlan.

Era puţin spus. Al dracului de puţin spus.

Bryce chicoti.

– Oraşul Semilunii: locul în care visele devin realitate!

Hunt îi dădu un cot, neputând să-şi astâmpere nevoia de contact fizic.

Bryce îl uşui:

– Tu ce dorinţă ţi-ai pune, dacă ai şti că s-ar împlini?

Şi-ar fi dorit ca mama lui să trăiască, fericită şi în siguranţă. Ca Sandriel şi Micah şi toţi Arhanghelii şi Asterii să moară. Ca târgul lui cu Micah să se încheie şi să i se scoată haloul şi tatuajele de sclav. Ca ierarhiile rigide ale malakimilor să se prăbuşească. Dar nu putea să spună nimic din toate astea. Nu era pregătit să îi spună lucrurile astea cu voce tare.

Aşa că Hunt zise:

– De vreme ce eu sunt foarte mulţumit cu mărimea atuurilor *mele*, mi-aş dori să nu-mi mai fi tu ca un ghimpe în coaste.

– Huligan!

Dar Bryce rânji şi… la naiba dacă nu zâmbetul ei făcu să apară în sfârşit soarele în acea dimineaţă.

Biblioteca din subsolul de la Griffin Antichităţi l-ar fi făcut invidios chiar şi pe Regele Toamnei.

Ruhn Danaan stătea la masa de lucru uriaşă din centrul ei, încă acomodându-se cu locul şi cu silfa de foc care îşi fluturase genele la el şi îl întrebase dacă toate piercingurile îl duruseră.

Bryce şi Athalar stăteau de cealaltă parte a mesei, sora lui tastând la calculator, în timp ce îngerul răsfoia nişte tomuri vechi. Lehabah stătea întinsă pe ceva ce semăna a canapeluţă pentru păpuşi, cu o tabletă în faţă, şi urmărea unul dintre cele mai populare seriale cu Vaniri.

– Deci…

Bryce i se adresă fără să-şi ridice privirea de la ecran.

– Ai de gând să arunci o privire în jur sau o să rămâi acolo cu gura căscată.

Athalar zâmbi pe sub mustăţi, dar nu zise nimic, urmărind mai departe cu degetul un rând din carte.

Ruhn îi aruncă o privire urâtă.

– Tu ce faci?

– Cercetări despre kristallos! zise Hunt, ridicându-şi ochii negri din carte. Am ucis vreo doisprezece demoni de tip şase de-a lungul timpului şi vreau să văd dacă există similitudini.

– Kristallos e un demon tip şase?

– Presupun că da! zise Hunt, cercetând din nou cartea. Tipul şase se acordă doar prinţilor şi, având în vedere ce poate să facă această creatură, fac pariu că este tip şase.

Bătu cu degetele în cartea veche.

– N-am observat nici o similitudine însă.

Bryce fredonă ceva.

– Poate că nu cauţi unde trebuie. Poate că…

Îşi îndreptă laptopul spre Athalar.

– Căutăm ceva ce nu a mai intrat în această lume de cincisprezece mii de ani. Faptul că nimeni nu îl poate identifica arată că nu a intrat în cele mai multe cărţi de istorie, iar dintre cele în care va fi fost menţionat nu au supravieţuit decât câteva. Dar...

Bryce continuă să tasteze şi Ruhn îşi suci gâtul ca să vadă ce bază de date deschisese.

– Unde suntem noi acum? îl întrebă ea pe Athalar.

– Într-o bibliotecă.

– Într-o galerie de *antichităţi*, fraiere.

Se încărcă o pagină plină cu imagini ale unor vaze şi amfore antice, mozaicuri şi statuete. Alesese *demon* + *Fee* drept cuvinte-cheie. Bryce îi trecu laptopul lui Hunt.

– Poate îl vom putea găsi pe kristallos în arta antică.

Hunt mormăi, dar Ruhn îi surprinse sclipirea admirativă din privire, înainte să se apuce de verificat paginile.

– N-am mai întâlnit un prinţ până acum, oftă Lehabah de pe canapeluţa ei.

– Sunt supraevaluaţi! îi zise Ruhn peste umăr.

Athalar mormăi aprobator.

Silfa îşi rezemă capul înflăcărat de palma arzătoare.

– Cum este să fii Alesul?

– Plictisitor! recunoscu Ruhn. În afară de sabie şi de câteva trucuri magice nu-i mare chestie.

– Pot să văd şi eu Sabia Stelară?

– Am lăsat-o acasă. Nu aveam chef de turiştii care mă opresc la fiecare pas ca să facă poze cu mine.

– Sărăcuţul prinţişor! gânguri Bryce.

Hunt mormăi din nou aprobator şi Ruhn sări:

– Ai ceva de zis, Athalar?

Îngerul îşi ridică privirea de la ecran.

– A zis ea tot ce era de zis.

Ruhn mârâi, însă atunci interveni Bryce, privindu-i atentă:

– Care-i faza cu voi doi?

– Ah, vă rugăm, spuneţi-ne! le ceru Lehabah, punând pauză serialului ei ca să se ridice în vârful canapelei.

Hunt se întoarse la cercetat rezultatele.

– Ne-am bătut măr la o petrecere. Lui Danaan nu i-a trecut încă, de atunci.

Bryce avea un rânjet până la urechi.

– De ce v-aţi bătut?

Ruhn izbucni:

– Pentru că este un măgar arogant.

– Asemenea! îi răspunse Hunt, cu jumătate de zâmbet.

Bryce îi aruncă o privire cu subînţeles lui Lehabah.

– Băieţii şi competiţiile lor pentru cel mai lung jet.

Lehabah scoase un sunet mic, ofensat.

– Nu sunt nici pe departe la fel de evoluaţi ca noi, doamnele.

Ruhn îşi dădu ochii peste cap şi observă cu surprindere că şi Athalar făcea acelaşi lucru. Bryce făcu un gest amplu spre

nenumăratele rafturi care umpleau biblioteca.

– Ei bine, vere, sări pe ele! Lasă-ţi puterile de Născut din Stele să te ghideze spre iluminare.

– Foarte amuzant! zise el, dar o luă spre rafturi, cercetând titlurile.

Se opri în dreptul diferitelor acvarii şi terarii, încastrate în bibliotecă. Animalele din interior se arătau însă cu totul dezinteresate de prezenţa lui. Nu îndrăzni să întrebe dacă zvonurile erau adevărate, mai ales după ce o auzi pe Lehabah strigând de pe canapea:

– Pe broasca-ţestoasă o cheamă Marlene.

Ruhn îi aruncă o privire alarmată surorii lui, dar Bryce era ocupată cu telefonul.

Câteva clipe mai târziu începu să se audă muzică, picurând din boxele ascunse în panourile de lemn. Ruhn ascultă primele acorduri ale cântecului – doar o chitară şi două voci feminine, îndurerate, obsedante.

– Asculţi încă trupa asta?

Pe când era mică fusese obsedată de duetul folk al acelor surori.

– Josie şi Laurel continuă să facă muzică bună, aşa că eu le ascult în continuare.

Bryce începu să gliseze pe telefon, iar Ruhn îşi continuă căutarea leneşă.

– Ai avut dintotdeauna gusturi foarte bune.

Aruncase remarca aşa, ca pe o frânghie în marea învolburată care era relaţia dintre ei.

Bryce nu privi spre el, dar spuse puţin mai încet:

– Mersi.

Athalar, înţelept, nu scoase un cuvânt.

Ruhn cercetă rafturile, aşteptând să se simtă tras spre ceva, în afară de sora care îi vorbise în ultimele zile mai mult decât o făcuse în ultimii nouă ani. Titlurile erau în limbaj comun, în Limba Veche a Feelor, a celor din neamul Apelor şi în câteva alte alfabete pe care nu le recunoştea.

– Colecţia asta este uimitoare.

Ruhn se întinse după un volum albastru, cu cotor aurit. *Cuvintele Zeilor*.

– Nu îl atinge! îl preveni Lahabah. S-ar putea să muşte.

Ruhn îşi trase mâna pentru că volumul începuse să se agite pe raft. Umbrele murmurară în interiorul lui, gata să lovească. Le porunci să se liniştească.

– De ce se *mişcă* volumul?

– Pentru că aceste cărţi sunt speciale…

Lehabah începuse.

– Destul, Lele! o avertiză Bryce. Ruhn, nu atinge nimic fără permisiune.

– Din partea ta sau a cărţii?

– A amândurora.

De parcă ar fi răspuns, o carte de pe un raft înalt foşni. Ruhn îşi dădu capul pe spate ca să vadă despre ce este vorba şi observă un volum verde care… strălucea. Chemându-l. Umbrele murmurară, de parcă l-ar fi grăbit. Bun atunci.

Îi luă câteva clipe să tragă scara din alamă şi să se urce. Bryce zise, parcă însăşi bibliotecii:

– Nu îl deranja!

Ruhn trase cartea de la locul ei şi îşi dădu ochii peste cap când văzu titlul. *Mari Poveşti de Dragoste ale Feelor*.

Într-adevăr, putere de Născut din Stele. Luă cartea la subraţ şi coborî scara ca să se întoarcă la masă.

Bryce se înecă de râs când văzu titlul.

– Eşti sigur că puterea de Născut din Stele nu constă în a găsi cărţi de dragoste?

Apoi îi strigă lui Lehabah:

– Cartea asta e fix genul tău!

Flăcările lui Lehabah deveniră roz-zmeurii.

– BB, eşti îngrozitoare.

Athalar îi făcu cu ochiul.

– Lectură plăcută!

– Mulţumesc! îi dădu Ruhn repede replica şi deschise cartea.

Îi sună însă telefonul înainte să se apuce de citit. Şi-l scoase din buzunarul de la spate şi privi la ecran:

– Dec a obţinut informaţiile de care aveai nevoie.

Bryce şi Athalar rămaseră nemişcaţi. Ruhn deschise e-mailul, apoi degetul îi plană deasupra butonului pentru distribuire.

– Eu, uf… ai aceeaşi adresă de e-mail? Şi pe a ta nu o am, Athalar.

Hunt îşi zise adresa, însă Bryce rămase încruntată spre Ruhn pentru câteva clipe, de parcă s-ar fi gândit dacă voia să deschidă încă o uşă în viaţa ei. Apoi oftă şi zise:

– Da, e aceeaşi.

– Am trimis!

Ruhn deschise documentul ataşat de Declan.

Conţinea multe coordonate şi locurile aferente. Programul zilnic al Danikăi, în calitate de Alfa al Haitei Diavolilor, o punea în mişcare peste tot prin Piaţa Veche şi mai departe de ea. Ca să nu mai vorbim de viaţa ei socială sănătoasă de după apusul soarelui.

Pe listă se afla tot, de la Bârlog la oficiul Capului Oraşului şi până la Comitium, apoi un atelier de tatuaje, un restaurant cu hamburgeri, o mulţime de pizzerii, baruri, o sală de concert, arena de sunball de la Universitatea din Oraşul Semilunii, coafor, sala de gimnastică... La naiba, dormea vreodată? Lista începea cu două săptămâni înainte de moartea ei. După tăcerea de la masă îşi putea da seama că şi Bryce şi Hunt scanează informaţiile. Apoi...

Hunt îşi întoarse privirea surprinsă spre Bryce şi ea murmură:

– Nu doar că Danika era de serviciu în apropiere de Templul Lunei în acea perioadă... aici scrie că Danika a fost staţionată *la* templu în cele două zile de dinainte de dispariţia Cornului. Şi în noaptea în care a avut loc pana de curent.

– Crezi că Danika a văzut cine a furat Cornul şi apoi au ucis-o ca să nu se afle cine a făcut-o?

Putea fi atât de simplu? Ruhn se rugă să fie aşa.

Bryce îşi clătină capul.

– Dacă Danika ar fi văzut cine a furat Cornul, ar fi raportat asta.

Oftă.

– Danika nu era de gardă la templu de obicei, însă Sabine îi schimba adesea programul numai de-a dracu'. Poate că Danika avea ceva din mirosul Cornului pentru că fusese acolo şi demonul a localizat-o astfel.

– Mai uită-te o dată! o rugă Ruhn. Poate că îţi scapă ceva.

Buzele lui Bryce se strânseră a scepticism, însă Hunt zise şi el:

– E mai bine decât nimic.

Bryce îl privi în ochi pe înger mai mult decât majoritatea persoanelor ar fi considerat înţelept. Nu putea să iasă nimic bun din asta – Bryce şi Athalar lucrând împreună. Locuind împreună.

Însă Ruhn îşi ţinu gura şi începu din nou să citească.

– Ai dat de vreo scenă bună de sex până acum? îl întrebă leneş Bryce, în timp ce verifica locurile în care fusese Danika pentru a treia oară.

Primele dintre drumurile ei erau la laboratorul lui Philip Briggs, aflat în apropiere de zidurile oraşului. Era acolo trecută inclusiv incursiunea din noaptea în care îl arestase.

Şi-i amintea încă pe Danika şi pe Connor şchiopătând în apartament în acea noapte, cu doi ani în urmă, după ce îi prinseseră în flagrant pe Briggs şi grupul Keres.

Danika arăta bine, însă Connor avea buza ruptă şi un ochi vânăt care demonstrau că lucrurile fuseseră serioase. Nu îi spuseseră niciodată ce se întâmplase, iar ea nu întrebase. Îl obligase doar pe Connor să se aşeze la masa aceea jalnică de bucătărie şi să o lase să îl îngrijească.

Cât timp îi ştersese uşor buzele, Connor nu îşi dezlipise ochii de pe chipul ei, de gura ei. Ştiuse atunci că se apropia clipa – că bărbatul se săturase să aştepte. Acei cinci ani de prietenie, de învârtit unul în jurul celuilalt, aveau să se schimbe în altceva, Connor avea să acţioneze curând. Nu conta că se întâlnea cu Reid. Connor o lăsase să îl îngrijească, cu ochii lipiţi de ea, aproape strălucind, şi ea ştiuse că sosise timpul.

Pentru că Ruhn nu îi răspunsese imediat şicanării, Bryce îşi ridică privirea. Fratele ei continua să citească şi nu părea să o fi auzit.

– Ruhn.

Hunt se opri şi el din cercetarea bazei de date a galeriei.

– Danaan!

Ruhn îşi ridică repede capul, clipind des.

– Ai găsit ceva? întrebă Bryce.

– Da şi nu.

Ruhn se rezemă de spătarul scaunului.

– Am doar o istorisire de trei pagini despre Prinţul Pelias şi mireasa lui, Domniţa Helena. Nu ştiusem însă că Pelias era de fapt generalul unei Regine a Feelor pe nume Theia, atunci când au pătruns în această lume, la Trecere, şi că Helena era fata ei. Din câte înţeleg, Regina Theia era şi ea Născută din Stele, iar fiica ei avea aceeaşi putere. Theia a mai avut o fiică mai tânără, cu acelaşi dar, însă doar Domniţa Helena este menţionată aici.

Ruhn tuşi şi începu să citească:

– *Helena cu părul ca noaptea, a cărei piele aurie emana lumină stelară şi umbre*. Se pare că pe acea vreme Pelias era doar unul dintre Feele cu putere de Născut din Stele.

Bryce clipi.

– Aşa? Şi ce are asta a face cu Cornul?

– Se menţionează aici că obiectele sacre au fost făcute doar pentru astfel de Fee. Cornul funcţiona doar atunci când era inundat de lumină stelară, când era încărcat de puterea ei. În cartea asta scrie că magia Născuţilor din Stele, pe lângă o mulţime de alte chestii, poate fi

canalizată prin obiectele sacre, care sunt aduse astfel la viaţă. La dracu', eu cu siguranţă n-am putut să fac vreodată aşa ceva, nici măcar cu Sabia Stelară! Dar aici scrie că de aceea Prinţul Gheenei a fost nevoit să îi fure sângele lui Pelias pentru a crea demonul kristallos, care să vâneze Cornul. Deoarece cornul îi conţinea esenţa. Cred însă că ar fi putut să fie mânuit de oricare dintre Născuţii din Stele.

– Dar dacă Prinţul Gheenei ar fi pus mâna pe Corn, zise Hunt, nu ar fi putut să-l folosească decât dacă ar fi avut o Fee Născută din Stele care să îl mânuiască.

Dădu din cap spre Ruhn.

– Acum, chiar dacă cel care îşi doreşte Cornul îl va găsi primul, va avea nevoie de tine.

Ruhn rămase pe gânduri câteva clipe.

– Dar să nu uităm că cel care invocă demonul pentru a găsi Cornul – şi pentru a ucide – *nu are* Cornul. Altcineva l-a furat. Aşa că, în esenţă, căutăm două persoane diferite: pe ucigaş şi pe cel care are Cornul.

– Ei bine, Cornul oricum este stricat! zise Bryce.

Ruhn bătu cu vârful degetelor în carte.

– Permanent, se pare. Scrie aici că, odată ce a fost fisurat, Feele pretind că poate fi reparat doar *prin lumină care nu este lumină; prin magie care nu este magie*. Practic, este un mod alambicat de a zice că nu există nici o şansă să mai funcţioneze vreodată.

– Atunci trebuie să aflăm de ce şi l-ar dori cineva, spuse Hunt. Se încruntă spre Ruhn. Tatăl tău de ce îl vrea – o campanie de PR pentru Fee, care să ilustreze zilele de aur ale regatului lor?

Ruhn chicoti, iar Bryce zâmbi uşor. Cu replici de genul, Athalar era în pericol de a se transforma într-unul dintre preferaţii ei.

– În principiu, da. Feele sunt în declin, potrivit lui, de câteva mii de ani. Pretinde că strămoşii noştri puteau arde păduri întregi cu doar un gând – în timp ce el abia poate să dea foc unei poieniţe şi nimic mai mult.

Ruhn îşi încordă maxilarul.

– Îl scoate din sărite că puterile mele de Ales nu sunt mai mult de o scânteie.

Bryce ştia că lipsa ei de puteri contribuise la dezgustul tatălui lor faţă de ea.

Simţi ochii lui Hunt aţintiţi asupra ei, de parcă i-ar fi simţit amărăciunea. Îl minţi, doar pe jumătate:

– Propriul meu tată nu s-a arătat niciodată interesat de mine din acelaşi motiv.

– Mai ales după vizita la Oracol! completă Ruhn.

Hunt ridică din sprâncene, dar Bryce îşi scutură capul spre el, încruntată.

– E o poveste lungă.

Hunt se uită din nou la ea, cu acea privire care cântărea şi ştia tot. Aşa că Bryce îşi mută atenţia spre volumul lui Ruhn, parcurse câteva rânduri şi apoi îşi ridică ochii spre fratele ei.

– Toată secţiunea asta este despre verii tăi şmecheri din Avallen, despre păşit printre umbre, cititul minţilor… Sunt surprinsă că ei nu pretind că sunt Născuţi din Stele.

– Ar vrea ei! mormăi Ruhn. Sunt o gloată de înfumuraţi.

Bryce îşi amintea vag că Ruhn îi povestise în detaliu de ce avea astfel de sentimente faţă de ei, însă îl întrebă în schimb:

– Tu nu poţi să citeşti minţile?

– E vorba de influenţat minţile! bombăni. Şi nu are nici o legătură cu Născutul din Stele. Ori cu cazul nostru.

Hunt, se pare, era de acord, pentru că interveni:

– Ce-ar fi dacă am întreba Oracolul despre Corn? Poate că ea ar putea să vadă de ce şi-ar dori cineva o relicvă fisurată.

Atât Bryce, cât şi Ruhn se încordară, însă ea zise:

– Ne-ar merge mai bine dacă ne-am duce la mistici.

Hunt se strâmbă.

– Misticii sunt dubioşi şi daţi dracului. Vom încerca Oracolul mai întâi.

– Ei bine, eu nu merg! zise Bryce repede.

Lui Hunt i se întunecară ochii.

– Din cauza a ce s-a întâmplat când ai fost ultima oară?

– Exact.

Ruhn interveni şi îi zise lui Hunt:

– Du-te tu!

Hunt rânji.

– Şi tu ai avut o experienţă nefastă, Danaan?

Bryce se trezi cercetându-şi cu atenţie fratele. Ruhn nu vorbise niciodată despre Oracol cu ea. Dar Ruhn ridică doar din umeri şi zise:

– Mda.

Hunt îşi ridică mâinile în semn de predare.

– Bine, măgarilor. Mă duc eu. Eu n-am fost niciodată. Mi s-a părut întotdeauna că ar putea fi doar o mare farsă.

Nu era. Bryce izgoni din minte imaginea sfinxului auriu care stătea în faţa găurii din podea, în încăperea ei neagră, slab luminată – izgoni chipul acela uman de femeie care îi urmărise fiecare mişcare.

– Vei avea nevoie de o programare! îngăimă ea.

Se aşternu liniştea. Întreruptă de un ţârâit. Hunt oftă şi îşi scoase telefonul.

– Trebuie să răspund.

Nu aşteptă ca vreunul dintre ei să mai zică ceva şi o luă în sus pe scări. Câteva clipe mai târziu se auzi închizându-se uşa de la galerie.

Pentru că Lehabah îşi urmărea în continuare serialul, Ruhn se aplecă încet şi îi zise lui Bryce:

– Nivelul puterilor tale nu a contat niciodată pentru mine, Bryce. Ştii asta, nu-i aşa?

Bryce se întorsese la datele despre Danika.

– Mda. Ştiu.

Îşi ridică o sprânceană.

– Care-i faza cu tine şi Oracolul?

Ceva pe chipul lui se schimbă.

– Nimic. Mi-a zis tot ce voia să audă Regele Toamnei.

– Şi ce? Eşti supărat că nu a fost ceva dezastruos ca în cazul meu?

Ruhn se ridică de pe scaun, piercingurile lucindu-i sub primele-lumini.

– Uite, am o întâlnire cu Auxiliarul în după-amiaza asta, pentru care trebuie să mă pregătesc, dar ne vedem mai târziu.

– Sigur.

Ruhn se opri, de parcă se gândea dacă să mai adauge ceva sau nu, însă până la urmă o luă pe scări şi ieşi.

– Vărul tău e fermecător! oftă Lehabah de pe canapeluţa ei.

– Am crezut că Athalar este sufletul tău pereche!

– Nu pot fi amândoi?

– Având în vedere cât nu sunt dispuşi deloc să împartă, nu cred că povestea asta se va sfârşi prea bine pentru nici unul dintre voi.

Se auzi alerta de e-mail de la laptop. De vreme ce telefonul ei era în bucăţi, printre ruinele de la Corbul, Hunt îi trimisese un e-mail: *L-am văzut plecând pe vărul tău. O luăm spre Comitium în cinci minute.*

Îi răspunse: *Nu-mi da ordine, Athalar.*

Patru minute, dulceaţă.

Ţi-am zis: nu-mi mai spune dulceaţă.

Trei minute.

Mormăind, se ridică de la masă. Îşi frecă piciorul. O dureau deja îngrozitor picioarele din cauza pantofilor cu toc şi, la cum îl ştia pe Athalar, avea să o pună să străbată tot complexul. Rochia ei ar fi arătat ridicol cu altfel de încălţări, dar, din fericire, păstra un set de haine de rezervă în sertarul de la biroul din bibliotecă, în mare parte pentru cazul în care ar fi plouat, ceea ce i-ar fi distrus ţinuta.

– E plăcut să avem companie aici jos, îi zise Lehabah.

Bryce simţi o durere în piept, dar răspunse:

– Mă întorc mai încolo.

Capitolul 30

Hunt păstră o oarecare distanţă faţă de Bryce după ce păşi alături de ea pe holul din Comitium. Se îndreptau spre liftul care avea să îi ducă sus, la apartamentele Legiunii 33. Celelalte lifturi dispersate în atriumul centralizat, construit din sticlă, duceau spre celelalte patru turnuri din complex: unul era dedicat sălilor de întâlnire pentru Capii şi personalul de conducere din Lunathion; unul era al lui Micah – atât ca rezidenţă, cât şi ca birou oficial; altul era locul în care se desfăşurau chestiuni administrative; iar ultimul servea întâlnirilor şi evenimentelor publice. Sute de persoane trăiau şi lucrau între acei pereţi, dar chiar şi în acel hol plin, Quinlan reuşea cumva să iasă în evidenţă.

Se schimbase într-o pereche de pantofi joşi din piele de căprioară, cu o bluză albă cu nasturi băgată în blugii strâmţi şi îşi legase părul des şi mătăsos într-o codiţă înaltă, care se legăna la fiecare pas pe care îl făcea, mergând în acelaşi ritm cu Hunt. Îngerul îşi lipi palma de discul rotund de lângă uşa de la lift, care îi confirmă accesul la etajul treizeci. De obicei zbura spre balcoanele pentru aterizare, pe de o parte, pentru că era mai comod, pe de alta, pentru că voia să evite mulţimea de inşi care se holbau acum la ei, întrebându-se, fără îndoială, dacă Hunt o adusese pe Quinlan acolo pentru o partidă de sex sau pentru interogări.

Bărbatul care stătea întins pe o canapea joasă nu se pricepea prea bine să privească în mod discret la fundul ei. Bryce aruncă o privire peste umăr, de parcă un al şaselea simţ i-ar fi spus că cineva o urmăreşte, şi îi zâmbi soldatului.

Bărbatul se încordă. Bryce îşi muşcă buza de jos şi îşi plecă uşor genele.

Hunt dădu un pumn butonului de la lift, tare, chiar pe când bărbatul îi oferea un început de zâmbet lui Bryce. Hunt era sigur că nenorocitul se dădea la orice femeie îi ieşea în cale. Având în vedere că erau doar simple

şuruburi într-o maşinărie uriaşă, bărbaţii din Legiune – nici chiar cei din faimoasa Legiune 33 – nu îşi permiteau să facă prea multe nazuri.

Uşile de la lift se deschiseră. Soldaţi şi oameni de afaceri ieşiră afară, cei fără aripi atenţi să nu calce penele cuiva. Şi toţi foarte concentraţi să nu îl privească pe Hunt în ochi.

Nu din cauză că ar fi fost neprietenos. Dacă îi zâmbea cineva, de obicei încerca să îi zâmbească şi el la rândul lui. Ci pentru că toţi auziseră poveştile. Cu toţii ştiau pentru cine lucrează – îi cunoşteau toţi stăpânii – şi ce făcea pentru aceştia.

S-ar fi simţit mai confortabil urcându-se într-un lift cu un tigru înfometat.

Aşa că Hunt rămase retras, reducând orice posibilitate de contact. Bryce se răsuci spre lift, aproape plesnindu-l peste faţă cu codiţa aceea a ei.

– Ai grijă cu aia! se răsti Hunt după ce liftul se goli în cele din urmă şi ei păşiră înăuntru. Ai să-mi scoţi ochii.

Bryce se rezemă nonşalant de peretele din sticlă. Din fericire, nu se mai urcă nimeni cu ei. Hunt nu era prost ca să presupună că fusese din întâmplare.

Pe drumul spre Comitium făcuseră o singură oprire, pentru ca Bryce să-şi cumpere un telefon în locul celui pierdut la club. Quinlan dăduse chiar şi câţiva bani în plus pentru un pachet standard de vrăji pentru protejarea aparatului.

Magazinul din sticlă şi crom fusese aproape gol, însă Hunt băgase de seamă câţi potenţiali clienţi îl întrezăriseră prin fereastră şi nu mai intraseră. Bryce nu păruse să bage de seamă şi, în timp ce aşteptau să îi fie adus noul telefon, i-l ceruse pe al lui, pentru că voia să verifice dacă au apărut noutăţi în ştirile despre atacul de la club. Cumva ajunsese să îi umble prin fotografii ori, mai bine zis, să observe lipsa lor.

– Ai treizeci şi şase de fotografii în acest telefon! observase.

Hunt se încruntase.

– Şi?

Bryce cercetase galeria.

– De acum *patru ani*.

De când ajunsese în Lunathion şi primise primul lui telefon, de când simţise cum poate arăta viaţa fără un monstru care să i-o controleze.

Lui Bryce îi venise să vomite când deschisese o fotografie cu un picior tăiat, întins pe un covor îmbibat de sânge.

– Ce mama dracu'?!

– Uneori sunt chemat la locul unei crime şi trebuie să fac câteva poze pentru probe.

– Vreunul dintre oamenii ăştia face parte din târgul tău cu...

– Nu. Nu le fac fotografii.

– Ai treizeci şi şase de fotografii în telefonul ăsta vechi de patru ani şi în toate sunt corpuri dezmembrate.

Un sunet şocat răsunase din cealaltă parte a magazinului.

Hunt strânsese din dinţi.

– Poţi să vorbeşti puţin mai tare, Quinlan?

Bryce se încruntase.

– Nu faci niciodată altfel de poze?

– Ce fel de poze?

– O, ştiu şi eu – din *viaţă*? O floare frumoasă sau o masă gustoasă sau ceva de genul?

– Care ar fi rostul?

Clipise la el, apoi îşi scuturase capul.

– Ciudatule! Şi, înainte să fi apucat să o oprească, îşi pusese telefonul în faţă, zâmbise larg şi îşi făcuse o poză. Apoi i-l întinsese înapoi.

– Poftim. O fotografie non-cadavru.

Hunt îşi dăduse ochii peste cap, dar băgase telefonul bine, în buzunar.

Liftul zbârnâi în jurul lor şi îşi luă avânt în sus. Bryce privi cum cresc numerele.

– Ştii cine era soldatul acela? întrebă ea degajat.

– Care dintre ei? Cel care saliva pe covorul Traskian, cel cu limba scoasă pe podea sau cel care se holba la fundul tău de parcă avea de gând să-i vorbească?

Bryce râse.

– Trebuie că vă ţin privaţi de sex în apartamentele astea dacă prezenţa unei femei le provoacă asemenea stări. Deci... ştii cum îl cheamă? Pe cel care voia să poarte o discuţie cu fundul meu.

– Nu. Suntem câteva sute doar în Legiunea 33.

Hunt o privi dintr-o parte cum urmăreşte cu atenţie ascensiunea etajelor.

– Poate că un tip oarecare care se uită mai întâi la fundul tău, înainte să te salute, nu merită să îi ştii numele.

Bryce ridică din sprâncene. Liftul se opri şi se deschiseră uşile.

– Ba este *exact* genul de tip pe care-l caut.

Bryce păşi în hol şi el o urmă – dându-şi seama abia când ea rămase pe loc că *el* era cel care ştia încotro trebuie să meargă, iar Bryce se purta doar ca şi cum ar şti.

Hunt se întoarse spre stânga. Paşii lor răsunară cu ecou pe pardoseala de granit cafeniu a coridorului lung. Piatra era crăpată şi ciobită din loc în loc – din cauza armelor scăpate, a concursurilor de urinat magic, a încăierărilor –, dar rămăsese destul de lucioasă încât Hunt putea vedea reflexiile amândurora.

Quinlan privea atent holul, numele scrise pe fiecare uşă.

– Doar bărbaţi sau sunt şi femei?

– Femei şi bărbaţi. Deşi în Legiunea 33 sunt mai mulţi bărbaţi decât femei.

– Ai vreo iubită? Iubit? Pe cineva la al cărui fund *tu* te holbezi?

Hunt îşi scutură capul, încercând să scape de răceala care îi îngheţa venele. Se opri în faţa uşii lui, o deschise şi o pofti pe Bryce înăuntru. Încercă să îşi alunge din minte imaginea lui Shahar căzând spre pământ, cu sabia lui Sandriel înfiptă în piept, sângele curgând din aripile amândurora. Ambele surori ţipând, chipurile lor – oglindiri aproape identice.

– M-am născut bastard.

Închise uşa în urma lor, urmărind-o pe Bryce cum îi trece în revistă camera mică. Patul era suficient de mare încât să îi cuprindă aripile, însă nu mai era loc pentru prea mare lucru în afara unui dulap, a unei noptiere şi a unui birou plin cu cărţi, documente şi arme aruncate.

– Şi?

– Şi mama mea nu avea bani, nici nu provenea dintr-o linie distinsă, care ar fi putut compensa pentru asta. Nu pot spune că femeile stau la coadă pentru mine, în ciuda feţei ăsteia chipeşe.

Râse amar în timp ce deschidea dulapul ieftin din pin ca să îşi scoată geanta mare de voiaj.

– Am avut pe cineva mai demult, cineva căreia nu îi păsa de statut, dar lucrurile nu s-au sfârşit bine.

Fiecare cuvânt era ca o lamă ascuţită.

Bryce îşi strânse braţele în jurul corpului. Unghiile săpau în carne prin mătasea subţire a cămăşii. Părea să ştie la cine se referă. Îşi roti privirea prin jur, de parcă ar fi căutat ceva de care să se lege, şi cumva se hotărî să întrebe:

– Tu când ai făcut Saltul?

– Aveam douăzeci şi opt de ani.

– De ce atunci?

– Mama doar ce murise.

Îi văzu ochii îndureraţi. Nu putea suporta acea privire. Nu putea suporta să redeschidă rana, aşa că adăugă:

– Mi-am pierdut echilibrul. Aşa că am făcut rost de o Ancoră din serviciul public şi am făcut Saltul. Nu conta însă dacă m-aş fi ales cu puterea unui Arhanghel sau a unui şoarece, odată ce mi-au fost făcute tatuajele, cinci ani mai târziu, am pierdut orice şansă.

O auzea mângâindu-i pătura.

– Regreţi vreodată rebeliunea îngerilor?

Hunt aruncă o privire peste umăr şi o văzu rezemată de pat.

– Nu m-a mai întrebat nimeni asta.

Nimeni nu îndrăznise. Însă Bryce îl privi în ochi. Şi Hunt recunoscu:

– Nu ştiu ce să cred.

Lăsă restul să se înţeleagă din priviri. Şi n-aş mărturisi nimic în locul ăsta.

Bryce dădu din cap. Apoi se uită pe pereţi – nici o lucrare de artă, nici un poster.

– Nu eşti genul căruia îi place să decoreze?

Hunt îndesă nişte haine în geantă, amintindu-şi că Bryce avea o maşină de spălat în apartament.

– Micah mă poate da la schimb oricând doreşte. Dacă te înrădăcinezi, atragi ghinionul.

Bryce îşi frecă braţele, deşi în cameră era cald, aproape înăbuşitor.

– Dacă el ar fi murit în acea noapte, ce s-ar fi întâmplat cu tine? Cu toţi Îngerii Căzuţi şi sclavii pe care îi are?

– Trecem în proprietatea celui care îl înlocuieşte.

Ura fiecare cuvânt pe care trebuia să îl rostească.

– Dacă nu este urmat de nimeni, bunurile lui sunt împărţite între ceilalţi Arhangheli.

– Şi un alt arhanghel nu ar onora târgul pe care îl ai cu Micah.

– Cu siguranţă nu.

Hunt se uită la armele pe care le avea depozitate în sertare.

O simţea pe Bryce urmărindu-i fiecare mişcare, de parcă ar fi numărat fiecare pistol şi pumnal pe care îl scotea.

– Dacă îţi vei obţine libertatea, ce vei face? îl întrebă.

Hunt începu să verifice muniţia pentru pistoalele pe care le avea pe birou, iar Bryce veni spre el ca să privească. Îşi puse câteva în geantă, iar ea ridică unul dintre pumnale de parcă ar fi fost o şosetă murdară.

– Am auzit că fulgerul tău este unic printre îngeri, că nici măcar Arhanghelii nu îl pot produce.

Hunt îşi strânse aripile.

– Da?

Ridică din umeri.

– Şi atunci de ce Isaiah este Comandantul Legiunii 33?

Hunt îi luă pumnalul din mână şi îl aşeză în geantă.

– Pentru că scot din sărite prea mulţi oameni şi nu îmi pasă deloc că fac asta.

Fusese aşa chiar dinainte de muntele Hermon. Însă Shahar văzuse în asta un punct forte. Îl făcuse generalul ei. Şi el încercase să se ridice la înălţimea acelei onoruri, însă dăduse greş.

Bryce îi aruncă un zâmbet complice.

– Se pare că avem ceva în comun până la urmă, Athalar.

Bine. Îngerul nu era chiar atât de rău. O îngrijise după bombardament fără trufie masculină. Şi avea un al dracului de bun motiv pentru care îşi dorea ca acel caz să fie rezolvat. Şi îl scotea constant din sărite pe Ruhn.

Pe când era aproape gata cu împachetatul, Hunt primise un telefon de la Isaiah, care le dăduse de veste că cererea de a-l vedea pe Briggs fusese aprobată, dar că va dura câteva zile până când îl vor curăţa pentru a-l putea aduce din Închisoarea Adrestia. Bryce alesese să ignore ce sugera asta în privinţa stării în care se afla Briggs în prezent.

Singura veste bună era că Isaiah îl informase pe Hunt că Oracolul îi făcuse loc în programul ei, a doua zi, la prima oră.

Bryce îl urmări pe Hunt în timp ce urcau din nou în lift, simţind un gol în stomac odată ce alunecară spre holul principal din Comitium. Oricare vor fi fost beneficiile de care se bucura Hunt acolo, printre ele se număra se pare şi dreptul de a merge cu liftul fără a mai opri şi la alte etaje. Mişto.

Nu cunoscuse înainte vreun malakim, în afara soldaţilor din Legiune pe care îi vedea patrulând, sau a celor din elită, care se plimbau ca nişte păuni prin oraş. Cei mai mulţi preferau terasele de pe acoperişurile din DCA. Şi, de vreme ce târfele corcite nu aveau dreptul să intre acolo, nu avusese niciodată ocazia să ia unul acasă.

Ei bine, acum *ducea* unul acasă, deşi nu în felul în care îşi închipuise pe când se holba la muşchii lor. Într-o vară, ea şi Danika îşi petrecuseră două săptămâni întregi luând masa în fiecare zi pe acoperişul aflat vizavi de locul în care se antrenau soldaţii unei

legiuni. Din cauza căldurii, bărbaţii îşi dădeau jos cămăşile în timpul antrenamentelor. Şi apoi transpirau. Erau foarte transpiraţi şi înfierbântaţi.

Ea şi Danika ar fi continuat să meargă acolo dacă nu le-ar fi prins administratorul clădirii, care le-a făcut perverse şi a închis definitiv accesul la acoperiş.

Liftul se opri, lăsându-i din nou un gol în stomac. Uşile se deschiseră şi fură întâmpinaţi de un val de soldaţi nerăbdători – care îşi schimbară imediat expresia, încercând să pară degajaţi, când dădură cu ochii de Hunt.

Umbra Morţii. Îi văzuse celebra cască în cameră, aşezată lângă birou. O lăsase acolo, slavă zeilor! Holul era plin ochi. Plin de aripi şi de halouri, de trupurile acelea tentante. Cu toţii erau întorşi spre uşile de la intrare şi îşi ridicau capetele, încercând să vadă peste cei din faţă, însă nimeni nu se încumeta să păşească spre atrium.

Hunt se încordă în faţa mulţimii care aproape blocase uşile de la lift. Bryce apucă să facă doar un pas spre el înainte ca uşa de la liftul din dreapta lor să se deschidă, pe ea ieşind grăbit Isaiah. Când îl văzu pe Hunt, se opri:

– Tocmai ce am auzit…

Unda de putere care se propagă din celălalt capăt al holului făcu să le tremure picioarele.

De parcă acea putere i-ar fi pus pe toţi la pământ, toată lumea îngenunche şi îşi plecă frunţile.

Lăsându-i astfel pe ei trei să vadă Arhanghelul care stătea în faţa uşilor uriaşe din sticlă ale atriumului, cu Micah la dreapta ei.

Capitolul 31

Sandriel se întoarse spre Hunt, Bryce şi Isaiah în aceeaşi clipă în care o făcu şi Micah. În ochii brunetei se citea că îl recunoaşte pe Hunt, pe Bryce nici nu o băgă în seamă, iar pe Isaiah îl privi din cap până în picioare.

Bryce o recunoscu pe ea, desigur. Apărea suficient de des la televizor, astfel încât nu era cineva pe planetă care să nu o recunoască.

Cu un pas înaintea ei, Hunt era încordat ca un stâlp de înaltă tensiune. Bryce nu îl mai văzuse niciodată aşa.

– Îngenunchează! murmură Isaiah, în timp ce el însuşi se lăsa la pământ.

Hunt nu se clinti. Nu voia să îngenuncheze, îşi dădu seama Bryce. Lumea se întoarse spre ei, încă îngenuncheată. Isaiah îi şopti:

– Pollux nu e cu ea. La naiba, îngenunchează şi gata!

Pollux – Barosul. Ceva din tensiunea lui Hunt se mai disipă, dar rămase în picioare.

Arăta pierdut, prins între furie şi teroare. Nici măcar o scânteie de fulger în vârful degetelor. Bryce păşi mai aproape de el, dându-şi codiţa peste umăr. Îşi scoase telefonul nou-nouţ din buzunar şi se asigură că volumul era la maximum. În aşa fel încât toată lumea să audă acel *clic clic clic* în timp ce le făcea poze celor doi Arhangheli, apoi se întoarse, poziţionându-se în aşa fel încât să intre în fotografie *alături de* Guvernatorii din fundal…

Oamenii începură să murmure şocaţi. Bryce îşi lăsă capul într-o parte, zâmbi larg şi făcu încă o poză.

Apoi se întoarse spre Hunt, care tremura încă, şi zise pe un ton cât mai fluşturatic:

– Mersi că m-ai adus să-i văd! Mergem?

Nu-i dădu ocazia lui Hunt să facă ceva pentru că îl luă la braţ, îl întoarse ca să facă o poză cu el şi cu Arhanghelii înmărmuriţi, cu

mulţimea rămasă cu gura căscată din fundal, apoi îl trase înapoi spre lift.

De aceea unii dintre soldaţi se grăbiseră să urce. Pentru că voiau să fugă. Poate că mai exista o ieşire pe lângă uşile uriaşe din sticlă. Mulţimea se ridică în picioare.

Bryce apăsă butonul de la lift, rugându-se să îi ofere acces la oricare dintre etajele din turn. Hunt nu se oprea din tremurat.

Bryce îi strânse braţul cu putere, bătând uşor din picior în timp ce...

– Explică.

Micah se afla în spatele lor, blocând mulţimea. Hunt îşi închise ochii.

Bryce înghiţi nodul care i se pusese în gât şi se întoarse, aproape plesnindu-l din nou pe Hunt cu codiţa ei.

– Păi, am auzit că ai un invitat special, aşa că i-am cerut lui Hunt să mă aducă aici ca să pot face o poză...

– Nu minţi.

Hunt îşi deschise ochii, apoi se întoarse încet spre Guvernator.

– A trebuit să ridic nişte provizii şi haine. Isaiah şi-a dat acordul să o aduc cu mine.

De parcă la auzul numelui său ar fi fost invocat, Comandantul Legiunii 33 îşi făcu loc printre rândurile de gardieni.

– Este adevărat, Excelenţă. Hunt trebuia să ridice câteva lucruri de bază şi nu a vrut să rişte şi să o lase singură pe domnişoara Quinlan.

Arhanghelul se uită la Isaiah. Apoi la Hunt. Apoi la ea. Privirea lui Micah îi alunecă pe tot corpul. Pe chip. Cunoştea acea privire, acea analiză înceată.

Păcat că Micah era la fel de cald ca un peşte de pe fundul unui lac de munte.

Păcat că îl folosea pe Hunt ca pe o armă, fluturându-i libertatea prin faţa ochilor ca pe o recompensă pentru un căţeluş.

Păcat că lucra adesea alături de tatăl ei în probleme orăşeneşti şi în afacerile legate de Case – păcat că îi amintea de tatăl ei.

O, vai! Ce păcat! I se adresă lui Micah:

– Mi-a făcut plăcere să vă văd din nou, Excelenţă.

Apoi uşile liftului se deschiseră, parcă la semnul unui zeu, ca să îşi poată face ieşirea în stil mare.

Îl împinse pe Hunt înăuntru şi, înainte să îl urmeze, un braţ rece şi puternic o apucă de cot. Bryce îşi flutură genele spre Micah, care o oprise în pragul liftului. Lui Hunt părea să-i fi pierit respiraţia. De parcă ar fi aşteptat ca Guvernatorul să îşi retragă oferta. Însă Micah toarse:

– Mi-ar plăcea să te invit la cină, Bryce Quinlan.

Bryce se smulse din strânsoare lui şi i se alătură lui Hunt în lift. Şi, în timp ce uşile se închideau, îl privi direct în ochi pe Arhanghelul din Valbara:

– Nu sunt interesată.

Hunt ştia că Sandriel urma să vină, dar faptul că se întâlnise cu ea astfel… Îşi dorise probabil să îi surprindă pe toţi, de vreme ce nici Isaiah nu ştiuse nimic.

Îşi dorise să îl prindă pe Guvernator şi Legiunea lui cu garda jos, să vadă locul înainte de toată pompa şi aranjamentele menite să le facă apărarea să pară mai puternică, bogăţia mai mare. Înainte ca Micah să îşi cheme şi celelalte legiuni pentru a o impresiona.

Ce norocul dracului că dăduseră nas în nas cu ea.

Dar cel puţin Pollux nu fusese de faţă. Nu venise încă. Liftul se înălţă din nou, iar Bryce rămase tăcută. Cu braţele petrecute în jurul ei.

Nu sunt interesată.

Se îndoia că Micah Domitus mai auzise vreodată acele cuvinte.

Se îndoia că lui Sandriel i se mai făcuseră vreodată poze în acel fel.

Singurul lucru la care putuse să se gândească în timp ce îşi ţinea privirea aţintită asupra lui Sandriel fusese greutatea pumnalului pe care îl avea prins pe o parte. Singurul lucru pe care îl simţise în nări fusese duhoarea arenei ei, sângele şi urina şi rahatul, nisipul…

Apoi Bryce făcuse o mişcare. Jucase rolul de petrecăreaţă uşuratică şi ireverențioasă, genul de fată care voia să îi lase să creadă că este, genul de fată care şi el crezuse că este. Făcând acele poze îi oferise lui o portiţă de salvare…

Hunt îşi puse mâna pe discul de lângă butoanele liftului şi introduse un nivel diferit, anulând destinaţia spre care îi ducea iniţial.

– Putem pleca de pe pista de aterizare.

Avea vocea greoaie. Uita mereu cât de asemănătoare erau Sandriel şi Shahar. Nu erau gemene identice, însă coloratura şi construcţia lor fuseseră aproape la fel.

– Va trebui să te duc eu însă.

Bryce îşi răsuci coama mătăsoasă de păr în jurul încheieturii, fără să îşi dea seama că îşi dezgolise astfel în faţa lui coloana aurie a gâtului.

Nu sunt interesată.

Păruse sigură. Nu veselă, nu vanitoasă, ci… fermă.

Hunt nu îndrăzni să se gândească cum avea să îi afecteze această respingere târgul lui cu Micah. Nu îndrăzni să se întrebe dacă nu cumva Micah avea să îl învinovăţească pe el pentru asta.

– Nu există uşă din spate?

– Ba da, dar ar trebui să coborâm din nou.

Simţea că Bryce are o mulţime de întrebări, dar înainte să apuce să pună vreuna dintre ele, îi zise:

– Secundul lui Sandriel, Pollux, este chiar mai rău decât ea. Când va ajunge, evită-l cu orice preţ.

Nici nu putea să îi înşire lista de atrocităţi pe care Pollux le comisese împotriva unor persoane inocente.

Bryce scoase limba.

– De parcă am să îmi încrucişez vreodată calea cu a lor în mod voit!

După spectacolul din hol s-ar fi putut întâmpla. Însă Hunt nu îi spuse că Sandriel nu se dădea înlături de la răzbunări meschine pentru lezări şi ofense minore. Nu îi spuse că cel mai probabil Sandriel n-avea să-i uite vreodată chipul. Că probabil îl întreba deja pe Micah cine este.

Uşile se deschiseră la un nivel mai înalt, mai tăcut. Holurile erau slab luminate şi înguste, şi Hunt o conduse printr-un labirint de echipamente de sală. O potecă largă ducea apoi direct spre un perete de sticlă şi spre balconul pentru decolări de afară. Nu exista nici o balustradă, doar o platformă deschisă din piatră. Bryce se trase înapoi.

– N-am scăpat niciodată pe cineva!

Îl urmă încet afară. Îi lovi o pală de vânt uscat. Jos de tot, strada era plină de persoane adunate să caşte gura şi de dubiţe de la programele de ştiri. Deasupra lor zburau îngerii, unii dintre ei fugind de-a dreptul, alţii rotindu-se în jurul turnurilor din Comitium, ca să o întrezărească pe Sandriel de la depărtare.

Hunt se aplecă şi îşi trecu un braţ pe după genunchii lui Bryce, sprijinindu-i spatele cu celălalt, şi o ridică. Parfumul ei îi învălui toate simţurile, îndepărtând şi ultima amintire a temniţei împuţite.

– Mulţumesc! îi zise, întâlnindu-i privirea. Pentru că m-ai ajutat să evadez.

Bryce ridică din umeri pe cât putu în strânsoarea lui şi se strâmbă când Hunt păşi spre margine.

– Ai gândit repede! A fost ridicol din multe puncte de vedere, dar îţi rămân dator.

Bryce își trecu brațele în jurul gâtului său, strâns, sufocându-l aproape.

– Tu m-ai ajutat seara trecută. Suntem chit.

Hunt nu îi dădu ocazia să se răzgândească și bătu puternic din aripi, sărind de pe marginea clădirii. Bryce stătea strâns agățată de el, strâns până la durere, iar el o ținea cu fermitate, în timp ce geanta de voiaj prinsă peste piept i se bălăngănea jenant de coapsă.

– Te uiți măcar? o întrebă împotriva vântului.

Zburau repede și brutal, sus, sus, sus până la un zgârie-nori învecinat din Districtul Central al Afacerilor.

– În nici un caz! îi zise ea la ureche.

Hunt chicoti și stabili un curs lin, pe deasupra acoperișurilor înalte din DCA, cu Istros ca un șirag de nestemate în dreapta lor și insula acoperită de ceață a Cantonului Oaselor întrezărindu-se în depărtare. În stânga putea să întrevadă zidurile orașului și în spatele lor, câmpul deschis de după Poarta Îngerilor. Acolo nu se aflau case sau blocuri, drumuri. Nimic în afara portului aerian. Dar în spatele Porții din dreapta lor – Poarta Negustorilor din Piața de Carne – linia lată și pală a Drumului de Vest străbătea dealurile acoperite de chiparoși.

Un oraș încântător, frumos, aflat în mijlocul unei zone rurale, încântătoare și frumoase.

În Pangera, orașele erau doar niște țarcuri în care Vanirii să îi prindă și să îi devoreze pe oameni… și pe copiii lor. Nu era de mirare că oamenii se răsculaseră. Nu era de mirare că pârjoleau acel teritoriu cu mașinăriile și bombele lor chimice.

Îl trecu un fior de furie pe șira spinării la gândul acelor copii și se forță să privească din nou spre oraș. Districtul Central al Afacerilor era separat de Piața Veche de linia clară a Bulevardului Straja. Razele soarelui se reflectau strălucitor pe zidurile albe ale Templului Lunei și, ca într-o oglindă parcă, erau absorbite de domul negru al Templului Oracolului. Destinația lui din dimineața următoare.

Dar Hunt privi peste Piața Veche, spre locul în care verdeața din Cvinta Rozelor se vedea strălucind prin ceața umedă și caldă. Acolo se ridicau chiparoși înalți și palmieri, alături de coloane strălucitoare de magie. În Codrul Lunii erau mai mulți stejari și mai puțină magie exhibiționistă. Hunt nu se mai uită și în altă parte. Luncile Asphodel nu erau mare lucru. Deși, prin comparație cu districtele oamenilor din Pangera, Luncile erau un lux.

– De ce vrei să locuiești în Piața Veche?

Zburau de câteva minute în tăcere, acompaniaţi doar de cântecul vântului.

Bryce tot nu privea în jur, iar Hunt îşi începu coborârea uşoară spre micul ei cartier din Piaţa Veche, la un colţ doar de râu şi la câţiva kilometri de Poartă. O vedea chiar şi de la depărtare, cuarţul sclipind ca o suliţă de gheaţă spre cerul cenuşiu.

– E inima oraşului. De ce nu aici?

– CviRo e mai curată.

– Şi plină de Fee ţâfnoase care mârâie la *corcituri*.

Bryce scuipă cu obidă porecla.

– Codrul Lunii?

– Teritoriul lui Sabine?

Râse scurt şi apoi se trase ca să îl privească. I se încreţiră pistruii atunci când strâmbă din nas.

– Sincer, Piaţa Veche este probabil singurul loc sigur pentru cineva ca mine. Şi, în plus, este aproape de muncă şi am de unde alege restaurante, săli de concerte şi muzee. Nu trebuie să plec prea departe niciodată.

– Dar tu o faci – ajungi peste tot prin oraş în timpul alergărilor tale de dimineaţă. De ce îţi schimbi ruta atât de des?

– E mai distractiv aşa, şi are un aer de noutate!

Clădirea ei devenea din ce în ce mai clară. Nu era nimeni pe acoperiş. O vatră pentru foc, şezlonguri şi un grătar ocupau cea mai mare parte a acestuia. Hunt se înclină, se roti şi apoi ateriză, lăsând-o pe Bryce jos cu grijă. Ea se ţinu strâns, suficient cât să îşi proptească picioarele bine de sol, apoi îi dădu drumul.

Hunt îşi ajustă geanta de voiaj şi o luă spre uşa de la acoperiş. O ţinu deschisă pentru Bryce. Scara era luminată cald de prime-lumini.

– Ai vorbit serios… în ceea ce îl priveşte pe Micah?

Bryce o luă în jos pe scări, cu codiţa balansându-se în urma ei.

– Bineînţeles. De ce naiba aş vrea să ies în oraş cu el?

– E Guvernator de Valbara.

– Şi? Doar pentru că i-am salvat viaţa nu înseamnă că sunt predestinată să îi fiu iubită. Oricum, ar fi ca şi cum aş face sex cu o statuie.

Hunt rânji.

– Ca să fim sinceri, femeile care au fost cu el sunt de altă părere.

Bryce deschise uşa şi se strâmbă.

– După cum ziceam, nu sunt interesată.

– Eşti sigură că nu e pentru că încerci să eviţi…

– Vezi, aici este problema. Se pare că tu şi restul lumii credeţi că eu exist *doar* pentru a găsi pe cineva ca el. Că, *bineînţeles*, nu pot fi cu adevărat *neinteresată*, pentru că *de ce* nu aş vrea un mascul mare şi puternic care să mă protejeze? Bineînţeles că, doar pentru că sunt singură şi drăguţă, în clipa în care *oricare* Vanir puternic s-ar arăta interesat de mine, mie îmi vor cădea *imediat* chiloţii în vine. De fapt, nici măcar nu am avut o viaţă până să apară el – nu am avut niciodată parte de o partidă bună de sex, nu am simţit că *trăiesc*…

Hel, femeia asta!

– Ştii, chiar te pricepi să câştigi o dispută.

Bryce chicoti.

– Ştii, tu o faci să fie al naibii de uşor.

Hunt îşi încrucişă braţele. Bryce şi le încrucişă şi ea pe ale ei. La naiba! Codiţa aia a ei caraghioasă păru să-şi încrucişeze şi ea braţele.

– Deci…

Începu Hunt, cu dinţii încleştaţi, aruncându-şi geanta la pământ. Hainele şi armele pocniră zgomotos.

– Vii mâine cu mine la Oracol sau ce?

– Oh, nu, Athalar.

Cuvintele ei, dulci ca mierea, îi alunecară pe piele. Avea un zâmbet pur şi simplu păcătos. Hunt se pregăti pentru ce avea să îi alunece de pe buze. Şi se trezi că aştepta cu nerăbdare să o audă.

– Ai şansa de a fi singur cu ea.

Capitolul 32

După ce își lăsă echipamentul în apartament, Hunt o urmă pe Bryce înapoi la muncă. Quinlan îi spusese că avea de gând să se uite la datele trimise de Declan și să le compare cu propria listă... și cu locurile în care se întâmplaseră crime până în acel moment.

Însă gândul că avea să stea sub pământ câteva ore, din nou, îl făcu să prefere acoperișul în schimb. Avea nevoie de aer proaspăt, de spațiu deschis. Chiar dacă îngerii încă treceau pe deasupra lui, părăsind orașul. Își propuse să nu privească spre Comitium, care se înălța ca o umbră în spatele lui.

Chiar înainte de apus, cu Syrinx în zgardă, Bryce ieși din galerie cu o expresie sumbră, asortată cu a lui.

– Nimic? o întrebă.

– Nimic! confirmă ea.

– Vom căuta din nou mâine, cu mintea limpede.

Poate le scăpa ceva. Ziua aceea fusese lungă, teribilă și ciudată, iar Hunt era pregătit să se prăbușească pe canapeaua ei.

O întrebă pe cât de degajat putu:

– În seara asta e un meci important de sunball. Te deranjează dacă mă uit?

Bryce îi aruncă o privire piezișă, cu sprâncenele ridicate.

– Ce? o întrebă, fără să îți poată ascunde un zâmbet.

– Nimic... doar că... ești așa *băiat*. Își flutură mâna spre el. Cu sportul și chestiile astea.

– Femeilor le place sportul la fel de mult ca bărbaților.

Bryce își dădu ochii peste cap.

– Persoana asta care se uită la meciuri de sunball nu se potrivește cu imaginea mea mentală despre Umbra Morții.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc.

Era rândul lui să ridice din sprânceană.

– Ce crezi tu că fac în timpul liber?

– Ştiu şi eu, am presupus că înalţi blesteme către stele şi pui la cale cum să te răzbuni împotriva tuturor duşmanilor tăi.

Bryce nici n-avea idee! Însă Hunt chicoti încet.

– Din nou, scuze că te-am dezamăgit.

Ochii lui Bryce străluciră veseli, ultimele raze ale soarelui transformându-i în aur lichid. Hunt se strădui să îşi păstreze atenţia asupra străzilor din jurul lor.

Mai aveau un colţ până la apartamentul lui Bryce când lui Hunt îi sună telefonul. Bryce se încordă, aruncându-şi privirea spre ecran odată cu el.

Telefonul sună a doua oară. Amândoi se holbau la numele care apăruse pe ecran, în timp ce trecătorii îi depăşeau.

– Răspunzi? întrebă Bryce încet.

Sună a treia oară. Hunt ştia. Ştia dinainte să apese pe buton.

De aceea se îndepărtă de Quinlan, ducându-şi telefonul la ureche. Răspunse pe un ton neutru:

– Bună, şefule.

– Am treabă pentru tine în seara asta, îi zise Micah.

Hunt simţi un gol în stomac.

– Desigur.

– Sper că nu îţi întrerup distracţia cu domnişoara Quinlan.

– Suntem bine, răspunse Hunt, printre dinţi.

Pauza pe care o făcu Micah era încărcată de tensiune.

– Ceea ce s-a petrecut în hol în dimineaţa asta nu trebuie să se mai repete niciodată. Ai înţeles?

– Da.

Cuvântul îl strivea. Însă îl spusese – şi la modul serios – pentru că persoana care îl înlocuia pe Micah locuia acum cu Guvernatorul, în Comitium. Pentru că Sandriel i-ar fi prelungit pedeapsa – pentru că refuzase să îngenuncheze, pentru că o umilise – zile întregi, săptămâni, luni.

Însă Micah avea să îi dea doar acest avertisment şi misiunea din această seară, ca să îi reamintească unde dracului îi era locul, şi cu asta basta.

– Bun. Dosarul te aşteaptă în camera ta de la cazarmă.

Micah făcu o pauză, de parcă ar fi simţit întrebarea care îi ardea în vene lui Hunt.

– Oferta este încă valabilă, Athalar. Nu mă face să mă răzgândesc.

Conversaţia se încheiase. Hunt îşi încordă maxilarul până la durere. Fruntea lui Quinlan se încreţise de îngrijorare.

– E totul în ordine?

Hunt își strecură telefonul în buzunar.

– Da.

O luă din nou la pas.

– Doar chestiuni legate de Legiune.

Nu era o minciună. Nu în totalitate.

Când se deschiseră ușile de sticlă de la clădirea ei, Hunt își plecă fruntea spre hol.

– Ia-o înainte! Eu am ceva de rezolvat. Te sun dacă aflu data și ora pentru întâlnirea cu Briggs.

Bryce îl privi cu un aer bănuitor. Mda, îl citise imediat. Sau, mai bine zis, auzise toate cuvintele pe care nu i le putea spune. Știa ce îi ordonase Micah să facă.

Îi zise însă:

– În ordine.

Apoi se întoarse spre hol și mai adăugă, peste umăr:

– Noroc!

Hunt nu îi mai răspunse și se avântă spre cer, cu telefonul deja la ureche ca să-l sune pe Justinian și să îl roage să rămână de pază câteva ore în locul lui. Justinian se văită că avea să piardă meciul de sunball, însă Hunt apelă la rang și se alese cu promisiunea că îngerul va fi pe acoperiș în zece minute.

Justinian ajunse în opt, așa că Hunt îl lăsă pe fratele lui de arme pe post de santinelă și el trase adânc în piept aerul uscat și prăfos. Cu Istros șerpuind ca o fundă turcoaz la stânga lui, plecă să facă lucrul la care era cel mai bun.

– Te rog! Erau întotdeauna aceleași cuvinte. Singurele pe care cineva tindea să le spună atunci când Umbra Mortis se afla în fața lui. Hunt îl privi pe metamorful pumă prin casca lui stropită de sânge, îngenunchind în fața lui. Mâinile cu gheare tremurară, ținute în sus.

– Te rog! sughiță bărbatul.

Fiecare cuvânt îl împingea pe Hunt din ce în ce mai departe, până când brațul întins deveni ceva distant, până când pistolul îndreptat spre capul bărbatului ajunse să fie doar o bucată de metal.

Moarte pentru moarte.

– Te rog…

Bărbatul făcuse lucruri îngrozitoare. Oribile. Merita asta. Merita mai rău.

– Terogterogterog…

Hunt nu era decât o umbră, o frântură de viaţă, un instrument al morţii.

Era nimeni şi nimic.

– Te…

Apăsă pe trăgaci.

Hunt se întoarse devreme. Ei bine, mai devreme decât de obicei.

Din fericire, nu era nimeni în baia cazărmii când se duse să se spele de sânge. Apoi stătu acolo, sub jetul opărit, până când pierdu noţiunea timpului.

Ar fi stat şi mai mult dacă n-ar fi ştiut că îl aştepta Justinian.

Aşa că se adună, îşi strânse puterile. Aproape că se târî de sub jetul fierbinte, încercând să redevină persoana care era atunci când nu era obligat să tragă un glonţ în capul cuiva.

Se opri de câteva ori înainte să ajungă înapoi la apartamentul lui Bryce. Ajunse însă şi îl lăsă pe Justinian să plece. Apoi intră în clădirea lui Bryce şi urcă la etajul unsprezece.

Ea era în dormitor, cu uşa închisă, însă dinăuntru se auzi chelălăitul de întâmpinare al lui Syrinx. O auzi certându-l, ceea ce însemna că ştia că se întorsese. Hunt se rugă să nu iasă în hol. Încă nu putea vorbi.

Clanţa se mişcă. Însă Hunt era deja în faţa camerei lui şi nu îndrăzni să se uite în cealaltă parte a apartamentului, de unde Bryce îi spuse:

– Te-ai întors.

– Da, îngăimă.

Chiar şi de la acea depărtare îi putea simţi întrebările. Însă ea spuse uşor:

– Am înregistrat meciul pentru tine. În caz că mai vrei să-l vezi.

Simţi o durere sfâşietoare, de nesuportat în piept. Însă nu îşi întoarse privirea.

Se strecură în cameră cu un *Noapte bună* abia murmurat şi închise uşa în urma lui.

Capitolul 33

Camera neagră a Oracolului mirosea puternic a sulf şi a carne prăjită – a sulf de la gazele naturale care se ridicau din gaura aflată în centrul încăperii, iar a carne de la grămezile de oase de taur, care ardeau în vârful altarului aflat lângă peretele din fund. Erau o jertfă pentru Ogenas, Păstrătoarea Misterelor.

După noaptea trecută, după ceea ce făcuse, un templu sacru era ultimul loc în care îşi dorea să se afle. Ultimul în care merita să se afle.

Uşile înalte de şase metri se închiseră în spatele lui Hunt, în timp ce el păşi în camera tăcută, îndreptându-se spre gaura din centru şi spre peretele de fum din spatele ei. Îi ardeau ochii din cauza multitudinii de mirosuri acrite, aşa că invocă o adiere de vânt, ca să le îndepărteze de el.

În spatele fumului se mişcă o siluetă.

– Mă întrebam când îmi va întuneca încăperea Umbra Morţii! se auzi o voce încântătoare.

Era un glas tânăr, plin de lumină şi voioşie – şi, cu toate acestea, atins de o cruzime antică.

Hunt se opri la marginea gropii, înfrângându-şi curiozitatea de a privi în întunericul ei fără fund.

– Nu-ţi voi răpi mult timp.

Vocea îi fu înghiţită de cameră, de groapă, de fum.

– Îţi voi acorda timpul pe care Ogenas ţi-l oferă.

Fumul se desfăcu în două, ca o draperie, şi Hunt îşi pierdu respiraţia în faţa creaturii care apăru din spatele acestuia.

Sfincşii erau rari – doar câteva zeci se aflau pe pământ şi cu toţii fuseseră chemaţi în serviciul zeilor. Nimeni nu ştia cât de bătrâni sunt, iar cea din faţa lui... Era atât de frumoasă încât Hunt uită ce trebuia să facă, cum să stea. Leoaica de aur începu să se mişte cu o graţie fluidă de cealaltă parte a găurii, alunecând şi ieşind din ceaţă. Avea o pereche de

aripi aurii, lipite de trupul zvelt, care străluceau de parcă ar fi fost turnate din metal topit. Şi, deasupra trupului acela de leu înaripat... faţa femeii cu părul de aur era la fel de armonioasă pe cât fusese a lui Shahar.

Nimeni nu îi ştia numele. Era cunoscută doar după titlul ei: Oracolul. Hunt se întrebă dacă era într-atât de bătrână încât îşi uitase adevăratul nume.

Sfinxul clipi din ochii mari căprui, genele mângâindu-i obrajii de un castaniu deschis.

– Întreabă-mă, iar eu îţi voi spune ceea ce îmi şopteşte fumul.

Cuvintele ei îl pătrunseră până la os, vrăjindu-l. Nu în felul în care se lăsa uneori vrăjit de femei frumoase, ci în acela în care păianjenul îşi atrage prada în plasă.

Poate că Quinlan şi vărul ei aveau dreptate să nu îşi dorească să vină acolo. Hel, Quinlan refuzase să pună piciorul în parcul care înconjura templul din piatră neagră, alegând să aştepte în capătul lui pe o bancă, alături de Ruhn.

– Ceea ce spun aici rămâne confidenţial, corect?

– Odată ce vorbesc zeii, eu devin mesagerul prin care curg vorbele lor.

Sfinxul se aşează pe podea, în faţa gropii, încrucişându-şi labele din faţă, cu ghearele lucind în lumina slabă a tipsiilor fumegânde de pe o parte şi de pe cealaltă.

– Dar da, rămâne confidenţial.

Suna ca o mare abureală, însă Hunt răsuflă adânc când întâlni ochii aceia mari, şi zise:

– De ce ar vrea cineva să pună mâna pe Cornul Lunei?

Nu întrebă cine îl luase – ştia din rapoarte că fusese întrebată asta cu doi ani în urmă şi refuzase să răspundă.

Sfinxul clipi, fâlfâind din aripi, surprinsă parcă. Respiră aburii care se ridicau din groapă. După câteva minute, lui Hunt începură să-i pulseze tâmplele din cauza diferitelor mirosuri. Mai ales din cauza sulfului.

Fumul se învârteji, acoperind sfinxul, chiar dacă stătea la doar câţiva paşi de el. Hunt se strădui să rămână calm.

O voce răguşită străbătu fumul.

– Pentru a deschide poarta dintre lumi.

Pe Hunt îl trecură fiorii.

– Vor să îl folosească pentru a redeschide Falia Nordică. Menirea Cornului nu a fost doar aceea de a închide porţi, ci şi de a le deschide. Totul depinde de ceea ce îşi doreşte cel care îl mânuieşte.

– Dar Cornul este fisurat.

– Poate fi vindecat.

Lui Hunt i se opri inima-n piept.

– Cum?

Urmă o pauză lungă, foarte lungă. Apoi:

– Vălul este coborât. Nu pot vedea. Nimeni nu poate vedea.

– Legendele Feelor spun că nu poate fi reparat.

– Acelea sunt legende. Acesta este adevărul. Cornul poate fi vindecat.

– Cine vrea să facă asta?

Trebuia să întrebe, chiar dacă era prostesc.

– Şi aici este coborât vălul.

– Foarte util.

– Fii mulţumit, Lord al Fulgerului, că ai aflat ceva.

Acea voce, acel titlu… Îşi simţi gura uscată.

– Vrei să ştii ce văd în viitorul tău, Orion Athalar?

Se trase înapoi la auzul numelui său primit la naştere, de parcă ar fi primit o lovitură în măruntaie.

– Nimeni nu a mai rostit acest nume de două sute de ani, şopti.

– Numele pe care mama ta ţi l-a dat.

– Da.

Simţi un gol în stomac amintindu-şi de chipul mamei lui, de iubirea pe care i-o purta şi care îi strălucise întotdeauna în priviri. Cu desăvârşire nemeritată, acea iubire – mai ales pentru că nu o protejase atunci când fusese nevoie.

Oracolul îi şopti:

– Să îţi spun ceea ce văd, Orion?

– Nu sunt sigur că vreau să ştiu.

Fumul se risipi suficient încât să-i vadă buzele senzuale arcuite într-un zâmbet crud, care nu îşi avea întru totul locul în această lume.

– Toată lumea vine aici ca să-mi cerşească viziunile, dar tu nu vrei să ştii?

I se ridică părul de pe ceafă.

– Îţi mulţumesc, dar nu.

Mulţumirile păreau o mişcare bună, în genul a ceva ce ar îmbuna o zeitate.

Oracolului îi străluciră dinţii, caninii lungi cât să sfâşie în carne.

– Ţi-a spus Bryce Quinlan ce s-a petrecut atunci când a stat în această cameră, cu doisprezece ani în urmă?

Sângele îi îngheţă în vine.

– Asta este treaba lui Quinlan.

Zâmbetul acela crud nu se clinti.

– Nu vrei să ştii nici ce am văzut pentru ea?

– Nu.

O spusese din inimă.

– Este treaba ei, repetă.

Fulgerul îi clocotea în vine, revoltându-se în faţa unui inamic nevăzut.

Oracolul clipi, plecându-şi uşor genele lungi.

– Îmi aminteşti de ceea ce a fost pierdut cu mult timp în urmă, zise ea încetişor. Nu m-am gândit că ar putea apărea din nou.

Înainte ca Hunt să îndrăznească să o întrebe ce voia să spună, sfinxul îşi flutură coada de leu – o versiune mai mare a cozii lui Syrinx. Uşa din spatele lui se deschise singură, invitându-l să iasă. Dar, înainte de a se întoarce în vălurile de fum, Oracolul zise:

– Dacă ştii ce e bine pentru tine, Orion Athalar, stai departe de Bryce Quinlan.

Capitolul 34

Bryce şi Ruhn îl aşteptaseră pe Hunt în capătul parcului, fiecare secundă părându-li-se o eternitate. Iar atunci când apăruse, cu ochii aţintiţi asupra lui Bryce, ea ştiuse că era de rău. Orice va fi aflat.

Hunt aşteptă până când ajunseră într-un cartier rezidenţial mai liniştit, de la marginea parcului, şi le spuse ceea ce aflase de la Oracol despre Corn.

Cuvintele plutiră o vreme în aerul luminos al dimineţii. Bryce respiră adânc. Hunt, în spate ei, făcu acelaşi lucru şi zise:

– Dacă există cineva care a învăţat cum să repare Cornul după atâta timp, atunci înseamnă că pot face exact opusul a ceea ce a făcut Prinţul Pelias. Pot *deschide* Falia Nordică. Pare un motiv al dracului de serios pentru a ucide pe oricine l-ar da de gol.

Ruhn îşi frecă partea rasă a scalpului.

– Cum s-a întâmplat în cazul novicei de la templu. Fie a fost un avertisment pentru noi, fie a vrut să o împiedice să spună ceva.

Hunt dădu din cap.

– Isaiah i-a chestionat pe ceilalţi de la templu. I-au spus că fata era singura novice care fusese de serviciu în noaptea în care a fost furat Cornul. Au interogat-o atunci, însă ea a pretins că nu ştie nimic despre asta.

Bryce se simţi sfâşiată de vină.

– Poate că i-a fost prea teamă ca să spună ceva, zise Ruhn. Iar atunci când ne-am făcut apariţia…

– Cel care caută Cornul nu ne vrea acolo, continuă Hunt. A aflat poate că novicea fusese acolo în noaptea furtului şi nu a vrut să extragem informaţii de la ea. A vrut să se asigure că nu va dezvălui nimănui ceea ce ştie, că va rămâne tăcută. Pentru totdeauna.

Bryce adăugă moartea fetiţei pe lista celor pe care avea să le răzbune. Apoi întrebă:

– Dacă însemnul de pe ladă reprezintă cu adevărat Cornul, poate că Ophion – sau secta Keres – îl caută pentru a servi rebeliunii. Poate vor să deschidă un portal spre Hel şi să aducă prinţii demoni înapoi pentru un soi de alianţă care să îi ajute să îi detroneze pe Asteri.

Bryce ridică din umeri.

– Ar muri milioane de fiinţe.

În faţa tăcerii lor înfrigurate, continuă:

– Poate că Danika s-a prins care le erau planurile în privinţa Cornului… şi de aceea a fost ucisă. La fel ca novicea.

Hunt, cu chipul cenuşiu, îşi frecă ceafa.

– Ar avea nevoie de ajutor din partea unui Vanir ca să invoce un astfel de demon, dar este posibil să ai dreptate. Există Vaniri care s-au alăturat cauzei lor. Sau poate demonul a fost invocat de una dintre vrăjitoare. Poate că noua regină îşi testează puterile sau ceva de genul ăsta.

– E puţin probabil ca o vrăjitoare să fi fost implicată.

Ruhn avea un ton puţin tăios. Cerceii pe care îi avea prinşi în lungul urechii luciră sub razele soarelui.

– Vrăjitoarele le sunt supuse Asterilor. Le sunt loiale de milenii întregi.

Bryce interveni:

– Dar Cornul poate fi folosit doar de un Născut din Stele! De tine, Ruhn!

Penele lui Hunt foşniră.

– Deci poate că sunt în căutarea unui mod de a evita toată chestia asta cu Născutul din Stele.

– Sincer, eu nu sunt sigur că eu *aş putea* folosi Cornul, spuse Ruhn. Prinţul Pelias avea acces la un ocean de lumină stelară.

Fratele lui Bryce se încruntă şi în vârful degetului îi apăru o scânteie.

– La mine cam asta e tot.

– Ei bine, tu n-ai să foloseşti Cornul, chiar dacă îl găsim, aşa că nu contează! îi zise Bryce.

Ruhn îşi puse mâinile-n sân.

– Asta dacă cineva ştie cum să repare Cornul… Nici măcar nu ştiu cum ar putea fi cu putinţă. Am citit în unele locuri că ar avea un soi de sensibilitate… aproape ca şi cum ar fi viu. Poate că ar funcţiona un soi de putere vindecătoare? O vrăjidoctoriţă ar putea să aibă ceva cunoştinţe în acest sens.

Bryce îl contrazise:

– Vrăjidoctoriţele vindecă oameni, nu obiecte. Iar în cartea pe care ai găsit-o în biblioteca galeriei scria că poate fi reparat doar de lumina care nu este lumină, de magia care nu este magie.

– Acelea sunt legende, nu adevărul! zise Hunt.

– Ar merita cercetat mai îndeaproape, zise Ruhn.

Ruhn îi privi pe Bryce şi pe Hunt. Când pe unul, când pe celălalt. Hunt o urmărea grijuliu cu coada ochiului pe Bryce. Dracu' ştie despre ce era vorba!

– Am să caut câteva vrăjidoctoriţe şi am să le fac câte o vizită discretă.

– Fie.

Când îl văzu încordându-se, Bryce adăugă:

– Sună bine.

Chiar dacă nimic legat de acel caz nu suna deloc bine.

Bryce dădu mai încet sonorul tabletei la care Lehabah urmărea unul dintre serialele ei preferate şi încercă să se concentreze asupra hărţii cu locurile în care fusese Danika. Încercă, dar nu izbuti. De vreme ce îi simţea privirea lui Hunt de peste masă. Aţintită asupra ei pentru a o suta oară. Şi asta doar în ultima oră!

Îi întâlni privirea şi el se uită repede într-altă parte.

– Ce e?

Hunt îşi scutură capul şi se reîntoarse la cercetarea lui.

– Te-ai holbat la mine toată după-amiaza cu privirea aia al naibii de dubioasă pe chip.

Hunt bătu cu degetele în masă, apoi îi dădu drumul:

– Vrei să-mi spui şi mie de ce naiba m-a avertizat Oracolul că ar trebui să stau departe de tine?

Bryce râse scurt.

– De aceea aveai faţa aia înspăimântată când ai ieşit din templu?

– Mi-a zis că îmi va dezvălui viziunea pe care o avusese pentru tine! De parcă voi două aţi fi avut nişte socoteli de încheiat.

Bryce simţi un fior pe şira spinării când auzi asta.

– Nu pot să o condamn dacă e încă supărată.

Hunt păli, însă Bryce continuă:

– În cultura Feelor există un obicei: când fetele au primul ciclu sau atunci când împlinesc treisprezece ani, merg să vadă un Oracol. Vizita le oferă o idee despre nivelul de putere la care ar putea ajunge la maturitate, astfel încât părinţii lor să poată plănui căsătoriile cu ani buni înainte de Salt. Şi băieţii merg la vârsta de treisprezece ani. În zilele noastre, dacă părinţii sunt progresişti, totul este văzut doar ca o tradiţie

veche care să îi ajute să aleagă o carieră pentru copiii lor. Soldaţi sau vraci ori ce naiba mai fac Feele care nu-şi permit să se relaxeze toată ziua şi să mănânce struguri.

– Poate că Feele şi malakimii se urăsc, dar au multe prostii în comun.

Bryce aprobă.

– Ciclul meu a venit cu câteva săptămâni înainte de a împlini treisprezece ani. Şi atunci mama a avut... nu ştiu. O criză existenţială? A cuprins-o brusc teama că m-a împiedicat să am acces la o parte din moştenirea mea. A luat legătura cu tatăl meu biologic. Două săptămâni mai târziu au venit documentele care mă declarau cetăţean cu drepturi depline. Exista însă o condiţie: trebuia să aleg Casa Cerului şi a Aerului. Eu am refuzat, însă mama a fost cea care a insistat să o fac. Vedea în asta un soi de... protecţie. Nu ştiu. Se pare că fusese convinsă de intenţiile lui de a mă proteja, pentru că l-a întrebat dacă îşi doreşte să mă întâlnească. Pentru prima oară. Între timp îmi mai trecuse şi mie supărarea legată de alegerea Caselor şi mi-am dat seama că şi eu voiam să îl cunosc.

Hunt deduse din tăcerea ei:

– Nu a mers bine.

– Nu. Atunci l-am cunoscut şi pe Ruhn. Am venit încoace şi am stat în CviRo pe timpul verii. L-am întâlnit pe Regele Toamnei. Şi pe tatăl meu, minţi ea. În primele zile, vizita nu a fost pe cât de rea se temuse mama. Mi-a plăcut ce am văzut. Chiar dacă unii dintre copiii Feelor şopteau pe la colţuri că sunt corcitură, eu ştiam bine cine sunt. Nu a existat nici o clipă în care să nu mă simt mândră – că sunt om, vreau să zic. Şi ştiam că fusesem invitată de tatăl meu, deci cel puţin el mă dorea acolo. Nu îmi păsa ce cred ceilalţi. Asta până când am mers la Oracol.

Hunt se strâmbă.

– Am o presimţire rea.

– A fost o catastrofă.

Bryce înghiţi nodul care i se pusese în gât amintindu-şi.

– Când a privit în fumul ei, Oracolul a ţipat. Şi-a zgâriat ochii.

Nu avea de ce să se ascundă. Evenimentul era cunoscut în unele cercuri.

– Am aflat mai târziu că a rămas oarbă o săptămână.

– Zeilor!

Bryce râse în sine.

– Se pare că viitorul meu este într-atât de sumbru.

Hunt nu râdea.

– Ce s-a întâmplat?

– M-am întors în anticameră. Nu se auzeau decât ţipetele Oracolului care mă blestema. Novicele au alergat înăuntru.

– Voiam să zic: ce s-a întâmplat cu tatăl tău?

– Mi-a zis că sunt o ruşine şi că nu fac doi bani, apoi a fugit pe la ieşirea VIP, ca să nu afle nimeni că eram înrudiţi. Până să îl ajung eu din urmă luase deja maşina şi plecase. Când am ajuns acasă, mi-am găsit bagajele în faţa uşii.

– Ce măgar! Şi Danaan n-a avut nimic de zis pentru că i-a dat afară din casă verişoara?

– Regele i-a interzis lui Ruhn să intervină.

Bryce îşi examină unghiile.

– Crede-mă, Ruhn a încercat să se împotrivească. Însă regele s-a folosit de autoritatea lui. Aşa că am luat un taxi până la gară. Ruhn a reuşit să-mi îndese în pumn nişte bani pentru drum.

– Probabil că mama ta şi-a ieşit din minţi.

– Aşa a fost.

Bryce se opri o clipă, apoi spuse:

– Se pare că Oracolul este încă ofuscată.

Hunt îi oferi un mic zâmbet.

– Eu m-aş mândri cu asta.

Bryce, fără să se poată abţine, îi zâmbi la rândul ei.

– Eşti probabil singurul care crede asta.

Ochii îi întârziară din nou pe chipul ei şi Bryce ştiu că nu are nici o legătură cu ceea ce spusese Oracolul. Tuşi.

– Ai găsit ceva?

Înţelegând că ar trebui să schimbe subiectul, Hunt îşi întoarse laptopul spre ea.

– Mă uit la drăciile astea antice de zile întregi şi asta e tot ce am găsit.

Vaza din teracotă data din urmă cu aproape cincisprezece mii de ani. Cu un secol după Prinţul Pelias. Kristallos nu dispăruse însă încă din memoria colectivă. Bryce citi descrierea scurtă din catalog şi zise:

– Se află la o galerie din Mirsia.

Ceea ce punea o mare şi trei mii cinci sute de kilometri între ei. Bryce trase calculatorul spre ea şi apăsă pe iconiţă.

– Fotografiile acestea ar trebui să fie însă îndeajuns.

– Poate că m-am născut eu înainte să se inventeze computerele, Quinlan, dar ştiu să le folosesc.

– Încerc doar să te împiedic de la a-ţi strica şi mai tare imaginea de dur în calitate de Umbra Mortis. Nu putem lăsa să scape vorba cum că ai fi un

tocilar pasionat de calculatoare.

– Mersi pentru grija pe care mi-o porţi.

Li se întâlniră privirile. Lui Hunt îi înflori un zâmbet pe chip. Poate că o trecuseră fiorii. Un pic.

Bryce se îndreptă.

– Bun. Spune-mi ce am în faţa ochilor.

– Un semn bun.

Hunt arătă spre imaginea redată cu negru pe oranjul închis al teracotei: kristallos răcnea în timp ce un războinic cu cască pe cap îşi trecea sabia prin capul lui.

Bryce se aplecă spre ecran.

– Cum aşa?

– Kristallos poate fi ucis ca orice demon. Din câte pot să-mi dau seama, aici nu pare a fi folosită magia ori vreun artefact special. Doar forţă brută.

Simţi un gol în stomac.

– Vaza asta ar putea fi o interpretare artistică. Chestia aia i-a ucis pe Danika şi Haita Diavolilor şi l-a scuturat bine şi pe Micah. Şi tu vrei să-mi spui că un războinic din vechime l-a ucis doar trecându-i o sabie prin cap?

Deşi serialul ei era încă pornit, Bryce ştia că silfa ascultă fiecare cuvinţel.

– Poate că demonul a avut elementul-surpriză de partea lui în acea noapte.

Bryce încercă, fără să reuşească, să blocheze imaginea acelor maldăre de carne, urmele de sânge de pe pereţi, senzaţia aceea că se scufundă, chiar dacă rămânea în picioare, privind la ceea ce mai rămăsese din prietenii ei.

– Sau poate că este o redare din perspectiva unui artist care a auzit un cântec cu înfloriturî în jurul unui foc de tabără.

Bryce începu să bată cu piciorul sub masă, de parcă aşa ar fi putut să îşi calmeze bătăile inimii. Hunt o privi în ochi, cu o privire sinceră şi onestă.

– Bine.

Bryce aştepta să insiste, să forţeze, însă Hunt îşi împinse calculatorul înapoi pe partea lui de masă şi privi cu ochi mici spre ecran.

– Ce ciudat! Scrie aici că vaza provine din Parthos.

Îşi plecă fruntea într-o parte.

– Credeam că Parthos e un mit. O poveste inventată de oameni.

– Pentru că oamenii erau doar niște animale care săreau din copac în copac înainte să vină Asterii?

– Zi-mi că nu crezi în teoria conspirației! Cum că ar exista o bibliotecă străveche în inima unei civilizații umane pre-existente.

Pentru că Bryce nu îi răspunse, Hunt insistă:

– Dacă așa ceva *chiar* a exista, atunci unde sunt dovezile?

Bryce trase de amuleta pe care o avea pe lănțișorul din jurul gâtului și dădu din cap spre imaginea de pe ecran.

– Vaza aceasta a fost făcută de o nimfă. Nu de vreun om mitic, iluminat.

– Poate că Parthos nu fusese cu totul șters de pe hartă la acea dată.

Hunt îi aruncă o privire pe sub sprâncene.

– Serios, Quinlan?

Pentru că nici de această dată nu răspunse, Hunt își ridică fruntea ca să privească spre tableta ei.

– Unde ești cu cercetarea locurilor în care a fost Danika?

Lui Hunt îi vibră telefonul, însă Bryce se adună pe măsură ce imaginea aceea cu demonul răpus se acoperea de sângele vărsat al Danikăi, și îi zise:

– Încerc încă să dau la o parte lucrurile care nu se leagă, dar… Sincer, singurul lucru neobișnuit este că Danika a fost de pază la Templul Lunei. Uneori era de gardă în zonă, însă nu mai fusese niciodată staționată chiar în templu. Și apoi, chiar cu câteva zile înainte să moară, a fost trimisă acolo? Datele arată că a fost *chiar în acel loc* atunci când a fost furat Cornul. Novicea, *de asemenea*, a fost acolo în acea noapte. Totul trebuie să se lege cumva.

Hunt își lăsă jos telefonul.

– Poate că Philip Briggs ne va lumina în seara asta.

Bryce își ridică repede privirea.

– În seara asta?

Lehabah renunță cu totul la serialul ei.

– Tocmai ce a sosit mesajul din partea Viktoriei. L-au transferat din Adrestia. Mergem să îl vedem într-o oră, într-una dintre celulele din subsolul de la Comitium.

Hunt cercetă informațiile din fața lui.

– Va fi dificil.

– Știu.

Se lăsă pe spate în scaunul lui.

– Nu va avea lucruri frumoase de spus despre Danika. Eşti sigură că eşti pregătită să faci faţă cuvintelor lui veninoase?

– E în ordine.

– Serios? Pentru că vaza te-a dat peste cap şi mă îndoiesc că o întâlnire faţă în faţă cu individul ăsta va fi mai uşoară.

Simţi cum o apasă pereţii.

– Ieşi, rosti răspicat şi cuvintele rostite biciuiră spaţiul dintre ei. Doar pentru că lucrăm împreună nu înseamnă că ai dreptul să te bagi în problemele mele personale.

Hunt îi aruncă doar o privire scurtă. Văzu despre ce era vorba şi îi spuse aspru:

– Vreau să plec spre Comitium în douăzeci de minute. Te aştept afară.

Bryce îl împinse pe Hunt spre ieşire, asigurându-se că nu atinge nici o carte şi că nici o carte nu se întinde după el, apoi închise uşa înainte să iasă bine.

Se rezemă de uşa din fier, alunecând în jos până când ajunse pe covor şi îşi trecu braţele în jurul genunchilor.

Pieriseră – cu toţii. Din cauza acelui demon pictat pe vaza antică. Pieriseră şi nu aveau să mai fie lupi în viaţa ei. Nu vor mai fi seri petrecute împreună în apartament. Nu vor mai dansa ameţiţi la colţ de stradă, nu vor mai da muzica la maximum la trei dimineaţa, până când vecinii lor ar ameninţa să cheme Legiunea 33.

Nu vor mai fi prieteni care să îi spună *Te iubesc* din inimă. Syrinx şi Lele se strecurară de jos. Himera i se încovrigă la picioare, iar silfa se lăsă cu burtica în jos pe braţul ei.

– Nu da vina pe Athie. Eu cred că vrea să ne fie prieten.

– Nu dau doi bani pe ce vrea Hunt Athalar.

– June e ocupată cu baletul, iar Fury e demult dusă. Poate că e timpul să îţi faci prieteni noi, BB. Pari din nou tristă. Aşa cum erai cu doi ani în urmă. Acum eşti bine, acum rău. Nu dansezi, nu ieşi în oraş cu nimeni, nu…

– Las-o baltă, Lehabah!

– Hunt este de treabă. Şi Prinţul Ruhn este de treabă. Dar Danika nu a fost niciodată de treabă cu mine. Tot timpul bombănea şi mârâia. Sau mă ignora.

– *Ai grijă*.

Silfa i se târî jos de pe braţ şi zbură în faţa ei, încrucişându-şi mâinile în jurul burticii rotunjoare.

– Poţi fi la fel de rece ca un Secerător, Bryce!

Apoi dispăru, zburând să oprească un volum dolofan, îmbrăcat în piele, care voia să se caţăre pe scări.

Bryce respiră adânc, încercând să astupe golul care i se căsca în piept. Douăzeci de minute, zisese Hunt. Avea douăzeci de minute până la întâlnirea cu Briggs. Douăzeci de minute în care să se adune. Sau cel puţin să reuşească să se prefacă destul de convingător.

Capitolul 35

Vergelele fosforescente de primă-lumină bâzâiau pe coridorul alb, impecabil de sub Comitium. Hunt era un vârtej de negru şi cenuşiu, în contrast cu faianţa albă. Paşii lui nu aveau nici o urmă de ezitare în drumul lor spre uşile din metal, închise ermetic, din capătul holului lung.

Cu un pas în urma lui, Bryce îl urmărea pur şi simplu cum se mişcă – cum îşi croieşte drum prin lume. Gardienii de la intrare nici măcar nu îi ceruseră vreun act de identitate înainte de a le face semn să treacă.

Nu se gândise niciodată că un astfel de loc există sub cele cinci turnuri strălucitoare din Comitium. Că au celule. Camere de interogatoriu.

Cea în care fusese dusă ea în noaptea în care murise Danika era la câţiva kilometri depărtare. O dependinţă. Acest loc însă...

Încercă să nu se gândească pentru ce era folosit acel loc. Ce legi erau abolite odată ce îi treceai pragul. Faptul că nu se simţea un alt miros în afară de cel de clor sugera că locul era curăţat des. Scurgerile de canalizare pe care le observase apărând după fiecare câţiva paşi sugerau...

Nu voia să ştie ce sugerau gurile de canalizare.

Ajunseră într-o cameră fără ferestre şi Hunt îşi puse palma pe încuietoarea circulară din metal de la stânga lui. Un bâzâit şi un şuierat, apoi împinse uşa cu umărul, aruncând o privire înăuntru înainte de a-i face semn din cap să intre.

Primele-lumini de deasupra bâzâiau ca nişte viespi. Spre ce se va îndrepta propria primă-lumină, aşa slabă şi puţină cum va fi? În cazul lui Hunt, explozia de lumină încărcată de energie care erupsese atunci când făcuse Saltul aprovizionase probabil un întreg oraş.

Se întreba uneori: a cui primă-lumină îi încărca telefonul, combina stereo sau aparatul de făcut cafea.

Acum nu era momentul să se gândească la astfel de lucruri fără nici o legătură, se certă, şi îl urmă pe Hunt în celulă, dând cu ochii de bărbatul palid care se afla acolo.

Fuseseră amplasate două scaune în faţa mesei de metal din mijlocul camerei, de care erau prinse cătuşele lui Briggs. Salopeta lui albă era curată, dar…

Bryce văzu starea în care se afla, faţa lui găunoasă, scobită şi se strădui să nu tresară. Părul negru îi era tuns la piele şi, deşi nu avea nici o vânătaie sau zgârietură pe piele, ochii lui albaştri, adânci… erau goi şi lipsiţi de orice speranţă.

Briggs nu spuse nimic atunci când ea şi Hunt se aşezară pe scaunele de la masă. Camerele de filmat îşi clipeau luminiţele roşii din fiecare colţ, iar Bryce era convinsă că cineva îi ascultă din camera de control de la câteva uşi depărtare.

– Nu-ţi vom răpi prea mult timp, zise Hunt, ca şi cum şi el ar fi observat acei ochi hăituiţi.

– Acum timpul e tot ce mi-a rămas, îngerule. Şi locul ăsta e de preferat… celuilalt.

Celălalt loc, adică Închisoarea Adrestia, unde era încarcerat. Acolo unde îi făceau lucrurile groaznice care i se citeau în ochii aceia teribili.

Bryce îl simţea pe Hunt grăbind-o fără cuvinte să pună prima întrebare pe care o aveau, aşa că respiră adânc, pregătindu-se să umple acea cameră mult prea mică, înecată de zumzetul luminilor, cu vocea ei.

Însă Briggs întrebă primul:

– Ce lună e? În ce dată suntem astăzi?

Bryce se simţi cuprinsă de groază. Acel bărbat plănuise să ucidă, îşi reaminti. Chiar dacă părea că nu el a ucis-o pe Danika, plănuise să ucidă o mulţime de alte persoane, să aprindă un război la scară mare între oameni şi Vaniri. Să îi detroneze pe Asteri. Existau motivele pentru care rămânea în spatele gratiilor.

– Este 12 aprilie! îi răspunse Hunt, cu voce joasă. Anul 15035.

– Au trecut doar doi ani?

Bryce înghiţi în sec.

– Am venit ca să te întrebăm câteva lucruri în legătura cu ceea ce s-a întâmplat cu doi ani în urmă. Precum şi în legătură cu unele evenimente recente.

Briggs îi privi. Îi privi cu atenţie.

– De ce?

Hunt se lăsă pe spate, indicându-i astfel lui Bryce că ea conducea spectacolul.

– Clubul de noapte Corbul Alb a fost aruncat în aer cu câteva zile în urmă. Având în vedere că era una dintre ţintele tale principale în urmă cu doi ani, probele arată că gruparea Keres este din nou activă.

– Şi voi credeţi că eu sunt responsabil?

Un zâmbet amar îi schimonosi faţa uscată. Hunt se încordă.

– Eu nu ştiu în ce *an* suntem, copilă. Şi tu crezi că pot să iau legătura cu lumea de afară?

– Cum rămâne cu partizanii tăi? întrebă Hunt cu grijă. Ar fi putut să o facă ei în numele tău?

– De ce s-ar obosi? întrebă Briggs şi se rezemă de spătarul scaunului său. I-am dezamăgit. Dădu din cap spre Bryce. Şi i-am dezamăgit pe cei ca tine – pe cei nedoriţi.

– Pe mine nu m-ai reprezentat niciodată, zise Bryce încet. Urăsc din suflet tot ceea ce ai încercat să faci.

Briggs râse spart, răguşi.

– Atunci când Vanirii îţi spun că nu eşti suficient de bună pentru un loc de muncă din cauza sângelui tău de om, când bărbaţii de felul nenorocitului care stă acum lângă tine te privesc doar ca pe un trup bun de folosit şi apoi de aruncat la gunoi, când îţi vezi mama – este vorba despre o mamă om, nu-i aşa? întotdeauna mama este om – tratată ca un gunoi... Vei vedea cum acele sentimente de aşa-zisă dreptate se sting cât ai clipi din ochi.

Bryce refuză să îi răspundă. Dacă se gândea de câte ori văzuse cum mama ei este ignorată sau batjocorită...

– Deci vrei să spui că nu te afli în spatele atentatului, zise Hunt.

– Repet... îngăimă Briggs şi trase de căţuşe. Singurii inşi pe care îi văd zi de zi sunt cei care mă dezmembrează ca pe un cadavru şi apoi mă cos la loc înainte de lăsarea nopţii. Vrăjidoctoriţele lor netezesc totul la loc.

Bryce simţi un gol în stomac. Până şi Hunt înghiţi un nod.

– Şi partizanii tăi nu ar fi putut să bombardeze clubul pentru a te răzbuna?

– Împotriva cui? întrebă Briggs autoritar.

– A noastră. Pentru că investigăm moartea Danikăi Fendyr şi căutăm Cornul Lunei.

Briggs îşi închise ochii albaştri.

– Deci nemernicii din Legiunea 33 şi-au dat în sfârşit seama că nu eu am omorât-o.

– Nu ai fost achitat în mod oficial de nici o acuzaţie! îi zise Hunt cu asprime.

Briggs îşi clătină capul, cu ochii aţintiţi asupra peretelui din stânga lui.

– Nu ştiu nimic despre Cornul Lunei şi sunt al naibii de sigur că nici un soldat Keres nu a ştiut, însă mi-a plăcut de Danika Fendyr. Chiar şi atunci când m-a arestat, mi-a plăcut de ea.

Hunt se uită atent la bărbatul sfrijit, hăituit – o umbră a bărbatului bine făcut şi puternic care fusese cu doi ani în urmă. Ce îi făceau în acea închisoare… Hel!

Hunt avea în minte câteva metode de tortură. Se trezea încă în miezul nopţii când îşi amintea de cum fuseseră exersate asupra lui.

Bryce clipi uimită în faţa lui Briggs.

– Ce vrei să spui: ţi-a *plăcut*?

Briggs zâmbi, savurând surpriza care se citea pe chipul lui Quinlan.

– M-a filat pe mine şi pe agenţii mei timp de săptămâni întregi. Ne-am şi întâlnit de două ori. Mi-a spus să pun capăt planurilor mele pentru că altfel va trebui să mă aresteze. Bine, asta prima oară. A doua oară m-a avertizat că are destule dovezi împotriva mea şi că este *nevoită* să mă aresteze, dar că puteam să scap uşor dacă-mi recunoşteam uneltirile şi încheiam totul atunci şi acolo. Nici atunci n-am ascultat-o. A treia oară… A venit cu haita şi asta a fost.

Hunt îşi controlă emoţiile şi luă o mină neutră.

– Danika te-a protejat?

Lui Bryce i se scursese culoarea din obraji. Lui Hunt îi trebui multă stăpânire de sine ca să nu îi atingă mâna.

– A încercat.

Briggs îşi trecu degetele osoase peste salopeta impecabilă.

– Pentru un Vanir, a fost corectă. Nu cred că ne contrazicea în mod absolut. Nu era de acord cu metodele mele, da, dar cred că s-ar putea să fi fost un simpatizant.

Briggs îi cercetă din nou chipul lui Bryce, cu un fanatism în privire care îi făcu lui Hunt să i se ridice părul de pe spinare. Încercă să îşi stăpânească revolta în faţa termenului ales.

– Partizanii tăi ştiau despre asta?

– Da. Cred că i-a şi lăsat pe unii să scape în acea noapte.

Hunt pufăi.

– Asta este o acuzaţie al naibii de gravă împotriva unui lider din Aux.

– E moartă, nu-i aşa? Cui îi pasă?

Bryce tresări. Era suficient pentru ca Hunt să nu îşi mai reţină mârâitul de această dată.

– Danika nu era o simpatizantă a rebelilor! şuieră Bryce.

Briggs o privi de sus.

– Nu încă, poate! aprobă. Dar Danika ar fi putut să o apuce pe acea cale. Poate că *ea* văzuse cum este tratată de ceilalţi frumoasa ei prietenă metisă şi nu îi plăcuse.

Briggs zâmbi complice când observă că Bryce este uimită că a ghicit natura relaţiei ei cu Danika. Citise probabil emoţia pe care o avea întipărită pe chip.

Briggs continuă:

– Partizanii mei ştiau că Danika este un potenţial ajutor. Vorbisem despre asta, chiar până să aibă loc raidul. Şi în acea noapte, Danika şi haita ei au fost corecţi cu noi. Ne-am luptat şi am reuşit chiar să îi aplic câteva lovituri bune Secundului ăla al ei.

Briggs fluieră.

– Connor Holstrom.

Bryce se încordă.

– Tipul se învineţea repede.

După felul crud în care i se curbară buzele era clar că băgase de seamă efectul pe care numele lui Connor îl avusese asupra ei.

– Holstrom a fost iubitul tău? Păcat!– Nu-i treaba ta.

Cuvintele lui Bryce erau la fel de goale ca ochii lui Briggs.

Vorbele ei îl împunseră pe Hunt în piept. Vidul pe care îl simţise în vocea ei.

– Nu ai menţionat nimic din toate astea atunci când ai fost arestat prima oară? întrebă Hunt.

Briggs îi aruncă:

– De ce dracu' aş turna un potenţial simpatizant, incredibil de puternic, precum Danika Fendyr? Poate că soarta mea era pecetluită…

Briggs făcu un gest amplu spre ceea ce îi înconjura.

– Dar cauza avea să dăinuie. *Trebuia* să supravieţuiască, iar eu ştiam că cineva ca Danika ar putea fi un aliat foarte valoros.

Hunt interveni:

– Dar de ce nu ai spus nimic despre asta în timpul procesului tău pentru crimă?

– Procesul meu? Vrei să spui escrocheria aia televizată care a durat două zile? Cu *avocatul* pe care mi-l alocase Guvernatorul?

Briggs izbucni în râs. Şi râse.

Hunt trebui să își reamintească faptul că acela era un om încarcerat, care suporta o tortură indescriptibilă. Că nu era cineva căruia ar fi putut pur și simplu să îi dea un pumn în față. Nici măcar pentru faptul că râsul lui o făcea pe Quinlan să se foiască în scaun.

– Știam că vor da vina pe mine, indiferent de ce aș fi făcut. Știam că, și dacă spuneam adevărul, aș fi sfârșit aici. Așa că, sperând că Danika ar putea avea prieteni încă în viață, care să îi împărtășească sentimentele, i-am păstrat secretul.

– Dar o torni acum, zise Bryce.

Însă Briggs nu îi dădu nici o replică, studiind în schimb masa de metal îndoită.

– Am spus-o acum doi ani și o voi repeta acum: Keres nu i-a ucis pe Danika și Haita Diavolilor. Bombardamentul de la Corbul Alb însă… poate că au reușit să facă asta. Bravo lor dacă au făcut-o.

Hunt scrâșni din dinți. Atât de rupt de realitate fusese și el atunci când o urmase pe Shahar? Gradul acesta de fanatism îl împinsese să îi conducă pe îngerii din Legiunea 18 pe muntele Hermon? Pe atunci, ar fi *ascultat* măcar vorbele cuiva care l-ar fi sfătuit să nu o facă?

Îi veni în minte o amintire înceţoşată cu Isaiah care făcea exact asta, ţipând la el în cortul de război. La dracu'!– Au murit mulţi Vaniri în explozie? întrebă Briggs.

Pe fața lui Bryce se așternu dezgustul.

– Nu, spuse și se ridică de pe scaun. Nici măcar unul.

Îi vorbise cu măreția unei regine. Hunt nu avu ce face și se ridică odată cu ea.

Briggs își clătină capul.

– Păcat! Hunt își strânse degetele în pumni. Fusese atât de nebunește îndrăgostit de Shahar, de cauza lor… Oare nu fusese cu nimic mai bun decât acest om?

Bryce îi spuse lui Briggs printre dinți:

– Îți mulțumim că ne-ai răspuns la întrebări.

Fără să mai aștepte să îi răspundă, se grăbi spre ușă. Hunt o urmă îndeaproape, chiar dacă Briggs era încătușat.

Faptul că Bryce pusese punct întâlnirii atât de repede îi demonstra că aceasta îi împărtășea opinia: Briggs chiar nu o ucisese pe Danika.

Aproape ajunsese la ușă, când Briggs îi zise:

– Tu ești unul dintre Îngerii Căzuți?

Hunt se opri în loc. Briggs zâmbi.

– Tot respectul pentru tine.

Îl examină pe Hunt, din cap până în picioare.

– În ce parte a Legiunii 18 ai servit?

Hunt nu îi răspunse. Însă ochii albaştri ai lui Briggs se luminaseră.

– Îi vom da jos într-o zi pe ticăloşii aceia, frate.

Hunt îşi îndreptă privirea spre Bryce, dar ea era deja la jumătatea holului, păşind hotărât. De parcă nu ar mai fi rezistat să respire acelaşi aer cu bărbatul înlănţuit de masă, de parcă ar fi trebuit să părăsească acel loc îngrozitor cât mai repede. Hunt stătuse acolo, interogase diverse persoane, de mai multe ori decât îşi dorea să îşi aducă aminte.

Iar crima pe care o comisese cu o seară în urmă… nu o uitase. Îi ştersese încă una dintre datorii, dar nu o uitase.

Briggs se uita încă la el, aşteptându-l să vorbească. Acordul căruia Hunt i-ar fi dat glas cu câteva săptămâni în urmă îi muri acum pe buze.

Nu, nu fusese cu nimic mai bun decât acest bărbat.

Nu ştia în ce categorie îl aşază asta.

– Deci Briggs şi partizanii lui pot fi tăiaţi de pe listă! zise Bryce.

Îşi strânse picioarele sub ea, pe canapeaua din sufragerie. Syrinx sforăia deja alături.

– Doar dacă nu cumva tu crezi că a minţit?

Hunt, aşezat la celălalt capăt al canapelei, se încruntă spre meciul de sunball care tocmai începea la televizor.

– A spus adevărul. Am avut de-a face cu destui… prizonieri, ca să ştiu acum când cineva minte.

Abia rostise cuvintele. Stătuse ca pe ghimpi de când părăsiseră Comitium pe aceeaşi uşă nemarcată ce dădea în stradă, pe care o folosiseră pentru a intra. Pentru că aşa nu aveau cum să dea nas în nas cu Sandriel.

Hunt arătă spre hârtiile aduse de Bryce de la galerie, pe care se aflau notate mişcările Danikăi şi lista cu nume pe care o întocmise.

– Adu-mi aminte cine este următorul suspect la tine pe listă?

Bryce nu răspunse, cercetându-i profilul. Lumina ecranului se reflecta pe pomeţii lui, adâncind umbra de sub maxilarul puternic.

Chiar era frumuşel. Şi chiar părea într-o pasă proastă.

– Ce-i cu tine?

– Nimic.

– Zise asta tipul care scrâşneşte atât de tare din dinţi încât se aude până la mine.

Hunt îi aruncă o privire tăioasă şi îşi întinse braţul musculos de-a lungul dosului canapelei.

Se schimbase atunci când ajunseseră acasă, cu treizeci de minute în urmă, după ce mâncaseră rapid tăieţei şi gogoşi de la o rulotă cu mâncare din cartier, şi acum purta un tricou gri moale, pantaloni negri de trening şi o şapcă albă de sunball, întoarsă cu cozorocul la spate.

Şapca aceea fusese lucrul care o derutase cel mai tare – era atât de normală de… *băieţească* să zicem, în lipsa unui cuvânt mai potrivit, încât în ultimul sfert de oră îi tot aruncase ocheade. Câteva şuviţe din părul lui negru se ondulau pe la margini, banda ajustată îi acoperea aproape cu totul tatuajul de pe frunte şi nu avea idee de ce, însă toate astea erau pur şi simplu… dezgustător de atrăgătoare.

– Ce? o întrebă, simţindu-i privirea.

Bryce se întinse, părul lung, împletit în coadă alunecându-i peste umăr, şi îi apucă telefonul de pe măsuţa de cafea. Îi făcu o poză, pe care o trimise şi pe telefonul ei, în primul rând pentru că se îndoia că avea să o creadă cineva că însuşi Hunt Athalar stătea pe canapeaua ei în haine de casă, cu o şapcă de sunball întoarsă cu cozorocul la spate pe cap, şi se uita la televizor cu o bere în mână.

Umbra Morţii, doamnelor şi domnilor!

– Chestia asta e enervantă! îi zise printre dinţi.

– Aşa-i şi faţa ta! îi răspunse ea dulce, aruncându-i telefonul.

Hunt îl ridică, îi făcu *ei* o poză, apoi îl lăsă din mână, cu ochii din nou la meci.

Îl lăsă să mai urmărească un minut, apoi zise:

– Eşti morocănos de când am vorbit cu Briggs.

– Scuze.

– De ce îţi ceri scuze?

Hunt trasă un cerc pe perniţa de pe canapea.

– Mi-am adus aminte de nişte lucruri urâte. De… despre cum am ajutat-o pe Shahar să conducă rebeliunea.

Bryce se gândi o clipă, trecând în revistă fiecare cuvânt monstruos pe care Briggs îl rostise în acea celulă de sub Comitium.

Aha! *Aha!* Zise cu grijă:

– Nu ai nimic în comun cu Briggs, Hunt.

Ochii lui negri alunecară spre ea.

– Nu mă cunoşti suficient de bine încât să poţi spune asta.

– Ai riscat de bunăvoie şi cu voie bună vieţi nevinovate ca să îţi duci la capăt rebeliunea?

Lui Hunt i se încleştă gura.

– Nu.

– Ei, iată.

I se încleştă din nou maxilarul. Apoi spuse:

– Dar am fost orb. În privinţa multor lucruri.

– Cum ar fi?

– Multe! evită. Privindu-l pe Briggs, ceea ce îi fac… Nu ştiu de ce m-a deranjat de data asta. Am fost acolo jos de multe ori cu alţi prizonieri care… Vreau să zic…

Îi zvâcni genunchiul. Şi zise fără să se uite la ea:

– Ştii ce gen de rahat trebuie să fac.

Ea îi răspunse moale:

– Mda.

– Dar din cine ştie ce cauză, văzându-l azi pe Briggs, mi-am amintit de propria mea…

Îşi pierdu din nou cuvintele şi luă o gură de bere.

Bryce îşi simţi stomacul plin de o groază rece şi uleioasă, care o făcea să regrete mâncarea pe care o înghiţise cu jumătate de oră în urmă.

– Cât timp te-au făcut să treci prin asta... după ce s-a întâmplat pe muntele Hermon?

– Şapte ani.

Bryce îşi închise ochii, strivită de greutatea acelor cuvinte.

Hunt continuă:

– Şi eu pierdusem noţiunea timpului. Temniţele asterilor se află atât de adânc în pământ, sunt atât de întunecate încât zilele devin ani şi anii devin zile şi… Atunci când m-au scos de acolo m-am dus direct la Arhanghelul Ramuel. Primul meu… *mânuitor*. El a continuat după acelaşi tipar încă doi ani, dar apoi s-a plictisit şi şi-a dat seama că i-aş fi mult mai util dacă aş vâna demoni şi i-aş împlini misiunile, decât dacă m-ar lăsa să putrezesc în camerele lui de tortură.

– Solas arzător, Hunt! şopti Bryce.

Încă nu putea să o privească.

– Când Ramuel s-a decis să mă lase să-i servesc drept asasin trecuseră nouă ani de când văzusem ultima oară lumina soarelui. De când simţisem adierea vântului sau mirosul ploii. De când nu mai văzusem iarbă, un râu ori un munte. De când nu mai zburasem.

Îi tremurau mâinile atât de tare, încât Bryce şi le încrucişă pe piept, strângându-şi cu putere trupul.

– Eu… îmi pare atât de rău.

Hunt avea o privire distantă, înceţoşată.

– Ura a fost singurul lucru care m-a alimentat în tot acel timp. O ură precum cea a lui Briggs. Nu speranţa, nu dragostea. Doar o ură turbată, neabătută. Faţă de Arhangheli. Faţă de Asteri. Faţă de tot.

În cele din urmă îşi întoarse privirea spre ea. Avea ochii la fel de goi precum cei ai lui Briggs.

– Aşa că, da. Poate că nu am fost dispus să sacrific vieţi nevinovate pentru rebeliunea lui Shahar, însă aceasta a fost singura diferenţă dintre mine şi Briggs. Singura care rămâne.

Bryce nu îşi lăsă timp ca să se răzgândească şi îi apucă mâna.

Nu îşi dăduse seama cât de mare era mâna lui Hunt faţă de a ei până în clipa în care i-o strânse. Nu îşi dăduse seama câte bătături avea în palmă şi pe degete decât atunci când îi zgâriară pielea.

Hunt privi în jos la mâinile lor, unghiile ei pictate în culorile apusului contrastând cu auriul închis al pielii lui. Bryce se trezi ţinându-şi respiraţia, aşteptându-l să-şi retragă mâna, şi îl întrebă:

– Încă mai simţi că ura este singurul lucru care te ajută să treci de zile?

– Nu.

Îşi ridică ochii de la mâinile lor pentru a-i cerceta chipul.

– Uneori, sunt unele lucruri, da, dar… Nu, Quinlan.

Bryce dădu din cap, însă el o privea încă, aşa că se întinse după cearşafuri.

– Nu mai ai nimic altceva de spus? întrebă Hunt, cu gura strâmbă. Tu, care ai o părere despre tot şi toţi, nu mai ai nimic de adăugat în legătură cu ceea ce ţi-am spus?

Bryce îşi dădu împletitura de pe umăr.

– Nu eşti ca Briggs! zise simplu.

Hunt se încruntă şi încercă să-şi retragă mâna. Dar Bryce îşi strânse degetele mai tare în jurul ei.

– Poate că tu te vezi cumva, însă şi eu te văd, Athalar. Îţi văd bunătatea şi… în fine.

Îi strânse mâna ca să accentueze ceea ce spunea.

– Văd toate lucrurile pe care tu le uiţi. Briggs este o persoană rea. Poate că a intrat în rebeliunea umană din motive corecte, dar este o *persoană rea*. Tu nu eşti. Nu vei fi niciodată. Şi cu asta, basta!

– Târgul pe care îl am cu Micah sugerează altceva…

– Nu eşti ca el.

Greutatea privirii lui îi apăsa pielea, îi încălzea faţa.

Îşi retrase mâna pe cât de natural putu, încercând să nu bage de seamă că degetele lui păreau să ezite să-i dea drumul. Se aplecă

însă spre el, întinzându-şi braţul şi îi dădu un bobârnac şepcii pe care o purta.

– Apropo, care-i faza cu asta?

Hunt îi uşui mâna.

– Este o şapcă.

– Nu se potriveşte cu imaginea ta de prădător în miez de noapte.

O clipă rămase amuţit. Apoi izbucni în râs, dându-şi capul pe spate. Coloana de bronz a gâtului său puternic se mişca odată cu hohotele. Bryce îşi puse din nou mâinile-n sân.

– Ştii, Quinlan! zise, scuturându-şi capul. Îşi trase şapca de pe cap şi i-o potrivi ei. Eşti nemiloasă.

Bryce rânji, întorcând şapca cu cozorocul la spate, aşa cum o purtase el şi răvăşi hârtiile cu afectare.

– Hai să mai cercetăm o dată. De vreme ce Briggs şi Regina Viperă sunt tăiaţi de pe listă… poate că este ceva legat de prezenţa Danikăi la Templul Lunei în noaptea în care a fost furat Cornul, ceva care ne scapă.

Hunt se trase mai aproape. Coapsa lui îi atinse genunchiul în timp ce trăgea cu ochiul la hârtiile din poala ei. Îi urmări privirea alunecând deasupra lor, atent la lista cu locuri. Şi încercă să nu se gândească la căldura acelei coapse lipită de piciorul ei. La musculatura ei solidă.

Apoi, Hunt îşi ridică fruntea.

Era suficient de aproape încât să îşi dea seama că ochii lui nu erau negri până la urmă, ci mai degrabă o nuanţă închisă de căprui.

– Suntem nişte idioţi.

– Măcar ai folosit pluralul!

Hunt chicoti, dar nu se trase înapoi. Nu îşi mişcă piciorul acela puternic.

– Templul are camere exterioare. Trebuie să fi înregistrat în noaptea în care a fost furat Cornul.

– Vorbeşti de parcă Legiunea 33 nu a verificat înregistrările acum doi ani. Au zis că din cauza penei de curent nu a putut fi salvat nimic.

– Poate că nu am testat aşa cum trebuie înregistrările. Nu am privit câmpurile potrivite. Nu am cerut oamenilor potriviţi să le examineze. Dacă Danika a fost acolo în acea noapte, de ce nu a ştiut nimeni? De ce nu a spus *ea* că a fost la templu atunci când a fost furat Cornul? De ce nu a menţionat nimic novicea despre prezenţa ei?

Bryce îşi muşcă buza. Hunt îşi coborî privirea spre gura ei. Ar fi putut să jure că ochii i se făcuseră mai negri. Că îşi apăsase mai

puternic coapsa de a ei. De parcă ar fi vrut să o provoace – să vadă dacă se va retrage.

Nu se retrase, însă vocea îi sună răguşit când zise:

– Crezi că Danika a ştiut cine a luat Cornul şi a încercat să ascundă asta?

Îşi scutură capul.

– Danika nu ar fi făcut aşa ceva. Ei nici nu părea să-i pese că a fost furat.

– Nu ştiu! zise el. Dar hai să începem cu analizarea înregistrărilor, chiar dacă se va dovedi că sunt o pierdere de timp. Şi să le trimitem cuiva care ne-ar putea oferi o analiză mai substanţială.

Hunt îşi fură înapoi şapca de pe capul lui Bryce şi şi-o puse pe al lui – tot cu cozorocul la spate, tot cu acele şuviţe ondulate iţindu-se de pe margini. Ca să completeze tabloul, o trase de codiţă, apoi îşi duse mâinile la ceafă şi se reîntoarse la meci.

Simţi lipsa piciorului lipit de piciorul ei ca pe o insultă.

– La cine te gândeşti?

Hunt îi răspunse cu un zâmbet.

Capitolul 36

Poligonul cu trei niveluri din Codrul Lunii se adresa unei clientele creative şi letale. Ocupa un fost depozit care se întindea de-a lungul râului Istros pe aproape jumătate de kilometru şi se mândrea cu singura galerie pentru lunetişti din oraş.

Hunt trecea pe acolo din când în când ca să se păstreze în formă, de obicei în creierii nopţii, când nu se afla nimeni pe acolo care să se holbeze la Umbra Mortis cu o pereche de căşti pufoase pe urechi şi ochelari militari, îndreptându-se spre una dintre galeriile private.

Era deja târziu când îi venise ideea pentru această întâlnire, apoi a doua zi Jesiba o încărcase pe Quinlan cu o mulţime de sarcini, aşa că se hotărâseră să aştepte lăsarea nopţii pentru a vedea unde ajung cu investigaţia. Hunt pariase un ban de aur că va fi vorba despre un salon de tatuaje, iar ea ridicase miza la doi bani de aur şi zisese că va fi un bar cu pretenţii rock. Dar răspunsul pe care îl primise la mesajul trimis îi adusese acolo.

Galeria pentru lunetişti se afla în capătul de nord al clădirii şi era accesibilă printr-o uşă grea din metal prin care nu trecea nici un sunet. La intrare îşi luară căştile electronice, care aveau să amortizeze pocnetul pistoalelor, permiţându-le în acelaşi timp să se audă între ei. Înainte să intre în galerie, Hunt îi aruncă lui Bryce o privire peste umăr, ca să se asigure că are puse bine căştile.

Bryce îi observă privirea grijulie şi chicoti:

– Cloşcă.

– N-aş vrea să-ţi explodeze urechiuşele alea frumoase, Quinlan.

Nu-i dădu timp să răspundă şi deschise uşa. Fură întâmpinaţi de muzica dată la maximum şi de cei trei bărbaţi aliniaţi în lungul unei bariere de sticlă, înalte până la brâu.

Lordul Tristan Flynn avea o puşcă cu lunetă aţintită spre ţinta de hârtie decupată în formă umană din capătul îndepărtat al sălii. Era atât de îndepărtată încât un muritor abia ar fi putut să o distingă. Alesese să

renunţe la lunetă şi să se bazeze, în schimb, pe vederea lui ascuţită de Fee. Danaan şi Declan Emmet erau lângă el, cu propriile lor puşti agăţate de umăr.

Ruhn dădu din cap spre ei şi le făcu semn să aştepte un moment.

– O să rateze! zise Emmet pe deasupra basului bubuitor, abia aruncându-le o privire lui Hunt şi lui Bryce.

– Cu puţin peste un centimetru.

– Du-te dracu', Dec! mormăi Flynn şi trase.

Împuşcătura erupse, sunetul fiind absorbit de tavanul şi pereţii căptuşiţi şi, la capătul galeriei, bucata de hârtie se legănă, cu trunchiul sfâşiat.

Flynn îşi coborî puşca.

– Direct la biluţe, fraierilor!

Îşi întinse palma spre Ruhn.

– Plăteşte.

Ruhn îşi dădu ochii peste cap şi îi aruncă o monedă din aur, apoi se întoarse spre Hunt şi Bryce.

Hunt îşi mută privirea spre cei doi prieteni ai prinţului, care îl măsurau din cap până-n picioare, în timp ce-şi scoteau căştile şi ochelarii. El şi Bryce făcură imediat acelaşi lucru.

Hunt nu se aşteptase la unda de invidie pe care o simţea la vederea acelor prieteni împreună. O privire spre umerii încordaţi ai lui Quinlan şi se întrebă dacă şi ea simţea acelaşi lucru – dacă îşi amintea de serile petrecute cu Danika şi Haita Diavolilor, pe vremea când n-aveau nimic mai bun de făcut decât să se şicaneze.

Bryce îşi reveni mai repede decât Hunt şi zise leneş:

– Băieţi, scuze că vă întrerup jocul de comando, dar avem chestii de adulţi de discutat.

Ruhn îşi aşeză puşca pe masa din metal din stânga lui şi se rezemă de bariera din sticlă.

– Ai fi putut să suni.

Bryce se îndreptă spre masă ca să examineze arma pe care vărul ei o lăsase jos. Unghiile îi luciră pe fundalul negru mat. Arme secrete, create pentru a se pierde în umbre şi a nu-şi trăda purtătorul cu vreun licărit.

– Nu am vrut ca această informaţie să ajungă în reţea.

Flynn râncji.

– Atac cu pelerină şi pumnal. Frumos.

Se aplecă spre ea peste masă, destul de aproape încât Hunt se încordeze.

– Mă declar curios.

Darul pe care Quinlan îl avea de a se uita de sus la bărbaţii mult mai înalţi decât ea îl enerva de obicei la culme pe Hunt. Dar acum, văzându-l folosit în cazul altcuiva, era o adevărată încântare.

Cu toate acestea, acea privire imperioasă nu păru să îl facă pe Flynn decât să rânjească mai tare, mai ales când Bryce i se adresă:

– Nu am venit aici ca să discut cu tine.

– Mă răneşti, Bryce!

Emmet Declan chicoti.

– Eşti gata să mai faci rahatul ăla de hacking? îl întrebă Bryce.

– Mai zi-i tu încă o dată rahat, Bryce, şi să vedem dacă te mai ajut.

– Scuze, scuze. Chestia aia… tehnologică.

Bryce îşi flutură mâna.

– Avem o înregistrare de la Templul Lunei din noaptea în care a fost furat Cornul, care trebuie analizată.

Ruhn înmărmuri, cu ochii aţintiţi asupra lui Hunt:

– Aveţi o pistă?

– Abia aşternem piesele de puzzle.

Declan îşi frecă gâtul.

– Bine. Ce căutaţi mai exact?

– Orice. Orice ar putea apărea pe audio sau termal, sau dacă există vreo cale de a face imaginea mai clară, în ciuda penei de curent.

Declan îşi lăsă puşca lângă cea a lui Ruhn.

– S-ar putea să am un software care să ne ajute, dar nu promit nimic. Dacă investigatorii nu au reuşit să găsească nimic cu doi ani în urmă, sunt slabe şanse să găsesc vreo anomalie eu acum.

– Ştim! zise Bryce. Cât îţi va lua?

Declan păru să facă nişte calcule mentale.

– Am nevoie de câteva zile. Văd ce pot să găsesc.

– Mulţumesc.

Flynn dădu drumul unui suspin teatral.

– Cred că este prima oară când rosteşti acest cuvânt, B.

– Nu te învăţa să îl auzi.

Bryce îi scană din nou cu indiferenţa aceea a ei degajată şi zeflemitoare care îi făcea lui Hunt pulsul să bată în acelaşi ritm cu al muzicii care se auzea din difuzoarele sălii.

– De ce sunteţi aici voi trei până la urmă?

– Noi chiar muncim pentru Aux. Asta implică ocazional şi puţin antrenament.

– Şi unde e restul unităţii voastre?

Bryce îşi roti privirea teatral în jur. Hunt nu se obosi să-şi ascundă veselia.

– Sau a fost o chestie aşa, doar între colegi de cameră?

Declan chicoti.

– A fost o sesiune bazată pe invitaţie.

Bryce îşi dădu ochii peste cap şi îi zise lui Ruhn:

– Sunt sigură că Regele Toamnei te pune să îi raportezi toate mişcările pe care le faci.

Îşi încrucişă braţele.

– Păstrează asta…

Bryce făcu un gest larg, care îi includea pe toţi cei de faţă.

– …sub tăcere pentru câteva zile.

– Îmi ceri să-mi mint regele? întrebă Ruhn încruntat.

– Îţi cer să nu îi spui despre asta deocamdată.

Flynn ridică din sprânceană.

– Vrei să zici că Regele Toamnei este unul dintre suspecţii tăi?

– Zic că vreau discreţie.

Bryce rânji la Ruhn, arătându-şi toţi dinţii ei albi, cu o expresie mai degrabă sălbatică, decât amuzată.

– Zic că, dacă vreunul dintre voi trei nătăfleţi scăpaţi vreo vorbă amicilor voştri din Aux sau vreunei lipeli la beţie, voi fi *foarte* supărată.

Adevărul era că lui Hunt i-ar fi plăcut să îşi ia o bere şi nişte floricele, să se aşeze într-un fotoliu şi să o urmărească pe Bryce cum îi face din cuvinte pe cei trei măgari.

– Mie îmi sună a vorbărie goală! zise Ruhn.

Apoi arătă spre ţinta din celălalt capăt al sălii.

– De ce nu faci o mică demonstraţie pentru Athalar, Bryce?

Bryce zâmbi mândră.

– Nu trebuie să demonstrez că ştiu cum să mă descurc cu o puşcă mare ca să fac parte din clubul băieţilor.

Hunt simţi fiori pe şira spinării în faţa încântării sălbatice din ochii ei atunci când zisese *puşcă mare*. Şi alte părţi din el se înfiorară de asemenea.

– Pariu pe douăzeci de bani de aur că te batem, zise Tristan Flynn.

– Doar rahaţii bogaţi au douăzeci de bani de aur de spart pe competiţii aiurea.

Ochii de chihlimbar ai lui Bryce străluciră de amuzament. Îi făcu cu ochiul lui Hunt.

Lui Hunt i se acceleră pulsul, trupul încordându-i-se de parcă l-ar fi atins în zone intime. Însă privirea lui Bryce alunecase deja spre ţinta îndepărtată.

Îşi puse casca deasupra urechilor arcuite.

Flynn îşi frecă mâinile.

– Acu i-acu!

Bryce puse ochelarii la ochi, îşi strânse codiţa şi apucă puşca lui Ruhn. O cântări în mâini, iar Hunt urmări fără să poată să-şi dezlipească ochii de la ea cum mângâie ţeava, pe întreaga lungime, din vârf până-n capăt.

Înghiţi în sec, însă ea îşi văzu de treabă şi potrivi arma la umăr, fiecare mişcare fiind organică, aşa cum se aştepta să fie în cazul cuiva crescut de un lunetist legendar. Bryce înlătură piedica, fără să se deranjeze să folosească telescopul, şi le zise, la pachet:

– Daţi-mi voie să vă demonstrez de ce puteţi cu toţii să mă pupaţi în fund.

Trei împuşcături răsunară mai puternic decât muzica, una după alta, trupul lui Bryce absorbind reculul perfect. Lui Hunt i se uscase complet gura.

Se uitară cu toţii la ecranul care arăta ţinta.

– Ai nimerit doar unul! chicoti Flynn, cu ochii la gaura din inima ţintei.

– Ba nu, murmură Emmet.

Acelaşi lucru îl văzuse şi Hunt: cercul era perfect. Nu, două dintre margini erau puţin umflate în faţă, aproape imperceptibil.

Trei împuşcături, atât de precise încât trecuseră prin acelaşi orificiu minuscul.

Pe Hunt îl cutremură un fior care n-avea nimic de-a face cu frica. Bryce puse simplu piedica la loc şi aşeză puşca pe masă. Apoi îşi dădu jos căştile şi ochelarii.

Când se întoarse, ochii ei şi ai lui Hunt se întâlniră din nou – şi el văzu că în spatele privirii victorioase se ascunde un nou soi de vulnerabilitate. I se oferise o provocare. Voise să vadă cum reacţionează el.

Câţi bărbaţi fugiseră oare de această parte a ei, cu egourile lor de alfa-măgari ameninţate? Hunt îi ura pe toţi doar pentru că o făcuseră să aibă acea privire întrebătoare în ochi.

Nici nu auzi cine naiba ştie ce zicea Flynn. Îşi puse căştile şi ochelarii şi luă puşca pe care Bryce o lăsase jos. Metalul era cald

încă de la atingerea ei. Nu îl auzi nici pe Ruhn când îl întrebă ceva. Se pregăti să tragă.

Singurul lucru pe care îl băgă de seamă fu privirea lui Bryce atunci când îndepărtă siguranţa.

Acel clic reverberă între ei, la fel de puternic ca un tunet. Bryce înghiţi în sec.

Hunt îşi dezlipi ochii de la ea şi trase o singură dată. Cu vederea lui de vultur, nu avu nevoie de lunetă pentru a observa cum glonţul trece prin aceeaşi gaură pe care o făcuse ea.

Când îşi coborî arma, o găsi pe Bryce cu obrajii îmbujoraţi, cu ochii calzi ca o cremă de whisky. Luminaţi de o lumină tăcută.

Hunt nu auzi nici de această dată ce ziceau ceilalţi bărbaţi, îl văzu parcă vag pe Ruhn înjurând apreciativ. Doar o privea în ochi pe Bryce.

Te văd, Quinlan, o asigură fără cuvinte. Şi îmi place tot ceea ce văd.

Asemenea! părea să spună începutul ei de zâmbet.

Lui Hunt îi sună telefonul, ceea ce îl făcu să îşi ia ochii de la zâmbetul care făcea puţin să se clatine pământul de sub picioarele lui. Pe ecran apăru numele *Isaiah Tiberian*. Răspunse imediat.

– Ce s-a întâmplat?

Hunt ştia că Bryce şi Feele aud fiecare cuvânt pe care Isaiah îl zicea:

– Mişcaţi-vă fundurile în Luncile Asphodel. A avut loc o nouă crimă.

Capitolul 37

– Unde? ceru să afle Hunt, cu un ochi la Quinlan, care îşi ţinea braţele strâns încrucişate în timp ce asculta. Toată acea lumină îi pierise din privire.

Isaiah îi dădu adresa. Era la vreo trei kilometri depărtare.

– Avem deja o echipă acolo! îl informă comandantul.

– Ajungem în câteva minute.

Cei trei bărbaţi, care auziseră şi ei, începură să îşi strângă rapid echipamentul. Erau bine antrenaţi. Absolut nesuferiţi, dar bine antrenaţi.

Bryce se foi. Hunt mai văzuse acea privire întunecată odată. Şi masca în aparenţă calmă pe care şi-o luase atunci când Ruhn şi prietenii lui îşi îndreptară privirea asupra ei.

Atunci Hunt se lăsase păcălit de faţadă şi o obligase practic să meargă la locul crimei.

Hunt vorbi, fără să se uite la bărbaţi:

– Înţeleg că aţi auzit adresa.

Nu aşteptă vreo confirmare, înainte de a ordona:

– Ne vedem acolo.

Quinlan îşi închise ochii, însă Hunt nu-şi luă privirea de la ea şi se apropie. Îi simţi pe Danaan, Flynn şi Emmet părăsind galeria, însă nu se întoarse ca să verifice şi se opri în faţa ei.

În jurul lor se întindea tăcerea îngheţată a poligonului.

Quinlan îşi strânse mâinile în jurul ei, frecându-şi palmele de-a lungul braţelor, de parcă ar fi putut să scuture groaza, să o îndepărteze.

– Vrei să mă ocup eu? îi spuse calm Hunt.

I se ridică roşeaţa în obrajii cu pistrui. Arătă cu un deget tremurând spre uşă.

– Cineva *a murit* în timp ce noi ne prosteam pe aici în seara asta.

Hunt îi cuprinse degetul în palmă şi îl coborî în spaţiul dintre ei.

– Vina nu îţi aparţine ţie, ci celor care fac astfel de lucruri.

Celor de felul lui, care îi măcelăresc pe alţii în miezul nopţii.

Bryce încercă să îşi tragă înapoi degetul, aşa că îi dădu drumul, amintindu-şi că era sătulă de masculii Vanir. De alfa-măgari. Bryce înghiţi un nod, cu privirea întoarsă spre aripa lui.

– Vreau să merg la locul crimei.

Hunt aşteptă să continue şi ea răsuflă sacadat.

– Trebuie să merg.

Vorbise mai mult cu sine însăşi. Bătu din picior, în ritmul muzicii care se auzea încă din boxe. Se crispă.

– Dar nu vreau ca Ruhn şi prietenii lui să mă vadă aşa.

– Aşa cum?

Era normal, era de aşteptat să fie afectată de lucrurile prin care trecuse.

– Ca o epavă.

Îi străluciră ochii.

– De ce?

– Pentru că nu-i problema lor, dar o vor transforma în problema lor dacă mă vor vedea. Sunt masculi Fee – băgatul nasului acolo unde nu le fierbe oala este o formă de artă pentru ei.

Hunt fornăi.

– Adevărat.

Bryce răsuflă din nou.

– Bine… Murmură. Bine.

Îi tremurau încă mâinile, de parcă acele amintiri însângerate ar fi roit în jurul ei.

Instinctul îl făcu să îi ia mâinile în mâinile lui. Tremurau ca nişte pahare pe un raft. Păreau la fel de delicate, chiar şi aşa, lipicioase, transpirate.

– Respiră, îi zise Hunt, strângându-i uşor degetele.

Bryce îşi închise ochii şi îşi plecă fruntea, ascultându-l.

– Din nou! îi ceru el.

Respiră.

– Încă o dată.

Aşa că Quinlan respiră, iar Hunt nu îi dădu drumul la mâini până când nu se zvântă transpiraţia de pe ele. Până când Bryce îşi ridică fruntea.

– În ordine. De data aceasta tonul era unul hotărât. Eşti bine?

– Pe cât de bine voi putea vreodată fi.

Avea însă privirea limpezită.

Fără să se poată abţine, Hunt dădu la o parte o şuviţă de păr care i se desprinsese din coadă. Îi alunecă printre degete ca o mătase rece în timp ce i-o trecu pe după urechea arcuită.

– Şi eu la fel, Quinlan.

Bryce îl lăsă pe Hunt să o ducă în zbor până la locul crimei. Aleea din Luncile Asphodel arăta pe cât de rău se simţeau ei: un tomberon care dădea pe dinafară, băltoace suspecte, animale fusiforme care scormoneau prin gunoi, cioburi de la felinarul spart care luceau în prima-lumină.

Intrarea era deja blocată de magi-panouri strălucitor albastre. Câţiva tehnicieni şi membri din Legiune erau adunaţi acolo, printre care Isaiah Tiberian, Ruhn şi prietenii lui.

Aleea era chiar la capătul Străzii Centrale, în umbra Porţii de Nord – Poarta Muritorilor, aşa cum o numeau cei mai mulţi. Se vedeau umbrele blocurilor, cele mai multe publice, care în mod clar aveau nevoie de reparaţii. Zgomotele bulevardului aglomerat din apropierea aleii răzbeau cu ecou în spatele pereţilor năruiţi din cărămidă. Duhoarea dezgustătoare îi inunda nările. Bryce încercă să nu inhaleze prea mult.

Hunt cercetă aleea şi murmură, cu mâna lui puternică pe umărul ei:

– Nu-i nevoie să priveşti, Bryce.

Ceea ce făcuse pentru ea cu doar câteva clipe în urmă... Nu lăsase pe nimeni să o vadă aşa înainte, nici măcar pe părinţii ei. Momentele acelea în care nu putea să respire. De obicei se ascundea într-o baie sau alerga.

Instinctul de fugă fusese aproape la fel de copleşitor ca acelea de panică şi de groază care îi sfâşiau pieptul, dar... îl văzuse pe Hunt cum se întorsese din misiune în acea noapte. Ştia că numai el, dintre toţi, ar putea înţelege.

Şi înţelesese. Şi nu se dăduse înapoi o secundă.

La fel cum nu se dăduse înapoi atunci când o văzuse trăgând la ţintă. Trăsese în schimb şi el, la rândul lui. Ca şi cum ar fi vrut să-i spună că sunt amândoi la fel, că orice îi va arunca, el va prinde. Că va ţine piept oricărei provocări cu zâmbetul acela al lui diabolic.

Ar fi putut să jure că îi simţea încă în palmă căldura palmei.

După ce îşi încheiară conversaţia cu Isaiah, Flynn şi Declan o luară spre magi-panou. Ruhn era la câţiva paşi de ei, discuta cu o vrăjidoctoriţă brunetă, frumoasă. Fără îndoială, o întreba ce observaţii avea. Flynn şi Declan înjurară după ce aruncară o privire în spatele panoului albastru care ascundea cadavrul.

Simţi un vid în stomac. Poate că fusese o idee proastă să vină acolo. Se aplecă uşor spre Hunt. El îşi înfipse degetele în spatele ei, liniştind-o fără cuvinte.

– Pot să mă uit eu pentru noi.

Noi, de parcă erau o monadă, împreună împotriva lumii.

– Sunt bine.

Vocea îi era calmă, însă nu se mişcă spre panou.

Flynn se îndepărtă de cadavrul ascuns după panouri şi îl întrebă pe Isaiah:

– Cât de recentă este crima?

– Am fixat OM cu treizeci de minute în urmă, îi răspunse Isaiah cu gravitate. Din câte ne putem da seama din hainele rămase, pare a fi unul dintre gardienii de la Templul Lunei. Se îndrepta spre casă.

Se lăsă tăcerea. Golul din stomacul lui Bryce crescu. Hunt înjură.

– Lăsaţi-mă să ghicesc: era de gardă în noaptea în care a fost furat Cornul?

Isaiah dădu din cap.

– A fost primul lucru pe care l-am verificat.

Bryce înghiţi în sec şi zise:

– Înseamnă că ne apropiem de ceva. Sau criminalul este deja cu un pas în faţa noastră şi îi interoghează, după care îi ucide pe toţi cei care ar putea şti ce s-a ales de Corn.

– Nici una dintre camere nu a surprins nimic? întrebă Flynn, cu chipul lui frumos neobişnuit de serios.

– Nimic! răspunse Isaiah. Parcă a ştiut unde se află. Sau cel care l-a invocat a ştiut. S-a ferit.

Mâna lui Hunt alunecă pe spatele lui Bryce într-o mângâiere fermă, liniştitoare, apoi îngerul păşi spre Comandantul Legiunii 33 şi îi spuse cu voce joasă:

– Ca să ştii unde se află fiecare cameră de filmat din oraşul acesta, mai ales cele ascunse, trebuie să ai acces din interior.

Cuvintele rămaseră în aer, nici unul dintre ei neîndrăznind să mai spună ceva, nu în public.

– A raportat cineva dacă a văzut demonul? întrebă Hunt.

Unul dintre criminalişti ieşi din spatele panoului, cu pete de sânge pe costumul său alb, în jurul genunchilor. Ca şi cum ar fi îngenuncheat în sânge ca să prevaleze mostrele pe care le avea acum în mână înmănuşată, în containere speciale. Bryce îşi feri din nou privirea, îşi întoarse ochii înapoi spre Strada Principală.

Isaiah îşi scutură capul.

– Nu am primit încă declaraţii din partea civililor sau a patrulelor.

Bryce abia îl auzi, concentrată asupra lucrurilor care începeau să prindă contur în mintea ei. Strada Principală.

Îşi scoase telefonul şi deschise harta oraşului. Locul unde se afla se aprinse, un punct roşu în reţeaua de străzi.

Bărbaţii vorbeau încă despre lipsa de dovezi, aşa că ea începu să însemneze câteva locuri pe hartă. Apoi se uită atent la pământul de sub ei. Ruhn se apropiase şi el şi discuta acum cu prietenii lui, însă ea nu îi auzea.

Dar Hunt băgă de seamă cât de concentrată era şi se întoarse, cu sprâncenele ridicate.

– Ce e?

Bryce se trase în umbra aripii lui, şi ar fi putut să jure că Hunt şi-o strânse mai aproape, în jurul ei.

– Uite o hartă cu toate locurile în care au avut loc crime.

Îl lăsă pe Ruhn şi pe prietenii lui să se apropie. Îi lăsă chiar să se uite la ecran. Îi tremurau uşor mâinile.

– Aici…

Arătă punctul care pâlpâia pe ecran.

– Aici suntem noi.

Apoi arătă spre un alt punct, din apropiere.

– Aici a fost ucis Maximus Tertian.

Arătă spre un nou punct, acesta în apropiere de Bulevardul Central.

– Aici a avut loc asasinarea novicei.

Simţi cum i se punea un nod în gât, însă se forţă să meargă mai departe şi arătă un alt punct, la câteva străzi spre nord.

– Aici…

Cuvintele erau otravă. La dracu. La dracu', trebuia să o spună, să dea glas...

– ...au fost omorâţi Danika şi Haita Diavolilor! completă Hunt.

Bryce îi aruncă o privire recunoscătoare.

– Da. Vedeţi şi voi ceea ce văd eu?

– Nu? zise Flynn.

– N-ai fost la o şcoală şmecheră pentru Fee?

Pentru că Flynn se încruntase, tot fără să priceapă, Bryce mări harta.

– Uitaţi: toate crimele au avut loc la câţiva paşi de unul dintre bulevardele principale. Deasupra conductelor – a canalelor naturale prin care prima-lumină circulă prin oraş.

– Liniile energetice.

Lui Hunt îi străluciră ochii.

– Trec chiar prin Porţi.

Da, Athalar înţelesese. Arătă spre locul în care se afla Isaiah, la câţiva paşi depărtare de ei, discutând cu o nimfă înaltă şi blondă, îmbrăcată în uniforma de la criminalistică.

Bryce li se adresă Feelor, în frunte cu fratele ei, care făcuse ochii mari:

– Poate că cel care invocă demonul îşi trage puterea din aceste axe istorice de sub oraş, pentru a fi suficient de puternic ca să îl invoce. Având în vedere că toate crimele au avut loc în preajma lor, poate că aşa a apărut kristallos.

Unul dintre ceilalţi membri din Aux îi strigă numele, aşa că Ruhn apucă doar să dea din cap impresionat înainte să se îndepărteze. Bryce ignoră emoţia pe care i-o trezea această admiraţie şi îşi întoarse privirea spre Hunt, care pornise în josul aleii. Îl auzi strigându-l pe Isaiah.

– Roag-o pe Viktoria să cerceteze camerele de pe Principală, Centrală şi Straja. Să vedem dacă reuşesc să capteze vreo undă de putere – orice ridicare sau coborâre a temperaturii, care s-ar putea petrece în cazul în care ar fi invocat un demon.

Poate că demonul kristallos nu se arăta, dar cu siguranţă camerele ar înregistra orice mică perturbare în fluxul de putere sau în temperatură.

– Să se uite şi la reţeaua de primă-lumină pentru acel interval de timp. Să vadă dacă a fost înregistrat ceva.

Declan îl privi pe înger îndepărtându-se, apoi îi zise lui Bryce:

– Ştii ce face, nu?

– Arată foarte bine în negru? întrebă Bryce dulce.

Declan mormăi.

– Toată chestia cu vânatul de demoni este o faţadă. El rezolvă treaba murdară a Guvernatorului.

Maxilarul frumos cizelat i se încordă pentru o clipă.

– Nu-i a bună cu Hunt Athalar.

Bryce îşi flutură genele.

– Ce noroc că mie îmi plac băieţii răi!

Flynn fluieră încet. Dar Declan îşi scutură capul.

– Îngerii nu dau doi bani pe nimeni, B. Obiectivele lui nu sunt aceleaşi cu *ale tale*. Obiectivele lui Athalar s-ar putea să nu fie nici măcar aceleaşi cu ale lui Micah. Ai grijă.

Bryce îşi plecă fruntea spre fratele ei, care discuta din nou cu vrăjidoctoriţa aceea superbă.

– Mi-a ţinut deja morală Ruhn, nu-ţi face griji! În capătul aleii, Hunt îi spunea lui Isaiah:

– Sună-mă dacă Viktoria află ceva.

Apoi adăugă stângaci, de parcă n-ar fi fost obişnuit cu asta.

– Mersi.

În depărtare se adunau nori. Se anunţase ploaie pentru miezul nopţii, dar, din câte se părea, avea să vină mai devreme.

Hunt o luă înapoi spre ei.

– Se ocupă.

– Vom vedea dacă de data asta Legiunea 33 se va descurca, mormăi Declan. Mă cam îndoiesc.

Hunt se îndreptă de spate. Bryce îi aşteptă apărarea, dar îngerul ridică din umeri.

– Şi eu.

Flynn arătă cu fruntea spre îngerii care lucrau primprejur.

– N-ai loialitate?

Hunt citi mesajul care apăruse pe ecranul telefonului său, apoi puse telefonul în buzunar.

– Nu am de ales. Trebuie să fiu loial.

Nu avea de ales nici în privinţa morţilor pe care trebuia să le plătească, una câte una. Bryce simţi un junghi în stomac.

Ochii de ambră ai lui Declan se coborâră asupra tatuajului de pe încheietura lui Hunt.

– E ca dracu'.

Flynn îşi mormăi aprobarea. Cel puţin, prietenii fratelui ei aveau aceeaşi părere în privinţa politicii Asterilor.

Hunt îi privi lung pe cei doi bărbaţi. Cercetător.

– Da. Este.

– Puţin spus!

Bryce aruncă din nou o privire spre locul crimei şi se crispă din nou. Nu voia să mai vadă. Hunt o privi în ochi, simţind parcă prin ce trecea. Dădu din cap uşor.

Bryce îşi ridică bărbia şi anunţă:

– Noi plecăm.

Declan îşi flutură mâna.

– Te voi suna curând, B.

Flynn îi suflă un pupic.

Bryce îşi dădu ochii peste cap.

– Pa.

Îi surprinse privirea lui Ruhn şi îi făcu cu mâna. Fratele ei îi făcu la rândul lui cu mâna şi îşi continuă conversaţia cu vrăjitoarea.

Merseseră cam un colţ, când Hunt o întrebă, puţin cam prea degajat:

– Tu şi Tristan Flynn v-aţi cuplat vreodată?

Bryce clipi din gene uimită.

– De ce m-ai întreba aşa ceva?

Hunt îşi strânse aripile pe lângă corp.

– Pentru că flirtează cu tine non-stop.

Bryce pufăi.

– Tu vrei să-mi spui toate persoanele cu care te-ai cuplat la viaţa ta, Athalar?

Tăcerea lui era grăitoare. Bryce zâmbi. Apoi îngerul vorbi, de parcă ar fi avut nevoie de ceva care să îl distragă de la amintirea rămăşiţelor însângerate pe care le lăsaseră în urmă.

– Nici una dintre persoanele cu care *m-am cuplat* nu merită menţionate.

Făcu o pauză, respiră adânc, apoi continuă:

– Dar asta pentru că Shahar mi-a răpit sufletul.

Mi-a răpit sufletul. Cuvintele răsunară înlăuntrul ei.

Hunt continuă, cu ochii împăienjeniţi de amintiri:

– Am crescut pe teritoriul lui Shahar, în sud-estul Pangerei şi, în timp ce îmi croiam drumul spre o poziţie fruntaşă în legiunea ei, m-am îndrăgostit. M-am îndrăgostit de viziunea ei asupra lumii. De ideile ei privind ierarhia îngerilor şi cum aceasta poate fi schimbată.

Hunt înghiţi nodul care i se pusese în gât.

– Shahar a fost prima care m-a făcut să mă simt că nu am pierdut nimic născându-mă bastard. Am avansat în rangurile ei până când am ajuns să îi servesc drept mână dreaptă. Până când i-am devenit iubit.

Răsuflă profund.

– Ea a condus rebeliunea împotriva Asterilor, iar eu i-am condus forţele – Legiunea 18. Sfârşitul îl ştii.

Toţi locuitorii din Midgard îl ştiau. Steaua Zorilor ar fi putut să îi conducă pe îngeri – poate pe ei toţi – spre o lume mai liberă, însă fusese anihilată. Încă un visător zdrobit sub talpa Asterilor.

– Deci tu şi Flynn…? zise Hunt.

– Tu îmi spui povestea asta tragică de iubire şi te aştepţi ca în răspuns eu să îţi povestesc prostiile mele?

Tăcerea lui era mai mult decât grăitoare. Bryce oftă. Dar... fie. Şi ea simţea nevoia de a vorbi despre *ceva* care să îi ia gândul de la locul crimei. Şi care să îi alunge lui Hunt umbrele care i se adunaseră în privire atunci când vorbise despre Shahar.

Pentru acest din urmă motiv spuse:

– Nu, eu şi Flynn nu ne-am cuplat niciodată.

Bryce zâmbi uşor.

– Când am fost în vizită la Ruhn, adolescentă fiind, abia dacă puteam sta locului în prezenţa lui Flynn şi a lui Declan.

Pe chipul lui Hunt apăru un început de zâmbet.

– Ei mi-au cântat în strună şi, pentru o vreme, am fost fanatic convinsă că Flynn va fi soţul meu într-o zi.

Pe Hunt îl bufni râsul, aşa că Bryce îi dădu un cot.

– E adevărat. Am scris Doamna Bryce Flynn pe caietele de la şcoală doi ani la rând.

Hunt căscă ochii.

– Nu te cred!

– Oh, ba da! Şi pot să o dovedesc: mai am şi acum toate caietele acasă la părinţii mei, pentru că mama refuză să arunce ceva la gunoi.

Amuzamentul i se mai domoli puţin. Nu îi mai povesti lui Hunt cum, în ultimul an de facultate, ea şi Danika se întâlniseră cu Flynn întâmplător, într-un bar. Cum Danika se dusese acasă cu el, pentru că Bryce nu voise să îi strice prietenia cu Ruhn.

– Vrei să îţi povestesc despre cea mai dezastruoasă combinaţie pe care am avut-o? îl întrebă Bryce, zâmbind mai mult forţat.

Hunt chicoti.

– Mi-e şi frică să o aud, dar da, sigur.

– Am fost cu un vampyr vreo trei săptămâni. Prima şi ultima oară când m-am combinat cu cineva din Casa Focului şi a Umbrei.

Vampyrii se străduiau din răsputeri să îi facă pe oameni să uite detaliul minuscul că şi ei veniseră din Hel, că erau ei înşişi un fel de demoni. Că strămoşii lor dezertaseră de la cei şapte prinţi în timpul Primelor Războaie şi că le oferiseră Legiunilor Imperiale ale Asterilor informaţii vitale care îi ajutaseră să obţină victoria. Erau nişte trădători lipsiţi de loialitate – care aveau încă pofta de sânge a demonilor.

Hunt ridică din sprânceană.

– Şi?

Bryce se strâmbă.

– Şi nu puteam să nu mă întreb mereu ce parte din mine doreşte mai mult: sângele sau... ştii tu. Apoi mi-a sugerat că ar vrea să se servească în

timp ce mă servea, dacă ştii ce vreau să zic.

Lui Hunt îi luară câteva secunde ca să se prindă. Apoi ochii lui negri se măriră.

– Oh, la naiba! *Serios?*

Bryce nu rată privirea pe care Hunt i-o aruncă spre picioare – între picioare. Cum ochii îi deveniră parcă mai întunecaţi, ceva în adâncul lor ascuţindu-se.

– Nu ar durea?

– Nu am vrut să aflu.

Hunt îşi scutură capul şi Bryce se întrebă dacă ezita între a râde şi a se strâmba. Ochii i se luminaseră însă din nou.

– Şi ai renunţat la vampiri după aceea?

– Absolut. El pretindea că cea mai mare plăcere este întotdeauna în pragul durerii, dar eu i-am arătat uşa.

Hunt mormăi aprobator. Bryce ştia că probabil nu ar trebui să o facă, dar întrebă totuşi, cu grijă:

– Încă mai ţii la Shahar?

Lui Hunt îi tremură uşor maxilarul şi îşi înălţă ochii spre ceruri.

– Până în ziua în care voi muri.

În cuvintele lui nu se simţeau nici dor, nici jale, însă Bryce nu prea ştia ce să facă cu senzaţia aceea de gol pe care i-o provocaseră.

Ochii lui Hunt coborâră în sfârşit spre ea. Lumină şi întuneric.

– Nu văd cum aş putea să nu o mai iubesc, când ea a renunţat la *tot* pentru mine. Pentru cauză, adăugă, scuturându-şi capul. De fiecare dată când sunt cu cineva, îmi aduc aminte de asta.

– Aha!

Nu puteai lupta contra acestui lucru. Orice ar fi spus ar fi făcut-o să pară egoistă şi plângăcioasă. Şi poate că era fraieră pentru că se apucase să interpreteze felul în care-i atinsese piciorul, sau modul în care o privise în poligon, ori felul în care o ajutase să îşi învingă panica şi tot restul.

Hunt o privea atent. De parcă ar fi simţit tot ce gândea. Înghiţi în sec.

– Quinlan, asta nu înseamnă că eu nu…

Fu întrerupt de un puhoi de oameni care se apropiau din celălalt capăt al străzii. Bryce întrezări părul argintiu şi îşi pierdu respiraţia. Hunt înjură.

– Hai să zburăm…

Dar Sabine îi văzuse deja. Faţa ei palidă şi îngustă fu desfigurată de un mârâit.

Bryce ura tremurul care îi pusese stăpânire pe mâini. Tremuratul genunchilor.

Hunt o avertiză pe Sabine:

– Vezi-ţi de drum, Fendyr!

Sabine îl ignoră. Avea o privire ca de gheaţă.

– Am auzit că ai început să-ţi arăţi faţa din nou. Unde dracu' este sabia mea, Quinlan?

Lui Bryce nu îi veni în minte nici un răspuns, nici un fel de explicaţie sau vreo întrebare retorică. Îl lăsă doar pe Hunt să o treacă pe lângă Sabine, îngerul fiind un adevărat perete de muşchi între ele. Îşi lăsase mâna pe spatele ei şi o împingea înainte.

– Să mergem.

– Târfă proastă! şuieră Sabine şi îi scuipă lui Bryce la picioare.

Hunt se încordă şi mârâi, însă Bryce îi apucă strâns braţul, rugându-l fără cuvinte să lase de la el.

Dinţii îi străluciră ameninţător când îşi întoarse capul după Sabine, dar Bryce şopti:

– Te rog.

Hunt îi analiză chipul, cu gura întredeschisă, gata să obiecteze. Însă Bryce îl trase după ea, chiar dacă simţea din spate arzând-o râsul dispreţuitor al lui Sabine.

– Te rog! şopti Bryce din nou.

Hunt respira cu greu, de parcă îl costa incredibil de mult efort ca să îşi conţină furia, însă îşi păstră privirea aţintită înainte. Râsul zeflemitor al lui Sabine biciui aerul până la ei.

Trupul lui Hunt era în poziţie de atac. Bryce trebui să îi strângă braţul şi mai tare. Simţea un junghi dureros în stomac. Poate că Hunt îi simţise nefericirea, poate că i-o citise pe chip, pentru că începu să se liniştească. Îşi lăsă din nou mâna pe spatele ei – o prezenţă liniştitoare, şi traversară în sfârşit strada.

Ajunseseră la jumătatea Străzii Principale când Hunt o ridică în braţe, fără să spună un cuvânt, şi împreună se avântară spre cer. Bryce îşi lăsă capul la pieptul lui. Lăsă vântul să amuţească furtuna din lăuntrul ei.

Cinci minute mai târziu aterizau pe acoperişul clădirii ei. Bryce s-ar fi dus direct spre apartament dacă Hunt nu ar fi prins-o de braţ, oprind-o. Hunt îi cercetă din nou chipul. Ochii.

Noi, spusese mai devreme. O monadă. O echipă. O haită formată din doar două persoane.

Aripile lui Hunt foşniră uşor în adierea vântului care venea de pe Istros.

– Îl vom găsi pe vinovat, Bryce. Promit.

Şi, fără să ştie nici ea de ce, Bryce îl crezu.

Se spăla pe dinţi când îi sună telefonul.

Declan Emmet.

Scuipă pasta de dinţi şi răspunse:

– Bună.

– Încă ai numărul meu salvat? Sunt impresionat, B.

– Mda, dada. Care-i treaba?

– Am găsit ceva interesant pe înregistrare. Cetăţenii plătitori de taxe ai acestui oraş ar trebui să se revolte în faţa modului în care le sunt aruncaţi pe fereastră banii pe analişti de mâna a doua, în loc să fie contactaţi oameni ca mine.

Bryce tipăi pe hol, în sufragerie şi apoi spre camera lui Hunt. Bătu o dată şi îi zise lui Declan:

– Ai de gând să-mi spui despre ce este vorba sau doar să te dai mare?

Hunt deschise uşa.

La naiba! Solas. Arzător.

Nu avea cămaşă pe el şi, din câte se vedea, tocmai ce se spăla şi el pe dinţi. Însă lui Bryce nu prea îi păsa de igiena lui dentară când bărbatul arăta *aşa*.

Numai fibră şi muşchi, totul acoperit de pielea de un auriu închis, care strălucea în prima-lumină. Era scandalos. Îl mai văzuse fără cămaşă, însă nu băgase de seamă cât de bine făcut era… nu aşa cum o făcea acum.

Văzuse la viaţa ei destule trupuri frumoase de bărbaţi, dar al lui Hunt Athalar le întrecea pe toate.

Însă el tânjea după o iubire pierdută, îşi reaminti. Fusese *foarte clar* în această privinţă. Cu ceva efort şi voinţă îşi ridică privirea şi îi întâlni zâmbetul complice.

Însă tot zâmbetul acela mândru păli când vocea lui Declan se auzi la difuzor.

– Nu ştiu dacă să îţi zic să stai mai bine jos.

Hunt ieşi din cameră încruntat.

– Spune-mi odată, zise Bryce.

– Bine, voi recunoaşte că ar putea fi vorba despre o greşeală uşor de comis. Din cauza penei de curent înregistrarea nu este decât întuneric şi ceva sunet. Sunt sunete obişnuite venite de la oamenii

care reacţionau în faţa penei de curent. Aşa că am extras fiecare fir audio de pe strada din faţa templului. Le-am amplificat pe cele din fundal, pe care computerele guvernului s-ar fi putut să nu le fi receptat. Ştii ce am auzit? Oameni care chicoteau şi se îndemnau unii pe alţii să îl *atingă*.

– Te rog, spune-mi că povestea asta n-o să aibă un final scârbos! comentă Bryce.

Hunt chicoti.

– Erau nişte inşi care se aflau la Poarta Rozelor. I-am auzit pe cei care se aflau atunci la Poarta Rozelor din CviRo cum se provocau unii pe alţii să atingă discul de pe claviatură, ca să vadă dacă mai funcţiona încă. Şi a funcţionat, apropo. I-am auzit şi cum se entuziasmau în faţa florilor care înfloresc noaptea pe Poartă.

Hunt se aplecă spre telefon, parfumul lui învăluind-o, ameţind-o, şi zise:

– Poarta Rozelor este în celălalt capăt al oraşului faţă de Templul Lunei.

Declan chicoti.

– Hei, Athalar! Te bucuri de ospitalitatea lui Bryce?

– Zi-ne odată! scrâşni Bryce din dinţi şi se îndepărtă uşor, prevăzătoare, de Hunt.

– Cineva a schimbat înregistrarea de la templu din perioada în care a fost furat Cornul. A fost o lucrătură al dracului de bună – au lipit montajul la fix, nu apare nici urmă de săritură. Au ales o înregistrare audio care s-a potrivit aproape la fix cu ceea ce s-ar fi auzit la templu. Au ţinut cont şi de unghiul clădirilor, de tot. Al dracului de bună lucrătură! Dar nu perfectă. Legiunea 33 ar fi trebuit să mă contacteze pe mine. Eu aş fi descoperit eroarea.

Lui Bryce îi bubuia inima.

– Poţi să afli cine a făcut asta?

– Am aflat deja.

Toată mândria se evaporă din vocea lui Declan.

– Am verificat ca să văd cine a fost responsabil cu investigarea înregistrărilor video în acea noapte. Ar fi singura persoană care ar fi avut acces la materiale, pentru a putea face schimbul.

Bryce bătu cu piciorul în podea şi Athalar o mângâie cu aripa pe umăr, ca să o liniştească.

– *Cine* este, Dec?

Declan oftă.

– Uite, nu sunt sigur că persoana asta este sută la sută cea care a făcut treaba, dar… acea parte a investigaţiei a fost condusă de Sabine Fendyr.

PARTEA A III-A. CANIONUL

Capitolul 38

– Are sens, spuse Hunt încetişor.

O urmărea atent pe Bryce, care stătea pe braţul canapelei şi îşi muşca încet buzele. Abia dacă apucase să îi mulţumească lui Declan înainte de a închide.

– Demonul s-a ferit de camerele de filmat din oraş. Sabine ar fi ştiut unde se află camerele, mai ales dacă a avut autorizaţia de a supraveghea înregistrările video ale delictelor.

Felul în care Sabine se comportase în acea seară... Avusese de gând să o omoare.

Hunt o văzuse pe Bryce râzându-i în faţă Reginei Viperă, ţinându-i piept lui Philip Briggs, apoi şicanându-i pe trei dintre cei mai temuţi războinici ai Feelor din oraş – şi cu toate acestea, în faţa lui Sabine tremurase. Nu putea să suporte acea frică, acea suferinţă şi vina pe care Bryce le simţea.

Pentru că Bryce nu zise nimic, continuă:

– Are sens ca Sabine să fie cea din spatele crimelor.

Hunt se aşeză lângă ea, pe canapea. Îşi pusese un tricou pe el cu o clipă în urmă, deşi se bucurase de privirea plină de admiraţie pe care i-o aruncase Bryce atunci când îl văzuse la bustul gol.

– Sabine nu şi-ar fi ucis propria fiică.

– Chiar crezi asta?

Bryce îşi încrucişă mâinile în jurul genunchilor.

– Nu.

Îmbrăcată aşa, într-o pereche de pantaloni scurţi, cu un tricou larg, părea foarte tânără. Mică. Obosită.

– Toată lumea ştie că Primul se gândea să o sară pe Sabine şi să o numească pe Danika moştenitoarea lui. Mie mi se pare că ar fi fost o mişcare al dracului de bună din partea ei.

Căzu din nou pe gânduri, furat de o amintire mai veche. Îşi scoase telefonul şi zise:

– Ia stai aşa! Isaiah îi răspunse la al treilea ţârâit.

– Da?

– Cât de uşor îţi poţi accesa notiţele pe care le-ai luat în camera de observaţie, în noaptea în care a murit Danika?

Nu îl lăsă pe Isaiah să răspundă şi adăugă:

– Mai precis, ai notat ce ne-a spus Sabine?

Tăcerea lui Isaiah era mai mult decât grăitoare.

– Te rog, spune-mi că nu crezi că Sabine a ucis-o.

– Poţi să-mi faci rost de notiţe? insistă Hunt.

Isaiah înjură, dar după câteva clipe zise:

– Bine, mă ocup.

Hunt se trase mai aproape de Quinlan, ca să îl audă şi ea pe Isaiah:

– Vrei să-ţi recit tot?

– Doar ce a spus despre Danika. Ai prins?

Ştia că Isaiah îşi notase. Bărbatul nota în amănunt o mulţime de lucruri.

– Sabine a spus: „Danika nu era în stare să stea departe de necazuri. Nu a ştiut niciodată cum să-şi ţină gura *închisă* şi când să tacă în preajma duşmanilor. Şi uite ce s-a ales de ea. Curvuliţa aia de acolo respiră încă, iar Danika nu. Danika ar fi trebuit să fie mai precaută". Apoi tu ai întrebat-o în ce privinţă ar fi trebuit să fie mai precaută, iar ea a răspuns: „*În toate privinţele! Începând cu uşuratica ei colegă de apartament*".

Bryce tresări, iar Hunt îşi frecă degetul arătător de piciorul ei.

– Mulţumesc, Isaiah.

Isaiah tuşi.

– Ai grijă!

Apelul se încheiase.

Lui Bryce îi străluciră ochii.

– Ceea ce a spus Sabine poate fi interpretat într-o mulţime de feluri. Dar…

– Sună ca şi cum Sabine voia ca Danika să nu vorbească despre ceva anume. Poate că Danika o ameninţase că va vorbi despre furtul Cornului, iar Sabine a ucis-o din această cauză.

Bryce înghiţi un nod şi dădu din cap.

– Dar de ce a aşteptat doi ani?

– Presupun că asta urmează să aflăm de la ea.

– De ce ar vrea Sabine un artefact stricat? Şi chiar dacă ar şti cum să îl repare, ce ar face cu el?

– Nu ştiu. Şi nu ştiu dacă altcineva îl are şi ea şi-l doreşte, dar...

– Dacă Danika a văzut-o pe Sabine furându-l, ar avea sens de ce Danika nu a scos nici un cuvânt despre asta. La fel şi în cazul gărzii şi al novicei. Au fost probabil prea speriaţi ca să spună ceva.

– Aşa s-ar explica de ce a schimbat Sabine înregistrările. Şi de ce a intrat în panică atunci când ne-a văzut la templu, pentru ca mai apoi să îi omoare pe toţi cei care ar fi putut să vadă ceva în acea noapte. Bomba de la club a fost o cale prin care a vrut fie să ne intimideze, fie să ne ucidă şi să poată da vina pe oameni apoi.

– Dar... nu cred că a fost ea.

Bryce îşi mişca degetele de la picioare. Erau date cu o ojă intensă, rubinie. Ridicol, îşi zise. Nu alternativa ei. Ci faptul că se gândea cum ar fi să îi guste fiecare dintre acele degeţele înainte de a-şi croi drum încet în susul picioarelor ei suple, goale. Picioare dezvelite care erau la doar câţiva centimetri de el, piele aurie strălucind în prima-lumină. Se strădui să îşi retragă mâna de pe genunchiul ei, chiar dacă degetele lui implorau să se mişte, să o mângâie în lungul coapsei. În sus.

Bryce continuă, fără să bănuiască gândurile lui murdare.

– Nu văd de ce Sabine, dacă ar avea Cornul, ar mai invoca demonul kristallos.

Hunt tuşi. Fusese o zi al dracului de lungă. Una ciudată, dacă îl adusese în stare să îşi imagineze ceea ce îşi imagina. Ca să fie sincer, imaginaţia începuse să îi alunece în această direcţie de la poligon. De când o văzuse ţinând în mână arma aceea, ca o profesionistă.

Se forţă să se concentreze. Să se gândească la conversaţie şi nu la faptul că picioarele lui Quinlan ar fi putut să fie la fel de moi sub buzele lui pe cât arătau.

– Nu uita că Sabine îl urăşte de moarte pe Micah. Pe lângă faptul că vrea să reducă la tăcere martorii, ar putea urmări şi să-i submineze autoritatea. Ai văzut cât de disperat este să rezolve acest caz până la Summit. Şi astfel de crime, provocate de un demon necunoscut, pe când Sandriel se află aici? L-ar face de râs. Maximus Tertian a fost o persoană destul de importantă încât să îi dea ceva bătăi de cap lui Micah... Poate că moartea lui Tertian a fost comisă doar pentru a-i afecta statutul lui Micah. La dracu', ea şi Sandriel ar putea chiar lucra împreună, sperând să îi slăbească autoritatea în ochii Asterilor, astfel încât aceştia să o numească pe Sandriel în Valbara, în locul lui. Sandriel ar putea să o facă

cu uşurinţă pe Sabine Primul tuturor metamorfilor din Valbara, nu doar al lupilor.

Bryce se albi. Un astfel de titlu nu exista, însă Guvernatorul avea dreptul să îl creeze.

– Sabine nu este genul ăsta. Ea e însetată de putere, însă nu la aşa scară. Ea gândeşte meschin – *este* meschină. Ai văzut ce scandal a făcut în privinţa sabiei pierdute a Danikăi.

Bryce începu să-şi împletească alene părul lung.

– Nu ar trebui să ne pierdem timpul ghicindu-i motivele. În cazul ei ar putea fi vorba despre orice.

– Ai dreptate. Avem un motiv al naibii de întemeiat ca să bănuim că ea a ucis-o pe Danika, însă nimic suficient de solid care să explice noile crime.

Hunt îi privea degetele lungi şi delicate împletindu-i-se prin păr. Se forţă să privească spre ecranul negru al televizorului în schimb.

– Dacă am prinde-o cu demonul, i-am putea demonstra vina.

– Crezi că Viktoria va putea face rost de înregistrarea pe care i-am cerut-o?

– Sper.

Hunt căzu pe gânduri. Sabine – la naiba, dacă era ea…

Bryce se ridică de pe canapea.

– Mă duc să alerg.

– E unu noaptea.

– Trebuie să alerg puţin, altfel nu pot să dorm.

Hunt se ridică şi el în picioare.

– Tocmai ce-am ajuns de la locul unei crime, iar mai devreme Sabine te-a ameninţat, Bryce…

Bryce o luă spre dormitorul ei şi nu se opri ca să privească înapoi. Ieşi două minute mai târziu îmbrăcată sport şi îl găsi pe Hunt postat lângă uşă, şi el în echipament sportiv. Bryce se încruntă.

– Vreau să alerg singură.

Hunt deschise uşa şi păşi în hol.

– La naiba! Ghinion.

Era înconjurată doar de sunetul propriei respiraţii, tropăitul picioarelor pe asfalt şi muzica asurzitoare din urechi. O dăduse atât de tare încât ajunsese să fie mai mult zgomot. Zgomot asurzitor cu ritm. În timpul alergărilor ei matinale nu dădea niciodată sonorul atât de tare, însă cu Hunt alături putea să asculte la maximum, fără să se teamă că vreun prădător va profita de asta.

Aşa că alergă. Pe bulevarde, pe alei, pe străduţe mărginaşe. Hunt alerga alături de ea, fiecare mişcare de-a lui era graţioasă şi plină de putere. Ar fi putut să jure că în urma lor rămâneau scântei de fulger.

Sabine. O ucisese ea pe Danika?

Bryce nu putea să se acomodeze cu gândul. Fiecare gură de aer pe care o lua o tăia precum cioburile de sticlă.

Ar fi trebuit să o prindă în fapt. Să găsească dovezi împotriva ei.

Pe Bryce începu să o doară piciorul, de parcă i-ar fi turnat cineva acid pe coapsă. Ignoră durerea.

O apucă spre Luncile Asphodel. Ruta îi era atât de familiară încât era surprinsă că urmele ei nu fuseseră imprimate în asfalt. Dădu brusc colţul, muşcându-şi buzele ca să nu strige din cauza durerii de la picior. Ochii lui Hunt erau aţintiţi asupra ei, însă Bryce nu se întoarse spre el.

Sabine. Sabine. Sabine.

O ardea piciorul, însă continuă să alerge. Prin Lunci. Prin CviRo. Continuă să alerge. Continuă să respire. Nu îndrăzni să se oprească.

Bryce ştia că Hunt se străduieşte din răsputeri să nu spună nimic, când se reîntoarseră în cele din urmă, după o oră, la apartament. Fusese nevoită să se apuce de tocul uşii ca să se ţină dreaptă.

Hunt făcuse ochii mici, dar nu zisese nimic. Nu menţionase că şchiopătase atât de rău încât abia dacă mai putuse alerga ultimii kilometri. Bryce ştia că durerea şi şchiopătatul se vor înrăutăţi până dimineaţa. Fiecare pas pe care îl făcea era un strigăt mut, îngropat înlăuntru, adânc, adânc.

– Eşti bine? o întrebă îngrijorat, ridicându-şi tricoul ca să îşi şteargă sudoarea de pe frunte.

Bryce surprinse pentru câteva secunde abdomenul acela lucrat, strălucind de sudoare. Îi stătuse alături tot timpul, nu se plânsese, nu vorbise. Ţinuse doar pasul cu ea.

Bryce îşi propuse să nu se rezeme de perete în drum spre camera ei.

– Sunt bine! zise, cu respiraţia tăiată. Am avut doar nevoie de o plimbare.

Hunt se întinse spre piciorul ei, cu bărbia tremurându-i uşor.

– Ţi se întâmplă des?

– Nu, minţi ea.

Hunt o privi doar, cu înţeles. Nu-şi putu controla următorul pas, care ieşi şchiopătat.

– Câteodată, scânci ea. Îi voi pune gheaţă. Până mâine-dimineaţă îmi va trece.

Dacă ar fi fost Fee pe de-a-ntregul, s-ar fi vindecat într-o oră sau două. Deşi, dacă ar fi fost sută la sută Fee, rana nici nu i-ar fi rămas după atâta timp.

Hunt o întrebă cu glas răguşit:

– Mergi vreodată la control?

– Mda.

Minţise din nou. Îşi frecă gâtul asudat şi, înainte ca Hunt să o dea de gol, zise:

– Mulţumesc pentru că ai venit cu mine.

– Da…

Nu era tocmai un răspuns, însă, din fericire, Hunt nu mai adăugă nimic, şi Bryce şchiopătă în josul holului, apoi închise uşa de la camera ei.

Capitolul 39

În ciuda faptului că intrarea în clădire se făcea prin agitaţia din Piaţa Veche, Ruhn descoperi o linişte încântătoare în clinica vrăjimedicală. Pereţii văruiţi în alb ai camerei de aşteptare străluceau sub razele soarelui care se cerneau prin ferestrele dinspre şoseaua aproape în permanenţă aglomerată, iar susurul unei fântâni mici din cuarţ, deasupra blatului de marmură albă, se îmbina plăcut cu simfonia care se auzea din boxele aflate în tavan.

Aştepta deja de cinci munte, în timp ce vrăjitoarea pe care venise să o vadă se ocupa de un pacient, fericit să se scalde în norişorii parfumaţi de lavandă care se ridicau din aparatul aşezat pe măsuţa de lângă scaunul lui. Chiar şi umbrele picoteau înlăuntrul lui.

Pe masa de cafea din stejar alb erau împrăştiate o mulţime de reviste şi broşuri, acestea din urmă făcând reclamă la tot felul de tratamente, de la fertilizare până la îndepărtarea cicatricelor şi vindecarea artritei.

Se deschise o uşă din capătul holului îngust, pe ea ieşind un cap cu păr negru, uşor cârlionţat, şi se auzi o voce muzicală:

– Vă rog să mă sunaţi dacă mai apar simptome.

Uşa se închise, probabil pentru a-i oferi pacientului intimitate.

Ruhn rămăsese pe loc, simţindu-se parcă dintr-un alt film, cu hainele lui negre din cap până în picioare, în mijlocul nuanţelor delicate de alb şi crem din clinică, şi nu se mişcă deloc până când vrăjidoctoriţa nu ajunse în dreptul biroului de la intrare.

Cu o seară în urmă, la locul crimei, intrase în vorbă cu ea ca să o întrebe dacă nu cumva observase ceva interesant în privinţa cadavrului. Sfârşise într-atât de impresionat de inteligenţa ei, încât îi ceruse permisiunea de a trece pe la clinica ei a doua zi.

Vrăjidoctoriţa zâmbi uşor când ajunse la recepţie, ochii negri luminându-i-se binevoitori.

Apoi, iată! Chipul ei impresionant. Nu frumusețea căutată a unei stele de cinema ori a unui model – nu, era frumusețe în starea cea mai pură, de la ochii mari căprui până la buzele pline și pometii înalți, totul într-o simetrie aproape perfectă. Toate trăsăturile ei radiau serenitate și conștiință de sine. Nu își putuse lua ochii de la ea, nici atunci, cu un cadavru sfârtecat în spatele lor.

– Bună dimineața, Prințule!

Și, iată! Vocea ei curată, frumoasă. Feele erau sensibile la sunete, grație auzului lor intens. Puteau auzi note în miezul notelor, acorduri înlăuntrul acordurilor. Ruhn aproape fugise odată de la o întâlnire cu o tânără nimfă, atunci când râsul ei ascuțit îl izbise ca un chițăit de marsuin. Iar în pat... la naiba, pe câte partenere nu le mai sunase niciodată, nu pentru că sexul ar fi fost rău, ci pentru că sunetele pe care le scoteau fuseseră de nesuportat? Prea multe ca să le numere.

Ruhn îi zâmbi vrăjidoctoriței.

– Bună.

Dădu ușor din cap spre hol.

– Știu că ești ocupată, dar mă întrebam dacă ai putea să îmi acorzi câteva minute pentru a discuta despre cazul de care mă ocup în prezent.

Vrăjidoctorița, îmbrăcată în pantaloni largi bleumarin și o bluză albă din bumbac cu mâneci trei sferturi, care îi scotea în evidență pielea maronie, strălucitoare, stătea impresionant de nemișcată.

Vrăjitoarele erau un grup aparte, deosebit. Deși arătau ca oamenii, magia lor puternică și viața lungă le făceau Vaniri, puterile lor fiind moștenite în cea mai mare parte pe linie feminină. Cu toții civitas cu drepturi depline. Puterea lor venea dintr-o sursă străveche, despre care vrăjitoarele pretindeau că ar fi o zeiță cu trei chipuri, însă se întâmpla din când în când să apară câte o vrăjitoare și în familiile fără magie. Darurile lor erau variate, de la clarvăzători la războinici și specialiști în poțiuni, însă în Orașul Semilunii cel mai des întâlniți erau vracii. Pregătirea lor era temeinică și destul de lungă, astfel încât tânăra vrăjitoare din fața lui era un caz deosebit. Trebuie să fi fost foarte priceputa din moment ce lucra deja într-o clinică, deși nu părea să fi avut mai mult de treizeci de ani.

– Mai am un pacient, care trebuie să ajungă în curând.

Vrăjidoctorița aruncă o privire peste umărul lui, spre strada aglomerată.

– Dar după aceea am pauza de prânz. Te deranjează să aștepți o jumătate de oră?

Arătă spre holul din spatele ei, la capătul căruia se afla o uşă de sticlă prin care se cernea lumina.

– Avem o grădină interioară. Ziua este destul de frumoasă, ai putea aştepta acolo.

Ruhn aprobă, aruncând o privire spre plăcuţa de la recepţie.

– Mulţumesc, domnişoară Solomon.

Vrăjidoctoriţa clipi din genele ei dese, catifelate.

– Ah... eu nu sunt... Aceasta este clinica surorii mele. Ea este în concediu şi m-a rugat să îi ţin locul cât timp este plecată.

Îşi flutură din nou mâna spre hol, graţioasă ca o regină. Ruhn o urmă, încercând să nu îi inhaleze prea profund parfumul ei de lavandă şi eucalipt.

Nu fi dubios.

Vrăjidoctoriţa ajunse în dreptul uşii. Razele soarelui se împleteau în părul ei des, de culoarea nopţii. Împinse uşa cu umărul, descoperind o curte interioară pietruită, înconjurată de plante terasate. Ziua era într-adevăr încântătoare! Briza dinspre râu răvăşea uşor ierburile, risipindu-le parfumurile liniştitoare.

Vrăjidoctoriţa arătă spre o masă din fier forjat, înconjurată de scaune asortate, aşezată în dreptul unui rond de mentă.

– Ies cât pot de repede.

– În ordine!

Vrăjidoctoriţa nu mai aşteptă să îl vadă aşezându-se şi dispăru înăuntru.

Treizeci de minute trecură rapid, în primul rând datorită avalanşei de apeluri pe care Ruhn le primi de la Dec, Flynn şi câţiva dintre căpitanii lui din Aux. Când se deschise din nou uşa de sticlă, abia îşi lăsase din mână telefonul şi se pregătea să se bucure de câteva clipe de tăcere parfumată.

Sări imediat în picioare când o văzu pe vrăjitoare aducând o tavă grea, încărcată cu un ceainic aburind, căni şi o farfurie cu brânzeturi, miere şi pâine.

– M-am gândit că, dacă tot iau pauza de prânz, am putea servi masa împreună! îi spuse lui Ruhn, în timp ce acesta lua tava.

– Nu trebuia să te deranjezi pentru mine! zise el, atent să nu răstoarne ceainicul, atunci când lăsă tava pe masă.

– Nu a fost nici un deranj. Oricum, nu îmi place să mănânc singură.

Vrăjitoarea se aşeză pe scaunul din faţa lui şi începu să împartă tacâmurile.

– De unde ai accentul?

Nu vorbea cu dicția alertă a cuiva din oraș, ci mai degrabă precum cineva care își alege fiecare cuvânt cu grijă.

Vrăjitoarea întinse niște brânză pe o bucată de pâine.

– Profesorii mei au fost dintr-o regiune veche din Pelium, de lângă Marea Rhagan. L-am împrumutat de la ei, presupun.

Ruhn își turnă niște ceai, apoi îi umplu și ei ceașca.

– Tot ce se află în acea zonă este străvechi.

Ochii ei căprui licăriră.

– Într-adevăr.

Ruhn o așteptă să soarbă o înghițitură din ceai, înainte de a zice:

– Am vorbit despre asta cu câteva vrăjidoctorițe din oraș, dar nimeni nu mi-a putut oferi un răspuns. Știu că s-ar putea să caut acul în carul cu fân. Înainte de a spune ceva însă, aș vrea să te rog să... fii discretă.

Vrăjitoarea își culese în farfurie câțiva struguri și câteva curmale.

– Poți să întrebi orice dorești. Nu voi vorbi nimănui despre asta.

Ruhn inhală mirosul ceaiului – mentă, lemn dulce și ceva... pădurean. Se lăsă pe spătarul scaunului.

– În ordine. Știu că nu ai foarte mult timp la dispoziție, așa că voi fi direct: îți vine în minte vreo metodă prin care un obiect magic care a fost stricat ar putea fi reparat atunci când nimeni – nici vrăjitoarele, nici Feele, nici chiar Asterii – nu l-au putut repara? Vreun mod în care ar putea fi... vindecat?

Vrăjitoarea își picură miere deasupra bucății de cașcaval.

– Obiectul a fost creat prin magie sau este vorba despre un obiect obișnuit infuzat cu puteri ulterior?

– Legenda spune că a fost creat prin magie... și că poate fi folosit de cineva Născut din Stele.

– Aha! Îl cercetă cu privirea ei clară, băgând de seamă că s-a înroșit.

– Așadar, este vorba despre un artefact al Feelor.

– Da. Din Primele Războaie.

– Vorbești despre Cornul Lunei?

Nici una dintre celelalte vrăjitoare nu se prinsese atât de repede.

– Poate.

Ruhn răspunse evaziv, lăsând-o să ghicească adevărul din privirea lui.

– Magia și puterea celor șapte stele sfinte nu l-au putut repara. Și alte vrăjitoare, mult mai înțelepte decât mine, l-au cercetat și au decis că este imposibil.

Ruhn se simți dezamăgit.

– M-am gândit doar că vrăjidoctoriţele ar putea avea vreo idee despre cum ar putea fi vindecat, având în vedere domeniul vostru de expertiză.

– Înţeleg ce te-a făcut să te gândeşti la asta. Această clinică este plină de minuni despre care eu nici nu ştiam că există, despre care nici profesorii mei nu ştiau că există. Lasere şi camere şi maşinării care pot privi în interiorul tău, la fel cum magia poate să o facă.

Cu fiecare cuvânt ochii îi deveneau din ce în ce mai strălucitori şi, oricât ar fi încercat, Ruhn nu-şi putea lua privirea de la ea.

– Şi poate că…

Vrăjitoarea îşi lăsă capul într-o parte, privind spre o tufă legănată de lavandă.

Ruhn îşi ţinu gura închisă, lăsând-o să se gândească. Îi vibră telefonul la un moment dat, de la un mesaj, însă îl închise repede.

Vrăjitoarea rămăsese nemişcată. Cu degetele ei subţiri lipite de masă. O singură mişcare, o reacţie microscopică îl făcu pe Ruhn să înţeleagă că ceva se aprinsese în capul acela frumos. Însă ea nu spuse nimic.

Când îi întâlni din nou privirea, îi descoperi ochii întunecaţi. Prevenitori.

– Este posibil ca, având în vedere cât a evoluat medicina până în ziua de azi, cineva să fi găsit o cale de a repara un obiect magic. O cale prin care artefactul să fie tratat nu ca un obiect inert, ci ca o fiinţă vie.

– Deci ce… Ar folosi un soi de laser ca să îl repare?

– Un laser, un medicament, o grefă de piele, un transplant… Cercetările recente au deschis o mulţime de porţi.

La naiba!

– Te-ar ajuta cu ceva dacă ţi-aş spune că Feele din vechime pretindeau că poate fi reparat doar cu lumina care nu este lumină, de magia care nu este magie? Sună a ceva ce ar corespunde tehnologiei moderne?

– La asta, trebuie să recunosc, nu sunt la fel de pricepută precum surorile mele. Cunoştinţe mele despre vindecare îşi au rădăcina în cele mai vechi dintre obiceiurile noastre.

– Este în ordine! zise el şi se ridică de pe scaun. Îţi mulţumesc pentru timpul pe care mi l-ai acordat.

Îl privi în ochi cu surprinzătoare francheţe. Fără să îi fie teamă sau să fie impresionată de el.

– Sunt sigură că faci asta deja, dar te-aş sfătui să mergi mai departe cu prudenţă, Prinţule.

– Ştiu. Mulţumesc.

Îşi frecă ceafa şi se pregăti sufleteşte pentru ce avea să spună.

– Crezi că regina ta ar putea şti ceva?

Vrăjidoctoriţa îşi lăsă capul într-o parte din nou, tot acel păr superb revărsându-i-se peste umăr.

– Re… Aha…Ar fi putut să jure că privirea i se îndurerase. Vrei să spui noua regină.

– Hypaxia.

Numele ei îi luci pe buze.

– Îmi pare rău pentru pierderea vechii regine.

– Şi mie.

Pentru o clipă i se păru că umerii vrăjitoarei se strânseseră înăuntru, capul plecându-i-se sub o greutate invizibilă. Hecuba fusese iubită de poporul ei – pierderea ei avea să se resimtă un timp. Vrăjidoctoriţa respiră adânc şi se îndreptă din nou, de parcă şi-ar fi scuturat de pe umeri o mantilă de tristeţe.

– Hypaxia se află în doliu după mama ei. Nu va primi vizitatori înainte de a-şi face apariţia la Summit.

Vrăjitoarea zâmbi uşor.

– Poate că o vei întreba în persoană.

Ruhn se strâmbă. Cel puţin nu trebuia să meargă să o vadă pe femeia cu care tatăl lui voia să îl căsătorească.

– Din păcate, acest caz este mult prea urgent pentru a aştepta până la Summit.

– Mă voi ruga Cthonei ca tu să găseşti răspunsurile pe care le cauţi într-altă parte atunci.

– Să sperăm că te va asculta.

Ruhn făcu câţiva paşi spre uşă.

– Sper să te revăd curând, Prinţule! spuse vrăjidoctoriţa şi apoi se reîntoarse la prânzul ei.

Cuvintele ei erau poate o invitaţie subtilă. Dar chiar şi mai târziu, în timp ce căuta informaţii despre descoperiri medicale spectaculoase în Arhivele Feelor, Ruhn se gândea încă la tonul şi la promisiunea din cuvintele de rămas-bun ale vrăjitoarei.

Şi îşi dădu seama atunci că nu îi aflase numele.

Capitolul 40

Îi luă Viktoriei două zile ca să descopere ceva neobişnuit pe camerele din oraş şi în reţea. Dar atunci când, în cele din urmă, identifică ceva, nu îl sună pe Hunt. Nu, îi trimise un mesager.

– Vik mi-a spus să îţi mişti fundul la ea la birou! îi zise Isaiah, în loc de salut, după ce ateriză pe acoperişul galeriei.

Rezemat de uşa care dădea spre etajul de jos, Hunt îşi măsură comandantul. Strălucirea obişnuită a lui Isaiah se estompase, sub ochi avea cearcăne.

– Atât de rău e cu Sandriel acolo?

Isaiah îşi încrucişă aripile. Strâns.

– Micah o ţine la locul ei, dar mi-am pierdut toată noaptea cu nişte inşi pietrificaţi.

– Soldaţi?

– Soldaţi, membri, angajaţi, locuitori din vecinătate… I-a întors pe dos.

Isaiah îşi clătină capul.

– Nu vrea să spună nici când ajunge Pollux, ca să ne ţină pe toţi pe muchie de cuţit. E conştientă de spaima pe care o răspândeşte în jur.

– Poate că avem noroc şi rahatul ăla rămâne în Pangera.

– Când am avut noi vreodată aşa noroc?

– Ai dreptate.

Hunt râse amar.

– Mai e încă o lună până la Summit.

O lună în care erau nevoiţi să îndure prezenţa lui Sandriel.

– Eu… dacă ai nevoie de ceva din partea mea, să îmi spui.

Isaiah clipi, cercetându-l pe Hunt din cap până-n picioare. Nu ar fi trebuit să se simtă ruşinat de surpriza de pe chipul comandantului în faţa ofertei lui. Isaiah îşi mută privirea spre acoperişul de ţiglă de sub talpa ghetelor lor identice, de parcă ar fi meditat la ce sau cine era

responsabil pentru convertirea lui Hunt la altruism. Însă Isaiah îl întrebă:

– Crezi că Roga chiar își transformă toți foștii și dușmanii în animale?

După ce observase creaturile din acvariile mici răspândite prin toată biblioteca, Hunt nu putea să răspundă decât cu:

– Sper că nu.

Mai ales spre binele asistentei ei, care se prefăcuse că nu picotește în fața biroului, atunci când o sunase, în urmă cu douăzeci de minute.

De când Declan aruncase bomba despre Sabine, Bryce fusese morocănoasă. Hunt o sfătuise să aibă grijă cu vendeta ei împotriva viitoarei Prim, iar ea păruse dispusă să aștepte ca Viktoria să identifice întâi vreun indiciu în privința obiceiurilor demonului... Să găsească întâi o dovadă că Sabine se folosea într-adevăr de puterea vechilor rețele pentru a-l invoca, de vreme ce nivelul propriilor puteri nu era suficient de înalt. Cei mai mulți metamorfi nu aveau puteri extraordinare. Danika fusese o excepție. Încă un motiv care alimentase gelozia mamei ei... și un motiv pentru crimă.

Nu auziseră nimic de la Ruhn. Primiseră doar un mesaj cu o zi în urmă, în care le spunea că își continuă cercetările legate de Corn. Dar dacă Vik găsise ceva...

– Vik n-a putut să vină-ncoa cu veștile? întrebă Hunt.

– A vrut să îți arate în persoană. Și mă îndoiesc că Jesiba ar fi prea încântată dacă Vik ar veni aici.

– Ce grijuliu ești! Isaiah ridică din umeri.

– Jesiba ne ajută – avem nevoie de resursele ei. Ar fi stupid să îi testăm limitele. Nu vreau să vă văd pe nici unul transformat în porc, în caz că am călca-o prea tare pe coadă.

Și iată. Acea privire lungă, cu subînțeles. Hunt își ridică mâinile-n sus, zâmbind.

– Din partea mea, n-ai de ce să-ți faci griji.

– Micah o să te facă praf dacă pui în pericol misiunea.

– Bryce i-a spus deja lui Micah că *nu e interesată*.

– N-are să uite asta prea curând.

La dracu', Hunt era convins de asta! Crima pe care Micah o ordonase cu o săptămână în urmă ca pedeapsă pentru că Hunt și Bryce îl făcuseră de râs în holul din Comitium... Nu o uitase.

– Dar nu la asta mă refer. Vreau să zic că, dacă nu aflăm cine este vinovatul, dacă se dovedește că ne înșelăm în privința lui Sabine...

nu doar că înţelegerea voastră va pica, dar mai mult – Micah te va găsi *pe tine* responsabil.

– Bineînţeles.

Lui Hunt îi vibră telefonul şi când îl scoase din buzunar se înecă. Nu era vorba doar despre conţinutul mesajului primit de la Bryce: Ştii, acoperişul galeriei nu este coteţ pentru porumbei, dar şi de faptul că îşi schimbase numele de contact, probabil când era el la baie, când făcea duş sau când şi-l uitase pur şi simplu pe măsuţa de cafea, în: *Bryce Jos Pălăria*.

Şi acolo, sub numele caraghios, adăugase o fotografie cu ea la contact: cea pe care şi-o făcuse în magazinul de telefoane, cu un zâmbet uriaş pe faţă.

Hunt îşi domoli mormăitul şi îi răspunse: *N-ar trebui să lucrezi?*

Bryce Jos Pălăria îi răspunse într-o secundă: *Cum să lucrez când voi doi bocăniţi deasupra?*

Hunt îi scrise: *De unde ai parola mea?*

Nu avusese nevoie de parolă ca să activeze camera, dar, ca să poată intra la contacte, avea nevoie de combinaţia de şapte semne.

Sunt atentă. Şi, imediat, adăugă: Şi poate că am observat cum introduci parola de câteva ori, în timp ce te uitai la un meci stupid de sunball.

Hunt îşi dădu ochii peste cap şi îşi puse telefonul în buzunar, fără să mai răspundă. Ei bine, cel puţin începuse să iasă din norul întunecat de tăcere în care fusese învăluită zile întregi.

Îşi dădu seama că Isaiah îl privea cu atenţie.

– Ştii, există lucruri mai rele decât moartea.

Hunt se uită spre Comitium, locul aflat sub umbra femeii Arhanghel.

– Ştiu.

Bryce se încruntă în pragul uşii de la galerie.

– La meteo nu au anunţat ploaie.

Se strâmbă spre cer.

– *Cineva* face probabil pe nebunul.

– Este ilegal să modifici starea atmosferică, declară Hunt, care trimitea un mesaj de pe telefon, chiar lângă ea. Nu schimbase noul nume de contact pe care ea şi-l dăduse, observase Bryce. Nici nu ştersese acea poză absurdă pe care şi-o adăugase în lista de contacte. Bryce îi imită postura şi cuvintele pe muteşte, apoi zise:

– Nu am umbrelă.

– Nu-i un zbor lung până la laborator.

– Ar fi mai uşor să chemăm un taxi.

– La ora asta? Pe ploaie?

Hunt îşi expedie mesajul şi apoi îşi puse telefonul în buzunar.

– Ne-ar lua o oră doar ca să traversăm Bulevardul Central.

Ploaia se cernea în rafale peste oraş.

– M-aş putea electrocuta acolo sus.

Lui Hunt îi străluciră ochii atunci când îi întinse mâna.

– E bine atunci că pot eu să te apăr.

Având în vedere fulgerul care îi curgea prin vine, Bryce bănuia că avea dreptate. Oftă şi se încruntă spre rochia pe care o purta, spre pantofii negri din piele întoarsă care aveau cu siguranţă să fie distruşi.

– Nu sunt echipată corespunzător pentru zbor…

Ultimul cuvânt se pierdu într-un chiţăit, pentru că Hunt o şi ridicase spre cer. Se agăţă strâns de el, şuierând ca o pisică.

– Trebuie să ne întoarcem înainte de închidere ca să îl luăm pe Syrinx.

Hunt plutea pe deasupra străzilor aglomerate, biciuite de ploaie, în timp ce oamenii şi Vanirii se ascundeau pe sub tocuri de uşi şi streşini, ca să scape din calea vremii potrivnice. Singurii care înfruntau ploaia erau cei cu umbrele şi scuturi magice. Bryce îşi ascunse faţa la pieptul lui, de parcă astfel şi-ar fi ferit-o de ploaie – şi de o posibilă cădere. Se trezi însă inundată de parfumul şi de căldura trupului îngerului, lipit de obrazul ei.

– Încetineşte! comandă, încleştându-şi degetele în umărul şi în ceafa lui.

– Nu mai fi aşa copilă! îi şopti uşor la ureche, căldura vocii lui joase învăluindu-i fiecare oscior din trup.

– Priveşte în jur, Quinlan! Bucură-te de privelişte! Îmi place cum arată oraşul în ploaie, adăugă el.

Pentru că Bryce îşi ţinea în continuare capul ferit la pieptul lui, o strânse uşor.

– Ei, hai! o tachină el.

Sub ei vuiau claxoanele maşinilor şi scrâşnetul cauciucurilor prin băltoace. Hunt adăugă, pe un ton aproape ca un tors de pisică:

– Am să-ţi cumpăr un milkshake dacă te uiţi.

Pe Bryce o trecură fiorii la auzul vocii joase, cadenţate.

– Doar pentru îngheţată! mormăi, alegându-se cu un chicotit din partea lui.

Îşi deschise un ochi. Apoi se forţă să îl deschidă şi pe celălalt. Agăţată de umerii lui atât de strâns încât unghiile îi ajungeau probabil până la

piele, luptându-se împotriva instinctelor de supraviețuire, Bryce se uită prin perdeaua de apă care îi acoperea fața spre orașul pe deasupra căruia zburau.

Clădirile din marmură luceau în ploaie de parcă ar fi fost făcute din piatra lunii, iar străzile gri, pietruite păreau poleite cu argint și stropite din loc în loc cu aurul primelor-lumini de la felinare. La dreapta ei se ridicau Porțile din Piața Veche, Codrul Lunii și CviRo, ca spinarea unei creaturi mistice care străpungea suprafața unui lac, cristalul lucind precum gheața topită. De la această înălțime, străzile care le legau – toate liniile de sub ei – țâșneau ca niște sulițe pe întinderea orașului.

Vântul înfoia palmierii, răvășindu-le frunzele, foșnetul lor reușind aproape să înece claxoanele morocănoase ale șoferilor prinși în trafic. În fapt, întregul oraș părea să se fi oprit în loc pentru o clipă – mai puțin ei, care treceau în zbor deasupra tuturor.

– Nu-i rău, nu-i așa?

Bryce îl ciupi de gât și râsul lui îi mângâie urechea. Poate că își lipise corpul mai tare de corpul lui solid. Poate că și el o strânsese mai tare. Puțin.

Priviră în tăcere cum clădirile se schimbă din piatră antică și cărămizi în metal lucios și sticlă. Mașinile deveniră și ele mai elegante – taxiurile uzate se preschimbară în mașini Sedan negre cu ferestre acoperite, cu șoferi care așteptau lenevind pe scaunul din față la cozile din afara clădirilor înalte. Pe străzile mult mai curate se aflau mai puține persoane – nu se auzea muzică și nu se vedeau restaurante pline cu mâncăruri, băuturi și râsete. Era o zonă igienizată a orașului, construită nu pentru a te uita în jur, ci în *sus*. Sus, deasupra întunericului umed care învăluia parte din clădiri, ceața era pictată cu lumini și vârtejuri de culoare. În stânga ei licărea o pată de roșu, iar Bryce nu trebuia să-și întoarcă privirea ca să știe că venea de la sediul Industriilor Redner. Nu îl mai văzuse și nici nu mai auzise nimic despre Reid în ultimii doi ani, de la moartea Danikăi – atunci nici măcar nu îi trimisese condoleanțe. Chiar dacă Danika însăși lucrase cu jumătate de normă pentru compania lui. Un nenorocit.

Hunt cârmi spre o clădire solidă din beton, pe care Bryce încercase să și-o șteargă din memorie, și ateriză ușor pe un balcon de la etajul al doilea.

Îngerul deschise ușile de sticlă și, în timp ce își trecea un fel de cartelă printr-un scaner, îi zise:

– Viktoria este o furie.

Aproape îi răspunse: Ştiu. În schimb dădu doar din cap şi îl urmă înăuntru. Ea şi Hunt abia vorbiseră despre acea noapte. Despre ceea ce îşi aminteau.

Aerul condiţionat funcţiona la capacitate maximă şi Bryce îşi strânse instantaneu braţele în jurul corpului, dinţii clănţănindu-i din cauza trecerii bruşte de la furtună la aerul îngheţat.

– Mergi repede! fu singurul sfat pe care Hunt i-l oferi, în timp ce îşi ştergea picăturile de ploaie de pe faţă.

După o călătorie înghesuită cu liftul şi două holuri străbătute mai târziu, Bryce se trezi tremurând în faţa intrării într-un birou spaţios, care da spre un mic parc.

Îi privi pe Hunt şi pe Viktoria dând mâna pe deasupra biroului curbat din sticlă al furiei.

Hunt arătă spre ea:

– Bryce Quinlan, ea este Viktoria Vargos.

Viktoria avu gentileţea de a se preface că se vedeau pentru prima oară. Multe dintre lucrurile care se petrecuseră în acea noapte erau învăluite în ceaţă. Însă Bryce îşi amintea de camera igienizată. Şi-o amintea pe Viktoria punându-i înregistrarea.

Cel puţin acum Bryce putea să aprecieze frumuseţea care stătea în faţa ei: părul negru şi pielea pală, ochii verzi minunaţi, care erau moştenite din Pangera şi vorbeau despre podgorii şi palate din marmură sculptată. Însă graţia cu care Viktoria se mişca… Viktoria trebuie să fi fost al naibii de bătrână pentru că avea un soi de frumuseţe fluidă. Doar astfel putea fi explicat modul în care îşi purta trupul atât de lin.

Şi ea avea tatuat un halou pe frunte. Bryce îşi ascunse surpriza – era un detaliu pe care nu îl reţinuse. Ştia că silfii luptaseră alături de îngerii rebeli, însă nu îşi dăduse niciodată seama că şi alţi non-malakimi mărşăluiseră sub steagul Stelei Zorilor.

Ochii Viktoriei străluciră cald.

– O plăcere! toarse ea.

Cumva, Athalar arăta chiar mai bine ud de ploaie, cu cămaşa lipită de fiecare muşchi sculptat. Bryce îşi întinse mâna, dureros de conştientă de părul care îi atârna acum în laţe graţie ploii, de machiajul care probabil i se întinsese pe faţă.

Viktoria îi strânse mâna, ferm, dar prietenește, şi zâmbi. Îi făcu cu ochiul.

Hunt mormăi:

– Zâmbeşte seducător tuturor, aşa că n-ai de ce să te simţi flatată.

Bryce se aşeză pe unul dintre scaunele de piele aşezate de cealaltă parte a biroului, fluturând din gene spre Hunt.

– Îţi zâmbeşte la fel şi ţie?

Viktoria izbucni în râs, un râs plin, încântător.

– Ai meritat-o pe asta, Athalar!

Hunt se încruntă şi se aşeză pe un scaun cu spătarul jos, potrivit, îşi dădu Bryce seama, pentru persoanele cu aripi.

– Isaiah mi-a spus că ai găsit ceva.

Hunt se aşeză picior peste picior, bărbăteşte, trecându-şi glezna peste genunchi.

– Da, deşi nu este chiar ceea ce mi-ai cerut.

Viktoria dădu roată biroului şi îi înmână un dosar lui Bryce. Hunt se aplecă, pentru a putea privi peste umărul ei. Aripa îi atingea spatele lui Bryce, însă Hunt nu şi-o mişcă.

Bryce făcu ochii mici la fotografia pixelată, la piciorul cu gheare care se întrezărea în colţul din dreapta jos.

– Acela este…

– A fost zărit în Codrul Lunii, noaptea trecută. Urmăream fluctuaţiile în temperatură din jurul principalelor artere, aşa cum îmi ceruseşi, şi am observat o coborâre – pentru doar câteva secunde.

– O invocare! zise Hunt.

– Da. Camera a captat doar imaginea aceasta minusculă cu piciorul, pentru că în cea mai mare parte a reuşit să evite camerele de filmat. Era chiar lângă artera principală, aşa cum bănuiai. Mai avem câteva fotografii pixelate din alte locuri, de azi-noapte, dar în acelea apare şi mai puţin – o gheară mai degrabă decât un picior întreg.

Fotografia era înceţoşată, însă erau acolo: acele gheare ascuţite pe care nu avea să le uite niciodată. Lui Bryce îi luă ceva stăpânire de sine ca să nu îşi atingă piciorul. Să nu îşi amintească de acei dinţi transparenţi care o sfâşiaseră.

Cei doi o priviră pe Bryce. Aşteptau. Şi ea reuşi să îngaime:

– Este un demon kristallos.

Aripile lui Hunt se întinseră mai mult spre ea, dar îngerul nu zise nimic.

– Nu am identificat fluctuaţii termice în fiecare dintre nopţile în care au avut loc crime.

Chipul Viktoriei deveni sumbru.

– Am identificat una însă în noaptea în care a murit Maximus Tertian. Zece minute, la două străzi de el. Nu avem înregistrări video, însă a fost vorba de aceeaşi coborâre de şaptezeci şi şapte de grade, care a durat două secunde.

– A atacat pe cineva noaptea trecută?

Vocea lui Bryce devenise puţin distantă, chiar şi pentru urechile ei.

– Nu. Nu din câte ştim noi.

Hunt cerceta în continuare imaginea.

– Kristallos a mers într-un anume loc?

Viktoria le înmânã un alt document. Era o hartă a Codrului Lunii, plină de parcuri întinse şi faleze, vile şi complexe pentru Vaniri şi pentru câţiva oameni bogaţi, dotată cu cele mai bune şcoli şi cu unele dintre cele mai elegante restaurante din oraş. În centrul hărţii se afla Bârlogul. Era înconjurată de vreo şase puncte roşii. Creatura se târâse în jurul pereţilor ei înalţi. Fix în inima teritoriului lui Sabine.

– Solas arzător! şopti Bryce, simţind un fior alunecându-i pe şira spinării.

– Ar fi căutat un mod de a pătrunde în Bârlog, dacă ceea ce vâna se afla înăuntru! observă Hunt. Poate că doar urmărea un miros mai vechi.

Bryce trasă linii cu degetul între puncte.

– Neavând un tipar mai larg?

– Am căutat în sistem, dar n-am găsit nimic în afară de ceea ce aţi descoperit deja voi doi în legătură cu liniile energetice aflate dedesubtul şoselelor şi coborârea temperaturii.

Viktoria oftă.

– Se pare că demonul căuta ceva. Sau pe cineva.

Sânge şi oase şi măruntaie, împrăştiate şi sfâşiate şi făcute bucăţele... Sticlă înfigându-i-se în picior; colţi rupând din carne...

O mână caldă şi puternică o apucă delicat, dar ferm. O strânse o dată. Însă atunci când Bryce îşi ridică ochii spre Hunt, văzu că era atent la Viktoria – chiar dacă mâna îi rămăsese pe piciorul ei dezgolit, iar aripa îi era încă uşor arcuită în jurul ei.

– Cum l-ai pierdut?

– Pur şi simplu: acum era acolo şi în clipa următoare a dispărut.

Hunt îi mângâie lui Bryce uşor piciorul, chiar deasupra genunchiului. O mişcare gentilă, reconfortantă.

O mişcare mult prea tulburătoare pentru Bryce. Viktoria se aplecă spre ei, ca să le mai arate un loc de pe hartă. Când îşi ridică ochii

verzi, văzu şi ea mâna lui Hunt. Privirea i se umplu de scepticism, dar spuse doar:

– Acesta este ultimul loc identificat, cel puţin din ce au putut surprinde camerele noastre.

Poarta Rozelor din CviRo. Care nu se afla nicidecum în apropierea teritoriului lui Sabine.

– Cum ziceam, a dispărut într-o clipă. Am trimis două unităţi şi o haită din Aux după el, l-au căutat toată ziua, dar fără succes.

Mâna lui Hunt îi alunecă de pe picior, lăsând locul în care stătuse rece. Îi aruncă o privire şi înţelese de ce o făcuse: Viktoria îl privea în ochi, avertizându-l.

Bryce îşi ţăcăni unghiile în culorile apusului pe braţul din crom al scaunului.

Ei bine, cel puţin ştia ce aveau să facă după cină în acea seară.

Capitolul 41

Ploaia nu se oprise.

Hunt nu putea să se hotărască dacă era o binecuvântare, de vreme ce străzile erau în mare parte goale, cu excepţia Vanirilor cu puteri acvatice, sau dacă aveau ghinion cu carul, pentru că ploaia le anula orice şansă de a simţi mirosul demonului care bântuia prin oraş.

– *Hai-deee!*... mormăi Bryce.

Mai erau doar câteva minute până la apus. Hunt se rezemă de peretele de lângă uşa de la intrarea în galerie, întrebându-se dacă ar trebui să îşi scoată telefonul ca să filmeze scena din faţa lui: Syrinx cu ghearele înfipte în covor, chelălăind din toţi rărunchii, în timp ce Bryce încerca să-l împingă de la spate spre uşă.

– E. Doar. *Apă!* zise printre dinţi, trăgând de el din nou.

– *Aauuu!* se văicări Syrinx.

Bryce hotărâse că îl vor lăsa pe Syrinx acasă înainte de a merge în CviRo pentru a investiga. Bryce se opinti din nou, cu picioarele încordate, în timp ce trăgea de himeră.

– Mergem. Acasă!

Covorul verde începu să se ridice, cu ghearele lui Syrinx agăţate de el într-o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Cthona să-l cruţe! Chicotind, Hunt îi făcu Jesibei Roga o favoare, înainte ca Syrinx să treacă la zgâriat parchetul din lemn, şi învălui himera într-o briză rece. Cu sprâncenele încordate de concentrare, Hunt îl ridică pe Syrinx de pe covor şi îl făcu să plutească pe o pală de vânt drept în braţele lui deschise.

Syrinx clipi la el, apoi se zbârli, dezvelindu-şi dinţişorii albi. Hunt îi spuse calm:

– Să nu te aud, bestiuţă.

Syrinx mârâi, apoi se lichefie în braţele lui Hunt. Îngerul descoperi că şi Bryce clipea la el cu aceeaşi uimire. Îi aruncă un zâmbet.

– Te apuci şi tu să zgârii covorul acum?

Bryce bombăni, cuvintele ei pierzându-se în noaptea biciuită de ploaie. Când ieşiră în umezeala de afară, Syrinx se încordă în braţele lui Hunt, iar Bryce încuie uşa în urma lor. Şchiopăta uşor. Părea că războiul ei cu himera îi afectase din nou coapsa.

Hunt îşi ţinu gura închisă şi i-l pasă pe Syrinx, care îi găuri practic rochia cu ghearele. Ştia că o jenează piciorul. Ştia că e din cauza lui, din cauza metodelor lui milităreşti. Dar dacă ea avea de gând să se poarte prosteşte şi să nu meargă la consultaţii, atunci bine. Bine.

Nu spuse nimic despre asta în timp ce Bryce îşi trecea braţele în jurul lui Syrinx, cu părul deja ud leoarcă. Se apropie de el. Hunt era dureros de conştient de fiecare părticică a trupului său care se lipea de al ei. O ridică în braţe, îşi desfăcu aripile şi se ridicară spre cer, cu Syrinx pufăind şi şuierând.

Până când ajunseră în bucătărie, cu apa curgând de pe ei, Syrinx îi iertase deja, iar Bryce câştigă puncte în plus în ochii bestiuţei pentru mâncarea pe care i-o vărsă în bol.

O schimbare de ţinută pentru Bryce, în echipament sportiv, şi treizeci de minute mai târziu se aflau în faţa Porţii Rozelor. Trandafirii de care era acoperită, glicina şi celelalte flori, fără număr, sclipeau acoperite de ploaie în prima-lumină de la felinarele care flancau circulaţia giratorie de dincolo de ea. Trecură câteva maşini care urmau fie să se piardă pe străduţele oraşului sau în lungul Bulevardului Central, care trecea prin poartă şi se preschimba în prelungirea lungă şi întunecată a Drumului de Est.

Hunt şi Bryce se străduiră să privească prin ploaie piaţa, Poarta, sensul giratoriu. Nici urmă de demonul care se strecurase în înregistrările lui Vik.

Hunt o privi pe Bryce cum îşi masează coapsa, cu coada ochiului, surprinzând-o crispându-se. Scrâşni din dinţi, dar îşi înghiţi mustrarea. Nu avea chef să i se ţină o altă lecţie despre comportamentul dominant al alfa-măgarilor.

– Bun! zise Bryce şi vârfurile codiţei i se încreţiseră de la umezeală. De vreme ce tu eşti psihopatul care are zeci de fotografii de la locul mai multor crime, am să te las pe tine să investighezi.

– Amuzant.

Hunt îşi scoase telefonul şi îi făcu ei o poză, aşa cum stătea indispusă în ploaie, apoi deschise o fotografie pe care o făcuse imaginilor de la Vik. Bryce se apropie de el ca să cerceteze fotografia. Trupul ei era un cântec care îl chema mai aproape.

Rămase complet nemişcat, refuzând să îi asculte chemarea. Bryce îşi ridică privirea.

– Camera de acolo!

Arătă spre una dintre camerele de filmat montate chiar pe Poartă.

– Aceea a captat imaginea înceţoşată.

Hunt dădu din cap, cercetând Poarta Rozelor şi împrejurimile. Nici urmă de Sabine. Nu că s-ar fi aşteptat ca viitoarea Prim să stea la vedere şi să invoce demoni ca un şarlatan oarecare din piaţă. Mai ales că era un loc public, de obicei plin cu turişti.

În ultimele secole, de când Feele se deciseseră ca Poarta lor să fie acoperită cu flori şi plante căţărătoare, Poarta Rozelor devenise una dintre cele mai mari atracţii turistice. Mii de oameni se îngrămădeau acolo zilnic ca să îşi ofere un strop din putere, pentru a-şi pune o dorinţă în faţa claviaturii aproape ascunse sub iederă, şi ca să facă poze micuţelor creaturi, absolut superbe, care îşi făcuseră cuiburi şi căsuţe în încrengătura verde. Dar la acea oră, pe acea vreme, chiar şi Poarta Rozelor era tăcută. Întunecată.

Bryce îşi frecă din nou coapsa. Hunt îşi înghiţi iritarea şi întrebă:

– Crezi că demonul se îndrepta spre ieşirea din oraş?

– Mă rog să nu fie aşa.

Drumul de Est, larg, se întindea în întuneric, rostogolindu-se pe dealuri, printre chiparoşi. Ici-colo sclipeau prime-lumini, singurele semne ale fermelor şi satelor aflate printre podgorii, păşuni şi plantaţii de măslini. Toate locuri bune de ascuns.

Bryce se ţinu aproape de el în timp ce traversau strada spre părculeţul din centru sensului giratoriu. Se opri apoi şi cercetă copacii umeziţi de ploaie din jurul lor.

– Vezi ceva?

Hunt începuse să dea din cap, însă apoi se opri. Observase ceva de cealaltă parte a cercului de marmură pe care stătea Poarta. Îşi scoase telefonul, lumina de la ecran cizelându-i trăsăturile puternice.

– Poate că ne-am înşelat. În privinţa liniilor energetice.

– Ce vrei să spui?

Hunt îi arătă harta oraşului, pe care tocmai o deschisese, trecându-şi degetul pe deasupra Bulevardului Straja. Apoi spre Bulevardul Central. Şi Strada Principală.

– Kristallos a apărut în apropierea acestor trei străzi. Noi am bănuit că din cauza faptului că se aflau în apropierea liniilor energetice. Însă am uitat ce zace chiar sub străzi, ceea ce i-ar permite demonului să apară şi să dispară fără ca nimeni să nu bage de seamă. Locul perfect din care

Sabine l-ar putea invoca şi de unde i-ar putea ordona să se mişte prin oraş.

Hunt arătă spre cealaltă parte a Porţii, spre un capac de la o gură de canalizare.

– Sper că glumeşti! mormăi Bryce.

– Zeilor, pute! şuieră Bryce spre apa care curgea dedesubt.

Îşi ascunse faţa în încheietura braţului. Era în genunchi, lângă Hunt, cu privirea în canalul deschis.

– Ce dracu'!

Ud leoarcă de ploaie şi cu genunchiul murdar de Ogenas ştie ce se afla pe trotuare, Hunt îşi ascunse zâmbetul în timp ce îşi trecea cu grijă lumina lanternei pe deasupra cărămizilor netede ale tunelului de dedesubt, apoi peste râul întunecat, care se umfla mulţumită cascadelor de ploaie ce se revărsau prin grătare.

– E o canalizare. La ce te aşteptai?

Bryce îi arătă degetul mijlociu.

– Tu eşti războinicul-investigator... şi aşa mai departe. Nu poţi să cobori şi să găseşti indiciile?

– Tu chiar crezi că Sabine a lăsat urme atât de evidente?

– Poate că sunt urme de gheare sau ceva de genul.

Bryce cercetă pietrele antice. Hunt nu ştia de ce se mai obosea. Erau urme de gheare şi zgârieturi *pretutindeni*. Cel mai probabil de la inferiorii care trăiau şi vânau pe acolo de secole.

– Nu suntem într-un roman detectiv, Quinlan. Nu-i atât de simplu.

– Nimeni nu se dă în vânt după măgari condescendenţi, *Athalar*!

Hunt zâmbi. Însă Bryce continuă să cerceteze întunericul de dedesubt, cu buzele strânse, de parcă ar fi putut să îl invoce pe kristallos sau pe Sabine să apară. Hunt le trimisese deja mesaje lui Isaiah şi lui Vik ca să instaleze mai multe camere pe Poartă şi pe gura de canalizare, precum şi prin împrejurimi. Dacă cineva făcea o mişcare cât de mică, ei ar fi aflat. Nu îndrăznise să le ceară să o urmărească pe Sabine. Nu încă.

– Ar trebui să coborâm acolo! declară Bryce. Poate aşa îi vom simţi mirosul.

Hunt îi răspunse grijuliu:

– Nu ai făcut încă Saltul.

– Scuteşte-mă de grija asta aiurea.

Hel întunecat, femeia asta!

– Nu cobor acolo decât dacă facem rost de o tonă de arme în plus.

Avea la el doar două pistoale şi un cuţit.

– Lăsând la o parte demonul, dacă Sabine e acolo jos...

Poate că puterile lui aveau un rang mai înalt decât ale lui Sabine, însă, având în vedere că farmecele vrăjitoarelor le blocau în mare parte prin cerneala din halou, avea la modul cel mai serios mâinile legate.

Iar dacă venea vorba de forţă brută, chiar şi dacă aici se afla teoretic în avantaj, Sabine era mortală. Era motivată. Şi rea ca o viperă.

Bryce se încruntă.

– Eu îmi pot purta singură de grijă.

După ce văzuse la poligon, ştia că are dreptate.

– Nu e vorba despre tine, dulceaţă. Este vorba despre *mine* şi despre faptul că nu vreau să sfârşesc mort.

– Nu-ţi poţi folosi chestia cu fulgerul ca să ne protejezi?

Hunt îşi stăpâni încă un zâmbet când auzi de *chestia cu fulgerul*, dar zise:

– Acolo jos e apă. Nu pare înţelept că adaug fulgerul în combinaţie.

Bryce îl privi bosumflată. Hunt îi răspunse pe măsură. Şi simţi că a trecut un test, atunci când ea îi zâmbi uşor.

Evitând acel mic zâmbet, Hunt cercetă râul de murdărie care curgea dedesubt.

– Toate canalele duc spre Istros. Poate că cei din Casa Apelor au văzut ceva.

Bryce ridică din sprâncene.

– Cum aşa?

– Râul e un loc bun în care să arunci cadavre.

– Dar demonul a lăsat rămăşiţe. El – sau Sabine – nu pare preocupat să le ascundă. Nu dacă Sabine vrea ca asta să facă parte dintr-un plan prin care să-i distrugă imaginea lui Micah.

Hunt contracară:

– Asta este doar o teorie deocamdată. Am o legătură în Casa Apelor care s-ar putea să ştie ceva.

– Hai pe chei atunci. Oricum, e mai puţin probabil să fim observaţi pe timp de noapte.

– Dar de două ori mai probabil să ne întâlnim cu un prădător în căutarea cinei. Aşteptăm până la revărsatul zorilor.

Zeilor, riscaseră deja enorm venind acolo. Hunt puse la loc grătarul din metal cu un *boc*. Apoi îşi aruncă privirea spre faţa iritată şi murdară a lui Bryce şi chicoti. Înainte să apuce să se gândească mai bine, zise:

– Mă distrez cu tine, Quinlan. Indiferent de cât de teribil este acest caz, în ciuda a tot, nu m-am mai simţit atât de bine de ceva timp.

De fapt, nu se mai simţise aşa bine niciodată.

Hunt ar fi putut să jure că Bryce roşise. Fata se ridică, încercând să-şi şteargă murdăria de pe mâini şi picioare, cu care se alesese pentru că îngenunchease în faţa unui canal.

– Dacă mai stai mult pe lângă mine, Athalar, s-ar putea să scapi de băţul ăla înfipt în fund, până la urmă.

Hunt nu răspunse. Se auzi doar un *clic*.

Bryce se răsuci spre el şi îl găsi cu telefonul în mână. Îi făcea ei poză. Zâmbetul uriaş al lui Hunt tăia în alb noaptea mohorâtă şi ploioasă.

– Prefer să am un băţ în fund decât să arăt ca un şobolan înecat.

Bryce se folosi de pompa de pe acoperiş ca să-şi spele pantofii şi mâinile. Nu voia să ducă cu ea în apartament mizeria de pe stradă. Insistă chiar ca Hunt să îşi scoată ghetele în hol. Apoi nu mai aşteptă să vadă dacă şi el avea de gând să facă duş şi alergă spre camera ei. În câteva secunde dăduse drumul la apă.

Îşi lăsă hainele grămadă într-un colţ, dădu drumul la apa fierbinte şi începu procesul de frecare, spumare şi apoi iar frecare. Aducându-şi aminte cum îngenunchease pe strada murdară din oraş şi cum trăsese în piept aerul de canalizare, se mai frecă o dată.

Douăzeci de minute mai târziu, Hunt bătea la uşa ei.

– Să nu uiţi să te speli între degetele de la picioare.

Chiar dacă uşa era închisă, Bryce se acoperi.

– Du-te dracu'!

Râsul lui răsună până la ea, pe deasupra şipotului apei.

– Săpunul din camera de oaspeţi s-a terminat. Mai ai vreunul?

– Sunt câteva bucăţi în dulapul pentru aşternuturi de pe hol. Ia de acolo ce vrei!

Hunt mormăi un mulţumesc şi dispăru într-o clipă. Bryce se săpuni din nou. Scârbos. Oraşul era atât de scârbos. Ploaia nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile.

Apoi Hunt ciocăni din nou.

– Quinlan!

Tonul lui grav o făcu să oprească apa.

– Ce s-a întâmplat?

Îşi petrecu un prosop în jurul ei şi coborî din cadă. Păşi pe dalele de marmură până la uşă. Hunt era la bustul gol, rezemat de tocul uşii de la camera ei. Poate că şi-ar fi clătit ochii cu muşchii pe care tipul îi afişa, asta dacă faţa lui n-ar fi fost atât de serioasă.

– Vrei să-mi mărturiseşti ceva?

Bryce înghiţi în sec, măsurându-l din cap până în picioare.

– În legătură cu ce?

– În legătură cu ce naiba e asta?

Hunt întinse mâna. Îşi deschise pumnul uriaş. În palma lui se afla un unicorn sclipitor.

Bryce îi înhăţă jucăria din mână. Ochii lui negri se luminară de amuzament când Bryce întrebă autoritar:

– De ce îmi umbli prin lucruri?

– De ce ai o cutie cu unicorni în dulapul cu aşternuturi?

– Acesta este un unicorn-*pegas*.

Bryce îi mângâie coama liliachie.

– Jeleu Jubileu.

Hunt se holbă la ea. Bryce îşi croi drum pe lângă el pe hol, spre dulapul cu aşternuturi care rămăsese larg deschis. Îşi găsi cutia cu jucării pe unul dintre rafturile de jos. Hunt venise şi el după ea. Tot la bustul gol.

– Săpunul e *chiar acolo*! îi zise, arătând spre cutiile aflate chiar în ochii lui. Şi, cu toate astea, tu ai dat jos o cutie de pe un raft aflat mai sus?

Ar fi putut să jure că lui Hunt i se împurpuraseră obrajii.

– Am văzut sclipici mov.

Bryce clipi din gene spre el.

– Şi ai crezut că este o jucărie sexuală, nu-i aşa?

Hunt nu zise nimic.

– Tu crezi că-mi ţin vibratorul în *dulapul cu aşternuturi*?

Hunt îşi încrucişă braţele.

– Ce vreau eu să ştiu e de ce ai o cutie plină cu chestii dintr-astea.

– Pentru că le iubesc.

Bryce îl aşează uşurel pe Jeleu Jubileu în cutie, dar apoi scoase un maimuţoi portocaliu cu galben.

– Aceasta este Piersicuţa, pegasul meu.

– Ai douăzeci şi cinci de ani.

– Şi? Sunt sclipicioşi şi pufoşi.

Bryce o pufoşi puţin pe Piersicuţă, apoi o puse la loc în cutie şi scoase a treia jucărie, un unicorn cu picioare subţiri, cu o vestuţă verde-mentă şi coama de culoarea petalelor de trandafir.

– Iar ea este Prinţesa Gogoşică.

Lui Bryce aproape că-i veni să râdă în faţa contrastului dintre jucăria cu sclipici pe care o ţinea ridicată şi Umbra Morţii.

– Numele nici măcar nu se potriveşte cu felul în care e colorată. Şi care-i treaba cu numele alimentare?

Bryce îşi trecu degetul peste sclipiciul risipit pe spatele jucăriei.

– Păi, sunt atât de drăguţe încât îţi vine să le mănânci. Ceea ce eu am şi făcut, pe când aveam şase ani.

Lui Hunt îi venea să râdă.

– Nu te cred!

– O chema Sclipici Tropicana şi picioruşele ei erau atât de moi şi de strălucitoare încât n-am mai rezistat şi... am muşcat. Se pare că în interior chiar sunt făcuţi din gelatină. Însă nu din cea comestibilă. Mama a trebuit să cheme controlul pentru combaterea otrăvirilor.

Hunt analiză cutia.

– Şi le mai păstrezi pentru că...?

– Pentru că mă fac fericită.

În faţa privirii lui contrariate încă, adăugă:

– Bine. Dacă vrei să discutăm chestii profunde, Athalar, atunci când mă jucam cu ele era singura dată când ceilalţi copii nu mă tratau ca pe o ciudată. Pe când aveam cinci ani, căluţii Stelari erau jucăriile de pe prima poziţie în lista de dorinţe a fiecărei fetiţe pentru Solstiţiul de Iarnă. Şi *nu* toţi erau egali. Sărmana Prinţesă Gogoşică era foarte comună. Dar Jeleu Jubileu...

Bryce zâmbi spre unicornul-pegas mov, cu ochii plini de amintiri.

– Mama a părăsit Nidaros pentru prima oară după mulţi ani ca să mi-o cumpere dintr-unul dintre oraşele mari, aflate la două ore distanţă. Era cea mai importantă dintre căluţii Stelari: nu doar unicorn, nu doar pegas – ci *ambele*.

– Am arătat-o pe frumuşica asta la şcoală şi am fost acceptată instantaneu.

Ochii lui Hunt sclipiră, în timp ce ea îşi aşeza cu grijă cutia, înapoi pe raftul de sus.

– N-am să mai râd niciodată de ele.

– Bine.

Bryce îşi întoarse spatele, amintindu-şi că ea purta încă doar un prosop, iar el era la bustul gol. Apoi apucă o cutie de săpun şi i-o întinse.

– Uite! Data viitoare, când mai vrei să-mi inspectezi vibratoarele, întreabă-mă doar, Athalar! Îşi înclină capul spre uşa de la dormitorul ei şi făcu cu ochiul. Sunt în noptiera din stânga.

Din nou, Hunt roşi.

– Eu nu... Eşti o adevărată pacoste, ştii asta?

Bryce închise uşa de la dulap cu şoldul şi apoi o luă agale spre dormitorul ei.

– Prefer să fiu o pacoste decât un pervers cotrobăitor, îi zise viclean, privindu-l peste umărul gol.

Mârâitul lui o ajunse până-n dormitor.

Capitolul 42

În lumina dimineţii târzii, râul Istros lucea albastru intens, apele lui fiind destul de clare încât să arate reziduurile presărate printre pietrele albe şi ierburile unduitoare. Artefacte din Oraşul Semilunii, adunate de secole, rugineau acolo jos, răscolite şi alese iar şi iar de creaturile care îşi câştigau existenţa căutând prin gunoiul aruncat în râu.

Se zvonea că reprezentanţii oraşului încercaseră să instituie amenzi usturătoare pentru oricine ar fi fost prins aruncând lucruri în râu, însă gunoierii prinseseră de veste şi făcuseră atâta tărăboi încât Regina Râului nu avusese încotro şi respinsese legea atunci când fusese propusă în mod oficial.

Deasupra capetelor, îngerii, vrăjitoarele şi metamorfii înaripaţi zburau, ferindu-se de ceaţa întunecată din Cantonul Oaselor. Ploaia din noaptea precedentă trecuse, lăsând loc unei dimineţi plăcute de primăvară – nici o urmă de luminile pâlpâitoare care uneori alunecau pe sub oglinda râului, vizibile doar după lăsarea întunericului.

Bryce se încruntă la o crustacee – un soi de crab uriaş – care scormonea pe chei, printre cutiile de bere. Ce mai rămăsese de la petrecăreţii de cu seară.

– Ai fost vreodată în oraşul acvatic?

– Nu.

Hunt îşi înfoie aripile, una dintre ele atingându-i umărul.

– Sunt bucuros să rămân la suprafaţă.

Briza adie deasupra lor, rece în ciuda zilei calde.

– Tu?

Bryce îşi frecă mâinile de-a lungul braţelor, de-a lungul gecii vechi din piele moale a Danikăi, încercând să se încălzească.

– N-am fost niciodată invitată.

Majoritatea inşilor nu erau invitaţi. Se ştia că locuitorii râului sunt foarte secretoşi, iar oraşul lor de sub oglinda apei – Curtea Albastră – era

un loc pe care puțini dintre cei care trăiau pe pământ ajungeau să îl vadă. Un singur metrou din sticlă intra și ieșea pe zi, iar cei care călătoreau cu el o făceau doar pe bază de invitație. Și, chiar dacă ar fi avut plămâni puternici ori instrumente de respirat artificial, nimeni nu era suficient de prost încât să înoate până acolo jos. Nu, având în vedere ce bântuia prin acele ape.

Brice zâmbi.

– O fată din neamul Apelor stătea în capătul holului, în căminul în care am locuit și eu în primul an de facultate. Petrecea mai sălbatic ca noi toți la un loc.

Cei din neamul Apelor puteau să se metamorfozeze în corpuri complet umane pentru perioade scurte, dar, dacă rămâneau astfel o perioadă îndelungată, metamorfoza devenea permanentă: solzii li se uscau și se fărâmau ca un praf, branhiile li se micșorau până când dispăreau cu totul. Fetei care stătuse în capătul holului i se oferise o cadă supradimensionată, astfel încât să nu fie nevoită să își întrerupă studiile pentru a se întoarce în Istros o dată pe zi.

Până la sfârșitul primei luni de facultate, ea își transformase camera într-un apartament al petrecerilor. Petreceri la care Bryce și Danika participau cu bucurie, acompaniate de Connor și de Thorne. La sfârșitul anului, întregul lor etaj rămăsese într-atât de distrus, încât fiecare dintre ei se alesese cu câte o amendă usturătoare pentru stricăciuni.

Bryce se asigurase că pune mâna pe scrisoarea de la facultate înainte de a ajunge la părinții ei și plătise totul singură, cu banii pe care îi câștigase vânzând înghețată în foișorul din oraș.

Sabine primise scrisoarea, plătise amenda și o obligase pe Danika să își petreacă toată vara adunând gunoiul din Lunci. *Dacă te porți ca un gunoi, îți poți petrece și timpul printre gunoaie!* îi spusese ea fiicei sale.

Bineînțeles, în toamna următoare, Bryce și Danika se îmbrăcaseră în coșuri de gunoi pentru Echinocțiul de Toamnă.

Apa râului era suficient de clară încât Bryce și Hunt să poată vedea trupul masculin puternic care înota spre ei, cu solzii de un maroniu roșcat ai cozii lungi strălucind în lumină precum cuprul ars. Solzii erau vărgați cu dungi negre, modelul continuând pe spate și pe brațe. Ca și cum ar fi fost un soi de tigru acvatic. Pielea goală de pe umeri și piept era foarte bronzată, trimițând cu gândul la ore întregi petrecute aproape de suprafață, sau la soare, pe stâncile vreunui golfuleț din lungul coastei.

Capul bărbatului străpunse apa, mâinile lui cu gheare dându-şi de pe faţă părul castaniu, care îi atingea linia maxilarului. Îi zâmbi lui Hunt şi zise:

– A trecut ceva timp!

Hunt zâmbi spre bărbatul din neamul Apelor.

– Mă bucur că nu ai fost prea ocupat cu îndatoririle noului tău titlu şmecher şi ai venit să mă saluţi.

Bărbatul îşi flutură mâna expeditiv, iar Hunt o împinse pe Bryce în faţă.

– Bryce, el este Tharion Ketos.

Bryce păşi mai aproape de marginea de beton.

– Un vechi prieten.

Tharion rânji din nou la Hunt.

– Nu-s la fel de bătrân ca tine însă!

Bryce îi zâmbi uşor lui Tharion.

– Mă bucur să te cunosc.

Ochii căprui-deschis ai bărbatului din neamul Apelor sclipiră.

– Plăcerea, Bryce, este doar a mea.

Zeii să-l cruţe! Hunt tuşi.

– Am venit cu treburi oficiale.

Tharion înotă cei câţiva metri care mai rămăseseră până la capătul debarcaderului, dărâmând crustaceul în apa albastră cu o mişcare neatentă din coadă. Îşi rezemă mâinile cu gheare de beton şi apoi îşi ridică cu uşurinţă trupul masiv din apă, branhiile din spatele urechilor închizându-i-se, după ce începu să respire pe nas şi pe gură. Tharion bătu cu palma betonul acum ud de lângă el şi îi făcu cu ochiul lui Bryce.

– Ia un loc, Picioruşe, şi spune-mi ce s-a întâmplat.

Bryce pufăi amuzată.

– Eşti o pacoste.

– De fapt, Pacoste e prenumele meu.

Hunt îşi dădu ochii peste cap. Dar Bryce se aşeză lângă bărbat, aparent fără să-i pese că apa avea să îi ude rochia verde pe care o purta pe sub geaca din piele. Îşi scoase pantofii bej cu toc şi îşi înmuie picioarele în apă, clipocind uşor. În mod obişnuit, Hunt ar fi tras-o de lângă malul râului şi i-ar fi spus că are noroc dacă pierde doar un picior atunci când îşi bagă tălpile în apă. Dar cu Tharion aproape, nici unul dintre locuitorii râului nu ar fi îndrăznit să se apropie.

Tharion o întrebă pe Bryce:

– Eşti în Legiunea 33 sau în Auxiliar?

– În nici una. Lucrez cu Hunt la un caz, în calitate de consultant.

Tharion fluieră.

– Ce crede iubitul tău despre faptul că lucrezi cu faimosul Umbra Mortis?

Hunt se aşeză de cealaltă parte a bărbatului.

– Foarte subtil, Tharion.

Cu toate acestea, pe buzele lui Bryce înflorise un zâmbet. Era aproape geamăn aceluia pe care i-l oferise lui în acea dimineaţă, atunci când îşi băgase capul pe uşă în camera ei, ca să vadă dacă era gata de plecare. Bineînţeles, lui îi alunecaseră ochii imediat spre noptiera din stânga. Şi zâmbetul lui Bryce devenise necruţător, ca şi cum ar fi ştiut la ce se gândeşte.

Chiar nu se uita după jucăriile ei sexuale atunci când deschisese dulapul cu lenjerie, cu o noapte în urmă. Întrezărise însă ceva mov şi sclipitor şi... bine, fie, poate că îi trecuse prin minte... dar trăsese cutia jos înainte să apuce să se gândească bine la ceva. Şi acum că ştia unde sunt, nu putea să nu se uite la noptieră fără să şi-o închipuie acolo, în acel pat, rezemată de perne şi...

Poate că asta îi afectase puţin somnul noaptea trecută.

Tharion se lăsă pe spate, sprijinit pe braţe, arătându-şi abdomenul bine lucrat, şi întrebă inocent:

– Ce-am zis?

Bryce râse, fără să încerce măcar a se preface că nu se delecta cu trupul sculptat al tritonului.

– Nu am iubit. Vrei tu postul?

Tharion rânji.

– Îţi place să înoţi?

Şi cam atât putea Hunt să ducă, cu o singură cană de cafea băută.

– Ştiu că eşti ocupat, Tharion, îi zise printre dinţi, suficient de tăios încât să îl facă să-şi mute atenţia de la Bryce. Aşa că vom fi rapizi.

– Ah, dar nu vă grăbiţi!

Ochii lui Tharion străluceau provocator.

– Regina Râului mi-a dat dimineaţa liberă, aşa că sunt doar al vostru.

– Lucrezi pentru Regina Râului? îl întrebă Bryce.

– Sunt doar un pion neînsemnat la curtea ei, dar da.

Hunt se aplecă în faţă ca să-i surprindă privirea lui Bryce.

– Tharion a fost promovat recent Căpitan al Serviciului de Informaţii. Să nu te laşi păcălită de şarmul şi ireverenţa lui.

– Şarmul şi ireverenţa se întâmplă să fie două dintre trăsăturile mele preferate! zise Bryce, făcând cu ochiul, pentru Tharion de această dată.

Zâmbetul bărbatului din neamul Apelor i se lărgi pe faţă.

– Ai grijă, Bryce! S-ar putea să mă decid că te plac şi să te iau cu mine în Adânc.

Hunt îi aruncă lui Tharion o privire serioasă, în chip de avertizare. Unii bărbaţi din neamul Apelor făcuseră exact asta, cu mult timp în urmă. Duseseră mirese umane la curţile lor de sub apă şi le păstraseră acolo, prinse în bulele uriaşe de aer în care era închise părţi din palatele şi oraşele lor, acestea nemaiputând să se întoarcă la suprafaţă.

Bryce alungă povestea sinistră cu un fluturat de mână.

– Avem câteva întrebări pentru tine, dacă nu te deranjează.

Tharion făcu un semn îmbietor cu palma lui reticulară, cu unghii ascuţite. Aspectul celor din neamul Apelor era foarte variat şi vibrant: aveau diferite colorizaţii, aveau dungi, pete sau erau monocromi; cozile lor aveau solzi lungi, scurţi sau ţepoşi. Magia pe care o aveau era în primul rând legată de elementul în care trăiau, deşi unii dintre ei puteau invoca furtuni. Regina Râului, care era pe jumătate din neamul Apelor, pe jumătate spirit al râului, putea invoca mult mai mult decât o simplă furtună, se zicea. Ar fi putut să şteargă cu totul de pe hartă Lunathion, dacă ar fi fost provocată.

Potrivit legendei, ea era fiica lui Ogenas, născută din măreţul fluviu-care-înconjoară-lumea, şi soră cu Regina Oceanului, conducătoarea retrasă a celor cinci mări din Midgard. Existau cam cincizeci la sută şanse ca Regina Râului să fie cu adevărat zeiţă, se gândea Hunt. Oricum însă, locuitorii oraşului se străduiau din răsputeri să nu o supere. Până şi Micah se străduia să păstreze o relaţie bună şi respectuoasă cu ea.

– Ai observat ceva neobişnuit în ultimul timp? întrebă Hunt.

Coada lui Tharion învolbură leneş apa strălucitoare.

– La ce fel de caz lucraţi? Crimă?

– Da, răspunse Hunt.

Bryce se încordă. Tharion ţăcăni cu ghearele pe asfalt.

– Uciga̧ în serie?

– Răspunde odată la întrebare, măgarule!

Tharion trase cu ochiul la Bryce.

– Dacă vorbeşte şi cu tine aşa, sper că-i dai una unde-l doare mai tare.

– I-ar plăcea ei! murmură Hunt.

– Hunt şi-a învăţat lecţia şi ştie că nu trebuie să mă enerveze, zise Bryce dulce.

Tharion zâmbi viclean.

– *Asta*-i o poveste pe care aş vrea să o aud!

– Da, bineînţeles! bombăni Hunt.

– Are legătură cu faptul că Regina Viperă şi-a strâns oamenii acum ceva timp?

– Da, răspunse Hunt cu grijă.

Ochii lui Tharion se întunecară, amintind de faptul că bărbatul putea fi letal atunci când era în toane rele şi că existau motive întemeiate pentru care creaturile din râu se fereau de conflicte cu cei din neamul Apelor.

– Se întâmplă ceva nasol rău, nu?

– Încercăm să remediem lucrurile.

Tritonul dădu din cap cu seriozitate.

– Lasă-mă un timp, să mai întreb lumea.

– Discret, Tharion. Cu cât sunt mai puţine persoane care ştiu că se petrece ceva, cu atât mai bine.

Tharion alunecă înapoi în apă, deranjându-l din nou pe bietul crab care se căţărase înapoi pe chei. Coada puternică a tritonului îl ancora cu uşurinţă la suprafaţă, în timp ce acesta îi cerceta pe Hunt şi pe Bryce.

– Să îi spun reginei mele să îi adune şi ea pe oamenii noştri?

– Nu coincide tiparului de până acum, dar un avertisment nu ar strica.

– În legătură cu ce să o avertizez?

– În privinţa unui demon antic, kristallos. Un monstru venit direct din Gheena, creat chiar de Devoratorul de Stele însuşi.

Pentru câteva clipe, Tharion nu zise nimic, faţa lui bronzată albindu-se. Apoi:

– La dracu'! exclamă şi îşi trecu degetele prin părul umed. Voi întreba prin împrejurimi! promise el.

Departe, în josul râului, ceva mişcare îi atrase lui Hunt privirea. O barcă neagră plutea spre vălurile de ceaţă din Cantonul Oaselor. Pe Docul Negru, înfipt în ţărmul luminos ca o sabie întunecată, un grup de îndoliaţi, care stăteau în genunchi sub arcadele de cerneală, se ruga ca barca să ducă în siguranţă sicriul din pin, acoperit cu voaluri, peste apă. În jurul ambarcaţiunii din lemn, spinări late, acoperite cu solzi, se vedeau la suprafaţa râului, dându-i târcoale. Aşteptau judecata din urmă – şi prânzul.

Tharion îi urmări privirea.

– Pe cinci bani că se răstoarnă.

– Dezgustător! şuieră Bryce.

Tharion lipăi din coadă, stropindu-i în joacă picioarele lui Bryce.

– N-am să fac pariuri la Plecarea ta, Picioruşe. Promit.

Apoi aruncă câţiva stropi de apă spre Hunt.

– Şi cu toţii ştim că barca ta o să se răstoarne imediat ce se va desprinde de ţărm.

– Amuzant.

Din spatele lor apăru tipăind o vidră, cu o vestuţă galbenă reflectorizantă. Ducea în bot o sticlă cu un mesaj înăuntru, pecetluită cu ceară. Abia dacă privi spre ei înainte de a sări în râu, dispărând cu totul. Bryce îşi muşcă buza, scăpând totuşi un chiţăit ascuţit.

Era greu să le rezişti mesagerilor neînfricaţi şi pufoşi. Chiar şi lui Hunt. Deşi erau animale adevărate şi nu metamorfi, acestea posedau un nivel neaşteptat de ridicat de inteligenţă, datorită magiei vechi care le curgea prin vene. Îşi găsiseră locul în oraş furnizând o metodă de încredere, independentă de tehnologie, prin care puteau comunica locuitorii din cele trei tărâmuri care alcătuiau Oraşul Semilunii: neamul Apelor din râu, Secerătorii din Cantonul Oaselor şi rezidenţii propriu-zişi din Lunathion.

Tharion râse în faţa încântării pure care se citea pe chipul lui Bryce.

– Crezi că şi Secerătorii mor după ele?

– Fac pariu că însuşi Regele din Adâncuri chiţăie atunci când le vede! zise Bryce. În parte datorită lor am vrut să mă mut aici de la bun început.

Hunt ridică din sprânceană.

– Serios?

– Le-am văzut când eram mică şi mi-am zis că sunt cele mai magice lucruri din lume. Bryce radia. Şi încă mai cred asta.

– Având în vedere cu ce te ocupi, asta zice ceva.

Tharion îşi plecă fruntea spre ei.

– Şi cu ce te ocupi mai precis?

– Antichităţi! zise Bryce. Dacă dai vreodată de ceva interesant în străfunduri, să-mi dai de ştire.

– Îţi voi trimite imediat o vidră!

Hunt se ridică în picioare şi îi oferi mâna lui Bryce.

– Ţine-ne la curent.

Tharion îi răspunse cu un salut necuviincios.

– Ne vedem când ne-ntâlnim!

I se umflară branhiile şi se scufundă sub oglinda apei. Bryce şi Hunt îl urmăriră înotând spre inima adâncă a râului, urmând aceeaşi cale ca vidra, apoi se scufundă mai adânc, şi mai adânc… spre acele lumini pâlpâitoare din străfunduri.

– E fermecător! murmură Bryce.

Hunt o ajută să se ridice în picioare. Mâna lui îi întârzie pe braţ, căldura acesteia arzând-o, chiar şi prin pielea jachetei.

– Stai să-l vezi în formă umană! Provoacă scandaluri.

Bryce râse.

– Cum v-aţi cunoscut?

– Anul trecut a avut loc un şir de crime printre cei din neamul Apelor.

Ochii lui Bryce se întunecară. Îşi aducea aminte. Apăruseră peste tot la ştiri.

– Sora mai mică a lui Tharion a fost una dintre victime. Era un caz destul de important, aşa că Micah m-a delegat să îi ajut. Eu şi Tharion am lucrat împreună la caz în cele câteva săptămâni cât a durat investigaţia.

Micah îi ştersese la schimb trei datorii.

Bryce se strâmbă.

– Voi doi aţi prins criminalul? Nu au anunţat asta la ştiri. Au spus doar că a fost reţinut. Nimic mai mult – nici măcar despre cine era vorba.

Hunt îi dădu drumul.

– Da, noi l-am prins. A fost un metamorf panteră. I l-am dat pe mână lui Tharion.

– Bănuiesc că pantera nu a ajuns până jos, la Curtea Albastră.

Hunt privi spre întinderea strălucitoare de apă.

– Nu, nu a ajuns.

– Bryce se poartă frumos cu tine, Athie?

De la locul ei, din faţa biroului de la galerie, Bryce mormăi:

– Ah, te rog…

Şi continuă să inspecteze documentele pe care Jesiba i le trimisese.

Hunt, răsturnat în scaunul din faţa biroului ei, portretul viu al aroganţei angelice, îndrăzni să o întrebe pe silfa de foc care dădea târcoale pe lângă uşa deschisă din fier:

– Ce-ai face dacă ţi-aş zice că nu, Lehabah?

Lehabah pluti până în dreptul arcadei, neîndrăznind să intre în expoziţie. Nu îndrăzni, pentru că era foarte posibil ca Jesiba să o vadă.

– I-aş arde prânzul timp de o lună.

Hunt râse, sunetul pătrunzând-o pe Bryce până la oase. Fără să se poată abţine, zâmbi.

Atunci se auzi o bufnitură greoaie, care reverberă chiar şi la nivelul de deasupra bibliotecii, şi Lehabah zbură în josul scărilor, şuierând:

– *Carte rea!*

Bryce privi spre Hunt, care cerceta pozele cu demonul, primite în urmă cu câteva nopţi. Părul îi cădea pe frunte, şuviţele îndoliate lucind ca mătasea neagră. Degetele lui Bryce se strânseră în jurul tastaturii.

Hunt îşi ridică privirea.

– Avem nevoie de mai multe dovezi care să o incrimineze pe Sabine. Faptul că a schimbat înregistrarea din noaptea furtului este suspicios, şi ceea ce a spus în camera de observaţie în acea noapte este la fel de suspicios, dar asta nu o transformă automat într-o criminală. Nu pot să îi vorbesc lui Micah fără a avea dovezi palpabile.

Bryce îşi frecă gâtul.

– Nici Ruhn nu are vreo pistă ca să putem atrage demonul.

Se lăsă liniştea. Hunt îşi trecu picior peste picior şi îşi întinse mâna spre jacheta Danikăi, pe care Bryce o aruncase pe scaunul de lângă el, prea leneşă ca să o agaţe în cuier.

– Am văzut-o pe Danika purtând jacheta asta în poza din camera ta de oaspeţi. De ce ai păstrat-o?

Bryce respiră adânc, recunoscătoare că Hunt schimbase subiectul.

– Danika obişnuia să îşi depoziteze lucrurile în dulapul de acolo, în loc să se obosească să le ducă înapoi la apartament sau la Bârlog. Îşi dosise geaca aici în ziua în care…

Răsuflă şi aruncă o privire spre baia din spate, acolo unde Danika se schimbase, cu doar câteva ore înainte să moară.

– Nu am vrut să o ia Sabine. Ar fi citit ce scrie pe spate şi ar fi aruncat-o la gunoi.

Hunt ridică jacheta şi citi:

– „Prin dragoste, totul este posibil".

Bryce dădu din cap.

– Şi tatuajul pe care-l am pe spate spune acelaşi lucru. Bine, cu nişte litere fandosite pe care Danika le-a căutat on-line, dar... Danika avea ceva cu fraza asta. E tot ce i-a spus Oracolul, se pare. Ceea ce nu are nici un

sens, pentru că Danika a fost una dintre cel mai puţin siropoase persoane din câte am cunoscut, dar...

Bryce se juca întruna cu amuleta pe care o purta în jurul gâtului, trăgând-o uşor în lungul lănţişorului.

– Ceva a rezonat cu ea. Aşa că, după ce a murit, am păstrat eu jacheta. Şi am început să o port.

Hunt aşează jacheta cu grijă, înapoi pe scaun.

– Înţeleg... implicaţiile personale.

Părea că nu are de gând să spună mai mult, însă apoi continuă:

– Mai ştii şapca aia de sunball de care ai râs?

– Nu am râs de ea. Pur şi simplu, *tu* nu pari genul de bărbat care să poarte aşa ceva.

– Şapca aia a fost primul lucru pe care mi l-am cumpărat când am ajuns aici. Cu primii bani pe care i-am primit de la Micah.

Hunt zâmbi.

– Am văzut-o într-un magazin sportiv şi mi s-a părut atât de comună. Nici nu ai idee cât de diferit este Lunathion faţă de Oraşul Etern. Faţă de orice loc din Pangera. Şi şapca aia pur şi simplu...

– Te-a făcut să uiţi de asta?

– Mda. Îmi părea un nou început. Un pas spre o existenţă mai normală. Bine, pe cât de normală poate fi existenţa unei persoane ca mine.

Bryce se străduia să nu privească spre încheietura lui.

– Deci tu ai şapca şi eu o am pe Jeleu Jubileu.

Zâmbetul lui Hunt lumină galeria întunecată.

– Sunt surprins că nu ai un tatuaj cu Jeleu Jubileu pe undeva.

Ochii îi alunecară peste trupul ei, întârziind asupra rochiei verzi, scurte şi strâmte. Lui Bryce i se lichefiară oasele.

– Cine zice că n-am un tatuaj cu ea, undeva unde tu nu poţi să vezi, Athalar?

Îl privi cum inventariază în gând tot ceea ce *deja* văzuse. De când se mutase Hunt cu ea, renunţase să mai facă parada modei prin apartament în lenjerie intimă în timp ce se îmbrăca, însă ştia că el o văzuse deja prin fereastră în zilele de dinainte. Ştia că Hunt îşi dăduse seama că rămăsese un număr limitat de locuri foarte intime în care s-ar fi putut ascunde tatuajul.

Ar fi putut să jure că vocea îi coborâse o octavă sau două atunci când o întrebă:

– Şi ai?

Dacă ar fi fost oricare alt bărbat i-ar fi zis: *De ce nu vii încoace să afli?*

Dacă ar fi fost oricare alt bărbat, ar fi fost deja de cealaltă parte a biroului, căţărată în poala lui. Desfăcându-i cureaua. Călărindu-l apoi, până când n-ar mai fi rămas din ei decât suspine sacadate şi…

Se forţă să se întoarcă la hârţoage.

– Există câţiva bărbaţi care ţi-ar putea răspunde la întrebare, în caz că eşti curios.

N-avea idee cum reuşea să-şi păstreze vocea calmă.

Tăcerea lui Hunt era palpabilă. Bryce nu îndrăzni să se uite pe deasupra ecranului de la computer. Ochii lui rămăseseră însă aţintiţi asupra ei. O ardeau ca o flacără. Îi bubuia inima în piept. Periculos, stupid, necugetat…

El respiră adânc, încordat. Scaunul pe care stătea scârţâi, aripile îi foşniră. Tot nu îndrăznea să se uite. Adevărul era că nu ştia ce avea să facă dacă s-ar fi uitat.

Dar apoi Hunt zise, cu voce gravă:

– Trebuie să ne concentrăm asupra lui Sabine.

Parcă îi aruncase cineva o găleată cu apă rece în cap la auzul numelui ei. Bun. Da. Desigur. Pentru că nu era cu putinţă să se cupleze cu Umbra Mortis. Lista de motive se deschidea cu faptul că el plângea încă după o dragoste pierdută şi se încheia cu acela că era proprietatea unui ditamai Guvernatorul. Şi, între, existau un milion de alte obstacole.

Încă nu putea să se uite la el, când Hunt întrebă:

– Ai vreo idee cum am putea afla mai multe informaţii despre ea? Să ne facem măcar o idee care este starea ei de spirit în prezent?

Pentru că trebuia să facă ceva cu mâinile, cu trupul ei prea încins, Bryce scoase la imprimantă documentele pe care i le trimisese Jesiba, după care le dată şi le semnă.

– Nu putem să o aducem la un interogatoriu pe Sabine fără a-i arăta astfel că avem bănuieli în privinţa ei! zise Bryce, privindu-l în sfârşit pe Hunt.

Avea obrajii îmbujoraţi şi ochii… Solas, ochii lui negri luceau, fixaţi asupra feţei ei. De parcă s-ar fi gândit să o atingă. Să îi simtă gustul.

– Bine.

Avea vocea aspră. Îşi trecu mâna prin păr. Ochii i se îmblânziră, focul întunecat din ei domolindu-se. Slavă zeilor!

Lui Bryce îi veni brusc o idee. Simţea un gol în stomac din cauza fricii, însă zise cu voce strangulată:

– Aşa că eu cred că ar trebui să mergem cu întrebările la Sabine.

Capitolul 43

Bârlogul lupilor din Codrul Lunii se întindea pe aproape un kilometru: o vilă uriaşă construită în jurul unei păduri sălbatice, despre care legendele spuneau că ar fi crescut acolo dinaintea stabilirii cuiva pe acele pământuri. Prin porţile de fier prinse în stâlpii impozanţi de marmură, Bryce putea întrezări parcul privat. Razele matinale ale soarelui împingeau florile somnoroase să se deschidă pentru acea zi. Puii de lup se jucau împreună, se hârjoneau, alergau după propriile cozi, supravegheaţi de lupi cenuşii bătrâni, tăcuţi, care lăsaseră demult în urmă zilele brutale din Aux.

Bryce simţi o durere în stomac, suficient de ascuţită încât să o facă să fie recunoscătoare că renunţase la micul dejun. Abia închisese un ochi noaptea trecută, gândindu-se şi răzgândindu-se în privinţa planului lor. Hunt se oferise să o facă el, dar ea refuzase. Ea trebuia să vină acolo – să facă pasul. Pentru Danika.

Îmbrăcat în costumul lui obişnuit de bătălie, Hunt aştepta la câţiva paşi depărtare, tăcut, aşa cum fusese tot drumul până acolo. De parcă ar fi ştiut că Bryce abia îşi putea controla picioarele ca să nu tremure. Îşi dorea să fi purtat tenişi. Unghiul înclinat al pantofilor cu toc îi iritase rana de la şold. Bryce strânse din dinţi de durere acolo, în faţa Bârlogului.

Hunt îşi ţinea ochii întunecaţi aţintiţi asupra celor patru santinele de la porţi.

Trei femei şi un bărbat. Toţi în formă umană, toţi îmbrăcaţi în negru, cu toţii înarmaţi cu pistoale şi cu săbiile în teacă. Gâturile le erau împodobite cu tatuaje care înfăţişau un trandafir de onix cu trei semne de gheare zgâriindu-i petalele. Asta îi însemna ca fiind membri în Haita Trandafirului Negru.

Bryce simţi un junghi în stomac la vederea tecilor care se ridicau pe deasupra umerilor lor acoperiţi de armură. Dădu la o parte însă

amintirea unei cozi împletite, blond-argintie cu şuviţe mov şi roz, care se încurca mereu în teaca unei spade antice, nepreţuite.

Deşi tineri, cei din Haita Diavolilor fuseseră priviţi cu reverenţă, fuseseră cei mai talentaţi lupi ai generaţiei lor. Conduşi de cea mai puternică Alfa care păşise vreodată în Midgard.

Haita Trandafirului Negru nu era nici pe departe ce fuseseră ei. Nici pe departe.

Ochii li se aprinseră cu o încântare de prădători atunci când o văzură pe Bryce. Ei i se uscară buzele. Şi gura cu totul, atunci când un al cincilea lup îşi făcu apariţia din vestibulul de sticlă dedicat supravegherii, aflat în partea stângă a porţii.

Părul negru al lupului Alfa era împletit într-o coadă strânsă, care-i accentua trăsăturile ascuţite ale feţei. Aceasta le surâse dispreţuitor lui Bryce şi lui Hunt. Mâna lui Athalar alunecă uşor spre pumnalul pe care şi-l ţinea prins la coapsă.

Bryce spuse, pe cât de degajat fu în stare:

– Bună, Amelie.

Amelie Ravenscroft îşi arătă dinţii.

– Ce dracu' vreţi?

Hunt îşi arătă şi el colţii imediat.

– Am venit să vorbim cu Primul.

Îşi scoase insigna de la Legiune, aurul ei strălucind în soare.

– În numele Guvernatorului.

Amelie îşi întoarse ochii aurii spre Hunt şi haloul lui, spre mâna lui care ţinea pumnalul şi spre tatuajul *SPQM*, despre care ştia cu siguranţă că se află pe cealaltă parte a încheieturii lui. Rânji.

– Ei, cel puţin ţi-ai ales o companie interesantă, Quinlan. Danika ar fi aprobat. Hel, poate că l-aţi fi împărţit chiar.

Amelie se rezemă de colţul vestibulului.

– Obişnuiaţi să faceţi asta, nu? Am auzit povestea cu voi şi cei doi daemonaki. Clasică.

Bryce îi zâmbi afabil.

– Au fost trei daemonaki, de fapt.

– Târfă proastă! mârâi Amelie.

– Ai grijă! i-o tăie Hunt.

Membrii Haitei lui Amelie se strânseră în spatele ei, cu ochii la Hunt, fără să se apropie însă. Avantajul de a umbla cu Umbra Mortis!

Amelie râse. Un râs plin de ură. Nu doar pentru ea, îşi dădu seama Bryce. Dar şi pentru înger. Casa Pământului şi a Sângelui şi Casa Cerului şi a Aerului erau rivale într-o zi bună şi duşmane într-o zi rea.

– Sau ce? O să-ţi foloseşti fulgerul împotriva mea? îi aruncă Amelie lui Hunt. Dacă vei face asta, ai să te vâri în rahat atât de adânc încât *stăpânul* tău te va îngropa de viu în el.

Aruncă un mic zâmbet spre tatuajul de pe fruntea lui.

Hunt înlemni. Dar, oricât de interesant ar fi fost să-l vadă în sfârşit pe Hunt Athalar cum ucide, veniseră acolo cu un scop. Aşa că Bryce îi zise conducătoarei haitei:

– Eşti o încântare, Amelie Ravenscroft. Anunţă-ţi şefa că am venit să îl vedem pe Prim.

Îşi ridică sprâncenele ca să puncteze desconsiderarea care ştia că o va face pe Alfa să vadă roşu în faţa ochilor.

– Închide-ţi gura aia! se răsti Amelie. Înainte să îţi smulg limba!

Un bărbat cu părul şaten, care stătea în spatele lui Amelie, o zeflemisi:

– De ce nu te duci mai bine să fuţi pe cineva în vreo baie, Quinlan?

Bryce ignoră fiecare cuvânt. Însă Hunt dădu drumul unui râs crud, care promitea oase rupte.

– Ţi-am zis să ai grijă.

– Dă-i drumul, îngerule! mârâi Amelie. Să vedem de ce eşti în stare.

Bryce abia îşi putea controla panica şi groaza care o încolţeau. Însă Hunt răspunse calm:

– Sunt şase pui care se joacă în faţa acestei porţi. Chiar vrei să îi expui genului de confruntare pe care am avea-o noi, Amelie?

Bryce clipi. Hunt nu se întoarse spre ea, ci continuă să i se adreseze lui Amelie:

– N-am de gând să te bat măr în faţa unor copii. Aşa că, fie ne laşi să intrăm, fie ne întoarcem cu un mandat.

Nu clipi nici o secundă.

– Nu cred că Sabine Fendyr ar fi prea încântată de cea de-a doua opţiune.

Amelie îl privi la rândul ei în ochi, chiar dacă ceilalţi se încordaseră. Aroganţa ei semeaţă o făcuse pe Sabine să o propună ca Alfa pentru Haita Trandafirului Negru, în defavoarea lui Ithan Holstrom, care îi devenise Secund. Sabine îşi dorise pe cineva care să îi semene, chiar dacă Ithan avea un rang mai mare de putere. Şi poate voise şi un lup mai puţin Alfa, în aşa fel încât să îi controleze de fapt tot ea.

Bryce aşteptă ca Amelie să se prindă că Hunt blufează în privinţa mandatului. Aşteptă o remarcă usturătoare sau nişte colţi. Însă Amelie îşi scoase staţia prinsă de curea şi transmise:

– Primul are vizitatori. Vino să îi iei! Mai demult obişnuia să intre cu uşurinţă pe porţile din spatele brunetei şi să îşi petreacă ore întregi jucându-se cu puii prin iarba şi copacii dimprejur, ori de câte ori Danika trebuia să facă pe dădaca.

Alungă amintirea a ceea ce fusese înainte. Sentimentul pe care îl avea privind-o pe Danika jucându-se cu căţelandrii pufoşi sau cu copiii care chiţăiau, cu toţii venerând pământul de sub tălpile ei. Viitoarea lor conducătoare, viitoarea lor protectoare, cea care avea să îi ducă pe lupi pe noi culmi ale gloriei.

Lui Bryce i se strânse dureros inima-n piept. Atunci Hunt se uită spre ea, cu sprâncenele ridicate. Nu putea să facă asta. Nu putea sta acolo. Nu putea intra în acel loc.

Amelie zâmbi, de parcă şi-ar fi dat seama de asta. De parcă i-ar fi mirosit groaza şi durerea. Şi faptul că trebuia să o vadă pe nenorocita aceea acolo unde odată stătuse Danika…

Bryce vedea roşu în faţa ochilor.

– Mă bucur că rata criminalităţii a scăzut într-atât, Amelie, încât tot ce ai de făcut este să faci pe paznicul la poartă.

Amelie zâmbi uşor. De cealaltă parte a porţii se auziră paşi, însă Bryce nu îndrăzni să se uite. Nu în timp ce Amelie îi spunea:

– Ştii, uneori cred că ar trebui să îţi mulţumesc – am auzit că, dacă Danika nu ar fi fost distrasă de mesajele pe care ţi le trimitea, în legătură cu rahaturile tale de beţivancă, ar fi putut să anticipeze atacul. Şi atunci, nu m-aş mai fi aflat unde mă aflu acum, nu-i aşa?

Bryce îşi înfipse unghiile în carne. Însă vocea ei, mulţumită zeilor, sună calm:

– Danika a fost un lup de o sută de ori mai bun decât tine. *Oriunde* te-ai afla *tu* acum, n-ai să ajungi niciodată acolo unde a fost *ea*.

Amelie păli de furie. Nasul i se încreţise şi buzele i se ridicaseră, expunându-i caninii care se alungeau…

– Amelie! mârâi o voce de bărbat din umbrele arcadei de la poartă.

Ah, zeilor. Bryce îşi strânse degetele în pumni ca să le împiedice tremuratul în timp ce se întorcea spre tânărul lup. Privirea lui Ithan Holstrom trecu de la ea la Amelie. Secundul se apropie de Alfa lui.

– Nu merită.

Cuvintele nerostite îi ardeau în privire. *Bryce nu merită*.

Amelie chicoti şi se întoarse spre vestibul. O fată mai scundă, cu părul castaniu, o urmă. Era Omega haitei, dacă îşi amintea bine.

Amelie îi aruncă lui Bryce peste umăr:

– Întoarce-te în tomberonul din care te-ai târât afară! Apoi închise uşa, lăsând-o pe Bryce în faţa fratelui mai mic al lui Connor.

Pe chipul lui Ithan nu se citea nici urmă de bunătate. Părul lui şaten-auriu era mai lung decât atunci când îl văzuse ultima oară, însă pe atunci era doar un student care juca sunball în echipa UOS.

Bărbatul înalt, plin de muşchi din faţa lor făcuse Saltul. Călcase pe urmele fratelui său şi se alăturase haitei care o înlocuise pe cea a lui Connor. Atingerea catifelată a aripii lui Hunt o îndemnă pe Bryce să păşească. Fiecare pas pe care îl făcea spre lup îi tăia respiraţia.

– Ithan! reuşi să îngăimeze.

Fratele mai tânăr al lui Connor nu spuse nici un cuvânt şi se întoarse spre stâlpii care flancau poteca. Bryce simţea că avea să vomite. Peste tot: peste plăcile de calcar, peste coloanele albe, peste uşile de sticlă care se deschiseră spre parcul din mijlocul vilei.

Nu ar fi trebuit să îl lase pe Athalar să vină. Ar fi trebuit să îl oblige să stea pe acoperiş, de unde nu putea să fie martor la criza spectaculoasă în pragul căreia se afla.

Ithan Holstrom nu se grăbea. Tricoul gri era întins bine pe spatele-i lat, musculos. Era un puşti de douăzeci de ani mândru şi cu tupeu atunci când murise Connor. Avea specializarea în istorie, la fel ca Danika, şi era steaua echipei de sunball a UOS. Se zvonea că avea să treacă la profesionişti de îndată ce fratele lui i-ar fi dat aprobarea. Ar fi putut să treacă în liga profesionistă imediat după liceu, însă Connor, care îl crescuse pe Ithan de când părinţii lor muriseră cu cinci ani în urmă, insistase că diploma era pe primul loc, iar sportul pe al doilea. Ithan, care îl idolatriza pe Connor, ascultase, deşi Bronson se rugase de fratele mai mare să îl lase pe copil să joace profesionist.

Umbra lui Connor, îl tachinau ei pe Ithan.

Crescuse de atunci. Începuse să îi semene cu adevărat fratelui său mai mare. Până şi nuanţa părului şaten auriu o săgeta pe Bryce în inimă.

Sunt nebun după tine. Nu vreau pe nimeni altcineva. Nu mai vreau pe nimeni de ceva timp.

Nu putea să respire. Nu putea să şteargă acele cuvinte, să nu le mai audă. Simţea golul uriaş sfâşiat în ţesătura timpului şi a spaţiului, acolo unde Connor ar fi trebuit să fie, într-o lume în care nimic rău nu s-ar fi întâmplat…

Ithan se opri în faţa altor uşi de sticlă. Deschise una, muşchii braţului său lung umflându-se în timp ce le-o ţinea deschisă.

Hunt intră primul, fără îndoială scanând locul într-o secundă. Bryce reuşi să îşi ridice privirea spre Ithan atunci când trecu pe lângă el. Dinţii lui albi străluciră, dezgoliţi, spre ea.

Dus era băiatul încrezut pe care ea îl tachina; dus băiatul care încercase tehnici de flirtat cu ea ca să le poată folosi apoi ca să o cucerească pe Nathalie (fata râsese atunci când Ithan o invitase în oraş, spunându-i să mai aştepte câţiva ani); dus pentru totdeauna băiatul care o întreba fără încetare când avea să fie în sfârşit iubita fratelui său şi care nu accepta *niciodată* drept răspuns.

Un prădător aspru îi luase locul. Unul care nu uitase cu siguranţă mesajele, devenite publice, pe care ea le trimisese şi pe care le primise în acea noapte îngrozitoare. Nu uitase că ea făcea sex cu un oarecare în baia clubului în timp ce Connor – Connor care doar ce îşi dezgolise sufletul în faţa ei – era măcelărit.

Ithan zâmbi, de parcă i-ar fi savurat ruşinea.

Renunţase la universitate imediat după moartea lui Connor. Renunţase la sunball. Ştia asta doar pentru că prinsese un meci la televizor, într-o noapte, la două luni după tragedie, iar comentatorii încă discutau despre asta. Nimeni – nici antrenorii lui, nici prietenii, nici tovarăşii de haită – nu îl putuse convinge să se reapuce. Renunţase la sport fără nici un regret, se părea.

Bryce nu îl mai văzuse dinainte de crime. Ultima ei fotografie cu Ithan era cea pe care Danika o făcuse la meci, cu el pe teren. Cea în faţa căreia se chinuise ore în şir, în timp ce se pregătea sufleteşte pentru ce avea să aducă revărsatul zorilor.

Înainte de aceea, însă, fuseseră făcute sute de fotografii cu ei doi împreună. Le păstra încă în telefon, ca pe un coş plin cu şerpi, care aşteptau să o muşte doar dacă îndrăznea să ridice capacul.

Zâmbetul crud al lui Ithan nu pieri nici o clipă cât închise uşa în urma lor.

– Primul trage un pui de somn. Sabine vă va primi.

Bryce îi aruncă o privire lui Hunt, care dădu uşor din cap spre ea. Lucrurile mergeau exact aşa cum le plănuiseră.

Bryce simţea fiecare suflare a lui Ithan în spatele lor, în timp ce mergeau spre scările care, Bryce ştia, aveau să îi ducă un etaj mai sus, spre biroul lui Sabine. Şi Hunt părea să îl simtă pe Ithan, aşa că lăsă fulgerele să i se încolăcească până la încheieturi, ceea ce îl făcu pe tânărul lup să se îndepărteze puţin.

Cel puţin alfa-măgarii erau şi ei buni la ceva.

Ithan nu plecă. Nu, părea că avea să le fie gardian şi călău tăcut pe durata întregii lor vizite mizerabile.

Bryce cunoştea fiecare pas spre biroul lui Sabine de la etajul al doilea, însă Ithan îi conducea oricum: pe scările de marmură, pline de atât de multe zgârieturi şi ciobituri încât nimeni nu se mai deranja să le repare; în lungul holului cu tavan înalt, ale cărui ferestre dădeau spre strada aglomerată de jos; şi, în cele din urmă, în faţa uşii vechi din lemn. Danika crescuse acolo – şi se mutase de îndată ce intrase la Universitatea din Oraşul Semilunii. După absolvire, obişnuia să stea acolo doar pe durata evenimentelor oficiale ale lupilor şi de sărbători.

Ithan păşea domol. De parcă i-ar fi simţit nefericirea lui Bryce şi ar fi încercat să o facă să sufere cât mai mult.

Bryce se gândi că probabil o merita. Ştia că o merita.

Încercă să înlăture amintirea care îi fulgeră în minte. Cele douăzeci şi unu de apeluri de la Ithan pe care le ignorase, toate din primele zile de după asasinat. Şi vreo şase mesaje audio.

Primele fuseseră pline de lacrimi şi panică, lăsate în primele ore. *Este adevărat, Bryce? Sunt morţi cu toţii?*

Apoi mesajele deveniseră îngrijorate:

Unde eşti? Eşti bine? Am sunat la principalele spitale şi nu apari pe nicăieri. Nimeni nu îmi spune nimic. Te rog, sună-mă.

Şi apoi, la sfârşit, acel ultim mesaj de audio de la Ithan, rece ca gheaţa.

Inspectorii de la Legiune mi-au arătat toate mesajele. Connor ţi-a spus practic că te iubeşte şi tu ai fost în cele din urmă de acord să te întâlneşti cu el, după care ai făcut sex cu un străin în baia de la Corbul? În timp ce el murea*? Îţi baţi joc de mine?! Să nu vii mâine la Plecarea în Larg. Nu eşti bine-venită acolo.*

Nu îi răspunsese niciodată la mesaje, nu îl căutase niciodată. Nu putuse să îndure gândul de a sta faţă în faţă cu el. De a vedea durerea de pe chipul lui. Loialitatea era cea mai de preţ calitate a lupilor. În ochii lor, relaţia ei cu Connor fusese un dat inevitabil. Erau ca şi parteneri. Era doar o problemă de timp. Cuplările ei de dinainte nu contaseră, şi nici ale lui, pentru că nu fusese făcută încă o declaraţie.

Asta până când el o invitase în oraş. Şi ea acceptase. Făcuse primul pas pe acel drum.

În ochii lupilor, ea era a lui Connor şi Connor era al ei.

Să-mi dai un mesaj când ajungi acasă, ca să ştiu că eşti în siguranţă.

Pieptul o apăsa din ce în ce mai tare, pereţii se strângeau în jurul ei, o astupau…

Se forţă să respire adânc. Să inspire până când simţi că o dor coastele. Şi apoi să expire, dând totul afară, afară, afară... până când scoase din ea panica teribilă care îi paraliza tot trupul ca un acid.

Bryce nu era lup. Ea nu urma regulile lor pentru curtat. Şi se purtase prosteşte şi fusese speriată de ce avea să însemne că fusese de acord cu acea întâlnire, iar Danikăi în mod cert nu îi păsa dacă Bryce se cupla cu cineva doar pentru o noapte, dar… Bryce nu avusese niciodată curajul să îi explice toate astea lui Ithan după ce îi văzuse şi auzise mesajele.

Le păstrase pe toate. Le asculta de fiecare dată când avea una dintre recidivele ei, aproape de moarte, erau o parte esenţială a rutinei ei. Care culmina, desigur, cu ultimul mesaj al Danikăi, plin de veselie inocentă.

Ithan ciocăni la uşa lui Sabine şi apoi o dădu de perete, descoperind un birou alb, însorit, ale cărui ferestre dădeau spre verdeaţa din parcul Bârlogului. Sabine stătea la biroul ei. Părul ca mătasea porumbului îi strălucea aproape în lumină.

– Ai ceva tupeu să vii aici.

În timp ce privea faţa palidă, mâinile subţiri cu degetele împreunate deasupra biroului din stejar, umerii înguşti care îi ascundeau puterea, lui Bryce i se uscă gura şi cuvintele îi murirră pe buze. Danika fusese o flacără neîmblânzită; mama ei era un bloc de gheaţă. Şi dacă Sabine o ucisese, dacă Sabine făcuse asta...

În interiorul lui Bryce se iscă o furtună.

Hunt o simţise probabil, o mirosise, pentru că păşi lângă ea, în timp ce Ithan întârzia în hol, şi zise:

– Am vrut să îl vedem pe Prim.

În ochii lui Sabine scânteia iritarea.

– În legătură cu…?

– În legătură cu moartea fiicei tale.

– Stai dracului departe de afacerile noastre! se răsti Sabine, făcând să tremure paharul de pe masa ei.

Pe Bryce o ardea gâtul. Încercă să se concentreze şi să nu ţipe sau să se arunce asupra femeii. Aripa lui Hunt îi atinse uşor spatele. Un gest întâmplător pentru oricine i-ar fi privit, însă pe ea acea căldură şi delicateţe o centrară. Danika. Pentru Danika avea să facă asta.

Ochii lui Sabine ardeau.

– Unde dracu' e sabia mea?

Bryce refuză să răspundă, refuză să îi arunce în faţă că sabia fusese şi avea să fie întotdeauna a Danikăi, şi zise:

– Avem informaţii din interior, care ne arată că Danika a fost staţionată la Templul Lunei în noaptea în care Cornul a fost furat. Vrem ca Primul să ne confirme.

Bryce îşi păstră ochii în pământ, în aparenţă dominată, terifiată şi ruşinată, şi o lăsă pe Sabine să îşi sape singură groapa.

Sabine întrebă autoritar:

– Ce dracu' are asta a face cu moartea ei?

Hunt răspunse calm:

– Încercăm să punem cap la cap ultimele mişcări ale Danikăi, înainte ca demonul kristallos să o ucidă. Vrem să aflăm cu cine s-ar fi putut întâlni, ce-ar fi putut să vadă sau să facă.

Aruncaseră încă o momeală: ca să îi vadă reacţia atunci când aude rasa demonului, având în vedere că nu fusese încă făcută publică. Sabine nici măcar nu clipi. De parcă ar fi ştiut deja – poate pentru că ea era cea care îl invocase de la bun început. Deşi, se gândi Bryce, era posibil să nu îi pese, pur şi simplu. Sabine şuieră.

– Danika nu a fost la templu în acea noapte. Ea nu a avut nimic de-a face cu furtul Cornului.

Bryce încercă să nu îşi închidă ochii în faţa minciunii care confirma totul. Din degetele lui Sabine ieşiră gheare, care i se înfipseră în birou.

– Cine ţi-a spus că Danika a fost la templu?

– Nimeni! minţi Bryce. Mi s-a părut că am auzit-o menţionând că…

– Ţi s-a *părut*? mârâi Sabine, ridicându-şi vocea ca să o intimideze pe Bryce. E greu să-ţi aduci aminte, nu-i aşa? Având în vedere că erai beată, drogată şi făceai sex cu străini.

– Ai dreptate! zise Bryce, întâmpinând mârâitul lui Hunt. A fost o greşeală.

Nu-i dădu lui Hunt ocazia de a obiecta şi se întoarse pe călcâie, gata să plece. Avea nevoie de aer. Cum reuşise să îşi ţină spatele drept şi stomacul la locul lui, n-avea nici o idee.

Abia dacă-l auzi pe Hunt, care o ajunsese din urmă. Nu putu să îl privească pe Ithan, pe care îl găsi în hol, aşteptând rezemat de un perete.

Înapoi pe scări. Nu îndrăzni să-i privească pe lupii pe lângă care trecea. Ştia că Ithan se ţine după ea, dar nu îi păsa, nu îi păsa...

– Quinlan.

Vocea lui Hunt răsună în holul de marmură. Apucă să mai coboare o treaptă, apoi îngerul repetă:

– *Quinlan*.

Tonul îi era destul de ascuţit încât o făcu să se oprească. Să se uite peste umăr. Ochii lui Hunt îi cercetară chipul – în ei se citea grija, nu triumful, pentru că descoperiseră minciuna lui Sabine. Însă între ei, pe trepte, stătea Ithan, cu privirea dură, ca de piatră.

– Spune-mi despre ce este vorba.

– E strict secret, măgarule, mormăi Hunt.

Râsul lui Ithan cutremură scara.

– A reînceput.

Bryce vorbise încet, conştientă că sunt camere de filmat în jur şi că Micah ordonase ca totul să rămână secret. Vocea îi era răguşită.

– Încercăm să aflăm de ce şi cine este responsabil. Au avut loc trei crime până acum. În aceeaşi manieră. Ai grijă – avertizează-ţi haita să aibă grijă.

Faţa lui Ithan rămase impenetrabilă. Acesta fusese unul dintre punctele lui forte ca jucător de sunball: abilitatea de a nu-şi trăda următoarea mişcare în faţa oponenţilor. Fusese strălucit şi al dracului de mândru, da, însă aroganţa aceea fusese câştigată în urma a ore întregi de antrenament şi disciplină brutală.

Faţa lui Ithan rămase rece.

– Vă anunţ dacă aud ceva.

– Ai nevoie de numerele noastre de telefon?

Ithan strânse din buze.

– Îl am pe al ei.

Se luptă să-şi ridice privirea spre el, mai ales când întrebă:

– De data asta te vei deranja să-mi răspunzi?

Bryce se întoarse pe călcâie şi coborî în grabă scările, până în antreu, unde se afla Primul lupilor. Vorbea cu recepţionista, sprijinit în bastonul lui din lemn de brad roşu. Bryce se opri brusc în faţa lui şi bunicul Danikăi îşi ridică faţa veştejită spre ea.

Ochii lui căprui, calzi – erau ochii Danikăi – o priveau atent.

Bătrânul zâmbi trist, blând. Era mai rău decât orice rânjet sau mârâit. Bryce apucă să-şi plece capul înainte de a ţâşni afară pe uşile de sticlă. Reuşi să ajungă la porţi fără să se mai întâlnească cu nimeni altcineva. Aproape ajunsese în stradă când Ithan o prinse din urmă. Hunt era cu un pas în spatele lui. Ithan îi spuse:

– Nu l-ai meritat.

Ar fi preferat să își scoată pumnalul pe care știa că îl are ascuns în gheată și să i-l înfigă în piept.

– Știu! răspunse răgușit.

Puii se jucau încă prin iarba înaltă, legau prietenii.

Ithan arătă cu capul spre al doilea etaj, unde se afla biroul lui Sabine, care dădea spre parc.

– Ai făcut niște alegeri al dracului de proaste, Bryce, dar n-am crezut niciodată că ești proastă. Ea te vrea moartă.

O nouă confirmare, poate. Cuvintele aprinseră ceva în interiorul ei.

– Asemenea.

Bryce întinse mâna spre porți, fără să-și poată conteni furia care o cuprindea pe măsură ce își dădea seama că toate indiciile o arătau ca vinovată pe Sabine.

– Lui Connor i-ar fi rușine cu tine pentru că o lași pe Amelie să își facă de cap. Pentru că lași un rahat ca ea să îți fie Alfa.

Ghearele lui Ithan luciră.

– Să nu îi mai rostești numele *niciodată*.

– Pleacă! îi zise Hunt încet.

Fulgerele îi înconjurau aripile. Ithan părea dornic să îi sfâșie beregata, însă Hunt se mișcă repede. Deja lângă Bryce, o urmă pe aceasta în strada scăldată de soare. Bryce nu îndrăzni să se uite la Amelie și la haita ei de la porți. Mârâiau și chicoteau la ei.

– Ești un gunoi, Quinlan! le strigă Amelie când trecură pe lângă ea.

Prietenii ei râseră cu hohote. Bryce nu putu să se uite ca să vadă dacă și Ithan râdea alături de ei.

Capitolul 44

– Sabine a minţit în privinţa prezenţei Danikăi la templu. Însă, în cazul în care ea este cea care invocă acest demon, avem nevoie de un plan serios ca să o prindem! îi zise Hunt lui Bryce, douăzeci de minute mai târziu, la prânz.

Îngerul devorase deja trei boluri cu cereale, unul după altul. Bryce nu rostise un cuvânt până la apartament. Avusese nevoie de tot drumul ca să îşi vină în fire.

Bryce împinse la o parte pufuleţii umflaţi care pluteau în castronul ei. Nu era deloc interesată de mâncare.

– M-am săturat să aştept. Aresteaz-o odată!

– Este Capul neoficial al Codrului Lunii şi, practic, Primul lupilor! zise Hunt, precaut. Chiar dacă nu are şi titlul. Trebuie să avem grijă cum acţionăm. Consecinţele ar putea fi catastrofale.

– Sigur.

Bryce îşi împinse din nou cerealele. Ştia că ar fi trebuit să urle, să mărşăluiască înapoi la Bârlog şi să o omoare pe nenorocită. Scrâşni din dinţi. Nu primiseră nici o veste, nici de la Tharion, nici de la Ruhn.

Hunt bătu cu degetul în masă, cântărindu-i expresia. Apoi schimbă, din fericire, subiectul.

– Înţeleg povestea cu Ithan, dar ce problemă nerezolvată are Amelie cu tine?

Poate că Bryce era doar obosită, însă sfârşi prin a-l întreba:

– Le-ai văzut vreodată – mesajele din noaptea aceea? Toate ziarele le-au afişat pe prima pagină, după ce au devenit publice.

Hunt îngheţă.

– Da, zise el blând. Le-am văzut.

Bryce ridică din umeri, învârtindu-şi cerealele din bol. Roată, roată.

– Amelie simţea… ceva… pentru Connor. De când erau mici. Cred că încă mai simte.

– Aha.

– Și… știi… despre mine și Connor.

– Da. Îmi pare rău.

Ura acele cuvinte. Le auzise de atâtea ori încât ajunsese să le *urască*.

– Cred că, atunci când a văzut mesajele din acea seară, Amelie a înțeles în cele din urmă de ce Connor nu avea aceleași sentimente pentru ea.

Hunt se încruntă.

– Au trecut doi ani.

– Și?

Pe ea cu siguranță timpul nu o ajutase să se simtă mai bine.

Hunt își scuturâ capul.

– Oamenii încă vorbesc despre asta? Despre acele mesaje?

– Bineînțeles. Bryce pufăi, clătinând din cap. Caută-mă pe internet, Athalar. Am fost nevoită să îmi închid toate conturile.

Gândul îi făcu stomacul ghem, panica și greața încordându-i fiecare mușchi și fiecare venă din trup. Învățase să își gestioneze mai bine emoțiile, însă nu cu mult.

– Oamenii mă urăsc. Literalmente mă *urăsc*. Unele dintre haitele de lupi au scris chiar și un cântec, pe care l-au pus pe internet. L-au numit: *Tocmai ce m-am combinat cu unul în baie. Nu îi spune lui Connor*. Îl cântă de fiecare dată când mă văd.

Expresia de pe chipul lui Hunt devenise de gheață.

– Care haite?

Bryce își clătină fruntea. Nu avea de gând să le numească, având în vedere fața criminală pe care Hunt o făcuse.

– Nu contează. Lumea e rea.

Asta era tot, înțelesese. În mare parte, lumea era rea, iar acel oraș era plin de lume rea.

Se întreba ce-ar zice lumea dacă ar ști despre întâmplarea din urmă cu două ierni, când cineva îi trimisese o mie de foi imprimate cu versurile acelui cântec la noul ei apartament, alături de un album făcut la mișto, cu fotografiile pe care ea le făcuse în acea noapte. Dacă ar fi știut că se urcase pe acoperiș ca să le ardă pe toate – însă sfârșise privind în gol, peste marginea clădirii. Se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă Juniper n-ar fi sunat pur întâmplător, ca să vadă ce mai face, în acea noapte. Sunase chiar atunci când Bryce apucase balustrada.

Acea voce prietenoasă de la celălalt capăt al firului fusese singurul lucru care o împiedicase pe Bryce să sară de pe acel acoperiș.

Juniper o ţinuse pe Bryce la telefon, povestind nimicuri. Până în clipa în care taxiul ei oprise în faţa clădirii. Juniper refuzase să închidă până când nu ajunsese pe acoperiş, lângă Bryce, râzând împreună de întâmplare. O găsise doar pentru că Bryce mormăise ceva despre faptul că stătea acolo. Şi poate că se grăbise să ajungă la ea din cauza tonului pe care îl avusese, atunci când o spusese.

Juniper stătuse alături de ea până când arseseră împreună foile cu versurile, apoi coborâse cu ea în apartament şi se uitaseră la televizor în pat, până adormiseră. Bryce se trezise la un moment dat ca să închidă televizorul şi să meargă la baie; când se întorsese o găsise pe Juniper trează, aşteptând-o.

Prietena ei nu o părăsise trei zile la rând.

Nu vorbeau niciodată despre întâmplare. Însă Bryce se întrebase mai târziu dacă Juniper îi spusese lui Fury cât de aproape fusese, cât de mult se străduise să o ţină la telefon, fără să o alerteze, în timp ce se grăbea să ajungă la ea, pentru că simţise că ceva nu era bine deloc, deloc-deloc.

Lui Bryce nu îi plăcea să se gândească la acea iarnă. La acea noapte. Însă avea să-i fie recunoscătoare toată viaţa lui Juniper pentru acel simţ al ei – pentru iubirea ei, care o împiedicase să facă o greşeală teribilă, stupidă.

– Mda, zise Hunt. Lumea e rea.

Bryce îşi zise că el trecuse prin lucruri şi mai grave decât ea. Mult mai grave. Două secole de sclavie abia mascate ca fiind un soi de cale diabolică de a-ţi răscumpăra păcatele. Târgul lui Micah, redus ori ba, era o ruşine.

Bryce se forţă să ia o lingură din cerealele ei îmbibate cu lapte. Se forţă să întrebe ceva, orice, ca să îşi limpezească puţin mintea.

– Ţi-ai inventat singur porecla? Umbra Morţii?

Hunt îşi lăsă jos lingura.

– Arăt eu a genul de persoană care simte nevoia să îşi inventeze porecle?

– Nu! recunoscu Bryce.

– Îmi zic astfel doar pentru că mi s-a ordonat să fac genul acesta de rahat. Şi o fac foarte bine. Hunt ridică din umeri. Ar fi mai bine dacă mi-ar spune Sclavul Morţii.

Bryce îşi muşcă buza şi mai luă o lingură de cereale cu lapte. Hunt tuşi.

– Ştiu că vizita de astăzi a fost una grea. Şi ştiu că nu am arătat-o de la început, Quinlan, însă mă bucur că ai fost numită pentru acest caz. Eşti… extraordinară.

Bryce încercă să ignore ce făcea lauda lui din inima ei, cum risipea ceaţa care o învăluia.

– Tatăl meu a fost căpitan Dracon în Legiunea 2. A stat pe front pe întreaga durată a celor trei ani de serviciu militar. El m-a învăţat câte ceva.

– Ştiu. Adică... nu că te-a învăţat. Ci cunosc partea despre război. Randall Silago, corect? El e cel care te-a învăţat să tragi cu arma.

Bryce dădu din cap, un val neobişnuit de mândrie cuprinzându-i inima.

– Nu am luptat niciodată alături, îi spuse Hunt, însă am auzit vorbindu-se despre el ultima oară când am fost pe front – acum vreo douăzeci şi şase de ani. Adică am auzit vorbindu-se despre faptul că este un foarte bun puşcaş. El ce crede despre...

Hunt îşi flutură mâna în jurul lor, spre oraşul care îi înconjura.

– Vrea să mă mut înapoi acasă. A trebuit să îl învinge – literalmente. Am câştigat o luptă pentru a putea merge la UOS.

– Te-ai luptat cu el, fizic vorbind?

– Mda. Mi-a zis că, dacă pot să-l pun la pământ, atunci înseamnă că mă pot apăra singură în oraş. Până la urmă s-a văzut că eram mai atentă la lecţiile lui decât îl lăsam să creadă.

Râsul răguşit al lui Hunt îi intră pe sub piele.

– Şi te-a învăţat cum să tragi cu puşca cu lunetă?

– Puşti, pistoale, cuţite, săbii.

Pistoalele erau însă specialitatea lui Randall. O instruise fără să precupeţească nici un efort, zi după zi.

– Foloseşti vreuna dintre astea în afara antrenamentelor?

Te iubesc, Bryce.

Închide-ţi ochii, Danika.

– Atunci când n-am încotro! răspunse ea răguşit.

Nu că ar fi făcut vreo diferenţă atunci când contase cu adevărat.

Lui Bryce îi sună telefonul. Aruncă o privire mesajelor de la Jesiba şi mormăi.

☽ *Vine un client în treizeci de minute. Să fii acolo sau, dacă nu, te alegi cu un bilet doar dus spre viitoarea ta viaţă de rozătoare.*

Bryce îşi lăsă jos lingura, conştientă că Hunt o urmăreşte şi începu să tasteze.

☽ *Voi fi la…*

Jesiba trimise încă un mesaj până când să aibă Bryce timp să îl trimită pe al ei.

Şi unde-s documentele de ieri?

Bryce şterse ce începuse să scrie şi o luă de la capăt: *Voi…*

Alt mesaj de la Jesiba: *Vreau să fie gata până la prânz.*

– Cineva nu e în toane bune! observă Hunt.

Bryce se strâmbă, apucându-şi castronul şi grăbindu-se spre chiuvetă.

Mesajele continuau să curgă, însoţite de ameninţări că va fi transformată într-o varietate de creaturi meschine, ceea ce sugera că, într-adevăr, cineva o enervase la culme pe Jesiba.

Când ajunseră la uşa galeriei, Bryce descuie încuietorile fizice şi magice şi oftă.

– Poate că ar trebui să rămâi pe acoperiş în după-amiaza asta. Cel mai probabil mă va monitoriza pe camere. Nu ştiu dacă te-a mai văzut înăuntru până acum, dar…

Hunt o bătu cu palma pe umăr.

– Am înţeles, Quinlan.

Buzunarul hainei lui negre ţârâi şi îngerul îşi scoase telefonul.

– E Isaiah, murmură.

Hunt dădu din cap spre uşa acum deschisă a galeriei, prin care îl puteau vedea pe Syrinx zgâriind uşa de la bibliotecă, chelălăindu-şi salutul către Lehabah.

– Vorbim mai târziu!

Aştepta înainte să zboare pe acoperiş, Bryce ştia, până când încuia uşa de la galerie după ea. Cincisprezece minute mai târziu primi un mesaj de la el.

☽ *Isaiah are nevoie de părerea mea în legătură cu un alt caz. Mă îndrept într-acolo acum. Te păzeşte Justinian. Mă întorc în câteva ore.*

Bryce îi răspunse: *Justinian e sexy?*

Hunt dădu replica: *Cine-i perversul acum?*

Lui Bryce îi înflori pe buze un zâmbet. Avea degetul pe ecran, gata să răspundă, când îi sună telefonul. Oftă şi îl ridică la ureche.

– De ce nu eşti gata să întâmpini clientul? se răsti Jesiba.

Dimineaţa fusese o catastrofă. În timp ce stătea de gardă pe acoperişul de la galerie câteva ore mai târziu, Hunt nu-şi putea alunga gândurile negre. Da, o prinseseră pe Sabine minţind şi Alfa îşi arătase gândurile criminale, dar... la dracu'! Nu îşi închipuise cât de greu îi va fi lui Quinlan, chiar dacă ştia că Sabine o urăşte. Nici că şi ceilalţi lupi o urăsc pe Bryce

nu își dăduse seama. Nu ar fi trebuit să o ia cu el. Ar fi trebuit să se ducă singur.

Orele trecură, una după cealaltă, în timp ce el medita asupra lucrurilor întâmplate.

Hunt se asigură întâi că nu zbura nimeni pe deasupra acoperișului, apoi scoase o înregistrare video din arhivele Legiunii 33. Cineva combinase înregistrările mai scurte pe care le aveau cu demonul, încercând, fără îndoială, să obțină o imagine mai clară a acestuia, ceva mai mult decât un deget de la picior sau o gheară.

Kristallos era doar o ceață gri care explodase la ușa din față a clădirii. Nu reușiseră să obțină înregistrări cu el intrând efectiv în clădire, ceea ce sugera că fie fusese invocat la fața locului, fie se strecurase de pe acoperiș și nu fusese înregistrat de nici o cameră din vecinătate. Dar iată-l, distrugând în bucăți ușa de la intrare, atât de rapid încât părea doar fum cenușiu.

Și apoi, iat-o pe *ea*! Bryce. Târându-se afară pe ușă, desculță, alergând pe strada acoperită cu bucăți de sticlă, cu piciorul de la masă într-o mână, cu fața răvășită de furie pură.

Văzuse înregistrarea cu doi ani în urmă, dar acum avea ceva mai mult sens, știind că Randall Silago o antrenase. Cum sărea peste mașini, cum alerga pe străzi, la fel de rapid ca un bărbat Fee. Chipul îi era acoperit de sânge, buzele dezveleau dinții într-un mârâit pe care nu-l putea auzi.

Dar chiar și pe înregistrarea pixelată, ochii lui Bryce apăreau încețoșați. Încă se lupta cu acele droguri.

În mod clar nu își amintea că fusese cu ea în acea cameră pentru interogații, pentru că îl întrebase dacă văzuse mesajele, la prânz. Și, la dracu' – știuse că tot ce avea în telefon devenise cumva public, dar nu se gândise niciodată cum trebuie să se fi simțit ea.

Avea dreptate: lumea era rea.

Bryce ieșea de pe Strada Principală, alunecând peste capota unei mașini și apoi… înregistrarea se sfârși.

Hunt răsuflă puternic. Dacă Sabine era cu adevărat cea care se afla în spatele întregii povești… Micah îi dăduse permisiunea de a-l anihila pe vinovat. Însă era foarte probabil ca Bryce să facă ea însăși asta.

Hunt se încruntă spre peretele de ceață, vizibil chiar și peste râu. Ceața era impenetrabilă, chiar și așa, sub soarele după-amiezii. Cantonul Oaselor.

Nimeni nu ştia ce se petrece în Oraşul Adormit. Dacă morţii bântuiau printre mausolee, dacă Secerătorii patrulau şi conduceau ca nişte regi, dacă nu cumva acolo nu domneau decât ceaţa, pietrele cioplite şi tăcerea. Nimeni nu zbura deasupra locului – nimeni nu îndrăznea.

Lui Hunt i se părea însă uneori că poate Cantonul Oaselor îi veghează pe ei. Unii oameni pretindeau că cei dragi pot să comunice cu ei din morţi prin intermediul Oracolului, ori cu ajutorul prezicătorilor de doi bani din piaţă.

Cu doi ani în urmă, Bryce nu participase la Plecarea în Larg a Danikăi. Verificase. Cei mai importanţi oameni din Oraşul Semilunii merseseră, însă ea nu fusese prezentă. Fie pentru a evita să fie ucisă de Sabine pe loc, fie din motive personale. După ce văzuse în dimineaţa aceea, şi-ar fi pariat banii pe cea de-a doua variantă.

Aşa că Bryce n-o văzuse pe Sabine împingând barca neagră, străveche în Istros, cu acea cutie acoperită în mătase cenuşie – tot ce mai rămăsese din trupul Danikăi – în centrul ei. Nu numărase secundele în timp ce barca aluneca pe apele noroioase, nu îşi ţinuse respiraţia alături de toţi cei de pe mal, ca să vadă dacă va fi purtată de curent spre Cantonul Oaselor sau dacă se va răsturna şi rămăşiţele nedemne ale Danikăi vor rămâne râului şi bestiilor care colcăiau în el.

Barca Danikăi se îndreptase spre insula învăluită în ceaţă de peste râu, Regele din Adâncuri considerând-o a fi demnă. Mai multe persoane de pe mal scăpaseră suspine. Înregistrarea din apartament, de la camera de doi bani a clădirii, în care Danika implora milă, devenise publică cu o zi înainte.

Hunt suspecta că jumătate dintre cei care veniseră la Plecarea în Larg a Danikăi speraseră că faptul că Alfa ceruse îndurare însemna că va fi dată râului şi că astfel o vor putea cataloga pe vechea şefă de haită, mândră şi rebelă, ca fiind o laşă.

Sabine, care în mod clar era conştientă de toţi cei care aşteptau un astfel de sfârşit, aşteptase doar până în clipa în care porţile râului se deschiseseră, descoperind ceaţa învălătucită din Cantonul Oaselor, iar barca fusese trasă înăuntru de mâini invizibile. Apoi plecase. Nu aşteptase să vadă şi Plecările celorlalţi membri din Haita Diavolilor.

Însă Hunt şi toţi ceilalţi aşteptaseră. Fusese ultima oară când îl văzuse pe Ithan Holstrom. Plângând, în timp ce împingea rămăşiţele fratelui său pe oglinda albastră. Fusese atât de tulburat, încât colegii lui din echipa de sunball se văzuseră nevoiţi să îl ajute să stea pe

picioare. Bărbatul cu ochi reci care îi condusese în acea dimineaţă fusese o persoană cu totul diferită de acel băiat.

Talentat, o auzise pe Naomi spunând despre Ithan într-unul dintre discursurile ei nesfârşite despre haitele din Aux şi modul în care puteau fi comparate cu Legiunea 33.

Pe lângă îndemânarea lui de pe terenul de sunball, Ithan Holstrom avea şi o pricepere înnăscută de luptător. Făcuse saltul şi ieşise cu puţin în urma lui Connor în ceea ce privea puterea. Naomi zicea mereu că, în ciuda faptului că era mândru, Ithan era un bărbat adevărat: corect, isteţ şi loial.

Şi un mare nesimţit, din câte putea să vadă.

Hunt îşi scutură capul, privind din nou spre Cantonul Oaselor.

Oare Danika Fendyr bântuia pe insula acoperită de ceaţă? Sau, cel puţin, o parte din ea? Îşi amintea de prietena care, chiar şi după atâta timp de la moartea ei, nu accepta ca nimeni să îi insulte amintirea? Ştia că Bryce ar fi în stare de orice, poate chiar să se coboare pentru totdeauna la gradul de furie de pe înregistrarea video, pentru a-i distruge ucigaşul. Chiar dacă acel ucigaş ar fi fost însăşi mama Danikăi.

Prietenă loială până la moarte şi după.

Lui Hunt îi sună telefonul, pe ecran apărând numele lui Isaiah. Dar nu răspunse imediat. Nu înainte de a se uita la acoperişul galeriei de sub tălpile lui, întrebându-se cum ar fi să ai un astfel de prieten.

Capitolul 45

– Şi crezi că vei fi promovată prim-balerină după sezonul acesta?

Bryce îşi lipi telefonul de ureche cu umărul şi îşi azvârli pantofii în uşa apartamentului, îndreptându-se spre ferestrele înalte până în podea. Syrinx, eliberat din lesă, alergă spre bolul lui pentru mâncare, aşteptându-şi cina.

– Puţin probabil! răspunse Juniper, cu vocea ei moale şi tăcută. Eugenie este foarte bună anul acesta. Cred că ea va fi următoarea candidată. Eu am fost puţin pe lângă în câteva dintre scenele solo, pot s-o simt.

Bryce se uită pe fereastră şi îl văzu pe Hunt exact acolo unde spusese că va aştepta până când ea îi va face semn că este teafără şi în siguranţă, la ea în apartament. Îi făcu cu mâna.

– Ştii că ai fost extraordinară. Nu te preface că nu eşti absolut mortală!

Hunt îşi ridică mâna şi îşi luă zborul, făcându-i cu ochiul când trecu prin dreptul ferestrei ei, în drum spre *Munin şi Hugin*.

Nu reuşise să o convingă să îl însoţească la bar, alături de colegii lui triari, aşa că o pusese să jure pe toţi cei cinci zei că n-avea să-şi părăsească apartamentul sau să deschidă uşa cuiva, cât timp era el plecat.

Bine, uşa rămânea deschisă *câtorva* persoane.

Din scurta lor conversaţie înţelesese că Hunt era invitat adesea la bar, dar că nu se ducea niciodată. De ce mergea în acea seară pentru prima oară… Poate că îl scotea ea din minţi. Nu simţise asta, însă poate că Hunt avea nevoie de o noapte liberă.

– M-am descurcat binişor, presupun! recunoscu Juniper.

Bryce scoase limba.

– Aşa joci un teaaatruu!

– B, mă gândeam…, începu Juniper cu grijă. Instructoarea mea a menţionat că începe un nou curs de dans, care va fi deschis

publicului larg. Te-ai putea înscrie.

– Instructoarea ta este cea mai solicitată profesoară din oraş. N-aş avea nici o şansă să fiu admisă!

Bryce parase bine, privind la rândurile de maşini şi de trecători de sub fereastra ei.

– Ştiu! spuse Juniper. Tocmai de aceea am rugat-o să îţi păstreze un loc.

Bryce îngheţă.

– Am multe pe cap acum.

– Este un curs de două ore, de două ori pe săptămână. După muncă.

– Mulţumesc, dar nu.

– Ai fost, Bryce. Ai fost *bună*.

Bryce îşi încleştă dinţii.

– La dracu'! Nu *destul* de bună.

– Înainte să moară Danika, asta nu conta pentru tine. Du-te la curs doar. Nu este o audiţie – e pur şi simplu un curs pentru cei cărora le place să danseze. Ceea ce şi ţie îţi place.

– Mi-a *plăcut*.

Juniper respiră profund în telefon.

– Danika ar fi devastată să audă că nu mai dansezi. Nici măcar ca să te distrezi.

Bryce pufăi demonstrativ.

– Mă voi gândi la asta.

– Bun! zise Juniper. Îţi trimit informaţiile.

Bryce schimbă subiectul.

– Vrei să vii pe la mine ca să ne uităm la ceva cancanuri? În seara asta de la ora 9, e *Combinaţii la vila de pe plajă*.

– Îngerul e acolo? întrebă timid Juniper.

– A ieşit la bere cu mica lui cabală de ucigaşi.

– Se numesc triari, Bryce.

– Mda, întreabă-i doar şi-ai să vezi.

Bryce se întoarse de la fereastră şi o luă spre bucătărie. Syrinx aştepta încă în faţa castronului său, dând din codiţa lui de leu.

– Ar fi vreo diferenţă dacă Hunt ar fi aici?

– Aş ajunge mult mai repede!

Bryce râse.

– Fără ruşine!

Îi turnă lui Syrinx nişte mâncare în castron. Îi ţăcăneau gheruţele în timp ce se învârtea pe loc, numărând fiecare bucăţică.

– Din păcate pentru tine, cred că are pata pusă pe cineva.

– Din păcate pentru *tine*.

– Te rog.

Îşi deschise frigiderul şi scoase o mulţime de bunătăţi. Avea să ia o cină compusă din aperitive.

– Am cunoscut ieri un bărbat din neamul Apelor, atât de fierbinte că puteai să faci ouă ochiuri pe abdomenul lui de milioane.

– Nimic din ceea ce ai zis nu are sens, dar cred că am prins ideea.

Bryce râse din nou.

– Îţi încălzesc un burger vegan sau ce?

– Aş fi vrut să vin, dar…

– Dar trebuie să exersezi.

Juniper oftă.

– N-am să ajung prim-balerină relaxându-mă pe canapea toată noaptea.

– Ai să te răneşti dacă îţi împingi prea mult limitele. Ai deja opt spectacole pe săptămână.

Vocea delicată se ascuţi.

– Sunt bine. Poate duminică, în ordine?

Singura zi în care nu erau spectacole.

– Sigur! îi răspunse Bryce.

Simţi o durere în piept, care o făcu să adauge:

– Să mă suni când eşti liberă.

– Aşa rămâne.

Îşi luară întotdeauna rămas-bun repede, iar Bryce închise şi formă un alt număr.

Apelul către Fury intră direct în mesageria vocală. Fără să se mai obosească să îi lase un mesaj, Bryce îşi lăsă jos telefonul şi deschise o cutie cu humus, apoi nişte tăieţei pe care îi mai avea în frigider şi o tochitură de porc, care părea mucegăită. Magia păstra majoritatea alimentelor din frigiderul ei proaspete, dar existau nişte limite.

Bombănind, aruncă tochitura la gunoi. Syrinx se încruntă la ea.

– Nici măcar tu n-ai fi mâncat-o, prietene! îi zise ea.

Syrinx dădu din coadă şi alergă spre canapea. Liniştea din apartamentul ei devenea din ce în ce mai apăsătoare.

O prietenă – la asta ajunsese să se reducă cercul ei social. Fury se făcuse destul de bine înţeleasă că nu îşi dorea să-şi mai bată capul cu ea.

Şi acum, când singura ei prietenă era prea ocupată cu cariera pentru a-şi petrece timpul cu ea, mai ales în lunile de vară care

veneau, când baletul urma să aibă reprezentaţii pe durata întregii săptămâni… Bryce îşi zise că era pe zero.

Mâncă humusul cu inima îndoită, cufundând în el felioare de morcovi uşor slinoase. Ronţăitul ei umplea tăcerea din apartament.

Sentimentul acela mult prea bine cunoscut de milă faţă de ea însăşi i se strecura în suflet. Aruncă la gunoi morcovii şi humusul, apoi tipăi spre canapea.

Schimbă canalele până când dădu de ştirile locale. Syrinx trase cu ochiul spre ea, aşteptând.

– Suntem doar noi doi în seara asta, amice! îi zise ea, dându-şi drumul pe canapea, lângă el.

La ştiri era Rigelus, Mâna Strălucită a Asterilor. Ţinea un discurs despre nişte noi legi comerciale de pe un podium poleit. În spatele lui, ceilalţi Asteri stăteau pe tronurile lor în sala de cristal, cu chipurile reci, radiind putere şi bogăţie. Ca de obicei, cel de-al şaptelea tron era lăsat gol, în onoarea surorii lor, care murise cu mult timp în urmă. Bryce schimbă din nou canalul, pe un alt post de ştiri care transmitea imagini de pe un câmp de luptă noroios, pe care oamenii se înfruntau faţă în faţă cu Legiunile Imperiale. Un alt canal arăta oameni înfometaţi, stând la coadă pentru pâine în Oraşul Etern, cu copii lor după ei, urlând de foame.

Bryce schimbă pe un post unde se vorbea despre achiziţionarea caselor de vacanţă. Privea fără să urmărească.

Când citise ultima oară o carte? Nu pentru muncă sau pentru cercetare, ci pur şi simplu de plăcere? Înainte de ceea ce i se întâmplase Danikăi obişnuia să citească munţi de cărţi, însă după aceea, în acea parte a creierului ei se stinsese lumina.

Voise să înece tot ceea ce era calm şi tăcut. Cacofonia televizorului îi devenise în timp companionul care alunga tăcerea. Cu cât era mai stupid serialul, cu atât mai bine.

Bryce îşi făcu culcuş între perne. Syrinx se lipi strâns de piciorul ei şi ea-i scărpină urechile moi, ca de catifea. Bestiuţa dădu din coadă, semn că îi place şi mai vrea.

Tăcerea se cobora, din ce în ce mai densă. I se uscă gura, membrele îi deveniră uşoare, găunoase. Întâmplările de la Bârlog începeau să îşi arate colţii, cu chipul rece al lui Ithan în frunte. Aruncă o privire spre ceas. Abia cinci jumătate.

Bryce respiră adânc. Lehabah greşea – nu era ca în acea iarnă. Nimic nu avea să mai fie la fel de rău ca acea primă iarnă fără Danika. Nu avea să permită asta!

Bryce se ridică, Syrinx pufăind pentru că fusese deranjat.

– Mă întorc repede! promise, arătând spre hol şi spre cuşca lui.

Himera îi aruncă o privire urâtă şi se duse singur în cuşcă, închizând uşa din metal cu gheruţa lui răsucită.

Bryce îl încuie, asigurându-l din nou că nu va fi plecată pentru mult timp, apoi îşi puse înapoi în picioare pantofii cu toc. Îi promisese lui Hunt că va sta cuminte acasă – jurase pe toţi zeii.

Din păcate pentru înger, el nu ştia că Bryce nu se mai ruga de mult la nici un zeu.

Hunt reuşise să bea jumătate de bere când îi sună telefonul. Ştia exact ce se întâmplase dinainte să răspundă.

– A plecat, nu-i aşa?

Naomi râse uşor.

– Mda. Şi gătită toată!

– Aşa-i ea, de obicei! bombăni Hunt, frecându-şi tâmplele.

Din capătul barului din stejar sculptat, Vik îşi arcui o sprânceană graţioasă, haloul de pe frunte schimbându-şi poziţia odată cu mişcarea. Hunt îşi scutură capul şi scoase portofelul. Nu ar fi trebuit să iasă în oraş în acea seară. Fusese invitat de atâtea ori în ultimii patru ani, iar el nu acceptase niciodată, pentru că îi amintea prea mult de cum era în Legiunea 18. Însă în acea seară, când Isaiah îl sunase cu textul lui standard (Ştiu că ai să zici nu, dar...), spusese da.

Nu ştia de ce, dar venise.

– Încotro se îndreaptă? o întrebă Hunt pe Naomi.

– Acum îi dau de urmă!

Se auziră foşnete de la celălalt capăt al liniei. Naomi nu pusese nici o întrebare atunci când Hunt o sunase cu o oră în urmă, ca să o roage să stea de pază – şi să renunţe la locul ei de la întâlnirea din acea seară.

– Se pare că se îndreaptă spre CviRo.

Poate că îl căuta pe vărul ei ca să afle noutăţi.

– Rămâi prin preajmă şi cu garda ridicată! zise Hunt.

Ştia că nu era nevoie să îi spună asta. Naomi era unul dintre cei mai buni luptători din câţi întâlnise vreodată şi nu se lăsa călcată în picioare de nimeni. Majoritatea inşilor aruncau o singură privire la părul ei negru, împletit strâns în coadă, la tatuajele colorate care îi acopereau mâinile şi la varietatea de arme pe care le avea prinse de trupul atletic şi nici nu mai îndrăzneau să se lege de ea. Poate că, chiar şi Bryce ar fi ascultat ordinul de a rămâne înăuntru, dacă ar fi venit de la Naomi.

– Trimite-mi coordonatele tale.

– Se rezolvă.

Naomi închise.

– Ar fi trebuit să te aştepţi la asta, prietene.

Hunt îşi trecu degetele prin păr.

– Da…

Isaiah, care stătea lângă el, dădu pe gât o gură de bere.

– Ai putea să o laşi pe Naomi să se ocupe de ea.

– Am presentimentul că ar dezlănţui un adevărat Hel împreună şi, până la urmă, tot eu aş fi cel nevoit să meargă şi să le strice distracţia.

Vik şi Isaiah chicotiră. Hunt dădu drumul unui ban de argint pe tejghea. Viktoria îşi ridică mâna în semn de protest, însă Hunt o ignoră. Poate că erau cu toţii sclavi, dar… la naiba! Putea să îşi plătească singur băutura.

– Ne vedem mai târziu.

Isaiah îşi ridică berea în chip de salut, iar Viktoria îi aruncă un zâmbet atotştiutor înainte ca Hunt să îşi croiască drum dând din coate, prin barul plin ochi. Justinian, care juca biliard la o masă din spate, îşi ridică mâna în semn de rămas-bun. Hunt nu îi întrebase niciodată de ce preferau camerele înguste ale barului de la parter în locul vreunuia dintre cluburile de pe acoperişuri, pe care majoritatea îngerilor le frecventau. Iar în acea seară nici n-avea vreo şansă să afle.

Nu era surprins că Bryce plecase. Ca să fie sincer, singurul lucru care îl surprindea era că aşteptase atât de mult până să o facă.

Împinse cu umărul uşa de sticlă şi ieşi în strada umedă şi caldă. Clienţii de pe terasă serveau băuturi de pe butoaie din stejar, recondiţionate în chip de mese. Un grup gălăgios de metamorfi – poate lupi sau un alt soi dintre pisicile mari – pufăiau din ţigări.

Hunt se încruntă din cauza duhorii care-l urmări până în înaltul cerului, apoi se încruntă din nou în faţa norilor care veneau dinspre vest. Mirosul puternic al ploii era deja purtat de vânt. Minunat.

Naomi îi trimisese coordonatele ei din CviRo şi după cinci minute de zbor, Hunt ajunse la una dintre grădinile de noapte care abia începeau să se trezească la viaţă odată cu lăsarea întunericului.

Aripile negre ale lui Naomi erau ca o pată pe cerul dinspre apus. Îngerul pluti deasupra unei fântâni pline cu nuferii lunii şi flori bioluminiscente, care se deschiseseră deja şi străluceau albastru pal.

– Pe acolo! îi zise ea.

Trăsăturile ei aspre erau înmuiate de lumina blândă a plantelor. Hunt îşi plecă fruntea spre ea.

– Mersi!

– Succes!

Cuvintele îngerului fură suficient cât să-l alerteze pe Hunt şi, fără să-şi mai ia rămas-bun, să o ia pe drumul indicat.

Stejarii stelari se înlănţuiau, frunzele lor sclipind deasupra capetelor ca un baldachin. Luminile delicate îi dansau lui Bryce în păr, în timp ce păşea pe aleea pietruită, iar florile nopţii îşi deschideau petalele în jurul ei. Iasomia parfuma aerul amurgului, dulce şi îmbietoare.

– N-ai putut să îmi acorzi o oră de pace?

Bryce nu tresări când o prinse din urmă.

– Am vrut să iau aer.

Se opri să admire o ferigă care îşi desfăcea frunzele. I se vedeau toate nervurile, luminate din interior.

– Mergeai undeva anume?

– Doar… pe afară.

– Aha!

– Aştept să începi să ţipi.

Bryce îşi continuă drumul printre straturile de brânduşe, petalele lor violet sclipind brodate pe muşchiul de un verde vibrant. Grădina părea să se trezească pentru ea, să o întâmpine.

– Am să ţip atunci când îmi voi da seama ce a fost atât de important încât te-a făcut să-ţi încalci promisiunea.

– Nimic.

– Nimic?

– Nimic nu este important.

Bryce spusese cuvintele pe un ton calm, care îl făcu pe Hunt să o privească cu atenţie.

– Eşti bine?

– Mda.

Deci cu siguranţă *nu*.

– Tăcerea mă deranjează uneori, recunoscu Bryce.

– Te-am invitat la bar.

– N-am vrut să merg într-un bar cu o gaşcă de triari.

– De ce nu?

Bryce îl privi lung.

– Sunt civil. N-ar fi putut să se relaxeze cu mine acolo.

Hunt întredeschise buzele, gata să nege, însă Bryce îi aruncă o privire cu subînțeles.

– Bine! recunoscu el. Poate.

Făcură câțiva pași în tăcere.

– Ai putea să te întorci, știi. Îngerul acela fioros pe care mi l-ai trimis ca să facă pe dădaca cu mine se descurcă.

– Naomi a plecat.

– Pare cruntă.

– Este.

Bryce îi aruncă un început de zâmbet.

– Voi doi...?

– Nu.

Deși Naomi făcuse unele apropouri.

– Ar complica lucrurile.

– Mmm.

– Te duceai să te întâlnești cu prietenii tăi?

Bryce își scutură capul.

– Mi-a mai rămas o singură prietenă, Athalar. Și ea e prea ocupată.

– Așa că ai ieșit singură? Ca să faci ce?

– Ca să mă plimb prin grădina asta.

– Singură.

– Știam că vei trimite o bonă.

Hunt o apucă de braț, înainte să se gândească la ceea ce face. Bryce își ridică privirea spre el.

– Asta este partea în care începi să țipi?

Un fulger despică cerul, reverberându-i în vene, în timp ce se apleca spre ea și șopti:

– Ai vrea să țip, Bryce Quinlan?

Lui Bryce i se puse un nod în gât. Ochii îi ardeau cu flăcări de aur.

– Poate?

Hunt râse ușor. Nu încercă să oprească fierbințeala care îl inunda.

– Asta se poate aranja.

Toată atenția lui se concentră asupra porțiunii înclinate dintre ochii și gura ei. Asupra roșeții care îi înflorise în obrajii pistruiați, invitându-l să guste fiecare milimetru trandafiriu.

Pe lume nu mai exista nimic în afară de asta – în afară de ea.

Nu auzi tufele întunecate din spatele lui foșnind. Nu auzi crengile trosnind. Nu simți nimic până în clipa în care kristallos se năpusti asupra lui, înfigându-și colții în umărul său.

Capitolul 46

Kristallos îl izbise pe Hunt cu forţa unui tanc.

Bryce ştia că avusese suficient timp ca fie să îşi scoată arma, fie să o împingă pe ea din calea demonului. Hunt o alesese pe ea. Bryce se izbi de asfalt, la câţiva metri de ei. Îşi auzi trosnind oasele şi îngheţă. Îngerul şi demonul se luptau. Kristallos îl ţintui pe Hunt la pământ cu un răget care cutremură grădina de noapte.

Era mai rău. Mult mai rău decât în urmă cu doi ani.

Sângele ţâşnea. Văzu sclipirea unui pumnal pe care Hunt îl trase din teacă şi îl înfipse în bestia gri, aproape translucidă. Venele lui Hunt străluciră ca fulgerul şi apoi se stinseră în întuneric.

Oamenii ţipau şi se aruncau în lături. Strigătele care îndemnau *fugiţi!* răsunau printre florile sclipitoare. Bryce abia dacă le auzea. Se ridică în genunchi.

Hunt se rostogoli şi azvârli creatura jos de pe el, spre potecă, eliberându-şi astfel şi pumnalul. De pe lamă picura sânge transparent. Hunt trecu în faţa ei şi îşi întinse braţul sfâşiat ca să o protejeze pe Bryce. Din degete îi ţâşniră câteva scântei, care se stinseră repede.

– Sună după întăriri! gâfâi Hunt.

Îngerul nu îşi luă ochii o clipă de la demonul care făcu un pas, cu mâna lui cu gheare strălucitoare, ca de cristal, îndreptată spre rana pe care i-o făcuse.

Nu văzuse niciodată ceva asemănător. Ceva atât de nepământesc, de primar şi de violent. Amintirile ei din acea noapte erau înceţoşate de furie, durere şi droguri, aşa că, având în faţă acum versiunea reală, nediluată…

Bryce se întinse după telefon, însă creatura sări asupra lui Hunt. Lama îngerului îl străpunse. Fără nici un rezultat. Se răsturnară din nou la pământ şi Hunt urlă în timp ce fălcile demonului se încleştară de antebraţul lui şi *crănţăniră*.

Fulgerul i se stinse cu totul.

Să se mişte, să se mişte, Bryce trebuia *să se mişte*…

Pumnul lui Hunt izbi creatura în faţă suficient de puternic încât să îi frângă oasele, însă dinţii de cristal rămaseră strânşi.

Demonul îl pusese atât de uşor la pământ pe înger. Oare acelaşi lucru îi făcuse şi Danikăi? Sfâşiase, iar şi iar?

Hunt se opinti, cu fruntea încreţită de durere şi concentrare. Îi dispăruse fulgerul. Nu se mai ridica nici măcar o scânteie.

Bryce tremura din toate încheieturile.

Hunt îl izbi din nou în faţă pe demon.

– *Bryce*…

Bryce se puse în mişcare. Nu luă telefonul, ci pistolul prins la şoldul lui Hunt.

Demonul orb o simţi. Nările îi fremătau în faţa degetelor ei strânse în jurul pistolului. Bryce scoase siguranţa şi ridică arma în timp ce încerca să se pună pe picioare.

Creatura dădu drumul braţului îngerului şi sări spre ea. Bryce trase, dar prea târziu. Demonul se azvârli într-o parte, evitând glonţul.

Bryce căzu pe spate. Demonul scoase un răget şi se aruncă din nou asupra ei… Însă capul creaturii zvâcni într-o parte, sângele incolor ţâşnind ca stropii de ploaie, în timp ce un pumnal trecu prin el, chiar deasupra gurii.

Hunt se urcă deasupra lui şi îşi scoase încă un pumnal, lung, pe care îl avea ascuns într-unul dintre buzunarele costumului său negru de luptă. Trecu lama chiar prin craniul demonului, îndreptând-o spre coloana vertebrală.

Creatura se zbătu, încercând să o apuce pe Bryce cu dinţii ei pătaţi în roşu de sângele lui Hunt. Bryce ajunsese cumva pe trotuar şi acum se târa cu spatele, în timp ce demonul încerca să sară spre ea. Nu reuşi să o facă, pentru că Hunt apucă pumnalul cu amândouă mâinile şi *răsuci*.

Trosnetul gâtului retezat fu înăbuşit de copacii acoperiţi de muşchi.

Bryce ţinti totuşi şi pistolul.

– Dă-te la o parte!

Hunt îi dădu drumul creaturii care se prăbuşi pe aleea acoperită de muşchi, cu limba ei neagră scoasă din gura cu colţi transparenţi.

– Pentru orice eventualitate! zise Bryce şi trase.

De data aceasta nu mai rată.

Începu să se audă sunetul ascuţit al sirenelor şi foşnetul aripilor umplu cerul. Lui Bryce i se umplu capul de zumzet.

Hunt își scoase pumnalul din capul creaturii și lovi curat și precis, cu o singură mână. Capul retezat se rostogoli la vale. Hunt lovi din nou și căpățâna fu despicată în două. Apoi în sferturi. Se aplecă o dată și inima demonului ajunse și ea în bucățele. Sângele transparent curgea de peste tot, ca dintr-un flacon vărsat de ser.

Bryce își pironi privirea asupra capului distrus, asupra corpului oribil, monstruos.

În jurul lor coborau din cer siluete puternice. Îngerul cu aripi negre apăru la dreapta lui Hunt într-o secundă.

– La naiba, Hunt! Ce…

Bryce nu auzi bine cuvintele. Cineva o ajută să se pună pe picioare. Pâlpâi o lumină albastră și magi-panoul îngrădi locul, ascunzându-l de privirile celor care nu fugiseră încă. Ar fi trebuit să urle, să sară la demon, să îi sfâșie cadavrul cu mâinile goale. Însă capul ei era plin de o tăcere asurzitoare.

Se uită în jurul parcului încet, prosteşte, de parcă s-ar fi aşteptat să o vadă pe Sabine acolo.

Hunt gemu și ea se întoarse repede, văzându-l cum se prăbușește spre pământ. Îngerul cu aripi întunecate îl prinse, trupul ei puternic sprijinindu-i cu ușurință greutatea.

– Aduceți o vrăjidoctoriță aici, *acum*!

Sângele curgea în valuri din umărul lui Hunt. La fel și din antebraț. Era sânge și ceva ce semăna cu un fel de mâzgă argintie.

Bryce știa cum arde acea mâzgă. Era ca un foc viu.

Un cap acoperit de bucle negre, lucioase trecu pe lângă ea și Bryce clipi spre tânăra femeie voluptoasă în costumul albastru de vrăjidoctoriță care își scoase geanta prinsă de-a curmezișul pieptului și se lăsă în genunchi lângă Hunt.

Îngerul era aplecat, cu mâna la antebraț și respira greoi. Aripile lui cenușii erau lăsate în jos, pătate cu sânge roșu și transparent.

Vrăjidoctorița îi puse o întrebare. Insigna cu o mătură și un clopot pe care o avea pe brațul drept reflecta lumina albastră a panourilor. Mâinile ei maronii nu tremurară o clipă. Luă o pereche de cleşti și extrase cu ei ceva ce părea a fi un vierme mic, dintr-un borcan de sticlă plin cu mușchi umed, și îl puse pe antebraţul lui Hunt.

Hunt gemu și apoi strânse din dinți.

– Suge afară din sânge veninul! îi explică lui Bryce o voce feminină de alături.

Era îngerul cu aripi negre. Naomi. Arătă cu degetul ei tatuat spre Hunt.

– Sunt lipitori mithridate.

Trupul negru al lipitorii se umflă imediat. Vrăjitoarea plasă una şi pe rana de la umăr. Apoi încă una pe cea de pe antebraţ.

Bryce rămase tăcută. Chipul lui Hunt era palid, avea ochii închişi. Părea a se concentra asupra propriei respiraţii.

– Cred că veninul mi-a anulat puterea. De îndată ce m-a muşcat... Şuieră, chinuit de agonia prin care îi trecea trupul. Nu mi-am mai putut invoca fulgerul.

Bryce puse lucrurile cap la cap. Aşa se explicau multe. De ce putuse demonul să îl pună pe Micah la pământ, de exemplu. Dacă kristallos îl surprinsese şi apucase să îl muşte, Arhanghelul rămăsese doar cu puterea fizică. Micah nici nu îşi dăduse probabil seama ce se întâmplase. Îşi zisese poate că fusese din cauza şocului sau a atacului mult prea rapid. Şi poate că muşcătura demonului le anulaseră puterile supranaturale Danikăi şi Haitei Diavolilor.

– Hei!

Naomi îşi lăsă mâna pe umărul lui Bryce.

– Eşti rănită?

Vrăjidoctoriţa tocmai ce dezlipea una dintre lipitorile devoratoare de otravă de pe umărul lui Hunt. O aruncă înapoi în borcanul de sticlă şi o înlocui cu o alta. Apoi, în jurul mâinilor i se încolăci o lumină pală şi vrăjitoarea începu să trateze celelalte răni ale lui Hunt, începând procesul de vindecare a acestora. Nu se deranjă să folosească fiolele cu prima-lumină care străluceau în geanta ei – un medicament pe care majoritatea doctorilor îl utilizau, considerându-l bun la toate. De parcă vrăjitoarea ar fi preferat să folosească magia care-i curgea prin vene.

Poate că trupul lui Hunt putea să se vindece singur, dar i-ar fi luat mai mult. Şi cu veninul care îi infecta rănile, Bryce ştia prea bine că era posibil să nu se vindece niciodată cu adevărat.

Naomi îşi trecu mâna prin părul de culoarea cernelii.

– Ar trebui să o laşi pe vrăjidoctoriţă să te examineze.

– Nu.

Privirea de onix a îngerului se ascuţi.

– Dacă Hunt o lasă pe vrăjidoctoriţa aceea să se ocupe de el, atunci tu...

Un val de putere rece cutremură locul, grădina, întregul cartier. Naomi se răsuci la timp ca să îl vadă pe Micah coborând. Se aşternu tăcerea, Vanirii de toate neamurile retrăgându-se din calea Arhanghelului care păşea spre demonul căzut şi spre Hunt.

Naomi fu cea care avu suficient curaj ca să se apropie de el.

– Am fost de gardă chiar înainte să ajungă Hunt şi nu am văzut nici un semn...

Micah trecu pe lângă ea, cu ochii fixaţi asupra demonului. Vrăjidoctoriţa, spre lauda ei, nu îşi opri activitatea, însă Hunt reuşi să-şi ridice capul ca să dea piept interogatoriului.

– Ce s-a întâmplat?

– O ambuscadă! răspunse Hunt, cu voce gravă.

Puterea lui Micah îi făcea parcă să strălucească aripile albe. Şi, în ciuda zumzetului care îi umplea cutia craniană, a golului care simţea că se cască între trupul ei şi ce îi mai rămăsese din suflet, Bryce păşi în faţă.

Hel, n-avea să lase ceea ce se întâmplase să îi pună în pericol lui Hunt înţelegerea cu Micah. Aşa că spuse:

– A ieşit din umbre.

Arhanghelul îşi mută privirea asupra ei.

– Pe care dintre voi l-a atacat?

Bryce arătă spre Hunt.

– Pe el.

– Şi care dintre voi l-a ucis?

Bryce era gata să zică din nou *El*, dar Hunt interveni:

– A fost un efort comun.

Bryce îi aruncă o privire ca să-i facă semn să-şi ţină gura, însă Micah se îndrepta deja spre cadavrul demonului. Îl împinse cu piciorul, încruntându-se.

– Nu putem lăsa presa să afle despre asta, ordonă Micah. Nici pe invitaţii care vin la Summit.

Înţeleseseră cu toţii cuvintele nerostite. Sandriel nu trebuie să audă un cuvinţel.

– Nu va ajunge pe hârtie! promise Naomi.

Însă Micah îşi scutură capul şi întinse o mână.

Înainte ca Bryce să apuce să clipească măcar, în jurul demonului şi al capului acestuia irumpse o flacără albă. Într-o clipă nu mai rămase din el decât cenuşă.

– Avem nevoie de el pentru a-l examina…, începu Hunt.

– Fără presă! zise Micah şi se întoarse spre un grup de comandanţi malakimi.

Vrăjidoctoriţa începu să-şi scoată lipitorile şi să îl bandajeze pe Hunt. Fiecare bucată de pânză era îmbibată cu puterea ei şi ajuta pielea şi muşchii să se lipească la loc, împiedicând rana să se infecteze. Aveau să se dizolve imediat ce rănile se vindecau, ca şi cum nici n-ar fi existat.

Grămada de cenuşă zăcea încă acolo, în mod ironic moale şi afânată, având în vedere adevărata teroare pe care o provocase

kristallos. Oare acela fusese demonul care o ucisese pe Danika sau doar unul dintre miile care aşteptau de cealaltă parte a Faliei Nordice?

Cornul era oare acolo, în acel parc? Se apropiase cumva, fără să vrea, de el? Sau persoana care îl căuta – Sabine? – trimisese demonul pur şi simplu ca mesager. Nu erau aproape de Codrul Lunii, însă patrulările ei o purtau prin tot oraşul.

Pe Bryce o usturau încă palmele din cauza pistolului care-i muşcase din piele, reculul zdruncinând-o până la os.

Vrăjidoctoriţa îşi scoase mănuşile însângerate. Câteva fulgere îi apărură lui Hunt în jurul încheieturilor, semn că îi reveneau puterile.

– Mersi! îi zise vrăjitoarei.

Aceasta îşi flutură mâna spre el, ca şi cum ceea ce făcuse n-ar fi fost mare lucru. În câteva secunde îşi strânse lipitorile umflate de otravă în borcanele lor şi se strecură în spatele magi-panourilor.

Ochii lui Hunt îi întâlniră pe cei ai lui Bryce. Cenuşa, persoanele importante din jur şi soldaţii se dizolvară în zgomot alb.

Naomi se apropie de ei, cu coada legănându-i-se pe spate.

– De ce te-a ţintit pe tine?

– Toată lumea are o răfuială cu mine! zise Hunt.

Naomi îi privi cu o mutră care lăsa să se înţeleagă că nu crede o iotă, însă trecu mai departe, ca să discute cu o membră Fee din Aux.

Hunt încercă să se ridice în picioare şi Bryce se apropie ca să îi ofere o mână de ajutor. Hunt îşi scuturã capul, strâmbându-se în timp ce îşi sprijinea mâna de genunchi şi se ridică.

– Presupun că am călcat-o pe coadă rău pe Sabine! zise el. Trebuie să-şi fi dat seama că i-am descoperit planul. Acesta a fost fie un avertisment ca acela de la club, fie o încercare ratată de a rezolva o problemă de tipul celei cu novicea şi gardianul.

Bryce nu răspunse. Adie o pală de vânt şi cenuşa se împrăştie.

– Bryce.

Hunt se apropie. Avea ochii clari, în ciuda rănii.

– Nu are nici un sens! şopti Bryce în cele din urmă. Tu… noi l-am omorât atât de repede.

Hunt nu zise nimic, lăsându-i timp să mediteze, să spună la ce se gândea.

– Danika era puternică. Şi Connor era puternic. Oricare dintre ei ar fi putut să dovedească demonul şi să scape teafăr. Însă, în acea noapte, acolo se afla întreaga Haită a Diavolilor. Chiar dacă veninul le-a anulat ceva din puteri, întreaga haită ar fi putut să-l înfrângă.

I se uscă gâtul.

– Nici Mi…

Hunt se opri înainte să termine, aruncând o privire spre Arhanghelul care discuta cu comandanţii, într-o parte.

– Nici el nu a reuşit să scape pe propriile picioare.

– Dar eu da. De două ori!

– Poate că are vreo slăbiciune când vine vorba de Fee.

Bryce îşi scuturǎ capul.

– Nu cred. Pur şi simplu… nu se leagă.

– Vom pune mâine lucrurile cap la cap.

Hunt îşi plecă fruntea spre Micah.

– Cred că ceea ce s-a întâmplat în seara asta dovedeşte că trebuie să îi dezvăluim ce bănuieli avem.

Bryce simţea că este pe cale să i se facă rău. Dădu însă din cap. Aşteptară să se risipească pe la treburile lor cei mai mulţi dintre camarazii lui Micah şi apoi se apropiară. Hunt tresărea din cauza durerii, la fiecare pas.

– Trebuie să vorbim cu tine.

Micah îşi încrucişă braţele şi Hunt îi spuse imediat, clar şi repede, despre ce era vorba. Despre Corn, despre Sabine, despre bănuielile pe care le aveau. Şi despre faptul că era posibilă repararea Cornului, deşi ei nu ştiau încă de ce Sabine l-ar vrea ori de ce ar vrea să deschidă un portal spre o altă lume cu el.

Privirea din ochii lui Micah se preschimbă din iritată în furioasă şi apoi deveni de-a dreptul glacială. După ce Hunt termină ce avea de spus, Guvernatorul privi prin ei.

– Aveţi nevoie de mai multe probe.

– Le vom obţine! promise Hunt.

Micah îi cercetă cu o privire mai întunecată decât Gheena.

– Veniţi la mine când veţi avea dovezi concrete. Sau dacă găsiţi Cornul. Dacă cineva e în stare de atâtea pentru el, este foarte probabil că au găsit o cale de a-l repara. Nu voi permite ca acest oraş să fie pus în pericol de o căţea avidă de putere.

Bryce ar fi putut să jure că spinii tatuaţi pe fruntea lui Hunt se întunecară atunci când îl privi în ochi pe Arhanghel.

– N-o da în bară, Athalar.

Fără să mai adauge ceva, Micah îşi desfăcu aripile şi îşi luă zborul în noapte.

Hunt răsuflă, cu ochii la mormanul de cenuşă.

– Nemernicul.

Bryce îşi frecă palmele în lungul braţelor. Ochii lui Hunt se întoarseră spre ea, observând mişcarea. Observă răceala care i se cobora în vene şi care nu avea nimic de-a face cu noaptea de primăvară. Ori cu furtuna care era pe cale să se dezlănţuie.

– Vino! zise blând, rotindu-şi braţul rănit ca să îi testeze rezistenţa. Cred că pot să ne duc pe amândoi în zbor până la apartamentul tău.

Bryce dădu roată echipajelor ocupate, metamorfilor care se căţărau deja în copaci ca să caute amprente înainte ca ploaia să le şteargă pe toate.

– Nu trebuie să răspundem la nişte întrebări?

Hunt îşi întinse mâna.

– Ştiu unde să ne găsească.

Potrivit lui Naomi Boreas, căpitanul Legiunii 33, Ruhn ajunsese în grădină la doar câteva clipe după ce sora lui şi Athalar plecaseră. Îngerul, care nu avea chef de el, îi spusese doar că erau amândoi bine şi apoi se îndreptase spre unul dintre căpitanii ei, care îi aducea noutăţi.

Din kristallos nu mai rămăsese decât o pată arsă şi câţiva stropi de sânge transparent, ca nişte picături de rouă risipite pe pietre şi în iarbă.

Ruhn se apropie de un bolovan aflat lângă potecă. Se lăsă pe vine şi îşi scoase pumnalul de la gheată, îndreptându-i lama spre picătura neobişnuită de sânge, prinsă de muşchiul bătrân.

– Eu n-aş face asta.

Ruhn cunoştea vocea aceea frumoasă – cadenţa ei constantă şi calmă. Aruncă o privire peste umăr şi o descoperi pe vrăjidoctoriţa de la clinică stând în spatele lui, cu părul ei negru şi creţ încadrându-i chipul memorabil. Însă ochii ei erau aţintiţi asupra sângelui.

– Veninul demonului se află în saliva lui, însă nu ştim ce alte orori ascunde sângele însuşi.

– Nu a afectat muşchiul!

– Într-adevăr, însă acesta a fost un demon creat special pentru anumite scopuri. Sângele lui ar putea fi nedăunător formelor de viaţă fără sensibilitate, dar periculos în toate celelalte cazuri.

– Ai recunoscut demonul?

Vrăjitoarea clipi, ca şi cum ar fi fost prinsă cu ceva.

– Am avut mentori foarte vârstnici, după cum ţi-am spus. Ei mi-au cerut să studiez texte antice.

Ruhn se ridică în picioare.

– Ne-ai fi fost de ajutor cu ani în urmă.

– Pe atunci nu îmi încheiasem încă pregătirea.

Nu era tocmai un răspuns. Ruhn se încruntă şi vrăjitoarea făcu un pas înapoi.

– Mă gândeam, Prinţule… Vorbea continuând să se retragă din calea lui. Mă gândeam la ceea ce m-ai întrebat. M-am interesat şi… există potenţial pentru cercetări. Trebuie să părăsesc oraşul câteva zile pentru a mă ocupa de o problemă personală, dar, atunci când mă voi întoarce, voi studia cazul temeinic şi îţi voi împărtăşi ce aflu.

– Ruhn!

Strigătul lui Flynn despică haosul pe care îl crea echipa de investigaţie.

Ruhn aruncă o privire peste umăr, ca să îi zică prietenului său să aştepte naibii două secunde, dar atunci o mişcare din partea vrăjitoarei îi atrase atenţia.

Nu văzuse mătura pe care o avea rezemată de un copac, dar acum o vedea al naibii de bine în timp ce vrăjitoarea îşi luă zborul în noapte, cu părul negru fluturându-i în spate.

– Cine era? întrebă Flynn, arătând spre vrăjidoctoriţa care dispărea în zare.

– Nu ştiu! zise Ruhn, cu ochii pierduţi după ea în noapte.

Capitolul 47

Furtuna se dezlănţui pe când se aflau la două străzi de clădirea lui Bryce şi îi udă până la piele în câteva secunde. Durerea ţâşni în braţul şi în umărul lui Hunt atunci când ateriză pe acoperiş, însă strânse din dinţi şi n-o arătă. Bryce tremura încă şi privirea îi era pierdută, ceea ce-l făcu pe înger să nu îi dea drumul imediat după ce o lăsă jos pe gresia spălată de ploaie. Cum o ţinea încă de talie, Bryce îşi ridică privirea spre el.

Hunt nu îşi putu controla degetul care îi alunecă în lungul coastelor. Nu se putu abţine să nu repete gestul.

Bryce înghiţi nodul care i se pusese în gât şi el îi urmări fiecare mişcare. Picătura de ploaie care îi alunecă în josul gâtului, pulsul ei care bătea delicat sub piele.

Înainte ca Hunt să poată face vreun gest, Bryce se plecă şi îşi trecu braţele în jurul lui. Îl strânse tare.

– A fost o seară oribilă! spuse, cu capul lipit de pieptul lui ud.

Hunt o îmbrăţişă, încercând să-i transfere căldura lui.

– A fost.

– Mă bucur că nu ai murit.

Hunt chicoti, lăsându-şi capul pe gâtul ei.

– Şi eu.

Degetele lui Bryce i se prinseră de spate, delicat, explorând. Toate simţurile i se concentrară asupra acelei senzaţii. I se treziră tumultuos.

– Ar trebui să plecăm din ploaie, murmură ea.

– Ar trebui, îi răspunse el.

Îngerul nu făcu nici o mişcare.

– Hunt.

Nu îşi putea da seama dacă numele lui era un avertisment sau o cerere, ori ceva mai mult. Nu îi păsa. Îşi lipi nările de gâtul ei lung, umed de ploaie. La naiba, mirosea atât de bine!

Se plecă din nou, fără să se sature de acel parfum. Bryce îşi ridică uşor bărbia. Suficient cât să dezvăluie mai multă piele.

Hel, da. Hunt aproape gemu cuvintele, lăsându-se în voia acelui gât moale, delicios, la fel de tentat ca un vampyr să o atingă, să îi simtă parfumul, aroma.

Rescria fiecare instinct, fiecare amintire dureroasă, fiecare jurământ pe care îl făcuse.

Degetele lui Bryce îi strânseră spatele mai tare – şi apoi începură să-l mângâie. Hunt aproape toarse de plăcere.

Nu îşi dădu voie să se mai gândească la nimic şi îşi lipi buzele de locul acela în care îi simţise parfumul. Bryce se aplecă uşor spre el, se lipi de trupul puternic care ardea de dorinţă în dosul straturilor de piele ale costumului complicat de bătălie.

Hunt înăbuşi un suspin de dorinţă, cu buzele lipite de pielea ei. Îşi strânse braţele şi mai puternic în jurul trupului ei cald şi moale şi mâinile îi alunecară în jos, spre acel fund perfect care-l chinuise încă din prima zi şi…

Uşa de metal de la acoperiş se deschise. Hunt îşi scosese deja pistolul şi îl îndreptase spre ea, când Sabine păşi afară şi se răsti:

– *Daţi-vă dracului înapoi!*

Capitolul 48

Hunt cântări cu grijă situaţia.

El avea un pistol îndreptat spre capul lui Sabine. Ea avea pistolul îndreptat spre inima lui Bryce.

Care dintre ei era mai rapid? Întrebarea îi zbârnâia în creieri.

Bryce ascultă comanda lui Sabine şi îşi ridică mâinile. Hunt nu avu încotro şi o urmă, păşind în spatele ei. Astfel Bryce era lipită de pieptul lui şi el ar fi putut să îşi strecoare mâna liberă în jurul taliei ei şi să o tragă spre el. Ar fi putut să zboare suficient de repede încât să evite un glonţ?

Bryce nu ar fi supravieţuit unei împuşcături în inimă, de la mică distanţă. Ar fi fost moartă în câteva secunde.

– Unde-i micul tău prieten, demonul? reuşi Bryce să întrebe, acoperind răpăitul ploii.

Sabine dădu un picior uşii de la acoperiş, închizând-o. Toate camerele fuseseră dezactivate, îşi dădu seama. Altfel, Legiunea ar fi fost deja acolo, chemată de Marrin. Probabil că transmisia se făcea în buclă, cu imagini mai vechi – exact aşa cum procedase Sabine şi la Templul Lunei. Ceea ce însemna că nimeni, absolut nimeni, nu ştia ce se întâmplă.

Hunt începu să îşi ridice uşor mâna bună în lungul trupului tremurând, ud până la piele al lui Bryce.

– Nici să nu te gândeşti, Athalar, lătră Sabine.

Se opri înainte ca mâna să îi ajungă în dreptul sânilor lui Bryce – la inima care bătea în spatele lor. Armura costumului său era destul de solidă încât să respingă un glonţ. Îi permitea să resoarbă impactul. Mai bine îşi pierdea el un braţ, care i-ar fi crescut la loc, decât ea să…

Nu putu gândi ultimul cuvânt.

– V-am zis să nu vă băgaţi, continuă Sabine. Şi, cu toate astea, pur şi simplu n-aţi ascultat. A trebuit să vă faceţi apariţia la Bârlog ca să

puneţi întrebări pe care nu aveţi *nici un drept* să le puneţi.

– Am pus acele întrebări pentru că tu ai ucis-o pe Danika, psihopato!

Sabine înmărmuri. Rămăsese la fel de nemişcată cum numai o Fee ar fi putut să stea.

– Credeţi că am făcut *ce*?

Hunt ştia că faţa lui Sabine îi trăda toate emoţiile şi că ea nu se deranjase niciodată să le ascundă. Uluirea ei era sinceră. Ploaia se scurgea de pe chipul ei cu unghiuri ascuţite.

– Credeţi că mi-am ucis propria fiică? spuse Sabine.

Bryce tremura atât de tare încât Hunt trebui să o strângă mai aproape când izbucni:

– Ai ucis-o pentru că avea să îţi ia locul ca viitor Prim, ai furat Cornul ca să îi pătezi reputaţia şi te-ai folosit de acel demon ca să elimini toţi potenţialii martori şi pentru a-l umili pe Micah înainte de Summit…

Sabine dădu drumul unui râs găunos:

– Ce prostii!

– Ai şters înregistrarea cu furtul Cornului de la templu, mârâi Hunt. Avem dovezi. Ne-ai minţit că Danika nu s-a aflat acolo în acea noapte. Şi ai făcut caz de faptul că fiica ta nu ştia să îşi ţină gura închisă, în noaptea în care a murit. Singurul lucru de care avem nevoie ca să demonstrăm că tu ai ucis-o pe Danika este să arătăm legătura pe care o ai cu demonul kristallos.

Sabine îşi coborî pistolul şi puse la loc siguranţa. Tremura, abia contenindu-şi furia.

– Nu am furat nimic, cretinilor! Şi nu mi-am ucis fata.

Hunt nu îndrăzni să îşi coboare pistolul. Nu îndrăzni să îi dea drumul lui Bryce.

Nu, când Sabine spuse, trist şi rece:

– Am protejat-o. *Danika* a furat Cornul.

Capitolul 49

– Danika nu a furat nimic, şopti Bryce.

Ceva rece se strecură în sufletul ei. Braţul lui Hunt, strâns în jurul mijlocului ei, era singurul lucru care o ţinea în picioare – era ca un zid cald în spatele ei.

Ochii căprui-deschis ai lui Sabine – aceeaşi nuanţă ca ai Danikăi, însă lipsiţi de căldură – erau necruţători.

– De ce crezi că am schimbat înregistrarea? S-a gândit că pana de curent îi va ascunde mişcările, însă n-a fost suficient de deşteaptă să se gândească la înregistrările audio care i-au surprins paşii în timp ce se făcea nevăzută de la postul ei ca să fure Cornul, reapărând apoi un minut mai târziu, cu patrula, de parcă nu ar fi scuipat în faţa zeiţei noastre cu doar câteva secunde înainte. Dacă ea a provocat pana de curent sau doar a profitat de şansă, asta nu ştiu.

Bryce abia reuşi să articuleze:

– De ce l-ar fi luat?

– Pentru că Danika a fost o răsfăţată care voia să testeze cu câte lucruri poate să scape basma curată. De îndată ce am fost anunţată că relicva a fost furată, am cercetat înregistrările şi am schimbat montajul în toate bazele de date.

Sabine avea pe chip un zâmbet crud şi tăios.

– Am strâns după ea – aşa cum am făcut toată viaţa. Şi acum, voi doi, cu întrebările voastre, ameninţaţi să îi distrugeţi reputaţia, postum.

Hunt foşni uşor din aripi.

– În seara asta ai trimis demonul acela după noi…

Sabine îşi încruntă sprâncenele blonde.

– Ce demon? Eu v-am aşteptat pe voi aici toată noaptea. M-am gândit mai bine la vizita voastră stupidă la Bârlogul *meu* şi am decis că aveaţi nevoie să vi se reamintească să nu vă băgaţi dracului nasul în cazul acesta!

Sabine rânji.

– Amelie Ravenscroft se află pe acoperişul de vizavi, aşteptând doar un telefon din partea mea, în cazul în care faci un pas greşit, Athalar. Mi-a zis că i-aţi oferit un adevărat spectacol erotic cu doar câteva clipe în urmă.

Rânjet vicios, atoateştiutor.

Bryce roşi şi îl lăsă pe Hunt să se uite ca să confirme. După felul în care se încordă, Bryce înţelese că este adevărat.

– Cât despre ceea ce am zis în noaptea în care a murit, continuă, Danika chiar *nu* ştia să îşi ţină gura – niciodată. Ştiam că furase Cornul şi ştiam că probabil fusese ucisă din cauza lui, pentru că nu putea să îşi pună lacăt la gură.

Râse din nou cu răceală.

– Tot ceea ce am făcut, am făcut pentru a-mi proteja fiica. Fiica mea necugetată şi arogantă. Tot ce ai făcut *tu* a fost să cultivi cele mai rele părţi din ea.

Mârâitul lui Hunt săgetă întunericul.

– Ai grijă, Sabine.

Însă Alfa pufăi doar.

– Veţi regreta că mi-aţi ieşit în cale.

Se îndreptă încet spre marginea acoperişului, puterile zvâcnindu-i cu o sclipire palidă în timp ce se opri să ia în considerare saltul pe care şi Bryce voise să îl facă în mod stupid cu un an şi jumătate în urmă. Doar că Sabine avea să aterizeze graţios pe pavaj. Sabine îşi întoarse capul peste umărul ei ascuţit. Dinţii alungiţi îi scăpărară şi zise:

– Nu mi-am ucis fiica. Dar, dacă îi puneţi în pericol moştenirea, vă voi ucide pe *voi*.

Şi apoi sări, transformându-se în timpul căderii într-o fulgerare blândă de lumină. Hunt alergă spre marginea acoperişului, însă Bryce ştia deja ce avea să vadă: un lup care ateriza uşor pe trotuar, strecurându-se apoi în întuneric.

Capitolul 50

Hunt nu își dăduse seama cât de rău o afectase pe Bryce bomba aruncată de Sabine până în dimineața următoare. Bryce nu mersese la alergat. Aproape că nu se trezise la timp pentru muncă.

Băuse o cană de cafea, însă refuzase ouăle pe care Hunt i le făcuse. Abia dacă îi spusese trei cuvinte.

Îngerul simțea că Bryce nu era supărată pe el. Știa că doar... asimilează revelațiile.

Dacă acest proces includea și ceea ce se întâmplase între ei doi pe acoperiș, nu îndrăznea să întrebe. Nu era momentul potrivit. Chiar dacă după ce coborâseră fusese nevoit să facă un duș rece, rece. Și să ia problema în propriile mâini. Chipul lui Bryce, amintirea parfumului și a respirației ei sacadate, atunci când se lipise de el, fuseseră cele care îi aduseseră orgasmul.

Însă ceea ce se petrecea între ei era ultima dintre preocupările de pe lista lui Hunt. Orice va fi fost acel ceva.

Din fericire, nimic legat de atacul din parc nu ajunsese în presă.

Bryce abia dacă-i vorbise după muncă. Hunt îi pregătise cina și ea se jucase puțin cu mâncarea din farfurie, apoi se dusese să se culce înainte de ora nouă. Nici vorbă de îmbrățișări care să se metamorfozeze în ceva mai mult.

A doua zi fu la fel. Și următoarea.

Hunt era dispus să îi lase spațiu. Zeii știau că și el simțea uneori nevoia de a fi singur. De fiecare dată când ucidea pentru Micah simțea asta. Știa că nu ar trebui să sugereze că Sabine ar putea minți, de vreme ce era foarte simplu să acuzi un mort. Sabine era un monstru, însă Hunt știa că mincinoasă nu este.

Investigația lor ajunsese într-un punct mort, iar Danika murise – pentru ce? Pentru un artefact antic care nu funcționa. Care nu mai funcționase de cincisprezece mii de ani și nu avea să mai funcționeze din nou niciodată.

Voise Danika să repare şi să folosească ea însăşi Cornul? De ce ar fi făcut-o, n-avea nici o idee.

Ştia că aceleaşi gânduri o apăsau şi pe Bryce. La naiba, timp de cinci zile abia dacă se atinsese de mâncare! Mergea doar la muncă, se culca şi apoi se scula şi mergea din nou la muncă.

În fiecare dimineaţă îi pregătea micul dejun. În fiecare dimineaţă ignora farfuriile întinse.

Micah sunase o singură dată, ca să întrebe dacă obţinuseră dovezi împotriva lui Sabine. Hunt îi spusese doar că „Era o pistă falsă" şi Guvernatorul închisese. Furia lui în faţa cazului nerezolvat fusese palpabilă.

Asta se întâmplase cu două zile în urmă. Hunt se aştepta la ce e mai rău de acum.

– Credeam că vânătoarea după arme mortale din Antichitate va fi distractivă!

Lehabah bombăni de pe micuţul ei divan, unde stătea întinsă şi se uita doar cu un ochi la emisiunile fără sens de la televizor.

– Şi eu, murmură Bryce.

Hunt îşi ridică privirea de la raportul de evidenţă pe care-l frunzărea şi se pregătea să răspundă, dar fu întrerupt de soneria de la intrare. Chipul lui Ruhn apăru pe cameră. Bryce dădu drumul unui oftat lung, lung de tot şi apoi îi deschise.

Hunt îşi roti umărul ţeapăn. Braţul îi mai pulsa încă, puţin, ca urmare a veninului care îi răpise magia din trup.

Câteva secunde mai târziu, pe scările acoperite cu covor verde apărură ghetele negre ale prinţului, care se prinsese unde se aflau după uşa deschisă de la bibliotecă. Lehabah îşi luă imediat zborul spre el, lăsând scântei în urmă, ca să îl întâmpine veselă:

– Majestate!

Ruhn îi oferi silfei un zâmbet aproximativ şi ochii îi fugiră imediat spre Bryce. Nu rată nici unul dintre semnele care o arătau tristă şi extenuată. Nici tonul din vocea ei atunci când întrebă:

– Cărui fapt îi datorăm plăcerea?

Ruhn se aşeză pe unul dintre scaunele din faţa lor, la masa încărcată cu cărţi.

Sabia Stelară, pe care o avea prinsă la spate în teaca ei, nu reflecta luminile din bibliotecă.

– Voiam să văd ce mai faceţi. Ceva veşti?

Nici unul dintre ei nu îi povestise lui Ruhn despre Sabine. Şi, din câte se vedea, nici Declan.

– Nu! răspunse Bryce. Ai aflat ceva despre Corn?

Ruhn îi ignoră întrebarea.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic.

Bryce se încordă. Ruhn nu părea dispus să se dea bătut, aşa că Hunt le făcu o favoare – lor şi lui însuşi, ca să fie sincer – şi zise:

– Aşteptăm ca o persoană de legătură din Casa Apelor să ne contacteze în legătură cu un posibil model repetitiv al atacurilor demonului. Ai găsit vreo informaţie în privinţa puterii lui neutralizatoare?

Chiar dacă trecuseră mai multe zile, Hunt nu putea să uite ceea ce simţise atunci când magia lui se diluase şi apoi i se stinsese cu totul în vene.

– Nu. Încă nu am aflat nimic despre creaţia lui kristallos, cu excepţia faptului că a fost plămădit din sângele primului Prinţ Născut din Stele şi din esenţa Devoratorului de Stele însuşi. Nimic despre magia lui neutralizatoare.

Ruhn dădu din cap spre Hunt.

– N-ai mai întâlnit niciodată un demon care să poată face asta?

– Nici măcar unul. Farmecele vrăjitoarelor şi pietrele gorsiane pot neutraliza magia, dar în acest caz a fost ceva diferit.

Hunt avusese de-a face cu ambele. Înainte să îl lege cu cerneala vrăjitoarelor, îl înlănţuiseră cu cătuşe făcute din piatră gorsiană din Munţii Dolos, un metal rar, ale cărui proprietăţi amorţeau accesul la magie. Acestea erau folosite împotriva duşmanilor de temut ai imperiului – Căprioara însăşi le folosea cu mare plăcere atunci când ea şi investigatorii ei voiau să îi îngenuncheze pe Vanirii care se numărau printre spionii şi conducătorii rebeliunii. De ceva ani, printre soldaţii din Legiunea 33 se răspândise zvonul că rebelii caută moduri prin care metalul să poată fi transformat într-un spray pe care să îl poată pulveriza pe câmpul de luptă împotriva luptătorilor Vanir.

Ruhn arătă cu mâna spre cartea pe care o lăsase pe masă cu zile în urmă, încă deschisă la un pasaj despre Feele Născute din Stele.

– Dacă Devoratorul de Stele şi-a pus propria esenţă în kristallos, este probabil ca asta să-i fi conferit acestuia abilitatea de a devora magie. Întocmai cum sângele Prinţului Pelias i-a oferit abilitatea de a căuta Cornul.

Bryce se încruntă.

– Şi simţul tău de Ales n-a detectat încă nici o urmă de Corn?

Ruhn începuse să se joace cu cercelul de argint pe care îl avea în buza de jos.

– Nu. Dar am primit un mesaj în dimineaţa asta de la o vrăjidoctoriţă pe care am cunoscut-o de curând – cea care l-a cusut pe Hunt la loc în grădina de noapte. Nu e nimic sigur, dar mi-a povestit că relativ recent a apărut pe piaţă un medicament nou care abia acum începe să fie folosit. Este vorba despre un tip de magie vindecătoare sintetică.

Hunt şi Bryce tresăriră.

– Poate avea nişte efecte secundare foarte nocive dacă nu este controlat cu grijă. Ea nu a avut acces la formula lui exactă, nici la teste, însă mi-a spus că cercetările arată că poate vindeca de două ori mai repede decât prima-lumină.

– Crezi că aşa ceva ar putea repara Cornul? întrebă Bryce.

– Este posibil. S-ar potrivi cu ghicitoarea aceea stupidă despre lumina care nu este lumină şi magia care nu este magie. Cam asta ar fi compusul sintetic.

Bryce clipi.

– Şi este… deja disponibil pe piaţă?

– Se pare că a intrat acum câţiva ani pe piaţă. Nu l-a testat nimeni pe obiecte inanimate, însă cine ştie? Dacă magia adevărată nu l-a putut vindeca, poate un compus sintetic va putea să o facă.

– Eu nu am auzit niciodată de magie sintetică! zise Hunt.

– Nici eu nu auzisem! recunoscu Ruhn.

– Aşadar, am găsit o posibilă cale de a repara Cornul, dar nu am găsit Cornul încă.

Bryce oftă.

– Şi încă nu ştim dacă Danika a furat Cornul în spirit de glumă sau pentru că avea nevoie de el cu un scop anume.

Ruhn tresări.

– Danika a… *Ce*?

Bryce se strâmbă şi se apucă să îl pună la curent pe prinţ cu tot ceea ce aflaseră. După ce Bryce termină de povestit, Ruhn se lăsă pe spătarul scaunului, cu uluirea întipărită pe chip.

Fără a se adresa cuiva anume, Hunt zise:

– Oricum, chiar dacă Danika a furat Cornul în glumă sau ca să facă ceva cu el, cert este că ea e cea care l-a furat.

– Credeţi că îl voia pentru ea? întrebă Ruhn. Că voia să îl repare şi să îl folosească?

– Nu! zise Bryce încet. Nu, poate că Danika mi-a ascuns unele lucruri, însă îi cunoşteam inima. Nu ar fi căutat niciodată o armă atât de periculoasă – ceva care ar fi putut pune în pericol întreaga lume.

Bryce îşi frecă mâinile de faţă.

– Ucigaşul ei este încă în libertate. Danika trebuie să fi luat Cornul pentru a-l împiedica pe acesta să pună mâna pe el. Au ucis-o din această cauză, însă probabil nu l-au găsit, dacă se folosesc încă de kritallos ca să îl caute.

Bryce arătă spre sabia lui Ruhn.

– Chestia aia nu te poate ajuta? Încă sunt convinsă că cel mai sigur mod de a atrage criminalul este acela de a găsi Cornul mai întâi.

Ruhn îşi scutură capul.

– Sabia nu funcţionează aşa. Pe lângă faptul că este pretenţioasă în privinţa celui care o poate mânui, nici nu are putere fără pumnal.

– Pumnal? întrebă Hunt.

Ruhn scoase sabia din teacă şi o aşeză pe masă, între ei. Metalul suspină. Bryce se trase înapoi, departe de ea. O mărgea de lumină stelară sclipi pe lama sabiei şi alunecă spre vârf.

– Şmecher! zise Hunt.

Se alese cu o privire urâtă din partea lui Ruhn. Prinţul ridică din sprâncene spre Bryce, aşteptând fără îndoială un soi de reverenţă din partea ei în faţa spadei care era mai veche decât oraşul, mai veche decât primii paşi ai Vanirilor în Midgard.

– Sabia a făcut parte dintr-o pereche! explică Ruhn. Din ridiumul extras din acelaşi meteorit care a căzut în lumea noastră a fost făurit şi un pumnal cu lamă lungă.

Lumea pe care Feele o părăsiseră ca să treacă prin Falia Nordică în Midgard.

– Însă pumnalul a fost pierdut cu eoni în urmă. Nici măcar în Arhivele Feelor nu sunt păstrate informaţii despre felul în care a fost pierdut, dar se pare că s-a întâmplat cândva în timpul Primelor Războaie.

– Nu e decât una dintre profeţiile de îndobitocire ale Feelor! bombăni Bryce. *Când sabia şi pumnalul se vor reuni, se va reuni şi poporul nostru.*

– Cuvintele sunt literalmente cioplite în piatră deasupra intrării în Arhivele Feelor. Dracu' ştie ce vor fi însemnând!

Bryce îi zâmbi uşor lui Ruhn la aceste cuvinte. Hunt râmji. Acel mic zâmbet era ca şi cum ar fi văzut soarele după zile întregi de ploaie.

Bryce se prefăcu că nu-i vede reacţia, însă Ruhn îi aruncă o privire ascuţită. De parcă ar fi ştiut fiecare gând fierbinte pe care îngerul îl avusese despre Bryce, de parcă ar fi ştiut tot ce făcuse ca să îşi ofere singur plăcere în timp ce îşi imagina gura ei, mâinile ei, trupul ei catifelat.

Rahat! Era în rahat până la gât.

Ruhn pufăi doar, de parcă ar fi ştiut şi asta şi băgă sabia înapoi în teacă.

– Mi-ar plăcea să văd Arhivele Feelor! oftă Lehabah. Închipuiţi-vă câte obiecte maiestuoase! Istorie antică!

– Păstrată sub cheie, în aşa fel încât doar moştenitorii lor pur-sânge să o poată vedea! încheie Bryce cu o privire ascuţită îndreptată spre Ruhn.

Ruhn îşi ridică mâinile.

– Am încercat să-i conving să schimbe regulile! Fără succes.

– Primesc vizitatori în zilele de mare sărbătoare, observă Lehabah.

– Doar pe cei aflaţi pe o listă aprobată în prealabil! comentă Bryce. Şi silfii *nu* se află pe ea.

Lehabah se rostogoli pe o parte şi îşi rezemă capul de mâna ei aprinsă.

– Pe mine m-ar lăsa să intru. Sunt descendenta Reginei Ranthia Drahl.

– Mda, şi eu sunt al şaptelea Aster!

Hunt avu grijă să nu reacţioneze la auzul tonului lui Bryce. Era prima scânteie pe care i-o simţea în voce după zile întregi.

– Sunt!

Lehabah se întoarse spre Ruhn.

– Ea a fost străbunica mea de acum şase generaţii. A fost detronată în timpul Războaielor Elementale. Familia noastră şi-a pierdut titlul…

– Povestea se schimbă de fiecare dată când o spune! îi zise Bryce lui Hunt, care era cât pe ce să zâmbească din nou.

– Ba nu! se văicări Lehabah.

Ruhn zâmbea şi el acum.

– Am avut şansa de a ne recâştiga titlul, însă stră-străbunica mea a fost izgonită din Oraşul Etern pentru că…

– Izgonită.

– Da, *izgonită*. Din cauza unei acuzaţii complet false, cum că ar fi vrut să îl fure pe regele consort reginei impostoare. I s-ar răsuci

cenuşa dacă ar şti ce s-a ales de ultimul ei vlăstar. Nimic mai mult decât o pasăre în colivie!

Bryce sorbi dintr-un pahar cu apă.

– Şi acum, băieţi, urmează momentul în care vă va cere bani ca să îşi cumpere libertatea.

Lehabah se făcu purpurie.

– Asta *nu* este adevărat, spuse silfa, arătând cu degetul spre Bryce. *Stră*-bunica mea a luptat alături de Hunt împotriva îngerilor – şi *asta* a însemnat pierderea libertăţii pentru întregul meu neam.

Cuvintele răsunară în interiorul lui Hunt. Toţi trei îşi întoarseră privirile spre el.

– Îmi pare rău.

Erau singurele cuvinte care îi treceau prin cap.

– Of, Athie!

Lehabah zbură spre el, îmbujorată.

– Nu am vrut să…

Îşi duse mâinile la obraji.

– Nu te învinovăţesc pe *tine*.

– Eu v-am condus pe toţi în bătălie. Nu văd cine altcineva ar putea fi de vină pentru ceea ce i s-a întâmplat neamului tău.

Vorbele lui erau la fel de găunoase precum îi era sufletul.

– Însă Shahar te-a condus pe *tine*! zise Danaan, ochii lui albaştri înregistrând totul cu atenţie.

Hunt se zbârli când îi auzi numele pe buzele prinţului. Însă se trezi privind la Quinlan, ca să se tortureze singur cu acordul pe care ştia că i-l va citi pe chip.

Însă nu întâlni decât tristeţe. Şi ceva ce semăna a înţelegere. De parcă l-ar fi văzut, aşa cum o văzuse el la poligon. Înregistrase fiecare rană şi nu părea să o sperie părţile din el care erau sfâşiate. Sub masă, vârful pantofului ei cu toc înalt îi atinse uşor gheata. O confirmare a faptului că da, îi văzuse durerea şi vina şi nu se ascundea din calea lor. Hunt simţi o arsură în piept.

Lehabah tuşi şi îl întrebă pe Ruhn:

– Ai vizitat vreodată Arhivele Feelor din Avallen? Am auzit că sunt mai măreţe decât ce a fost adus aici.

Silfa îşi răsuci o buclă de foc în jurul degetului.

– Nu, răspunse Ruhn. Însă Feele de pe acea insulă acoperită de ceaţă sunt şi mai puţin primitoare decât cele de aici.

– Le place să-şi ţină toată bogăţia doar pentru ei, nu-i aşa? zise Lehabah, cu ochii la Bryce. Aşa ca tine, BB! Cheltuieşti doar pe tine şi

mie nu-mi iei niciodată ceva drăguţ.

Bryce îşi trase piciorul.

– Nu îţi iau eu *shisha* cu căpşune o dată la două săptămâni?

Lehabah îşi încrucişă braţele.

– Aia numeşti tu cadou?

– Zise silfa care se închide în micul ei dom de sticlă şi o arde toată noaptea, zicându-mi să nu o deranjez până când nu termină.

Bryce se lăsă înapoi pe scaun, mândră ca o pisică, iar Hunt aproape zâmbi din nou scânteii pe care o avea în privire. Bryce îi luă telefonul de pe masă şi îi făcu repede o poză, înainte să aibă timp să protesteze. Apoi îi făcu şi lui Lehabah una. Şi una lui Syrinx.

Dacă băgase de seamă că Bryce nu s-a deranjat să îi facă şi lui o poză, Ruhn nu o arătă. Deşi Hunt ar fi putut să jure că umbrele din cameră se accentuaseră.

– Tot ce vreau, BB, este puţină apreciere.

– Zeii să mă cruţe! mormăi Bryce.

Până şi Ruhn zâmbi de această dată. Însă prinţului îi sună telefonul şi acesta răspunse înainte ca Hunt să apuce să vadă ce nume apare pe ecran.

– Flynn.

Hunt îi auzi slab vocea lui Flynn.

– Trebuie să vii la garnizoană. A izbucnit o ceartă de rahat pentru că iubita unuia s-a culcat cu altul şi, sincer, pe mine mă doare-n cot, dar ăştia doi s-au umplut de sânge.

Ruhn oftă.

– Voi fi acolo în cincisprezece minute! zise şi închise telefonul.

– Chiar eşti nevoit să mediezi certuri meschine de felul ăsta? întrebă Hunt.

Ruhn îşi trecu mâna în lungul Sabiei Stelare.

– De ce nu?

– Eşti prinţ.

– Nu înţeleg de ce o zici ca pe o insultă! mormăi Ruhn.

– De ce n-ai face… chestii mai măreţe.

Bryce răspunse în locul lui Ruhn:

– Pentru că tăticului îi este frică de el.

Ruhn îi aruncă o privire în chip de avertisment.

– Are un rang superior mie: şi ca putere, şi ca titlu.

– Şi cu toate acestea s-a asigurat că te ţine sub papuc de timpuriu – de parcă ai fi fost un soi de animal care trebuie îmblânzit.

Bryce spusese cuvintele pe un ton molatic, însă Ruhn se încordă.

– Lucrurile mergeau bine, până când ai apărut tu! îi zise el printre dinţi.

Hunt se pregăti sufleteşte pentru furtuna care era pe cale să izbucnească.

– Ştii, el era în viaţă ultima oară când a apărut un Prinţ Născut din Stele. Te-ai întrebat vreodată ce s-a întâmplat cu el? De ce a murit înainte să facă Saltul?

Ruhn păli.

– Nu vorbi prostii. A fost un accident petrecut în timpul Calvarului.

Hunt păstră o expresie neutră. Bryce se rezemă de spătarul scaunului şi zise:

– Dacă aşa spui tu.

– Încă mai crezi prostia aia pe care ai încercat să mi-o bagi pe gât pe când erai mică?

Bryce îşi puse mâinile-n sân.

– Am vrut să îţi deschid ochii înainte să fie şi pentru tine prea târziu.

Ruhn clipi, dar apoi se îndreptă şi îşi scutură capul în timp ce se ridica de la masă.

– Crede-mă, Bryce, ştiu de ceva vreme cine este. La dracu'! A trebuit să trăiesc cu el.

Ruhn îşi plecă fruntea spre masa dezordonată.

– Dacă aflu ceva nou despre Corn sau despre magia sintetică vă anunţ.

Apoi îi întâlni privirea lui Hunt şi adăugă:

– Aveţi grijă!

Hunt îi oferi prinţului un început de zâmbet, care îi spunea că ştie exact ce înseamnă acel *aveţi grijă*. Şi că nu-i pasă câtuşi de puţin.

La două minute după ce Ruhn ieşise, se auzi din nou soneria.

– Acum ce dracului mai vrea? bombăni Bryce.

Apucă tableta pe care Lehabah o folosea ca să urmărească serialele ei de doi bani şi deschise înregistrarea de la camera din faţa uşii.

Bryce chiţăi. La uşă se afla o vidră cu vestuţă galbenă reflectorizantă. Stătea pe piciorele din spate şi apăsa cu lăbuţa ei mică pe butonul de la soneria joasă, pe care Bryce o rugase pe Jesiba să o instaleze pentru clienţii mai scunzi. Sperase cumva că, într-o zi, va apărea pe trepte un mesager pufos, cu mustăcioare.

Bryce sări ca din puşcă de pe scaun, cu tocurile afundându-i-se în covor în timp ce alerga în sus, pe scări.

Mesajul pe care îl aducea de la Tharion era scurt şi dulce: *Cred că veţi găsi ceva care prezintă interes aici. Pupici, Tharion.*

– Pupici? întrebă Hunt.

– Sunt în mod clar pentru tine! zise Bryce, zâmbind încă datorită vidrei.

Îi oferise un ban de argint, pentru care primise în schimb o mustăceală şi un zâmbet mic, cu colţişori.

Era clar cel mai frumos lucru care i se întâmplase în acea zi. Săptămână. An. Ca să fie sinceră, în întreaga viaţă!

Bryce aşează pachetul pe biroul din expoziţie şi desprinse scrisoarea lui Tharion de deasupra. Hunt începu să frunzărească paginile.

Lui Bryce îi pieri tot sângele din obraji când Hunt ridică una dintre fotografii.

– Acela este un cadavru?

– Ce a mai rămas din el după ce Tharion l-a scos din bârlogul unui sobek.

Bryce nu îşi putu opri fiorii de pe şira spinării. Înalt de aproape opt metri şi cântărind în jur de o sută treizeci de kilograme în muşchi şi solzi, sobekul era printre cei mai temuţi prădători din râu. Rău, puternic şi cu dinţi care te puteau frânge în două, un mascul sobek la deplină maturitate îi făcea pe majoritatea Vanirilor să se retragă din calea lui.

– E nebun!

Hunt chicoti.

– O, da! Chiar este.

Bryce se încruntă la fotografia macabră şi apoi răsfoi notiţele lui Tharion.

– Zice că semnele de muşcături de pe spate nu corespund dinţilor de sobek. Persoana era deja moartă atunci când a fost aruncată în Istros. Probabil că sobekul a văzut în cadavru o masă uşoară şi l-a tras în bârlogul lui, ca să-l mănânce mai târziu.

Bryce înghiţi un nod şi privi din nou fotografia. Era o driadă. Pieptul îi fusese sfâşiat, iar inima şi celelalte organe vitale smulse afară. Urmele de muşcături îi acopereau…

– Rănile acestea arată precum cele pe care ţi le-a făcut kristallos. Iar în laboratorul neamului Apelor s-a descoperit că persoana este decedată de cinci zile, judecând după gradul de descompunere.

– Din noaptea în care am fost atacaţi noi.

Bryce cercetă analiza.

– În răni a fost clar venin. Tharion zice că l-a simţit în cadavru chiar dinainte ca laboratorul să îl analizeze.

Majoritatea membrilor din Casa Apelor puteau să simtă ceea ce curgea prin trupul unei persoane – bolile şi slăbiciunile şi, se pare, veninul.

– Dar atunci când l-au testat…

Bryce răsuflă.

– A anulat magia.

În mod sigur fusese kristallos. Bryce se crispă şi citi mai departe:

– A cercetat toate înregistrările referitoare la corpuri neidentificate găsite de neamul Apelor în ultimii ani. Au descoperit încă două cu răni identice şi acelaşi venin transparent, datând din aceeaşi perioadă în care…

Bryce înghiţi un nod.

În care Danika şi haita au fost ucişi. O driadă şi un metamorf vulpe. Ambii daţi dispăruţi. Luna aceasta au găsit *cinci* persoane cu aceleaşi semne şi cu veninul în răni. Toate date dispărute, dar la câteva săptămâni după moarte.

– Asta înseamnă că sunt persoane care nu au avut prea mulţi prieteni apropiaţi ori familie.

– Poate.

Bryce studie din nou fotografia. Se forţă să privească rănile. Se aşternu liniştea, întreruptă doar de sunetele îndepărtate ale serialului pe care Lehabah îl urmărea în bibliotecă.

– Aceea nu este creatura care a ucis-o pe Danika, zise Bryce.

Hunt îşi trecu degetele prin păr.

– Este posibil să fi fost mai mulţi demoni kristallos…

– Nu! insistă Bryce, lăsând jos hârtiile. Nu kristallos a ucis-o pe Danika.

Hunt se încruntă.

– Dar ai fost acolo. L-ai văzut.

– L-am văzut pe hol, nu în apartament. Danika, haita şi celelalte trei victime recente au fost făcute *grămezi*.

Bryce abia putea scoate cuvintele pe gură. Ultimele cinci zile nu fuseseră… uşoare. Nu putuse decât să ia lucrurile pas cu pas ca să poată trece peste dezastrul cu Sabine. Peste bomba pe care o aruncase despre Danika. Iar dacă pierduseră atâta timp căutând unde nu trebuia…

Bryce ridică fotografia.

– Rănile acestea nu sunt la fel. Kristallos voia să îţi ajungă la inimă, la organe. Nu să te transforme într-o grămadă… de carne. Danika,

Haita Diavolilor, Tertian, novicea, gardianul de la templu – *nici unul* dintre ei nu a avut astfel de răni. Şi *nici unul* nu a avut veninul în corp.

Hunt clipi năucit. Lui Bryce îi tremură vocea:

– Dacă a pătruns în lumea noastră şi altceva? Dacă kristallos a fost invocat ca să găsească artefactul, însă în acea noapte, acolo a fost prezent ceva cu mult mai teribil? Dacă ai avea puterea să îl invoci pe kristallos, de ce să nu invoci mai multe tipuri de demon?

Hunt se gândi câteva clipe.

– Nu-mi vine în minte nici un demon care să îşi distrugă victimele aşa. Doar dacă nu cumva o fi vorba despre încă o oroare antică venită direct din Gheena.

Îşi frecă ceafa.

– Dacă kristallos a ucis driada – dacă le-a ucis pe toate acele persoane ale căror trupuri au ajuns în râu prin canale –, atunci *de ce* să invoci două tipuri de demon? Kristallos este deja un demon letal din Hel. Literalmente.

Bryce îşi ridică mâinile în aer.

– N-am nici o idee. Dar, dacă tot ceea ce credeam că ştim despre moartea Danikăi este greşit, atunci trebuie să aflăm *cum* a murit. Avem nevoie de păreri avizate.

Hunt îşi frecă barba.

– Vreo idee de la cine?

Bryce dădu încet din cap, simţind cum o cuprindea încet spaima.

– Promite-mi că nu-ţi vei ieşi din minţi.

Capitolul 51

– Să invoci un demon este o idee al dracului de proastă! pufăi Hunt.

În spatele draperiilor trase se lăsase noaptea.

– Mai ales având în vedere de la ce a pornit tot dezastrul acesta de la bun început.

Stăteau în camera de zi a lui Bryce, în semiîntuneric, cu lumânări pâlpâind în jurul lor. Syrinx era făcut cocoloş între pături şi închis în cuşca lui, în dormitorul lui Bryce, înconjurat de un cerc protector din sare albă.

Ceea ce se afla în faţa lor, întinsă pe podelele pale, mirosind a mucegai şi pământ putrezit, era complet opusul. Bryce râşnise la un moment dat bucata de sare obsidiană – probabil folosindu-se de robotul ei de bucătărie. Având în vedere că plătise scump pentru ea, Bryce nu părea să o trateze cu prea mare consideraţie. O îndesase într-un dulap din bucătărie, de parcă ar fi fost o pungă de cartofi prăjiţi.

Hunt nu îşi dăduse seama că aştepta momentul potrivit ca să o folosească.

Acum făcuse din ea două cercuri. Cel de lângă fereastră avea un diametru de aproape doi metri. Celălalt era suficient de mare încât să îl conţină pe Hunt şi pe ea.

– N-am de gând să îmi pierd timpul răscolind oraşul ca să aflu ce tip de demon a ucis-o pe Danika, zise Bryce. Dacă merg direct la sursă, scap de toate bătăile de cap.

– Dacă mergi direct la sursă, ai să sfârşeşti împrăştiată pe perete. Şi, dacă nu, arestată pentru că ai invocat un demon într-o zonă rezidenţială.

La naiba! *El* ar fi trebuit să o aresteze, nu-i aşa?

– Nimănui nu-i plac sifonarii, Athalar.

– Eu *sunt* un sifonar.

Bryce ridică din sprânceana de un roşu-închis.

– Eu una n-aş fi zis, Umbra Morţii.

I se alătură lui Hunt în cerc. Codiţa ei lungă i se scurgea în gulerul de la haina de piele. Şuviţele erau poleite de lumina lumânărilor.

Îi tresăriră degetele, de parcă ar fi vrut să se întindă după părul acela mătăsos. Să îl mângâie. Să îl strângă în pumn şi să îi tragă capul pe spate ca să îi expună din nou gâtul în faţa gurii lui.

– Ştii că *meseria* mea este aceea de a-i opri pe aceşti demoni să intre în lumea noastră, spuse Hunt.

– Nu-i dăm drumul demonului! E la fel de sigur ca un apel telefonic.

– Atunci ai de gând să îl invoci cu numărul lui profan?

Mulţi dintre demoni aveau numere asociate cu ei, ceva de felul unei adrese de e-mail antice.

– Nu am nevoie de numere. Ştiu cum să îl găsesc pe acest demon.

Hunt se pregătea să răspundă, dar Bryce îl întrerupse.

– Sarea obsidiană îl va ţine prizonier.

Hunt aruncă o privire cercului pe care îl făcuse, apoi oftă. Chiar dacă cearta cu ea era ca un fel de preludiu, nici el nu voia să irosească timpul.

Temperatura din cameră începuse să scadă. Rapid. Respiraţia lui Hunt ieşea în norişori. Apoi un bărbat umanoid îşi făcu apariţia, vibrând de o putere întunecată, care îi întoarse îngerului stomacul pe dos.

Bryce rânji la Hunt, a cărui inimă îngheţase în piept.

– Surpriză!

Bryce îşi pierduse minţile. Avea să o ucidă – asta dacă nu erau amândoi ucişi în următoarele câteva secunde.

– Cine este?

Camera îngheţă. Nici o haină nu te putea proteja împotriva răcelii pe care acest demon o aducea cu el. Trecea prin pânză, strat după strat, şi Hunt simţea cum îşi înfige ghearele în pieptul lui şi îi fură aerul din plămâni.

Bryce respiră o dată tremurat – singurul semn de disconfort pe care îl arătă. Rămase cu faţa la cercul din cealaltă parte a camerei. La bărbatul care se afla acum în interiorul graniţei lui întunecate.

– Aidas! zise Bryce încetişor.

Hunt îşi închipuise întotdeauna că Prinţul Prăpastiei semăna cu demonii inferiori pe care îi vânase de-a lungul secolelor: cu solzi sau colţi ori gheare – o brută cu muşchi şi furia oarbă a unui animal.

Nu şi-l închipuise pe frumuşelul acesta subţirel, cu pielea palidă.

Părul blond îi aluneca până la umeri în bucle moi, care îi încadrau chipul cu osatură frumoasă. Fără îndoială, pentru a-i pune în evidenţă ochii ca nişte opale albastre, umbriţi de gene dese, aurii. Clipi din acele gene o dată, uşor. Apoi, buzele lui senzuale înfloriră într-un zâmbet, lăsând la iveală un rând de dinţi prea albi.

– Bryce Quinlan.

Lui Hunt îi alunecă mâna spre pistol. Prinţul Prăpastiei îi ştia numele… chipul. Iar felul în care îi spusese numele, cu vocea lui catifelată, fusese atât un salut, cât şi o întrebare.

Aidas ocupa cel de-al cincilea nivel din Hel – Prăpastia. El era supus doar altor doi prinţi: Prinţului Abisului şi Prinţului Gheenei, acesta din urmă fiind cel de-al şaptelea şi cel mai puternic dintre prinţii demoni. El era Devoratorul de Stele, iar numele lui real nu era niciodată rostit de acea parte a Faliei Nordice.

Nimeni nu mai îndrăznea să îl rostească după ce Prinţul Gheenei devenise prima şi singura fiinţă care îl ucisese pe unul dintre Asteri. Felul în care o măcelărise pe cea de-a şaptea stea sfântă – Sirius, Steaua Lup – în timpul Primelor Războaie era una dintre temele preferate ale baladelor din jurul focurilor de la taberele de război. Ceea ce îi făcuse lui Sirius după ce o ucisese îi câştigase acel renume teribil: Devoratorul de Stele.

– Data trecută ai apărut în chip de pisică.

Atât spuse Bryce. Atât!

Hunt îndrăzni să îşi ia ochii de la Prinţ şi o văzu plecându-şi capul. Aidas îşi puse mâinile subţiri în buzunarele de la costumul lui bine croit, făcut dintr-un material mai negru decât Prăpastia în care îşi avea sălaşul.

– Pe atunci erai mică.

Hunt se înfipse bine în pământ, ca să nu se clatine. Îl mai întâlnise pe prinţ în trecut… Cum?

Probabil că şocul îi era întipărit pe chip, pentru că Bryce îi aruncă o privire care s-ar fi tradus prin *La naiba, calmează-te*!

– Aveam treisprezece ani – nu eram *chiar* atât de mică.

Hunt îşi continuă pufăitul care sugera că el crede opusul. Aidas îşi lăsă capul într-o parte.

– Şi atunci erai foarte tristă.

Lui Hunt îi luă câteva clipe ca să înţeleagă cuvintele. Urma de istorie şi trimiterea la clipa de faţă.

Bryce îşi frecă palmele.

– Hai să vorbim despre *tine*, Majestate.

– Întotdeauna o fac cu plăcere.

Gerul îi îngheţa lui Hunt plămânii. Nu puteau rezista decât câteva minute la acea temperatură, înainte ca proprietăţile de vindecare să le cedeze. Şi, în ciuda sângelui de Fee pe care Bryce îl avea, exista posibilitatea ca ea să nu-şi mai revină niciodată. Pentru că nu făcuse Saltul, degerăturile ar fi fost permanente în cazul ei. La fel cum permanent pierdute ar fi fost membrele şi articulaţiile eventual pierdute.

Bryce îi zise prinţului demon:

– Tu şi companionii tăi păreţi a vă agita în întuneric.

– Aşa?

Aidas se încruntă la pantofii lui din piele lustruită, de parcă ar fi putut să vadă prin ei până în fundul Gheenei.

– Poate că ai invocat prinţul greşit, pentru că este prima oară când aud de aşa ceva.

– Cine invocă demonul kristallos ca să vâneze prin acest oraş? Cuvinte reci, ascuţite. Şi ce a ucis-o pe Danika Fendyr?

– Aha, da, am auzit despre asta! Danika a jelit în timp ce era sfâşiată în bucăţi.

Tăcerea lui Bryce îi spuse lui Hunt tot ceea ce trebuia să ştie despre rana interioară pe care Aidas o zgârmase. După zâmbetul pe care îl avea pe chip, Prinţul Prăpastiei o ştia şi el.

– Ştii ce demon a făcut asta? continuă Bryce.

– În ciuda a ceea ce pretind mitologiile voastre, nu cunosc tot ce mişcă în Hel.

– Dar ştii totuşi? insistă Bryce. Sau ştii cine l-a invocat?

Genele lui aurii sclipiră atunci când clipi.

– Crezi că eu l-am trimis?

– N-ai mai sta acum în faţa noastră dacă aş fi crezut asta.

Aidas râse încet.

– De data asta nu mai verşi lacrimi.

Bryce zâmbi uşor.

– Tu mi-ai spus să nu îi las să mă vadă plângând. Ţi-am urmat sfatul întocmai.

Ce naiba se petrecuse în timpul acelei întâlniri din urmă cu doisprezece ani?

– Informaţiile se plătesc.

– Care îţi este preţul?

Buzele lui Bryce căpătaseră o tentă albăstruie. Trebuiau să întrerupă legătura cât mai curând.

Hunt rămase nemişcat, în timp ce Aidas o cerceta pe Bryce. Apoi privirea Prinţului păru să-l descopere pe Hunt. Clipi din gene spre el, o singură dată. De parcă nu l-ar fi observat până atunci. De parcă, având-o pe Bryce în faţă, nu se deranjase să îl observe. Hunt încercă să nu se gândească la asta.

– Tu cine eşti? murmură Prinţul.

Un ordin.

– El e de decor!

Bryce îşi înlănţui braţul cu al lui Hunt şi se trase mai aproape de el. Pentru căldură sau stabilitate, nu îşi dădea bine seama. Bryce tremura.

– Şi nu e de vânzare.

Bryce arătă spre haloul de pe fruntea îngerului.

– Animăluţelor mele de companie le place să jumulească pene – ar fi fost un târg bun.

Hunt îl privi pe Prinţ în ochi, iar Bryce îi aruncă lui o privire lungă, al cărei efect era anulat, pentru că venea însoţită de clănţănit din dinţi. Aidas zâmbi, cercetându-l din nou pe înger, din cap până în picioare.

– Un războinic Căzut, cu puterea…

Sprâncenele spilcuite ale lui Aidas se ridicară a surpriză. Ochii lui de opal albastru se îngustară – şi apoi străluciră precum cea mai fierbinte flacără.

– De ce ai *tu* o coroană întunecată pe frunte?

Hunt nu îl lăsă să vadă cât de surprins era de această întrebare. Nu mai auzise niciodată de tatuajul numit astfel: o coroană întunecată. Halou, cerneala-vrăjitoarelor, însemn ruşinos, dar niciodată coroană întunecată.

Aidas îi privi pe Hunt şi pe Bryce cu atenţie. Nu se obosi să mai aştepte răspunsul lui Hunt şi pe chip îi înflori din nou acel zâmbet teribil:

– Cei şapte prinţi sălăşluiesc în întuneric şi nu provoacă nimic. Nu avem nici un interes pentru tărâmul vostru.

– Te-aş crede dacă neamul tău n-ar fi zgârmat în jurul Faliei Nordice în ultimele două decade! zise Hunt. Şi dacă n-aş fi fost eu cel nevoit să strângă după ei.

Aidas respiră adânc, de parcă ar fi vrut să simtă aroma aerului în care plutiseră cuvintele lui Hunt.

– Îţi dai seama că s-ar putea să nu fie vorba despre oamenii noştri? Falia Nordică se deschide şi spre alte locuri – alte tărâmuri, da, dar şi

alte planete. Ce este Hel dacă nu o planetă îndepărtată, legată de a voastră de o cută în timp şi spaţiu?

– Hel este o planetă? întrebă Hunt.

Majoritatea demonilor cu care avusese de-a face şi pe care îi ucisese nu fuseseră dornici să povestească prea multe.

Aidas ridică din umeri.

– Este un loc la fel de real ca Midgard, deşi cei mai mulţi dintre noi preferă să vă facă să credeţi că nu este.

Prinţul arătă spre Hunt.

– Semenii tăi, Îngerule Căzut, au fost creaţi de Asteri în Midgard. Însă Feele, metamorfii şi mulţi alţii au venit din propriile lor lumi. Universul este vast. Unii cred că nu are capăt. Sau că universul nostru este doar unul dintr-o mulţime de universuri, o mulţime la fel de bogată ca stelele de pe cer, sau ca firele de nisip de pe o plajă.

Bryce îi aruncă lui Hunt o privire prin care îl lăsa să înţeleagă că şi ea se întreba ce naiba fumează prinţul demon în Prăpastie.

– Încerci să ne distragi atenţia! zise Bryce şi îşi puse mâinile-n sân.

Podelele se acoperiră cu brumă.

– Nu voi faceţi zgomot în zona Faliei Nordice?

– Prinţii de rang mai jos fac asta, cei de la nivelul unu şi până la patru.

Aidas îşi lăsă din nou capul într-o parte.

– Aceia dintre noi care ne aflăm în adevăratul întuneric nu avem nici o nevoie şi nici un interes în ceea ce priveşte lumina. Dar nici măcar prinţii de rang inferior nu l-au trimis pe kristallos. Planurile noastre nu au nici o legătură cu astfel de lucruri.

Hunt mârâi.

– Odată ca niciodată semenii tăi au vrut să trăiască aici. De ce s-ar fi schimbat asta?

Aidas chicoti.

– E teribil de amuzant pentru mine să aud poveştile pe care Asterii vi le-au ţesut.

Prinţul îi zâmbi lui Bryce.

– Ce orbeşte un Oracol?

Lui Bryce îi pieri toată culoarea din obraji la auzul acelor cuvinte. Cum de ştia Aidas despre vizita lui Bryce la oracol, Hunt nu putea şti precis, însă Bryce contracară.

– Ce fel de pisică vizitează un Oracol?

– Cuvintele câştigătoare!

Aidas îşi puse din nou mâinile în buzunare.

– Nu ştiam ce preferinţe ai putea avea acum, că ai mai crescut.

Prinţul rânji spre Hunt.

– Dar aş putea să îţi apar mai degrabă aşa, dacă asta te mulţumeşte, Bryce Quinlan.

– Şi mai bine: să nu mai apari din nou, niciodată! îi aruncă Hunt prinţului demon.

Bryce îi strânse braţul. Iar el o călcă pe picior, suficient de tare încât să o facă să se potolească.

Însă Aidas chicoti:

– Îţi scade temperatura. Am să plec.

– Te rog! spuse Bryce. Spune-mi doar dacă ştii ce a ucis-o pe Danika. Te rog!

Un râs moale din partea Prinţului.

– Faceţi din nou testele. Aflaţi ce este între.

Aidas începu să pălească, de parcă ar fi fost într-adevăr o conversaţie telefonică pe cale să se întrerupă.

– Aidas! strigă Bryce, păşind chiar la marginea cercului.

Hunt se luptă cu instinctul de a o trage înapoi spre el. Mai ales că întunericul începuse să tivească marginile trupului lui Aidas.

– Îţi mulţumesc. Pentru acea zi.

Prinţul Prăpastiei rămase nemişcat, de parcă ar fi încercat să se agaţe cumva de lumea lor.

– Fă Saltul, Bryce Quinlan.

Rămăsese doar o umbră tremurândă.

– Şi caută-mă la sfârşit.

Aidas dispăruse aproape cu totul când adăugă, vorbele lui plutind, strecurându-se în cameră ca nişte fantome:

– Oracolul nu a văzut. Dar eu da.

În urma lui se aşternu o linişte palpabilă, în timp ce camera începea să se dezgheţe şi promoroaca să se topească.

Hunt se răsuci spre Bryce.

– În primul rând: *du-te naibii* cu surpriza ta.

Bryce îşi frecă palmele, încercând să se încălzească.

– Nu m-ai fi lăsat să îl invoc pe Aidas dacă ţi-aş fi spus de la început.

– La naiba! Asta pentru că ar trebui să fim *morţi* acum!

Hunt o privi uluit.

– Eşti nebună?

– Ştiam că mie nu îmi va face rău. Nici persoanei care mi-ar sta alături.

– Vrei să-mi spui cum de l-ai *cunoscut* pe Aidas când aveai treisprezece ani?

– Eu… i-am povestit cât de rău s-au sfârşit lucrurile între mine şi tatăl meu biologic după vizita mea la Oracol.

Furia lui Hunt se topi în faţa durerii de pe chipul ei.

– Aşa că, după aceea, în timp ce plângeam de să-mi iasă ochii din cap pe una dintre băncile din parcul oracolului, lângă mine a apărut o pisică albă. Avea nişte ochi albaştri cum nu mai văzusem niciodată. Am ştiut, chiar dinainte să vorbească, că nu era o pisică şi nici un metamorf.

– Cine îl invocase atunci?

– Nu ştiu. Jesiba mi-a spus că prinţii se pot strecura prin fisurile din Falii şi că pot lua forma animalelor comune. Însă atunci când fac asta sunt închişi în acele forme – lipsiţi de toate puterile lor, cu excepţia abilităţii de a vorbi. Şi mi-a mai spus că ei nu pot rămâne în lumea noastră decât pentru câteva ore.

Un fior îi scutură aripile lui Hunt.

– Ce ţi-a spus Aidas?

– M-a întrebat: *Ce orbeşte un Oracol?* Iar eu i-am răspuns: *Ce fel de pisică vizitează un Oracol?* A auzit ţipetele atunci când a intrat la Oracol. Presupun că asta l-a intrigat. Mi-a spus să nu mai plâng. Mi-a zis că asta nu le aduce decât satisfacţie celor care mi-au greşit. Că n-ar trebui să-mi irosesc lacrimile pentru ei.

– Ce căuta Prinţul Prăpastiei la Oracol?

– Nu mi-a spus. Dar a stat cu mine până când mi-am făcut curaj să mă întorc acasă la tatăl meu. Până să apuc să îi mulţumesc, dispăruse.

– Ciudat.

Bine, fie! Hunt putea să înţeleagă de ce Bryce alesese să îl invoce pe el, având în vedere că se purtase frumos cu ea în trecut.

– Poate că ceva din firea pisicească se lipise de el şi era doar curios în privinţa mea.

– Se pare că ţi-a dus dorul.

Hunt lăsă întrebarea să se subînţeleagă.

– Se pare. Deşi nu ne-a oferit prea multe informaţii relevante de la care să pornim.

Privirea lui Bryce căpătă un aer distant în timp ce fixa cercul gol din faţa lor. Îşi scoase telefonul din buzunar. Hunt întrezări pe cine suna – *Declan Emmet*.

– Bună, B!

Pe fundal se auzeau bubuind muzica şi râsetele unor bărbaţi. Bryce nu pierdu timpul cu amabilităţi.

– Am primit un pont cum că ar trebui să refacem mai multe dintre teste… Presupun că asta se referă la cele făcute victimelor şi probelor de acum câţiva ani. Îţi vine în minte ceva care ar trebui să fie reexaminat?

– E Bryce? se auzi pe fundal vocea lui Ruhn întrebând.

– Eu aş mai face cu siguranţă un test olfactiv, zise Declan. Vei avea nevoie de haine.

– Au făcut cu siguranţă un test olfactiv cu doi ani în urmă, afirmă Bryce.

– Pe cel comun sau pe Mimir? întrebă Declan.

Hunt simţi o săgeată în pântece. Mai ales când Bryce întrebă:

– Care este diferenţa?

– Mimir este mai bun. E relativ nou.

Bryce îşi întoarse privirea spre Hunt şi el îşi scutură uşor capul.

– N-a făcut nimeni testul Mimir, zise ea încet, la telefon.

Declan ezită.

– Păi… este tehnologia Feelor în mare parte. O împrumutăm legiunii pentru cazurile majore.

O pauză.

– Cineva a avut probabil un cuvânt de spus în legătură cu asta.

Hunt se pregăti pentru ce avea să urmeze.

– Aveaţi acces la chestia asta acum doi ani de zile?

Declan tăcu din nou. Apoi:

– Ah… rahat! Apoi la telefon trecu Ruhn.

– Bryce, a fost un ordin direct: să nu se investigheze prin acele mijloace. S-a stabilit ca Feele să nu se implice.

Devastare, furie, durere… Toate năvăliră în pieptul lui Bryce. Îşi strânse degetele în pumni.

Hunt zise, ştiind că Ruhn îl aude:

– Regele Toamnei este un mare nenorocit, ştii asta?

– Am de gând să i-o spun în faţă, mârâi Bryce, apoi închise telefonul.

– Ce? întrebă Hunt.

Însă Bryce alerga deja afară pe uşă.

Capitolul 52

Lui Bryce îi fierbea sângele în vine în timp ce alerga prin Piaţa Veche, pe străzile ude de ploaie, spre Cvinta Rozelor.

Vilele străluceau în ploaie – case ca nişte mici palate, cu peluze şi grădini imaculate, cu toatele îngrădite de fier forjat. La fiecare colţ stăteau de pază Fee cu chipul împietrit ori metamorfi din Aux.

De parcă rezidenţii de acolo trăiau în aceeaşi teroare abjectă la care erau supuşi peregrinii şi cei câţiva sclavi din Oraşul Semilunii.

Bryce ocoli mamutul din marmură care era Arhivele Feelor. Clădirea era acoperită de voaluri curgătoare de flori, care îi îmbrăcau nenumăratele coloane. Trandafiri, iasomie, glicină – cu toate înflorite perpetuu, indiferent de anotimp.

Bryce alergă spre vila întinsă de marmură albă, acoperită de trandafiri roz, spre poarta ei de fier forjat, păzită de patru soldaţi Fee.

Aceştia i se puseră înainte atunci când Bryce se opri în strada pietruită, lucind de ploaie.

– Lăsaţi-mă să intru! zise ea, printre dinţi, răsuflând din greu.

Soldaţii nici măcar nu clipiră.

– Ai programată o întâlnire cu Majestatea Sa? întrebă unul dintre ei.

– Lasă-mă să intru! zise ea din nou.

Ştiuse. Tatăl ei ştiuse că existau teste care ar fi putut arăta ce o ucisese pe Danika şi nu făcuse *nimic*. Se dăduse în mod deliberat la o parte. Trebuia să îl vadă. Trebuia să i-o spună în faţă. Nu îi păsa cât era ceasul.

Uşa lustruită era închisă, însă înăuntru se vedeau aprinse luminile. Era acasă. Era în mod sigur acasă.

– Nu fără programare! îi zise paznicul.

Bryce făcu un pas spre ei şi fu aruncă înapoi. Clădirea era înconjurată de un perete fierbinte, invizibil, generat fără îndoială de bărbaţii Fee care

se aflau în faţa ei. Unul dintre paznici rânji. Bryce se aprinse la faţă atât de tare încât o usturau ochii.

– Mergeţi şi spuneţi-i *regelui* vostru că Bryce Quinlan vrea să vorbească cu el. *Acum.*

– Vino atunci când vei avea o programare, corcitură! îi aruncă unul dintre soldaţi.

Bryce lovi cu pumnul în scutul lor. Peretele invizibil rămase neclintit.

– Spuneţi-i că…

Gardienii se încordară în faţa puterii, întunecate şi adânci, care pulsa în spatele ei. Pe deasupra drumului pietruit alunecară fulgere. Paznicii îşi duseră mâinile la săbii.

Hunt zise, cu vocea ca de tunet:

– Domnişoara doreşte să vorbească cu Majestatea Sa.

– Majestatea Sa nu este disponibil.

Paznicul care vorbise observase în mod clar haloul de pe fruntea lui Hunt. Rânjetul care i se întindea pe faţă era unul dintre cele mai hidoase lucruri pe care Bryce le văzuse în viaţa ei.

– Mai ales nu pentru sclavi şi târfe pe jumătate om.

Hunt făcu un pas spre ei.

– Ia mai zi o dată.

Rânjetul de pe chipul soldatului rămăsese intact.

– O dată nu a fost îndeajuns?

Hunt îşi strânse pumnii. Avea să o facă, îşi dădu seama Bryce. Avea să îi facă praf şi pulbere pe acei măgari şi să îi croiască ei drum cu forţa, pentru ca ea să poată discuta cu regele.

În capătul străzii apăru Ruhn, înconjurat de umbre, cu părul lui negru lipit de scalp, din cauza ploii. În urma lui veneau Flynn şi Declan.

– Retrăgeţi-vă! ordonă Ruhn paznicilor. La dracu', retrăgeţi-vă!

Paznicii nici nu se gândeau să facă asta.

– Nici măcar tu, Prinţule, nu eşti autorizat să ordoni asta.

Umbrele lui Ruhn se ridicară în spatele lui, ca o pereche fantomatică de aripi, însă i se adresă lui Bryce:

– Sunt alte bătălii, pentru care merită să te lupţi cu el. Aceasta nu este una dintre ele.

Bryce se îndepărtă câţiva paşi de poartă, deşi paznicii îi auzeau probabil fiecare cuvinţel:

– A ales de bunăvoie să nu ajute în cazul Danikăi.

– Unii ar putea considera că asta înseamnă periclitarea unei investigaţii imperiale! interveni Hunt.

– Du-te dracu', Athalar! se răsti Ruhn.

Prinţul îşi întinse mâna spre braţul lui Bryce, însă aceasta se trase înapoi. Ruhn îşi încleştă falca.

– Ştii, tu eşti considerată membru al acestei curţi. Şi ai fost implicată într-o încurcătură colosală. Regele a decis că cel mai bun lucru pe care îl poate face pentru a-ţi asigura protecţia este să nu se implice în caz, să nu cerceteze mai în amănunt.

– De parcă el a dat vreodată doi bani pe siguranţa mea.

– I-a păsat suficient încât să mă pună pe mine să-ţi fiu paznic. Dar tu l-ai vrut pe Athalar, ca să vă jucaţi de-a colegii sexy.

– El vrea să pună mâna pe Corn! Pentru *el*! izbucni Bryce. N-are *nimic* de-a face cu mine.

Bryce arătă spre casa din spatele gardului de fier.

– Mergi acolo şi spune-i rahatului că n-am să uit asta niciodată. *Niciodată!* Mă îndoiesc că îi va păsa, dar tu spune-i.

Umbrele lui Ruhn rămaseră nemişcate, atârnându-i de pe umeri.

– Îmi pare rău, Bryce. În privinţa Danikăi…

Bryce şuieră:

– Să *nu* îi mai pronunţi niciodată numele în faţa mea. Să nu-i spui niciodată numele în faţa mea!

Ar fi putut jura că pe chipul fratelui ei trecu o undă de durere, pe care nici umbrele nu i-o putură ascunde. Însă ea îşi întoarse spatele şi dădu cu ochii de Hunt, care-i privea cu mâinile-n sân.

– Ne vedem la apartament.

Nu se obosi să mai adauge şi altceva şi o luă din nou la goană.

Fusese aiurea că nu îl avertizase pe Hunt în privinţa celui pe care voia să îl invoce. Era dispusă să recunoască asta. Dar asta nu se compara cu faptul că tatăl ei refuzase să ofere acces la testele Feelor.

Bryce nu se ducea acasă. Pe la jumătatea drumului se hotărâse să schimbe destinaţia. Cum Corbul Alb era închis, barul ei preferat de pe vremuri avea să fie tocmai bun.

Lethe era deschis. Ceea ce era de bine, având în vedere că îi pulsa rana de la picior, iar tălpile îi erau pline de băşici, pentru că alergase cu papucii ei stupizi. Şi-i scoase în clipa în care se aşeză pe scaunul de la bar, şi oftă când tălpile îi atinseră cadrul rece de alamă.

Lethe nu se schimbase în cei doi ani de când nu îi mai călcase pragul. Aceeaşi podea care crea iluzii optice, pictată în cuburi negre,

gri şi albe. Aceiaşi stâlpi din lemn de cireş, care se înălţau ca nişte copaci spre tavanul înalt şi arcuit de deasupra. Acelaşi bar făcut din sticlă mată şi metal negru, tot numai linii drepte şi colţuri pătrate.

Îi trimisese un mesaj lui Juniper cu cinci minute în urmă, invitând-o la un pahar. Juniper încă nu îi răspunsese. Aşa că Bryce se mulţumi să urmărească ştirile pe ecranul de deasupra barului, care arătau imagini de pe fronturile noroioase din Pangera, pline de rămăşiţele costumelor mecanice, ca de nişte jucării stricate. Trupurile de oameni şi de Vaniri se întindeau pe kilometri întregi. Ciorile îşi începuseră deja ospăţul.

Până şi chelnerul om se oprise ca să se uite, cu chipul încordat în faţa carnagiului expus. Un ordin răstit din partea barmanului şi se puse din nou în mişcare, însă Bryce văzuse scânteia de determinare din ochii căprii ai tânărului. Văzuse furia şi hotărârea.

– La naiba! mormăi Bryce şi luă o gură din paharul de whisky pe care îl avea în faţă.

Avea acelaşi gust oribil pe care şi-l amintea şi o ardea până în coşul pieptului. Era exact de ce avea nevoie. Mai luă o înghiţitură. O sticlă cu un soi de tonic movuliu ateriză lângă ea, pe tejghea.

– E pentru picior! zise Hunt.

Se aşeză pe scaunul de lângă.

– Dă-l pe gât.

Bryce aruncă o privire flaconului de sticlă.

– Ai fost să vezi o vrăjidoctoriţă?

– E o clinică chiar pe colţ. M-am gândit că n-ai de gând să părăseşti locul ăsta prea curând.

Bryce sorbi din băutura ei.

– Ai ghicit.

Hunt împinse tonicul mai aproape de ea.

– Bea-l înainte să termini.

– Nici un comentariu pentru că mi-am încălcat regula de abstinenţă?

Hunt se rezemă de bar şi îşi strânse aripile pe lângă corp.

– E regula ta – tu o poţi anula oricând doreşti.

În fine. Bryce se întinse după tonic, desfăcu dopul şi îl dădu pe gât.

– Are gust de struguri! se strâmbă.

– I-am zis să îl facă dulce.

Bryce clipi din gene.

– Pentru că eu sunt o dulce, Athalar?

– Pentru că ştiam că n-ai să-l bei dacă ar avea gust de spirt.

Bryce îşi ridică paharul de whisky.

– Ba din contră!

Hunt îi făcu semn barmanului şi îşi comandă o apă, apoi îi zise lui Bryce:

– Deci, seara asta a mers bine.

Bryce chicoti şi sorbi din nou din whisky. Zeilor, avea un gust oribil. De ce bea aşa ceva?

– Magnific.

Hunt bău din apa lui. O privi câteva clipe, apoi zise:

– Uite, am să stau cu tine aici până te faci mangă, dacă asta e ceea ce vrei, dar mai întâi lasă-mă să-ţi zic: există căi mai bune prin care te poţi descărca.

– Mersi, mamă.

– Vorbesc serios.

Barmanul îi aduse lui Bryce încă un pahar cu whisky. Hunt îi zise cu grijă:

– Nu eşti singura persoană care a pierdut pe cineva drag.

Bryce îşi sprijini capul într-o mână.

– Povesteşte-mi totul despre ea, Hunt. Hai să auzim, în sfârşit, toată povestea lacrimogenă!

Hunt o privi în ochi.

– De ce eşti aşa? Încerc să vorbesc cu tine.

– Şi eu încerc să beau! răspunse Bryce şi îşi ridică paharul.

Îi vibră telefonul şi amândoi se uitară spre ecran. Juniper îi răspunsese într-un final.

Nu pot, scuze. Antrenamente. Apoi încă un mesaj. *Stai puţin… De ce bei la Lethe? Te-ai apucat din nou de băut? Ce s-a întâmplat?*

Hunt îi zise încetişor:

– Poate că şi prietena ta încearcă să îţi spună ceva.

Bryce îşi strânse degetele în pumni şi întoarse telefonul cu faţa în jos, pe tejgheaua de sticlă mată.

– Nu erai pe cale să-mi spui povestea de inimă albastră despre iubita ta minunată? *Ea* ce părere ar avea despre felul brutal în care m-ai pipăit şi practic mi-ai devorat gâtul acum câteva nopţi?

Bryce regretă cuvintele de îndată ce le rosti. Le regretă din atâtea motive, printre care, nu cel din urmă era că nu îşi putuse lua gândul de la clipa aceea de nebunie de pe acoperiş, când gura lui i se coborâse pe gât şi ea începuse să îşi piardă cu totul minţile. Nu îşi putea lua gândul de la cât de bine se simţise – de la cum îl simţise pe el.

Hunt o privi de sus pentru câteva clipe. Lui Bryce i se ridică fierbinţeala în obraji.

Însă el nu zise decât:

– Ne vedem acasă.

Ultimul cuvânt pluti între ei. Hunt scoase încă un flacon mov şi îl aşeză pe tejghea.

– Pe acesta să îl bei în treizeci de minute.

Şi plecă. Traversă uşor barul şi apoi strada de afară.

Hunt abia se aşezase confortabil pe canapea, ca să urmărească meciul de sunball, când Bryce intră în apartament, cu două sacoşe cu cumpărături în braţe. Era şi timpul.

Syrinx se aruncă de pe canapea şi o asaltă, săltat pe picioarele din spate, gata să primească pupici. Bryce îi făcu hatârul şi îi smotoci blana aurie, apoi îşi ridică ochii spre Hunt. Îngerul îşi bea mai departe berea pe canapea. Dădu doar scurt din cap spre ea.

Bryce dădu şi ea din cap, fără să-l privească în ochi şi se îndreptă spre bucătărie. Nu mai şchiopăta la fel de rău, însă nu era vindecată cu totul.

Hunt o trimisese pe Naomi să monitorizeze strada din faţa barului select, în timp ce el se dusese la sală ca să scape de tensiune.

Pipăit brutal. Nu putea uita cuvintele. Cum nu putea uita nici adevărul: nu se gândise la Shahar nici o secundă cât stătuseră pe acel acoperiş. Nici în zilele următoare. Iar în acea noapte, în duş, şi apoi în toate celelalte nopţi care urmaseră, nu la Shahar se gândise. Nici pe departe.

Quinlan trebuie să fi ştiut asta. Trebuie să fi ştiut peste ce rană presară sare. Aşa că avusese de ales între a ţipa la ea şi a merge la sală. Alesese cea de-a doua variantă.

Asta se întâmplase cu două ore în urmă. Între timp curăţase toată sarea obsidiană, îl plimbase şi îl hrănise pe Syrinx, după care se aşezase pe canapea ca să aştepte.

Bryce îşi aşeză sacoşele pe blatul din bucătărie, cu Syrinx la picioarele ei, dornic să inspecteze fiecare cumpărătură. Printre picături, Hunt arunca ocheade spre ceea ce despacheta. Legume, fructe, carne, lapte de ovăz, lapte de vacă, orez, o bucată de pâine cu cereale…

– Aşteptăm pe cineva? întrebă el.

Bryce scoase o tigaie şi o puse pe aragaz.

– M-am gândit să pregătesc o cină târzie.

Avea spatele ţeapăn, umerii drepţi. Şi-ar fi putut închipui că era supărată, însă faptul că pregătea cina pentru ei sugera altceva.

– E înţelept să găteşti când ai dat pe gât whisky?

Bryce îi aruncă o privire urâtă peste umăr.

– Încerc să fac ceva drăguţ, iar tu nu mă ajuţi deloc.

Hunt îşi ridică mâinile.

– În ordine. Scuze.

Bryce se întoarse la aragaz, potrivi temperatura şi apoi desfăcu un pachet cu un soi de carne tocată.

– N-am dat pe gât whisky. Am plecat de la Lethe curând după tine.

– Unde-ai fost?

– La un depozit din apropiere de Codrul Lunii.

Bryce începu să adune condimente.

– Am ascuns o mulţime din lucrurile Danikăi acolo. Sabine avea să le înhaţe, dar am pus mâna pe ele înaintea ei.

Bryce aruncă nişte carne tocată în cratiţă şi arătă spre cea de-a treia sacoşă, pe care o lăsase lângă uşă.

– Am vrut doar să mă asigur că nu era nici un indiciu care să ne trimită la Corn acolo, ceva ce poate nu am observat atunci. Şi am vrut să iau câteva dintre hainele Danikăi – cele care erau în camera mea în acea noapte, pe care cei din Legiune nu le-au confiscat. Ştiu că ei au deja haine d-ale ei, de dinainte, dar m-am gândit că… Poate e ceva şi pe astea.

Hunt îşi deschise gura ca să zică ceva – ce anume, mai precis, nici el nu ştia – însă Bryce continuă:

– După aceea am fost la piaţă. De vreme ce, condimentele nu sunt mâncare, se pare.

Hunt îşi luă berea cu el şi tipăi spre bucătărie.

– Ai nevoie de ajutor?

– Nu. Este o masă prin care îmi cer scuze. Tu du-te şi uită-te la meciul tău.

– Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze.

– M-am purtat ca o nemernică. Dă-mi voie să-ţi gătesc ceva, ca să mă revanşez.

– Dacă e să mă iau după câtă pudră de chili ai pus în tigaia aia… nu cred că vreau să accept acest tip special de scuze.

– La naiba! Am uitat să adaug chimenul!

Bryce se grăbi să dea focul mai mic şi să adauge condimentul, amestecând în compoziţia care începea să miroasă a curcan prăjit. Oftă:

– Sunt un dezastru!

Hunt aşteptă, o lăsă să-şi caute cuvintele. Bryce începu să taie o ceapă, cu mişcări uşoare şi delicate.

– Sincer, eram un mic dezastru dinainte de ceea ce s-a întâmplat cu Danika şi… Făcu o pauză în timp ce tăia ceapa în inele perfecte. Lucrurile nu s-au îmbunătăţit.

– De ce erai un dezastru înainte să moară?

Bryce dădu drumul cepei în tigaie.

– Sunt pe jumătate om şi am o diplomă aproape inutilă. Toţi prietenii mei aveau un viitor strălucit în faţă, aveau să facă ceva în viaţă. Strâmbă uşor din buze. Eu sunt o secretară cu o denumire mai pompoasă. Şi nu am nici un plan pe termen lung, adăugă ea în timp ce amestecă ceapa. Petrecerile şi restul... Doar atunci noi patru eram pe picior de egalitate. În acele momente nu conta că Fury e un soi de mercenar, că Juniper este atât de talentată sau că Danika avea să fie într-o zi un lup atotputernic.

– Ţi-au reproşat vreodată ceva?

– Nu, spuse şi ochii de chihlimbar cercetară faţa îngerului. Nu, nu ar fi făcut aşa ceva. Dar eu nu puteam uita niciodată.

– Vărul tău mi-a zis că obişnuiai să dansezi. Şi că te-ai oprit după moartea Danikăi. Nu ai vrut niciodată să faci din dans o carieră?

Bryce arătă spre curbura şoldurilor ei.

– Mi s-a spus că trupul meu pe jumătate omenesc este *prea plinuţ*. Mi s-a mai spus şi că am sânii prea mari şi că am fundul cât casa.

– Fundul tău este perfect.

Vorbele îi scăpaseră fără să vrea. Hunt se abţinu să mai spună cât de mult îi plăceau şi celelalte părţi ale corpului ei. Cât de mult îşi dorea să le venereze. Începând cu fundul.

Bryce se îmbujoră.

– Ei, mersi!

Amestecă în tigaie.

– Dar nu mai dansezi nici de plăcere?

– Nu, spuse şi privirea îi deveni rece. Nu mai dansez.

– Şi nu te-ai gândit niciodată să lucrezi în alt domeniu?

– Bineînţeles că m-am gândit. Am zece aplicaţii pentru locuri de muncă, ascunse în calculatorul de la galerie, însă nu mă pot concentra suficient încât să le finalizez. A trecut atâta timp de când am văzut anunţurile, încât probabil s-au ocupat deja până acum. Nici măcar nu mai contează că ar trebui să găsesc o cale prin care s-o conving pe Jesiba că aş continua să-i plătesc datoria.

Bryce amestecă mai departe în tigaie.

– O viaţă de om pare un timp destul de lung de umplut. Dar una de nemuritor?

Îşi dădu părul după ureche.

– N-am nici o idee despre ce ar trebui să fac.

– Eu am două sute treizeci şi trei de ani şi încă încerc să-mi dau seama.

– Da, dar tu… tu *ai făcut* ceva. Ai luptat pentru ceva. Tu *eşti* cineva.

Hunt îşi arătă tatuajul de sclav de pe încheietură.

– Şi uite unde am ajuns.

Bryce se întoarse cu spatele la aragaz.

– Hunt, chiar îmi pare rău în legătură cu ce am spus despre Shahar.

– Nu-ţi face griji! Bryce arătă spre uşa deschisă de la dormitorul lui Hunt, prin care se întrezărea fotografia cu ea şi Danika, de pe noptieră.

– Mama ne-a făcut poza în ziua în care am ieşit de la spitalul din Rosque.

Hunt ştia că Bryce vrea să ajungă undeva şi el era dispus să asculte.

– De ce fuseserăţi într-un spital?

– Teza Danikăi avea ca temă istoria traficului ilegal de animale. A descoperit un cartel, însă nimeni din Aux sau din Legiunea 33 nu era dispus să o ajute, aşa că noi două am hotărât să ne ocupăm de asta singure. Operaţiunea era condusă de cinci metamorfi cobre, care ne-au prins în timp ce încercăm să le eliberăm marfa de contrabandă. Noi le-am zis în faţă că sunt nişte cobre-măgari şi de acolo lucrurile au escaladat.

Bineînţeles că ea şi Danika făcuseră aşa ceva.

– Cât de mult au escaladat?

– O urmărire pe motociclete şi un accident. Eu mi-am rupt braţul în trei locuri şi Danika şi-a fracturat pelvisul. Pe Danika au împuşcat-o de două ori în picior.

– Zeilor! Ar fi trebuit să-i vezi pe cobrele-măgari!

– I-ai ucis?

Lui Bryce i se întunecară ochii. În ei se citea doar sclipirea pură de prădător a Feelor.

– Pe unii dintre ei. Pe cei care au tras în Danika… Am avut grijă de ei. De restul s-a ocupat poliţia.

Solas arzător! Hunt avea sentimentul că Bryce nu îi spune toată povestea.

– Ştiu că lumea crede că Danika a fost o petrecăreaţă nesăbuită, certată cu mămica, ştiu că asta crede Sabine, dar... Danika a vrut să elibereze acele animale pentru că pur şi simplu nu putea să doarmă noaptea ştiind că sunt închise în cuşti, singure şi înspăimântate.

Prinţesa Petrecăreaţă, o porecliseră Hunt şi triarii pe la spate.

Bryce continuă:

– Danika făcea mereu genul acesta de lucruri – ajuta persoane pe care Sabine le considera inferioare. Poate că în parte făcea asta ca să o scoată din sărite pe mama ei, da, însă în cea mai mare parte îşi dorea să ajute. De aceea i-a tratat blând pe Philip Briggs şi pe cei din grupul lui, de aceea le-a dat atâtea şanse.

Bryce răsuflă lung.

– Era dificilă, dar a fost o persoană bună.

– Dar tu? întrebă Hunt cu grijă.

Bryce îşi trecu mâna prin păr.

– În cele mai multe zile mă simt la fel de rece ca această cameră, atunci când a fost Aidas aici. De cele mai multe ori vreau să mă întorc în timp. Vreau ca lucrurile să fie iar cum erau. Nu mai suport să merg înainte.

Hunt o privi lung câteva clipe.

– Ştii, există Îngeri Căzuţi care s-au împăcat cu haloul şi cu tatuajul de sclav. După câteva decenii au ajuns să se obişnuiască cu ele. Au încetat să se mai împotrivească.

– Tu de ce nu ai încetat niciodată să te împotriveşti?

– Pentru că am avut dreptate atunci şi încă avem dreptate şi acum. Shahar a fost doar vârful suliţei. Am urmat-o orbeşte într-o luptă pe care n-am fi avut cum să o câştigăm, însă am crezut în idealurile ei.

– Dacă ai putea să o faci din nou, să mărşăluieşti sub steagul lui Shahar din nou – ai face-o?

Hunt se gândi câteva clipe. Nu se lăsa de obicei furat pentru prea mult timp de amintirea a ceea ce se petrecuse.

– Dacă nu aş fi luat parte la rebeliune alături de ea, aş fi fost probabil remarcat datorită fulgerului de către un alt Arhanghel. Cel mai probabil acum aş fi fost comandant într-unul dintre oraşele din Pangera, sperând ca într-o zi să strâng suficient cât să-mi cumpăr libertatea. Însă ei n-ar fi dat drumul cuiva cu darul meu. Nu prea aş fi avut de ales şi ar fi trebuit să mă alătur Legiunii. Este destinul care mi-a fost trasat. Iar fulgerul, priceperea de a ucide – eu nu am cerut niciodată aceste daruri. Aş renunţa la ele într-o secundă dacă aş putea.

În ochii lui Bryce se citea că îl înţelege.

– Ştiu.

Hunt ridică o sprânceană.

Bryce clarifică:

– Ce înseamnă să fii bun la ceva la care nu îţi doreşti să fii bun. Ce înseamnă să ai un talent la care ai renunţa imediat.

Bryce îşi lăsă capul pe o parte.

– Adică… uită-te la mine: mă pricep *grozav* să atrag măgari.

Hunt pufăi şi apoi râse.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare. Ai mai lua parte la rebeliune dacă ai şti cum se sfârşeşte totul?

Hunt oftă.

– Aici voiam să ajung: chiar dacă nu m-aş fi alăturat rebeliunii, aş fi sfârşit într-o versiune oarecum mai roz a viţii pe care o am acum. Pentru că sunt tot un soldat folosit pentru aşa-zisele mele daruri – doar că acum sunt în mod *oficial* şi sclav, în loc să fiu unul forţat să aleagă serviciul militar în lipsa altor opţiuni. O altă diferenţă ar fi că servesc în Valbara şi că am un târg nebunesc cu un Arhanghel, sperând ca într-o zi să fiu iertat pentru aşa-zisele mele păcate.

– Nu crezi că au fost păcate.

– Nu. Cred că ierarhiile îngerilor sunt nişte prostii. Am avut dreptate să ne răzvrătim.

– Chiar dacă te-a costat totul?

– Da. Deci presupun că acesta este răspunsul meu. Aş face-o din nou, chiar dacă aş şti ce s-ar întâmpla. Şi dacă voi fi vreodată liber...

Bryce se opri din amestecat. Îl privi în ochi atunci când spuse:

– Îmi aduc aminte de fiecare în parte, de cei care au fost atunci pe câmpul de luptă. Cei care au doborât-o pe Shahar. Şi îmi aduc aminte de toţi îngerii, de Asteri, de Senat, de Guvernator – de toţi cei care au fost de faţă atunci când ne-a fost pronunţată sentinţa.

Hunt se rezemă de blatul de bucătărie şi luă o gură din sticla de bere, lăsând-o pe Bryce să completeze ce rămăsese nespus.

– Şi după ce i-ai ucis pe toţi? Apoi ce?

Hunt clipi în faţa atitudinii ei lipsite de teamă. Nu îl judeca deloc.

– Adică, presupunând că supravieţuiesc.

– Presupunând că supravieţuieşti luptei cu Arhanghelii şi cu Asterii, apoi?

– Nu ştiu.

Hunt îi oferi un început de zâmbet.

– Poate că tu şi eu, Quinlan, putem afla împreună. Vom avea secole la dispoziţie.

– Dacă fac Saltul.

Hunt tresări.

– Ai alege să nu îl faci?

Se întâmpla rar – foarte, foarte rar – ca un Vanir să refuze să facă Saltul şi să trăiască doar o viaţă de muritor.

Bryce adăugă mai multe legume şi condimente în tigaie, apoi băgă un pachet cu orez instant în cuptorul cu microunde.

– Nu ştiu. Aş avea nevoie de o Ancoră.

– Ce zici de Ruhn?

Chiar dacă nici unul nu voia să recunoască, el ar fi înfruntat toate bestiile din Gheena ca să o protejeze. Bryce îi aruncă o privire sarcastică.

– În nici un caz!

– Juniper atunci?

Cineva în care avea cu adevărat încredere, la care ţinea.

– Ea ar fi de acord, dar nu mi se pare cinstit. Iar să folosesc una dintre Ancorele publice nu e de mine.

– Eu am folosit una. A fost totul în ordine.

Hunt întrezări întrebarea pe care Bryce o avea în privire şi zise repede, înainte ca ea să îi dea glas.

– Poate că te vei răzgândi.

– Poate.

Bryce îşi muşcă buzele.

– Îmi pare rău că ţi-ai pierdut prietenii.

– Şi mie îmi pare rău că ţi i-ai pierdut pe ai tăi.

Bryce îşi plecă fruntea şi apoi se întoarse la tigaie.

– Ştiu că lumea nu înţelege. Dar... s-a stins ceva în mine atunci. Danika nu a fost sora mea, nici iubita mea. Însă era persoana în preajma căreia puteam fi eu însămi, fără să mă simt vreodată judecată. Persoana care ştiam că va răspunde la telefon sau că mă va suna înapoi. Ea era cea care îmi dădea curaj pentru că orice s-ar fi întâmplat, indiferent de cât de rău sau de jenant ar fi fost, ştiam că o am pe ea de partea mea. Ştiam că, dacă lucrurile se duc de râpă, pot vorbi cu ea şi totul va fi bine.

Lui Bryce îi luciră ochii şi Hunt se strădui din răsputeri să nu facă cei câţiva paşi spre ea şi să îi apuce mâna.

– Dar… Lucrurile nu merg bine. Şi eu nu voi mai vorbi *niciodată* cu ea. Cred că lumea se aşteaptă să îmi fi trecut până acum. Dar nu pot. De fiecare dată când mă apropii de adevărul noii mele realităţi, vreau să mă întorc în starea de negare. Nu vreau să mai *fiu* eu. Nu mai pot să dansez pentru că asta îmi aduce aminte de ea – de cum dansam

împreună în cluburi sau pe străzi, în apartamentul nostru sau la cămin. *Nu* îmi mai permit să dansez pentru că asta mă făcea fericită şi… Eu nu am vrut, nu vreau, să mai simt asta.

Bryce înghiţi nodul care i se pusese în gât.

– Ştiu că sună jalnic.

– Nu este, răspunse Hunt încet.

– Îmi pare rău că am sărit aşa pe tine.

Lui Hunt i se ridicară uşor colţurile buzelor.

– Poţi să sari oricând pe mine, Quinlan.

Bryce pufăi şi îşi scuturã capul.

– Ai făcut-o să sune indecent.

– Tu ai zis-o prima.

Bryce zâmbi uşor. La naiba! Dacă nu îl săgeta zâmbetul acela în piept!

Însă Hunt zise doar:

– Ştiu că ai să mergi înainte, Quinlan! Chiar dacă va fi greu.

– Ce te face să fii aşa sigur?

Hunt merse spre ea, cu paşi tăcuţi. Bryce îşi lăsă capul pe spate ca să îl privească în ochi.

– Pentru că te prefaci că eşti nepăsătoare şi leneşă, dar în adâncul sufletului, nu te dai niciodată bătută. Pentru că ştii că, dacă te-ai da bătută, ar câştiga ei. Toţi alfa-măgarii, aşa cum le zici tu, ar câştiga. Aşa că, să trăieşti, şi să trăieşti bine – e cel mai mare *duceţi-vă dracu'* pe care li-l poţi transmite.

– De aceea tu nu cedezi.

Hunt îşi trecu mâna pe deasupra tatuajului de pe frunte.

– Da.

Bryce oftă şi amestecă din nou în tigaie.

– Ei bine atunci, Athalar! Se pare că noi doi vom mai rămâne în tranşee o vreme.

Hunt îi zâmbi, cu toată inima, aşa cum nu o mai făcuse în faţa cuiva de foarte mult timp.

– Ştii ce, cred că îmi place cum sună asta.

Ochii lui Bryce deveniră şi mai calzi, o undă de roşeaţă răspândindu-i-se în obrajii pistruiaţi.

– Mai devreme ai zis *acasă*. La bar.

Aşa spusese. Încercă să nu se gândească la asta. Bryce continuă:

– Ştiu că ar trebui să locuieşti în garnizoană sau unde o fi zicând Micah, însă dacă reuşim cumva să rezolvăm acest caz… camera aceea este a ta, dacă o vrei.

Oferta îl atinse la inimă. Nu îi veni în minte nici un alt cuvânt în afară de:

– Mersi.

Nici nu era nevoie de mai mult, îşi dădu seama.

Orezul era gata. Bryce îl împărţi în două boluri şi apoi turnă carnea cu legume deasupra. Îi întinse una dintre porţii lui Hunt.

– Nu-i nimic deosebit, dar… uite. Îmi pare rău pentru mai devreme.

Hunt cercetă maldărul aburind de carne şi orez. Văzuse câini cărora li se serviseră mese mai apetisante. Zâmbi însă uşor. Simţea din nou în piept acea săgetare inexplicabilă.

– Scuzele au fost acceptate, Quinlan.

Pe comoda ei se afla o pisică. Bryce era atât de extenuată, avea pleoapele atât de grele încât abia şi le putea ridica. O pereche de ochi de culoarea cerului o ţintuiau pe loc.

Ce orbeşte un Oracol, Bryce Quinlan?

Buzele lui Bryce încercară să formeze un cuvânt, dar somnul o trase înapoi în îmbrăţişarea lui. Ochii albaştri ai pisicii străluciră.

Ce orbeşte un Oracol?

Bryce se luptă să îşi ţină ochii deschişi în faţa întrebării, a stringenţei cu care îi era adresată.

Ştii, încercă ea să zică. *Unica fiică a Regelui Toamnei – dată la o parte ca un gunoi.*

Pisica fie ghicise atunci, la templu, cu mulţi ani în urmă, fie o urmărise acasă ca să vadă în ce vilă încearcă să intre.

M-ar ucide dacă ar şti.

Pisica îşi linse o lăbuţă. *Atunci fă Saltul.*

Bryce încercă din nou să vorbească. Somnul o ţinea strâns sub aripa lui, însă în cele din urmă reuşi să spună: Şi apoi?

Pisica mustăci.

– Ţi-am zis. Caută-mă.

Pleoapele i se plecară – ultima capitulare în faţa somnului. *De ce?*

Pisica îşi lăsă capul într-o parte. *Ca să-i putem pune capăt.*

Capitolul 53

A doua zi dimineaţă ploua încă, ceea ce, decise Bryce, era un semn rău. Ziua aceea avea să fie oribilă. Noaptea fusese oribilă.

Syrinx refuzase să iasă de sub cearşafuri, chiar dacă Bryce încercase să îl ademenească promiţându-i că îi va oferi micul dejun înainte de plimbare, iar după ce Bryce reuşise în cele din urmă să îl coboare în stradă, în timp ce Hunt îi urmărea de la fereastră, ploaia se transformase dintr-o burniţă plăcută într-un adevărat potop.

Un amfibian gras se ascunsese în colţul uşii de la clădire, sub un mic intrând, aşteptând ca vreun nefericit Vanir de talie mică să zboare pe acolo. Îi ochi pe Bryce şi pe Syrinx în timp ce trecură pe lângă el pleoscăind, alegându-se cu un pufăit pe sub mustăţi din partea celui din urmă, şi se trase mai aproape de colţul clădirii.

– Dubiosul! murmură Bryce.

Ploaia răpăia peste gluga de la haină, iar Bryce simţea că amfibianul îi urmăreşte în continuare. Deşi erau creaturi nu mai mari decât pumnul ei, aceştia puteau fi de-a dreptul ameninţători. Mai ales pentru toate soiurile de silfi. Chiar şi aşa, închisă în bibliotecă, Lehabah îi ura şi le ştia de frică.

În ciuda impermeabilului ei greoi, tricoul alb şi colanţii negri pe care îi avea pe dedesubt erau uzi leoarcă. De parcă, cumva, ploaia *urca* din pământ. Îi inundă şi cizmele verzi, care scârţâiau la fiecare pas pe care îl făcea printre rafale, cu palmele acoperiş deasupra capului.

Cea mai ploioasă primăvară, se anunţase la ştiri cu o noapte în urmă.

Nu se îndoia că aşa era.

Amfibianul era tot acolo când se întoarseră, după ce Syrinx îşi încheiase rutina de dimineaţă în timp record. Bryce călcă din greşeală – sau nu – într-o băltoacă, împroşcând creatura care scoase limba la ea şi ţopăi de acolo.

Îl găsiră pe Hunt la aragaz, gătind ceva ce mirosea a şuncă. Îngerul îi aruncă o privire în timp ce ea îşi scotea impermeabilul, din care se scurgea apa.

– Ţi-e foame?

– Nu, mulţumesc.

Hunt făcu ochii mici.

– Ar trebui să mănânci ceva înainte să plecăm.

Bryce făcu un semn expeditiv din mână şi se aplecă să îi pună lui Syrinx mâncare în bol.

Când se ridică, se trezi cu o farfurie întinsă în faţa ei. Şuncă, ouă şi o felie groasă de pâine prăjită.

– Te privesc jucându-te cu mâncarea în farfurie de cinci zile! îi zise Hunt dur. N-o luăm pe calea asta din nou!

Bryce îşi dădu ochii peste cap.

– Nu am nevoie de un bărbat care să-mi spună când să mănânc.

– Ce zici atunci de un prieten care îţi spune că ai avut o noapte grea, ceea ce este de înţeles, şi că eşti a naibii de rea atunci când îţi este foame?

Bryce se strâmbă. Hunt rămase cu mâna întinsă.

– Ştii, e în ordine să ai emoţii!

Hunt arătă spre sacoşa pe care o lăsase lângă uşă, plină cu hainele Danikăi, împăturite şi gata să fie trimise la analizat. Bryce îl auzise sunând-o pe Viktoria cu o jumătate de oră în urmă, cerându-i să facă rost de tehnologia Mimir de la Fee. Viktoria îi spusese că Declan i-a trimis-o deja.

– Nu am emoţii. Sunt doar haine.

Hunt continuă să o privească cu subînţeles. Bryce mormăi.

– Nu am. Pot să le rătăcească dacă vor, asta e.

– Atunci mănâncă.

– Nu-mi plac ouăle.

– Te-am văzut mâncând câteva zeci, zise Hunt amuzat.

Se priviră în ochi, fără ca nici unul dintre ei să cedeze.

– Oricum, cine te-a învăţat să găteşti?

El era cu siguranţă un bucătar mai bun decât ea. Cina jalnică pe care o pregătise era dovada clară.

– Am învăţat singur. Este o îndemânare foarte utilă pentru un soldat. Te ajută să câştigi popularitate în orice tabără a Legiunii te-ai afla. Şi, în plus, am avut două secole la dispoziţie. Ar fi de-a dreptul jalnic să nu ştiu să gătesc, adăugă Hunt şi împinse farfuria spre

Bryce. Mănâncă, Quinlan. N-am să permit nimănui să rătăcească acele haine.

Bryce se gândi dacă să-i arunce farfuria în faţă, însă în cele din urmă o luă şi o aşeză în dreptul scaunului din capul mesei. Syrinx o urmă, cu privirea deja la şuncă. Într-o clipă, pe masă apăru o cană de cafea, cu mult caimac.

Hunt îi oferi zâmbetul lui fermecător.

– N-aş vrea să ieşi în lume fără să ai proviziile necesare.

Bryce îi arătă degetul, apoi îi luă telefonul de pe masă şi făcu câteva poze: micul dejun, cafeaua, faţa lui stupidă, Syrinx aşezat lângă ea şi, la sfârşit, moaca ei încruntată. Cafeaua o bău însă.

Când aşeză cana în chiuvetă, în timp ce Hunt termina şi el de mâncat la masa din spatele ei, îşi zise că se simte cu inima mai uşoară, aşa cum nu se mai simţise de ceva timp.

– Să nu le pierzi! o avertiză Hunt pe Viktoria în timp ce aceasta cerceta sacoşa de pe biroul ei.

Furia îşi ridică privirea de la tricoul gri uzat, imprimat cu fotografia unei trupe. *Banşeele* – dramatice, îmbrăcate în robe.

– Avem haine la Probe pentru Danika Fendyr şi pentru celelalte victime.

– Bine, dar foloseşte-le şi pe acestea.

Hunt voia să se asigure în cazul în care cineva măsluise probele pe care le aveau acolo. Şi voia să o facă pe Quinlan să simtă că a fost de ajutor. Bryce se ocupa de un client înfumurat, la galerie, iar Naomi era de gardă.

– Ai primit tehnologia Mimir de la Declan?

– Aşa cum am zis şi la telefon: da.

Vik aruncă din nou o privire în sacoşă.

– Am să te sun în caz că apare ceva.

Hunt întinse o bucată de hârtie pe masă.

– Vezi dacă apar şi urme din aşa ceva.

Viktoria îşi coborî privirea asupra hârtiei şi păli, haloul negru ieşindu-i în evidenţă.

– Crezi că este vreunul dintre aceşti demoni?

– Sper că nu.

Hunt trecuse pe listă numele demonilor care ar fi putut lucra alături de kristallos, toţi străvechi şi teribili, teroarea pe care o simţea adâncindu-se odată cu fiecare nume adăugat pe hârtie. Mulţi dintre ei erau prezenţi în poveştile de groază care bântuiau visele celor care le ascultau. Cu toţii ar fi produs adevărate catastrofe dacă ar fi pătruns

în Midgard. Pe doi dintre ei îi înfruntase în trecut, abia scăpând cu viaţă.

Hunt îşi plecă din nou capul spre sacoşă.

– Vorbesc serios: să nu pierzi hainele alea.

– Te-ai înmuiat, Athalar?

Hunt îşi dădu ochii peste cap şi o luă spre uşă.

– Din contră, aş vrea să-mi păstrez bărbăţia intactă.

În acea seară, Viktoria îl anunţă pe Hunt că încă nu a primit rezultatele finale. Tehnologia Mimir era într-atât de minuţioasă încât cerea ceva timp.

Hunt se rugă ca rezultatele să nu fie pe cât de devastatoare se aştepta.

Îi trimise apoi un mesaj despre asta şi lui Bryce, care era aproape de sfârşitul programului. Îl bufni râsul atunci când văzu că îşi schimbase din nou numele de contact din telefonul lui: *Bryce este o Regină*.

Apoi, în acea noapte, se uitară împreună până târziu la o emisiune despre un grup de Vaniri tineri care lucrau pentru un club de pe o plajă din insulele Coronal. La început, Hunt se împotrivise, însă, după o oră, el era cel care apăsa butonul pentru un nou episod.

Nu stricase faptul că, după ce se aşezase fiecare într-un capăt al canapelei, ajunseseră să stea unul lângă altul, coapsa lui Hunt strâns lipită de a lui Bryce. Poate că se şi jucase puţin cu părul ei împletit. Poate pentru că ea îl lăsase.

A doua zi de dimineaţă, în timp ce o urma pe Bryce spre lift, lui Hunt îi sună telefonul. Îngerul aruncă o privire ecranului şi se strâmbă înainte să răspundă.

– Bună, Micah.

– La mine în birou. În cincisprezece minute.

Bryce apăsă butonul de la lift, dar Hunt arătă spre drumul către uşa de la acoperiş. Voia să o ducă până la galerie şi apoi să zboare spre Districtul Central al Afacerilor.

– În ordine. Vrei să ni se alăture şi domnişoara Quinlan?

– Doar tu.

Şi, zicând asta, Micah închise.

Capitolul 54

Hunt alese o intrare lăturalnică în turn, atent să evite orice zonă pe care Sandriel ar fi putut să o frecventeze. Isaiah nu îi răspunsese la telefon şi el ştia că nu trebuie să insiste în astfel de cazuri.

Când intră în birou, îl găsi pe Micah privind pe fereastră. Puterea lui se simţea în cameră, ca o furtună abia stăpânită.

– De ce foloseşti tehnologia Feelor ca să faci teste unor probe vechi de la laborator? întrebă Arhanghelul.

– Avem motive întemeiate să credem că demonul pe care l-am identificat nu este cel care a ucis-o pe Danika Fendyr. Dacă am putea descoperi cu precizie ce a omorât-o, am ajunge mai uşor la cel care a invocat demonul.

– Summitul are loc în două săptămâni.

– Ştiu. Muncim cât de mult putem.

– Serios? Faptul că bei whisky la un bar cu Bryce Quinlan se pune ca muncă?

Măgarul.

– Ne ocupăm de asta. Nu-ţi face griji!

– Ştii, Sabine Fendyr m-a sunat la birou. Ca să îmi facă scandal pentru că am pus-o pe lista de *suspecţi*.

În spatele ochilor lui Micah nu se citea nimic uman. Doar un prădător cu sânge-rece.

– A fost o greşeală şi ne asumăm asta, dar aveam suficiente motive să credem că…

– Rezolvă. Cazul.

– Îl voi rezolva, mârâi Hunt printre dinţi. Micah îl cercetă cu răceală. Apoi zise:

– Sandriel a întrebat de tine. Şi despre domnişoara Quinlan. Mi-a făcut din nou câteva oferte generoase pentru un schimb.

Hunt simţi o greutate ca de plumb pe umeri.

– Până acum am refuzat-o. I-am spus că eşti mult prea valoros pentru mine. Micah aruncă un dosar pe masă. Nu mă face să-mi schimb părerea.

Hunt citi informaţiile din dosar – ordinul implicit pe care îl conţineau. Pedeapsa lui. Pentru ce se întâmplase cu Sabine, pentru că întârzia, pentru că pur şi simplu exista. Moarte pentru moarte.

Îngerul trecu pe la garnizoană ca să îşi ia casca.

Micah trecuse o notă pe marginea listei cu ţintele şi fărădelegile lor. *Fără arme*. Aşa că Hunt mai luă şi câteva dintre pumnalele lui cu plăsele negre, precum şi pe cel cu mâner lung. Fiecare mişcare era atentă. Calculată. Cu fiecare strat pe care îl adăuga costumului său negru de luptă, mintea i se golea din ce în ce mai mult, iar el se simţea din ce în ce mai departe de el însuşi.

Îi vibră telefonul de pe birou. Se uită la el suficient cât să vadă că *Bryce este o Regină* îi scrisese: *E totul în regulă?*

Hunt îşi trase mănuşile negre pe mâini.

Şi telefonul vibră din nou.

Voi comanda supă cu găluşte la prânz. Vrei şi tu?

Hunt întoarse telefonul cu ecranul în jos. De parcă aşa ar fi putut cumva să o împiedice să afle ce face. Îşi strânse armele cu rapiditatea şi eficienţa secolelor de antrenament. Şi apoi îşi puse pe cap casca. Lumea îşi pierdu din culori şi el se afundă în calcule reci.

Abia atunci ridică telefonul şi îi răspunse lui Bryce: *Sunt bine. Ne vedem mai târziu*.

Până să ajungă la pista de zbor, Bryce îi scria deja. Privi bula, care arăta că scrie, cum apare şi apoi dispare de câteva ori. Ca şi cum ar fi scris vreo zece variante de răspuns înainte de a se opri la: *Bine*.

Hunt îşi închise telefonul, împinse uşa şi ieşi. Era doar o pată în contrast cu cerul luminos. O umbră în faţa soarelui. O bătaie din aripi îl ridică la cer. Şi nu mai privi înapoi.

Ceva nu era în regulă. Bryce înţelesese asta din clipa în care îşi dăduse seama că nu mai avea nici o veste de la el după o oră de când plecase la Comitium.

Sentimentul devenise cu atât mai pregnant în faţa răspunsului vag pe care i-l dăduse la mesaj. Nu îi spusese nimic despre motivul pentru care fusese chemat, nici ce avea de gând să facă. De parcă mesajul ar fi fost scris de o persoană străină.

Scrisese o grămadă de răspunsuri pentru acel mesaj, care nu suna deloc a Hunt.

Te rog, spune-mi că totul este în ordine.

Tastează 1 dacă ai nevoie de ajutor.

Am făcut ceva care te-a supărat?

Ce s-a întâmplat?

Vrei să vin la Comitium?

Refuzi o porție de supă cu găluște – ți-a furat cumva cineva telefonul?

Și așa mai departe. Scria și apoi ștergea. Apoi: *Sunt îngrijorată. Te rog, sună-mă.* Însă ea n-avea nici un drept să fie îngrijorată, să îi ceară lucruri.

Așa că trimisese un jalnic: *Bine*. Și de atunci Hunt nu mai dăduse nici un semn. Își verificase obsesiv telefonul toată ziua.

Nimic.

Avea un junghi în stomac din cauza grijilor. Nici măcar nu mai comandase supa. Înregistrările de la camerele de pe acoperiș o arătau pe Naomi, stând de veghe cu chipul împietrit.

În jurul orei trei, Bryce merse la ea.

– Ai vreo idee unde ar fi putut să plece? o întrebă pe Naomi, cu brațele strânse în jurul corpului.

Naomi o privi din cap până în picioare.

– Hunt e bine. El…

Naomi se opri, pentru că văzuse ceva pe chipul lui Bryce. În ochii îngerului se citea surpriza.

– E bine! zise ea din nou, mai blând.

Însă mai târziu, după ce ajunsese deja acasă și Naomi se așezase de veghe pe clădirea opusă, Bryce deja nu o mai credea.

Așa că se hotărî să arunce totul pe fereastră. La naiba cu precauția și falsa degajare! La naiba cu tot. Stând în bucătărie, pe când ceasul înainta spre ora opt, îi scrise lui Hunt: *Te rog, sună-mă. Îmi fac griji pentru tine.*

Așa. Mesajul putea să se ducă în eter sau oriunde s-o fi ducând mesajele.

Îl mai plimbă pe Syrinx pentru ultima oară în acea seară, cu telefonul strâns în mână, de parcă, cu cât îl strângea mai tare, cu atât era mai probabil ca Hunt să îi răspundă.

Se făcuse ora opt când cedă și formă un număr bine cunoscut.

Ruhn îi răspunse după primul țârâit.

– Ce s-a întâmplat?

Cum de știa, nu îi mai păsa.

– Eu…

Bryce înghiți nodul care i se pusese în gât.

– Bryce.

Vocea lui Ruhn deveni mai ascuţită. Pe fundal se auzea muzică. Apoi fâşâituri, ca şi cum Ruhn s-ar fi îndreptat spre un loc mai liniştit.

– L-ai văzut pe Hunt pe undeva azi?

Vocea lui Bryce era tremurată şi avea un ton strident. Din fundal se auzi vocea lui Flynn:

– E totul în ordine?

Ruhn o întrebă simplu:

– Ce s-a întâmplat?

– Voiam să ştiu dacă l-ai văzut pe la poligon sau… pe undeva…

Sunetul muzicii era din ce în ce mai îndepărtat. Se trânti o uşă.

– Unde eşti?

– Acasă.

Şi atunci o lovi: cât de stupid era telefonul ei. Cum de îl sunase tocmai pe Ruhn ca să îl întrebe dacă ştie unde este asasinul personal al Guvernatorului?

– În cinci minute…

– Nu, nu vreau să vii aici. Sunt bine. Eu doar… O ardea gâtul. Nu pot să dau de el.

Dacă Hunt zăcea pe undeva, într-un maldăr de carne, oase şi sânge?

Pentru că Bryce nu mai continuă, Ruhn zise serios:

– Îi pun pe Dec şi pe Flynn să se ocupe chiar acum…

Farmecele zumzăiră şi uşa de la intrare se deschise. Bryce rămase nemişcată în timp ce uşa se deschise încet. Şi Hunt, îmbrăcat în costumul negru de luptă, cu faimoasa cască pe cap, intră. Fiecare pas pe care îl făcea părea să-i solicite întreaga putere de concentrare. Şi mirosul… Sânge.

Nu al lui.

– Bryce?

– S-a întors! răsuflă Bryce în receptor. Te sun eu mâine! adăugă şi închise fratelui ei.

Hunt se opri în mijlocul camerei. Avea aripile pătate de sânge. Sânge şi pe costumul din piele. Stropi pe viziera de la cască.

– Ce… ce s-a întâmplat? reuşi să îngăime Bryce.

Hunt păşi din nou. Trecu pe lângă ea. Mirosul de sânge – mai multe tipuri de sânge – încărca aerul. Nu zise nici măcar un cuvânt.

– Hunt!

Toată uşurarea pe care o simţise se transformase în ceva teribil.

Hunt se îndreptă spre camera lui, fără să se oprească. Bryce nu îndrăzni să se mişte. Era o furie, un demon, o... umbră a morţii. Bărbatul în costum de luptă, cu casca pe cap... Bryce nu ştia cine este. Hunt ajunse în dreptul camerei lui şi, fără să se uite la ea, închise uşa după el.

Hunt nu putuse suporta. Nu putuse suporta privirea aceea de pură uşurare, care îţi înmoaie picioarele, de pe chipul lui Bryce în clipa în care intrase în apartament. Venise acolo direct după ce terminase misiunea, pentru că se gândise că o va găsi adormită şi că va putea să se cureţe de sânge fără să mai treacă întâi pe la camerele din Comitium. Însă o găsise pe Bryce în mijlocul camerei de zi. Aşteptându-l.

Iar atunci când păşise înăuntru şi ea văzuse şi mirosise sângele…

Nici durerea şi oroarea care apăruseră atunci pe faţa ei nu putuse să le suporte.

Vezi ce a făcut din mine viaţa asta? voise să o întrebe. Însă cuvintele erau departe de el. Până în acea clipă nu auzise decât ţipete. Ţipetele celor trei bărbaţi pe care îi chinuise ore întregi până la moarte. Totul conform indicaţiilor lui Micah.

Hunt se îndreptă spre baie şi dădu drumul robinetului de apă caldă, la temperatură maximă. Îşi dădu jos casca şi luminile puternice îi arseră ochii, obişnuiţi cu tonurile reci ale vizierei. Apoi îşi scosese mănuşile.

Bryce păruse de-a dreptul îngrozită. Nu era de mirare. Nu înţelesese probabil până în acea clipă, nu avusese cum să înţeleagă, cine era el cu adevărat. De ce lumea se trăgea la o parte din faţa lui. De ce îşi fereau cu toţii privirea.

Hunt îşi dezbrăcă încet costumul. Pielea învineţită i se vindeca deja. Traficanţii de droguri pe care îi anihilase în acea seară reuşiseră să se lupte puţin, înainte ca el să îi îngenuncheze. Înainte să îşi treacă pumnalele prin trupurile lor.

Îi lăsase aşa ore întregi, să se zvârcolească chinuiţi de durere.

Dezbrăcat, păşi în duş. Gresia albă era deja acoperită de abur. Apa clocotită îi biciui pielea ca acidul.

Îngerul îşi înghiţi ţipătul, suspinul şi nu se feri din calea torentului opărit. Rămase aşa, lăsând apa fierbinte să ardă totul de pe trupul lui.

Micah îl trimisese într-o misiune. Îi ordonase lui Hunt să omoare pe cineva. Mai multe persoane, dacă era să se ia după diferitele mirosuri pe care le adusese cu el. Oare fiecare dintre acele vieţi se scădea din *datoria* lui odioasă?

Ceea ce făcea pentru Guvernator era munca lui, calea lui spre libertate... şi totuşi... Bryce nu se gândise niciodată cu adevărat la felul în care îl afecta, la consecinţe. Nu era o cale spre libertate, ci una spre Hel.

Bryce întârzie în camera de zi, aşteptând ca Hunt să îşi termine duşul. Apa curgea întruna. Douăzeci de minute. Treizeci. Patruzeci.

După o oră, Bryce se trezi ciocănind la uşa lui.

– Hunt?

Nici un răspuns. Apa continua să curgă. Bryce crăpă uşa şi aruncă o privire în dormitorul slab luminat. Uşa de la baie era deschisă şi aburul ieşea în valuri. Atât de mult abur încât dormitorul devenise cald şi jilav.

– Hunt?

Bryce înaintă, întinzându-şi gâtul ca să vadă în baia luminată. Nu era în duş...

În spatele uşii de sticlă se întrezărea vârful unor aripi cenuşii, ude leoarcă. Bryce se puse în mişcare fără să se gândească. Fără să îi pese. Într-o clipă era în baie, cu numele lui pe buze, pregătindu-se pentru ce era mai rău, dorindu-şi să-şi fi luat cu ea telefonul de pe blatul din bucătărie...

Însă Hunt era acolo. Gol, pe podeaua de la duş, cu capul plecat pe genunchi. Apa îi biciuia spatele, aripile, i se scurgea din păr. Pielea lui aurie era de un roşu furios.

Bryce făcu un pas în duş şi tresări. Apa era clocotită. Ardea.

– Hunt! îl chemă ea.

Îngerul nici măcar nu clipi.

Bryce se uită la el, apoi la duş. Trupul îi vindeca arsurile – se vindecau şi apoi pielea era imediat arsă la loc. Vindecată, apoi opărită; vindecată, apoi opărită. Tortură. Bryce încercă să nu tresară când se întinse spre robinete. Apa fierbinte îi udă tricoul, pantalonii, dar reuşi să scadă temperatura.

Hunt nu se mişcă. Nici măcar nu o privi. Făcuse asta de mai multe ori, îşi dădu Bryce seama. De fiecare dată când Micah şi Arhanghelii de dinaintea lui îi dăduseră vreo misiune.

Syrinx veni şi el să investigheze. Mirosi hainele pline de sânge, apoi se întinse pe covoraşul din baie, cu capul pe lăbuţele din faţă.

Hunt nu dădu nici un semn care să arate că ştia că Bryce e acolo. Însă începu să respire mai uşor.

Bryce n-ar fi putut să explice de ce, însă apucă sticla de şampon şi o bucată de săpun cu lavandă şi îngenunche în faţa lui, pe podeaua

de gresie.

– Am să te spăl acum, dacă îmi dai voie! îi zise ea încet.

O aplecare uşoară, dar teribil de clară a frunţii fu singurul răspuns din partea îngerului. De parcă cuvintele erau încă prea grele. Aşa că Bryce îşi turnă şampon în palme şi apoi îşi trecu degetele prin părul lui. Masă delicat şuviţele grele de păr des, plecându-i apoi capul într-o parte ca să îl clătească. Într-un final, îngerul îşi ridică ochii. Îi întâlni privirea lui Bryce, dar îşi plecă din nou fruntea sub jetul de apă.

– Arăţi aşa cum mă simt eu, şopti Bryce, cu un nod în gât. În fiecare zi.

Hunt clipi. Singurul semn că o auzise.

Bryce îşi scoase mâinile din părul lui şi apucă săpunul. Hunt era gol, îşi dădu ea brusc seama, pentru că uitase cumva. Complet gol. Nu îşi permise să se gândească prea mult la asta şi începu să îi săpunească gâtul, umerii puternici, braţele musculoase.

– Te las să te bucuri de partea de jos singur! îi zise ea, roşie în obraji.

Hunt o privea doar, cu acea vulnerabilitate pură. Mai intimă decât orice atingere a buzelor. De parcă ar fi văzut tot ceea ce ea era, ceea ce fusese şi ceea ce ar fi putut să devină.

Bryce îi spălă partea de sus a trupului pe cât de bine putu.

– Nu pot să-ţi curăţ aripile dacă stai lipit de perete.

Hunt se ridică în picioare – graţios şi impozant. Bryce îşi feri privirea. Evită să privească acea parte importantă, de care el părea să nu îşi dea seama. Avea să o ignore şi ea. Bryce se ridică în picioare, udă de apă, şi îl întoarse uşor cu spatele. Nu îşi dădu voie să admire nici priveliştea din spate. Cât de robust, de perfect era.

Fundul tău este perfect! îi zisese el.

Şi al tău de asemenea! ar fi putut să confirme acum.

Bryce îi clăbuci aripile, care deveniseră de un gri-închis sub apă.

Hunt era mai înalt decât ea, astfel încât fu nevoită să se ridice pe vârfuri ca să îi atingă vârful aripilor. Îl spălă în tăcere, în timp ce îngerul îşi sprijinea mâinile de faianţă, cu capul atârnându-i în jos. Avea nevoie de odihnă. De uitare. Aşa că Bryce clăti săpunul, asigurându-se că fiecare pană era curată, apoi opri duşul.

În baia aburită se auzea doar sunetul apei care se scurgea prin canalizare.

Bryce apucă un prosop şi îşi ţinu ochii în sus atunci când Hunt se întoarse cu faţa spre ea. I-l înfăşură în jurul şoldurilor, apoi trase un al

doilea prosop şi îi frecă cu el pielea bronzată. Îi tamponă delicat aripile. Apoi îi uscă părul.

– Haide! murmură ea. Patul.

Chipul îi deveni mai alert, dar nu obiectă atunci când Bryce, cu apa curgându-i din păr şi haine, îl trase din duş. Nu se împotrivi atunci când ea îl conduse în dormitor, spre dulapul în care îşi pusese lucrurile.

Bryce scoase o pereche de boxeri negri şi se lăsă jos, cu privirea fermă aţintită în pământ, trăgând de banda de la lenjeria intimă.

– Păşeşte.

Hunt o ascultă şi îşi trecu un picior, apoi şi pe celălalt. Bryce îi ridică boxerii în sus, până pe coapsele puternice, apoi dădu drumul uşor bandei elastice. Apucă un tricou alb dintr-un alt sertar, se încruntă în faţa deschizăturilor complicate din spate, prin care trebuiau să treacă aripile şi în cele din urmă se dădu bătută.

– Boxeri să fie! declară ea.

Trase cuvertura de pe patul pe care Hunt şi-l făcea cu conştiinciozitate în fiecare dimineaţă şi bătu cu palma în saltea.

– Odihneşte-te puţin, Hunt!

O ascultă şi de această dată, strecurându-se între cearşafuri cu un mic oftat.

Bryce stinse lumina de la baie, scăzu intensitatea celei din dormitor şi apoi se întoarse spre el, găsindu-l încă cu privirea aţintită asupra ei. Îndrăzni să îi dea uşor de pe frunte părul umed, degetele atingându-i delicat tatuajul odios. Îngerul îşi închise ochii.

– Mi-am făcut griji pentru tine..., şopti Bryce, în timp ce îi mângâia părul. Eu...

Nu putu să continue. Aşa că făcu un pas înapoi, cu gândul să se îndrepte spre camera ei şi să se schimbe în haine uscate şi poate să doarmă şi ea puţin. Însă o mână caldă şi puternică îi apucă încheietura, oprind-o în loc.

Bryce îşi întoarse capul şi văzu că Hunt se uita din nou intens la ea.

– Ce e?

Îngerul o trase uşor de încheietură şi ea înţelese imediat totul.

Rămâi.

Inima i se strânse dureros în piept.

– Bine. Respiră adânc. Bine, sigur.

Nu ştia de ce, însă gândul de a pleca tocmai până în camera ei şi de a-l lăsa singur chiar şi pentru o clipă i se părea riscant. De parcă ar fi dispărut din nou cât ea ar fi mers să se schimbe.

Aşa că Bryce apucă tricoul alb pe care avusese de gând să i-l dea lui şi se întoarse cu spatele. Îşi dădu jos tricoul ei ud şi sutienul şi le aruncă în baie. Hainele aterizară cu un pleoscăit pe gresie, acoperind foşnetul moale al tricoului atunci când şi-l trase pe ea. Îi venea până la genunchi, aşa că îşi dădu jos şi pantalonii de trening şi lenjeria intimă şi le aruncă şi pe ele în baie.

Syrinx sărise în pat, şi se încolăcise la picioarele lui Hunt. Îngerul se trăsese la o parte, lăsându-i lui Bryce suficient spaţiu.

– Bine! zise ea din nou, mai degrabă ei înşişi.

Cearşafurile erau calde şi aveau parfumul lui – mirosul cedrului după ploaie. Bryce încercă să nu tragă aerul în piept prea vizibil, când se aşeză şi ea în pat, cu spatele lipit de tăblie. Şi încercă să nu se arate prea şocată atunci când el îşi lăsă capul pe coapsa ei, trecându-şi braţul pe deasupra, ca să şi-l rezeme de pernă.

Era ca un copil care îşi pleacă fruntea în poala mamei lui. Un prieten care căuta orice fel de contact liniştitor, care să îi amintească de faptul că este o fiinţă vie. O persoană bună, indiferent de ceea ce alţii îl obligă să facă.

Bryce îi mângâie din nou cu grijă părul de pe frunte.

Hunt îşi închise ochii, dar îşi plecă uşor capul spre ea. O rugă tăcută.

Aşa că Bryce continuă să-i mângâie părul, iar şi iar, până când respiraţia îi deveni mai adâncă şi regulată, până când trupul lui puternic rămase nemişcat lângă al ei.

Aşa mirosea raiul. Acasă şi eternitatea. Era exact acolo unde era destinat să fie.

Hunt îşi deschise ochii şi descoperi pielea moale şi caldă, auzi respiraţia delicată. În lumina slabă, se trezi întins pe jumătate în poala lui Bryce. Femeia adormise şi ea, cu capul într-o parte, rezemată de tăblia patului. Avea o mână încă în părul lui, cealaltă fiind întinsă pe cearşaf, lângă mâna lui.

Ceasul arăta ora trei şi jumătate. Nu asta îl surprinse însă, ci faptul că avea mintea suficient de limpede încât să bage de seamă. Bryce avusese grijă de el. Îl spălase, îl îmbrăcase şi îl alinase. Nu îşi putea aduce aminte ultima oară când cineva făcuse asta pentru el.

Hunt îşi desprinse cu grijă faţa din poala ei, dându-şi seama că avea picioarele goale. Că nu purta nimic pe sub tricou. Şi că el îşi odihnise capul acolo. Muşchii i se împotriviră doar vag când se ridică. Bryce nici măcar nu se mişcă.

Zeilor, îi pusese boxerii pe el!

I se aprinseră obrajii, dar se sculă din pat. Syrinx îşi deschise doar un ochi, ca să vadă ce era cu toată agitaţia. Hunt îi făcu semn să tacă şi tipăi în jurul patului, spre partea lui Bryce.

Bryce nu se mişcă decât puţintel atunci când o luă în braţe şi o duse în camera ei. Hunt o aşeză în pat şi ea mormăi, protestând din cauza cearşafurilor reci, însă el se grăbi să o acopere cu pătura şi să iasă din dormitor înainte să se trezească.

Când trecu prin camera de zi observă că telefonul ei, uitat pe masa din bucătărie, era luminat. Hunt îl privi, fără să se poată abţine. Pe ecran era înşirat un lanţ de mesaje de la Ruhn, toate din ultimele câteva ore.

Athalar e bine? Apoi: *Eşti bine?*

Cu o oră în urmă scrisese: *Am sunat la recepţie şi portarul m-a asigurat că sunteţi amândoi sus, aşa că presupun că sunteţi bine. Dar să mă suni de dimineaţă.*

Apoi, cu treizeci de secunde în urmă, adăugase: *Mă bucur că m-ai sunat în seara asta. Ştiu că lucrurile sunt complicate între noi şi ştiu că în mare parte din vina mea, dar să ştii că, dacă ai vreodată nevoie de mine, sunt aici. Oricând ai nevoie, Bryce.*

Hunt îşi îndreptă privirea spre holul dinspre camera ei. Îl sunase pe Ruhn – cu el vorbea la telefon atunci când ajunsese el acasă. Îşi duse mâna în partea stângă a pieptului.

În scurt timp adormea în patul lui, în care se simţea încă parfumul lui Bryce, ca o atingere fantomatică, alinătoare.

Capitolul 55

Razele aurii ale răsăritului o făcură pe Bryce să deschidă ochii. Pătura era caldă, patul moale, iar Syrinx sforăia încă…

În camera ei. În patul ei.

Bryce se ridică, făcându-l şi pe Syrinx să se trezească brusc. Acesta căscă deranjat şi se afundă sub cearşafuri, dându-i şi câteva copite în spate lui Bryce, ca să se înveţe minte. Bryce îl lăsă în plata lui şi în câteva clipe era afară din cameră. Hunt o mutase cu siguranţă la un moment dat, iar dacă fusese cumva forţat să iasă din nou…

Bryce răsuflă uşurată după ce întrezări o aripă cenuşie întinsă peste patul din camera de oaspeţi. Apoi pielea maroniu-aurie a spatelui atletic ridicându-se şi coborând ritmic. Dormea încă.

Slavă zeilor! Îşi frecă ochii, somnul fiind de acum o cauză pierdută, şi se îndreptă spre bucătărie, ca să pună de cafea. Avea nevoie de o cană tare şi apoi de o alergare. În timp ce aparatul de cafea îşi vedea de treabă, ea îşi apucă telefonul de pe blatul de bucătărie.

Mesajele lui Ruhn îi ocupau cea mai mare parte a ecranului. Le citi de două ori.

Ar fi lăsat totul baltă ca să vină la ea. Şi-ar fi pus prietenii să îl caute pe Hunt. Ar fi făcut-o fără să ezite.

Ştia asta – deşi încercase să uite.

Ştia şi de ce o făcuse. Ştia foarte bine că reacţia ei atunci când se certaseră, cu ani în urmă, fusese una justificată, însă exagerată. Ruhn încercase să îşi ceară scuze, iar ea nu făcuse decât să-i răstălmăcească cuvintele. Fratele ei se simţise probabil într-atât de vinovat încât nu se întrebase niciodată de ce îl scosese din viaţa ei. Nu îşi dăduse niciodată seama că nu fusese doar puţin lezată de cuvintele lui şi de aceea se văzuse nevoită să rupă toate legăturile cu el, ci că fusese speriată. Absolut îngrozită.

Hunt o rănise şi faptul că avea o asemenea putere asupra ei o îngrozise de moarte. Îşi dorise atât de multe lucruri de la fratele ei, îşi imaginase atâtea scenarii – aventuri, sărbători, momente de zi cu zi –, iar el avusese puterea să distrugă totul.

Bryce ezită în faţa tastaturii, căutând parcă cuvintele potrivite. *Mulţumesc* era bine. Deşi poate că *Te sun eu mai târziu* era îndeajuns, de vreme ce mulţumirile ar fi trebuit rostite.

Însă degetele îi rămaseră în aer şi cuvintele începură să se piardă. Aşa că Bryce le lăsă pierdute şi trecu la celălalt mesaj, pe care îl primise de la Juniper.

Madame Kyrah mi-a zis că nu ţi-ai făcut apariţia la cursul ei. Ce naiba, Bryce? A trebuit să o rog ca să-ţi păstreze locul. A fost foarte supărată.

Bryce strânse din dinţi şi răspunse: *Scuze. Spune-i că lucrez la un caz important pentru Guvernator şi am fost solicitată în altă parte.*

Bryce lăsă jos telefonul şi se întoarse la maşina de făcut cafea. O secundă mai târziu acesta vibră din nou. Asta însemna că Juniper era pe drum spre antrenamentul ei de dimineaţă.

Femeii ăsteia nu îi pasă de scuze. Am muncit din greu ca să o fac să mă placă, Bryce.

June chiar era nervoasă din moment ce îi zicea *Bryce*, în loc de *B*.

Îi răspunse: Îmi pare rău, bine? Ţi-am spus că nu sunt decisă. Nu ar fi trebuit să îi dai de înţeles că voi fi acolo.

Juniper i-o tăie scurt: În fine. Sunt pe fugă.

Bryce răsuflă adânc, străduindu-se să îşi descleştеze degetele de pe telefon. Îşi luă cana cu cafea fierbinte în mână.

– Hei!

Bryce se răsuci şi îl găsi pe Hunt rezemat de blatul de marmură. Trebuia să recunoască, deşi aşa mare şi cu aripi, îngerul păşea delicat. Îşi trăsese pe el o cămaşă şi pantaloni, însă părul îi era încă răvăşit, după somn.

Bryce întrebă pe un ton gutural, cu genunchii uşor înmuiaţi:

– Cum te simţi?

– Bine.

Nu era amărăciune, ci resemnare tăcută. Rugămintea de a nu insista. Aşa că Bryce mai luă o cană, o aşeză în aparatul de făcut cafea şi apăsă câteva butoane care îl puseră în funcţiune.

Privirea lui îi mângâie fiecare părticică a corpului, ca o atingere fizică. Bryce se uită la ea, în jos, şi îşi dădu seama de ce.

– Scuze… ţi-am împrumutat un tricou! zise ea, apucând materialul alb cu o mână.

Zeilor, nu avea nimic pe dedesubt! Oare el ştia?

Privirea îngerului coborî spre picioarele ei goale şi ochii i se întunecară. Cu siguranţă ştia.

Hunt se desprinse de blat şi o luă spre ea, iar Bryce se pregăti. Pentru ce, nici ea nu ştia, dar... Hunt trecu doar pe lângă ea. Drept spre frigider, de unde scoase ouă şi o bucată de şuncă.

– Cu riscul de a suna ca un alfa-măgar clişeistic… Vorbea fără să se uite la ea, în timp ce punea tigaia pe foc. Îmi place să te văd în tricoul meu.

– Clişeu absolut de alfa-măgar! declară Bryce, chiar dacă i se tăiaseră picioarele.

Hunt sparse ouăle în tigaie.

– Nu ştiu cum, dar mereu ajungem în bucătărie.

– Nu mă deranjează! comentă Bryce, sorbind din cafea. Atâta timp cât tu eşti cel care găteşte.

Hunt chicoti. Apoi se linişti şi zise încet:

– Mersi. Pentru ceea ce ai făcut.

– Pentru puţin!

Bryce mai luă o gură de cafea, apoi, amintindu-şi de cea pe care o făcuse pentru el, se întinse după cana acum plină.

Hunt se întoarse de la aragaz în timp ce Bryce îi întindea cafeaua. Privi cana din mâna ei, apoi îi privi chipul. Şi, în timp ce mâna lui mare strângea cana, se aplecă, diminuând spaţiul dintre ei. Buzele lui îi mângâiară obrazul. Scurt, şi uşor, şi dulce.

– Mulţumesc! zise din nou.

Şi se retrase, întorcându-se la aragaz. Ca şi cum nu ar fi observat că lui Bryce i se atrofiaseră toţi muşchii, că nu se putea gândi la nici măcar un cuvânt pe care să-l rostească. Nevoia de a-l strânge în braţe, de a-i lipi faţa de a ei pentru a-l putea devora cu totul, o orbea. Îi tresăriră spasmodic degetele, de parcă ar fi putut să simtă muşchii aceia bine definiţi sub ele.

Îngerul avea o iubire demult pierdută pentru care încă suferea. Iar ea nu mai avusese de mult parte de o partidă bună. Trecuseră săptămâni întregi de când se cuplase cu metamorful acela leu în baia de la Corbul. Şi pentru că Hunt locuia cu ea, nu îndrăznise să deschidă sertarul de la noptieră şi să rezolve singură situaţia.

Minte-te, tu, minte-te! auzi o voce mică şoptindu-i în interior.

Hunt se încordă. Îşi luă mâinile de pe tigaie. La naiba, Hunt putea să simtă genul acesta de lucruri, nu-i aşa? Majoritatea masculilor Vanir puteau să o simtă. Puteau să miroasă – în primul rând teama şi excitarea.

El era Umbra Mortis. Nu putea să se încurce cu el dintr-un milion de motive. Iar Umbra Mortis nu ieşea la întâlniri – nu, cu el ar fi fost totul sau nimic.

Hunt întrebă pe un ton răguşit, fără să se întoarcă din faţa aragazului:

– La ce te gândeşti?

La tine. Ca o fraieră! Mă gândesc la tine.

– În după-amiaza asta se vând mostre la preţ redus, într-un magazin de designer.

Hunt îi aruncă o privire peste umăr. La naiba, ochii îi erau atât de negri!

– Serios?

Simţise cumva o undă de flirt în vocea lui?

Bryce nu îşi putu controla pasul făcut înapoi. Se lipise de blatul de bucătărie.

– Da! zise, fără să-şi poată lua ochii de la el.

Privirea lui Hunt deveni şi mai întunecată. Nu zise nimic. Bryce nu putea să respire cu ochii aceia fixaţi asupra ei. Privirea aceea care îi spunea că el simţise tot ceea ce se petrecea în corpul ei.

Hunt rămăsese nefiresc de imobil. Îngerul îşi plecă ochii. Îi observă sânii tari. Coapsele strânse – de parcă astfel ar fi putut să îşi ascundă dorinţa care o tortura. Chipul îngerului deveni de-a dreptul sălbatic. O felină gata să atace.

– Nu ştiam că promoţiile la haine îţi stârnesc atâtea emoţii, Quinlan.

Bryce aproape oftă de dorinţă. Dar se forţă să stea locului.

– Lucrurile mici contează în viaţă, Athalar.

– La asta te gândeşti atunci când deschizi sertarul acela de la noptieră? La promoţii?

Hunt era în faţa ei acum. Bryce nu îndrăzni să îşi coboare privirea.

– Da! răspunse sacadat. La toate hainele alea, acoperindu-mi trupul.

Bryce n-avea nici cea mai vagă idee ce zicea. Cum era cu putinţă să fi dispărut tot aerul din apartament... din întregul oraş?

– Poate că ar trebui să-ţi cumperi nişte lenjerie nouă! murmură Hunt, plecându-şi capul spre picioarele ei goale. Pentru că se pare că ai rămas fără.

Bryce nu putu să împiedice imaginea care îi arse toate simţurile: Hunt apucând-o cu mâinile alea ale lui mari de talie şi săltând-o pe blatul de bucătărie, ridicându-i tricoul până la brâu – tricoul lui. Posedând-o apoi, complet, până când ar fi făcut-o să ofteze de plăcere, să ţipe de plăcere – nu îi păsa, atâta timp cât ar fi atins-o, cât l-ar fi simţit.

– Quinlan! Hunt părea să tremure acum. De parcă voinţa lui puternică era singura care-l ţinea pe loc. Ca şi cum şi el văzuse aceeaşi imagine arzătoare şi aştepta doar aprobarea ei.

Ar fi complicat totul. Investigaţia, sentimentele pe care le avea pentru Shahar, propria ei existenţă…

La dracu' cu toate astea! Aveau să descâlcească totul mai târziu. Ei…

Un fum negru umplu aerul dintre ei. Fum înţepător, de la ceva ars.

– La dracu'!

Hunt mârâi şi se întoarse spre aragaz, la ouăle pe care le lăsase la prăjit.

De parcă s-ar fi rupt o vrajă, Bryce clipi. Fierbinţeala ameţitoare se evaporase. Zeilor! Hunt era probabil foarte instabil emoţional după seara trecută, iar ea era un dezastru şi în zilele bune şi…

– Trebuie să mă pregătesc pentru muncă! reuşi să îngaime.

Bryce se grăbi să o ia spre dormitorul ei, înainte ca Hunt să se întoarcă de la aragaz cu micul lui dejun flambat.

Îşi pierduse minţile, îşi zise la duş, în baie, apoi în timpul plimbării mult prea tăcute cu Syrinx spre muncă. Hunt îi urma deasupra. Păstra distanţa. De parcă şi el ar fi ajuns la aceeaşi concluzie.

Dacă laşi pe cineva să se apropie, dacă îi dai puterea să te rănească, exact asta va face, în cele din urmă.

Bryce nu ar fi putut. Nu ar fi suportat.

Bryce era deja resemnată când ajunseră la galerie. Privi spre cer şi îl văzu pe Hunt coborând, în timp ce Syrinx ţopăia fericit. Gândul la o zi întreagă petrecută cu el într-un spaţiu închis, Lehabah fiindu-le singurul tampon…

Din fericire, îngerului îi sună telefonul în timp ce ea deschidea uşa de la galerie. Dar nu era Ruhn cel care o suna, ca să vadă dacă este bine, şi nici Juniper, ca să îi spargă timpanele pentru că ratase cursul.

– Jesiba.

Farmazoana nu pierdu timpul cu amabilităţi.

– Deschide uşa din spate. Acum.

– Ah, este oribil, BB! şopti Lehabah în semiîntunericul din bibliotecă. Pur şi simplu oribil!

Bryce se uită la acvariul masiv, slab luminat şi simţi cum i se ridică părul de pe mâini în faţa noii achiziţii, care-şi explora teritoriul. Hunt îşi încrucişă braţele şi încercă să străbată obscuritatea cu privirea. Toate gândurile indecente pe care Bryce le avusese în legătură cu el se evaporaseră cu o oră în urmă.

O palmă întunecată, acoperită de solzi se lipi de geamul gros. Ghearele de fildeş zgâriau sticla. Bryce înghiţi un nod.

– Aş vrea să ştiu unde au găsit un nøkk la noi!

Din câte auzise ea, aceştia trăiau doar în apele îngheţate din nord, mai ales în Pangera.

– Preferam kelpia! şopti Lehabah.

Silfa se ascunse după micul ei divan, flacăra pâlpâindu-i galben.

Ca şi cum i-ar fi auzit, nøkkul se opri în faţa sticlei şi zâmbi.

Mai lung de doi metri, acesta ar fi putut să fie considerat geamănul diabolic al unui bărbat din neamul Apelor. În locul trăsăturilor umanoide, nøkkul prezenta o falcă ieşită în faţă, cu o gură mult prea largă, lipsită de buze, şi dinţi subţiri ca nişte ace. Ochii exagerat de mari erau lăptoşi, precum cei ai peştilor din adâncuri. Avea o coadă translucidă – osoasă şi ascuţită – şi, deasupra ei, un trunchi încovoiat şi musculos.

Nu avea păr pe piept sau pe cap, iar mâinile cu câte patru degete se terminau în gheare ca nişte pumnale.

Având în vedere că bazinul ocupa toată lungimea unuia dintre pereţii bibliotecii, nu aveai cum să scapi de prezenţa lui, decât dacă nøkkul s-ar fi ascuns între pietrele întunecate de pe fundul bazinului. Creatura îşi trase ghearele din nou în lungul sticlei. Literele *SPQM* străluciră, contrastant albe, pe încheietura lui cenuşiu-verzuie.

Bryce îşi duse telefonul la ureche. Jesiba răspunse de la primul apel.

– Da?

– Avem o problemă.

– Cu contractul Korsaki?

Jesiba avea o voce joasă, ca şi cum nu ar fi vrut să fie auzită.

– Nu.

Bryce se încruntă la nøkk.

– Dubiosul din acvariu trebuie să dispară.

– Sunt într-o şedinţă.

– Lehabah este al naibii de speriată!

Aerul era letal pentru aceste creaturi – dacă un nøkk era expus mai mult de câteva secunde, organele lui vitale începeau să se închidă, iar pielea i se cojea, ca şi cum ar fi fost ars. Cu toate acestea, Bryce se urcase pe scăriţa din dreapta acvariului, ca să se asigure că trapa prin care era hrănit, încastrată în grătarul de deasupra apei, era bine închisă. Trapa era în sine o platformă care putea fi ridicată şi coborâtă în apă, cu ajutorul unui panou de control aflat în capătul de sus al acvariului. Bryce verificase de trei ori ca să se asigure că maşinăria este cu totul închisă.

Când se întorsese în bibliotecă, o găsise pe Lehabah strânsă ghem în spatele unei cărţi, cu flacăra pâlpâind galben.

Lehabah şopti de pe canapeluţa ei:

– Este o creatură oribilă şi urâcioasă.

Bryce îi făcu semn să tacă.

– N-ai putea să îl faci cadou vreunui fraier macho din Pangera?

– Închid.

– Dar…

Linie moartă. Bryce se afundă în locul ei de la masă.

– Acum îl va păstra pentru eternitate! îi zise silfei.

– Cu ce-ai să-l hrăneşti? întrebă Hunt.

Nøkkul începuse să testeze din nou sticla cu mâinile acelea teribile.

– Îi plac oamenii! şopti Lehabah. Aceste creaturi trag înotătorii în adâncul lacurilor şi al iazurilor şi îi îneacă. Apoi se ospătează încet din cadavrele lor zile întregi…

– Carne de vită!

Bryce simţi cum i se întoarce stomacul pe dos în timp ce privirea îi alunecă spre uşa prin care se ajungea la scăriţa pe care te urcai în vârful bazinului.

– Va primi câteva fripturi pe zi.

Lehabah se ghemui.

– N-am putea pune o draperie?

– Jesiba ar smulge-o imediat.

– Aş putea face un munte de cărţi pe masă – ca să nu îl mai vezi! se oferi Hunt.

– Dar el tot ar şti unde sunt.

Lehabah se uită botoasă spre Bryce:

– Nu pot să dorm cu el aici.

Bryce oftă.

– Ce-ar fi dacă te-ai preface că este un prinţ fermecat sau aşa ceva?

Silfa arătă spre acvariu. Spre nøkkul care străbătea apa, dând din coadă. Şi le zâmbea.

– Un prinţ din Hel.

– Cine şi-ar dori un nøkk ca animal de companie? se miră Hunt, aşezându-se la masă, în faţa lui Bryce.

– O farmazoană care a ales să se alăture Casei Focului şi a Umbrei şi care îşi transformă duşmanii în animale.

Bryce arătă spre acvariile mai mici şi terariile încastrate în rafturile care îi înconjurau, apoi îşi frecă piciorul, acolo unde, sub rochia ei roz, vechea rană o durea încă. Atunci când îşi făcuse în cele din urmă curaj să iasă din cameră în acea dimineaţă, după dezastrul din bucătărie, Hunt o privise lung pentru câteva clipe. Nu zisese nimic însă.

– Ar trebui să mergi la o vrăjidoctoriţă cu piciorul ăla! mormăi Hunt.

Îngerul nu îşi ridică privirea din raportul pe care îl frunzărea. Îl primise în acea dimineaţă de la Justinian, care avea nevoie de o a doua părere. Bryce îl întrebase despre ce era vorba, dar el îi spusese că era strict secret şi asta fusese tot.

– N-am nimic la picior.

Nu se obosi să se întoarcă de la documentul în care începuse, încă o dată, să introducă detaliile contractului Korsaki pe care Jesiba era atât de nerăbdătoare să îl finalizeze. Muncă mecanică, dar una care trebuia făcută la un moment dat.

Mai ales din moment ce ajunseseră din nou la o pistă moartă. Nu primiseră nici o veste de la Viktoria în privinţa rezultatelor la testul Mimir. De ce alesese Danika să fure Cornul, cine şi-l dorea atât de mult încât o ucisese pentru el... Bryce încă n-avea nici o idee. Însă dacă Ruhn avea dreptate în legătură cu metoda de vindecare a Cornului... Toate trebuiau cumva să se lege.

Şi Bryce ştia că, chiar dacă îl uciseseră pe acel demon kristallos, în Hel aşteptau zeci de alţi demoni kristallos, care puteau să fie invocaţi la rândul lor pentru a căuta Cornul. Şi, până la urmă, dacă această rasă care fusese creată de Prinţii din Hel ca să găsească artefactul dăduseră greş... Cum ar fi putut ea să spere că îl va găsi?

Apoi rămânea misterul acelor crime odioase prin dezmembrare... care nu fuseseră înfăptuite de kristallos. Hunt ceruse deja să fie reexaminate înregistrările, însă nu identificaseră nimic.

Lui Hunt îi vibră telefonul. Şi-l pescui din buzunar, aruncă o privire ecranului şi apoi îl puse deoparte. De peste masă, Bryce abia întrezărise simbolul unui mesaj pe ecran.

– N-ai de gând să răspunzi?

Buzele lui Hunt zvâcniră nervos.

– E doar unul dintre colegii mei, care are chef să se ia de mine.

Clipi însă când se uită la ea. Iar atunci când Bryce îi zâmbi, ridicând din umeri, îi tremură barba – uşor doar.

– Trebuie să ies, adăugă puţin aspru. Naomi va veni să stea de gardă. Vin să te iau când eşti gata.

Până ca Bryce să apuce să întrebe ceva, Hunt ieşise deja pe uşă.

– Ştiu că a trecut ceva vreme! zise Bryce, cu telefonul prins între umăr şi ureche.

Hunt o aştepta în faţa galeriei în timp ce ea încuia, zâmbindu-i lui Syrinx, care zgâria la uşă. Himera chelălăi în semn de protest atunci când îşi dădu seama că Bryce nu îl ia încă şi pe el. Hunt se aplecă şi îl scărmănă în vârful capului auriu, pufos, înainte ca Bryce să-l închidă înăuntru.

– Va trebui să-mi verific programul!

Bryce dădu din cap spre Hunt, în semn de salut.

Era frumoasă în acea zi, îmbrăcată într-o rochie roz, de culoarea petalelor de trandafir, cu perle la urechi şi părul prins în părţi cu clame asortate.

La naiba! *Frumoasă* nu era nici pe departe un cuvânt suficient de puternic ca să o descrie.

În acea dimineaţă, când ieşise din dormitorul ei, rămăsese trăsnit. Bryce nu păruse să observe că *el* băgase de seamă, deşi el presupunea că ea ştia că arată superb în fiecare zi. Chiar dacă în acea zi avea o lumină aparte, căpătase o strălucire pe care nu o mai văzuse înainte. Avea o licărire în ochii ei de chihlimbar şi purpură în obraji.

Rochia aceea roz însă… îi distrăsese atenţia întreaga zi.

La fel ca întâlnirea lor din bucătărie, în acea dimineaţă. Încercase din răsputeri să treacă peste – să ignore faptul că aproape o implorase să îl atingă, să îl lase să o atingă. Rămăsese însă într-o stare de semi-excitare întreaga zi.

Trebuia să se adune. Având în vedere că investigaţia lor încetinise în ultima săptămână, nu îşi permitea să se lase distras. Nu putea să se tot holbeze la ea de fiecare dată când nu era atentă. În acea după-amiază, când Bryce se ridicase pe vârfuri ca să apuce o carte de pe un raft din bibliotecă, el se simţise de parcă rochia ei roz era Cornul, iar el un blestemat de demon kristallos!

Se ridicase de pe scaun imediat şi apoi, într-o clipă, fusese lângă ea şi îi scosese cartea.

Bryce rămăsese nemişcată însă, atunci când i-o întinsese. Nu se dăduse nici măcar un pas în spate, privirea mutându-i-se de la cartea întinsă la chipul lui. Lui Hunt i se urcase sângele la cap, parcă nu-l mai încăpea pielea. Exact cum se întâmplase în acea dimineaţă, când îi întrezărise forma sânilor şi înţelesese din parfumul trupului ei cât de fierbinţi îi erau propriile gânduri.

Însă apoi luase cartea şi plecase. Fără să aibă idee de prostia lui.

Lucrurile nu deveniseră mai uşoare odată cu trecerea orelor. Iar atunci când îi zâmbise mai devreme… Se simţise pe jumătate uşurat când fusese chemat de la galerie un minut mai târziu. Dar pe când se întorcea, respirând aerul rece dinspre Istros, Viktoria îi trimisese un mesaj: *Am găsit ceva. Ne vedem la* Munin şi Hugin *în cincisprezece minute.*

Hunt se gândise dacă să îi ceară furiei să aştepte. Dacă nu cumva era mai bine să întârzie veştile inevitabil rele care veneau în direcţia lor, doar pentru a mai petrece câteva zile cu zâmbetul acela frumos de pe chipul lui Bryce şi cu ochii ei în care dorinţa începea să se aprindă, dar… Avertismentul lui Micah îi răsuna în urechi. Mai erau două săptămâni până la Summit, însă Hunt ştia că prezenţa lui Sandriel îi întinsese la maximum nervii lui Micah. Ştia că, dacă mai întârzia mult, târgul lui ar fi fost anulat.

Aşa că, orice informaţii ar fi avut Vik, oricât de rele… avea să găsească modul de a le face faţă. O sunase pe *Bryce Războinica* şi îi spusese să-şi mişte fundul afară, unde o aştepta.

– Nu ştiu, mamă!

Bryce îşi continuă conversaţia telefonică în timp ce ieşeau împreună pe stradă. Soarele la apus scălda oraşul în aur şi oranj, poleind chiar şi băltoacele de murdărie.

– Bineînţeles că îmi e dor de tine, dar poate luna viitoare… Traversară o alee cu frontispicii luminate de neoane, care indicau locurile în care se aflau ceainării şi chioşcuri cu mâncare. Printre ele alternau ateliere de tatuat, în faţa cărora unii dintre artişti sau patronii fumau, înainte să se formeze aglomeraţia de idioţi, odată cu lăsatul serii.

– Ce… Weekendul ăsta? Păi, am un musafir…

Bryce scoase limba.

– Nu, e o poveste lungă. E cum ar veni… un coleg de apartament. Numele lui? Ăă, Athie. *Nu*, mamă! oftă ea. Weekendul ăsta *chiar* nu

pot. Nu, nu vă trag clapa iar.

Bryce strânse din dinţi.

– Ce ziceţi de un apel video? Mmm, da, sigur! Îmi voi face timp.

Bryce se strâmbă din nou.

– Bine, mamă. Pa!

Se întoarse spre Hunt încruntată.

– Mama ta pare… insistentă! zise Hunt.

– La şapte am programat un apel video de la părinţii mei.

Bryce oftă, cu ochii îndreptaţi spre cer.

– Vor să te cunoască!

Viktoria era deja la bar când ajunseră, cu un pahar de whisky în faţă. Le zâmbi amândurora grav, apoi, în timp ce luau loc, le împinse în faţă un dosar.

– Ce ai găsit? întrebă Bryce, deschizând dosarul de culoare crem.

– Citeşte! zise Viktoria, apoi aruncă o privire spre camerele din bar, care înregistrau totul.

Bryce dădu din cap, semn că a înţeles avertismentul, iar Hunt se plecă mai aproape de ea. Bryce îşi plecase fruntea ca să citească, iar Hunt nu se putu abţine să nu îşi întindă aripa, uşor doar, în jurul spatelui ei. Uită cu totul de asta însă, atunci când dădu cu ochii de rezultatele testului.

– Nu poate fi corect, spuse el tăcut.

– Aşa am zis şi eu.

Chipul ascuţit al Viktoriei părea impasibil.

În faţa lor se aflau rezultatele Mimir: urme de ceva sintetic. Nu organic, nu tehnologic, nu magic – ci o combinaţia a toate trei.

Aflaţi ce este între, spusese Aidas.

– Danika lucra ca liber profesionist pentru Industriile Redner! zise Bryce. Ei fac tot soiul de experimente. Aşa s-ar putea explica rezultatul?

– Poate! zise Viktoria. Însă am aplicat testul Mimir şi pentru celelalte probe pe care le avem, de la ceilalţi. Testele iniţiale au ieşit pozitive şi în cazul hainelor lui Maximus Tertian.

Tatuajul de pe fruntea Viktoriei se încreţi.

– Nu este magie pură, nici tehnologie, nici ceva organic. Este un hibrid, ale cărui trăsături îl fac să nu poată fi încadrat în nici o categorie. E aproape ca un soi de dispozitiv de ascundere.

Bryce se încruntă.

– Ce este acela, mai exact?

Hunt o cunoştea destul de bine pe Viktoria încât să citească precauţia din ochii ei când îi răspunse lui Bryce:

– E un fel de... drog. Din câte am putut afla, pare să fie folosit în principal cu scopuri medicinale, în doze foarte mici. Dar se poate să fi ajuns pe străzi – ceea ce ar însemna dozaje nocive.

– Danika nu ar fi luat niciodată un astfel de drog.

– Bineînţeles că nu! replică imediat Viktoria. Dar a fost expusă la el. Toate hainele ei prezintă urme. Dacă asta s-a petrecut în noaptea morţii ei însă, ori înainte, nu este clar. Ne pregătim să testăm şi mostrele luate de la Haita Diavolilor, precum şi pe cele de la ultimele două victime.

– Având în vedere că Tertian era în Piaţa de Carne, murmură Hunt, este posibil ca el să fi luat drogul.

– Cum îi zice chestii ăsteia? întrebă Bryce autoritar.

Viktoria arătă cu degetul pe foaie.

– Exact aşa cum se citeşte. *Synth*.

Bryce se întoarse spre Hunt.

– Ruhn a zis că vrăjidoctoriţa aceea a menţionat existenţa unui compus sintetic cu proprietăţi vindecătoare, care ar putea repara...

Bryce nu-şi încheie gândul. Ochii lui Hunt erau negri ca Gheena, grei de umbre.

– Ar putea fi vorba despre acelaşi lucru.

Viktoria îşi ridică mâinile.

– Repet, încă testăm celelalte victime, dar... M-am gândit că ar fi bine să ştiţi.

Bryce se ridică de pe scaun.

– Mersi.

Când ajunseră în faţa uşii de la intrare, Hunt murmură spre furie:

– Nu vorbi cu nimeni despre asta, Vik.

– Am şters deja intrările din baza de date a Legiunii.

Schimbară doar câteva cuvinte pe drumul spre galerie, de unde îl luară pe Syrinx, şi apoi pe drumul spre casă. Abia când se văzură în bucătăria ei, Hunt, care stătea rezemat de blat, zise:

– Investigaţiile pot dura mult timp. Ne apropiem de ceva. Asta este bine.

Bryce îi puse mâncare lui Syrinx în bol, cu o mină indescifrabilă.

– Ce părere ai despre acest *synth*?

Hunt îşi alese cuvintele cu grijă.

– Aşa cum ai spus şi tu, ar putea fi vorba doar despre faptul că Danika a fost expusă la el, când lucra la Redner. Este posibil ca

Tertian să-l fi luat ca drog recreativ chiar înainte să moară. Trebuie să aşteptăm şi să vedem dacă apare şi pe hainele celorlalte victime.

– Vreau să ştiu mai multe despre el! zise Bryce.

Îşi scoase telefonul şi începu să tasteze.

– S-ar putea să nu merite să ne pierdem timpul…

Ruhn răspunse imediat.

– Da?

– Medicamentul acela sintetic despre care ai auzit de la vrăjidoctoriţă. Ce părere ai despre el?

– Vrăjidoctoriţa mi-a trimis nişte cercetări cu câteva zile în urmă. Cea mai mare parte sunt redactate de Industriile Redner, dar le parcurg oricum. De ce?

Bryce privi spre uşa deschisă de la dormitorul lui Hunt. Spre fotografia cu ea şi Danika, de pe dulap, îşi dădu Hunt seama.

– Pe hainele Danikăi au fost identificate urme dintr-un compus numit *synth* – un medicament sintetic relativ nou. Se pare că a ajuns cumva pe străzi şi este folosit în concentraţii mari ca substanţă ilegală. Mă întreb dacă este vorba despre acelaşi medicament.

– Da, cercetările sunt despre *synth*, spuse el şi se auziră fâşâind nişte pagini. Poate să facă nişte chestii destul de uimitoare. Am şi o listă de ingrediente – repet, multe lucruri au fost scoase la redactare, dar…

Tăcerea lui Ruhn era precum ceasul unei bombe gata să explodeze.

– Dar ce? î ntrebă Hunt în telefon, aplecându-se suficient de mult încât îi auzi lui Bryce inima bubuindu-i în piept.

– Sarea obsidiană apare ca fiind unul dintre ingrediente.

– Sarea…

Bryce clipi spre Hunt, uluită.

– Oare acest *synth* poate fi folosit pentru a invoca un demon? În cazul în care persoana nu ar avea puterea necesară, sarea obsidiană din drog ar putea-o ajuta să invoce ceva asemănător demonului kristallos?

– Nu sunt sigur! zise Ruhn. Citesc cercetările şi te anunţ ce aflu.

– Bine.

Bryce răsuflă. Hunt se trase înapoi şi ea începu din nou să se plimbe dintr-un capăt într-altul.

– Mersi, Ruhn.

Tăcerea lui Ruhn avea alte conotaţii de această dată.

– Pentru puțin, Bryce, spuse el, apoi închise.

Hunt îi întâlni privirea.

– Trebuie să aflăm cine vinde chestia asta, zise Bryce. Tertian trebuie să fi ştiut. Mergem în Piaţa de Carne.

Dacă exista vreun loc în acel oraş în care un drog de acel tip să fie disponibil, acela era Piaţa de Carne.

Hunt înghiţi un nod.

– Trebuie să fim *atenţi*...

– Am nevoie de răspunsuri.

Bryce o luă spre dulapul de la intrare, însă Hunt îi tăie drumul.

– Mergem mâine.

Bryce era pe cale să-şi deschidă gura, însă Hunt îşi scutură capul.

– Ia-ţi liber restul zilei de azi.

– Nu poate...

– Ba poate să aştepte, Bryce. Vorbeşte cu părinţii tăi în seara asta. Mă îmbrac şi eu cu nişte haine normale.

Hunt arătă spre costumul lui de luptă.

– Şi apoi mâine mergem în Piaţa de Carne şi investigăm. Poate să aştepte.

Hunt, deşi ştia că nu ar trebui să o facă, îi apucă mâna. Şi o mângâie uşor.

– Bucură-te de conversaţia cu părinţii tăi, Bryce. Sunt *vii*. Nu pierde nici o clipă. Nu pentru aşa ceva.

Bryce părea gata să protesteze din nou, să insiste să meargă la vânătoare de *synth*, aşa că adăugă:

– Mi-aş fi dorit să am şi eu parte de o aşa bucurie.

Bryce îşi coborî privirea spre mâna lui, care o strângea pe a ei, pentru o clipă – pentru o eternitate.

– Ce s-a întâmplat cu părinţii tăi?

Hunt îi răspunse, cu un nod în gât:

– Mama nu mi-a spus niciodată cine e tatăl meu. Iar ea... Ea era un înger de rang inferior. Făcea curăţenie în vilele unora dintre cei mai puternici îngeri, pentru că aceştia nu aveau încredere în oameni sau în alţi Vanir.

Îl durea pieptul de fiecare dată când îşi amintea de chipul frumos şi blând al mamei lui. De zâmbetul ei delicat şi de ochii negri, oblici. De cântecele de leagăn pe care le auzea încă, după mai bine de două sute de ani.

– A muncit zi şi noapte ca să am ce să mănânc şi nu s-a plâns nici măcar o dată, pentru că ştia că, dacă s-ar fi plâns, şi-ar fi pierdut locul de muncă şi trebuia să aibă grijă de mine. Când am intrat în armată şi am

început să trimit acasă fiecare bănuţ pe care îl făceam, ea a refuzat să îi cheltuiască. Se pare că cineva a auzit că îi trimit bani, s-a gândit că mama are o adevărată comoară ascunsă în apartament şi i-a spart casa într-o noapte. A ucis-o şi a luat banii. Toţi cei cinci sute de bani de argint pe care îi strânsese în întreaga ei viaţă şi cei cincizeci de bani de aur pe care reuşisem să i-i trimit în cei cinci ani de serviciu militar.

– Îmi pare atât de rău, Hunt.

– Nici unuia dintre îngerii – îngerii aceia puternici şi adoraţi – pentru care mama mea lucrase nu i-a păsat că fusese ucisă. Nimeni nu a cercetat ca să afle cine era vinovatul, nimeni nu mi-a dat permisie ca să o pot plânge. Pentru ei nu reprezenta nimic. Dar pentru mine era... pentru mine, ea era totul.

Îl durea pieptul.

– Am făcut Saltul şi m-am alăturat cauzei lui Shahar curând după aceea. În acea zi, pe muntele Hermon, m-am luptat pentru ea – pentru mama mea. În onoarea amintirii ei.

Shahar se folosise de acele amintiri şi le transformase în arme.

Degetele lui Bryce le apăsară pe cele ale lui Hunt.

– Se pare că a fost o persoană remarcabilă, spuse Bryce.

– Da, a fost, confirmă Hunt, retrăgându-şi mâna în cele din urmă.

Bryce îi zâmbi, iar el îşi simţea pieptul încordându-se de durere.

– Bine. Îi voi apela video pe părinții mei şi voi sta de vorbă cu ei. Ai dreptate, treburile mai pot aştepta.

Bryce îşi petrecu cea mai mare parte a serii făcând curăţenie. Hunt se oferise să o ajute cu un zbor la cea mai apropiată consignaţie, ca să facă rost de o vrajă pentru curăţenie-instant, însă Bryce îl uşui. Mama ei era atât de obsedată de curăţenie încât, pretindea ea, putea să îşi dea seama de diferenţa dintre o baie curăţată prin magie şi una curăţată cu mâna. Chiar şi prin apel video.

Mirosul de înălbitor îmi arată că a fost spălată aşa cum trebuie, Bryce! o imitase fiica pe mamă, pe un ton direct, al unei persoane care nu stă la discuţii, dându-i ceva emoţii lui Hunt.

Bryce se folosise de telefonul îngerului intens: îi făcuse poze lui, în timp ce deretica, apoi lui Syrinx, care scosese rolele de hârtie igienică de la locul lor şi le sfâşiase pe covorul pe care abia îl aspiraseră, şi ei, cu Hunt aplecat în spatele ei, deasupra vasului de toaletă, frecând interiorul.

Când reuşi într-un final să îşi recupereze telefonul din mâinile lui Bryce, cu mănuşi din plastic în mână, văzu că ea îşi schimbase din

nou numele de contact, de data asta în: *Bryce este mai tare decât mine*.

Dar, în ciuda zâmbetului care îi înflorise pe chip, Hunt continua să audă în minte ameninţările lui Micah, atât pe cele spuse cu glas tare, cât şi pe cele implicite.

Găseşte-l pe cel care se află în spatele crimelor. Rezolvă. Cazul. Nu mă face să-mi schimb părerea. Înainte să anulez târgul. Înainte să te vând înapoi lui Sandriel. Înainte să vă fac pe tine tine şi pe Bryce să regretaţi.

După ce rezolva cazul, totul avea să se sfârşească, nu-i aşa? I-ar mai fi rămas dator încă zece vieţi lui Micah, ceea ce ar fi putut să-i ia ani buni. Ar fi trebuit să se întoarcă la Comitium. La Legiunea 33.

Hunt se trezi urmărind-o pe Bryce în timp ce făcea curat. Îşi scoase telefonul şi îi făcu şi el câteva poze. Ştia prea multe. Aflase prea multe. Despre tot. Despre cum ar fi putut să fie, dacă nu ar fi avut haloul pe frunte şi tatuajele de sclav.

– Pot să desfac o sticlă de vin, dacă ai nevoie de ceva curaj lichid, îi zise Bryce, când se aşezară în faţa calculatorului ei, rezemat pe blatul de bucătărie, în timp ce îi apela pe părinţii ei.

Pe drumul de întoarcere de la magazinul din colţ, Bryce cumpărase o pungă cu produse de patiserie. Era un mecanism de combatere a stresului, îşi zisese Hunt.

Îngerul îi cercetă chipul. *Asta*, faptul că îi sunau pe părinţii ei, aşezaţi unul lângă altul, cu coapsele lipite… Hel!

O apucase pe un drum fără întoarcere şi nu avea cum să se mai oprească.

Înainte ca Hunt să-şi deschidă gura ca să sugereze faptul că apelul ar putea fi o greşeală, o voce de femeie zise:

– Şi de ce mai exact ar avea nevoie de curaj lichid, Bryce Adelaide Quinlan?

Capitolul 56

O femeie superbă, de patruzeci şi ceva de ani, apăru pe ecran. Părul negru nu îi fusese încă atins de fire argintii, iar chipul pistruiat abia începea să arate semnele unei vieţi de muritor.

Din câte îşi putea da Hunt seama, Ember Quinlan era aşezată pe o canapea verde, uzată, rezemată de un perete cu lambriuri, îmbrăcată în blugi, cu picioarele ei lungi strânse sub ea.

Bryce îşi dădu ochii peste cap.

– Eu aş zice că majoritatea persoanelor au nevoie de curaj lichid atunci când trebuie să discute cu tine, mamă.

Însă Bryce zâmbea. Unul dintre zâmbetele ei largi, care îi afectau simţul echilibrului lui Hunt.

Ochii negri ai lui Ember alunecară spre Hunt.

– Cred că Bryce se gândeşte de fapt la ea când spune asta.

Bryce ignoră comentariul fluturându-şi evaziv mâna.

– Unde-i tata?

– A avut o zi grea la muncă şi acum face o cafea, ca să nu adoarmă.

Chiar şi prin intermediul ecranului, Ember avea o ţinută care îţi capta atenţia.

– Tu trebuie să fii Athie! zise ea.

Înainte ca Hunt să apuce să răspundă, un bărbat se aşeză pe canapea, lângă Ember. Bryce se lumină la faţă, într-un fel în care Hunt nu o mai văzuse niciodată strălucind.

– Hei, tată!

Randall Silago avea în mână două căni de cafea, dintre care pe una i-o întinse lui Ember, în timp ce îi întorcea zâmbetul fiicei lui. Spre deosebire de soţia lui, bărbatul purta pe chip amprenta trecerii timpului: părul negru, împletit, era vărgat cu argint, iar pe faţă avea câteva cicatrice brutale. Ochii negri îi erau însă prietenoşi, pe

deasupra cănii lui ciobite, pe care scria *Loc pentru glume generice de Tată*.

– Încă mă sperie maşina de făcut cafea sofisticată pe care ne-ai cumpărat-o cu ocazia Solstiţiului de Iarnă! zise el, în loc de salut.

– V-am arătat de trei ori cum să o folosiţi!

Mama lui Bryce chicoti, în timp ce se juca cu pandantivul de argint din jurul gâtului.

– E de modă veche!

Hunt căutase să vadă cât costă cafetiera încastrată în perete din acel apartament, iar dacă Bryce le cumpărase ceva similar, însemna că dăduse pe ea o parte considerabilă din salariul ei. Bani pe care nu îi avea, luând în considerare datoria către Jesiba. Hunt se îndoia că părinţii ei ştiau asta. Se îndoia că ar fi acceptat maşinăria dacă ar fi ştiut că banii ar fi putut merge, în schimb, către datoria ei faţă de farmazoană.

Ochii lui Randall se opriră asupra lui Hunt, căldura lor preschimbându-se în ceva mai dur. Erau acum ochii faimosului trăgător, ai bărbatului care îşi învăţase fiica cum să se apere.

– Tu trebuie să fii aşa-zisul coleg de cameră al lui Bryce.

Hunt observă că bărbatul îi priveşte tatuajele: fruntea, încheietura. Pe chipul lui Randall se citea că le recunoaşte. Nu rânji însă. Nu se strâmbă.

Bryce îi dădu un cot lui Hunt în coaste, aducându-i aminte că poate totuşi *să vorbească*.

– Eu sunt Hunt Athalar.

Îi aruncă o privire lui Bryce.

– Sau Athie, aşa cum îi place ei şi lui Lehabah să îmi zică.

Randall îşi lăsă uşor cana cu cafea jos. Da, bărbatul ştia cine este. Însă Randall făcu ochii mici la fiica lui:

– Şi aveai de gând să menţionezi asta când, mai exact?

Bryce scormoni prin punga cu bunătăţi de pe blatul din bucătărie şi scoase un corn cu ciocolată. Muşcă şi zise:

– Nu-i chiar atât de grozav pe cât crezi, tată.

Hunt pufăi.

– Mersi.

Ember nu zise nimic. Nici măcar nu se mişca. O privea însă cu atenţie pe Bryce şi fiecare îmbucătură pe care o lua. Privirea lui Randall o întâlni pe a lui Hunt.

– Erai repartizat în Meridan când am fost şi eu acolo. Îmi aminteam ziua în care ai spulberat un batalion.

– O bătălie dură! zise Hunt scurt.

Umbrele îi întunecară lui Randall ochii.

– Da, a fost.

Hunt alungă amintirea acelui masacru. Mulţimea de oameni şi cei câţiva Vaniri care le erau aliaţi nu scăpaseră de sabia şi de fulgerul lui. Pe atunci o servea pe Sandriel. Ordinul ei fusese brutal: fără prizonieri. Îl trimisese pe Pollux alături de el, în avangarda legiunii, pentru a intercepta firavele forţe rebele, campate într-o trecătoare montană.

Hunt încercase să îi răstălmăcească ordinul. Singurul lucru pe care îl putuse însă face fusese să îi ucidă rapid.

Pollux, în schimb, nu se grăbise. Se bucurase de fiecare secundă. Iar atunci când Hunt nu mai putuse să suporte urletele oamenilor care îl implorau pe Pollux să le arate milă, îi ucisese şi pe ei. Pollux turbase, iar cearta dintre ei se sfârşise în ţărână, cu ambii îngeri scuipând sânge. Sandriel fusese încântată de bătaie, chiar dacă îl închisese pe Hunt în temniţa ei câteva zile, drept pedeapsă pentru că îi stricase distracţia lui Pollux.

Pe sub masă, Bryce îi mângâie mâna lui Hunt cu mâna ei acoperită de firimituri. După acea bătălie nu avusese pe nimeni care să îl spele de sânge şi să îl culce în pat. Ar fi fost mai bine sau mai rău dacă ar fi cunoscut-o atunci pe Bryce? Dacă ar fi luptat ştiind că s-ar putea întoarce la ea.

Bryce îi strânse degetele, acoperindu-le cu o dâră de firimituri uleioase, şi desfăcu din nou punga, ca să scoată încă un corn.

Ember o urmări pe fiica ei scormonind din nou printre produsele de patiserie şi începu iar să se joace cu pandantivul de argint – un cerc aşezat deasupra a două triunghiuri. Era Îmbrăţişarea, îşi dădu Hunt seama. Uniunea dintre Solas şi Cthona.

Ember se încruntă.

– De ce este Hunt Athalar colegul tău de apartament?

– L-au dat afară din Legiunea 33 pentru că are un simţ estetic îndoielnic! zise Bryce, ronţăind la corn. Eu i-am zis că hainele lui negre plictisitoare nu mă deranjează şi l-am lăsat să stea aici.

Ember îşi dădu ochii peste cap. Exact aceeaşi expresie pe care Hunt o văzuse pe chipul lui Bryce cu câteva clipe în urmă.

– Tu reuşeşti vreodată să obţii vreun răspuns clar din partea ei, Hunt? Pentru că eu o cunosc de douăzeci şi cinci de ani şi nu mi-a oferit nici măcar o dată unul.

Bryce se bosumflă, apoi se întoarse spre Hunt şi zise:

– Să nu te simţi obligat să răspunzi la asta.

Ember lăsă să-i scape un oftat ultragiat.

– Aş vrea să pot spune că marele oraş mi-a corupt fiica minunată, însă era tot atât de nepoliticoasă dinainte să plece la universitate.

Hunt nu-şi putu opri chicotitul. Randall se rezemă de spătarul canapelei şi completă:

– Este adevărat! Ar fi trebuit să le vezi cum se certau. Nu cred că a rămas vreo persoană în Nidaros care să nu le fi auzit strigătele. Răsunau cu ecou, în munţi!

Amândouă domniţe Quinlan se încruntară la el. Şi această expresie le era identică.

Ember aruncă o privire peste umerii lor.

– Când ai făcut curat ultima oară, Bryce Adelaide Quinlan?

Bryce se încordă.

– *Acum douăzeci de minute.*

– Se văd fire de praf pe măsuţa aia de cafea.

– Ba nu!

În ochii lui Ember se citea o încântare diabolică.

– Athie ştie despre JJ?

Hunt nu îşi putu ascunde încordarea. JJ – un fost iubit? Nu menţionase niciodată vreun… Ah. Asta era! Hunt rânji.

– Eu şi Jeleu Jubileu suntem prieteni buni.

Bryce bombăni ceva ce el alese să nu audă. Ember se aplecă spre ecran.

– Bine, Hunt! Dacă ţi l-a arătat pe JJ înseamnă că trebuie să te placă.

Bryce, din fericire, se abţinu şi nu le povesti părinţilor ei cum îi descoperise el de fapt colecţia de jucării. Ember continuă:

– Deci… povesteşte-mi despre tine.

Randall îi replică soţiei sale:

– E Hunt Athalar.

– Ştiu. Dar nu am auzit până acum decât poveşti îngrozitoare de război. Vreau să aflu mai multe despre adevăratul Hunt. Şi să obţin un răspuns direct la întrebarea de ce stai în camera de oaspeţi a fiicei mele.

Bryce îl avertizase pe Hunt în timp ce făceau curăţenie: *Să nu scoţi un cuvânt despre crime*.

Însă Hunt avea sentimentul că Ember Quinlan putea să miroasă minciunile ca un copoi la vânătoare, aşa că încercă să răspundă cât mai franc:

– Jesiba lucrează cu şeful meu la cazul unei relicve furate. Acum, că Summitul se apropie, garnizoana este plină cu invitaţi, aşa că Bryce mi-a oferit cu generozitate o cameră, ca să ne uşurăm munca împreună.

– Sigur! comentă Ember. Fiica mea, care nici măcar o dată nu şi-a împărţit jucăriile preţioase cu vreunul dintre copiii din Nidaros, lăsându-i doar să le privească, ţi-a oferit ţie o întreagă cameră de oaspeţi din bunătatea inimii ei.

Randall îi făcu semn cu genunchiul soţiei lui – un avertisment tăcut, poate, al unui bărbat obişnuit să medieze relaţia dintre două femei cu caractere puternice.

– De aceea i-am zis să bea ceva înainte să te sunăm! comentă Bryce.

Ember sorbi din cafea, iar Randall ridică un ziar de pe masă şi începu să îl frunzărească.

– Aşa că nu ne vei primi în vizită weekendul acesta din cauza cazului de care zici? întrebă Ember.

Bryce se crispă.

– Da. Nu este genul de activitate la care să puteţi participa şi voi.

În privirea dintr-odată ascuţită a lui Randall se întrevăzu latura de războinic.

– E periculos?

– Nu! minţi Bryce. Însă trebuie să fim subtili.

– Şi dacă luaţi cu voi doi oameni înseamnă că nu puteţi fi subtili? întrebă Ember.

Bryce oftă cu ochii în tavan.

– Dacă îi iau cu mine pe *părinţii* mei am să-mi subminez imaginea de vânzătoare şmecheră de antichităţi.

– *Asistentă* de vânzătoare de antichităţi! punctă mama ei.

– Ember! o avertiză Randall.

Bryce strânse din dinţi. Părea să fie un subiect vechi de discuţie pentru ele. Hunt se întrebă dacă Ember observase privirea rănită a fiicei ei. El o observase, aşa că se trezi spunând:

– Bryce cunoaşte mai mulţi oameni în acest oraş decât mine. Este o adevărată profesionistă, care ştie cum să coordoneze acest caz. Este un adevărat atu pentru Legiunea 33.

Ember îl cercetă pe Hunt, cu o privire sinceră, fără ascunzişuri.

– Micah este şeful tău, nu-i aşa?

Era un mod politicos de a spune ce era Micah pentru el.

– Da.

Randall îl urmărea şi el acum.

– Cel mai bun din câți am avut.

Ochii lui Ember coborâră asupra tatuajului de pe fruntea îngerului.

– Asta vorbește de la sine.

– Mamă, ai putea să nu începi? oftă Bryce. Cum merge afacerea cu olăritul?

Ember își întredeschise buzele, dar Randall o împinse cu genunchiul din nou, rugând-o fără cuvinte să lase discuția deoparte.

– Afacerea merge excelent! răspunse Ember.

Bryce știa că mama ei era ca o furtună pe cale să izbucnească.

Hunt se purta frumos cu părinții ei, prietenește chiar, conștient fiind că Ember era decisă să afle de ce se afla el acolo și care era relația dintre ei. Hunt îl întrebase pe Randall despre munca lui ca director adjunct al unei organizații care ajuta oamenii traumatizați de serviciul militar, iar pe Ember despre chioșcul ei, la care vindea copilași bucălați făcuți din lut, care se alintau în pătuțuri aranjate din diverse legume.

Acum mama ei și Hunt dezbăteau care jucători de sunball sunt cei mai buni în acel sezon, în timp ce Randall își răsfoia încă ziarul, aruncând din când în când câte o părere.

Pe Bryce o duruse îngrozitor să audă ce se întâmplase cu mama lui Hunt. De aceea lăsa apelul să continue mai mult decât de obicei. Pentru că Hunt avea dreptate.

Frecându-și piciorul, care începuse să o doară, pe sub masă – și-l sucise din nou la un moment dat, în timp ce făceau curățenie – Bryce mușcă din cel de-al treilea corn și îi spuse lui Randall:

– Astea tot nu sunt la fel de bune ca ale tale.

– Mută-te înapoi acasă! îi zise tatăl ei. Și ai să te poți bucura de cornuri în fiecare zi.

– Mda, da! comentă ea, mestecând cu gura plină, în timp ce își masă coapsa. Parcă tu erai părintele mișto. Ai ajuns să fii chiar mai rău decât mama cu cicăleala.

– Dintotdeauna am fost mai rău decât mama ta! zise el cu blândețe. Am știut doar cum să o ascund.

Bryce îi zise lui Hunt:

– Acesta este motivul pentru care, atunci când vor să vină în vizită, trebuie să plănuiască o ambuscadă. Nu le-aș da niciodată drumul pe ușa de la intrare.

Hunt își plecă privirea spre poala ei – spre coapsă – înainte de a i se adresa lui Ember:

– Ai încercat să o convingi să vadă o vrăjidoctoriță în legătură cu piciorul acela?

Bryce îngheță în aceeași secundă ca și mama ei.

– Ce-i cu piciorul?

Ember își coborî privirea în partea de jos a ecranului, de parcă ar fi putut să-i vadă cumva piciorul lui Bryce. Randall o urmă imediat.

– Nimic.

Bryce îi aruncă o privire urâtă lui Hunt.

– Doar un înger băgăcios, atâta tot.

– E de la rana cu care s-a ales în urmă cu doi ani. O doare încă.

Hunt foșni din aripi, parcă neputându-și stăpâni agitația.

– Și ea tot aleargă.

Ochii lui Ember se dilatară de panică.

– De ce ai face așa ceva, Bryce?

Bryce își lăsă cornul pe farfurie.

– Asta nu este treaba nimănui.

– Bryce, dacă te jenează, ar trebui să vezi o vrăjidoctoriță! zise Randall.

– Nu mă jenează! mormăi Bryce printre dinți.

– Atunci de ce îți freci piciorul pe sub masă? întrebă Hunt retoric.

– Pentru că încercam să-l conving să nu te lovească în față, măgarule! șuieră Bryce.

– *Bryce!* oftă Ember.

Randall îi privi cu ochi mari. Hunt râse. Se ridică și luă punga goală în care fuseseră produsele de patiserie, o strânse cocoloș și apoi o aruncă la gunoi, cu îndemânarea unuia dintre îndrăgiții lui jucători de sunball.

– Cred că în rană a rămas încă venin de la demonul care a atacat-o. Dacă nu merge la un consult înainte de Salt, va avea dureri secole întregi.

Bryce sări în picioare, ascunzându-și durerea care o săgeta în coapsă. Nu vorbiseră niciodată despre asta – despre faptul că veninul demonului kristallos s-ar fi putut afla încă în piciorul ei.

– Nu am nevoie de tine ca să hotărăști ce-i mai bine pentru mine, alfa…

– Alfa-măgarule?

Completă Hunt, în timp ce se îndrepta spre chiuvetă.

– Suntem parteneri. Partenerii au grijă unul de celălalt. Dacă nu mă asculți pe mine în privința nenorocitului de picior, atunci poate că ai să-i asculți pe părinții tăi.

– Cât de rău este? întrebă Randall încet.

Bryce se răsuci înapoi spre calculator.

– Sunt *bine*.

Randall îi făcu semn.

– Stai într-un picior şi arată-mi! Bryce refuză să se mişte. Hunt, care îşi umplea un pahar cu apă, zâmbi – satisfacţie pur masculină. Ember se întinse să îşi ia telefonul, pe care îl abandonase pe puiul de pernă de lângă ea.

– Voi căuta cea mai apropiată vrăjidoctoriţă şi voi vedea dacă te poate primi mâine…

– Nu merg la nici o vrăjidoctoriţă! se răsti Bryce şi apucă laptopul.

– Mi-a făcut plăcere să conversez cu voi. Sunt obosită. Noapte bună! Randall încercă să obiecteze, săgetând-o din priviri pe Ember, însă Bryce închise clapeta laptopului.

În faţa chiuvetei din bucătărie, Hunt era întruchiparea aroganţei angelice.

Bryce se îndreptă spre dormitor.

Cel puţin Ember aşteptă două minute înainte de a o apela video pe telefon.

– Taică-tău e în spatele acestui caz?

Fiecare cuvânt era înmuiat în venin. Chiar şi aşa, mediată de ecran, furia lui Ember era palpabilă.

– Randall nu este în spatele acestui caz! zise Bryce fără umor, în timp ce se lăsa pe pat.

– *Celălalt* tată! pufni Ember. Genul acesta de aranjamente îi poartă semnătura.

Bryce îşi păstră o mină neutră.

– Nu. Jesiba şi Micah lucrează împreună. Eu şi Hunt suntem doar pionii lor.

– Micah Domitus este un monstru! şopti Ember.

– Toţi Arhanghelii sunt monstruoşi. El este un măgar arogant, dar nu-i cel mai rău.

Ember scotea flăcări pe nări.

– Te protejezi?

– Iau anticoncepţionale, da.

– Bryce Adelaide Quinlan, ştii ce vreau să zic!

– Hunt mă protejează!

Chiar dacă o băgase în gura lupului aducând vorba despre piciorul ei.

Însă mama ei n-avea de gând să se lase cu una, cu două.

– Nu mă îndoiesc că vrăjitoarea aceea este în stare să te pună în pericol doar ca să facă mai mulţi bani. Nici Micah nu este mai breaz. Poate că Hunt te protejează, dar nu uita că acestor Vaniri nu le pasă decât de ei. Este asasinul personal al lui Micah, pentru toţi zeii! Şi este unul dintre Îngerii Căzuţi. Asterii îl *urăsc*. Şi drept urmare este sclav.

– Este sclav pentru că trăim într-o lume nenorocită, în care totul este cu susul în jos.

Bryce simţea că i se întunecă privirea de furie. Clipi din ochi ca să îşi revină.

Din bucătărie se auzi vocea tatălui ei, care întreba unde erau floricelele pentru cuptorul cu microunde. Ember îi strigă că se aflau în acelaşi loc în care erau întotdeauna, fără să îşi ia ochii de la ecran.

– Ştiu că-mi vei sări în cap, dar dă-mi voie să-ţi zic ceva.

– Zeilor, mamă…

– Poate că Hunt este un bun coleg de apartament şi oferă o privelişte plăcută ochiului, dar adu-ţi aminte că este un mascul Vanir. Un mascul Vanir foarte, *foarte* puternic, chiar şi cu tatuajele acelea care îl mai domolesc. El şi toţi bărbaţii de felul lui sunt letali.

– Mda, ştiu, şi tu nu mă laşi să uit asta nici o clipă.

Bryce se străduia să nu privească spre cicatricea micuţă de pe obrazul mamei ei.

Lumina din ochii lui Ember se întunecă de umbrele trecutului. Bryce oftă.

– Când te văd cu un bărbat Vanir mai în vârstă…

– *Nu* sunt cu el, mamă…

– Îmi aduc aminte din nou de trecut, Bryce.

Ember îşi trecu degetele prin părul ei negru.

– Îmi pare rău.

Bryce s-ar fi simţit mai bine dacă i-ar fi tras o palmă. Şi-ar fi dorit să îşi treacă mâinile prin ecran şi să o îmbrăţişeze, să îi simtă parfumul de caprifoi şi nucşoară.

– Voi da nişte telefoane şi voi stabili consultaţia pentru piciorul tău, zise Ember.

Bryce se încruntă.

– Nu, mulţumesc.

– Vei merge la acea consultaţie, Bryce.

Bryce întoarse telefonul şi îşi întinse piciorul peste cuverturi, astfel încât mama ei să poată vedea. Îşi roti laba piciorului.

– Vezi? N-am nici o problemă.

Chipul mamei ei deveni dur ca oţelul din care îi era făcută verigheta.

– Doar pentru că Danika a murit, nu înseamnă că şi tu trebuie să suferi.

Bryce se uită în ochii mamei ei, cea care ştia întotdeauna cum să ajungă în miezul tuturor lucrurilor şi să o răvăşească prin doar câteva cuvinte.

– Nu are nimic de-a face cu asta.

– *Prostii*, Bryce! Ochii lui Ember luceau, înlăcrimaţi. Crezi că Danika ar vrea ca tu să rămâi şchioapă pentru eternitate? Crezi că ea ar fi vrut să te laşi de dans?

– Nu vreau să vorbesc despre Danika.

Lui Bryce îi tremura vocea. Ember îşi clătină dezamăgită capul.

– Îţi voi trimite un mesaj cu adresa şi numărul de telefon al vrăjidoctoriţei, după ce îţi stabilesc întâlnirea. Noapte bună! Închise, fără să mai adauge nici un cuvânt.

Capitolul 57

O jumătate de oră mai târziu, pe când Bryce, schimbată în pantalonaşii ei scurţi de noapte, stătea morocănoasă în pat, se auzi o bătaie în uşă.

– Eşti un trădător nenorocit, Athalar! îi strigă ea.

Hunt deschise uşa şi se rezemă de toc.

– Nu-i de mirare că te-ai mutat aici după cum te cerţi cu mama ta.

Instinctul care o îndemna să îl stranguleze era aproape copleşitor. Zise însă:

– N-am mai văzut-o pe mama cedând niciodată. Presupun că s-a mai înmuiat.

Apoi se încruntă la Hunt.

– Ce vrei?

Hunt împinse uşa şi se apropie. Camera se făcea din ce în ce mai mică cu fiecare pas al îngerului. Începea s-o apese. Hunt se opri la piciorul patului ei.

– Vin cu tine la consultaţie.

– Nu merg.

– De ce?

Bryce respiră adânc. Şi apoi izbucni:

– Pentru că, odată ce rana va dispărea, odată ce nu mă va mai durea, atunci şi *Danika* va dispărea. Haita Diavolilor va dispărea.

Bryce împinse păturile, descoperindu-şi picioarele goale, şi îşi ridică pantalonaşii din satin ca să descopere cicatricea uriaşă în întregime.

– Totul va deveni doar o amintire, un vis urât care s-a risipit. Dar cicatricea aceasta şi durerea… Nu pot permite să fie şterse, adăugă Bryce cu lacrimi în ochi. Nu pot permite ca *ei* să fie şterşi.

Hunt se aşează cu grijă pe pat, încet, de parcă ar fi vrut să îi lase timp la dispoziţie ca să obiecteze. Părul îi acoperi fruntea, tatuajul, aplecat cum stătea ca să-i cerceteze cicatricea. Îşi trecu degetele aspre pe deasupra ei.

Atingerea îngerului o arse parcă.

– Nu-i vei da uitării pe Danika şi pe cei din Haită dacă îţi faci un bine.

Bryce îşi scutură capul şi îşi îndreptă privirea spre fereastră, însă degetele lui Hunt îi prinseră delicat bărbia. Îi întoarse uşor faţa spre el. Ochii lui negri şi adânci erau plini de blândeţe. De înţelegere.

Câte persoane văzuseră vreodată o astfel de privire în ochii lui? Câţi îl văzuseră vreodată astfel?

– Mama ta te iubeşte. Nu suportă – literalmente, biologic vorbind, Bryce – gândul că suferi.

Hunt îşi retrase mâna, însă ochii îi rămaseră fixaţi asupra ei.

– Şi nici eu nu îl pot suporta.

– Nici nu mă cunoşti bine.

– Eşti prietena mea.

Cuvintele plutiră în aerul dintre ei. Hunt îşi lăsă din nou capul în jos, ca şi cum ar fi vrut să-şi ascundă expresia de pe chip când se corectă:

– Dacă şi tu vrei asta.

Bryce îl privi intens câteva clipe. Propunerea rămăsese în suspensie. Tăcerea era încărcată de vulnerabilitate. Ştergea orice urmă de supărare pe care o mai avea.

– Nu te-ai prins, Athalar?

Fărâma de speranţă de pe chipul lui aproape că o distruse.

– Suntem prieteni din clipa în care tu ai crezut că Jeleu Jubileu e un vibrator.

Hunt îşi lăsă capul pe spate şi râse, iar Bryce se trase în sus. Se rezemă de perne şi dădu drumul la televizor. Apoi netezi bucata de cearşaf de lângă ea.

Rânjind, cu ochii plini de o lumină pe care Bryce nu i-o cunoştea, îngerul se aşeză lângă ea. Apoi îşi scoase telefonul şi îi făcu o poză.

Bryce răsuflă, zâmbetul începând să-i pălească.

– Mama a trecut prin multe. Ştiu că nu-i uşor să te înţelegi cu ea şi vreau să-ţi mulţumesc pentru felul în care te-ai purtat.

– Îmi place de mama ta, spuse el şi Bryce crezu fiecare cuvânt. Cum s-au cunoscut părinţii tăi?

Bryce ştia că Hunt se referă la Randall.

– Mama a fugit de tatăl meu biologic înainte ca acesta să afle că este însărcinată. A ajuns la un templu al Cthonei din Korinth şi atunci a ştiut că preotesele o vor primi acolo – că o vor proteja – pentru că era dăruită cu prunc sau ceva de genul.

Bryce pufăi.

– M-a născut acolo. Primii trei ani din viaţă mi i-am petrecut ocrotită, între pereţii templului. Mama muncea ca spălătoreasă, ca să putem rămâne acolo. Pe scurt: într-un final, tatăl meu biologic a aflat că mama născuse un copil, aşa că şi-a trimis gorilele ca să o vâneze.

Bryce scrâşni din dinţi.

– Le-a cerut ca, în cazul în care era vorba despre un copil care era fără urmă de îndoială al lui, acesta să îi fie adus. Prin orice mijloace.

Hunt strânse din buze.

– Rahat!– Avea oameni peste tot, însă preotesele au reuşit să ne scoată din oraş – sperând că ne pot ajuta să ajungem până la Casa Pământului şi a Sângelui din Hilene, unde mama ar fi putut să cerşească azil. Nici măcar tata nu ar fi îndrăznit să le calce teritoriul. Însă era un drum de trei zile, iar preotesele din Korinth nu ne-ar fi putut apăra de războinicii Fee. Aşa că am condus cinci ore până la Templul lui Solas din Oia, în parte pentru că aveam nevoie de odihnă, dar şi pentru a ne întâlni cu gardianul nostru sfânt.

– Randall.

Hunt zâmbi. Dar apoi ridică din sprânceană.

– la stai puţin – Randall a fost preot al soarelui?

– Nu tocmai. Se întorsese de pe front cu un an înainte, însă lucrurile pe care le văzuse şi le făcuse pe durata serviciului militar îl afectaseră. Foarte rău. Nu voia să se ducă acasă, nu putea să dea ochii cu familia lui. Aşa că se oferise să îi fie închinător lui Solas, sperând că astfel îşi va putea răscumpăra întru câtva păcatele trecutului. Mai avea două săptămâni până la depunerea jurămintelor când Înaltul Preot l-a rugat să ne escorteze în Hilene. Mulţi dintre preoţi sunt războinici bine antrenaţi, dar Randall era singurul om. Înaltul Preot a ghicit că mama nu ar fi avut încredere într-un bărbat Vanir. Chiar înainte să ajungem în Hilene, soldaţii tatei ne-au prins din urmă. Se aşteptaseră să întâlnească o femeie isterică, neajutorată.

Bryce zâmbi din nou.

– În schimb au dat de un trăgător de elită şi de o mamă în stare de orice ca să-şi păstreze fiica.

Hunt se îndreptă.

– Ce s-a întâmplat?

– Ce-ţi închipui probabil. Părinţii mei au scos-o la capăt după aceea, spuse Bryce şi îi aruncă o privire. Te rog să nu spui asta nimănui. Ar… N-au fost puse niciodată întrebări în legătură cu Feele care nu s-au întors în Oraşul Semilunii. N-aş vrea să apară acum.

– N-am să scot o vorbă.

Bryce zâmbi întunecat.

– După aceea, Casa Pământului şi a Sângelui i-a declarat pe mama şi pe Randall protejaţi ai Cthonei şi ai lui Solas şi mai ştiu eu ce alte chestii religioase, care cântăreau efectiv cât un ordin oficial de protecţie, de care tatăl meu n-a îndrăznit să se lege. Şi aşa Randall s-a întors în sfârşit acasă, luându-ne şi pe noi cu el, fără să-şi mai depună jurămintele în faţa lui Solas, bineînţeles.

Zâmbetul lui Bryce devenise unul cald.

– Randall a cerut-o în căsătorie pe mama până la sfârşitul acelui an. Şi de atunci sunt nesuferit de îndrăgostiţi.

Hunt îi întoarse zâmbetul.

– E plăcut să auzi că uneori lucrurile merg bine pentru oamenii buni.

– Mda. Uneori merg.

Între ei se lăsă o linişte încordată. Erau la ea în pat – la ea în pat! Chiar în acea dimineaţă Bryce şi-l închipuise pe Hunt posedând-o pe blatul din bucătărie…

Bryce înghiţi cu greu nodul care i se pusese în gât.

– *Amor cu colţi* începe în cinci minute. Vrei să ne uităm?

Hunt zâmbi uşor, de parcă ar fi ştiut exact ceea ce o făcuse să i se pună nodul în gât, şi se întinse în pat, rezemat de perne, cu aripile răsfirate sub el. Un prădător care se mulţumea să îşi lase prada să vină la el.

Hel! Îngerul îi făcu cu ochiul lui Bryce şi îşi trecu braţul sub ceafă. Mişcarea îi accentuă muşchii. Îi sclipiră ochii, de parcă şi el ar fi ştiut asta foarte bine.

– Hel, da!

Hunt nu îşi dăduse seama până atunci cât de mult îşi dorea să pună întrebarea. Cât de mult îşi dorise ca ea să îi răspundă.

Prieteni. Cuvântul nu reuşea nici pe departe să acopere tot ce era între ei, însă era unul autentic.

Îngerul stătea rezemat de tăblia patului în timp ce urmăreau împreună serialul scandalos. Până să ajungă la jumătatea episodului însă, Bryce începu să facă observaţii în privinţa subiectului stupid şi fără sens. Iar Hunt i se alătură bucuros.

Apoi începu un alt serial: o competiţie în care diverşi Vaniri îşi arătau puterea şi agilitatea. Lui Hunt i se păru de la sine înţeles că trebuie să îl urmărească şi pe acela. Totul i se părea natural, venea de la sine. Îngerul îşi permise să se obişnuiască cu acel sentiment.

Şi acesta era, probabil, cel mai periculos lucru pe care îl făcuse în viaţa lui.

Capitolul 58

A doua zi, de dimineaţă, Bryce primi un mesaj de la mama ei în timp ce se îmbrăca pentru serviciu.

Astăzi, la ora unsprezece. E la jumătate de kilometru de galerie. Te rog să mergi.

Bryce nu îi răspunse. Nu avea nici un gând să se ducă la întâlnire. Nu când avea deja programată o alta în Piaţa de Carne.

Hunt propusese să aştepte până la lăsarea întunericului, însă Bryce ştia că era mult mai probabil ca vânzătorii să aibă chef de discuţii în orele mai liniştite din timpul zilei, când nu erau ocupaţi să îi ademenească pe clienţii obişnuiţi de la ceas de seară.

– Azi eşti din nou tăcut, murmură Bryce. Îşi croiau drum pe potecuţele aglomerate ale unui depozit. Era al treilea pe care îl cercetau. Primele două se dovediseră destul de repede incursiuni zadarnice.

Nu, vânzătorii nu ştiau nimic despre droguri. Nu, erau doar prejudecăţi legate de Piaţa de Carne, pe care ei nu le apreciau. Nu, nu ştiau pe nimeni care i-ar fi putut ajuta. Nu, nu erau interesaţi de bani, pentru că nu aveau ce informaţii utile să le ofere.

Hunt stătuse la o oarecare depărtare, pentru că nimeni nu ar fi vorbit cu un soldat din Legiune, care mai era pe deasupra şi unul dintre Îngerii Căzuţi, acum sclav.

Hunt îşi ţinea aripile bine strânse.

– Să nu crezi că am uitat că, pentru că ne aflăm aici, am ratat consultaţia la vrăjidoctoriţă.

N-ar fi trebuit să-i spună despre asta.

– Nu-mi amintesc să-ţi fi oferit permisiunea de a-ţi băga nasul în treaba mea.

– O luăm de la capăt?

Hunt pufăi.

– Cred că faptul că ne-am uitat îmbrăţişaţi la televizor îmi dă dreptul să îmi *spun* măcar părerea, fără să îmi sari în cap.

Bryce îşi dădu ochii peste cap.

– N-am stat îmbrăţişaţi.

– Şi ce vrei tu mai exact? o întrebă Hunt, în timp ce cerceta o tarabă plină cu pumnale antice. Un iubit, sau un partener, sau soţ care să stea pur şi simplu ca o momâie, fără să-şi exprime vreo părere, care să fie de acord cu tot ceea ce spui tu şi care să nu îndrăznească vreodată să îţi ceară ceva?

– Bineînţeles că nu.

– Doar pentru că sunt bărbat şi am o părere, asta nu înseamnă automat că sunt un nenorocit psihotic şi abuziv.

Bryce îşi îndesă mâinile în buzunarele gecii de la Danika.

– Uite ce e, mama a trecut prin multe din cauza unor nenorociţi psihotici şi abuzivi.

– Ştiu.

Privirea lui Hunt se îmblânzi.

– Dar chiar şi aşa, uită-te acum la mama şi la tatăl tău. El îşi face cunoscute părerile. Şi mie mi s-a părut că devine şi puţin psihotic când vine vorba de siguranţa voastră.

– Nici nu-ţi închipui! bombăni Bryce. N-am fost nici măcar la o singură întâlnire până să intru la Universitatea din Oraşul Semilunii.

Hunt ridică din sprâncene.

– Serios? Aş fi zis că…

Îşi scuturâ capul.

– Ai fi zis ce?

Hunt ridică din umeri.

– Că băieţii oamenilor roiau în jurul tău.

Bryce se străduí să nu îşi ridice privirea spre el la auzul tonului pe care rostise *băieţii oamenilor*, de parcă ar fi vorbit de o rasă diferită de a lui – era un malakim în toată puterea cuvântului.

Şi până la urmă erau, teoretic, din rase diferite. Însă nota aceea de aroganţă masculină…

– Ei bine, în cazul în care şi-ar fi dorit să roiască, n-au făcut-o. Randall era ca un zeu pentru ei şi, deşi el n-a zis niciodată nimic, le intrase tuturor în cap că nu au dreptul să iasă cu mine.

– Pentru mine nu ar fi fost un motiv destul de puternic încât să nu mă apropii de tine.

Felul în care Hunt rostise cuvintele o făcu pe Bryce să roşească.

– Păi, pe lângă faptul că îl idolatrizau pe Randall, eu eram diferită.

Bryce arătă spre urechile ei ascuţite. Spre trupul înalt.

– Prea Fee pentru oameni. Ce soartă tristă, nu-i aşa?

– Te căleşte!

Hunt examina o tarabă pe care erau înşirate opale de diferite culori: alb, negru, roşu, albastru, verde. Striaţii irizate le străbăteau ca şi cum în ele ar fi fost închise arterele pământului.

– La ce folosesc?

Hunt se adresă femeii umanoide cu pene negre, care stătea în faţa tarabei – o coţofană.

– Sunt talismane.

Coţofana îşi flutură mâna împănată deasupra tăvii cu pietre preţioase.

– Alb aduce bucurii; verde sănătate; roşu este pentru dragoste şi fertilitate; albastru pentru înţelepciune… Alege.

– Cel negru pentru ce este?

Coţofana rânji cu buzele ei de culoarea onixului.

– Pentru opusul norocului.

Atinse unul dintre opalele negre, care era păstrat sub un dom de sticlă.

– Strecoară-l sub perna unuia dintre duşmanii tăi şi ai să vezi ce li se întâmplă.

Bryce tuşi.

– Oricât de tentant ar suna…

Hunt întinse un ban de argint.

– Pentru cel alb.

Bryce ridică din sprâncene, însă coţofana înhăţă rapid banul şi dădu drumul opalului în palma întinsă a îngerului. Apoi plecară, ignorând toate mulţumirile acesteia pentru afacerea încheiată.

– Nu m-aş fi gândit că eşti genul superstiţios! zise Bryce.

Hunt se opri în capătul rândului de tarabe şi o prinse de mână. Apoi îi strecură ei opalul, încălzit de mâna lui. Era de mărimea unui ou de cioară şi sclipea sub razele primelor-lumini de deasupra.

– Ţi-ar prinde bine nişte bucurii! îi zise Hunt încetişor.

Bryce simţi o scânteie strălucitoare aprinzându-i-se în piept.

– Şi ţie.

Încercă să îi întoarcă opalul. Însă Hunt făcu un pas înapoi.

– Este un dar.

Bryce se îmbujoră din nou şi îşi feri privirea de ochii lui, zâmbind. Chiar dacă putea să îl simtă cercetând-o în timp ce-şi strecura piatra preţioasă în buzunar.

Opalul fusese un gest stupid. Impulsiv. Proprietăţile lui erau probabil vrăjeli, însă cel puţin Bryce îl acceptase. Nu comentase nimic despre cât de nepriceput era, de vreme ce trecuseră două sute de ani de când se gândise ultima oară să cumpere ceva pentru o femeie.

Shahar ar fi zâmbit în faţa opalului şi ar fi uitat de el curând după aceea. Ea avea munţi de bijuterii în palatal ei de alabastru: diamante mari cât mingiile de sunball; blocuri solide de smaralde, stivuite ca nişte cărămizi; adevărate căzi umplute cu rubine. Un opal alb, mic, chiar dacă menit să aducă bucurii, ar fi fost ca un firicel de nisip pe o plajă nesfârşită. Ar fi apreciat darul, dar în cele din urmă l-ar fi lăsat să dispară în vreun sertar, pe undeva. Iar Hunt, dedicat cum era cauzei lor, ar fi uitat probabil şi el de piatră.

Îngerul se încordă. Bryce o luase spre o tarabă mai dosită. În faţa acesteia, pe un scaun, stătea o adolescentă - metamorf felin, după miros - în forma umanoidă, care îi privea apropiindu-se. Avea părul şaten, împletit într-o coadă care îi atârna peste umăr, atingând aproape ecranul telefonului pe care îl ţinea leneş în mână.

– Hei!

Bryce arătă spre un maldăr de covoare jerpelite.

– Cât ceri pe unul din astea?

– Douăzeci de bani de argint! îi răspunse adolescenta, cu un glas care suna pe cât de plictisită arăta fata.

Bryce zâmbi, trecându-şi mâna pe deasupra unui petic de lână albă. Lui Hunt i se făcu pielea de găină. Simţise şi el acea atingere, cu o noapte în urmă, mângâindu-l înainte să adoarmă. O simţea din nou acum, în timp ce Bryce netezea lâna.

– Douăzeci de arginţi pentru lână de la oile zăpezii? Nu-i cam puţin?

– Mama mă obligă să lucrez în weekend. Aş enerva-o dacă aş vinde-o pentru cât valorează.

– Cât de loială eşti!

Bryce chicoti. Apoi se aplecă spre fată şi-i şopti:

– Ştiu că sună dubios, dar aş vrea să-ţi pun o întrebare.

Hunt rămase deoparte, urmărind-o pe Bryce în acţiune. Juca rolul fetei petrecăreţe şi ireverenţioase, care nu voia decât să facă rost de nişte droguri.

Metamorful abia dacă-şi ridică privirea.

– Aşa?

– Ştii pe unde aş putea găsi ceva... ca să mă distrez, pe aici?

Fata îşi dădu ochii peste cap.

– Bine. Hai s-auzim!

– Ce să auzim? întrebă Bryce inocent.

Adolescenta îşi ridică telefonul, în timp ce tasta cu unghiile ei pictate în culorile curcubeului.

– Discursul acela fals pe care l-ai ţinut în faţa tuturor celor de aici. Şi a celor din celelalte două depozite.

Le arătă telefonul.

– Avem un grup în care discutăm cu toţii.

Arătă spre întreaga piaţă.

– Am primit vreo zece avertizări că vă îndreptaţi încoace, cu întrebările voastre caraghioase despre droguri şi mai ştiu eu ce.

Hunt o vedea poate pentru prima oară pe Bryce rămasă fără cuvinte. Aşa că păşi alături de ea.

– Bun! i-o reteză adolescentei. Dar *ştii* ceva?

Fata îl privi din cap până în picioare.

– Crezi că Vip ar permite un drog cum e *synth* aici?

– Permite toate celelalte chestii depravate şi ilegale în schimb! îi zise Hunt printre dinţi.

– Da, dar nu e proastă.

Fata îşi dădu codiţa peste umăr.

– Deci ai auzit de el! observă Bryce.

– Vip mi-a zis să vă spun că e periculos şi că ea nu are de-a face cu el şi nici nu va avea vreodată.

– Însă alţii au de-a face cu el? scrâşni din dinţi Bryce.

Nu era de bine. Lucrurile aveau să se sfârşească rău…

– Vip mi-a zis să vă spun să cercetaţi râul.

Adolescenta îşi lăsă ochii din nou în telefon, probabil ca să îi scrie lui *Vip* că a transmis mesajul.

– Acela e locul în care ai de-a face cu rahaturi de genul.

– Ce vrei să spui? întrebă Bryce.

Fata ridică din umeri.

– Întreabă-i pe cei din neamul Apelor.

– Ar trebui să analizăm lucrurile!

Bryce o luase însă deja spre docurile din Piaţa de Carne.

– Înainte să alergăm la cei din neamul Apelor şi să îi acuzăm că sunt traficanţi de droguri.

– Prea târziu! declară Bryce.

Hunt nu reuşise să o împiedice să-i trimită un mesaj lui Tharion cu ajutorul unei vidre cu douăzeci de minute în urmă, şi cu siguranţă n-o

putea împiedica acum să aştepte lângă râu.

O apucă de braţ. Mai erau doar câţiva paşi până la docuri.

– Bryce, cei din neamul Apelor *nu* sunt încântaţi atunci când sunt acuzaţi pe nedrept…

– Cine a zis că pe nedrept?

– Tharion nu este un traficant de droguri şi cu siguranţă nu vinde ceva atât de periculos pe cât pare a fi acest *synth*.

– S-ar putea să cunoască pe cineva care o face.

Bryce se desprinse din strânsoarea lui.

– Am pierdut destul timp. Am nevoie de răspunsuri. Acum.

Bryce făcu ochii mici la el.

– Tu nu vrei să terminăm odată? Ca să ţi se reducă *pedeapsa*?

Voia asta, însă zise:

– *Synth*-ul n-are probabil *nimic* de a face cu problemele noastre. Ar trebui…

Însă Bryce ajunsese deja în capătul debarcaderului din lemn. Nu îndrăznea să privească în jos, la apele învolburate. Cheiul Pieţei de Carne era cunoscut ca fiind un loc în care se aruncau cele mai diverse lucruri. Era şi locul de unde căutătorii prin gunoaie îşi făceau rost d-ale gurii.

Apa se învârteji şi deasupra ei se ivi trupul puternic al unui bărbat. Tharion se ridicase în capătul debarcaderului.

– Partea asta a râului este de-a dreptul scârboasă! zise el, în loc de salut.

Bryce nu zâmbi şi trecu direct la subiect:

– Cine vinde *synth* în râu?

Lui Tharion îi pieri zâmbetul de pe chip. Hunt deschise gura, ca să obiecteze, însă bărbatul răspunse:

– Nu în, Picioruşe!

Tharion îşi scutură capul.

– *Pe* râu.

– Este adevărat atunci. Este… ce este? Un medicament care a fost sustras din laborator? Cine este responsabil?

Hunt făcu un pas spre Bryce.

– Tharion…

– Danika Fendyr.

Ochii lui Tharion erau plini de blândeţe. Ca şi cum ar fi ştiut cine era Danika pentru Bryce.

– Am primit informaţia cu o zi înainte de moartea ei. A fost văzută încheind o tranzacţie pe o barcă, în apropiere de locul în care ne

aflăm.

Capitolul 59

– Ce vrei să spui despre *Danika*?

Tharion îşi scutură capul.

– Nu ştiu dacă ea îl vindea sau îl cumpăra, însă chiar înainte ca *synth*-ul să apară pe străzi, Danika a fost văzută într-o barcă Aux, în miez de noapte. La bord avea o încărcătură de *synth*.

– Totul se leagă de Danika, murmură Hunt. Lui Bryce îi vâjâia capul, însă reuşi să spună:

– Poate că îl confisca.

– Poate.

Tharion îşi trecu degetele prin pletele castanii.

– Însă *synth*-ul e o chestie foarte nasoală, Bryce. Dacă Danika era implicată…

– Nu era. Nu ar fi făcut niciodată aşa ceva.

Lui Bryce îi bătea atât de tare inima încât se simţea gata să-şi verse măruntaiele. Se întoarse spre Hunt şi spuse:

– Dar aşa se explică de ce se aflau urme de *synth* pe hainele ei. Pentru că îl confiscase pentru Aux.

Hunt avea o alură sumbră.

– Poate.

Bryce îşi puse mâinile-n sân.

– Ce este acest *synth*, mai precis?

– Este magie sintetică! le răspunse Tharion. A fost creat ca să ajute la vindecare, însă se pare că cineva şi-a dat seama că în doze foarte concentrate îi poate conferi unui om puteri mai mari decât ale celor mai mulţi Vaniri. Nu durează mult, însă este eficient. Au lucrat la el timp de secole întregi, însă părea ceva imposibil. Mulţi credeau că este la fel ca alchimia – la fel de puţin probabil de împlinit ca dorinţa de a transforma lucrurile în aur. Din câte se pare însă, ştiinţa modernă a ieşit victorioasă în acest caz.

Tharion îşi plecă fruntea într-o parte.

– Are de-a face cu demonul pe care îl vânați?

– Este posibil! zise Hunt.

– Am să vă dau de știre dacă primesc și alte rapoarte.

Tharion nu mai așteptă să își ia rămas-bun și se scufundă din nou în apă.

Bryce rămase cu ochii ațintiți la râul scăldat de lumina soarelui la amiază, strângând în buzunarul de la jachetă opalul alb.

– Știu că nu este ceea ce îți doreai să auzi! zise Hunt cu prudență.

– A fost ucisă de cei care au creat *synth*-ul? Dacă în acea noapte le-a confiscat marfa?

Bryce își dădu părul după urechi.

– Oare persoana care vinde *synth* este una și aceeași cu cea care caută Cornul? *Synth*-ul ar putea repara Cornul.

Hunt își frecă bărbia.

– Presupun că da. Dar ar putea fi și o pistă greșită.

Bryce oftă.

– Nu înțeleg de ce Danika nu mi-a vorbit niciodată despre asta.

– Poate că a considerat că nu este ceva care merită menționat.

– Poate, murmură Bryce. Poate.

Bryce așteptă întâi ca Hunt să plece la sala de sport din clădirea lor, apoi o sună pe Fury.

Nu știa de ce se mai deranjează. Fury nu îi mai răspundea la telefon de luni bune.

Însă de această dată, chiar înainte ca apelul să intre în mesageria vocală, aceasta răspunse:

– Hei! Bryce tresări și îngână:

– Sunt șocată că ai răspuns.

– M-ai prins între două joburi.

Sau poate că Juniper îi sărise în cap pentru că le abandonase.

– Credeam că te întorci ca să-l prinzi pe cel care a aruncat în aer Corbul.

– Așa credeam și eu, dar până la urmă s-a dovedit că nu-i nevoie să traversez Haldrenul.

Bryce se rezemă de tăblia de la pat și își întinse picioarele.

– Așadar, chiar a fost mâna rebeliunii?

Poate că acel *C* de pe lăzi, despre care Ruhn crezuse că ar fi un simbol pentru Corn, nu era mai mult decât o literă.

– Mda. Detaliile și numele sunt strict secrete însă.

Fury îi spusese de atâtea ori fraza aceea în trecut, încât Bryce pierduse șirul.

– Măcar spune-mi dacă i-ai găsit.

Era foarte probabil ca Fury să se fi aflat în mijlocul procesului de ascuţire a arsenalului ei de arme, la biroul din camera scumpă de hotel în care va fi fost cazată pentru moment.

– Ţi-am zis că sunt între joburi, nu-i aşa?

– Felicitări!

Fury râse. Un râs care îi dădea încă fiori lui Bryce.

– Sigur.

Fury făcu o pauză.

– Care-i treaba, B?

De parcă astfel ar fi şters aproape doi ani de tăcere.

– Danika a vorbit vreodată cu tine despre *synth*?

Bryce ar fi putut să jure că ceva greu, metalic, se auzise căzând.

Fury întrebă pe un ton blând:

– Cine ţi-a spus despre *synth*?

Bryce îşi îndreptă.

– Cred că a început să se împrăştie pe aici. M-am întâlnit cu un bărbat din neamul Apelor astăzi, care mi-a spus că Danika a fost văzut pe o barcă Aux cu o ladă de *synth*, chiar înainte să moară.

Fury răsuflă adânc.

– E periculos, Bryce. Foarte periculos. Nu te juca cu el.

– Nu mă joc.

Zeilor.

– Nu m-am mai atins de droguri de doi ani de zile.

Apoi, fără să se poată abţine, adăugă:

– Dacă te-ai fi deranjat să-mi răspunzi la telefon sau să mă vizitezi ai fi ştiut asta.

– Am fost ocupată.

Mincinoasa. Mincinoasă nemernică şi laşă.

– Uite ce e, zise Bryce printre dinţi, voiam să ştiu dacă Danika a adus vreodată vorba de *synth* înainte să moară, pentru că mie nu mi-a spus nimic.

Încă un moment de tăcere.

– Ţi-a vorbit despre asta, nu-i aşa?

Bryce nu era foarte sigură de ce, însă simţi arsura geloziei.

– Se poate să-mi fi spus în treacăt că se vinde ceva nasol.

– Şi nu te-ai gândit să spui nimănui despre asta?

– Ba da. Ţi-am spus ţie. La Corbul Alb, în noaptea în care a murit Danika. La dracu', cineva încercase să ţi-l vândă! Şi ţi-am zis să nu te apropii de el.

– Şi cu toate astea nu ţi-a trecut prin minte să menţionezi, atunci sau după moartea Danikăi, că ea a fost cea care te-a avertizat în privinţa lui de la bun început?

– Danika a fost sfâşiată în bucăţi de un demon. Nu mi s-a părut că are vreo legătură cu drogurile.

– Şi dacă are?

– Cum aşa?

– Nu ştiu, eu doar…

Bryce bătu cu piciorul în saltea.

– De ce să nu-mi fi spus Danika despre asta?

– Pentru că…

Fury se opri.

– Pentru că *ce*? se răsti Bryce.

– Bine! zise Fury, cu o voce ascuţită. Danika nu ţi-a spus nimic pentru că nu voia să te apropii de acel drog. Nu voia nici măcar să te *gândeşti* că ai putea să încerci *synth*.

Bryce sări în picioare.

– De ce dracu' aş fi…

– Pentru că te-am văzut cu ochii noştri încercând literalmente orice.

– Şi tu ai încercat totul, cot la cot cu mine, tu…

– *Synth* este *magie sintetică*, Bryce. Menită să înlocuiască magia *reală*. Magie reală de care tu *nu ai deloc*. Drogul le oferă oamenilor puteri de Vanir şi forţă fizică pentru în jur de o oră. După care efectele secundare pot fi dezastruoase. Poate da dependenţă şi alte lucruri, mai rele. Pentru Vaniri e şi mai riscant – o stare de euforie supremă şi puteri supranaturale care pot imediat lua o turnură periculoasă. Danika nu voia ca tu să ştii nici măcar că aşa ceva există.

– De parcă eu sunt într-atât de disperată să fiu ca voi, Vanirii mari şi tari, încât să iau…

– Scopul ei era să te protejeze. Întotdeauna. Chiar şi de tine însăţi.

Cuvintele o loviră mai rău ca o palmă peste faţă. Bryce simţi că nu mai poate să respire.

Fury răsuflă lung.

– Uite, ştiu că a sunat dur. Dar, crede-mă pe cuvânt: nu trebuie să te joci cu *synth*-ul. E de rău dacă e adevărat că au reuşit să-l producă în masă, în afara laboratoarelor oficiale şi în concentraţii şi mai puternice. Nu te apropia nici de el, nici de cei care-l produc.

Lui Bryce îi tremura mână, însă reuşi să răspundă fără să pară că este gata să izbucnească în lacrimi:

– Bine.

– Hei, trebuie să închid. Am ceva de făcut în seara asta. Dar în câteva zile mă întorc în Lunathion. Mi s-a cerut să fiu prezentă la Summit, peste două săptămâni – are loc într-un complex situat la câteva ore de oraş.

Bryce nu o întrebă pe Fury Axtar de ce trebuia să fie prezentă la o adunare a unora dintre cei mai puternici conducători Vanir. Nu îi păsa deloc că Fury avea să se întoarcă.

– Poate luăm masa împreună! zise Fury.

– Sigur.

– Bryce!

Îi rostise numele ca pe un reproş şi ca pe o scuză, în acelaşi timp.

Fury oftă.

– Pe curând.

Pe Bryce o ardea gâtul, însă închise telefonul. Respiră adânc de câteva ori. Fury putea să se ducă în Hel.

Înainte să-şi sune fratele, Bryce se trânti pe canapea, îşi deschise laptopul şi apoi motorul de căutare. Ruhn răspunse aproape imediat.

– Da?

– Aş vrea să mă scuteşti de morală şi de avertismente şi de toate rahaturile astea, bine?

Ruhn ezită câteva clipe.

– Bine.

Bryce dădu telefonul pe difuzor şi se sprijini cu coatele de genunchi, pregătită să caute pe internet.

– Ce-i cu tine şi Athalar?

Bryce îşi frecă ochii.

– Nimic. Nu-i genul meu.

– Întrebam de ce nu e şi el la telefon, nu de ce nu sunteţi un cuplu, dar e şi asta bine de ştiut.

Bryce strânse din dinţi şi tastă *magie sintetică* în bara de căutare. În timp ce rezultatele începeau să se încarce pe pagină, comentă:

– *Athalar* e plecat să-şi întreţină muşchii aceia superbi.

Ruhn îşi înăbuşi un chicotit. Bryce survolă rezultatele: articole mici şi scurte despre felul în care magia sintetică ajută la vindecarea oamenilor.

– Vrăjidoctoriţa aceea care ţi-a trimis informaţiile cu privire la magia sintetică… ţi-a zis şi de ce sau cum crede că a ajuns pe străzi?

– Nu. Cred că este preocupată mai degrabă de originile acestuia şi de găsirea unui antidot. Mi-a spus că a încercat să testeze efectele veninului pe care l-a extras din Athalar în acea noapte asupra *synth-*

ului, ca să creeze un posibil antidot. Crede că magia ei vindecătoare poate funcţiona ca un soi de stabilizator pentru venin, însă are nevoie de o cantitate mai mare pentru a-şi putea continua testele. Nu ştiu. Suna complicat.

Apoi Ruhn adăugă pe un ton obosit:

– Dacă dai de vreun kristallos să îi ceri nişte venin, bine?

– Eşti amorezat, Ruhn?

Ruhn pufăi.

– Ne-a făcut o favoare imensă. Mi-ar plăcea să o pot răsplăti cumva.

– Bine.

Bryce mai deschise câteva articole, printre care şi unul de la Industriile Redner, care patenta medicamentul, datând din urmă cu zece ani. Cu mult înainte ca Danika să lucreze acolo.

– Cercetările spun că *synth* nu este eliberat decât în cantităţi foarte mici, chiar şi pentru vrăjidoctoriţe. Este incredibil de scump şi greu de făcut.

– Dar dacă... dacă formula şi o încărcătură de *synth* au fost sustrase în urmă cu doi ani de la Redner, iar Danika a fost cea trimisă ca să le recupereze? Şi poate că Danika şi-a dat seama că cel care voia să fure *synth*-ul plănuia să-l folosească pentru a repara Cornul, aşa că ea l-a furat înainte ca altcineva să pună mâna pe el. Apoi, a fost ucisă din această cauză.

– Dar de ce ar fi păstrat lucrurile în secret? întrebă Ruhn. De ce nu l-ar fi arestat direct pe vinovat?

– Nu ştiu. Era doar o idee.

Mai bine decât nimic.

Ruhn rămase din nou pe gânduri. Bryce presimţea că urmează o discuţie serioasă, aşa că se pregăti sufleteşte.

– Cred că este demn de admirat, Bryce. Că încă ţii atât de mult la Danika şi la Haita Diavolilor, încât să continui cazul acesta.

– A fost un ordin din partea şefei mele şi a Guvernatorului, îţi mai aduci aminte?

– Ai fi făcut investigaţii oricum, după ce ai aflat că nu Briggs este cel vinovat.

Ruhn oftă.

– Ştii, odată Danika aproape că m-a bătut măr.

– Nu-i adevărat.

– O, ba da. Ne-am întâlnit întâmplător pe unul dintre holurile din Turnul Redner. Eu mersesem să mă întâlnesc cu Declan, care

participase la o întâlnire simandicoasă cu cei din conducere. Ia stai… tu ai ieşit în oraş cu nesuferitul ăla de băiat al lui Redner, nu-i aşa?

– Mda.

– Scârbos. Pur şi simplu scârbos, Bryce.

– Povesteşte-mi despre cum a măturat Danika cu tine pe jos.

Bryce aproape că îi vedea zâmbetul prin telefon.

– Nu ştiu cum am ajuns să discutăm despre tine, dar am ajuns.

– Ce-ai zis?

– De ce presupui că eu am fost instigatorul? Ai cunoscut-o pe Danika? Avea o gură mare cât o şură.

Admiraţia din tonul vocii lui Ruhn o săgetă pe Bryce la inimă.

– În fine. I-am zis să-ţi transmită că îmi pare rău. Ea mi-a zis să mă duc dracu' şi să-mi iau şi scuzele cu mine.

Bryce clipi din gene.

– Nu mi-a spus că a dat de tine.

– Că *a dat* e puţin spus.

Ruhn fluieră admirativ.

– Nici măcar nu făcuse încă Saltul şi aproape că m-a pus la pământ. A trebuit să intervină Declan… ca să o oprească.

O recunoştea perfect pe Danika din descriere. Chiar dacă toate lucrurile pe care le aflase în ultimul timp o făceau să nu o mai recunoască.

Capitolul 60

– E cam tras de păr! concluzionă Hunt, o oră mai târziu, de la locul lui de pe canapea.

Bryce îi expusese cea mai nouă teorie pe care o avea. Îngerului i se ridicaseră sprâncenele a mirare. Bryce trecu prin paginile site-ului web al Industriilor Redner.

– Danika a lucrat cu jumătate de normă la Redner. Vorbea arareori despre chestiile pe care le făcea pentru ei. A menţionat ceva despre un departament de securitate.

Bryce deschise pagina de autentificare.

– Poate că vechiul ei cont de la muncă are încă salvate informaţii cu privire la sarcinile pe care le avea de îndeplinit.

Lui Bryce îi tremurară uşor degetele când introduse numele de utilizator al Danikăi. Îl văzuse de atâtea ori în telefonul ei: *dprtctr*.

DPrtctr – Danika Protectoarea.

Nu îşi dăduse seama de asta până atunci. Cuvintele dure ale lui Fury îi răsunau în urechi. Bryce le ignoră şi tastă una dintre parolele pe care Danika obişnuia să le pună la mişto: 1234567. Nimic.

– Repet, zise Hunt obosit, e cam tras de păr, spuse îngerul şi se rezemă de perne. Ar fi mai bine să facem echipă cu Danaan în căutarea Cornului şi să nu mai alergăm după drogul ăsta.

Bryce contracară:

– Danika a fost implicată în afacerea cu *synth* şi n-a spus niciodată nici un cuvânt. Nu ţi se pare ciudat? Nu crezi că se ascunde ceva mai mult aici?

– Nu ţi-a spus nici adevărul despre Philip Briggs! observă Hunt cu grijă. Sau că a furat Cornul. Poate că era un lucru obişnuit pentru ea să îţi ascundă chestii.

Bryce nu făcu decât să tasteze încă o parolă. Apoi o alta. Şi o alta.

– Avem nevoie de o imagine de ansamblu, Hunt! zise ea în timp ce încerca o altă parolă.

Ea avea nevoie de imaginea de ansamblu.

– Totul se leagă cumva.

Dar toate parolele erau greşite. Toate combinaţiile obişnuite pe care Danika le folosea. Bryce îşi închise ochii şi începu să recite, bătând uşor ritmul cu piciorul în covor:

– Cornul ar putea fi vindecat de o doză mare de *synth*. Magia sintetică are sare obsidiană ca unul dintre ingrediente…

Hunt rămase tăcut, lăsând-o să gândească.

– Kristallos a fost creat pentru a găsi Cornul. Veninul demonului poate să neutralizeze magia. Vrăjidoctoriţa vrea venin ca să facă teste, pentru a putea crea un antidot la *synth*, ajutată de magia ei sau ceva de genul.

– Poftim?

Bryce îşi deschise ochii.

– Mi-a spus Ruhn.

După ce Bryce îi spuse despre solicitarea de venin pe jumătate glumeaţă a lui Ruhn, ochii lui Hunt se întunecară.

– Interesant. Având în vedere că *synth*-ul este pe cale să devină un drog mortal vândut la colţ de stradă… ar trebui să o ajutăm să facă rost de venin.

– Cum rămâne cu Cornul?

Hunt îşi încleştă falca.

– Vom căuta în continuare. Dar dacă drogul acesta devine accesibil… nu doar la noi în oraş, dar şi în întreg teritoriul, în lume… Antidotul va deveni vital.

Hunt o privi în ochi.

– Cum putem face rost de nişte venin pentru ea?

– Dacă invocăm demonul kristallos…, şopti Bryce.

– Nu ne putem asuma acest risc! mârâi Hunt. Vom găsi o altă cale.

– Eu pot să mă descurc…

– Eu nu pot să mă descurc, Quinlan. Nu atunci când tu ai putea fi în pericol.

Ecoul cuvintelor îngerului răsună între ei. În ochii lui strălucea un soi de emoţie, pe care Bryce nu avea curajul să o descifreze.

Atunci însă lui Hunt îi sună telefonul. Acesta îşi ridică şoldurile de pe canapea ca să-l scoată din buzunarul de la spate al pantalonilor. Aruncă o privire ecranului şi foşni din aripi, strângându-le uşor pe lângă corp.

– Micah? îndrăzni să întrebe Bryce.

– Doar nişte chestii legate de legiune! murmură Hunt şi se ridică în picioare. Trebuie să ies câteva ore. Naomi va rămâne de pază.

Hunt arătă spre computer.

– Încearcă în continuare, dacă asta vrei, dar hai să *gândim*, Bryce! Înainte să facem ceva drastic pentru a face rost de venin.

– Da, da.

Răspunsul îl mulţumi în aparenţă pe Hunt, acesta ridicându-se să plece, nu înainte de a-i zburli părul şi de a se apleca pentru a-i şopti, cu buzele lipite de urechea ei:

– JJ ar fi foarte mândră de tine.

Pe Bryce o trecură fiorii şi rămase înfiorată mult după ce îngerul plecase deja.

După ce mai încercă mai multe variante de parole, oftă şi închise calculatorul. Se apropiau de adevăr. Simţea asta.

Dar avea oare să fie pregătită să îl accepte?

Lui Bryce îi veni ciclul a doua zi de dimineaţă. Se simţea ca lovită de tren, ceea ce era, hotărâse Bryce, o metaforă foarte potrivită având în vedere ce zi era.

Îl găsi pe Hunt pregătind micul dejun, cu părul încă vâlvoi, după cum dormise. Când o simţi că se apropie se încordă. Apoi se întoarse şi o privi în ochi. Mirosul lui supranatural nu rata nimic.

– Sângerezi.

– La fiecare trei luni, regulamentar.

Nu se întâmpla ca Feele pur-sânge să aibă ciclu decât arareori, iar oamenii îl aveau lunar – ea se afla cumva la mijloc.

Se aşeză pe un scaun la masa din bucătărie. Aruncă o privire ecranului de la telefon şi văzu că nu are mesaje nici de la Juniper, nici de la Fury. Nici măcar mama ei nu îi scrisese ca să o certe pentru că nu se dusese la întâlnirea cu vrăjidoctoriţa.

– Ai nevoie de ceva?

Hunt îi întinse o farfurie cu ouă şi şuncă prăjită. Apoi o cană de cafea.

– Am luat deja ceva pentru crampe.

Bryce sorbi din cafea.

– Mulţumesc, oricum!

Hunt mormăi ceva şi se întoarse la farfuria lui. Se aşeză de cealaltă parte a mesei şi înghiţi câţiva dumicaţi, apoi zise:

– Pe lângă chestiile legate de *synth* şi de antidot, cred că cel care face ca totul să se lege este Cornul. Ar trebui să ne axăm pe găsirea lui. Nu a mai avut loc nici o crimă de la uciderea paznicului de la

templu, dar mă îndoiesc că cel care îl caută s-a dat bătut, având în vedere tot ce a făcut până acum ca să-l găsească. Cred în continuare că, dacă punem mâna pe Corn, criminalul ne va scuti de efortul de a-l căuta şi va veni el direct la noi.

– Ori poate că a descoperit deja locul în care l-a ascuns Danika.

Bryce luă o furculiţă.

– Poate că aşteaptă doar Summitul sau ceva de genul.

– Poate. Dacă acesta este cazul, atunci trebuie să aflăm la cine este Cornul. Imediat.

– Dar nici măcar Ruhn nu poate să-l găsească. Danika n-a lăsat nici un indiciu cu privire la locul în care l-a ascuns. Nici unul dintre locurile în care a fost înainte să moară nu pare a fi potrivit pentru o ascunzătoare.

– Atunci poate că azi trebuie să ne întoarcem de unde am plecat. Să cercetăm tot ce am aflat până în momentul de faţă şi...

– Azi nu pot.

Bryce mâncă şi ultimul dumicat şi îşi duse farfuria la chiuvetă.

– Am nişte întâlniri.

– Reprogramează-le.

– Jesiba trebuie să le ţină azi.

Hunt o privi lung, de parcă ar fi putut să vadă ce se afla de fapt în spatele cuvintelor ei, însă în cele din urmă dădu din cap.

Bryce ignoră dezamăgirea şi grija de pe chipul şi din tonul lui, atunci când spuse:

– În ordine.

Lehabah oftă.

– Azi eşti răutăcioasă, BB. Şi să nu dai vina pe faptul că eşti la ciclu.

Aşezată la masa din mijlocul bibliotecii galeriei, Bryce îşi masă fruntea cu degetele.

– Scuze.

Telefonul lui Bryce era aşezat pe masă, lângă ea, tăcut şi cu ecranul întunecat.

– Nu l-ai invitat pe Athie la masa de prânz.

– Nu voiam să fiu distrasă.

Bryce ştia să mintă. Hunt nu se prinsese nici de cealaltă minciună pe care i-o spusese – cum că Jesiba urmărea ce se întâmplă în galerie pe camere. Ceea ce însemna că el trebuia să rămână pe acoperiş.

Dar, în ciuda faptului că nu îl voia pe înger în preajmă în acea zi, că nu voia pe nimeni în preajmă, şi a faptului că pretinsese că nu are

timp să caute Cornul, de ore bune citea diverse texte despre acesta. Nu găsise în ele decât aceleaşi informaţii, repetate iar şi iar.

În bibliotecă răsună zgomotul slab al unor zgârieturi. Bryce trase tableta lui Lehabah şi dădu sonorul boxelor la maximum. Muzica inundă toate ungherele.

Se auzea totuşi un tropăit. Cu coada ochiului, Bryce urmări nøkkul îndepărtându-se înot, despicând apele întunecate cu coada lui translucidă.

Muzica pop! Cine s-ar fi gândit că era un mijloc atât de bun de intimidare a creaturii?

– Vrea să mă ucidă! şopti Lehabah. Văd eu!

– Mă îndoiesc că ai fi bună de mâncat. Oricum, nu i-ai ajunge nici pe-o măsea.

– Ştie că, dacă sunt scufundată în apă, mor într-o secundă.

Nøkkul era o nouă formă de tortură pentru silfă. Bryce îşi dăduse seama de asta aproape de la început. Era un mod prin care Jesiba să o ţină supusă pe Lehabah, închisă într-o cuşcă, la fel de ermetic ca toate celelalte animale răspândite prin bibliotecă. Ce alt mod mai bun de a intimida o silfă de foc decât acela de a te folosi de prezenţa sfidătoare a unui bazin uriaş cu ochi.

– Vrea să te omoare şi pe tine! şopti Lehabah. Îl ignori şi el urăşte asta. Văd furia şi foamea din ochii lui atunci când te priveşte, BB. Să ai grijă atunci când îi dai să mănânce.

– Am.

Trapa era oricum prea mică şi nu încăpea prin ea. Şi, de vreme ce nøkkul nu îndrăznea să-şi scoată capul deasupra apei pentru că îi era frică de aer, braţele acestuia rămâneau singura ameninţare în cazul în care trapa era deschisă şi platforma coborâtă în apă. Creatura însă rămânea pe fundul bazinului, ascunsă printre pietre, de fiecare dată când îi arunca fripturile, pe care le lăsa să alunece uşor până la el.

Nøkkul îşi dorea să vâneze. Voia ceva mare şi apetisant, ceva înspăimântat. Bryce aruncă o privire spre acvariul iluminat de trei spoturi.

– Jesiba se va plictisi de el în curând şi îl va dărui unui client! o minţi ea.

– De ce ne colecţionează, până la urmă? şopti silfa. Nu sunt şi eu o persoană?

Lehabah arătă spre tatuajul de pe încheietura ei.

– De ce insistă cu asta?

– Pentru că trăim într-o republică în care s-a decis că amenințările la adresa ordinii ei trebuie să fie pedepsite – și pedepsite într-atât de aspru încât să îi facă și pe alții care s-ar putea răscula să se gândească de două ori înainte să acționeze.

Cuvintele lui Bryce erau factuale. Reci.

– Te-ai gândit vreodată cum ar fi dacă... n-ar exista Asterii?

Bryce îi aruncă o privire în chip de avertizare.

– Taci din gură, Lehabah!– Dar BB…

– *Taci* din gură, Lehabah!

Încăperea era înțesată de camere, toate cu audio. Aparțineau exclusiv Jesibei, într-adevăr, dar să vorbești despre un astfel de subiect acolo era…

Lehabah alunecă pe canapeluța ei.

– Athie ar discuta cu mine despre asta.

– Athie este un sclav care nu are prea multe de pierdut.

– Nu spune astfel de lucruri, BB! șuieră Lehabah. Cu toții avem *ceva* de pierdut.

Bryce era într-o pasă proastă. Poate că avea de-a face cu Ruhn sau cu Juniper. Hunt o văzuse verificându-și des telefonul în acea dimineață, de parcă ar fi așteptat un telefon sau un mesaj. Nu primise nimic. Cel puțin nu până când ajunseseră la galerie. Și, judecând după privirea ei ascuțită și distantă de la plecare, chiar înainte de apus, nu primise nici o veste nici pe parcursul zilei.

Bryce nu se duse direct acasă. Merse întâi la o patiserie.

Hunt rămase pe acoperișul din apropiere, urmărind-o cum pătrunde în interiorul pictat azuriu. Trei minute mai târziu ieșea cu o cutie albă în mâini.

Bryce o luă apoi spre râu, evitând muncitorii și turiștii care se bucurau de sfârșitul zilei. Dacă știa că o urmărește, atunci părea să nu-i pese. Nu privi în sus nici măcar o dată în timp ce se îndrepta spre o bancă din lemn de pe faleză.

Soarele de la apus aurea ceața care învăluia Cantonul Oaselor. La câțiva metri de faleză, se întrezăreau arcadele întunecate ale Docului Negru. În acea zi nu se afla nici o familie îndurerată acolo, care să aștepte ca barca de onix să le ia sicriul.

Bryce se așezase pe banca cu vedere la râu și la Orașul Adormit, cu acea cutie albă de la patiserie alături. Își verifica din nou telefonul.

Sătul să mai aștepte până când Bryce avea de gând să îi spună ce o frământa, Hunt coborî încet și apoi luă un loc lângă ea, cu cutia albă între ei.

– Ce s-a întâmplat?

Bryce privi spre râu. Părea stoarsă de energie. La fel ca în acea noapte, când o văzuse în centrul de detenție al Legiunii.

Îi răspunse, fără să-l privească în ochi:

– Azi… Azi e ziua Danikăi.

Bryce aruncă o privire la telefonul pe care-l lăsase pe bancă.

– Nu și-a adus aminte nimeni. Nici Juniper, nici Fury – nici măcar mama. Anul trecut și-au adus aminte, dar… Presupun că a fost o întâmplare.

– Ai fi putut să le întrebi.

– Știu că sunt ocupate. Și…

Bryce își trecu mâna prin păr.

– Sincer, am crezut că-și vor aminti. Mi-am *dorit* să își amintească. Ar fi fost suficient chiar și un mesaj cu o frază stereotipică de genul: *Mi-e dor de ea* sau așa ceva.

– Ce-i în cutie?

– Cornuri cu ciocolată! spuse ea, cu glas răgușit. Danika le voia mereu de ziua ei. Erau preferatele ei.

Hunt se uită la cutie, apoi la Bryce, apoi la Cantonul Oaselor, care se întrezărea sumbru peste râu. Câte cornuri o văzuse mâncând în ultimele săptămâni? Poate că în parte pentru că așa se simțea mai aproape de Danika, în același fel în care cicatricea aceea o lega de ea. Când își întoarse ochii spre Bryce, îngerul văzu că buzele i se transformaseră într-o linie strânsă, tremurândă.

– E ca dracu'! zise ea, cu o voce groasă. E ca dracu' că toată lumea pur și simplu… trece peste și uită. Se așteaptă ca și eu să uit. Dar eu nu pot să uit.

Bryce își duse mâna la inimă.

– *Nu pot* să uit. Și poate că e ciudat că i-am cumpărat prietenei mele moarte cornuri pentru ziua ei. Dar lumea merge înainte. Ca și cum ea n-ar fi existat niciodată.

Hunt o privi pentru câteva clipe. Apoi zise:

– Așa a fost Shahar pentru mine. Nu mai întâlnisem pe nimeni ca ea. Cred că m-am îndrăgostit de ea din clipa în care am văzut-o în palatul ei, deși îmi era cu atât de mult superioară încât ar fi putut să fie însăși luna. Dar și ea m-a văzut pe mine. Și, nu știu cum, m-a ales. Dintre toți, ea m-a ales pe mine.

Hunt își scuturâ capul, în timp ce cuvintele începeau să iasă în sfârșit la lumină din sipetul în care le ținuse ascunse atâta timp.

– Aş fi făcut orice pentru ea. *Am făcut* totul pentru ea. Tot ce mi-a cerut. Apoi, când totul s-a năruit, când mi-au spus că s-a sfârşit, eu am refuzat să cred. Cum ar fi fost cu putinţă ca ea să nu mai existe? Era ca şi cum mi s-ar fi spus că soarele nu mai există. Pur şi simplu… nu mai rămânea nimic în urmă fără ea.

Îngerul îşi trecu degetele prin păr.

– Ştiu că asta nu te va consola, însă mie mi-a luat vreo cincizeci de ani până să ajung să cred cu adevărat. Că s-a sfârşit. Şi cu toate acestea, chiar şi acum…

– O iubeşti încă atât de mult?

Hunt o privi în ochi, fără să clipească.

– După ce a murit mama, m-am afundat în durerea mea. Dar Shahar... Ea a fost cea care m-a salvat. Ea m-a făcut să simt că trăiesc pentru prima oară. M-a ajutat să înţeleg cine sunt şi ce pot. O voi iubi mereu, chiar dacă ar fi numai pentru asta.

Bryce privi spre râu.

– Nu mi-am dat seama până acum, murmură ea. Noi doi suntem ca două oglinzi.

Nici el nu îşi dăduse seama de asta. Îşi aminti însă cuvintele ei de mai demult. *Arăţi aşa cum mă simt eu în fiecare zi*, îi şoptise în acea noapte, în care îl spălase după misiunea dată de Micah.

– Şi ăsta e un lucru rău?

Lui Bryce îi înflori în colţul gurii un început de zâmbet.

– Nu. Nu este.

– Nu te deranjează că Umbra Mortis este geamănul tău emoţional?

Bryce deveni serioasă din nou.

– Aşa îţi spun ei, dar tu nu eşti asta.

– Şi cine sunt eu?

– Un ghimpe la mine-n coaste.

Zâmbetul lui Bryce era mai strălucitor decât soarele care apunea în josul râului. Hunt râse, dar ea continuă:

– Eşti prietenul meu. Care urmăreşte emisiuni şi seriale tâmpite cu mine şi îmi suportă toate prostiile. Eşti persoana în faţa căreia nu trebuie să mă explic – nu atunci când contează. Tu vezi tot ceea ce sunt şi nu fugi de mine.

Hunt îi zâmbi. Lăsă zâmbetul să spună tot ceea ce se aprinsese strălucitor în interiorul lui în faţa cuvintelor ei.

– Îmi place cum sună.

Bryce se îmbujoră, dar respiră adânc şi se întoarse spre cutie.

– Ei, Danika! zise ea. La mulţi ani!

Desfăcu eticheta şi trase capacul. Într-o clipă, zâmbetul îi pieri de pe chip. Trase repede capacul la loc, înainte ca Hunt să vadă ce este înăuntru.

– Ce e?

Bryce îşi scutură capul şi dădu să apuce cutia, însă Hunt o prinse primul, şi-o trase în poală şi desfăcu capacul.

Înăuntru se aflau şase cornuri, aşezate cu grijă. Şi, în vârful lor, se afla unul pe care era scris caligrafic, cu glazură de ciocolată, cuvântul *Gunoi*.

Nu cuvântul plin de ură fu cel care-i sfâşie inima lui Hunt. Nu. Ci felul în care lui Bryce îi tremurau mâinile, felul în care i se înroşi faţa şi i se albiră buzele.

– Arunc-o! şopti ea.

Nici o urmă de sfidare sau furie. Doar durere – umilită, extenuată.

În mintea îngerului se lăsă tăcerea. O tăcere teribilă.

– Arunc-o şi gata, Hunt! şopti Bryce din nou.

În ochi îi luceau lacrimi.

Aşa că Hunt luă cutia. Şi se ridică.

Ştia el destul de bine cine făcuse asta. Cine modificase mesajul. Cine strigase acelaşi cuvânt – *gunoi* – la Bryce, cu o săptămână în urmă, când părăsiseră Bârlogul.

– Nu! se rugă Bryce.

Însă Hunt se ridicase deja spre cer.

Amelie Ravenscroft râdea alături de prietenii ei, sorbind dintr-o bere, atunci când Hunt năvăli în barul din Codrul Lunii. Cei prezenţi ţipară şi se dădură înapoi în faţa valului de magie.

Hunt nu o vedea însă decât pe ea. Îi văzu ghearele ieşindu-i când rânji la el. Îngerul aşeză cu grijă cutia de la patiserie pe tejgheaua din lemn de la bar.

Un apel la Aux şi aflase unde se afla Alfa. Iar ea părea să-l fi aşteptat, pe el, sau cel puţin pe Bryce. Amelie se rezemă de bar şi rânji:

– Ei, iată-l pe nimeni altul decât…

Hunt o lipi de perete, înfăşurându-şi mâna în jurul beregatei ei. Mârâiturile şi încercările de atac ale haitei ei nu erau decât zgomot de fundal în spatele peretelui de fulgere pe care îl înălţase. Lui Amelie îi luci teama în ochii dilataţi din cauza şocului, în timp ce Hunt îi mârâia în faţă.

Îi zise însă uşor:

– N-ai să-i mai vorbeşti, n-ai să te mai apropii de ea. La dracu', nici n-ai să te mai *gândeşti* la ea vreodată.

Îşi concentră suficient fulger în atingere încât să fie sigur că femeia simte durerea în tot trupul. Amelie se înecă.

– M-ai înţeles?

Lumea îşi scosese telefoanele. Sunau la Legiunea 33 sau la Auxiliar.

Amelie îi zgârie încheieturile şi încercă să-l lovească cu picioarele. Hunt o strânse şi mai tare. Fulgerele i se înlănţuiră în jurul gâtului.

– Ai înţeles?

Vocea lui era de gheaţă. Complet calm. Vocea Umbrei Morţii.

Îngerul observă cu coada ochiului că se apropie de ei un bărbat. Ithan Holstrom. Însă ochii lui Ithan erau aţintiţi asupra lui Amelie atunci când şopti:

– Ce-ai făcut, Amelie?

– Nu face pe prostul, Holstrom, mârâi Hunt.

Atunci Ithan observă cutia de la patiserie pe bar. Amelie încercă să se zbată, însă Hunt o ţinu strâns, în timp ce Secundul ei desfăcea cutia şi privea înăuntru.

– Ce e asta? întrebă încet Ithan.

– Întreabă-ţi Alfa! şuieră Hunt.

Ithan încremeni. Dar ce îi trecea lui prin cap nu-l interesa pe Hunt, care întâlni din nou privirea plină de ură a lui Amelie.

– Să o laşi dracului în pace! *Pentru totdeauna!* Ai priceput?

Amelie părea gata să-l scuipe, dar Hunt trimise încă un fulger prin ea, zguduind-o cu totul. Amelie şuieră, înecându-se, însă încuviinţă din cap.

Hunt îi dădu imediat drumul, însă Amelie rămase ţintuită de perete de puterea lui. Îngerul o privi din cap până-n picioare, apoi se întoarse spre haita ei. Ochii i se opriră în cele din urmă asupra lui Ithan, a cărui expresie se preschimbase din groază în durere. Îşi dăduse probabil seama ce zi era şi pusese totul cap la cap – îşi amintise, cel puţin, cine îşi dorea mereu cornuri cu ciocolată în acea zi.

Hunt le aruncă tuturor:

– Sunteţi penibili.

Şi apoi plecă. Îi luă ceva timp să ajungă înapoi acasă.

Bryce îl aştepta pe acoperiş cu telefonul în mână.

– Nu! o auzi spunându-i persoanei de la celălalt capăt. Nu, s-a întors.

– Bun atunci!

Hunt auzi vocea lui Isaiah. Părea că bărbatul vrea să mai adauge ceva, însă Bryce închise şi îşi strânse mâinile în jurul corpului.

– Eşti un mare idiot!

Hunt nu negă.

– Amelie e moartă?

Pe chipul lui Bryce se citea spaima – spaimă adevărată.

– Nu.

Cuvântul bubui, lăsând în urmă scânteie de fulger.

– Tu…

Bryce îşi frecă fruntea.

– Eu n-am…

– Să nu-mi spui că sunt un alfa-măgar sau că sunt posesiv şi agresiv sau mai ştiu eu ce termeni foloseşti.

Bryce îşi lăsă braţele în jos. Avea chipul întunecat de spaimă.

– Ai să dai de mare necaz pentru asta, Hunt! N-ai cum să nu...

Îi era frică *pentru el*. Era îngrozită din cauza a ceea ce i s-ar putea întâmpla *lui*.

Hunt străbătu distanţa dintre ei. Îi apucă mâinile.

– Tu eşti oglinda mea. Chiar tu ai spus-o.

Îngerul tremura. Nu ştia de ce, dar tremura în timp ce aşteptă ca ea să răspundă.

Bryce privi în jos la mâinile ei, strânse între mâinile îngerului, şi răspunse:

– Aşa este.

În dimineaţa următoare, Bryce îi trimise un mesaj fratelui ei.

Care este numărul de telefon al vrăjidoctoriţei tale?

Ruhn îi răspunse imediat, fără să pună întrebări.

O clipă mai târziu, Bryce o suna cu degete tremurânde. Vrăjidoctoriţa cu voce frumoasă putea să o strecoare în program – imediat. Aşa că Bryce nu stătu prea mult pe gânduri şi îşi luă pe ea pantalonii scurţi şi un tricou pentru alergat, apoi îi scrise Jesibei:

Consultaţie medicală în dimineaţa asta. Ajung la galerie până-n prânz.

Bryce îl găsi pe Hunt pregătind micul dejun. Pentru că doar se holba la el, fără să spună un cuvânt, îngerul ridică din sprâncene.

– Ştiu de unde putem obţine venin pentru testele vrăjidoctoriţei! zise ea.

Capitolul 61

Clinica de un alb imaculat a vrăjidoctoriţei era mică, nu semăna cu cele uriaşe în care mai intrase Bryce. În locul semnelor standard, cu lumină neon, care se vedeau aproape pe fiecare stradă din oraş, blazonul cu o mătură şi un clopoţel fusese redat cu mult drag pe o plăcuţă poleită din lemn, care atârna afară. Era poate singurul lucru de modă veche din acel loc.

Uşa din spatele tejghelei se deschise şi vrăjidoctoriţa îşi făcu apariţia, cu părul negru şi cârlionţat strâns la spate într-un coc care punea în evidenţă trăsăturile elegante ale chipului ei ciocolatiu.

– Tu trebuie să fii Bryce! zise femeia.

Zâmbetul ei cald o linişti imediat pe Bryce. Vrăjidoctoriţa îşi plecă uşor capul spre Hunt, arătându-i că îl recunoaşte. Dar nu spuse nimic despre întâlnirea lor din grădina de noapte, ci se întoarse spre Bryce şi îi zise:

– Partenerul tău poate veni în spate cu tine, dacă vrei. Camera este suficient de mare pentru aripile lui.

Hunt o privi pe Bryce şi ea putu să-i citească întrebarea din privire:

Vrei să vin cu tine?

Bryce îi zâmbi vrăjitoarei.

– Partenerul meu ar vrea să vină cu mine, într-adevăr.

Camera albă pentru tratamente, în ciuda faptului că clinica era una mică, era dotată cu cea mai nouă tehnologie. Rezemate de un perete se aflau mai multe calculatoare, iar de un altul era fixat un braţ mecanic lung, pentru chirurgie cu lumină.

Pe cel de-al treilea perete se afla un raft cu diferite tonice, poţiuni şi pudre, depozitate în vase elegante din sticlă, iar în cabinetul din crom de pe al patrulea se găseau probabil instrumentele chirurgicale propriu-zise.

Era departe de încăperile cu pereţi din lemn pe care Hunt le vizitase în Pangera, în care vrăjitoarele îşi preparau încă singure

poţiunile în cazane de fier, pe care le moşteniseră de la generaţiile trecute.

Vrăjitoarea mângâie uşor masa din piele albă din centrul încăperii. În părţi se vedeau lucind panouri extensibile pentru Vaniri de toate formele şi mărimile.

Hunt luă loc pe un scaun stingher din lemn, aşezat lângă cabinet, în timp ce Bryce se urca pe masă, cu chipul uşor palid.

– Mi-ai spus la telefon că te-ai ales cu această rană de la un demon kristallos şi că nu s-a vindecat niciodată – veninul este încă în interiorul tău.

– Da, zise Bryce, cu o voce şoptită.

Hunt ura fiecare firicel de durere cu care era întreţesut acel cuvânt.

– Şi îmi oferi acordul de a folosi veninul pe care îl extrag pentru experimentele necesare găsirii unui antidot la *synth*?

Bryce îi aruncă o privire lui Hunt, iar el dădu din cap ca să o încurajeze.

– Antidotul pare ceva al naibii de important, aşa că… da, ai permisiunea mea.

– Bun. Mulţumesc.

Vrăjidoctoriţa răsfoi un chestionar, probabil cel pe care Bryce îl completase pe site-ul ei web, alături de informaţiile medicale pe care fiecare cetăţean cu drepturi depline le avea la dosar.

– Văd că trauma pe care ai suferit-o la picior datează de acum aproape doi ani?

Bryce se juca nervos cu tivul tricoului.

– Da. A… ăăă… s-a închis, dar mă doare încă. Atunci când alerg sau când merg pe jos mult, mă arde, în lungul osului.

Hunt, supărat, se abţinu să zică ceva.

Vrăjitoarea se încruntă şi îşi ridică privirea din dosar ca să-i cerceteze lui Bryce piciorul.

– De cât timp este prezentă durerea?

– De la început.

Vrăjidoctoriţa îi aruncă o privire lui Hunt.

– Şi tu ai fost prezent atunci când a avut loc atacul?

Bryce vru să răspundă ea, însă Hunt spuse primul:

– Da.

Bryce îşi întoarse capul spre el. Hunt o privea în continuare pe vrăjidoctoriţă.

– Am ajuns la trei minute după ce se întâmplase. Piciorul ei era sfâşiat în dreptul coapsei, de dinţii demonului, adăugă şi cuvintele

îngerului se învălmăşiră în timp ce-şi spunea spovedania. Am folosit un stapler chirurgical de-al legiunii ca să închid rana aşa cum m-am priceput mai bine.

Hunt continuă, fără să ştie bine de ce îi bubuia inima-n piept.

– Nota medicală legată de rană este făcută de mine. Nu a mai primit nici un fel de îngrijire medicală apoi. De aceea cicatricea… Hunt înghiţi nodul care i se pusese în gât. De aceea arată aşa.

Hunt îi întâlni privirea lui Bryce şi o lăsă să citească în ochii lui cât de rău îi părea.

– Din vina mea.

Bryce îl privi intens. Nu era nici urmă de condamnare pe chipul ei, ci pură înţelegere.

Vrăjitoarea se uită când la unul, când la celălalt, de parcă s-ar fi gândit că poate ar trebui să le ofere un moment de intimitate. În cele din urmă o întrebă însă pe Bryce:

– Aşadar, n-ai mai mers la vrăjidoctoriţe după acea noapte?

Bryce îl privea încă pe Hunt.

– Nu.

– De ce?

Cu ochii încă la înger, Bryce răspunse pe un ton răguşit:

– Pentru că am vrut să mă doară. Am vrut să îmi amintesc în fiecare zi.

Bryce avea ochii înlăcrimaţi. Era gata să plângă şi Hunt nu ştia de ce.

Vrăjitoarea se prefăcu cu graţie că nu îi vede lacrimile.

– Foarte bine. *De ce*-urile şi *cum*-urile nu sunt la fel de importante precum ceea ce a rămas în rană.

Vrăjidoctoriţa se încruntă.

– Pot să te tratez azi şi, dacă vrei să rămâi după, poţi să vezi şi cum testez mostrele prelevate de la tine. Pentru ca antidotul să fie eficient, veninul trebuie să fie stabilizat, în aşa fel încât să interacţioneze cu *synth*-ul şi să inverseze efectele acestuia. Magia mea vindecătoare poate face asta, însă trebuie să fiu de faţă pentru a crea acea stabilitate. Încerc să găsesc o metodă prin care magia să menţină stabilizarea permanent, în aşa fel încât antidotul să fie trimis în lume şi folosit la scară largă.

– Sună destul de complicat.

Bryce îşi luă în cele din urmă ochii de la Hunt. Îngerul se simţi de parcă o flacără caldă se stinsese în faţa lui.

Vrăjitoarea îşi ridică mâinile. În vârful degetelor îi străluci o lumină albă, care apoi se stinse, de parcă vrăjidoctoriţa şi-ar fi testat rapid magia, ca să se asigure că este gata.

– Am fost crescută de tutori specializaţi în cele mai vechi forme de magie. Ei m-au învăţat o mulţime de lucruri.

Bryce răsuflă.

– În ordine. Să-i dăm drumul atunci.

Faţa vrăjidoctoriţei deveni serioasă.

– Bryce, trebuie să redeschid rana. Pot să te amorţesc, ca să nu simţi durerea, însă veninul, dacă este pe cât de adânc bănuiesc eu că este... Nu voi putea folosi lipitorile mithridate ca să-l extrag.

Vrăjidoctoriţa arătă spre Hunt şi continuă:

– În cazul rănii lui, otrava nu se infiltrase încă. Însă în cazul unei răni ca a ta, adâncă şi veche... Veninul este ca un soi de organism. Se hrăneşte din tine. Nu va vrea să se lase dus cu uşurinţă, mai ales după ce s-a impregnat în trupul tău. Va trebui să mă folosesc de magia mea pentru a ţi-l scoate din corp. E foarte posibil ca veninul să încerce să te convingă să mă opreşti. Folosindu-se de durere.

– O va durea? întrebă Hunt.

Vrăjitoarea se încruntă.

– Destul de rău. Anestezia locală nu va fi de ajutor. Dacă vrei, pot să sun la un centru chirurgical şi să te programez pentru o anestezie totală, dar va mai dura o zi sau două...

– O facem azi. Chiar acum!

Privirea lui Bryce o întâlni din nou pe cea a lui Hunt. Îngerul nu putu decât să îşi plece capul cu încredere.

– În ordine! zise vrăjitoarea, îndreptându-se graţios spre chiuvetă, ca să-şi spele mâinile.

– Să începem.

Era pe cât de rău îşi închipuise. Ba chiar poate mai rău.

Vrăjitoarea îi scană piciorul lui Bryce, mai întâi cu o maşinărie, apoi cu puterea ei, cele două îmbinându-se într-un final pentru a oferi o imagine completă pe ecranul de pe perete.

– Observi banda neagră din lungul femurului tău?

Vrăjitoarea arătă spre o linie tremurată care trimitea mici fulgere în coapsa lui Bryce.

– Acela este veninul. De fiecare dată când alergi sau când mergi pe jos prea mult, se strecoară în zona din jurul lui şi îţi provoacă durere.

Apoi vrăjidoctoriţa arătă spre o zonă albă de deasupra.

– Acela este ţesut cicatrizat. Trebuie să fac mai întâi o incizie prin el, ceea ce nu-mi va lua însă foarte mult timp. Ce s-ar putea să dureze mai mult este extracţia.

Bryce încercă să-şi ascundă tremuratul şi dădu din cap. Semnase deja o mulţime de declaraţii pe proprie răspundere.

Hunt o privea de pe scaun.

– Bun! zise vrăjitoarea, în timp ce se spăla din nou pe mâini. Schimbă-te într-un halat şi putem începe.

Aceasta se îndreptă spre dulapul din metal de lângă Hunt, în timp ce Bryce îşi scotea pantalonii scurţi, tricoul.

Hunt îşi feri privirea şi vrăjidoctoriţa o ajută pe Bryce să îmbrace halatul din bumbac, după care i-l legă la spate.

– Tatuajul tău este superb! îi zise ea lui Bryce. Dar nu recunosc alfabetul – ce scrie?

Bryce simţea încă fiecare împunsătură care îi imprimase textul pe spate.

– *Prin iubire, totul este posibil.* Adică eu şi persoana cea mai apropiată sufletului meu nu vom putea fi niciodată despărţite.

Vrăjidoctoriţa dădu din cap şi o privi pe Bryce, apoi se uită spre Hunt.

– Voi doi aveţi o legătură atât de puternică.

Bryce nu se mai deranjă să îi corecteze presupunerea cum că tatuajul ar fi despre Hunt. Tatuajul pe care Danika insistase la beţie să şi-l facă într-o noapte, pretinzând că, pentru că era într-o altă limbă, acel jurământ al prieteniei nu era la fel de siropos.

Hunt se întoarse din nou spre ele şi vrăjidoctoriţa îl întrebă:

– Haloul te doare?

– M-a durut doar atunci când mi l-au făcut.

– Ce vrăjitoare ţi l-a făcut?

– O cotoroanţă imperială! răspunse Hunt printre dinţi. Una dintre Cele Vechi.

Vrăjitoarea se încordă.

– Este un aspect întunecat al meseriei noastre – faptul că putem lega persoane cu ajutorul haloului. E un obicei care ar trebui interzis cu totul.

Hunt îi zâmbi trist.

– Nu vrei să mi-l scoţi?

Vrăjitoarea rămase complet nemişcată, iar Bryce îşi pierdu respiraţia.

– Ce-ai face dacă ţi l-aş scoate?

Vrăjitoarea avea o voce blândă. Ochii negri îi străluceau de interes. În ei se citeau urmele unei puteri străvechi.

– I-ai pedepsi pe cei care te-au ţinut captiv?

Bryce îşi deschise gura ca să-i avertizeze că este o conversaţie periculoasă, însă, din fericire, Hunt spuse primul:

– Nu mă aflu aici ca să vorbim despre tatuajul meu.

Răspunsul i se citea însă în ochi. Da, i-ar fi ucis pe cei care-i făcuseră aceasta. Vrăjitoarea îşi înclină capul uşor, de parcă ar fi văzut şi ea care-i era răspunsul. Apoi se întoarse spre Bryce şi netezi suprafaţa mesei de examinare.

– Bun. Întinde-te pe spate, domnişoară Quinlan! Bryce o ascultă, tremurând. Vrăjitoarea îi legă partea de sus a corpului, apoi picioarele şi ajustă braţul luminii chirurgicale. Se auzi zăngănitul unui cărucior în timp ce vrăjitoarea îşi trase aproape o tavă cu diferite instrumente lucitoare din argint, tampoane din bumbac şi un recipient din sticlă.

– Te voi amorţi mai întâi.

Vrăjidoctoriţa pregăti o seringă cu mâinile ei înmănuşate.

Bryce tremura şi mai tare.

– Respiră adânc! îi ceru vrăjidoctoriţa în timp ce scutura picăturile din vârful acului.

Se auzi scârţâitul unui scaun şi apoi Bryce simţi o mână aspră strângându-i mâna.

– Respiră adânc, Bryce, o încurajă Hunt privind-o în ochi. Bryce trase aer în piept o dată şi acul i se înfipse în coapsă, înţepătura aducându-i lacrimi în ochi. Îi strânse mâna lui Hunt tare, tare până la os. Hunt nici măcar nu clipi.

Curând durerea se împrăştie şi piciorul îi rămase amorţit. Înăuntru simţea nişte furnicături.

– Simţi? întrebă vrăjitoarea.

– Ce să simt?

– Bun! Acum voi începe. Aş putea trage o perdeluţă dacă…

– Nu! Scoate-l şi gata.

Fără întârzieri. Fără să mai aştepte.

Bryce o văzu pe vrăjitoare ridicându-şi bisturiul, după care simţi o presiune uşoară, dar fermă, în dreptul piciorului. Tremură din nou, dând drumul aerului din piept printre dinţii încleştaţi.

– Uşurel, îi zise vrăjidoctoriţa. Fac incizia în ţesutul cicatrizat.

Ochii negri ai lui Hunt nu se dezlipeau de ochii ei şi Bryce încercă să se gândească la el, şi nu la picior. Îngerul fusese acolo în acea

noapte. Pe alee.

Amintirea îi reveni în faţa ochilor, ceva mai limpezită de ceaţa durerii şi a terorii. Braţele lui puternice, care o apucaseră. Exact aşa cum, acum, o ţineau de mână. Vocea care îi spunea ceva. Apoi nemişcare. De parcă vocea lui ar fi fost ca un clopot. După care mâinile acelea calde şi puternice care o ţineau strâns, în timp ce ea plângea şi ţipa.

Sunt aici, îi zisese iar şi iar. *Sunt aici.*

– Cred că pot să îndepărtez cea mai mare parte a ţesutului cicatrizat! observă vrăjitoarea. Dar…

Femeia înjură.

– Sfântă Luna, uitaţi-vă aici!

Bryce refuză să privească, însă ochii lui Hunt alunecară spre ecranul din spatele ei, acolo unde rana însângerată era expusă. Îngerului îi tremură barba. Era suficient cât să trădeze ce se afla în acea rană.

– Nu înţeleg cum de poţi să mergi! murmură vrăjitoarea. Zici că nu iei anestezice?

– Doar atunci când durerile devin insuportabile, şopti Bryce.

– Bryce…

Vrăjitoarea ezită.

Am să te rog să nu te mişti. Să respiri cât de adânc poţi.

– Bine.

Vocea lui Bryce deveni doar o şoaptă.

Hunt îi strânse mâna. Bryce respiră adânc…

Simţi că cineva îi toarnă acid în picior, pielea îi ardea, oasele i se topeau…

Inspiră şi expiră, inspiră şi expiră…. Bryce respira, strângând din dinţi. Ah, zeilor! Zeilor…

Hunt îşi trecu degetele printre degetele ei şi strânse.

O ardea, o ardea, o ardea…

– Când am ajuns pe alee în acea noapte…

Cuvintele îngerului se amestecau cu respiraţia exasperată a lui Bryce.

– Sângerai foarte rău. Şi, cu toate acestea, ai încercat să-l protejezi pe el întâi. Nu ne-ai lăsat să ne apropiem până când nu ne-am arătat insignele, dovedind astfel că suntem din legiune.

Bryce scânci, pieptul ei nemaifăcând faţă mişcărilor rapide şi continue ale bisturiului…

Mâna lui Hunt îi mângâie fruntea.

– Mi-am zis: *Iată o persoană pe care mi-aş dori-o ca prieten! Cineva în care aş avea încredere că mi-ar păzi spatele*. Cred că m-am purtat atât de urât când ne-am reîntâlnit pentru că… pentru că o parte din mine ştia asta şi se temea de ce ar putea însemna.

Bryce nu îşi putea opri lacrimile care-i alunecau pe faţă.

Hunt nu îşi feri privirea o singură clipă.

– Am fost şi acolo, în camera de interogatorii.

Îngerul îşi trecu degetele prin părul ei, delicat, liniştitor.

– Am fost acolo încă de la început.

Durerea o lovi adânc, şi Bryce nu-şi putu opri ţipătul care-i izbucni din piept.

Hunt îşi lipi fruntea rece de fruntea ei.

– Am ştiut dintotdeauna cine eşti. Nu te-am uitat niciodată.

– Încep extracţia şi stabilizarea veninului! anunţă vrăjitoarea. Va fi mai rău, dar ne apropiem de sfârşit.

Bryce nu putea să respire. Nu se putea gândi decât la Hunt şi la cuvintele lui şi la durerea din picior, la cicatricea care i se întindea pe suflet.

– Te descurci, îi şopti Hunt. Te descurci foarte bine, Bryce.

Nu se descurca. Şi acele flăcări din Hel care-i izbucniră în picior o făcură să se salte de pe masă, reţinută doar de chingile care o imobilizau. Simţi că-i pocnesc corzile vocale, în timp ce întreaga încăpere era inundată de strigătele ei.

Hunt nu îi dădu drumul nici măcar o clipă.

– Aproape a ieşit! şuieră vrăjitoarea, opintindu-se din cauza efortului.

– Ţine-te bine, Bryce!

Şi Bryce se ţinu. Se agăţă de Hunt, de mâna lui, de blândeţea din ochii lui. Se ţinu strâns. Cu toate forţele pe care le mai avea.

– Sunt aici! murmură îngerul. Dulceaţă, sunt aici.

Nu-l mai rostise niciodată aşa – cuvântul acela. Până atunci fusese mereu o tachinare, ceva uşuratic. Lui Bryce i se păruse întotdeauna iritant. Nu şi de data aceasta. Nu acum, când îngerul o îmbrăţişa cu privirea, cu tot sufletul. Când îi împărtăşea durerea.

– Respiră! îi porunci. Poţi s-o faci. Vom răzbi.

Să răzbească – împreună. Să răzbească prin haosul care era viaţa, împreună. Prin lumea aceea haotică. Bryce oftă, nu doar din cauza durerii de această dată.

Şi Hunt, ca şi cum ar fi simţit şi el aceasta, se aplecă din nou. Îşi lipi uşor buzele de ale ei.

O urmă de sărut doar – o atingere delicată.

Şi atunci, în interiorul lui Bryce explodă o stea. O lumină de mult adormită îi inundă pieptul, venele.

– Solas arzător! şopti vrăjitoarea.

Durerea încetase. Ca atunci când apeşi un întrerupător, durerea dispăruse. Totul se întâmplase atât de brusc şi fusese atât de neaşteptat, încât Bryce îşi luă ochii de la Hunt şi îşi îndreptă privirea spre trupul ei acoperit de sânge, spre rana căscată. Ar fi leşinat probabil în faţa piciorului sfâşiat, dacă atenţia nu i-ar fi fost distrasă de ceea ce vrăjitoarea ţinea într-o pensetă, ca pe un fel de vierme.

– Dacă magia mea nu ar fi stabilizat veninul, ar fi fost lichid.

Cu grijă, vrăjitoarea puse veninul – care părea într-adevăr un vierme transparent zvârcolitor, acoperit de pete negre – într-un borcan de sticlă. Acesta se zbătea ca o fiinţă vie.

Vrăjitoarea închise capacul borcanului. Magia zumzăi şi, instantaneu, otrava se dizolvă într-o mică băltoacă. Aceasta vibra încă. De parcă ar fi încercat să găsească un mod de a ieşi de acolo.

Hunt avea privirea încă aţintită asupra lui Bryce. Aşa cum şi-o ţinuse pe durata întregii operaţii. Nu o părăsise o clipă.

– Dă-mi voie să te curăţ şi să îţi închid rana şi apoi vom putea testa antidotul.

Bryce abia dacă o auzi pe femeie, dar dădu din cap. Abia dacă mai auzea ceva în general, în mintea ei răsunând doar cuvintele lui Hunt. *Sunt aici.*

Îşi împleti degetele cu ale îngerului. Şi îi spuse din priviri ceea ce gâtul ei amorţit nu mai putea să articuleze. *Şi eu sunt aici pentru tine.*

Treizeci de minute mai târziu, Bryce stătea în picioare, cu braţul şi aripa lui Hunt după umerii ei. Priveau amândoi cum magia pal luminoasă a vrăjitoarei se împleteşte în jurul bălţii de venin din recipient şi o subţiază, dându-i forma unui fir.

– Mă veţi ierta dacă metoda mea de testare a antidotului nu se califică drept experiment medical ştiinţific.

Vrăjidoctoriţa se îndreptă spre locul în care era aşezată, într-o cutie transparentă din plastic, o pastilă albă obişnuită. Deschise cutia şi dădu drumul firului de venin înăuntru. Acesta pluti deasupra pastilei înainte ca vrăjitoarea să închidă cutia la loc.

– Ceea ce se vinde pe stradă este mult mai puternic decât ce avem noi aici. Vreau însă să văd dacă această cantitate din magia mea vindecătoare, păstrând veninul în loc şi îmbinându-se cu el, va combate *synth*-ul.

Vrăjitoarea aprinse cu grijă firul de venin infuzat cu magie. Într-o clipă, acesta dispăru, absorbit de pastilă.

Vrăjidoctoriţa rămase însă încordată şi încruntată. Ca şi cum s-ar fi concentrat asupra a ceea ce se petrecea în interiorul pastilei.

– Aşadar, magia ta stabilizează acum veninul din pastilă? Îl face să anihileze *synth*-ul?

– În esenţă, da.

Vrăjitoarea era încă atentă la pastilă.

– Trebuie să mă concentrez intens ca să o păstrez stabilă suficient de mult timp, în aşa fel încât *synth*-ul să fie neutralizat. De aceea aş vrea să găsesc o cale prin care să nu mai fie nevoie de mine. Astfel încât antidotul să poată fi folosit de oricine, chiar şi fără ca eu să fiu prezentă.

Bryce nu mai adăugă nimic, lăsând-o pe vrăjitoare să lucreze liniştită. Nu se întâmpla însă nimic. Pastila rămânea nemişcată.

Se scurse un minut. Două. Şi chiar când era pe cale să treacă şi al treilea...

Pastila se făcu gri. Apoi se dizolvă în particule minuscule, care pe urmă dispărură şi ele. Până când nu mai rămase nimic.

Vocea lui Hunt răsună în tăcerea care se lăsase:

– A mers?

Vrăjitoarea clipi din ochi în faţa cutiei goale.

– Aşa s-ar părea.

Se întoarse apoi spre Bryce. Pe frunte îi lucea sudoarea.

– Mi-ar plăcea să continui testele şi să încerc să găsesc o cale prin care antidotul să funcţioneze fără ca magia mea să stabilizeze veninul. Dar îţi pot trimite un recipient când termin, dacă vrei. Unora le place să păstreze astfel de suvenire, care să le amintească de luptele lor.

Bryce dădu din cap, absentă. Îşi dădea seama că nu avea nici cea mai vagă idee despre ce să facă mai departe.

Capitolul 62

Jesibei nu păru să-i pese când Bryce îi explică faptul că avea nevoie de odihnă şi că trebuia să-şi ia liber restul zilei. Îi ceruse pur şi simplu să fie la galerie a doua zi la prima oră, pentru că altfel avea să o transforme în măgar.

Hunt o dusese pe Bryce în zbor de la biroul vrăjidoctoriţei până acasă. Coborâse chiar şi scările de la acoperiş până la uşa apartamentului cu ea în braţe. Apoi o aşezase pe canapea, unde insistase că trebuie să rămână pentru restul zilei, strânsă ghem lângă el, cocoloşită de căldura lui.

Ar fi stat aşa toată după-amiaza şi toată seara, dacă lui Hunt nu i-ar fi sunat telefonul.

Tocmai ce îi pregătea prânzul când Bryce îl auzi răspunzând:

– Bună, Micah.

Chiar şi de acolo, din cealaltă parte a camerei, Bryce putea auzi vocea rece şi frumoasă a Arhanghelului.

– La mine la birou. Imediat. Adu-o şi pe Bryce Quinlan cu tine!

În timp ce se îmbrăca în costumul lui de luptă şi îşi lua armele şi casca, Hunt se gândea dacă n-ar fi mai bine să îi spună lui Bryce să se suie într-un tren şi să plece naibii din oraş. Ştia că întâlnirea cu Micah nu va fi una plăcută.

Bryce şchiopăta, rana îi era încă suficient de proaspătă încât să aibă nevoie de Hunt, care apucă o pereche de pantaloni sport largi şi o ajută să intre în ei în mijlocul sufrageriei. Bryce se programase la un control peste o lună şi abia atunci îi trecu prin minte îngerului că s-ar putea să nu mai fie lângă ea în acel moment.

Fie pentru că ar fi rezolvat cazul, fie din cauza a ceea ce naiba ştie ce avea să se întâmple la Comitium.

Bryce încercă să facă un pas, însă Hunt o luă imediat în braţe şi o duse afară, de unde se avântă spre ceruri. Pe drum, abia dacă rosti câteva cuvinte şi nici el nu era mai vorbăreţ. După ce se întâmplase

în acea dimineaţă, la ce ar mai fi folosit cuvintele? Sărutul acela mult prea scurt dintre ei spusese totul. La fel şi lumina pe care ar fi putut să jure că i-o văzuse în ochi atunci când se retrăsese.

Trecuseră un prag şi acum nu mai era cale de întoarcere.

Hunt ateriză pe un balcon din turnul Guvernatorului – cel care se afla în centrul celor cinci turnuri din Comitium. Holul care de obicei zumzăia de oameni era acum liniştit. Semn rău. Hunt o luă spre biroul Arhanghelului, cu Bryce în braţe. Dacă lumea fugise, ori dacă Micah le ordonase să plece...

Dacă ar fi dat cu ochii de Sandriel, dacă ea şi-ar fi dat seama că Bryce era rănită...

Temperamentul lui Hunt se preschimbă în ceva viu, mortal. Fulgerul îi clocotea în vene, ameninţa să îi iasă prin piele, ca o cobră gata de atac.

Îngerul o lăsă jos pe Bryce în faţa uşilor din sticlă mată ale biroului lui Micah. Se asigură că se ţine bine pe picioare înainte să-i dea drumul şi să se tragă puţin înapoi, ca să-i cerceteze chipul.

În ochi i se citea îngrijorarea, aşa că se aplecă şi îi sărută tâmpla.

– Capul sus, Quinlan! murmură, cu buzele lipite de pielea ei moale. Hai să te vedem cum pui în aplicare trucul acela al tău prin care reuşeşti să-i priveşti de sus pe cei mai înalţi cu un cap decât tine.

Bryce chicoti, înghiontindu-l uşor în umăr. Hunt se trase cu un zâmbet în colţul gurii, apoi deschise uşile şi o conduse pe Bryce înăuntru, cu o mână pe spatele ei. Ştia că avea să fie probabil ultimul lui zâmbet pentru o bună bucată de vreme. Însă nu voia în nici un caz ca ea să ştie aceasta. Nici măcar atunci când văzură cine se afla în biroul lui Micah.

În stânga biroului Guvernatorului stătea Sabine, rigidă, cu braţele încrucişate – un portret rece al furiei. Lângă ea, încordată, era Amelie.

Hunt ştia foarte bine care era scopul întâlnirii.

Micah stătea în faţa ferestrei, pe chipul lui citindu-se un dezgust glacial. Isaiah şi Viktoria îi flancau biroul. Ochii celei din urmă luceau ameninţător.

Bryce se uită când la unii când la ceilalţi şi ezită.

Hunt li se adresă încet lui Micah şi lui Sabine:

– Quinlan nu are de ce să ia parte la asta.

Părul blond argintiu al lui Sabine luci sub primele-lumini când zise:

– O, ba da! Vreau să fie prezentă de la început până la sfârşit.

– N-am să mă obosesc să te întreb dacă este adevărat.

Micah i se adresă lui Hunt. El şi Bryce se opriseră în mijlocul camerei. Uşile se închiseră în spatele lor. Erau încuiate.

Hunt se pregăti.

– În bar se aflau şase camere. Toate au înregistrat ce i-ai făcut şi ce i-ai spus lui Amelie Ravenscroft. Ea i-a raportat comportamentul tău lui Sabine, iar Sabine mi l-a adus la cunoştinţă direct mie.

Amelie se înroşi.

– I-am menţionat doar asta. Nu m-am văitat ca un căţeluş.

– E inacceptabil! şuieră Sabine la Micah. Crezi că poţi să-ţi trimiţi asasinul să atace un membru al haitei *mele*? Să o atace pe moştenitoarea mea?

– Repet, Sabine…

Micah părea plictisit.

– Nu eu l-am trimis pe Hunt Athalar. El a acţionat singur, din proprie voinţă.

Îi aruncă o privire lui Bryce.

– A acţionat în numele companioanei lui.

Hunt se grăbi să răspundă:

– Bryce nu a avut nimic de-a face cu asta. Amelie a făcut o glumă proastă şi eu am decis să-i fac o vizită.

Îngerul rânji spre tânăra Alfa, făcând-o să înghită în sec.

– Mi-ai agresat căpitanul, se răsti Sabine.

– I-am spus lui Amelie să nu se apropie de ea! scrâşni din dinţi Hunt. Să o lase în pace.

Îşi înclină capul spre tânăra Alfa, fără să-şi poată opri avalanşa de cuvinte.

– Sau nu ştiai că Amelie o agresează pe Bryce de când a murit fiica ta? Că o batjocoreşte din cauza asta? Că îi spune „gunoi“?

Sabine nici măcar nu tresări.

– Ce mai contează, atâta timp cât acesta este adevărul?

Hunt simţi că-i vâjâie capul. Bryce stătea însă nemişcată, ca un manechin lipsit de viaţă, cu privirea în pământ.

– Trebuie să existe repercusiuni, îi zise Sabine lui Micah. Ai bâjbâit în investigarea asasinării fiicei mele. Le-ai permis ăstora să-şi bage nasul, să mă acuze pe *mine* că am ucis-o. Şi acum asta! Sunt aproape gata să expun în faţa oraşului faptul că nici măcar *sclavii* tăi nu te ascultă. Sunt sigură că musafira ta ar fi foarte interesată să afle aceste mici detalii.

Puterile lui Micah vuiră când Arhanghelul auzi de Sandriel.

– Athalar va fi pedepsit.

– Acum. Aici.

Faţa lui Sabine avea o alură cu adevărat lupească.

– Vreau să văd.

– Sabine… murmură Amelie.

Însă Sabine mârâi la tânărul ei căpitan.

Sabine aştepta de mult acel moment. Se folosise de Amelie ca pretext. Ştia foarte bine pentru ce a venit. Jurase că îi va face să plătească pentru că o acuzaseră că a ucis-o pe Danika. Şi Sabine avea, după cum bănuia Hunt, să se ţină de cuvânt.

Micah i se adresă cu un calm terifiant:

– Poziţia pe care o ai printre lupi nu îţi dă dreptul să îi spui unui Guvernator al Republicii ce să facă.

Sabine nu dădu înapoi. Nici un pic.

Micah răsuflă prelung. Îi întâlni ochii lui Hunt cu o privire dezamăgită.

– Te-ai purtat prosteşte. Aş fi crezut că tu, dintre toţi, ştii mai bine de atât.

Bryce tremura. Însă Hunt nu îndrăzni să o atingă.

– Istoria ne arată că un sclav care agresează un cetăţean liber trebuie în mod automat să îşi piardă viaţa.

Hunt se abţinu să râdă amar în faţa cuvintelor ei. Nu tocmai asta făcea el pentru Arhangheli de câteva secole?

– Te rog, şopti Bryce.

Poate că Arhanghelul simţise ceva milă, pentru că i se mai îmblânzi chipul.

– Acelea sunt tradiţii vechi. Pentru Pangera, nu Valbara.

Sabine îşi deschise gura, ca să obiecteze, însă Micah îşi ridică mâna.

– Hunt Athalar va fi pedepsit. Şi va muri – aşa cum mor îngerii.

Bryce şchiopătă spre Micah. Însă Hunt o prinse de umăr şi o opri în loc.

– Moartea Îngerilor! declară Micah.

Lui Hunt îi îngheţă sângele în vine. Îşi plecă însă capul. Fusese gata să înfrunte consecinţele din clipa în care se aruncase spre ceruri cu o zi în urmă, cu cutia de la patiserie în mână.

Bryce privi spre Isaiah, al cărui chip era sumbru, în căutarea unei explicaţii.

Comandantul i se adresă ei şi lui Amelie, care îi privea confuză:

– Moartea Îngerilor înseamnă că unui înger i se vor tăia aripile.

Bryce îşi scuturã capul.

– Nu, te rog…

Însă Hunt întâlni privirea de neclintit a Arhanghelului, citi în ochii lui că aşa era drept. Îngerul îngenunche şi îşi scoase haina, apoi tricoul.

– Nu vreau să depun plângere! insistă Amelie. Sabine, *eu nu vreau asta*. Las-o baltă! Micah păşi spre Hunt, cu o sabie strălucitoare cu două tăişuri în mână.

Bryce i se aruncă în faţă.

– Te rog… *te rog…*

Mirosul lacrimilor ei umplu biroul.

Viktoria apăru într-o clipă lângă ea. O trase înapoi. Furia îi şopti atât de încet, încât Hunt abia o putu auzi.

– Îi vor creşte la loc. În câteva săptămâni, aripile îi vor creşte la loc.

Avea să doară însă. Avea să-l doară atât de tare, încât Hunt începu să respire adânc, încercând să se pregătească. Se scufundă în adâncul lui, acolo unde era ascuns tot ceea ce îi făcuseră, toate misiunile pe care le primise, toate vieţile pe care primise ordin să le ia.

– Sabine, *nu*! insistă Amelie. S-a ajuns prea departe.

Sabine nu scoase un cuvânt. Aştepta doar.

Hunt îşi întinse aripile şi le ridică, sus, deasupra spatelui, în aşa fel încât tăietura să fie precisă şi curată.

Bryce începu să strige ceva, dar Hunt nu-şi luă ochii de la Micah.

– Fă-o! Micah nici măcar nu dădu din cap înainte de a lovi cu spada.

Durere. O durere cum Hunt nu simţise în două sute de ani îl inundă, scurtcircuitând fie…

Hunt fu trezit de ţipetele lui Bryce.

Era suficient cât să îl facă să încerce să îşi limpezească mintea, în ciuda agoniei, a durerii pe care o simţea pe umeri şi în suflet.

Îşi dădu seama că îşi pierduse cunoştinţa doar pentru o clipă, pentru că din aripile lui ţâşnea încă sânge, de acolo, de pe podea, din biroul lui Micah, unde zăceau ca două crengi căzute.

Amelie arăta de parcă era gata să i se facă rău. Sabine rânjea, iar Bryce, acum lângă el, cu sângele lui înmuindu-i pantalonii, acoperindu-i mâinile, plângea.

– O, zeilor… Zeilor, zeilor…

– Suntem mulţumite! îi zise Sabine lui Micah.

Arhanghelul suna după o vrăjidoctoriţă.

Plătise pentru ceea ce făcuse şi acum totul se sfârşise. Putea să se ducă acasă cu Bryce…

– Eşti o ruşine, Sabine!

Cuvintele lui Bryce străbătură camera ca o săgeată, în timp ce aceasta îşi încleşta maxilarul spre Prim Aparent.

– Eşti o ruşine pentru toţi lupii care au păşit vreodată pe această planetă.

– Nu îmi pasă ce părere are despre mine o corcitură, îi răspunse Sabine.

– Nu ai meritat-o pe Danika! ţipă Bryce, tremurând. Nu ai meritat-o niciodată!

Sabine se opri.

– Nu am meritat o răsfăţată egoistă fără coloană vertebrală ca fiică? Dar lucrurile au stat altfel până la urmă, nu?

Slab, ca dintr-o mare depărtare, mârâitul lui Bryce răzbi prin vuietul din mintea lui Hunt. Nu reuşi să se întindă după ea la timp însă. Bryce sări în picioare, încruntată din cauza durerii de la piciorul ei încă nevindecat.

Micah i se puse în faţă. Bryce gâfâi, cu dinţii încleştaţi. Micah era însă în faţa ei, de neclintit, ca un munte.

– Scoate-l pe Athalar de aici! Arhanghelul avea un ton calm, clar expeditiv.

– Du-l la tine, la garnizoană, nu-mi pasă unde!

Însă Sabine părea să se fi decis să rămână. Şi să îi zică lui Bryce câteva.

I se adresă cu o voce joasă, plină de venin:

– L-am căutat pe Regele din Adâncuri iarna trecută, ştiai? Ca să obţin nişte răspunsuri din partea fiicei mele, de la ce scânteie de energie va mai fi rămas din ea în Oraşul Adormit.

Bryce înmărmuri. Acea nemişcare completă a Feelor. Ochii îi erau plini de groază.

– Ştii ce mi-a spus?

Chipul lui Sabine era inuman.

– Mi-a spus că Danika nu doreşte să se arate. Nu mi-a ascultat invocările. Jalnica mea fiică nu se învredniceşte să dea ochii cu mine nici măcar în viaţa de apoi. Pentru că îi este *ruşine* de ceea ce a făcut. Îi e ruşine de felul în care a murit, lipsită de apărare, ţipând, implorând ca una de teapa ta.

Sabine părea să clocotească de furie.

– Şi ştii ce mi-a spus Regele din Adâncuri când i-am cerut din nou să o invoce?

Nimeni nu îndrăzni să scoată un cuvânt.

– Mi-a spus că *tu*, gunoi nenorocit, ai făcut un târg cu el. Pentru *ea*. Că *tu* te-ai dus la el şi ţi-ai dat la schimb locul în Cantonul Oaselor pentru Danika. Pentru că îţi era teamă că nu va fi primită din cauza morţii ei ruşinoase şi l-ai *implorat* să îi dea ei locul tău.

Hunt nici măcar nu-şi mai simţi durerea la auzul acelor cuvinte.

– Nu de aceea am mers la Rege! se răsti Bryce. Danika n-a fost laşă nici măcar *o clipă* în întreaga ei viaţă!

Lui Bryce îi tremură vocea, ultimele cuvinte ieşindu-i din piept ca un strigăt răguşit.

– N-aveai *nici un drept*! explodă Sabine. *A fost* o laşă şi a murit ca o laşă şi merita să fie aruncată pe fundul râului.

Alfa zbiera.

– Şi acum va trebui să îndure eoni de *ruşine* din cauza ta! Pentru că n-ar trebui să fie acolo, târfă *proastă*! Şi acum trebuie să *sufere* din cauza asta!

– Ajunge! zise Micah autoritar.

Cuvintele lui ascundeau ordinul: *leşi!*

Sabine râse rece, fără viaţă, şi se răsuci pe călcâie.

Bryce plângea încă, în timp ce Prim Aparentul ieşea pe uşă, urmată de o Amelie şocată. Cea din urmă murmură, înainte de a închide uşa.

– Îmi pare rău!

Bryce scuipă după ea.

Fu ultimul lucru pe care Hunt îl văzu înainte să fie din nou înghiţit de întuneric.

Bryce nu avea să-i ierte. Pe nici unul dintre ei.

Hunt rămase inconştient cât timp vrăjidoctoriţele se ocupară de el în biroul lui Micah. Îi cusură cioturile care-i mai rămăseseră din aripi, oprind sângele care se vărsa pe covor. Apoi îi acoperiră rănile cu bandaje care să-i accelereze vindecarea.

Fără primă-lumină – din câte se părea, folosirea acesteia în vindecare nu era permisă pentru Moartea Îngerilor. Pedeapsa nu ar mai fi fost una legitimă.

Bryce stătuse tot timpul îngenuncheată lângă Hunt, ţinându-i capul în poală. Nici nu îl auzi pe Micah când îi spuse că alternativa ar fi însemnat ca Hunt să fie mort – oficial şi irevocabil mort.

O oră mai târziu, aşezaţi în patul ei, Bryce îi mângâia îngerului părul, în timp ce acesta respira încă sacadat. *Dă-i poţiunea de vindecare din şase în şase ore*, îi ordonase una dintre vrăjidoctoriţe. Îi va mai calma *durerile*.

Isaiah şi Naomi îi aduseseră acasă. Bryce abia dacă-i lăsase să-l aşeze pe Hunt în pat, culcat, cu faţa la saltea, înainte de a le ordona să plece.

Nu se aşteptase ca Sabine să înţeleagă de ce renunţase la locul ei în Cantonul Oaselor pentru Danika. Sabine nu o ascultase niciodată pe Danika vorbind despre cum, într-o zi, avea să fie îngropată acolo, cu toate onorurile, alături de toţi marii eroi ai Casei ei. Că va trăi astfel, ca o mică scânteie de energie, pentru eternitate. Că va rămâne astfel parte din oraşul pe care îl iubea atât de mult, pentru totdeauna.

Bryce văzuse bărci răsturnându-se. Nu avea să uite niciodată rugăminţile pe jumătate înăbuşite ale Danikăi, pe care le auzise înregistrate de camera de pe holul blocului lor.

Bryce nu fusese dispusă să rişte ca barca să nu ajungă la ţărm. Nu putea risca în cazul Danikăi.

Aruncase o Monedă a Morţilor în Istros ca plată pentru Regele din Adâncuri. Era o monedă din fier pur, făurită într-un regat străvechi, demult apus, de peste mare. Era preţul pe care un muritor trebuia să-l plătească pentru o barcă.

Când ajunsese acolo, îngenunchease pe treptele surpate din piatră, cu râul la câţiva paşi de ea, cu arcadele porţilor de os deasupra ei, şi aşteptase.

După câteva clipe apăruse Regele din Adâncuri, învăluit de întuneric şi tăcut ca însăşi moartea.

A trecut aproape o eră de când un muritor a îndrăznit ultima oară să pună piciorul pe insula mea.

Vocea era în acelaşi timp tânără şi bătrână, masculină şi feminină, blândă şi plină de ură. Bryce nu mai auzise niciodată ceva atât de hidos şi de atrăgător.

Vreau să-mi cedez locul.

Ştiu de ce te afli aici, Bryce Quinlan. Şi pentru trecerea cui încerci să te tocmeşti.

O pauză amuzată.

Nu vrei ca într-o zi să ajungi aici, alături de cei onoraţi? Balanţa ta este înclinată spre acceptare – continuă pe drumul tău şi vei fi binevenită aici când îţi va sosi ceasul.

Vreau să-mi cedez locul. Danikăi Fendyr.

Dacă faci asta, nici un alt Tărâm al Liniştii Veşnice din Midgard nu-ţi va mai fi deschis. Nici Cantonul Oaselor, nici Catacombele Oraşului

Etern, nici Insulele Verii Eterne din nord. Nici unul, Bryce Quinlan. Dacă îţi cedezi locul aici, îl pierzi pretutindeni.

Vreau să-mi cedez locul.

Eşti tânără şi îndurerată. Gândeşte-te că poate viaţa îţi pare lungă, însă este doar o clipă în faţa eternităţii.

Vreau să-mi cedez locul.

Eşti într-atât de convinsă că Danika Fendyr nu va fi primită? Ai atât de puţină încredere în ea şi în faptele ei încât te vezi nevoită să faci târgul acesta?

Vreau să-mi cedez locul.

Rostise cuvintele printre lacrimi.

Târgul odată făcut, nu mai poate fi dezlegat.

Vreau să-mi cedez locul.

Atunci spune-o, Bryce Quinlan, şi fie ca târgul să fie făcut. Spune-o a şaptea oară, pentru ultima dată, şi fie ca zeii, morţii şi cei aflaţi între să îţi audă jurământul. Spune-o şi se va face.

Nu ezitase. Ştia că acesta este ritualul străvechi. Îl căutase în arhivele de la galerie. De acolo furase şi Moneda Morţilor. Îi fusese dată Jesibei de Regele din Adâncuri însuşi, farmazoana îi spusese chiar ea, atunci când jurase credinţă Casei Focului şi a Umbrei.

Vreau să-mi cedez locul.

Şi astfel târgul fusese făcut.

Bryce nu se simţise deloc altfel după aceea, după ce trecuse înapoi râul. Nici în zilele următoare. Nici mama ei nu văzuse vreo diferenţă – ea nici nu observase că Bryce se strecurase afară din camera ei de hotel în miezul nopţii.

În anii care au urmat, Bryce se întreba câteodată dacă nu cumva fusese totul doar un vis. Însă atunci se ducea să caute în sertarul în care erau păstrate monedele vechi din galerie şi vedea urma neagră, goală, acolo unde se aflase Moneda Morţilor. Jesiba nu observase niciodată că dispăruse.

Lui Bryce îi plăcea să creadă că şi şansa ei la odihna veşnică dispăruse odată cu moneda. Îşi imagina că bănuţii cuibăriţi în compartimentele lor de catifea din dulap sunt sufletele celor pe care îi iubea, sălăşluind împreună pentru totdeauna. Şi apoi mai era şi sufletul ei – pierdut, în derivă, îndepărtat din clipa în care avea să moară.

Dar ceea ce Sabine pretinsese… Cum că Danika ar fi suferit în Cantonul Oaselor… Bryce refuza să o creadă. Pentru că nu avea de ales. Nu. Danika meritase să intre în Cantonul Oaselor, nu avea de

ce să se simtă ruşinată, fie că Sabine sau ceilalţi măgari erau de acord sau nu. Chiar dacă era de acord sau nu Regele din Adâncuri sau cine naiba stabilea dacă suflete le erau *demne*.

Bryce îşi trecu mâna prin părul mătăsos al lui Hunt. Sunetul respiraţiei lui sacadate umplea camera.

Era ca dracu'. Lumea aceasta stupidă în care trăiau era ca dracu'.

Era ca dracu' şi era plină de oameni îngrozitori. Iar cei buni sfârşeau întotdeauna prin a plăti pentru bunătatea lor.

Bryce îşi luă telefonul de pe noptieră şi începu să scrie un mesaj.

Îl expedie de îndată ce îl termină de scris, fără să-şi lase la dispoziţie timpul necesar pentru a se răzgândi în privinţa a ceea ce îi scrisese lui Ithan. Era primul mesaj pe care i-l trimitea după doi ani. Mesajele lui frenetice din acea noapte îngrozitoare, urmate de ordinul lui rece de a nu se apropia, erau încă cele care încheiau o conversaţie începută cu cinci ani în urmă.

Să îi transmiţi Alfei tale că motivul pentru care Connor nu s-a deranjat niciodată să o bage în seamă e acela că a ştiut dintotdeauna ce rahat e ea. Şi spune-i lui Sabine că, dacă mai dau vreodată cu ochii de ea, o voi ucide.

Bryce se întinse lângă Hunt, fără să îndrăznească să îi atingă spatele distrus.

Îi vibră telefonul. Ithan îi scrisese*: Nu am contribuit în nici un fel la ceea ce s-a întâmplat astăzi.*

Bryce îi răspunse: *Sunteţi dezgustători. Cu toţii.*

Ithan nu-i mai scrise, iar ea îşi trecu telefonul pe modul silenţios. Apoi răsuflă prelung şi se rezemă cu fruntea de umărul lui Hunt.

Avea să găsească o cale prin care să îndrepte lucrurile. Cumva. Cândva.

Hunt îşi deschise ochii. Durerea pulsa ritmic în trupul lui. Nu mai era la fel de ascuţită – probabil, mulţumită vreunei poţiuni sau amestec de medicamente.

Greutatea de pe umeri, care-l balansa, dispăruse. Golul acesta îl lovi ca un camion. Dar întunericul era încărcat de o respiraţia delicată, feminină. Un parfum paradiziac îi inundă nările, liniştindu-l. Alinându-i durerea.

Ochii i se obişnuiră în curând cu întunericul şi îşi dădu seama că se afla în camera lui Bryce. Şi că ea era întinsă lângă el. Lângă pat erau înşirate fiole şi pansamente. Toate erau pentru el. Multe păreau deja folosite. Ceasul arăta ora patru dimineaţa. Câte ore petrecuse îngrijindu-l?

Bryce avea mâinile strânse la piept, de parcă ar fi adormit rugându-se zeilor.

Hunt îi şopti numele. Avea gura uscată, limba ca de şmirghel.

Durerea îi vibra în tot trupul. Reuşi însă să îşi întindă un braţ. Reuşi să îl strecoare peste mijlocul ei şi să o tragă spre el. Bryce oftă uşor şi se cuibări la pieptul lui.

Îngerul simţi ceva cutremurându-se în sufletul lui şi apoi aşezându-se. Ceea ce spusese şi făcuse în acea zi, ceea ce arătase lumii atunci când se rugase pentru el… Era periculos. Pentru amândoi. Atât, atât de periculos.

Dacă ar fi fost înţelept, ar fi găsit o cale prin care să se îndepărteze de ea. Înainte să ajungă la un final groaznic ceea ce era între ei, inevitabil. Aşa cum se sfârşeau toate lucrurile în Republică.

Şi, cu toate acestea, Hunt nu se putea convinge să îşi tragă braţul. Nu putea să evite instinctul care îl îndemna să-i soarbă parfumul şi să îi asculte respiraţia delicată. Nu regreta ceea ce făcuse. Nu regreta nici măcar o secundă.

Însă era foarte posibil să vină o zi în care să regrete. O zi care poate nu era prea îndepărtată.

Aşa că Hunt savură senzaţia aceea. Îi savură parfumul şi respiraţia lui Bryce.

Savură fiecare secundă.

Capitolul 63

– Athie e bine, BB?

Bryce se frecă la ochi în timp ce studia ecranul calculatorului din biblioteca galeriei.

– Doarme, ca să-i treacă.

Lehabah plânsese în acea dimineaţă când Bryce îi povestise ce se întâmplase. Abia dacă observase că nu o mai doare deloc piciorul. Ar fi vrut să stea acasă şi să aibă grijă de Hunt. Însă atunci când o sunase pe Jesiba, răspunsul pe care îl primise fusese clar: *Nu*.

Bryce îşi petrecuse prima parte a dimineţii completând aplicaţii pentru joburi.

Şi le trimisese pe toate.

Nu ştia unde naiba avea să ajungă, însă primul pas era să scape de acolo. Primul din mulţi.

Făcuse câţiva în acea dimineaţă.

Ruhn îi răspunsese de la primul apel şi venise imediat la apartament.

Hunt dormea încă atunci când Bryce plecase, lăsându-l în grija fratelui ei. Nu voia pe nimeni din legiunea aia nenorocită în casa ei. Nu voia să îi vadă prea curând nici pe Isaiah, nici pe Viktoria, pe nici unul dintre triari.

Ruhn aruncase o privire spre spatele mutilat al lui Hunt şi îi venise să oticnească. Îi promisese însă că va rămâne şi va respecta programul de îngrijire a rănii şi de administrare a pastilelor, pe care i-l stabilise.

– Micah a fost blând cu el, îi zise Ruhn lui Bryce, jucându-se cu unul dintre cerceii lui, atunci când aceasta trecu pe la apartament, în pauza de prânz.

Al dracului de blând. Sabine avea dreptul să îi ceară moartea.

Ca sclav, Hunt nu avea nici un drept. Nici unul.

– N-am să uit asta câte zile oi avea! îi răspunse Bryce, cu o voce monotonă.

Lama strălucitoare a sabiei lui Micah. Ţipătul lui Hunt, de parcă i-ar fi fost sfâşiat sufletul. Zâmbetul lui Sabine.

– Eu ar fi trebuit să fiu cel care să-i închidă gura lui Amelie.

Umbrele pâlpâiră în cameră.

– Ei bine, nu ai fost.

Bryce măsură poţiunea pe care Ruhn trebuia să i-o dea lui Hunt peste o oră.

Ruhn îşi întinse braţul în lungul canapelei.

– Dar mi-ar plăcea să fiu, de acum încolo, Bryce.

Bryce întâlni privirea fratelui ei.

– De ce?

– Pentru că eşti sora mea.

Bryce nu ştia ce să-i răspundă – nu încă.

Ar fi putut să jure că lui Ruhn îi alunecă pe chip o undă de tristeţe în faţa tăcerii ei.

Într-un minut, Bryce ieşi pe uşa apartamentului. Abia ajunsese la galerie, când Jesiba o şi sună, tunând şi fulgerând pentru că Bryce nu era pregătită pentru întâlnirea de la ora două cu metamorful bufniţă care era gata să cumpere o statuie din marmură în valoare de trei milioane de bani de aur.

Bryce execută întâlnirea şi încheie vânzarea şi nu auzi jumătate din ceea ce se vorbise.

Semnat, ştampilat, la revedere.

Până-n ora trei se reîntorsese în bibliotecă. Lehabah îi încălzi umărul în timp ce îşi deschidea laptopul.

– De ce eşti pe pagina celor de la Industriile Redner?

Bryce stătea şi se holba la cele două căsuţe mici:

Nume de utilizator. Parolă.

Tastă *dprtctr*. Apoi săgeata de la cursor pluti deasupra parolei.

Era posibil să atragă atenţia că încearcă să intre în cont. Ori, dacă ar fi obţinut acces, era foarte posibil să primească cineva o alertă în acest sens. Dar… erau riscuri care trebuiau asumate. Nu mai avea alte opţiuni.

Lehabah citi numele de utilizator.

– Are cumva legătură cu Cornul?

– Danika ştia ceva – ceva important! răspunse Bryce, gânditoare.

Parolă. Ce parolă ar fi putut să aibă Danika?

Industriile Redner i-ar fi spus să treacă ceva la întâmplare, cu multe simboluri.

Danikăi nu i-ar fi plăcut că i se spune ce să facă şi ar fi procedat exact invers.

Bryce tastă: *SabineeNasoală*.

Fără succes. Deşi încercase şi cu o zi în urmă, tastă din nou ziua de naştere a Danikăi. Apoi pe a ei. Apoi numerele divine. Nimic nu mergea.

Lui Bryce îi vibră telefonul şi un mesaj de la Ruhn îi lumină ecranul.

S-a trezit, şi-a luat poţiunile ca un băiat bun şi a vrut să afle unde eşti.

Apoi Ruhn adăugă: *Nu e un tip rău.*

Bryce îi răspunse: *Nu, nu e.*

Ruhn îi scrise: *Acum doarme din nou, dar pare să aibă o mină bună, având în vedere tot ce s-a întâmplat.*

O pauză, apoi fratele ei îi scrise din nou: *Mi-a zis să-ţi spun că-ţi mulţumeşte. Pentru tot.*

Bryce citi mesajele de trei ori înainte de a se uita din nou la interfaţă. Şi tastă singura parolă care-i venea în minte. Cuvintele scrise pe spatele unei geci din piele pe care o purtase tot timpul în ultimii doi ani. Cuvintele tatuate pe spatele ei într-o limbă străveche. Fraza preferată a Danikăi, pe care i-o şoptise Oracolul la cea de-a şaisprezecea aniversare.

Vechea Limbă a Feelor nu mergea. Nici cea formală a Asterilor.

Aşa că scrise cuvintele în limbaj comun.

Prin iubire, totul este posibil.

Pagina de înregistrare dispăru. Şi în locul ei apărură o serie de dosare.

Cea mai mare parte a lor erau rapoarte cu privire la cele mai recente proiecte de la Industriile Redner: îmbunătăţirea sistemelor de urmărire prin telefon; compararea vitezei necesare metamorfilor pentru a-şi schimba forma; analiza ratei de vindecare a magiei vrăjitoarelor prin comparaţie cu medicamentele Redner. Cercetări plictisitoare de zi cu zi.

Bryce aproape renunţase când observă un dosar cu numele *Invitaţii pentru Petrecere*.

Danika nu fusese niciodată suficient de organizată pentru a păstra astfel de lucruri, cu atât mai puţin pentru a le ţine într-un dosar. Fie le ştergea imediat, fie le lăsa să putrezească fără să le deschidă măcar.

Era o anomalie destul de mare, aşa că Bryce deschise dosarul şi în interiorul lui găsi o mulţime de alte fişiere. Inclusiv unul intitulat *Bryce*.

Un dosar care îi purta numele. Ascuns într-altul. Exact aşa cum Bryce îşi ascunsese şi ea aplicaţiile pentru locuri de muncă în calculatorul ei.

– Ce-i acela? îi şopti Lehabah de pe umăr.

Bryce deschise dosarul.

– Nu ştiu. Eu nu am trimis niciodată invitaţii pe adresa ei de la muncă.

În dosar se afla o singură fotografie.

– De ce are o poză cu geaca ei veche? întrebă Lehabah. Avea de gând să o vândă?

Bryce se uită intens la imagine. Apoi se sculă, ieşi din cont şi alergă repede pe scări spre sala de expoziţii, de unde apucă geaca, aninată pe scaunul ei.

– E un indiciu! îi spuse Bryce lui Lehabah, cu respiraţia tăiată, după ce alergase înapoi pe scări.

Degetele îi pipăiau frenetic fiecare cusătură a jachetei.

– La naiba! Fotografia asta este un indiciu!

Bryce simţi ceva dur sub degete. O denivelare. Chiar în lungul „l"-ului din *iubire*.

– Prin iubire, totul e posibil! şopti Bryce şi apucă foarfeca din cana de pe masă. La dracu'! Danika îi tatuase indiciul chiar pe spate! Lehabah privea pe după umărul lui Bryce, în timp ce aceasta tăia pielea.

Pe masă căzu un dreptunghi mic şi subţire din metal. Un dispozitiv de memorie.

– De ce-ar fi ascuns aşa ceva în haină? se miră Lehabah.

Însă Bryce era deja în mişcare. Cu mâini tremurânde introduse dispozitivul în laptop.

Pe el se aflau trei înregistrări video nenumite.

Bryce deschise prima înregistrare. Ea şi Lehabah o urmăriră în tăcere.

Şoaptele lui Lehabah umplură aerul din încăpere, acoperind chiar şi zgârieturile nøkkului.

– Zeii să ne cruţe!

Capitolul 64

Hunt reuşise să se ridice din pat şi să-i demonstreze lui Ruhn Danaan că este suficient de viu încât acesta să plece, în sfârşit. Nu se îndoia că Prinţul Feelor îşi sunase verişoara ca să o informeze, însă nu mai conta: într-un sfert de oră Bryce era acasă.

Avea faţa palidă ca a unui cadavru, atât de cenuşie încât pistruii îi ieşeau în evidenţă ca nişte picături de sânge. Tulburarea nu îi era trădată de nimic altceva, rochia ei neagră nu avea nici măcar o cută.

– Ce e?

Într-o clipă era la uşă, cu chipul crispat de durere, după ce se ridicase din colţul lui de pe canapea, de unde îl urmărise pe Rigelus, Mâna Strălucită a Asterilor, ţinând un discurs frumos despre conflictul cu rebelii din Pangera. Ar fi trebuit să mai treacă o zi sau două până când să poată păşi fără să simtă durere. Şi mai multe săptămâni până ca aripile să îi crească la loc. După aceea, alte câteva zile pentru a putea încerca să zboare. A doua zi aveau să înceapă probabil mâncărimile teribile.

Îşi amintea fiecare secundă de tortură de când îi fuseseră tăiate aripile prima oară. Toţi Îngerii Căzuţi care supravieţuiseră trecuseră prin aceasta. Fuseseră nevoiţi să îndure şi insulta de a-şi vedea aripile expuse în palatul de cristal al Asterilor, în chip de trofee şi semne de avertizare.

– Cum te simţi? îl întrebă Bryce mai întâi.

– Bine.

Era o minciună. Syrinx îi dădu târcoale îngerului şi îi acoperi mâna cu pupici.

– Ce s-a întâmplat?

Bryce închise uşa fără nici un cuvânt. Trase draperiile. Apoi îşi scoase telefonul din buzunarul de la jachetă şi deschise un e-mail – de la ea către ea – şi deschise fişierul care era ataşat.

– Danika a ascuns un dispozitiv de memorie în dublura de la geacă.

Lui Bryce îi tremura vocea. Îl conduse pe Hunt înapoi spre canapea şi îl ajută să se aşeze, în timp ce înregistrarea se încărca. Syrinx sări pe puii de pernă, lângă înger, şi se făcu covrig. Bryce se aşează de cealaltă parte, atât de aproape, încât li se atingeau coapsele, deşi ea nu părea să bage de seamă. După câteva clipe nici pentru Hunt nu mai conta.

Era o înregistrare neclară, fără sunet, în care apărea o celulă căptuşită.

În colţul de jos scria: *Amplificare Artificială pentru Disfuncţii de Putere, Subiect Test 7.*

O femeie om, mult prea slabă, stătea în acea cameră, într-un halat de spital.

– Ce dracu' e asta? întrebă Hunt.

Dar ştia deja.

Synth. Erau teste pentru cercetarea *synth*-ului.

Bryce mormăi – trebuia să privească în continuare.

Un bărbat draki, tânăr, îmbrăcat într-un halat de doctor, intră în cameră cu o tavă încărcată. Înregistrarea o luă pe repede-nainte, ca şi cum cineva accelerase ritmul filmării din motive de urgenţă. Bărbatul draki îi cercetă femeii semnele vitale şi apoi îi injectă ceva în braţ.

Apoi ieşi. Şi încuie uşa după el.

– Ei fac…

Hunt înghiţi un nod.

– Nu cumva tocmai ce a injectat-o cu *synth*?

Bryce confirmă printr-un sunet mic, gutural.

Camera continua să înregistreze. Trecu un minut. Apoi trecură cinci. Zece.

În cameră intrară doi Vaniri. Doi metamorfi serpentini, mari, care o măsurară din cap până în picioare pe femeia cu care fuseseră închişi în cameră. Lui Hunt i se întoarse stomacul pe dos. Se simţi şi mai rău după ce observă tatuajele de sclav pe care le aveau pe mâini şi înţelese că erau prizonieri. Înţelese – după reacţia femeii, care se făcuse mică, lipită de perete – de ce fuseseră închişi.

Cei doi se aruncară asupra ei.

Însă femeia de rasă umană se aruncă şi ea la ei.

Totul se petrecu atât de repede încât Hunt abia putu să vadă ce se întâmplă. Persoana care editase înregistrarea revenise însă şi încetinise montajul.

Aşa că Hunt putu să vadă, lovitură după lovitură, cum femeia umană îi ataca pe cei doi masculi Vanir.

Şi cum îi sfâşia în bucăţele.

Era imposibil. Absolut imposibil! Doar dacă nu cumva… Tharion le spusese că *synth*-ul poate oferi oamenilor puteri temporare, mai mari decât ale celor mai mulţi Vaniri. Puteri suficient de mari încât să-i ucidă.

– Îţi dai seama cât de mult şi-ar dori oamenii din rebeliune să pună mâna pe asta? întrebă Hunt.

Bryce îşi îndreptă doar fruntea spre ecran, unde înregistrarea continua să ruleze.

Fură trimişi înăuntru încă doi bărbaţi. Mai mari decât cei din urmă. Şi ei sfârşiră în bucăţele.

Grămezi.

O, zeilor!

Încă doi. Apoi trei. După care cinci.

Până când întreaga cameră se făcu roşie. Până când Vanirii ajunseră să zgârie cu ghearele în uşă, implorând să li se dea drumul afară. Implorând în timp ce tovarăşii lor, apoi ei înşişi erau măcelăriţi.

Femeia urla, cu capul ridicat spre tavan. Zbiera din cauza furiei sau a durerii, ori cine ştie de ce. Hunt nu-şi putea da seama fără sonor.

Hunt ştia ce urmează. Ştia şi, cu toate acestea, nu se putu opri să nu privească.

Femeia se întoarse asupra ei înseşi. Se sfâşie în bucăţi. Până când şi ea ajunse să fie doar un morman de carne, pe podea.

Înregistrarea se opri.

– Danika trebuie să-şi fi dat seama la ce lucrau în laboratoare, zise Bryce încetişor. Cred că cineva implicat în aceste teste… Crezi că ar fi putut să vândă formula vreunui traficant de droguri? Cel responsabil pentru uciderea Danikăi, a haitei şi a celorlalţi trebuie să fi luat *synth*. Sau să fi injectat pe cel care i-a atacat cu drogul.

Hunt clătină din cap.

– Poate, dar ce legătură are asta cu demonii şi cu Cornul?

– Poate că l-au invocat pe kristallos pentru antidotul din veninul lui şi nimic mai mult. Au vrut să-şi creeze un antidot, pentru cazul în care *synth*-ul ar fi ajuns să se întoarcă împotriva lor. Poate că n-are nici o legătură cu Cornul până la urmă. Poate că asta trebuia să descoperim. Mai sunt încă două înregistrări ca aceasta, cu alţi doi pacienţi oameni. Danika mi le-a lăsat *mie*. Trebuie să fi ştiut că cineva îi vrea răul. Trebuie să fi ştiut, încă de când a confiscat acea

încărcătură de *synth*, că vor veni după ea cât de curând. Nu mai e nici un alt demon pe lângă kristallos. E vorba de o persoană – din *această* lume. Cineva care a luat *synth* şi apoi s-a folosit de puterea lui ca să rupă farmecele de la apartamentul nostru. Şi să îi ucidă pe Danika şi pe toţi membrii haitei.

Hunt îşi alese cuvintele cu grijă, luptându-se cu avalanşa de gânduri din mintea lui.

– Ar putea fi adevărat, Bryce. Însă Cornul se află încă acolo, undeva. Şi există un drog care s-ar putea să îl repare. Fie că e o coincidenţă sau nu. Iar noi nu am reuşit să găsim artefactul până acum.

Nu. Nu făcuseră decât să dea şi mai mult de necazuri. Hunt continuă:

– Micah ne-a arătat deja ce înseamnă să ieşi din rând. Nu trebuie să ne avântăm prea repede în vânătoarea de *synth*. Trebuie mai întâi să ne asigurăm că avem dreptate. Şi trebuie să fim atenţi.

– *Nici unul* dintre voi nu a fost în stare să descopere ce am descoperit eu. De ce să nu mă avânt, când este singurul indiciu pe care îl am despre criminalul Danikăi şi al Haitei? Totul se leagă, Hunt. Sunt sigură!

Şi, pentru că Bryce voia să mai adauge ceva, Hunt spuse cuvintele care ştia că o vor opri.

– Bryce, dacă urmăm această pistă şi ne înşelăm şi de această dată, nici nu se va mai pune problema târgului meu cu Micah. S-ar putea să nu mai scap viu după următoarea lui pedeapsă.

Bryce tresări.

Îl durea întregul trup, însă Hunt îşi întinse o mână ca să îi atingă genunchiul.

– Toată această afacere cu *synth* este îngrozitoare, Bryce. Eu... Nu am văzut niciodată ceva asemănător.

Asta schimba complet lucrurile. Schimba *totul*. Nici nu ştia de unde să înceapă ca să încerce să înţeleagă tot ceea ce văzuse. Ar fi trebuit să dea nişte telefoane – *trebuia* să dea nişte telefoane în această privinţă.

– Dar dacă vrem să găsim criminalul şi poate şi Cornul şi să ne asigurăm că există un viitor pentru noi, trebuie să fim *deştepţi*.

Cu siguranţă avea să existe un *noi* pentru ei; Hunt avea de gând să facă tot posibilul ca să se asigure de asta.

Îngerul dădu din cap spre înregistrare.

– Trimite-mi-le şi mie. Mă voi asigura că ajung la Vik, prin serverul nostru criptat. Vom vedea ce poate descoperi ea despre aceste teste.

Bryce îi cercetă faţa. Deschiderea de pe chipul ei aproape îl făcu să îngenuncheze în faţa ei. Hunt aşteptă să se revolte, să îl sfideze. Să îi spună că este un idiot.

Însă Bryce zise doar:

– Bine.

Răsuflă lung şi se prăvăli înapoi pe perne.

Era prea frumoasă. Îngerul abia îşi putu conteni pornirile când ea întrebă încet:

– Ce fel de viitor ai în gând pentru noi, Athalar?

Hunt nu se feri de ochii ei iscoditori.

– Unul bun, îi răspunse, la fel de încet.

Bryce nu îl întrebă însă cum avea să fie asta cu putinţă. Cum ar fi fost ceva, orice, cu putinţă pentru el, pentru ei. Nici ce avea de gând să facă pentru acel viitor.

Îi zâmbi.

– Mie îmi pare un plan bun!

Se priviră în ochi o clipă, o eternitate. Şi, în ciuda a ceea ce tocmai văzuseră, în ciuda a ceea ce bântuia în afara zidurilor apartamentului lor, Hunt zise:

– Da?

– Mda.

Bryce îşi răsuci vârfurile părului.

– Hunt, m-ai sărutat… în salonul vrăjidoctoriţei.

Hunt ştia că nu ar fi trebuit să o facă, ştia că era mai mult decât nebunesc.

– Şi ce-i cu asta? zise el.

– Şi a fost la modul serios?

Nu spusese niciodată ceva mai adevărat de atât.

– Da. Voiai să fie la modul serios?

Începu să-i bată inima mai tare, într-atât de tare încât aproape că uită de durerea din lungul spatelui, atunci când ea îi spuse:

– Ştii deja răspunsul, Athalar.

– Şi vrei să o fac din nou?

La naiba! Vocea îi devenise atât de joasă. Ochii lui Bryce erau senini, strălucitori. Neînfricaţi şi plini de speranţă şi de tot ceea ce îl făcea pe Hunt să nu se poată gândi decât la ea, atunci când era prin preajmă.

– Vreau s-o fac *eu*. Dacă şi tu eşti de acord, adăugă ea.

Hel, da! Hunt îi aruncă un început de zâmbet.

– Arată-mi ce poţi, Quinlan!

Bryce râse uşor şi îşi întoarse faţa spre el. Hunt nu îndrăzni nici măcar să respire prea adânc, de teamă să nu o sperie. Syrinx, care părea să se fi prins despre ce era vorba, se retrase la el în cuşcă.

Bryce îşi ridică mâna tremurândă spre părul lui, îi îndepărtă o şuviţă şi apoi îşi trecu degetele pe deasupra coroanei de spini.

Hunt îi prinse degetele tremurătoare.

– Hei, ce-i asta? murmură.

Nu se putu abţine să nu îi sărute unghiile pictate în culorile apusului.

De câte ori nu îşi închipuise acele mâini atingându-l? Mângâindu-i faţa, coborându-i pe piept, în jos.

Îngerul o auzi înghiţind nodul care i se pusese în gât. Îi sărută din nou mâna.

– Asta nu trebuia să se întâmple – ceea ce e între noi! şopti ea.

– Ştiu.

Şi îi sărută din nou degetele tremurânde. Apoi i le deschise încet, dezvelindu-i miezul palmei. Îşi apăsă gura şi acolo.

– Dar, la naiba! Slavă lui Urd că s-a întâmplat.

Mâinile lui Bryce se opriră din tremurat. Hunt îşi ridică privirea de la palma ei şi îi descoperi ochii înlăcrimaţi – şi plini de foc. Îşi trecu degetele printre degetele ei.

– La dracu', sărută-mă odată, Quinlan!

Şi Bryce îl sărută. Hel, cum îl sărută! Abia termină îngerul de rostit cuvintele că ea îşi şi trecu mâna în jurul gâtului lui şi îi trase gura spre gura ei.

Din clipa în care buzele lui Hunt îi atinseră buzele, Bryce explodă.

Nu ştia dacă era din cauză că nu mai fusese de mult cu cineva sau datorită lui Hunt însuşi, însă se dezlănţui. Era singurul mod prin care putea descrie ceea ce simţea în timp ce-şi trecea mâinile prin părul lui şi îi devora gura.

Fără săruturi dulci, furişate. Nu erau pentru ei. N-aveau să fie niciodată pentru ei.

Bryce îşi deschise buzele de la prima atingere şi el o savură cu sete, feroce. Hunt gemu când îi simţi pentru prima oară gustul şi sunetul acela o aţâţă şi mai tare.

Bryce se ridică în genunchi, cu degetele înfipte în părul lui moale. Nu se putea sătura de el, de aroma lui – stropi de ploaie şi cedru, sare şi fulger pur. Hunt îi apucă şoldurile, încet şi ferm, în ciuda gurii lui, care o devora pe a ei cu săruturi adânci, nebuneşti.

Bryce suspină şi el râse uşor, în timp ce îşi trecea mâna pe sub rochia ei, în lungul spatelui, zgâriind-o cu degetele lui aspre. Bryce se arcui sub atingerea lui şi îngerul îşi dezlipi gura de a ei.

Înainte să îl tragă înapoi spre ea, Hunt îşi lipi buzele deschise de gâtul ei. Îi muşcă uşor pielea sensibilă din spatele urechii şi murmură:

– Spune-mi ce vrei, Quinlan.

– Totul.

Nu era nici o urmă de îndoială în vocea ei. Nici una.

Hunt îşi trecu dinţii în josul gâtului ei şi Bryce îşi pierdu respiraţia, toată fiinţa concentrându-i-se asupra acelei senzaţii.

– Totul?

Bryce îşi lăsă mâna să alunece în jos.

– Totul, Athalar.

– Slavă zeilor!

Bryce îi simţi respiraţia pe gât şi râse, însă amuţi de îndată ce el îşi lipi din nou gura de a ei, de parcă ar fi vrut să-i simtă gustul râsului.

Respiraţiile împletite, mâinile lui desfăcându-i cu îndemânare sutienul pe sub rochie. Îi ajunse în poală, cu picioarele împreunate în jurul coapselor lui. Ajunse cu rochia desfăcută până în talie, fără sutien. Şi gura lui Hunt era lipită de sânul ei, sărutând şi muşcând şi nimic, nimic, nimic niciodată nu mai simţise la fel, nimic nu fusese la fel de bine.

Lui Bryce nu îi păsa că gemea suficient de tare cât să o audă toţi demonii din Gheena. Nu când Hunt îşi lipise gura fierbinte de celălalt sân. Se lipi mai tare de el, simţind deja cum în interiorul ei creşte valul de extaz al orgasmului.

– La dracu', Bryce! murmură Hunt, cu buzele lipite de pieptul ei.

Bryce îşi coborî degetele sub talia pantalonilor lui. Însă îngerul o apucă de încheietură. Oprind-o la câţiva milimetri de ceea ce-şi dorea de săptămâni întregi.

– Nu încă! murmură Hunt, trasând cu buzele conturul sânilor ei, încântat doar să îi exploreze trupul, să se bucure de ea. Nu, până când nu mă satur.

Cuvintele îngerului îi scurtcircuitară toate gândurile. Şi toate încercările de a protesta se stinseră când el îşi strecură mâna sub rochia ei şi îi mângâie coapsa. Mâna urcă, gura îi descoperi din nou gâtul, în timp ce degetele îi explorau lenjeria dantelată.

Hunt şuieră din nou. Dantela nu putea să ascundă cât de mult îl dorea Bryce. O atinse. Întâi uşor, apoi apăsat – materialul subţire fiind singura barieră dintre ei. Bryce suspină adânc.

Îl simţi zâmbind, cu gura lipită de gâtul ei, în timp ce o atingea încet. Tortură şi binecuvântare.

– Hunt!

Nu era convinsă dacă-i rostise numele ca pe o rugăminte ori ca pe o întrebare.

Hunt îndepărtă lenjeria şi îi atinse în sfârşit pielea. Ea suspină din nou şi el o mângâie, atât de uşor şi de delicat, încât Bryce simţi că îşi pierde minţile. Îngerul îi sărută gâtul, continuându-şi tachinările.

– Eşti la fel de delicioasă pe cât te simt? îi şopti, cu buzele lipite de pielea ei.

– Te rog să descoperi chiar în această clipă! reuşi ea să articuleze.

Râsul lui reverberă în interiorul ei, fără ca Hunt să îşi oprească vreo clipă explorarea leneşă.

– Nu încă, Quinlan.

– Fă-o!

Dacă nu avea să-l simtă curând în interiorul ei – cumva, oricum –, era gata să înceapă să implore.

– Atât de autoritară! toarse Hunt, cu gura pe gâtul ei.

Apoi o sărută din nou pe buze. Şi, în timp ce îi săruta şi muşca gura, o pătrunse.

Bryce îşi înfipse unghiile în pieptul îngerului. Îi simţea inima bătând nebuneşte sub palmele ei. Îşi coborî capul pe pieptul lui Hunt, în ritmul mişcărilor mâinii lui, sărutând şi muşcând pielea, însetată de el.

– N-am să mă opresc până când n-am să te fac să-ţi uiţi numele.

Zeilor, da!

– Nici eu!

Extazul se aprinse în interiorul ei ca o flacără, ca un cântec sălbatic şi nesăbuit. Hunt îi prinse coapsele cu mâna liberă.

– Să nu crezi că am uitat de ăsta! murmură Hunt şi îi strânse fundul, ca să arate că vorbeşte serios. Am planuri pentru frumuseţea asta, Bryce! Planuri diabolice.

Bryce oftă din nou, în timp ce el continua să o mângâie, iar şi iar.

– Dulceaţă…

Hunt toarse, cu gura lipită de sânul lui Bryce, atingând în sfârşit cu degetele punctul acela din lăuntrul ei, aducându-i orgasmul. Cu numele lui Hunt pe buze, Bryce îşi lăsă capul pe spate şi se abandonă plăcerii. Trupurile li se afundară în pernele de pe canapea. Hunt gemu, iar Bryce înghiţi fiecare sunet cu sărutul ei, în timp ce fiecare nerv din corpul ei explodă în lumină stelară.

Apoi rămase doar aerul din plămâni, doar el – trupul lui, parfumul lui, puterea aceea.

Lumina stelară începu să se stingă şi Bryce îşi deschise ochii, descoperindu-l pe Hunt cu capul lăsat pe spate şi dinţii dezgoliţi.

Nu de plăcere. Ci din cauza durerii.

Îl afundase între perne. Îi izbise spatele rănit de canapea.

Oroarea i se strecură prin vene ca o apă îngheţată, stingându-i toată fierbinţeala din sânge.

– O, zeilor! Îmi pare atât de rău…

Hunt îşi întredeschise ochii. Geamătul pe care îl scosese atunci când ea avusese orgasm fusese provocat de *durere*, iar ea fusese atât de nebună după el încât nu băgase de seamă…

– Eşti bine? ceru să afle Bryce cu glas autoritar, încercând să i se ridice din poală.

Hunt o trase înapoi, cu mâna cu care o ţinea de talie.

– Voi supravieţui.

Privirea i se întunecă de dorinţă când privi din nou spre sânii ei dezgoliţi, la doar câţiva milimetri de buzele lui. Spre rochia pe jumătate scoasă, care-i dezvelea trupul.

– Am alte lucruri la care să mă gândesc.

Se aplecă spre sânul ei, ori mai bine zis – încercă să se aplece. Chipul i se schimonosi de durere.

– Hel, Hunt! se răsti Bryce.

Bryce i se smulse din strânsoare, gata-gata să îi cadă din poală. Hunt nici măcar nu se împotrivi când îi apucă umărul ca să-i vadă spatele.

Bandajele îi erau îmbibate cu sânge proaspăt.

– Ai înnebunit? ţipă Bryce.

Se repezi imediat să apuce ceva din jur, ca să oprească sângerarea.

– De ce nu mi-ai spus?

– Pentru că, aşa cum îţi place ţie să zici… Hunt răsuflă, tremurând uşor. E corpul meu, eu îi decid limitele.

Bryce îşi stăpâni avântul de a-l strangula şi se întinse după telefon.

– Chem o vrăjidoctoriţă.

Hunt o apucă din nou de încheietura mâinii.

– Nu am terminat.

– Oh, ba da! şuieră Bryce. Nu am de gând să fac sex cu tine în timp ce sângele îţi curge din spate ca dintr-o fântână.

Era puţin exagerat.

Hunt avea o privire întunecată – arzătoare.

Aşa că Bryce îl înghionti în spate, la câţiva centimetri de rană. Crisparea lui dureroasă puse punct discuţiei.

Bryce îşi aşeză lenjeria intimă şi îşi trase rochia înapoi pe ea, apoi sună serviciul public de vrăjidoctoriţe.

Într-o oră vrăjidoctoriţa venise şi plecase. Rana lui Hunt era bine, declarase ea, spre uşurarea lui Bryce.

Apoi Hunt avusese tupeul să întrebe dacă avea voie să facă sex.

Spre meritul ei, vrăjidoctoriţa nu râsese. Îi spusese doar: *Atunci când vei putea să zbori din nou, îţi vei putea relua şi activitatea sexuală în siguranţă*. Apoi îşi plecase capul spre pernuţele de pe canapea – ale căror pete de sânge aveau nevoie de o vrajă ca să fie şterse. *V-aş recomanda ca orice tip de… interacţiune de felul celei care a provocat accidentul din această seară să fie amânată pentru când ţi se vor vindeca aripile*.

Hunt păruse gata să se revolte, însă Bryce se grăbise să scoată vrăjidoctoriţa pe uşă afară. Apoi îl ajutase pe înger să se suie în patul lui. În ciuda tuturor întrebărilor pe care le avusese pentru vrăjidoctoriţă, abia dacă se ţinea pe picioare. Se prăbuşi aproape în pat. Răspunse la câteva mesaje pe telefon şi, până să apuce ea să tragă jaluzelele, adormi.

Nici vorbă de sex.

Bryce dormi profund la ea în pat, în ciuda a tot ceea ce văzuse şi aflase despre *synth*.

Se trezi însă la ora trei dimineaţa, ştiind ce trebuie să facă.

Trimise un e-mail cu cererea pe care o avea, în ciuda orei târzii, şi primi un răspuns peste douăzeci de minute: trebuia să aştepte până când cererea avea să-i fie aprobată de Legiunea 33. Bryce se încruntă.

N-avea timp pentru aşa ceva.

Se strecură afară din dormitorul ei. Uşa de la camera lui Hunt era închisă, iar în spatele ei se vedea că lumina era stinsă. Îngerul nu simţi nimic cât ea se strecură afară din apartament.

Şi se îndreptă spre vechea ei casă.

Bryce nu mai trecuse prin cartier de doi ani de zile.

Însă, după ce dădu colţul şi văzu luminile şi mulţimea speriată, ştiu.

Ştiu ce clădire ardea în mijlocul cartierului.

Cineva observase probabil că intrase în contul Danikăi de la Industriile Redner. Ori poate că cineva îi monitoriza adresa de e-mail şi văzuse mesajele pe care le trimisese administratorului. Oricine va fi

fost, acționase rapid, pentru că își dăduse seama că voia să vină să caute indiciile pe care Danika ar fi putut să le lase prin apartament.

Bryce era convinsă că mai erau indicii. Danika era suficient de inteligentă încât să nu lase tot ceea ce descoperise într-un singur loc.

Persoane îngrozite, cu lacrimi pe obraji – foștii ei vecini – se adunaseră pe stradă, îmbrățișându-se, cu ochii la incendiu, fără să le vină încă să creadă. Flăcările cuprinseseră întreaga clădire.

Ea era vinovată – ea adusese nenorocirea pe capul oamenilor care-și priveau casele arzând. Își simți inima grea, durerea alinându-i-se puțin când auzi o nimfă anunțându-și colegii pompieri că nu erau victime.

Ea era vinovată.

Dar... asta însemna că se apropie. *Caută acolo unde doare cel mai tare*, o sfătuise Regina Viperă cu săptămâni în urmă. Crezuse că metamorful făcuse referire la ceva care o durea pe ea. Însă poate că de fapt se referise la criminal.

Și dând târcoale *synth*-ului... Părea să fi atins un punct sensibil.

Când era aproape la jumătatea drumului spre casă, lui Bryce îi vibră telefonul. Și-l scoase repede din geaca de piele pe care o cususe la loc. Opalul era încă în buzunar. Bryce se pregăti sufletește pentru toate întrebările pe care Hunt avea să i le pună.

Mesajul era însă de la Tharion.

Pe râu are loc o tranzacție chiar acum. E aici o barcă. Trimite semnale. Chiar după Docul Negru. Să fii aici în cinci minute și am să te duc ca să vezi despre ce este vorba.

Bryce strânse opalul alb din buzunar și scrise: *O tranzacție de* synth*?*

Tharion îi răspunse: *Nu, una de vată de zahăr pe băț.*

Bryce începu să alerge. Nu îl sună pe Hunt. Nici pe Ruhn.

Știa ce i-ar fi spus ei. *Nu te duce fără mine, Bryce! Așteaptă.*

Însă ea nu mai avea timp de pierdut.

Capitolul 65

Bryce îl strângea atât de tare pe Tharion de mijloc, încât era o minune că bărbatul mai putea să respire. Sub ei, skijetul sălta purtat de curent deasupra valurilor. Formele lucitoare care treceau pe sub suprafaţa întunecată erau singurele care arătau că mai era cineva sau ceva acolo, în afara lor.

Bryce ezitase atunci când îl văzuse pe Tharion ajungând pe chei, cu skijetul lui negru mat. *Fie asta, fie înotăm, Picioruşe!* o informase el.

Bryce alesese skijetul, însă ultimele minute şi le petrecuse regretând alegerea făcută.

– Acolo, sus! murmură bărbatul şi opri motorul, care era oricum silenţios.

Trebuie să fi fost vorba despre un vehicul special din arsenalul Reginei Râului. Sau poate chiar din al lui Tharion însuşi, în calitate de Căpitan al Serviciului de Informaţii.

Bryce privi spre ambarcaţiunea mică de pe râu. Ceaţa aluneca în jurul lor, transformând cele câteva prime-lumini de pe punte în globuri tremurătoare.

– Am numărat şase persoane! o informă Tharion.

Bryce încercă să străbată întunericul din faţa ei.

– Nu-mi dau seama ce sunt. Au forme umanoide.

Trupul lui Tharion vibră şi skijetul îi purtă înainte, dus de un curent pe care bărbatul îl crease.

– Şmecher truc, murmură Bryce.

– Aşa impresionez mereu domnişoarele! îi răspunse el în şoaptă.

Bryce ar fi chicotit dacă nu s-ar fi apropiat de ambarcaţiune.

– Păstrează-ne în direcţia vântului, ca să nu ne miroasă.

– Ştiu cum să rămân nevăzut, Picioruşe.

Însă Tharion o ascultă.

Oamenii de pe barcă erau acoperiţi cu glugi, care să-i apere de ploaia mocănească, însă atunci când ajunseră mai aproape…

– Este Regina Viperă! şopti Bryce.

Nu exista nici o altă persoană în acel oraş care să poarte o astfel de haină mov, flamboaiantă.

– *Mincinoasă* nenorocită! Mi-a zis că ea n-are de-a face cu *synth*-ul.

– Nu sunt surprins! mormăi Tharion. Tot timpul pune la cale ceva dubios.

– Da, dar de data asta cumpără sau vinde oare?

– Nu putem afla decât într-un singur fel.

Se traseră mai aproape. Ambarcaţiunea, observară, era pictată cu o pereche de ochi de şarpe. La fel şi lăzile din capătul bărcii…

– Vinde! observă Tharion.

Bărbatul arătă cu capul spre o persoană înaltă, care se afla cu faţa la Regina Viperă, prinsă într-o discuţie aprigă cu cineva de lângă ei.

– Aceia sunt cumpărătorii.

Tharion făcu un semn spre persoana pe jumătate ascunsă în umbre, care se certa cu insul înalt.

– Nu se pun de acord în privinţa preţului, probabil.

Regina Viperă vindea *synth*. Oare ea fusese vinovata de la bun început? Fusese vinovată şi pentru moartea Danikăi şi a membrilor haitei, în ciuda alibiului ei? Sau pusese mâna pe substanţă după ce scăpase din laborator?

Cumpărătorul care se certa cu Regina Viperă îşi scutură capul dezgustat. Însă asociatul lui păru să ignore tot ceea ce se discutase şi îi aruncă Reginei Vipere, după câte se părea, un săculeţ negru. Ea se uită înăuntru şi scoase ceva afară. Aurul străluci prin ceaţă.

– Acolo sunt al dracului de mulţi bani! murmură Tharion. Suficient cât pentru întreaga încărcătură, fac pariu.

– Ne putem trage mai aproape ca să auzim?

Tharion încuviinţă din cap şi alunecară din nou pe deasupra apei. Atenţia tuturor celor de la bord era îndreptată în principal asupra tranzacţiei şi mai puţin asupra umbrelor din jurul bărcii.

– Cred că veţi fi de acord că este suficient pentru a vă îndeplini scopurile, le zicea Regina Viperă. Bryce ştia că ar fi trebuit să îi sune pe Hunt şi pe Ruhn şi să îi aducă acolo pe toţi membrii Legiunii şi ai Auxiliarului, ca să îi oprească, înainte ca şi mai mult *synth* să inunde străzile şi să ajungă pe mâna unor persoane şi mai diabolice.

Bryce îşi scoase telefonul din buzunarul jachetei şi apăsă un buton ca să împiedice ecranul să se lumineze. Încă un buton apăsat şi camera fu activată. Făcu câteva poze ambarcaţiunii, Reginei Vipere şi persoanei înalte, învăluită în umbră, din faţa ei. Om, metamorf sau Fee – nu-şi putea da seama din cauza hainei şi a glugii.

Bryce căuta numărul lui Hunt în timp ce Regina Viperă le zicea clienţilor ei:

– Cred că acesta este începutul unei frumoase prietenii, nu-i aşa?

Cel mai înalt dintre cumpărători nu răspunse. Se întoarse băţos cu spatele la tovarăşii lui, cu nemulţumirea întipărită în fiecare mişcare, în timp ce se îndrepta spre lumina care-i descoperi chipul de sub glugă.

– La dracu'! şopti Tharion.

Lui Bryce i se frânseră toate gândurile.

În mintea ei nu mai rămase decât zgomot alb. Chipul lui Hunt se profila din ce în ce mai clar în prima-lumină.

Capitolul 66

Bryce nu ştia cum ajunsese pe ambarcaţiune. Ce îi spusese lui Tharion ca să îl convingă să urce. Cum urcase de pe skijet pe barcă.

Totul se întâmplase însă repede. Într-atât de repede încât Hunt nu apucase să facă decât trei paşi şi ea se afla acolo, udă, întrebându-se dacă nu cumva avea să vomite.

Se auziră sunete de pistoale, îndreptate spre ea. Ea nu le văzu.

Îl văzu doar pe Hunt, răsucindu-se spre ea, cu ochii mari.

Bineînţeles că nu îl recunoscuse de la depărtare. Nu avea aripi. Structura însă, înălţimea, profilul... Erau toate ale lui.

Şi colegul din spatele lui, cel care înmânase banii – Viktoria. Justinian apăru din umbră, cu aripile vopsite în negru, ca să le ascundă de lumina lunii.

Bryce îl auzea ca prin vis pe Tharion, de undeva din spatele ei, spunându-i Reginei Viperă că este arestată în numele Reginei Râului. O auzi ca prin vis pe Regina Viperă râzând.

Toată atenţia ei era îndreptată spre Hunt, care murmură un singur cuvânt:

– Bryce.

– Ce dracu-i asta? şopti ea.

Ploaia îi biciuia faţa. Nu auzea, nu respira, nu gândea. Repetă, cu vocea tremurată:

– Ce *dracu'* e asta, Hunt?

– Este exact ceea ce pare! se auzi o voce rece şi adâncă din spatele ei.

Înconjurat de o învolburare de pene albe, Micah îşi făcu apariţia prin ceaţă, flancat de Isaiah, Naomi şi de încă alţi şase îngeri, cu toţii înarmaţi până-n dinţi, purtând costumele negre ale Legiunii. Nu făcură însă nici un gest spre Regina Viperă.

Nu, cu toţii se îndreptară spre Hunt şi spre tovarăşii lui. Îşi îndreptară armele spre ei.

Hunt se uită la Guvernator, apoi la Regina Viperă, spre care şuieră uşor:

– Căţea nenorocită!

Regina Viperă chicoti şi îi zise lui Micah:

– Acum îmi eşti dator o favoare, Guvernatorule.

Micah îi confirmă din cap.

– Ne-ai întins o cursă, şuieră Viktoria către Regină, cu haloul de pe frunte încreţindu-i-se.

Regina Viperă îşi puse mâinile-n sân.

– Ştiam că va merita să văd cine vine să dea târcoale după ce răspândesc vorba că am pus mâna pe o încărcătură.

Arătă spre lăzile cu *synth*. Apoi îi zâmbi lui Hunt, cu un zâmbet plin de otravă:

– Speram că vei fi tu, Umbra Mortis.

Lui Bryce îi bubuia inima în piept.

– Despre ce vorbeşti?

Hunt se răsuci spre ea, cu chipul sumbru în lumina reflectoarelor de pe barcă.

– Lucrurile nu trebuiau să iasă aşa, Bryce. Poate la început, dar am văzut înregistrarea aceea în seara asta şi am încercat să opresc tranzacţia, să îi opresc – *la dracu'!* – dar ei nu au vrut să asculte…

– Ăştia trei s-au gândit că *synth*-ul ar fi o cale bună prin care să recapete ce le-a fost luat! comentă Regina Viperă.

Făcu o pauză, sadică, şi apoi adăugă:

– Puterea de a-şi răsturna stăpânii.

Bryce simţi că-i fuge pământul de sub picioare.

– Nu te cred.

Însă unda de durere din ochii lui Hunt îi spuse că încrederea ei oarbă, stupidă în inocenţa lui îi sfâşia inima.

– Este adevărat, spuse Micah, cu vocea lui ca de gheaţă. Cei trei au aflat despre *synth* cu câteva zile în urmă şi de atunci caută o cale prin care să-l cumpere şi să-l distribuie printre tovarăşii lor, viitori rebeli. Pentru că vor să se folosească de puterea lui suficient cât să-şi sfărâme halourile şi să ducă la bun sfârşit ceea ce Shahar a început pe muntele Hermon. Micah arătă spre Regina Viperă, spunând: Ea a fost drăguţă şi m-a informat în privinţa acestui plan, după ce Justinian a încercat să recruteze o femeie care se afla sub... influenţa ei.

Bryce îşi scutură capul. Tremura atât de tare încât Tharion o apucă de mijloc.

– Ţi-am zis că voi afla care-ţi este preţul, Athalar! îi zise Regina Viperă.

Bryce începu să plângă. Ura fiecare lacrimă, fiecare convulsie, fiecare oftat stupid. Ura durerea din ochii lui Hunt, în timp ce el doar o privea şi spunea:

– Îmi pare rău!

– *De* câteva zile? reuşi Bryce să spună.

Tăcere.

– Ştiai de *synth de câteva zile*? întrebă Bryce.

Inima ei – inima ei proastă se frângea, se frângea în bucăţi.

– Micah mi-a fixat nişte ţinte, explică Hunt. Trei traficanţi de droguri. Ei mi-au spus că, în urmă cu doi ani, o cantitate mică de *synth* a fost sustrasă din laboratoarele Redner şi a ajuns pe străzi. În scurt timp însă a fost consumată. În mult prea scurt timp. Mi-au zis că, în sfârşit, după doi ani în care au încercat să recreeze drogul, cineva a reuşit să descopere în cele din urmă formula şi că acum putea fi produs. Că îţi amplifica puterile. Nu m-am gândit că are vreo legătură cu cazul, nu până recent. Nici măcar nu ştiam ce dracului poate să *facă* până când nu am văzut înregistrările de la testări.

– Cum?

Cuvântul ei despică aerul umed. Cum a ajuns pe străzi?

– Nu contează, spuse Hunt clătinându-şi capul.

– Danika Fendyr, zise Micah rece.

Bryce făcu un pas în spate, în strânsoarea lui Tharion.

– Nu este posibil.

Hunt îi răspunse cu o blândeţe care o ucise:

– Danika îl vindea, Bryce. De aceea a fost văzută pe barcă cu încărcătura de *synth*. Mi-am dat seama de asta acum aproape o săptămână. A furat formula, a vândut stocul şi…

Hunt se opri.

– Şi *ce*? şopti Bryce. Şi *ce*, Hunt?

– Şi Danika îl consuma ea însăşi. Era dependentă de el.

Bryce simţea că i se face rău.

– Danika nu ar fi făcut *niciodată* aşa ceva. Ea n-ar fi făcut *nimic* din toate astea.

Hunt îşi scuturâ capul.

– A făcut-o, Bryce.

– Nu.

Pentru că Micah nu îi întrerupse, Hunt zise:

– Analizează probele.

Vocea lui era ascuţită ca o lamă.

– Uită-te la ultimele mesaje pe care le-aţi schimbat. Drogurile pe care ţi le-am găsit în corp în acea noapte – pentru voi era ceva normal. Aşa că ce mai conta încă un tip de drog în plus? Unul care, folosit în doze mici, putea să ofere un extaz şi mai intens? Un drog care să o ajute pe Danika să se relaxeze după o nouă zi în care Sabine o făcea praf? Un drog care o lăsa să simtă cum ar fi să fie Primul lupilor, care îi dădea puterea unui Prim, de vreme ce aştepta să facă Saltul odată cu tine?

– *Nu*.

Lui Hunt îi tremură vocea.

– Consuma, Bryce. Toate indiciile arată că ea i-a omorât pe cei doi studenţi de la Universitatea din Oraşul Semilunii, în noaptea în care a fost furat Cornul. Tinerii au văzut-o luând Cornul, aşa că ea i-a urmărit şi apoi i-a ucis.

Bryce îşi aminti de paloarea Danikăi atunci când îi spusese despre morţile studenţilor, de privirea ei hăituită.

– Nu este adevărat.

Hunt îşi scutură capul. De parcă aşa ar fi putut să-şi scuture din minte lucrurile pe care le ştia, să le uite.

– Traficanţii pe care i-am ucis mi-au spus că Danika a fost văzută în zona Pieţei de Carne. Că vorbea despre *synth*. Aşa l-a cunoscut pe Maximus Tertian. Şi el era dependent, la fel ca ea. Iubita lui nu ştia nimic.

– Nu.

Însă Hunt îşi îndreptă privirea spre Micah.

– Presupun că acum vom pleca.

Îngerul îşi întinse mâinile. Pentru cătuşi. Şi, într-adevăr, în mâinile lui Isaiah luceau cătuşile groase din piatră gorsiană, care anulau magia.

– N-ai de gând să-i spui şi restul? spuse Arhanghelul.

Hunt încremeni.

– Nu-i nevoie. Să mergem.

– Ce să-mi spui? şopti Bryce.

Tharion o strânse mai tare, în chip de avertisment.

– Că ştie deja cine este ucigaşul Danikăi.

Cuvintele Arhanghelului erau reci. Plictisite. De parcă ar mai fi asistat la acea scenă de o mie de ori, într-o mie de variante. De parcă el ştia deja totul.

Bryce se uită la Hunt şi i-o citi în ochi. Îşi clătină capul, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

– Nu.

– Danika a consumat *synth* în noaptea în care a murit, mărturisi Hunt. A luat prea mult. A înnebunit-o. Şi-a măcelărit propria haită. Şi apoi pe ea însăşi.

Strânsoarea lui Tharion era singurul lucru care o mai ţinea pe picioare.

– Nu, nu, nu…

– De aceea nu a fost înregistrat nici un sunet din partea ucigaşului, Bryce.

– Implora…

– Se implora singură să se oprească. Singurele mârâituri şi ţipete de pe înregistrare sunt ale ei.

Danika. Danika îi ucisese pe cei din haită. Pe Thorne. Pe Connor.

Şi apoi se sfâşiase pe ea însăşi.

– Dar Cornul…

– L-a furat probabil doar ca să o scoată din sărite pe Sabine. Apoi l-o fi vândut pe piaţa neagră. Nu avea nici o legătură cu cazul. Pentru Danika, totul se rezuma la *synth*.

Micah interveni:

– Ştiu din surse sigure că Danika a furat înregistrări cu testele pentru *synth* din laboratoarele Redner.

– Dar demonul kristallos…

– Un efect secundar al *synth*-ului, atunci când este folosit în doze mari, zise Micah. Supradoza de putere magică implică şi abilitatea de a deschide portaluri, graţie sării obsidiene din formula drogului. Danika tocmai asta a făcut: a invocat din greşeală demonul kristallos. Sarea neagră din *synth* nu poate fi uşor controlată. Are un fel de sensibilitate proprie. Măsura acesteia în formula *synth*-ului se potriveşte cu numărul demonic al lui kristallos. În cazul unui dozaj mare, puterea granulelor de sare devine acaparatoare şi poate invoca astfel demonul. De aceea i-am văzut rasa atât de des în ultimul timp – drogul e pe străzi acum, în doze mai mari decât cele recomandate. După cum bănuiaţi, kristallos se hrăneşte cu organe vitale şi se foloseşte de canalizare ca să îşi depoziteze cadavrele. Cele două victime recente – novicea şi gardianul de la templu – au fost victimele nefericite al unor persoane drogate cu *synth*.

Se aşternu din nou tăcerea. Iar Bryce se întoarse iar spre Hunt.

– Tu ştiai.

Îngerul o privi în ochi.

– Îmi pare rău.

Vocea i se ridică aproape de strigăt.

– Ştiai!

Hunt se întinse, făcu un pas spre ea.

În întuneric se văzu lucind ţeava unui pistol. I se lipi de tâmplă şi Hunt se opri în loc.

Bryce cunoştea pistolul. Ştia aripile argintii gravate pe cilindrul negru.

– Dacă te mişti, îngerule, eşti mort.

Hunt îşi ridică mâinile, însă nu-şi luă privirea de la Bryce, în timp ce Fury Axtar îşi făcea apariţia din umbrele care învăluiau lăzile cu *synth*.

Bryce nu se întrebă cum reuşise Fury să ajungă acolo fără ca nici măcar Micah să nu bage de seamă sau cum de ştiuse să vină. Fury Axtar era ca noaptea însăşi – îşi clădise un renume din faptul că ştia secretele lumii.

Fury îi dădu roată lui Hunt şi se aşeză la dreapta lui Bryce, punându-şi pistolul înapoi la brâu. Costumul ei negru mulat, pe care îl purta de obicei, lucea de ploaie, iar din părul lung până la bărbie picurau stropi. Fury se răsti la Regina Viperă:

– Piei dracului din ochii mei!

Regina Viperă zâmbi şiret.

– E barca mea.

– Atunci, du-te undeva, să nu-ţi mai văd faţa.

Bryce nu mai avea putere să se mire de faptul că Regina Viperă îi ascultă ordinul lui Fury Axtar.

Toată puterea pe care o mai avea în ea era concentrată în privirea aţintită asupra lui Hunt.

– Ştiai! repetă.

Hunt o privi în ochi.

– N-am vrut niciodată să te rănesc. Nu am vrut ca tu să ştii că...

– Ştiai, ştiai, ştiai!

Îşi dăduse seama care era adevărul de aproape o săptămână şi nu îi spusese nimic. O lăsase să vorbească la nesfârşit despre cât de mult îşi iubea prietena, despre cât de grozavă fusese Danika, o *amăgise*.

– Toată vorbăria ta despre cum *synth*-ul este o pierdere de timp... Abia putea să articuleze cuvintele. Era pentru că tu îţi dăduseşi deja seama care este adevărul. Pentru că *mă minţeai*.

Bryce arătă spre lăzile cu droguri.

– Pentru că aflaseşi adevărul şi îţi doreai *synth*-ul pentru tine? Iar atunci când ai vrut să o ajuţi pe vrăjidoctoriţă să găsească un

antidot... Era pentru că îl voiai pentru *tine*. Şi toate astea pentru ce... pentru o nouă rebeliune?

Hunt se lăsă în genunchi, de parcă s-ar fi rugat să fie iertat.

– La început, da, însă totul se baza doar pe un zvon despre posibilele efecte ale *synth*-ului. Apoi, în seara asta, am văzut înregistrarea pe care ai găsit-o şi am vrut să mă retrag. Ştiam că nu este bine – că nimic nu este aşa cum trebuie. Chiar şi cu antidotul. Era prea periculos. Mi-am dat seama că este o cale greşită. Dar tu şi eu, Bryce... *Tu* eşti locul în care vreau să ajung. O viaţă cu tine. La dracu', *tu* eşti calea mea!

Hunt arătă spre Justinian şi Viktoria, care stăteau împietriţi, cu cătuşi la mâini.

– Le-am trimis mesaj că s-a terminat, însă ei s-au speriat, au contactat-o pe Regina Viperă şi au insistat să vină în *seara asta*. Îţi jur, am venit doar ca să-i *opresc*, înainte ca totul să se ducă de râpă. Eu *niciodată*...

Bryce apucă opalul alb, pe care-l avea în buzunar, şi aruncă cu el în Hunt.

Îl aruncă atât de tare încât îl izbi pe înger drept în cap. Sângele îi acoperi tâmpla. Părea că îi sângerează coroana de spini de pe frunte.

– Nu vreau să te mai văd în viaţa mea! şopti Bryce.

Hunt privi pierdut spre opalul murdar de sânge de pe puntea bărcii.

– Asta nu va fi o problemă, declară Micah.

Isaiah făcu un pas în faţă cu cătuşele din piatră gorsiană lucind ca un foc de ametist. Identice cu cele de la încheieturile Viktoriei şi ale lui Justinian.

Bryce nu se putea opri din tremurat. Se rezemă din nou de Tharion, cu Fury – o forţă tăcută – lângă ea.

– Bryce, îmi pare rău.

Isaiah, cu chipul sumbru, îi prinse cătuşele de încheieturi.

– Nu am suportat gândul că tu...

– Ajunge! i-o reteză Fury. Ai zis şi ai făcut destul.

Îşi mută apoi privirea asupra lui Micah.

– A terminat-o cu voi. Cu voi toţi.

Fury o trase pe Bryce spre skijetul ei, care se afla lângă cel al lui Tharion, în timp ce bărbatul le proteja spatele.

– Dacă o mai deranjezi vreodată, Guvernatorule, am să-ţi fac şi ţie o vizită.

Bryce nici nu băgă de seamă când o coborâră pe skijet. Nici când Fury se aşeză în faţa ei şi dădu drumul la motor. Nici cum Tharion alunecă pe skijetul lui, şi se ţinu după ele, ca să le păzească spatele până la mal.

– Bryce!

Hunt încercă din nou să o cheme, în timp ce ea îşi trecea braţele în jurul taliei lui Fury.

– Aveai inima deja frântă şi ultimul lucru pe care l-am vrut a fost să...

Bryce nu îşi întoarse capul. Vântul îi spulberă părul şi skijetul sfâşie ploaia şi întunericul.

– BRYCE! urlă Hunt.

Ea nu se uită înapoi.

Capitolul 67

Când ajunsese acasă, adusă de Fury, îl găsise pe Ruhn în holul clădirii. Tharion se despărţise de ele la docuri, spunându-le că avea de gând să ajute la confiscarea încărcăturii de *synth*. Fury plecă şi ea destul de repede încât Bryce să îşi dea seama că se ducea să se asigure că Regina Viperă nu doseşte vreo parte din captură.

Ruhn nu scoase nici un cuvânt cât timp urcară cu liftul.

Dar Bryce ştia că Fury îi spusese. Că îl chemase acolo.

Prietena ei schimbase câteva mesaje cu cineva, pe drumul dinspre docuri. Iar ea îi văzuse pe Flynn şi pe Declan stând de pază pe acoperişul de la clădirea ei, înarmaţi cu carabine.

Ruhn nu vorbi până când nu ajunseră la apartament. Locul i se părea întunecat, gol şi străin. Fiecare haină şi fiecare armă de-a lui Hunt era ca o viespe, gata să atace. Cea mai rea dintre toate era pata de sânge de pe canapea.

Bryce reuşi să străbată jumătate de sufragerie. Apoi i se făcu rău şi vomită pe covor.

Într-o clipă, Ruhn era lângă ea. O strânse în braţe şi umbrele lui o înconjurară şi ele.

Bryce îşi simţea suspinele şi sughiţurile de plâns, le auzea, însă ca dintr-o mare depărtare. Întreaga lume era îndepărtată. Ruhn o ridică şi o duse la canapea, departe de locul în care ea i se dăruise cu totul lui Hunt. Nu comentă nimic despre pata de sânge sau despre mirosurile care vor fi persistat.

Nu era adevărat. Nu putea fi adevărat.

Nu erau decât o adunătură de drogate. Asta insinuase Hunt. Ea şi Danika nu erau decât nişte dependente de droguri, care trăgeau pe nas tot ce prindeau.

Nu era aşa. Nu fusese niciodată aşa. Se purtaseră prosteşte, însă de dragul amuzamentului, ca să se distreze şi să se relaxeze, niciodată cu scopuri întunecate…

Tremura atât de tare încât avea impresia că îi vor pocni oasele. Ruhn o strânse mai tare, de parcă ar fi putut astfel să o împiedice din a se frânge.

Hunt ştiuse probabil că se apropia de adevăr atunci când îi arătase înregistrările cu testele. Aşa că îi ţesuse minciuni despre un sfârşit de poveste pentru ei doi, despre *viitorul* lor. Îi distrăsese atenţia cu gura şi cu mâinile lui. Şi apoi, fiind unul dintre triari, primise înştiinţarea de la proprietarul ei în privinţa solicitării de a vizita apartamentul – se strecurase afară, făcând-o să creadă că doarme. O scânteie din fulgerul lui aprinsese probabil focul.

Îşi aduse aminte că nimfa spusese că nu au fost victime – oare vreo fărâmă de decenţă îl făcuse pe Hunt să tragă alarmele de incendiu în încercarea de a-i avertiza pe oameni? Trebuia să creadă că aşa fusese.

Dar, după ce arsese clădirea din temelii, ca să nu mai rămână nici o urmă din probe, Hunt se întâlnise cu Regina Viperă ca să se tocmească pentru ceea ce-i trebuia ca să-şi alimenteze rebeliunea. Bryce nu îi credea vrăjelile despre retragerea din înţelegere. Nici o secundă. Ştia ceea ce îl aşteaptă. Ar fi fost în stare să spună orice.

Danika îi ucisese pe cei din Haita Diavolilor. Îi omorâse pe Thorne şi pe Connor. Şi apoi pe ea însăşi. Iar acum Danika trăia mai departe, mânjită de ruşine, printre mausoleele din Oraşul Adormit. Suferea. Din cauza lui Bryce.

Nu era adevărat. Nu putea fi adevărat.

Când se întoarse Fury, Bryce se uita deja de ore întregi la acelaşi punct fix de pe perete. Ruhn o lăsă pe canapea şi se retrase în bucătărie ca să discute cu mercenara.

Însă Bryce le auzi şoaptele oricum.

☽ *Athalar este într-una dintre celulele de detenţie de sub Comitium!* zise Fury.

☽ *Micah nu l-a executat?*

☽ *Nu. Justinian şi Viktoria… L-a crucificat pe înger, iar furiei i-a făcut o chestie oribilă.*

☽ *Sunt morţi?*

☽ *Mai rău. Justinian sângerează încă în holul din Comitium. I-au dat o chestie care-i încetineşte vindecarea. Va fi mort în curând, dacă are noroc.*

☽ *Şi furia?*

☽ *Micah i-a smuls esenţa din trup şi i-a închis-o într-o cutie de sticlă, pe care a aşezat-o la piciorele crucii lui Justinian. Se aude că are de gând să verse cutia – pe Viktoria – în Groapa Melinoë şi să o lase să cadă pe fundul mării, unde va înnebuni din cauza izolării şi a întunericului.*

☽ *Hel! Şi tu nu poţi face nimic?*

☽ *Sunt trădători ai Republicii. Au fost prinşi conspirând împotriva acesteia. Deci, nu.*

☽ *Dar Athalar nu e crucificat lângă Justinian?*

☽ *Cred că Micah a ticluit o altfel de pedeapsă pentru el. Ceva mai rău.*

☽ *Ce ar putea fi mai rău decât ce îndură cei doi?*

Se lăsă o tăcere lungă. Îngrozitoare.

– Multe, Ruhn Danaan.

Bryce se lăsă pătrunsă de acele cuvinte. Se ridică în capul oaselor şi privi ţintă spre ecranul negru al televizorului. Privi în gheena neagră dinlăuntrul ei.

PARTEA A IV-A. RÂPA

Capitolul 68

Cumva, Hunt se aşteptase la o temniţă din piatră. Nu ştia de ce, de vreme ce fusese de nenumărate ori în celulele de sub Comitium, ca să îi închidă pe cei câţiva duşmani pe care Micah îşi dorea să-i lase în viaţă, dar se aşteptase ca detenţia lui să fie la fel cum fusese cea din trecut, din Pangera: temniţele întunecate şi murdare ale Asterilor, apoi cele foarte asemănătoare din palatul lui Sandriel.

Nu se aşteptase la acea celulă albă, cu bare din crom, care zbârnâiau de magie, anulându-i-o pe a lui. Pe ecranul de pe hol erau transmise imagini din atrium: corpul răstignit pe crucea de fier din mijlocul holului şi cutia de sticlă, acoperită de sânge, la picioarele lui.

Justinian gemea încă din când în când, degetele de la mâini şi de la picioare crispându-i-se în timp ce se asfixia încet. Trupul lui încerca, fără să reuşească, să îi vindece plămânii perforaţi. Aripile îi fuseseră deja tăiate şi lăsate pe podeaua de marmură de sub el.

Viktoria, a cărei esenţă era invizibilă în cutia de sticlă, era forţată să îl privească murind. Să îndure sângele lui Justinian, care picura pe capacul recipientului în care era închisă.

Hunt stătuse pe salteaua îngustă şi urmărise fiecare secundă din supliciul lor. O auzise pe Viktoria urlând în timp ce Micah îi smulgea esenţa din trupul în care fusese prizonieră atâta timp. Îl văzuse pe Justinian împotrivindu-se, chiar şi atunci când îi bătuseră piroanele de fier în carne. Chiar şi atunci când ridicaseră crucea şi el începuse să urle de durere.

Se auzi deschizându-se o uşă, în capătul holului. Hunt nu se ridică de pe saltea ca să vadă cine se apropia. Rana de la tâmplă i se vindecase, dar el nu se obosise să-şi şteargă sângele care îi păta obrazul şi maxilarul.

Paşii de pe hol erau măsuraţi, lipsiţi de grabă. Isaiah.

Hunt rămase jos în faţa tovarăşului său, care se oprise în faţa gratiilor.

– De ce?

Pe chipul frumos al îngerului nu se citea nimic blând, cald. Doar mânie, extenuare şi teamă.

Hunt, conştient de toate camerele din jur, de care nu îi păsa, zise:

– Pentru că trebuia să se sfârşească la un moment dat.

– Se va sfârşi când vei fi *mort*. Când *toţi cei pe care îi iubim* vor fi morţi.

Isaiah arătă spre ecranul din spatele lui, spre trupul pângărit al lui Justinian şi spre cutia înecată în sânge, în care se afla Viktoria.

– Asta te face să crezi că te afli pe calea cea bună, Hunt? A meritat?

Când primise mesajul de la Justinian, care îl anunţa că târgul era ca şi făcut, în timp ce se aşeza în pat, Hunt îşi dăduse seama că *nu* merita. Nici măcar dacă ar fi avut antidotul vrăjidoctoriţei. Nu, după ce petrecuse acele săptămâni alături de Bryce. Nu, după ceea ce se petrecuse între ei pe canapea. Însă Hunt răspunse, pentru că încă era adevărat:

– Nu s-a schimbat nimic de la rebeliunea de pe muntele Hermon, Isaiah. Nu s-a îndreptat nimic.

– De când plănuiaţi voi trei chestia asta?

– De când i-am ucis pe cei trei traficanţi. De când mi-au spus despre *synth* şi despre ceea ce poate să facă. De când mi-au spus ce fel de puteri îi dădea Danikăi Fendyr, atunci când era luat în doza corectă. Ne-am hotărât că sosise timpul. Fără târguieli meschine cu Micah. Fără moarte pentru moarte. Doar moartea celor pe care *noi* îi condamnam.

Toţi trei ştiau că există o singură persoană care ar putea pune mâna pe *synth*. Cu câteva zile în urmă îi făcuse Reginei Viperă o vizită, în persoană. O găsise în bârlogul ei de otrăvuri şi îi spusese ce îşi doreşte. Vik avea aurul, graţie salariilor pe care le economisise timp de secole. Nu îi trecuse prin minte că şarpele era în graţiile Arhanghelului. Sau că încerca să îi intre în graţii.

Isaiah îşi scutură capul.

– Şi te-ai gândit că *tu*... că tu, Vik şi Justinian şi cine ştie ce alţi idioţi vi s-ar fi alăturat, aţi putea lua *synth*-ul şi apoi ce? L-aţi fi ucis pe Micah? Pe Sandriel? Pe toţi?

– Asta era ideea.

Plănuiseră să acţioneze la Summit. Mai apoi şi-ar fi croit drumul spre Pangera. Spre Oraşul Etern. Şi ar fi încheiat ceea ce fusese început cu atâţia ani în urmă.

– Şi dacă ar fi avut efecte adverse? Dacă ai fi luat prea mult şi apoi te-ai fi sfâşiat în bucăţi?

– Încercam să pun mâna pe un antidot, spuse Hunt şi ridică din umeri. Dar am mărturisit deja totul, aşa că, scuteşte-mă de interogatoriu.

Isaiah lovi cu pumnul în zăbrelele de la celulă. Se formă un vaier pe coridorul din spatele lui.

– N-ai putut să cedezi, să serveşti şi să demonstrezi că...

– Am încercat să-i opresc, ce dracu'! Eram pe acea barcă pentru că mi-am dat seama că...

Hunt îşi plecă fruntea.

– Nu mai contează acum. Dar am încercat. Am văzut înregistrarea aceea cu ce i-a făcut drogul cu adevărat unei persoane care l-a consumat şi, chiar şi având un antidot, era mult prea periculos. Însă Justinian şi Vik n-au vrut să renunţe. După ce Vik i-a dat Reginei Viperă aurul, eu nu voiam decât să îşi vadă fiecare de drumul lui.

Isaiah îşi scutură capul dezgustat.

Hunt îi aruncă în faţă:

– Poate că tu eşti capabil să accepţi căluşul în gură, dar eu nu sunt şi nu voi fi niciodată.

– Nu e vorba de căluş! şuieră Isaiah. Dar am motivele mele pentru care vreau să-mi răscumpăr libertatea, Hunt! Isaiah îl fulgeră cu privirea. Am crezut că şi tu le ai pe ale tale.

Hunt simţi o durere în piept.

– Bryce n-a avut nimic de-a face cu toate astea.

– Bineînţeles că nu. La naiba, i-ai frânt inima în faţa tuturor! Era clar că nu avea nici o idee.

Hunt se crispă, durerea din piept ascuţindu-se.

– Micah nu va merge după ea ca să...

– Nu. Eşti al dracului de norocos că nu! N-o va crucifica pentru a te pedepsi astfel pe tine. Însă nu fi suficient de naiv încât să crezi că gândul nu i-a trecut prin minte.

Hunt nu-şi putu opri suspinul de uşurare.

– Micah ştie că ai încercat să opreşti tranzacţia, zise Isaiah. A văzut mesajele dintre tine şi Justinian. De aceea ei sunt acum în atrium, şi tu aici.

– Ce va face cu mine?

– Nu a declarat încă.

Chipul lui Isaiah se înmuie uşor.

– Am venit ca să-mi iau rămas-bun. În caz că nu vom avea ocazia să o facem mai târziu.

Hunt dădu din cap. Îşi acceptase soarta. Încercase şi dăduse greş, şi avea să plătească preţul. Din nou. Era un sfârşit mai demn decât o moarte sufletească lentă, în timp ce lua viaţă după viaţă pentru Micah.

– Spune-i că îmi pare rău! îi zise Hunt lui Isaiah. Te rog!

Până la urmă, în ciuda lui Vik şi a lui Justinian, în ciuda sfârşitului brutal care îl aştepta, chipul lui Bryce era cel care îl bântuia. Lacrimile pe care i le adusese în ochi. Îi promisese un viitor împreună şi apoi îi adusese pe chip toată acea durere şi disperare. Nu se urâse niciodată în viaţă mai mult.

Isaiah îşi ridică degetele spre gratii, de parcă ar fi vrut să îi apuce mâna lui Hunt, însă apoi le coborî din nou pe lângă corp.

– Îi voi spune.

– Au trecut trei zile! se văită Lehabah. Şi Guvernatorul nu a anunţat ce va face cu Athie.

Bryce ridică ochii din cartea pe care o citea în bibliotecă.

– Închide televizorul ăla.

Lehabah nici nu se gândea să-l închidă. Stătea cu chipul ei înflăcărat lipit de ecran. Privea ţintă imaginile transmise la ştiri din holul de la Comitium, care arătau cadavrul în descompunere al soldatului crucificat acolo. Şi cutia din sticlă, acoperită de o crustă de sânge de sub el. În ciuda tuturor discuţiilor de rahat ale ancorelor de la ştiri şi ale analiştilor, nici o informaţie nu ajunsese la public, ceva care să explice de ce doi dintre soldaţii de top ai lui Micah fuseseră atât de brutal executaţi. Nici o menţiune cu privire la Hunt. Nu se ştia nici măcar dacă era în viaţă.

– E în viaţă! şopti Lehabah. Ştiu că este în viaţă. O simt.

Bryce urmări cu degetul un rând din carte. Era a zecea oară când încerca să-l citească în ultimele douăzeci de minute, de când plecase mesagerul care îi adusese o fiolă cu antidotul de la vrăjidoctoriţa care îi extrăsese veninul din picior. Se părea că găsise o cale prin care să-l facă să funcţioneze, fără ca ea să fie prezentă. Însă Bryce nu era încântată. Pentru că fiola era un suvenir tăcut a ceea ce ea şi Hunt împărtăşiseră în acea zi.

Se gândise dacă să o arunce, însă în cele din urmă alesese să încuie antidotul în seiful din biroul Jesibei, chiar lângă glonţul acela de cincisprezece centimetri, din aur, folosit pentru Piaza Zeilor. Viaţă şi moarte, mântuire şi distrugere, acum înmormântate împreună.

– Violet Kappel a zis la ştirile de dimineaţă că s-ar putea să fie mai mulţi potenţiali-rebeli...

– Stinge ecranul ăla, Lehabah! Înainte să-l arunc eu în acvariul.

Cuvintele ei ascuţite şfichiuiră aerul din bibliotecă. Creaturile fojgăitoare din cuşti împietriră. Până şi Syrinx tresări din somn. Lumina lui Lehabah păli într-o nuanţă de roz.

– Eşti sigură că nu putem...

Bryce închise cartea cu zgomot și și-o puse sub braț, în timp ce o lua spre scări. Nu mai auzi ultimele cuvinte ale lui Lehabah, care fură înecate de soneria de la ușa din față.

Ziua se dovedise mai aglomerată decât în alte dăți – un total de șase mușterii îi irosiseră timpul punând întrebări despre tot felul de rahaturi pe care nu aveau nici un gând să le cumpere. Dacă avea să fie obligată să se mai ocupe de încă un idiot în acea zi... Aruncă o privire la camerele de filmat. Și înmărmuri.

Regele Toamnei cercetă galeria, expoziția ticsită cu artefacte neprețuite, ușa care dădea spre biroul Jesibei și fereastra care dădea spre parter. Se uita atât de intens la fereastră, încât Bryce se întrebă dacă nu cumva putea să vadă prin geamul fumuriu, tocmai până la Piaza Zeilor, care era expusă pe peretele din spatele biroului Jesibei. Dacă nu cumva îi simțea prezența mortală și pe cea a glonțului de aur, din seif. Însă ochii Regelui Toamnei alunecară mai departe, spre ușa de fier din dreapta lui Bryce și, în cele din urmă, spre Bryce însăși.

Nu venise niciodată să o viziteze. În toți acei ani, nu venise niciodată. De ce acum?

– Sunt camere peste tot! zise Bryce.

Rămase așezată la biroul ei. Ura fiecare undă a parfumului său de cenușă și nucșoară, care o trăgea înapoi, cu doisprezece ani în urmă, pe când era doar o copilă cu lacrimi în ochi – ultima oară când vorbise cu el.

– În caz că te gândești să furi ceva.

Regele Toamnei îi ignoră ironia și își strecură mâinile în buzunarele de la blugii lui negri, continuându-și cercetarea tăcută. Tatăl ei era superb. Înalt, zvelt, cu un chip ireal de frumos, încadrat de părul acela roșcat, în aceeași nuanță și cu aceeași textură mătăsoasă ca al ei. Nu arăta decât cu câțiva ani mai mare decât ea, așa cum era îmbrăcat, cu blugii aceia negri și o bluză din bumbac, cu mâneci lungi.

Ochii lui de chihlimbar erau însă străvechi, iar privirea lor crudă atunci când în cele din urmă zise:

– *Fiul meu* mi-a spus ce s-a întâmplat pe râu miercuri seara.

Bryce nu pricepea cum reușise să transforme acea ușoară emfază din *fiul meu* într-o insultă.

– Ruhn e un cățel credincios.

– *Prințul* Ruhn a considerat că este necesar ca eu să știu, de vreme ce tu ai putea fi... în pericol.

– Și, cu toate acestea, ai așteptat trei zile? Sperai că voi fi și eu crucificată?

Ochii tatălui ei scânteiară.

– Am venit ca să te anunț că ți-a fost asigurată protecția și că Guvernatorul știe că ești nevinovată. Nu va îndrăzni să îți facă vreun rău. Nici măcar pentru a-i face rău lui Hunt Athalar.

Bryce pufni. Tatăl ei era ca o statuie.

– Ești incredibil de inocentă dacă-ți închipui că asta nu l-ar face pe Athalar să cedeze în sfârșit.

Ruhn îi spusese probabil și despre asta. Despre dezastrul care fusese între ea și Hunt. Orice va fi însemnat el. Oricum se va fi numit felul în care el o folosise.

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

Nu voia să vorbească nici cu el, nici cu nimeni. Fury dispăruse din nou. Juniper îi trimisese un mesaj, însă Bryce păstrase conversația scurtă. Apoi începuseră apelurile de la mama ei și de la Randall. Și, odată cu ele, marile minciuni.

Nu știa de ce mințise în legătură cu implicarea lui Hunt. Poate pentru că era prea mult pentru ea să-și explice propria prostie – faptul că fusese într-atât de *oarbă* încât el o jucase pe degete, deși toată lumea o avertizase, deși până și el îi spusese că o va iubi pe Shahar până în ziua în care va muri. O durea până în străfundul inimii să știe că el o alesese pe Shahar și rebeliunea în locul ei, în locul viitorului lor împreună... Nu putea să discute cu mama ei despre asta. Nu fără să-și piardă complet abilitatea de a mai funcționa normal.

Așa că Bryce se întorsese la muncă, pentru că ce altceva putea să facă? Nu primise nici o veste de la locurile la care aplicase pentru un nou job.

– *Nu* voi vorbi despre asta! repetă ea.

– Vei vorbi. Regelui tău.

Scânteile puterii lui făcură primele-lumini să pâlpâie.

– Tu nu ești regele meu.

– Din punct de vedere legal, sunt. Ești înregistrată drept cetățean pe jumătate Fee. Asta te plasează sub jurisdicția mea, atât în acest oraș, cât și ca membră în Casa Cerului și a Aerului.

Bryce pocni din degete.

– Și despre ce dorești să discutăm, *Majestate*?

– Ai renunțat să mai cauți Cornul?

Bryce clipi nedumerită.

– Ce importanță are pentru tine?

– Este un artefact mortal. Doar pentru că ai aflat adevărul despre Danika și Hunt, asta nu înseamnă că cel care își dorește să îl folosească și-a abandonat planul.

– Nu ţi-a zis Ruhn? Danika a furat Cornul pentru că aşa a avut ea chef. Şi apoi s-a descotorosit de el într-unul dintre mirificele ei momente de extaz. Cornul e o pistă moartă.

Pentru că tatăl ei se încruntase, explică:

– Demonii kristallos au fost cu toţii invocaţi din greşeală de Danika şi de ceilalţi care consumau *synth*, din cauza sării negre pe care o conţine. Am greşit umblând după Corn de la bun început. Nu îl căuta nimeni.

Nu putea să se decidă pe cine ura mai mult: pe Hunt, pe Danika sau pe ea însăşi, pentru că nu le văzuse minciunile. Pentru că *nu voise* să vadă adevărul. Ura aceea o bântuia, îi bântuia fiecare pas, fiecare respiraţie. O ardea până în adâncul inimii.

– Chiar dacă nu este căutat de nici un duşman, trebuie să ne asigurăm că nu ajunge în mâinile greşite.

– Trebuie să ajungă doar pe mâna Feelor, nu-i aşa? zâmbi Bryce glacial. Credeam că fiul tău ales se ocupă de asta.

– El este ocupat cu alte lucruri.

Ruhn îi spusese probabil să se ducă dracului.

– Ei bine, dacă tu ai vreo idee unde l-ar fi putut lăsa Danika pe când era drogată cu *synth*, eu sunt numai ochi şi urechi.

– Nu e de glumit cu asta. Chiar dacă şi-a pierdut demult puterile, Cornul păstrează încă un loc important în istoria Feelor. Ar însemna foarte mult pentru neamul meu dacă ar fi recuperat. Mă gândeam că, având în vedere *expertiza ta profesională*, o astfel de misiune ar prezenta interes pentru tine. Şi pentru angajatoarea ta.

Bryce îşi mută din nou privirea spre ecranul calculatorului.

– În fine.

Regele Toamnei rămase tăcut o vreme. Apoi puterea lui vibră, bruind toate semnalele audio, înainte de a spune:

– Ştii, am iubit-o pe mama ta foarte mult.

– Da, atât de mult încât i-ai lăsat o cicatrice pe faţă.

Bryce ar fi putut să jure că bărbatul tresărise.

– Să nu crezi că trece vreo clipă în care să nu-mi regret acţiunile. Trăiesc în ruşine.

– Eu n-aş fi zis.

Puterea lui zgudui camera.

– Îi semeni atât de mult. Mai mult decât crezi. Nici ea nu ierta nimic nimănui.

– Iau asta ca pe un compliment.

Lui Bryce îi ardea un foc neîmblânzit în creieri şi în oase.

Tatăl ei zise încet:

– Aș fi făcut-o regina mea. Aveam actele gata.

Bryce clipi.

– Cât de surprinzător de populist din partea ta!

Mama lui Bryce nu vorbise niciodată despre asta, nu făcuse nici un apropo.

– Nu i-ar fi plăcut să fie regină. Ar fi refuzat.

– Mă iubea suficient de mult încât să spună da.

Cuvintele Regelui erau întreţesute cu o siguranţă de neclintit.

– Crezi că asta șterge cumva ceea ce ai făcut?

– Nu. Nimic nu va șterge vreodată ceea ce am făcut.

– Hai să trecem peste drama ta personală. Ai venit aici, după atâţia ani, ca să-mi spui porcăriile astea?

Tatăl ei o privi lung pentru câteva clipe. Apoi se îndreptă agale spre uşă şi o deschise în tăcere. Părul lui roşcat lucea în lumina soarelui de la amiază. Dar, înainte să păşească în stradă, zise:

– Am venit aici, după atâția ani, ca să-ţi spun că, deşi îi semeni mamei tale, îmi semeni şi mie – mai mult decât crezi.

Ochii lui de chihlimbar – ochii ei – sclipiră.

– Iar acesta nu este un lucru bun.

Închise uşa şi galeria se întunecă. Bryce se uită fix la ecranul din faţa ei, apoi tastă câteva cuvinte. Încă nu apăruse nimic despre Hunt. Nu era menţionat nicăieri la ştiri. Nici un zvon care să vorbească despre Umbra Mortis. Dacă era închis sau torturat, viu sau mort. De parcă nici n-ar fi existat vreodată. De parcă ea l-ar fi visat.

Capitolul 69

Hunt mânca pentru că trupul i-o cerea, dormea pentru că nu avea nimic altceva de făcut şi se uita la ecranul de pe holul din faţa celulei lui pentru că el era de vină pentru tot ceea ce i se întâmplase, lui, lui Vik şi lui Justinian, şi nu exista nici o cale prin care să îndrepte lucrurile.

Micah lăsase trupul lui Justinian pe cruce. Avea să stea atârnat acolo timp de şapte zile şi apoi să fie coborât şi aruncat în Istros. Trădătorii nu aveau parte de o Plecare în Larg. Doar de burţile creaturilor de pe fundul râului.

Cutia Viktoriei fusese deja azvârlită în Groapa Melinoë.

Gândul că era prinsă pe fundul apei, în cel mai adânc loc din Midgard, înconjurată doar de întuneric şi de tăcere, în acel spaţiu strâmt...

Visele pe care le avusese cu chinurile Viktoriei îl făcuseră pe Hunt să-şi verse stomacul deasupra vasului de toaletă.

Apoi începuse mâncărimea. În adâncul spatelui îngerului şi în osatura care acum începea să se refacă. Îl mânca şi-l mânca, neîncetat. Aripile care încercau să crească erau inflamate, iar dacă le scărpina îşi provoca o durere fără margini. Oră după oră, fiecare milimetru care creştea îl făcea să îşi încordeze maxilarul, împotrivindu-se.

O pierdere de vreme, îi spunea trupului său în tăcere. O pierdere colosală de vreme să îi crească din nou aripile, când era cel mai probabil la doar câteva ore sau zile depărtare de execuţie.

Nu mai avusese alţi vizitatori în afară de Isaiah, cu şase zile în urmă. Ţinuse socoteala zilelor urmărind cum se schimbă lumina soarelui în atrium, pe ecranul televizorului.

Nu auzise nimic de la Bryce. Nu că ar fi îndrăznit să spere că ea ar fi putut să găsească cumva o cale de a-l vedea, măcar pentru ca el să poată îngenunchea în faţa ei, ca să implore iertare. Pentru a-i putea spune ceea ce trebuia să-i spună.

Poate că Micah avea să-l lase să putrezească acolo jos. Să îl lase să înnebunească precum Vik, îngropat sub pământ. Fără să poată zbura,

fără să mai poată simţi vreodată adierea vântului pe obraji.

Uşile din capătul holului se deschiseră şi Hunt clipi, trezindu-se din starea de amorţeală. Pentru o clipă, până şi aripile lui dureroase îşi opriră chinurile.

Însă parfumul feminin care ajunse într-o secundă la nările îngerului nu era al lui Bryce. Era un miros pe care îl cunoştea la fel de bine însă – pe care nu avea să-l uite niciodată. Un miros care îi impregna coşmarurile, care îi stârnea furia şi îi întuneca judecata.

Arhanghelul nord-vestului Pangerei se apropie zâmbind de celulă. N-avea să se obişnuiască niciodată cu faptul că îi semăna atât de mult lui Shahar.

– Ce scenă familiară! zise Sandriel.

Arhanghelul avea o voce frumoasă, catifelată, muzicală. Iar chipul îi era la fel de frumos.

Şi, cu toate acestea, ochii ei de culoarea pământului reavăn o trădau. Privirea ascuţită, lustruită de milenii de cruzime şi puterea aproape fără limite. Erau ochii unei persoane care se delecta în faţa durerii, a vărsării de sânge şi a disperării. Aceea fusese dintotdeauna diferenţa dintre ea şi Shahar – ochii. Căldura din privirea unei surori şi distrugerea din ai celeilalte.

– Am auzit că vrei să mă omori, Hunt.

Arhanghelul îşi încrucişă mâinile şi scoase limba.

– Serios? Ne-am întors la vechile jocuri?

Hunt nu spuse nimic. Rămase aşezat pe saltea, privind-o în ochi.

– Ştii, când ţi-au fost confiscate lucrurile, au găsit câteva chestii interesante, pe care Micah a fost destul de drăguţ să le împartă cu mine.

Sandriel scoase un obiect din buzunar. Era telefonul lui.

– În special ăsta.

Îşi flutură mâna şi ecranul telefonului apăru la televizorul de pe hol, conexiunea lui wireless sincronizând fiecare mişcare pe care Sandriel o făcea prin programele aparatului.

– E-mailurile tale sunt, desigur, extrem de plictisitoare. Ştergi vreodată ceva?

Nu aşteptă ca îngerul să-i răspundă şi continuă:

– Mesajele însă...

Rânji şi deschise cea mai recentă conversaţie. Se părea că Bryce reuşise să îşi mai schimbe numele de contact încă o dată, pentru ultima oară.

Bryce Crede Că Hunt E Cel Mai Tare scrisese: Ştiu că nu vei vedea acest mesaj. Nici nu ştiu de ce îţi scriu.

După un minut, trimisese un alt mesaj: *Eu doar…* O nouă pauză. *Las-o baltă. Vreau ca acel care interceptează aceste mesaje să o lase baltă. Ignorați asta.*

Apoi nimic. În mintea lui Hunt se făcu liniște, o liniște teribilă.

– Și știi ce mi s-a părut absolut fascinant? întrebă Sandriel când închise mesajele și intră în galeria foto. Astea, adăugă ea chicotind. Uită-te și tu la astea! Cine ar fi crezut că poți să te comporți atât de... *ordinar.*

Sandriel lăsă fotografiile să ruleze automat. Hunt rămase nemișcat în fața imaginilor care începuseră să apară pe ecran. Nu se uitase niciodată la ele. La fotografiile pe care el și Bryce le făcuseră în ultimele săptămâni.

Iată-l bând o bere pe canapeaua ei, în timp ce urmărea un meci de sunball și îl mângâia pe Syrinx. Iată-l pregătindu-i micul dejun lui Bryce, pentru că ajunsese să îi placă să aibă grijă de ea în acel mod. Bryce mai făcuse o poză în timp ce el trebăluia prin bucătărie: doar fundul lui și degetul ei mare ridicat, în semn de aprobare.

Ar fi râs poate, ar fi zâmbit, dar imediat apăru următoare fotografie. Una făcută de el de această dată: Bryce în timp ce spunea ceva.

Apoi poza cu ei pe stradă, în care Hunt arăta vizibil iritat că este fotografiat, în timp ce Bryce râdea cu gura până la urechi.

Poza pe care el i-o făcuse lui Bryce udă și murdară, lângă gura de canalizare.

O fotografie cu Syrinx dormind pe spate, cu picioruşele întinse. O fotografie din bibliotecă, cu Lehabah pozând ca o divă. Apoi o fotografie cu râul la apus, pe care o făcuse în timp ce zbura deasupra lui. O poză în oglindă, cu spatele tatuat al lui Bryce, în timp ce ea făcea cu ochiul seducător. O poză cu o vidră îmbrăcată în vestuța ei de un galben reflectorizant, apoi una în care reușise să prindă fața încântată a lui Bryce.

Hunt nu auzea ce îi spune Sandriel.

Fotografiile fuseseră la început făcute în glumă, însă cu timpul deveniseră autentice. Plăcute. Erau și poze cu ei doi. Și multe pe care le făcuse Hunt însuși. Cu mâncarea pe care o savuraseră, cu graffiti interesante de pe clădiri, cu nori și alte lucruri pe care înainte nici nu le băga în seamă, dar pe care brusc îșI dorea acum să le capteze. Apoi erau fotografiile în care el se uita la cameră și zâmbea.

Cele în care chipul lui Bryce părea să strălucească mai tare, iar zâmbetul să i se înmoaie.

Datele se apropiau de prezent. Iată-i pe canapeaua ei, capul lui Bryce pe umărul lui, zâmbetul ei, el dându-și ochii peste cap, dar cu brațul trecut în jurul ei. Cu degetele încurcate în părul ei. După aceea, o poză pe

care el i-o făcuse lui Bryce, cu şapca lui de sunball pe cap. Apoi un potpuriu caraghios, pe care Bryce îl crease, cu Jeleu Jubileu, Piersicuţa şi Prinţesa Gogoşică, învelite în patul lui. Aşezate pe noptieră. Şi în baia lui.

Apoi din nou fotografii lângă râu. Îşi amintea vag că Bryce rugase un turist să le facă nişte poze. Una câte una, apărură pe ecran.

În prima, Bryce vorbea încă şi el se strâmba.

Apoi, una în care Bryce zâmbea, iar el o privea.

În a treia ea zâmbea în continuare, iar Hunt continua să o privească.

De parcă ar fi fost singura persoană de pe planetă. Din galaxie.

Îngerul simţi un junghi în piept. În următoarele instantanee, Bryce se întorcea spre el. Li se întâlneau privirile. Ei îi tremurase zâmbetul. De parcă şi-ar fi dat seama cu ce fel de ochi o priveşte îngerul.

În următoarea fotografie, Bryce zâmbea, cu privirea în pământ, în timp ce Hunt se uita, încă, tot numai la ea. Era un zâmbet delicat, complice. De parcă ar fi ştiut totul şi nu o deranja chiar deloc.

Apoi, în ultima fotografie, Bryce îşi rezemase capul de pieptul lui Hunt şi îşi trecuse braţele în jurul lui. El îşi pusese mâna şi aripa după umerii ei. Şi amândoi zâmbiseră.

Zâmbete adevărate, din inimă. Zâmbetele celor care ar fi putut să fie dacă nu ar fi existat tatuajul de pe fruntea lui şi durerea din inima ei şi toată lumea aceea nenorocită care îi înconjura.

O viaţă. Acelea erau fotografiile unei persoane care avea o *viaţă*, o viaţă bună. Îi amintea de ce înseamnă să ai un loc căruia să îi spui „acasă“ şi pe cineva căruia să îi pese dacă mori sau trăieşti. Cineva care te face să zâmbeşti doar atunci când păşeşte în cameră.

Hunt nu mai trăise niciodată astfel de lucruri. Cu nimeni. Ecranul se întunecă, apoi fotografiile începură din nou să ruleze, de la început.

Şi de această dată putu să vadă mai bine. Faptul că ochii ei fuseseră mai reci la început. Faptul că, în ciuda tuturor pozelor ei amuzante, zâmbetul nu i se reflecta în privire. Însă cu fiecare nouă fotografie, în ochi i se strecura din ce în ce mai multă lumină. Privirea îi devenea mai luminoasă. Lumina până şi privirea lui. Iar în ultimele fotografii, Bryce aproape strălucea de bucurie.

Era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse în viaţa lui.

Sandriel zâmbea pe sub mustăţi.

– Asta este ce ţi-ai dorit până la urmă, Hunt?

Arătă spre fotografii. Spre chipul zâmbitor al lui Bryce.

– Să fii liber într-o zi, să te căsătoreşti cu o fată şi să trăieşti o viaţă simplă, ordinară? chicoti ea. Mă-ntreb ce-ar zice Shahar!

Numele nu îl săgetă însă. Iar vina pe care se gândea că o va simți nu își arătă colții.

Buzele cărnoase ale lui Sandriel se contorsionară într-un zâmbet care nu era decât o caricatură a zâmbetului surorii ei gemene.

– Ce dorințe dulci și simple, Hunt! Însă nu așa merg lucrurile. Nu pentru cei ca tine.

Lui Hunt i se făcu stomacul ghem. Fotografiile erau o formă de tortură, își dădu seama. Care să îi reamintească de viața pe care ar fi putut să o aibă. Al cărei gust îl simțise cu zile în urmă, alături de Bryce, pe canapeaua din camera ei de zi. Să îi reamintească de toate lucrurile la care dăduse cu piciorul.

– Știi, dacă ai fi jucat în continuare rolul cățelușului ascultător, Micah ar fi făcut demersurile necesare pentru a-ți obține libertatea.

Cuvintele lui Sandriel îl loveau în inimă.

– Dar n-ai avut răbdare. N-ai fost deștept. N-ai ales asta – Arhanghelul arătă spre fotografii – în locul răzbunării tale meschine. Așa că, iată-ne ajunși aici. Iată-*te* aici, adăugă Sandriel, zâmbind din nou, ca un șarpe.

Arhanghelul se opri să privească o fotografie pe care Hunt i-o făcuse lui Bryce cu Syrinx. Dinții-șorii ascuțiți ai himerei erau dezveliți într-un zâmbet înspăimântător de asemănător cu unul uman.

– Fata își va seca ochii plângând pentru o vreme. Apoi te va uita și va găsi pe altcineva. Poate că va da de un mascul Fee, dispus să se împerecheze cu cineva inferior.

Hunt tresări, furia începând să îi clocotească în vene.

Sandriel ridică din umeri.

– Ori poate că va ajunge într-un tomberon, alături de celelalte corcituri.

Hunt își strânse degetele-n pumni. În cuvintele lui Sandriel nu se simțea nici un soi de amenințare. Erau pur și simplu afirmații, descriau felul în care lumea lor îi trata pe cei ca Bryce.

Sandriel continuă:

– Ceea ce vreau să spun e că ea își va vedea de viață. Și eu, și tu, Hunt, vom merge și noi mai departe.

Ultimele ei cuvinte îl făcură pe înger să-și ia ochii de la Bryce, de la fotografiile cu viața, cu familia pe care și-o construiseră. Viața pe care încă și-o dorea în mod stupid, cu disperare. Aripile își reluară tortura.

– Poftim?

Zâmbetul lui Sandriel se ascuți.

– Nu ți-au zis?

Groaza i se scurse în vene, în timp ce privirea îi cobora spre telefonul din mâna Arhanghelului. Începu să înţeleagă de ce fusese lăsat în viaţă, de ce i se permisese lui Sandriel să îi ia lucrurile.

Pentru că acum erau lucrurile *ei*.

Puţin după ora unsprezece, Bryce intră în barul aproape gol. Simţea lipsa acelei prezenţe masculine, care îi păzea spatele, aproape ca pe o infirmitate. O ignoră însă, se forţă să o ignore.

Îl descoperi pe Ruhn aşezat la bar, sorbind dintr-un pahar cu whisky. Era însoţit doar de Flynn, care, mult prea ocupat să o seducă pe femeia cu care juca biliard, nu îi făcu decât un mic semn din cap, în chip de salut. Bryce îl ignoră şi se aşeză pe scaunul de lângă Ruhn.

– Bună.

Ruhn îi aruncă o privire dintr-o parte.

– Hei!

Barmanul veni mai aproape, cu sprâncenele ridicate întrebător. Bryce îşi scutură capul. N-avea de gând să stea cât să mai şi bea, nici apă şi nici altceva. Nu voia decât să termine cât mai repede, ca să se poată întoarce acasă, să îşi dea jos sutienul şi să îşi tragă pe ea pantalonii de trening.

– Am vrut să îţi mulţumesc.

Ruhn se holbă la ea. Bryce privi spre meciul de sunball care se transmitea la televizorul de deasupra barului.

– Pentru acum câteva zile. Nopţi. Pentru că ai avut grijă de mine.

Ruhn îşi mută privirea în tavan.

– Ce e? întrebă Bryce.

– Verificam doar să văd dacă se prăbuşeşte cerul, de vreme ce îmi mulţumeşti pentru ceva.

Bryce îl înghionti.

– Măgarule!

– Ai fi putut să suni sau să-mi trimiţi un mesaj.

Ruhn sorbi din paharul lui de whisky.

– M-am gândit că este un gest mai matur din partea mea să îţi spun în persoană.

Fratele ei o cercetă cu atenţie.

– Cum îţi e?

– Mi-a fost şi mai bine! recunoscu Bryce. Mă simt ca o mare proastă.

– Nu eşti.

– O, da? O grămadă de inşi m-au avertizat, inclusiv tu, că trebuie să am grijă în privinţa lui Hunt, iar eu v-am râs în faţă. Bryce răsuflă. Ar fi trebuit să mă aştept.

– În apărarea ta, am să mărturisesc că nu m-am aşteptat ca Athalar să fie atât de crud.

Ochii albaştri ai lui Ruhn scânteiară.

– Am crezut că i s-au mai schimbat priorităţile în ultimul timp.

Bryce îşi dădu ochii peste cap.

– Mda, tu şi drăguţul de tata.

– Te-a vizitat?

– Mda. Mi-a zis că sunt de tot rahatul, la fel ca el. Că aşchia nu sare departe de trunchi. Că ce naşte din pisică şoareci mănâncă şi aşa mai departe.

– Tu nu eşti deloc ca el.

– Nu încerca scamatorii cu scamatorul-şef, Ruhn.

Bryce îşi ţăcăni unghiile pe tejgheaua de la bar.

– În fine, cam atât aveam de zis.

Bryce băgă de seamă Sabia Stelară pe care Ruhn o avea atârnată pe o parte. Teaca ei neagră nu reflecta primele-lumini din cameră.

– Eşti la datorie în seara asta?

– De la miezul nopţii.

Datorită metabolismului de Fee, alcoolul nu îi rămânea în sânge până atunci.

– Ei bine... noroc!

Bryce sări de pe scaun, însă Ruhn o prinse de cot şi o opri.

– Peste vreo două săptămâni am invitat câţiva inşi la mine, ca să urmărim împreună marele meci de sunball. De ce nu vii şi tu?

– Va trebui să refuz.

– Vino şi stai doar la prima repriză. Dacă nu-i genul tău, nici o problemă. Poţi să pleci când vrei.

Bryce îi cercetă chipul, cântărind invitaţia.

– De ce? îl întrebă încet. De ce te mai deranjezi?

– De ce mă tot îndepărtezi de tine, Bryce? întrebă Ruhn cu vocea tremurată. Nu este vorba doar de acea ceartă.

Bryce înghiţi cu greu. I se pusese un nod în gât.

– Tu erai cel mai bun prieten al meu. Înainte de Danika, tu ai fost cel mai bun prieten al meu. Şi eu... Acum nu mai contează.

Îşi dăduse seama atunci că adevărul nu conta – ea avea să-l facă să nu conteze. Ridică din umeri, de parcă asta ar fi ajutat-o să scape de povara pe care o avea pe umeri.

– Poate că am putea să o luăm de la început. *Doar* cu o perioadă de probă.

Ruhn începu să zâmbească.

– Asta înseamnă că vei veni să vezi meciul?

– Ar fi trebuit să mă întâlnesc cu Juniper în acea zi, dar voi vedea dacă este dornică să mă însoţească.

Ochii lui Ruhn scânteiară ca stelele, însă Bryce adăugă repede:

– Nu promit nimic însă.

Fratele ei zâmbea încă după ce Bryce se ridică de pe scaun.

– Îţi voi păstra un loc!

Capitolul 70

Când ajunse acasă, Bryce o găsi pe Fury la ea pe canapea. În acelaşi loc în care se obişnuise să îl vadă pe Hunt. Bryce lăsă cheile pe măsuţa de lângă uşă, îi dădu drumul lui Syrinx şi apoi zise:

– Hei!

– Hei, tu!

Fury îi aruncă o privire serioasă lui Syrinx, care-l făcu să se oprească din drum şi să se aşeze pe covoraş, aşteptând ca ea să îl întâmpine pe el. Ceea ce Fury şi făcu, după o clipă, smotocindu-i blana catifelată.

– Ce s-a întâmplat?

Bryce îşi aruncă pantofii cu toc, îşi răsuci de câteva ori picioarele amorţite şi îşi întinse mâinile la spate ca să-şi tragă fermoarul de la rochie. Zeilor, era grozav să nu mai simtă nici o urmă de durere în picior. O luă uşurel spre dormitor, înainte ca Fury să apuce să răspundă, ştiind că o va auzi oricum.

– Am veşti, răspunse Fury degajat.

Bryce îşi dădu jos rochia, oftând uşurată după ce scăpă şi de sutien, şi se schimbă într-un tricou vechi şi o pereche de pantaloni de trening. Apoi îşi prinse părul într-o codiţă.

– Lasă-mă să ghicesc! zise ea, din dormitor, în timp ce lua în picioare o pereche de papuci.

– Ţi-ai dat seama, în sfârşit, că e plictisitor să porţi negru tot timpul şi vrei să te ajut să găseşti nişte haine adevărate.

Se auzi un râset înfundat.

– Isteaţo!

Bryce ieşi din dormitor, iar Fury o analiză cu privirea aceea a ei aprigă, de asasin. Care nu semăna deloc cu a lui Hunt.

Nici măcar pe vremea când mergeau împreună la petreceri, Fury nu-şi pierdea niciodată strălucirea aceea rece din privire. Calculată şi distantă. Ochii lui Hunt însă...

Bryce alungă gândul. Comparația. Focul acela aprig pe care îl avea în vene se aprinse.

– Uite ce e...

Fury se ridică de pe canapea.

– Plec cu câteva zile mai devreme la Summit și m-am gândit că ar trebui să știi ceva înainte.

– Că mă iubești și-o să-mi scrii des?

– Zeilor, ești de groază!

Fury își trecu degetele prin părul ei lucios, tuns bob. Lui Bryce îi era dor de codița lungă pe care prietena ei o avea în anii de facultate. Noua coafură o făcea cumva să arate și mai criminal.

– Din clipa în care te-am cunoscut la cursul acela stupid ai fost mereu de groază!

– Da, dar ție asta ți se pare încântător.

Bryce o luă spre frigider.

Fury pufăi.

– Uite, am să-ți spun ceva, dar mai întâi vreau să-mi promiți că n-ai să faci vreo prostioară.

Bryce îngheță, cu degetele strânse pe mânerul de la frigider.

– Așa cum îmi ziceai tu adesea, *prostioară* este porecla mea.

– De data asta vorbesc serios. Nici măcar nu cred că ai putea face ceva, dar aș vrea să îmi promiți.

– Promit.

Fury îi cercetă chipul, apoi se sprijini de blatul de bucătărie.

– Micah l-a dat pe Hunt.

Focul din vine i se prefăcu în scrum.

– Cui?

– Cui crezi? Nenorocitei de Sandriel, bineînțeles!

Bryce nu-și mai simțea mâinile, picioarele.

– Când?

– Ai zis că nu vei face nimic prostesc.

– Faptul că cer niște detalii este prostesc?

Fury își scutură capul.

– În după-amiaza asta. Nenorocitul știa că, dacă i-l dă pe Hunt înapoi lui Sandriel, îl pedepsește pe înger mai rău decât dacă l-ar fi crucificat sau dacă i-ar fi închis sufletul într-o cutie de pe fundul mării.

Era mai rău. Din atât de multe cauze.

Fury continuă:

– Sandriel și ceilalți îngeri pleacă mâine după-amiază spre Summit. Și am aflat din surse sigure că, odată ce se sfârșesc întâlnirile, săptămâna

viitoare, se va întoarce în Pangera ca să îi distrugă pe rebelii Ophion. Cu Hunt în frunte.

Îngerul n-avea să mai fie liber niciodată. Ce avea să-i facă Sandriel... Merita. La dracu'! Merita *tot*.

– Dacă eşti atât de îngrijorată că aş putea face ceva prostesc, de ce mi-ai mai spus?

Ochii negri ai lui Fury o cercetară din nou.

– Pentru că... M-am gândit doar că ar trebui să ştii.

Bryce se întoarse spre frigider şi trase de uşă.

– Hunt şi-a săpat singur mormântul.

– Deci voi doi nu eraţi...

– Nu.

– Mirosul lui e impregnat în pielea ta, totuşi.

– Am locuit în apartamentul acesta împreună pentru o lună. E de aşteptat.

Bryce dăduse o groază de bani de argint ca să scoată sângele lui Hunt din canapea. Şi restul urmelor a ceea ce făcuse acolo.

O mână mică şi puternică trânti uşa de la frigider. Fury o privea încruntată.

– Nu mă lua pe mine cu vrăjeli, Quinlan.

– Nu sunt vrăjeli.

Bryce o lăsă pe prietena ei să-i vadă adevărata faţă. Cea despre care vorbise tatăl ei. Cea lipsită de zâmbet, căreia nu-i păsa de nimeni şi de nimic.

– Hunt este un mincinos. M-a *minţit*.

– Danika făcea nişte chestii foarte nasoale, Bryce. Şi tu ştiai asta. Ai ştiut dintotdeauna, dar te-ai prefăcut că nu vezi. Nu prea cred că Hunt a minţit în această privinţă.

Bryce îşi dezveli dinţii.

– Am trecut peste.

– Peste ce?

– Peste tot.

Bryce smuci din nou uşa de la frigider şi o înghionti pe Fury din calea ei. Spre mirarea ei, Fury o lăsă.

– De ce nu te întorci mai bine în Pangera, ca să mă ignori încă doi ani?

– Nu te-am ignorat.

– Pe dracu'! Ba m-ai ignorat! scuipă Bryce. Vorbeşti cu June tot timpul, dar mie îmi respingi apelurile şi abia dacă-mi răspunzi la mesaje.

– Cu June e altceva.

– Mda, ştiu. Ea e specială.

Fury clipi uluită la ea.

– Aproape ai murit în acea noapte, Bryce. Iar Danika *chiar* a murit. Asasinei îi tremură maxilarul. Ți-am dat droguri...

– Eu am cumpărat mirtul.

– Și eu am cumpărat praful-de-lumină. La dracu', Bryce! M-am apropiat mai mult decât trebuia de voi, iar atunci când mă apropii de cineva se întâmplă numai *lucruri rele*.

– Și, cu toate acestea, cu Juniper ai continuat să vorbești?

Bryce simți cum i se urcă nodul în gât.

– Eu nu meritam să îți asumi riscul?

Fury șuieră:

– Eu și Juniper avem o relație care nu-i treaba ta.

Bryce se abținu să nu caște gura. Juniper nu sugerase niciodată că...

– Mai degrabă mi-aș smulge inima din piept decât să nu mai vorbesc cu ea, bine?

– M-am prins, m-am prins.

Bryce răsuflă lung.

– Dragostea e mai presus de orice.

Păcat că Hunt nu își dăduse seama de asta. Ori poate că își dăduse, dar o alesese pe Shahar, pe care încă o iubea, și *cauza* lor. Păcat că Bryce fusese destul de proastă încât să creadă în dragoste și să se lase orbită de ea.

Vocea lui Fury tremură.

– Tu și Danika erați prietene. Erați ca doi *cățeluși* bezmetici care au dat năvală în viața mea. Viață care mergea bine mersi înainte! Apoi una dintre voi a fost măcelărită.

Fury își dezveli dinții.

– Și eu. Nu am. Putut. Să fac. Față.

– Am avut nevoie de tine. Am avut nevoie de tine *aici*. Danika a murit, dar eu te-am pierdut și pe tine.

Bryce nu încercă să își oprească lacrimile care îi ardeau ochii.

– M-ai lăsat baltă, ca și cum nici n-aș fi contat.

– Nu a fost așa, răsuflă Fury adânc. La dracu'! Juniper nu ți-a spus *nimic*?

În fața tăcerii lui Bryce, Fury înjură din nou.

– Uite ce e, eu și June am trecut prin multe, bine? Știu că a fost aiurea că am fugit așa cum am făcut-o.

Fury își trecu degetele prin păr.

– Doar că... totul este mult mai complicat decât crezi, Bryce.

– În fine.

Fury îşi lăsă capul într-o parte.

– Să o sun pe Juniper?

– Nu.

– Se repetă povestea de acum două ierni?

– Nu.

Juniper îi spusese cu siguranţă despre acea noapte, de pe acoperiş. Îşi povesteau chiar totul, din câte se vedea.

Bryce apucă un borcan cu unt de migdale, îi desfăcu capacul şi înfipse o lingură înăuntru.

– Păi, distracţie plăcută la Summit. Ne vedem peste alţi doi ani.

Fury nu zâmbi.

– Să nu mă faci să regret ce ţi-am spus.

Bryce întâlni privirea întunecată a prietenei ei.

– Am trecut peste! repetă ea.

Fury oftă.

– Bine.

Atunci îi sună telefonul şi ea aruncă o privire la ecran, apoi zise:

– Mă întorc peste o săptămână. Hai să ne vedem atunci, bine? Poate fără să mai ţipăm una la alta.

– Sigur.

Fury o luă spre uşă. Şi se opri chiar în prag.

– Lucrurile se vor aşeza, Bryce. Ştiu că ultimii doi ani au fost de tot rahatul, dar va fi mai bine. Am trecut şi eu prin asta şi îţi promit că aşa va fi.

– Bine.

Pentru că pe chipul de obicei împietrit al lui Fury se citea îngrijorarea, Bryce adăugă:

– Mulţumesc.

Fury îşi duse telefonul la ureche înainte să apuce să închidă uşa.

– Da, sunt pe drum. Păi, de ce nu taci dracului din gură ca să pot conduce liniştită şi am să ajung la timp, bulangiule!

Bryce urmări prin vizor cum Fury se urcă în lift. Apoi traversă camera şi o privi de la fereastră cum se suie într-o maşină sport neagră, foarte scumpă, şi demarează în trombă.

Bryce îi aruncă o privire lui Syrinx. Himera îşi flutură codiţa de leu.

Hunt fusese dat. Monstrului pe care îl ura şi de care îi era teamă mai mult decât de oricine altcineva.

– *Chiar* am trecut peste! îi declară ea lui Syrinx.

Apoi privi spre canapea. Aproape că-l vedea pe Hunt stând acolo, cu şapca lui pe cap, uitându-se la un meci de sunball la televizor. Aproape

că-i vedea zâmbetul atunci când îşi întorcea capul spre ea.

Focul arzător pe care îl avea în vene îngheţă pentru câteva clipe – şi apoi îşi schimbă direcţia. Nu avea de gând să mai piardă încă un prieten.

Cu atât mai puţin pe Hunt. Niciodată pe Hunt.

Indiferent de ceea ce făcuse, de ceea ce alesese, chiar dacă n-avea să-l mai vadă niciodată după aceea... nu avea să lase lucrurile aşa. După aceea putea să se ducă dracu', însă ea trebuia să facă ceva. Pentru el.

Syrinx se plânse, învârtindu-se în cerc, ţăcănind cu gheruţele lui pe podeaua din lemn.

– I-am promis lui Fury că nu voi face nimic prostesc.

Bryce avea privirea aţintită asupra tatuajului lui Syrinx.

– Dar n-am zis că nu voi face ceva deştept.

Capitolul 71

Hunt avusese la dispoziţie o noapte întreagă în care să îşi verse stomacul.

O ultimă noapte în acea celulă, cel mai probabil ultima în care să se simtă în siguranţă pentru tot restul vieţii.

Ştia ce se va întâmpla după Summit. Atunci când Sandriel avea să-l ducă înapoi în ţinutul sălbatic, învăluit de ceaţă, al Pangerei de nord-vest. În oraşul din piatră gri din inima lui.

Doar trăise acolo – mai bine de cincizeci de ani.

Sandriel lăsase fotografiile să ruleze pe ecranul televizorului, în aşa fel încât îngerul să o vadă pe Bryce iar şi iar. Să vadă felul în care ajunsese să-l privească până la sfârşit: de parcă el n-ar fi fost o existenţă irosită în zadar.

Arhanghelul nu voia doar să îl tortureze înfăţişându-i ce a pierdut. Voia să îl şi atenţioneze. Voia ca Hunt să ştie care avea să-i fie ţinta în caz că nu s-ar fi supus. În caz că ar fi îndrăznit să se revolte.

Până la răsăritul soarelui nu mai avea ce să vomite. Îşi spălase faţa în chiuveta mică. Îi venise şi un rând de haine de schimb. Obişnuita lui armură neagră. Fără cască.

Spatele îl mânca fără încetare în timp ce se îmbrăca, materialul frecând locul în care începeau să-i crească aripile. În curând aveau să fie complet regenerate. După aceea, după o săptămână de pregătire fizică atentă, să poată zbura.

Asta dacă Sandriel avea să-i mai dea vreodată drumul din temniţa ei.

Îl pierduse odată, ca să-şi poată plăti datoriile. Hunt nu-şi făcea speranţe că avea să permită ca asta să se mai întâmple. Cel puţin nu până când n-ar fi găsit o cale prin care să-l facă să plătească pentru felul în care îi ţintise forţele pe muntele Hermon. Pentru faptul că el şi Shahar fuseseră atât de aproape de a o distruge cu totul.

Abia la apus veniră să-l ridice. De parcă Sandriel şi-ar fi dorit să-l lase să fiarbă în suc propriu întreaga zi.

Hunt îi lăsă să-i pună din nou cătușele din piatră gorsiană. Știa foarte bine ce i-ar fi făcut cătușele dacă ar fi îndrăznit să facă un pas greșit. I-ar fi dezintegrat sângele și oasele, creierul i s-ar fi făcut supă și i s-ar fi scurs pe nas.

Un gardian înarmat îl conduse pe Hunt spre lift. Acolo unde îl aștepta, cu zâmbetul pe buze, Pollux Antonius, comandantul cu părul de aur al triariilor lui Sandriel.

Hunt știa foarte bine acel zâmbet crud. Pe care încercase din răsputeri să îl uite.

– Ți-a fost dor de mine, Athalar?

Vocea lui melodioasă dezmințea monstrul care se afla la interior. Barosul putea să secere batalioane întregi pe câmpul de luptă și să se bucure de fiecare secundă a carnagiului. De fiecare secundă de groază și durere. Majoritatea Vanirilor nu scăpau întregi dintr-o confruntare cu el. Și nici un om nu scăpase vreodată.

Însă Hunt nu-și lăsă furia și ura pe care acel chip frumos i-o trezeau să i se reflecte în vreun fel în ținută. În ochii de cobalt ai lui Pollux pâlpâiră flacări și își foi aripile ușor enervat.

Sandriel aștepta în holul din Comitium. Ultimele raze ale apusului i se jucau în părul ondulat.

În hol. Nu pe vreuna dintre pistele de aterizare de deasupra. În așa fel încât Hunt să poată vedea... Să îl poată vedea... pe Justinian, încă răstignit pe cruce, putrezind.

– Ne-am gândit că poate vrei să-ți iei rămas-bun! îi toarse la ureche Pollux. Furia este, desigur, pe fundul mării. Însă sunt sigur că știe că îi vei simți lipsa.

Hunt lăsă cuvintele bărbatului să treacă pe lângă el. Nu era decât începutul. Atât în cazul lui, cât și al lui Sandriel.

Arhanghelul îi zâmbi lui Hunt în timp ce se apropiau de ea, cruzimea de pe chipul ei făcând rânjetul lui Pollux să pară de-a dreptul agreabil. Nu spuse însă nimic și se întoarse spre ușile de la ieșire.

Afară aștepta o dubă armată, cu ușile din spate deschise larg. Îl aștepta pe el, de vreme ce nu putea zbura. După sclipirea batjocoritoare din ochii lui Pollux, Hunt presimțea cine îi va sta alături pe durata drumului.

Holul era plin de îngeri din toate cele cinci clădiri din Comitium. Hunt băgă de seamă că Micah lipsea – lașul.

Nenorocitul nu voia probabil să se mânjească de teroarea pe care o provocase. Însă Isaiah se afla în mijlocul mulțimii, cu o expresie sumbră pe chip. Naomi dădu din cap spre Hunt cu gravitate.

Era singurul lucru pe care îndrăznea să-l facă, singurul lor rămas-bun.

Îngerii din atrium îi priviră tăcuţi pe Sandriel, pe Pollux, pe el. Nu veniseră să îl batjocorească, să fie martori la disperarea şi umilirea lui. Ci veniseră, şi ei, să îşi ia rămas-bun.

Fiecare pas pe care Hunt îl făcea spre uşile de sticlă părea o eternitate, părea imposibil. Fiecare pas îl umplea de groază.

El făcuse asta, el era vinovat pentru ceea ce li se întâmplaseră tovarăşilor lui şi pentru ce avea să li se întâmple. Şi avea să plătească pentru asta zi după zi, după zi...

– Aşteptaţi!

Vocea feminină răsună în lungul holului.

Hunt înmărmuri. Cu toţii înmărmuriră.

– Aşteptaţi!

Nu. Nu putea fi acolo. Nu ar fi suportat ca ea să îl vadă aşa, cu picioarele tremurânde, gata să-şi verse măruntaiele din nou. Pentru că Pollux era la dreapta lui, iar Sandriel păşea mândră în faţă şi ar fi distrus-o...

Dar... iat-o pe Bryce! Alerga spre ei. Spre el.

Chipul îi era încordat din cauza fricii şi a durerii, însă ochii larg deschişi îi erau aţintiţi asupra lui în timp ce alerga, strigând *Aşteptaţi!* lui Sandriel, holului plin de îngeri.

Mulţimea îi făcu loc să treacă, cu respiraţia tăiată. Sandriel se opri. Pollux şi gardienii se alertaseră. Hunt se văzu nevoit să se oprească odată cu ei.

Bryce se opri în faţa Arhanghelului.

– Te rog! răsuflă ea.

Îşi lăsă palmele pe genunchi, codiţa căzându-i peste umăr, în timp ce încerca să-şi recapete respiraţia. Nu mai şchiopăta deloc.

Sandriel o cercetă, ca şi cum ar fi observat un ţânţar care-i bâzâia deasupra capului.

– Da, Bryce Quinlan?

Bryce se îndreptă, răsuflând încă din greu. Îl privi în ochi pe Hunt pentru o clipă, cât o eternitate, şi apoi îi spusese Arhanghelului din nord-vestul Pangerei:

– Te rog să nu-l iei.

Hunt nu putea să suporte rugămintea din vocea ei. Pollux râse uşurel, cu ură.

Sandriel nu era amuzată.

– Mi-a fost dăruit. Actele au fost semnate ieri.

Bryce scoase ceva din buzunar, ceea ce-i făcu pe gardienii din jur să-şi întindă mâinile spre arme. Sabia îi apăruse lui Pollux în mână într-o

clipă, îndreptată spre Bryce la un unghi letal.

Ea nu scosese însă un cuțit sau vreun pistol. Ci o bucată de hârtie.

– Dă-mi voie să-l cumpăr de la tine.

Liniște de moarte.

Atunci Sandriel râse, un râs plin, vioi.

– Știi cât...

– Îți voi da nouăzeci și șapte de milioane de bani de aur.

Pământul se cutremură sub tălpile lui Hunt. Toți îngerii rămaseră cu gurile căscate. Pollux clipi uluit în fața lui Bryce.

Bryce întinse o bucată de hârtie spre Sandriel, deși Arhanghelul nu o luă. Chiar și din spatele ei, de la o oarecare depărtare, vederea ascuțită a lui Hunt reuși să descifreze ce scria.

Dovada fondurilor. Era un cec de la bancă, cu numele lui Sandriel pe el. Pentru aproape o sută de milioane de bani de aur.

Un cec de la Jesiba Roga.

Pe înger îl străbătu un fior de groază. Rămăsese fără cuvinte. Câți ani își mai adăugase Bryce la datorie?

El nu merita. Nu o merita pe ea. Nici măcar o secundă. Nici într-o mie de ani...

Bryce flutură cecul în fața lui Sandriel.

– Cu douăsprezece milioane mai mult decât prețul pentru care l-ai vândut, corect? Vei...

– Știu să socotesc.

Bryce rămase cu mâna întinsă. Cu speranța întipărită pe chipul ei frumos. Apoi își întinse mâna, iar Pollux și gardienii se încordară din nou. Ea nu voia însă decât să își desprindă amuleta de aur din jurul gâtului.

– Uite! Ca să încheiem târgul. O amuletă archesiană. Este veche de cincisprezece mii de ani și valorează în jur de trei milioane de bani de aur pe piață.

Colierul acela micuț valora trei *milioane* de bani de aur?

Bryce întinse colierul și hârtia. Aurul luci.

– Te rog!

Nu putea să o lase să facă asta. Nu pentru ce-i mai rămăsese din suflet. Își întredeschise buzele, însă Arhanghelul luase colierul dintre degetele lui Bryce. Sandriel o privi pe ea, apoi pe el. Citi tot ce se afla în inima lui Hunt. Și gura i se contorsionă într-un zâmbet de șarpe.

– Loialitatea ta pentru sora mea era singurul lucru bun la tine, Athalar.

Își strânse pumnul în jurul amuletei.

– Dar se pare că acele fotografii nu mințeau.

Amuleta archesiană se topi în râulețe de aur, care se scurseră la podea.

Ceva se frânse în interiorul lui Hunt în fața devastării care se întipărise pe chipul lui Bryce.

Îngerul îi spuse cu glas stins, primele cuvinte pe care le rostea în acea zi:

– Pleacă de aici, Bryce!

Însă Bryce băgă cecul în buzunar și apoi îngenunche.

– Atunci, ia-mă pe mine!

Teroarea îl zgudui pe Hunt atât de violent încât nu putu să scoată nici un cuvânt când Bryce, cu lacrimi în ochi, își ridică privirea spre Sandriel și zise:

– Ia-mă pe mine în locul lui!

Rânjetul se lăți pe fața lui Pollux.

Nu. Își dăduse deja locul de odihnă din Cantonul Oaselor pentru Danika. Nu putea să o lase să-și dea viața de muritor pentru el. Nu pentru el...

– Să nu îndrăznești!

Strigătul bărbatului despică sala. Și apoi Ruhn se arătă, înconjurat de umbre, flancat de Declan și de Flynn. Nu erau suficient de nebuni încât să își scoată pistoalele, cu gărzile lui Sandriel de față. Văzuseră că Pollux Antonius, Barosul, stătea cu sabia îndreptată spre inima lui Bryce, gata să lovească la cel mai mic semn din partea lui Sandriel.

Prințul Moștenitor al Feelor își îndreptă mâna spre Bryce.

– Ridică-te de la podea!

Bryce nu se clinti. Îi repetă lui Sandriel:

– Ia-mă pe mine în locul lui!

Hunt se întoarse spre Bryce și rosti răspicat:

– Taci!

În aceeași clipă, Ruhn strigă spre Arhanghel:

– Să nu asculți nici un cuvânt din ceea ce...

Sandriel făcu un pas spre Bryce. Apoi încă unul. Până când ajunse în fața ei și privi în jos spre chipul ei plâns.

– Sandriel... se rugă Hunt.

Însă Sandriel îi vorbi lui Bryce:

– Îți dai viața, fără să fii în vreun fel constrânsă, fără să fii forțată.

Ruhn se repezi spre Bryce, umbrele desfășurându-se în jurul lui, dar Sandriel își ridică o mână și un perete de vânt îl opri în loc. Umbrele prințului fură sfâșiate ca un fum. Hunt fu și el oprit.

Bryce o privi pe Sandriel în ochi și spuse:

– Da. În schimbul libertății lui Hunt. Mă ofer în locul lui.

Îi tremura vocea. Știa cât suferise Hunt din cauza Arhanghelului. Știa că ceea ce o aștepta pe ea avea să fie chiar mai rău.

– Toți cei de față m-ar crede nebună dacă aș accepta târgul! medită Sandriel. O metisă fără vreo putere specială și fără speranța de a obține vreuna – în schimbul libertății unuia dintre cei mai puternici malakimi care a întunecat vreodată cerurile. Singurul războinic din Midgard care poate stăpâni fulgerul.

– Sandriel, te rog! imploră Hunt.

Aerul îi fu smuls din plămâni și cuvintele i se înecară în gât.

Pollux zâmbi din nou. Hunt își arătă colții spre el, în timp ce Sandriel își trecea ușor mâna pe obrazul lui Bryce, ștergându-i lacrimile.

– Însă eu îți cunosc secretul, Bryce Quinlan! șopti Sandriel. Știu cât de valoroasă ești.

– *Destul...* interveni Ruhn.

Sandriel îi mângâie din nou obrazul lui Bryce.

– Unica fiică a Regelui Toamnei.

Lui Hunt i se tăiară genunchii.

– Oh, la naiba! murmură Tristan Flynn.

Declan se albise ca varul.

Sandriel toarse:

– Da, știu cât de valoroasă ai fi pentru mine.

Chipul vărului ei era vânăt de groază.

Nu văr. *Frate.* Ruhn era fratele ei. Iar Bryce era...

– Ce părere are tatăl tău despre faptul că fiica lui bastardă a împrumutat o asemenea sumă de la Jesiba Roga?

Sandriel chicoti. Bryce plângea acum în toată regula.

– Ce rușine i-ar aduce casei sale regale faptul că ți-ai vândut viața unei farmazoane de mâna a doua!

Ochii plânși ai lui Bryce întâlniră ochii îngerului. Erau ochii de chihlimbar ai Regelui Toamnei.

Sandriel continuă:

– Credeai că te poți ascunde de *mine*? Că, după scamatoria ta din ziua în care am ajuns aici, n-am să îți cercetez trecutul? Am cei mai buni spioni. Au descoperit ce era de nedescoperit. Inclusiv testul cu durata ta de viață preconizată din urmă cu doisprezece ani și pe cine îl arăta ca fiindu-ți tată. Deși el a plătit bani grei ca să ascundă asta.

Ruhn făcu un pas în față, fie că reușise să învingă vântul lui Sandriel ori că ea îl lăsase să treacă. O apucă pe Bryce de braț și o ridică în picioare.

– Ea este membră a curții regale a Feelor și cetățean cu drepturi depline al Republicii. O revendic ca soră și neam.

Cuvinte străvechi. Care făceau parte din legi rămase neschimbate, deși opinia publică se schimbase.

Bryce se răsuci spre Ruhn.

– *Tu nu ai nici un drept să...*

Ruhn decretă:

– Conform legilor Feelor, aprobate de Asteri, ea este proprietatea *mea*. A tatălui meu. Și eu nu permit ca ea să ți se ofere în schimbul lui Athalar.

Hunt aproape se prăbuși de ușurare. Chiar dacă Bryce îl îmbrâncea pe Ruhn și îl zgâria, urlând:

– Eu nu sunt proprietatea ta...

– Ești o femeie Fee din linia mea! îi răspunse Ruhn rece. Ești proprietatea mea și a tatălui nostru până atunci când te vei căsători.

Bryce se uită spre Declan, apoi spre Flynn. Chipurile lor solemne îi spuneau însă că nu avea să găsească un aliat în ei. Așa că Bryce șuieră spre Ruhn:

– Nu am să te iert *niciodată*! *Niciodată* nu te voi...

– Am încheiat aici! îi zise Ruhn lui Sandriel.

O trase pe Bryce după el, prietenii lui flancându-i. Hunt încercă să memoreze chipul lui Bryce, chiar dacă era chinuit de disperare și furie.

Ruhn o trase din nou, însă ea se împotrivea.

– Hunt! se rugă Bryce, întinzând o mână după el. Am să găsesc o cale!

Pollux râse, iar Sandriel își întoarse spatele, plictisită.

Însă Bryce nu se dădu bătută. Încerca să se întindă spre Hunt, chiar dacă Ruhn o trăgea spre ușă.

Hunt se uită intens spre degetele ei întinse. Îi văzu speranța disperată din privire.

Nimeni nu se mai luptase vreodată pentru el. Nimănui nu-i păsase suficient de mult ca să facă asta.

– *Hunt!* imploră Bryce, tremurând.

I se încordaseră degetele.

– *Am să găsesc o cale de a te salva.*

– *Potolește-te!* îi ordonă Ruhn și o apucă de încheietură.

Sandriel o luă spre ușile de la hol, spre duba care aștepta afară. Înainte de a ieși, îi aruncă lui Ruhn:

– Ar fi trebuit să îi tai beregata surorii tale atunci când ai avut ocazia, Prințule. Vorbesc din proprie experiență.

Hohotele disperate de plâns ale lui Bryce îl sfâșiară pe Hunt, în timp ce Pollux îl împingea ca să se miște.

Nu avea să renunţe niciodată la el, nu avea să-şi piardă niciodată speranţa. Aşa că, atunci când trecu pe lângă ea, Hunt încercă să i-o ucidă, chiar dacă fiecare cuvânt îl sfărâma în bucăţi:

– Nu îţi datorez nimic, nici tu nu îmi datorezi ceva. Să nu mă mai cauţi niciodată.

Bryce îi murmură numele. De parcă el ar fi fost singura persoană din acea cameră. Din oraş. De pe planetă.

Abia după ce îl suiră în camionul armat, după ce îi prinseră cătuşele de bara de metal din interior, iar Pollux îşi luă locul din faţa lui, rânjind, după ce şoferul porni maşina pe drumul de cinci ore spre oraşul din inima Deşertului Psamathe, unde Summitul avea să se desfăşoare... Abia atunci Hunt putu să respire uşurat.

Ruhn privi cum Pollux îl încarcă pe Athalar în duba închisorii. O privi cum uruie şi apoi demarează. Privi mulţimea care începea să se disperseze, marcând sfârşitul acelui nemaipomenit dezastru.

Apoi Bryce i se smulse din strânsoare. O lăsă să se smulgă. Trăsăturile îi erau deformate de o ură pură, nemăsurată, atunci când repetă:

– Nu te voi ierta *niciodată* pentru asta.

Ruhn îi răspunse rece:

– Ai idee ce le face Sandriel sclavilor ei? Ştiai că acela era Pollux Antonius, nenorocitul de Baros, la dreapta ei?

– Da. Hunt mi-a spus totul.

– Înseamnă că eşti o mare idioată!

Bryce se repezi spre el, dar Ruhn i-o tăie:

– Nu am să-mi cer scuze pentru că te-am protejat – de ea şi de tine însăţi. Înţeleg, chiar înţeleg. Hunt era... În fine, ce era el pentru tine. Însă ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit...

– Du-te dracu'! Bryce abia mai putea să respire. Du-te dracu', Ruhn!

Ruhn îşi întoarse faţa spre uşile de la hol, neimpresionat.

– Plânge-te altcuiva de asta. Mă îndoiesc că vei găsi pe cineva care să fie de acord cu tine.

Bryce îşi strânse degetele-n pumni. De parcă ar fi vrut să îl lovească, să îl zgârie, să îl rupă în bucăţi.

Nu făcu însă decât să-i scuipe la picioare şi apoi se îndepărtă.

Se sui pe scuterul ei şi demară în trombă, fără să privească înapoi.

– Ce dracu', Ruhn! zise Flynn, cu glasul coborât.

Ruhn respiră adânc. Nici nu voia să se gândească ce fel de înţelegere făcuse Bryce cu farmazoana ca să facă rost de atâţia bani.

Declan îşi scutura capul. Iar lui Flynn i se citeau pe chip dezamăgirea şi faptul că se simţea trădat.

– De ce nu ne-ai spus? *Sora* ta, Ruhn? întrebă Flynn şi arătă spre uşile de sticlă. La dracu'! Ea este *prinţesa* noastră.

– Nu, nu este! bombăni Ruhn. Regele Toamnei nu a recunoscut-o şi nu o va recunoaşte niciodată.

– De ce? întrebă Dec.

– Pentru că este o bastardă. Pentru că nu o place. La dracu'! Nu ştiu.

Ruhn nu putea – nu avea cum – să dezvăluie vreodată propriile motive. Spaima aceea cu rădăcini adânci în inima lui că profeţia Oracolului s-ar putea referi la Bryce, în cazul în care ar fi primit un titlu regal. Pentru că, dacă linia regală era menită să se sfârşească cu Ruhn, iar Bryce era în mod oficial prinţesă... Ar fi însemnat că ea ar fi trebuit să dispară. Pentru totdeauna. Ruhn avea de gând să facă tot ce îi sta în putere ca să o apere de un astfel de sfârşit. Chiar dacă întreaga lume l-ar fi urât din această cauză.

Aşa că, în faţa privirilor încruntate şi pline de dezaprobare ale prietenilor lui, se răsti:

– Tot ceea ce ştiu este că am primit ordin să nu dezvălui niciodată acest secret, nici măcar vouă.

Flynn îşi puse mâinile-n sân.

– Crezi că noi am fi spus cuiva?

– Nu. Dar nu puteam să risc ca Regele Toamnei să afle cumva. Şi nici *ea* nu a vrut ca lumea să ştie.

Iar acela nu era nici locul, nici momentul pentru a discuta despre asta.

– Trebuie să vorbesc cu ea! zise Ruhn.

Ce urma *după* ce vorbea cu Bryce nu era sigur că putea să ducă.

Bryce merse la râu. Spre arcadele Docului Negru.

Când se opri să îşi lege lanţurile de la scuter de un felinar, se lăsase deja noaptea. O noapte destul de răcoroasă încât să o facă pe Bryce să fie recunoscătoare că avea jacheta Danikăi să îi ţină de cald în timp ce stătea pe docuri, cu privirea la Istros.

Se lăsase în genunchi, cu capul plecat.

– Totul s-a dus dracului! şopti.

Spera că vorbele îi vor fi purtate peste apă, spre mormintele şi mausoleele ascunse de peretele de ceaţă.

– Totul e atât de dat dracului, Danika.

Dăduse greş. Dăduse greş cu totul. Iar Hunt era... El era...

Bryce îşi ascunse faţa în mâini. Pentru o vreme, singurele sunete care se mai auzea rămaseră foşnetul vântului printre frunzele palmierilor şi vuietul valurilor care se izbeau de doc.

– Mi-aş fi dorit să fii aici! recunoscu Bryce în sfârşit. În fiecare zi îmi doresc asta, însă azi cu atât mai mult.

Vântul se opri, iar palmierii rămaseră nemişcaţi. Parcă şi râul îşi oprise curgerea.

O înfiorare se strecură în aer, o învălui. Toate simţurile, de Fee şi de om, intrară în alertă. Bryce cercetă ceaţa, aşteptând, rugându-se să apară o barcă neagră. Aştepta cu atât de multă atenţie încât nu auzi atacul.

Nu se întoarse ca să vadă demonul kristallos sărind din umbre, cu fălcile deschise, înainte de a o arunca în apele învolburate.

Capitolul 72

Gheare şi dinţi pretutindeni. Muşcau din ea, o zgâriau, o trăgeau în jos.

Râul era negru ca smoala şi nu era nimeni acolo, nimeni care să vadă sau să ştie...

Simţi o arsură în lungul braţului şi urlă, apa inundându-i gâtul. Apoi ghearele îşi slăbiră strânsoarea.

Bryce dădu din picioare, încercând să se ridice orbeşte spre suprafaţa apei, care era acolo undeva... în ce direcţie... o, zeilor, avea să aleagă greşit...

O apucă ceva de umăr şi o trase. Ar fi ţipat dacă ar mai fi avut aer în plămâni... Apoi aerul îi izbi faţa, proaspăt şi rece, şi auzi o voce de bărbat care îi spunea la ureche:

– Sunt aici, sunt aici!

Ar fi plâns, dacă n-ar fi scuipat apă, dacă ar fi putut să-şi oprească accesul de tuse. Hunt îi spusese acele cuvinte şi acum Hunt nu mai era acolo, iar vocea aceea... era a lui Declan Emmet.

Ruhn strigă de la câţiva metri depărtare:

– E la pământ!

Bryce se zbătu, dar Declan o ţinea strâns, şoptind:

– Totul e bine acum.

La dracu'! Nimic nu era bine. Hunt ar fi trebuit să fie acolo. Ar fi trebuit să fie cu ea, ar fi trebuit să fie eliberat, ea ar fi trebuit să găsească o cale de a-l ajuta...

Îi luă ceva lui Declan să o scoată din apă. Ruhn, cu chipul sumbru, o trase pe doc, înjurând fără oprire.

– Ce mama dracu'?!

Tristan Flynn răsufla greoi, cu carabina aţintită spre apele întunecate, gata să tragă la cea mai mică mişcare.

– Eşti bine? o întrebă Declan.

Apa îi şiroia pe faţă, iar părul roşcovan îi era lipit de cap.

Bryce se concentră suficient cât să își cerceteze corpul. Avea o rană pe braţ, însă făcută de gheare, nu de dinţii aceia veninoşi. Avea şi alte zgârieturi, dar...

Declan nu aşteptă să-i răspundă şi îngenunche în faţa ei. Îşi trecu mâinile întreţesute cu lumină pe deasupra rănii pe care Bryce o avea pe braţ. Era un dar rar pentru Fee... darul vindecării. Nu era la fel de puternic ca al vrăjidoctoriţelor, însă era o putere extrem de valoroasă. Bryce nu ştiuse niciodată că Dec are darul.

Ruhn se răsti:

– De ce *dracu'* stăteai pe Docul Negru după apusul soarelui?

– Îngenuncheasem, murmură Bryce.

– Răspunde-mi dracului la întrebare!

Bryce întâlni privirea fratelui ei. Rănile i se închiseseră.

– Aveam nevoie de un moment de linişte.

Flynn mormăi ceva în barbă.

– Ce e? întrebă ea, cu ochii mici.

Flynn îşi puse mâinile-n sân.

– Am zis că n-am aflat nici de o oră că eşti prinţesă şi mi-eşti deja un ghimpe-n coaste.

Bryce şi Ruhn se răstiră amândoi deodată:

– Nu sunt prinţesă!

– Nu e prinţesă!

Declan pufăi.

– Cum ziceţi voi, măgarilor.

Se depărtă de Bryce, care era acum complet vindecată.

– Ar fi trebuit să ne dăm seama. Eşti singura care îi intră pe sub piele lui Ruhn aproape la fel de uşor ca tatăl lui.

Flynn interveni:

– De unde a apărut chestia aia?

– Se pare că cei care iau cantităţi mari de *synth* pot invoca fără să vrea demonul kristallos. A fost probabil un simplu accident.

– Sau un atac ţintit asupra ta! contră Flynn.

– Cazul a fost rezolvat! i-o tăie Bryce. S-a sfârşit.

Ochii lordului Fee luciră, plini de o furie rar întâlnită.

– Sau poate că nu.

Ruhn îşi şterse apa de pe faţă.

– În eventualitatea în care Flynn are dreptate, tu vei sta cu mine.

– Peste cadavrul meu!

Bryce se ridică în picioare, cu apa şiroind de pe ea.

– Uite ce e, mersi pentru că m-ai salvat. Şi mersi pentru ce ne-ai făcut, mie şi lui Hunt, mai devreme. Dar ştii ce?

Îşi dezveli dinţii şi îşi scoase telefonul. Şterse apa de pe el, rugându-se ca vraja de protecţie împotriva apei pe care dăduse bani buni să fi funcţionat. Funcţionase. Bryce glisă pe ecran până ajunse la numărul de contact al lui Ruhn.

Apoi îi arătă telefonul:

– Tu?

O mişcare şi numărul lui fu şters.

– Eşti *mort* pentru mine.

Bryce ar fi putut să jure că fratele ei, fratele ei care nu dădea doi bani pe nimeni şi pe nimic, tresărise.

Îşi îndreptă apoi privirea spre Dec şi Flynn:

– Mersi pentru că mi-aţi salvat fundul!

Nu o urmăriră. Bryce abia îşi putea controla tremuratul, însă cumva reuşi să-şi conducă scuterul până acasă. Reuşi să ajungă la apartamentul ei şi să îl plimbe pe Syrinx.

Apartamentul era mult prea tăcut fără Hunt acolo. Nu venise nimeni ca să-i ridice lucrurile. Dacă ar fi venit, nu ar fi găsit şapca de sunball. Care era acum ascunsă în cutie, alături de Jeleu Jubileu.

Extenuată, Bryce îşi dădu jos hainele şi se privi în oglinda de la baie. Îşi duse mâna la piept, acolo unde se aflase amuleta archesiană în ultimii trei ani.

Avea pe piele linii roşii, aprinse, în locurile în care o zgâriase demonul, însă cu ajutorul magiei lui Declan, care-şi făcea treaba, până la revărsatul zorilor n-avea să mai rămână nici o urmă.

Se răsuci, pregătindu-se sufleteşte să vadă cât de afectat îi era tatuajul de pe spate. Ultima fărâmă din Danika. Dacă nenorocitul ăla de demon îl distrusese...

Îi dădură lacrimile atunci când îl văzu aproape neatins. Putea să privească încă semnele acelea antice, în alfabetul necunoscut, ştiind că, deşi totul se dusese dracu', cel puţin ele îi rămăseseră: cuvintele pe care Danika insistase să şi le tatueze într-un moment în care Bryce era prea ameţită ca să se împotrivească. Danika alesese alfabetul dintr-un pliant de la salonul de tatuat, deşi era unul pe care Bryce cu siguranţă nu îl recunoştea. Poate că artistul îl fabricase pe loc şi le spusese că înseamnă ceea ce îşi dorea Danika:

Prin dragoste, totul este posibil.

Aceleaşi cuvinte de pe geaca de la picioarele ei. Aceleaşi cuvinte care fuseseră un indiciu... pentru contul ei de la Redner, pentru ca Bryce să

poată găsi acel dispozitiv de memorie.

Prostii fără sens. Toate erau doar prostii fără sens. Tatuajul, jacheta, faptul că pierduse amuleta, pe Danika, pe Connor şi pe cei din Haita Diavolilor, faptul că îl pierduse pe Hunt...

Bryce încercă, însă nu reuşi să se smulgă din furtuna de gânduri, din vârtejul care le învârtea roată-roată, până când toate se învârtejiră la un loc, contopindu-se.

Capitolul 73

Ultimul Summit la care participase Hunt se ţinuse într-un palat antic, care se întindea în Pangera, împodobit cu toate bogăţiile imperiului: tapiserii de mătase şi candelabre din aur pur, pocale pline cu pietre preţioase şi cărnuri suculente, garnisite cu cele mai rare condimente.

Cel de acum se ţinea într-un centru pentru conferinţe.

Spaţiul din sticlă şi metal era foarte întins. Osatura îi amintea lui Hunt de o grămadă de cutii aşezate una lângă alta şi una peste alta. Holul central se înălţa pe trei etaje. Scările şi lifturile erau decorate cu însemnele purpurii ale Republicii, iar podelele erau acoperite de covoare albe. Fiecare teritoriu din Midgard îşi ţinea propriul Summit la fiecare zece ani, la acestea participând diverşi lideri cu cabinetele lor, alături de un reprezentant din partea Asterilor şi câţiva demnitari invitaţi pentru discutarea problemelor la zi. Nici acest Summit nu era diferit din acest punct de vedere, cu o mică excepţie: deşi Valbara era cu mult mai mică decât Pangera, Micah ţinea patru întâlniri diferite, fiecare pentru câte un sfert din ţinutul lui. Cea de faţă, dedicată părţii sud-estice – care îi avea în frunte pe conducătorii din Lunathion –, era prima dintre ele.

Locul în care se ţinea, aflat în inima Deşertului Psamathe, la vreo cinci ore de mers cu maşina de Oraşul Semilunii – o oră de zbor pentru un înger şi doar o jumătate de oră cu un elicopter – îşi avea propriile celule rezervate pentru Vanirii periculoşi.

Hunt îşi petrecuse ultimele cinci zile acolo. Ţinuse socoteala după mâncarea pe care o primea: mic dejun, prânz, cină. Cel puţin Sandriel şi Pollux nu veniseră să îşi bată joc de el. Cel puţin avea parte de linişte. Abia dacă auzise încercările Barosului de a-l aţâţa pe durata drumului. Abia dacă simţise sau auzise ceva în general.

În acea dimineaţă însă, primise un set de haine odată cu micul dejun. Fără arme, însă uniforma era grăitoare. La fel şi mesajul: urma să fie arătat ca la circ, într-o imitaţie parodică a paradelor imperiale, în aşa fel încât Sandriel să se poată lăuda că îi este din nou stăpână.

Hunt se îmbrăcă supus şi îi lăsă pe gardienii lui Sandriel să îi pună cătuşele din piatră gorsiană, care-i anulau cu totul puterile. Îi urmă apoi, în tăcere, până la lift. Ieşiră în holul măreţ, gătit cu însemnele imperiale.

Locul era plin de Vaniri din toate Casele, cei mai mulţi îmbrăcaţi business sau în ceea ce fusese cândva considerate ţinute de curte. Îngeri, metamorfi, Fee, vrăjitoare... Delegaţiile flancau ambele părţi ale covorului roşu care se întindea spre scări. Fury Axtar era şi ea în mulţime, îmbrăcată în costumul ei obişnuit de mercenar, atentă la tot ce mişcă. Nu-şi îndreptă privirea spre Hunt.

Hunt fu condus spre o delegaţie de îngeri, care se afla în apropierea treptelor. Cu toţii erau membri în Legiunea 45, legiunea lui Sandriel. Triarii ei. Pollux se afla în fruntea lor, statutul lui de comandant fiind marcat de armura din aur şi capa albastru-cobalt. Rânjea.

Rânjetul i se lăţi şi mai tare atunci când Hunt îşi luă locul, înconjurat de gărzile lui Sandriel.

Ceilalţi triari erau aproape la fel de răi ca Barosul însuşi. Hunt n-avea să-i uite niciodată: femeia slabă, cu pielea palidă şi părul negru, cunoscută drept Harpia; bărbatul cu aripi negre şi chip împietrit, căruia i se spunea Copoiul; şi Vulturul, îngerul trufaş cu privire de gheaţă. Însă toţi aceştia îl ignorau. Ceea ce, ştia, era mai bine decât să îl bage în seamă.

Căprioara, ultima dintre triari, nu se vedea pe nicăieri. Deşi era posibil ca activitatea ei ca vânătoare de spioni în Pangera să fi fost mult prea valoroasă pentru Asteri, pentru a-i permite lui Sandriel să o ia după ea.

De cealaltă parte se afla Isaiah şi Legiunea 33. Ce mai rămăsese din triarii ei. Naomi arăta superb în uniformă, cu bărbia ridicată şi mâna dreaptă pe mânerul spadei de protocol, cu aripile încrucişate, strălucind în lumina dimineţii.

Lui Isaiah îi alunecă privirea spre Hunt. Aşa, în armura neagră, îngerul era aproape dezbrăcat în comparaţie cu uniforma completă a Comandantului Legiunii 33: platoşa de bronz, epoleţii, cnemidele şi vambracele... Hunt îşi amintea cât de grele erau. Cât de stupid se simţise de fiecare dată când se împodobise cu toate însemnele Armatei Imperiale. Ca un cal scos la paradă.

În stânga îngerilor se aflau forţele din Auxiliarul Regelui Toamnei, cu armuri mai uşoare, însă tot la fel de împodobite. Vizavi de ei se aflau metamorfii, îmbrăcaţi cu cele mai bune haine pe care le aveau. Amelie Ravenscroft nici măcar nu privi spre Hunt. Alte grupuri mai mici de Vaniri umpleau restul sălii: cei din neamul Apelor şi daemonaki. Nu se vedea nici un om. Şi, în mod cert, nici vreo persoană metisă.

Hunt încercă să nu se gândească la Bryce. La ce se întâmplase în Comitium.

Prinţesa Feelor. Prinţesa bastardă, însă unica fiică a Regelui Toamnei.

Poate că Bryce era supărată pe el pentru că o minţise, însă şi ea, la rândul ei, îl minţise.

Toboşarii – la naiba! nenorociţii de toboşari – dădură tonul. Trompetiştii îi urmară o clipă mai târziu. Imnul urâcios al Republicii umplu sala. Cu toţii se îndreptară de spate, pentru că în faţa uşilor oprise un cortegiu de maşini.

Lui Hunt i se opri aerul în gât când o văzu pe Jesiba Roga ieşind prima, înveşmântată într-o rochie neagră, strânsă pe corpul ei cu forme generoase, cu aur străvechi la urechi şi în jurul gâtului, cu o pelerină diafană de culoarea cernelii fluturându-i la spate, sub adierea unui vânt fantomatic. Chiar şi aşa, încălţată cu nişte pantofi ameţitor de înalţi, plutea cu delicateţea stranie a celor din Casa Focului şi a Umbrei.

Poate că ea fusese cea care îi spusese lui Bryce să îşi vândă sufletul stăpânului din Oraşul Adormit.

Farmazoana îşi păstră ochii aţintiţi asupra celor trei steaguri care atârnau deasupra treptelor, în timp ce se îndrepta spre ele: cel din stânga era steagul din Valbara; la dreapta se afla drapelul Oraşului Semilunii, cu blazonul care înfăţişa semiluna şi arcul cu săgeată. Iar în centru era steagul Republicii: *SPQM* şi cele două ramuri îngemănate de stele.

După aceea apărură vrăjitoarele. O femeie tânără, cu ten maroniu, îmbrăcată într-o robă azurie, păşi pe covor, părul ei negru strălucind ca nişte raze împletite.

Regina Hypaxia purta de doar trei luni coroana de mure, făcută din aur şi rubine, a mamei ei şi, deşi chipul îi era tânăr şi frumos, în ochii ei negri se citea o oboseală care vorbea despre durerea pe care o purta încă în suflet.

Se zvonea că Regina Hecuba o crescuse în adâncul pădurii boreale din Munţii Heliruna, departe de corupţia Republicii. Hunt s-ar fi aşteptat ca o astfel de persoană să fie intimidată de mulţimea adunată acolo şi de splendoarea imperială, sau cel puţin să rămână uimită, însă regina îşi păstră fruntea sus şi păşi fără să ezite. De parcă ar mai fi făcut asta de o mie de ori până atunci.

Urma să fie recunoscută în mod oficial drept Regină a Vrăjitoarelor din Valbara la deschiderea oficială a Summitului. Erau ultimele clipe de dinainte de a moşteni în mod definitiv tronul. Dar...

Când se apropie, Hunt îi văzu mai bine chipul.

O cunoştea: era vrăjidoctoriţa de la clinică. Ea îl privi lung, dintr-o parte, semn că îl recunoscuse la rândul ei.

Oare Ruhn ştiuse? Ştiuse cu cine se întâlnise, cine îi procurase cercetările despre *synth*?

Ajunseseră şi conducătorii din neamul Apelor: Tharion, care purta un costum gri-petrol, alături de o femeie îmbrăcată într-o rochie vaporoasă din mătase turcoaz. Nu era Regina Râului – ea îşi părăsea foarte rar Curtea. Însă frumoasa femeie cu ten închis la culoare ar fi putut să fie fiica ei. Probabil chiar era fiica ei, având în vedere că toţi cei din neamul Apelor pretindeau că Regina Râului le este mamă.

Părul şaten-roşcat al lui Tharion era pieptănat pe spate, cu doar câteva şuviţe rebele lăsate pe frunte. Păşea acum pe picioare omeneşti. Nu tresări când îl descoperi pe Hunt în mulţime, însă în privirea lui strălucea compătimirea.

Hunt îl ignoră. Nu uitase cine o adusese pe Bryce pe barcă în acea noapte. Tharion, spre meritul lui, nu-şi feri ochii de ai lui Hunt. Îi zâmbi trist şi apoi privi înainte, urmându-le pe vrăjitoare spre mezanin, unde se întrezăreau uşile deschise de la sala de conferinţe.

Urmau lupii. Sabine păşea alături de silueta cocoşată a Primului, ajutându-l pe bătrân să înainteze. Ochii căprui îi erau lăptoşi din cauza vârstei, trupul, cândva puternic, se sprijinea în baston. Sabine, înveşmântată într-un costum gri-perlat, rânji la Hunt şi apoi îl conduse pe bătrânul Prim spre lift. Acesta se opri însă în loc când văzu unde avea de gând să îl ducă. Şi o trase spre scări. Apoi începu să urce, dureros de încet, treaptă cu treaptă. Mândru moşneag!

În acest timp, Feele ieşiseră din maşinile lor negre şi păşiseră pe covor. Regele Toamnei îşi făcuse apariţia cu o coroană din onix aşezată pe pletele lui roşcate. Piatra străveche părea ruptă din noapte, chiar şi în lumina dimineţii.

Hunt nu înţelegea cum de nu îşi dăduse seama până atunci. Bryce semăna mai mult decât Ruhn cu tatăl ei. Era adevărat că multe dintre Fee aveau aceeaşi coloristică, însă răceala de pe chipul Regelui Toamnei... Văzuse aceeaşi expresie pe faţa lui Bryce de nenumărate ori.

Regele Toamnei, nu un lord oarecare, fusese cel care o însoţise la oracol în acea zi. Cel care o aruncase în drum pe fata de treisprezece ani.

Hunt îşi strânse pumnii. Nu putea să o învinuiască pe Ember Quinlan pentru că fugise în clipa în care văzuse ce monstru se ascundea în spatele măştii. După ce îi simţise furia rece.

Şi şi-a dat seama că îi poartă pruncul. Un potenţial moştenitor al tronului – unul care ar fi putut să complice lucrurile pentru fiul lui cu

sânge pur, pentru Ales. Nu era de mirare că Regele Toamnei le vânase nemilos.

Ruhn, cu un pas în urma tatălui său, era de-a dreptul impozant. Cu ţinuta lui de prinţ, cu Sabia Stelară pe o parte, ai fi putut să juri că era unul dintre primii Născuţi din Stele cu acea coloratură a lui. Ar fi putut trece cu siguranţă drept unul dintre primele Fee care păşiseră prin Falia Nordică, cu atât de mult timp în urmă.

Trecură pe lângă Hunt, iar regele nu-i aruncă nici măcar o privire. Însă Ruhn da.

Ruhn privi cătuşele de la încheieturile lui Hunt, îi privi pe triarii Legiunii 45, care îl înconjurau, şi îşi plecă uşor capul. Cei din jur ar fi putut să creadă că era dezgustat, ori că îl condamna pe înger. Însă Hunt înţelesese mesajul: Îmi pare rău.

Hunt păstră o mină neutră. Şi Ruhn trecu mai departe, cu coroana din frunze de mesteacăn lucindu-i pe frunte.

Apoi, întreaga sală păru să-şi ţină respiraţia.

Îngerii nu veneau în maşini. Nu, ei coborau din ceruri.

Patruzeci şi nouă de îngeri din Garda Asteriană, înveşmântaţi în uniforme de gală, numai alb şi aur, mărşăluiră în hol, cu aripile şi suliţele pe care le duceau în mâini înmănuşate strălucind. Fiecare dintre ei fusese ales şi crescut pentru această viaţă de slujitor. Doar cei cu aripi de cel mai pur alb erau aleşi. Nici o pată de culoare nu era acceptată.

Hunt îi considerase întotdeauna nişte măgari înfumuraţi.

Îngerii se înşirară de-a lungul covorului, cu aripile ridicate şi suliţele îndreptate spre plafonul de sticlă, cu pelerinele lor albe ca neaua măturând podeaua. Penele albe pe care le aveau prinse la căşti luceau, de parcă ar fi fost pieptănate recent, iar vizierele rămăseseră trase. Fuseseră trimişi din Pangera pentru a le aminti tuturor, inclusiv Guvernatorului, că cei care-i ţineau în lesă monitorizau încă totul.

Micah şi Sandriel ajunseră amândoi deodată, îmbrăcaţi în armura de Guvernator.

Vanirii îngenunchează într-un picior în faţa lor. Garda Asteriană însă, care nu se pleca decât în faţa celor şase stăpâni ai ei, rămase în picioare, cu suliţele ridicate, ca doi pereţi gemeni de spini, în lungul cărora Guvernatorii înaintară ca la paradă.

Nimeni nu îndrăznea să vorbească. Nimeni nu încerca nici măcar să respire, în timp ce Arhanghelii treceau.

Nu erau decât nişte viermi amărâţi cu toţii, la picioarele lor.

Zâmbetul lui Sandriel îl arse pe Hunt, atunci când Arhanghelul trecu pe lângă el. Aproape la fel de tare ca sila şi dezamăgirea pură a lui Micah.

Micah îşi alesese bine metoda de tortură, Hunt trebuia să recunoască. Nu era nici o şansă ca Sandriel să îl lase să moară repede. Tortura pe care avea să o îndure odată ce se întorceau în Pangera avea să dureze secole întregi. Şi nu mai exista nici o şansă pentru vreun târg ori vreo cale de a se salva.

Iar dacă Hunt ar fi îndrăznit să facă vreun pas greşit, Sandriel ar fi ştiut unde să lovească mai întâi. Pe cine.

Guvernatorii urcară scările, cu aripile aproape atingându-li-se. Hunt nu înţelegea de ce nu se împerecheaseră cei doi. Probabil că Micah era destul de decent încât să o găsească pe Sandriel la fel de respingătoare precum o considerau toţi ceilalţi. Dar tot era de mirare că Asterii nu le ordonase să îşi unească liniile. Nu ar fi fost nimic neobişnuit în asta. Sandriel şi Shahar fuseseră la rândul lor rezultatul unei astfel de uniuni.

Deşi poate că faptul că Sandriel îşi ucisese cel mai probabil părinţii pentru a pune mâna pe putere pentru ea şi sora ei îi făcuse să ezite în cazul unor astfel de practici.

Abia după ce Guvernatorii ajunseră în sala de conferinţă, cei adunaţi în hol se puseră în mişcare. Mai întâi îngerii se îndreptară spre scară, apoi şi ceilalţi îi urmară, la rând.

Hunt, care era ţinut între doi dintre triarii Legiunii 45 – Copoiul şi Vulturul, amândoi mârâind la el –, încercă să reţină cât mai multe dintre detaliile sălii în care păşeau. Era cavernoasă, cu cercuri concentrice de mese care se scurgeau spre un planşeu amplasat central, pe care se afla instalată o masă rotundă, la care aveau să stea liderii.

Era Gheena însăşi. Hunt se mira că prinţii din Hel nu erau aşezaţi acolo.

Primul Lupilor, Regele Toamnei, cei doi Guvernatori, fiica Reginei Râului, Regina Hypaxia şi Jesiba, cu toţii se aşezaseră la acea masă centrală. Secunzii lor – Sabine, Ruhn, Tharion, o vrăjitoare bătrână – îşi revendicară locurile de la mesele din primul cerc. Alături de Jesiba nu mai venise nimeni din Casa Focului şi a Umbrei, nici măcar vreun vampyr. Apoi, în funcţie de rang, fură ocupate şi celelalte mese. Fiecare cerc era din ce în ce mai larg, pe măsură ce se îndepărta de centru. În total erau şapte. Garda Asteriană se alinie la ultimul nivel, lipită de perete, cu câte doi îngeri în dreptul fiecăreia dintre cele trei ieşiri.

Erau, într-adevăr, cele şapte niveluri din Hel.

Prin cameră erau răspândite video-ecrane, două dintre ele atârnând chiar din tavan, iar pe mese se aflau calculatoare. Fury Axtar, spre mirarea lui Hunt, ocupă un loc în al treilea cerc, şi se rezemă de speteaza scaunului. Nu era însoţită de nimeni.

Hunt fu condus spre un loc de lângă perete şi cuibărit între doi dintre îngerii din Garda Asteriană, care-l ignorară cu desăvârşire. Din fericire, unghiul în care stătea îi bloca vederea spre Pollux şi restul triariilor lui Sandriel. Hunt se pregăti sufleteşte când văzu pâlpâind video-ecranele. Întreaga sală amuţi.

Hunt cunoştea acele săli de cristal, cu torţe aprinse de prima-lumină prinse de coloanele din cuarţ sculptat, care se înălţau spre tavanele arcuite de deasupra. Ştia prea bine cele şapte tronuri de cristal, aşezate în semicerc pe o estradă din aur, cu tronul gol în cel mai îndepărtat capăt. Cunoştea şi oraşul care licărea în spatele lor, dealurile care se pierdeau în lumina apusului, Tibrul, care nu era decât o fundă neagră, risipită printre ele.

Cu toţii se ridicară în picioare în faţa Asterilor care li se arătaseră. Apoi, cu toţii îngenunchează.

Hunt ar fi putut să jure că le simţea puterea, chiar şi de la aproape o mie de kilometri depărtare. Ar fi putut să jure că sorbise toată căldura, aerul şi viaţa din încăpere.

Atunci când se aflase pentru prima oară în faţa lor, Hunt simţise că nu va mai trece niciodată printr-o experienţă la fel de groaznică. Încă avea pe armură sângele lui Shahar, gâtul îl durea de la cât strigase în timpul bătăliei, şi, cu toate acestea, nu mai întâlnise niciodată ceva la fel de îngrozitor. De străin. Simţise că întreaga lui existenţă nu este decât cea a unei efemeride, puterea lui nimic mai mult decât o adiere uşoară în faţa unui uragan. Se simţise de parcă ar fi fost aruncat în măruntaiele universului.

Fiecare dintre Asteri avea puterea uneia dintre stelele sacre, oricare dintre ei ar fi putut să transforme planeta pe care se aflau în pulbere. Însă în ochii lor reci nu era nici măcar o fărâmă de lumină.

Pe sub genele plecate, Hunt îi identifică pe ceilalţi care îndrăzniseră să îşi ridice privirea din mocheta gri, în timp ce cei şase Asteri îi cercetau: Tharion şi Ruhn. Declan Emmet. Şi Regina Hypaxia.

Nimeni altcineva. Nici măcar Fury sau Jesiba.

Ruhn îi întâlni privirea lui Hunt. O voce înceată de bărbat îi vorbi în gând: *Curajoasă mişcare.*

Hunt îşi controlă uimirea. Ştia că printre Fee se află şi telepaţi, mai ales dintre cei care proveneau din Avallen. Însă nu avusese niciodată vreo conversaţie cu unul. Cu siguranţă nu în mintea lui. Şmecher truc.

Un dar din partea neamului mamei mele – unul pe care nu l-am dezvăluit.

Şi ai suficientă încredere în mine pentru a-mi dezvălui mie acest secret?

Ruhn rămase tăcut pentru o clipă.

Nu trebuie să fiu văzut vorbind cu tine. Dacă ai nevoie de ceva, să-mi spui. Voi face tot ce pot pentru tine.

Încă un şoc pentru Hunt, de parcă i-ar fi trecut prin corp unul dintre fulgere.

De ce m-ai ajuta?

Pentru că ai fi făcut tot ce ţi-ar fi stat în putere ca să o împiedici pe Bryce să se dea la schimb lui Sandriel. Ţi-am citit-o pe chip.

Ruhn ezită, apoi adăugă, cu o umbră de îndoială: *Şi pentru că nu mai cred că eşti chiar aşa măgar.*

Hunt zâmbi uşor.

Asemenea.

Ăsta e un compliment? O nouă pauză. *Cum rezişti, Athalar?*

Sunt bine. Ea cum e?

S-a întors la muncă, din câte mi-au spus cei pe care i-am pus să o urmărească.

Bun.

Hunt nu credea că ar putea să îndure o conversaţie mai lungă despre Bryce fără să aibă o criză, aşa că zise: **Ştiai că vrăjidoctoriţa aceea e Regina Hypaxia?**

La dracu'! Nu ştiam.

Ruhn ar fi continuat poate, însă Asterii se pregăteau să vorbească. Toţi ca unul, aşa cum o făceau întotdeauna. Telepaţi în legea lor.

– V-aţi adunat pentru a discuta o chestiune care ţine de religia voastră. Vă oferim permisiunea noastră.

Asterii se întoarseră spre Hypaxia. De-a dreptul impresionant, vrăjitoarea nu tresări, nu tremură în faţa celor şase Asteri care o priveau, nici a lumii, care o privea odată cu ei.

– Te recunoaştem în mod oficial drept moştenitoarea răposatei Regine Hecuba Enador şi, odată cu trecerea ei în nefiinţă, te ungem acum Regină a Vrăjitoarelor din Valbara.

Hypaxia îşi plecă fruntea, cu chipul grav. Pe faţa Jesibei nu se citea nici o emoţie. Nici o umbră de durere sau regret pentru moştenirea pe care o abandonase. Aşa că Hunt îndrăzni să arunce o privire spre Ruhn, care stătea încruntat.

Asterii cercetară din nou sala, nici unul mai trufaş însă decât Rigelus, Mâna Strălucită. Trupul lui de adolescent slăbuţ era o ironie faţă de

puterea monstruoasă pe care o ascundea în interior. Într-un glas, Asterii continuară:

– Puteţi începe. Fie ca binecuvântările zeilor şi ale tuturor stelelor din raiuri să vă lumineze!

Capetele se plecară şi mai adânc, drept mulţumire pentru simplul fapt că li se permitea să existe în prezenţa lor.

– Sperăm că veţi discuta despre aflarea unei căi prin care să se pună capăt acestui război lipsit de sens. Guvernatorul Sandriel este o martoră valoroasă a distrugerii pe care o creează.

Cuvintele fură urmate de o cercetare oribilă, înceată, a întregii săli. Hunt ştia că pe el îl privesc atunci când ziseră:

– Şi sunt şi alţii în această sală care pot depune mărturie.

Singura mărturie care ar fi fost acceptată era aceea că oamenii sunt risipitori şi nesăbuiţi, că războiul exista din vina lor, doar din vina lor şi că trebuiau eradicaţi. Nu trebuia arătată nici o milă rebeliunii oamenilor, durerile lor nu trebuiau ascultate. Singura care exista era realitatea Vanirilor, ei era partea bună, singura.

Hunt înfruntă privirea lipsită de viaţă a lui Rigelius, de pe ecranul central. Un vânt rece, trimis de Sandriel, îl avertiză că trebuie să îşi coboare ochii. Însă el nu ascultă. Ar fi putut să jure că Fruntea Asterilor îi zâmbi. Lui Hunt îi îngheţă sângele în vene, şi nu doar din cauza vântului trimis de Sandriel, şi îşi plecă ochii.

Imperiul fusese construit pentru a rezista o eternitate. În peste cincisprezece mii de ani nu se fisurase. Războiul de acum nu avea să fie cel care să-i pună capăt.

Asterii spuseră într-un glas:

– Rămas-bun!

Încă un zâmbet din partea lor, cel mai rău dintre toate fiind al lui Rigelus, încă îndreptat spre Hunt. Şi ecranele se făcură negre.

Toţi cei din încăpere, inclusiv cei doi Guvernatori, răsuflară uşuraţi. Cineva vomitase, după sunetele şi duhoarea care veneau dintr-un colţ mai îndepărtat. Şi, într-adevăr, un metamorf leopard ţâşni spre uşi, cu o mână la gură.

Micah se rezemă de spătarul scaunului său, cu privirea aţintită la masa din lemn din faţa lui. Pentru câteva momente, nimeni nu vorbi. De parcă ar fi avut cu toţii nevoie de o clipă ca să îşi revină. Chiar şi Sandriel.

Apoi Micah se îndreptă, foşni din aripi şi spuse, cu o voce clară şi adâncă:

– Declar deschis Summitul din Valbara. Slavă Asterilor şi stelelor pe care le posedă!

Încăperea răsună în răspuns, chiar dacă nu din toată inima. De parcă cu toţii şi-ar fi amintit că, nici măcar acolo, în acel ţinut despărţit de o mare de Pangera, departe de tranşeele noroioase şi de palatul strălucitor de cristal din oraşul celor şapte coline, nici măcar acolo, nu exista scăpare.

Capitolul 74

Bryce încercă să nu se gândească prea mult la faptul că Hunt şi întreaga lume ştia ce şi cine era ea cu adevărat. Cel puţin, din cine ştie ce întâmplare norocoasă, presa nu aflase. De parcă, oricum, ar fi însemnat ceva să fii o prinţesă bastardă. De parcă asta ar fi spus ceva despre cine era ea, ca persoană. Şocul pe care îl citise pe faţa lui Hunt era tocmai motivul pentru care nici nu îi spusese adevărul.

Rupsese cecul de la Jesiba şi, odată cu el, secolele de datorie.

Oricum nimic nu mai conta de acum. Hunt nu mai era.

Ştia că este în viaţă. Văzuse la ştiri transmisiunea de la ceremonia de deschidere a Summitului. Hunt arăta la fel ca înainte ca totul să se ducă dracului. Încă un mic noroc.

Abia dacă îi observase pe ceilalţi: Jesiba, Tharion, tatăl ei, fratele... Nu, ea îşi ţinuse ochii aţintiţi asupra unui singur punct din mulţime, asupra acelor aripi cenuşii, care acum crescuseră la loc.

Jalnică. Era de-a dreptul jalnică.

Ar fi făcut-o. Ar fi făcut cu plăcere schimb cu Hunt, chiar dacă ştia ce i-ar fi făcut Sandriel. Ce i-ar fi făcut Pollux.

Poate că asta însemna că este o idioată, aşa cum spusese Ruhn. O naivă. Poate că avusese noroc că ieşise cu viaţă din holul de la Comitium. Poate că atacul demonului venise ca o pedeapsă pentru toate greşelile ei.

Îşi petrecuse ultimele zile cercetând legile, ca să vadă dacă nu era ceva ce-ar fi putut să facă pentru Hunt. Nu era nimic. Făcuse deja singurele două lucruri care i-ar fi putut aduce libertatea: se oferise să îl cumpere şi apoi se oferise pe sine însăşi la schimb.

Bryce nu credea ultimele cuvinte pe care Hunt i le spusese. Şi ea ar fi spus acelaşi lucru dacă ar fi fost în locul lui. Ar fi fost cât mai rece şi mai rea dacă asta i-ar fi adus lui siguranţa.

Bryce stătea aşezată la biroul ei din expoziţie, cu ochii aţintiţi asupra ecranului negru al calculatorului. Oraşul fusese liniştit în ultimele două zile. De parcă atenţia tuturor s-ar fi îndreptat asupra Summitului, deşi nu

participau la el decât câţiva dintre conducătorii şi cetăţenii din Oraşul Semilunii.

Urmărise recapitulările ştirilor doar ca să mai surprindă vreo imagine cu Hunt, dar nu avusese noroc.

Dormea în camera lui în fiecare noapte. Îşi punea unul dintre tricourile lui, se cuibărea între cearşafurile care îi păstrau parfumul şi se prefăcea că el doarme întins lângă ea, în întuneric.

Cu trei zile în urmă, la galerie îi sosise un plic cu adresa de la Comitium la expeditor. Îi bubuise inima în piept în timp ce sfâşiase hârtia, întrebându-se dacă nu cumva Hunt putuse să trimită un mesaj...

Pe birou alunecase opalul alb. Isaiah îi scrisese un bilet rezervat, conştient parcă de faptul că toate scrisorile le erau citite:

Naomi l-a găsit pe ponton. S-a gândit că poate îl vrei înapoi.

Apoi adăugase: *Îi pare rău.*

Bryce strecurase piatra în sertarul de la birou.

Acum îl deschise din nou, oftând, şi aruncă o privire la piatra de culoarea laptelui. Îşi trecu degetul pe deasupra suprafeţei reci.

– Athie arată deplorabil! observă Lehabah.

Silfa zbură pe deasupra capului lui Bryce şi arătă spre tabletă. Pusese pauză procesiunii de deschidere a Summitului, la a treia vizionare, chiar când chipul lui Hunt se afla în cadru.

– Şi tu la fel, BB.

– Mersi.

Syrinx se întinse la picioarele lor, căscând. Gheruţele lui curbate luceau în lumină.

– Şi acum, ce facem?

Bryce se încruntă.

– Ce vrei să spui?

Lehabah îşi trecu braţele în jurul corpului, plutind în aer.

– Ne întoarcem pur şi simplu la vieţile noastre normale?

– Da.

Ochii ei strălucitori îi întâlniră pe ai lui Bryce.

– Ce înseamnă *normal* până la urmă?

– Mie îmi sună plictisitor.

Lehabah zâmbi uşurel, căpătând o nuanţă uşor trandafirie.

Bryce îi zâmbi la rândul ei.

– Eşti o prietenă bună, Lele. O prietenă foarte bună.

Oftă din nou şi flacăra silfei pâlpâi.

– Îmi pare rău dacă eu nu ţi-am fost o prietenă prea bună câteodată.

Lehabah îşi flutură mânuţa şi se făcu roşie ca purpura.

– Vom trece şi peste asta, BB.

Se aşează pe umărul lui Bryce, căldura ei infuzându-i pielea, pe care nici nu o simţise cât de rece era.

– Tu, eu şi Syrie. Împreună, vom trece peste asta.

Bryce îşi ridică un deget şi Lehabah îl apucă cu amândouă mânuţele ei strălucitoare.

– Ne-am înţeles!

Capitolul 75

Ruhn anticipase că Summitul va fi intens, vicios, de-a dreptul periculos – că îşi va petrece fiecare clipă întrebându-se dacă nu cumva cineva îşi va pierde capul. Exact aşa cum fuseseră toate celelalte Summituri la care participase.

De data aceasta însă, singurul lui duşman părea a fi plictiseala.

Lui Sandriel îi luaseră nu mai puţin de două ore ca să le spună că Asterii ordonaseră ca fiecare Casă să trimită mai multe trupe pe front. Nu avea nici un rost să se împotrivească cineva. Lucrurile nu aveau oricum să se schimbe. Ordinul venise din partea Asterilor.

Apoi începuse discuţia legată de propunerile de comerţ. Şi discuţia dăduse ocol peste ocol, peste ocol, încât până şi Micah ajunsese să se încurce şi să nu mai înţeleagă cine ce făcuse şi aşa mai departe şi mai departe, încât Ruhn ajunsese să se întrebe dacă nu cumva Asterii gândiseră această întâlnire ca pe o formă de tortură.

Se întreba câţi dintre soldaţii din Garda Asteriană moţăiau în spatele căştilor. Îi văzuse deja pe câţiva dintre membrii mai puţin importanţi ai delegaţiilor picotind. Însă Athalar era alert – părea să asculte fiecare secundă. Să observe.

Poate că asta îşi dorea de fapt Guvernatorul: ca toţi să ajungă atât de plictisiţi şi de disperaţi ca întâlnirea să se încheie încât să fie de acord cu termeni care nu le erau poate în favoare.

Mai erau însă câţiva care se ţineau tari. Tatăl lui Ruhn era unul dintre ei, alături de cei din neamul Apelor şi de vrăjitoare.

O vrăjitoare în special.

Regina Hypaxia vorbea puţin, însă observă că şi ea asculta cu atenţie fiecare cuvânt care se rostea, în ochii ei căprui citindu-se o inteligenţă milenară, în ciuda tinereţii ei.

Fusese un şoc pentru el să o vadă în acea primă zi – chipul ei familiar în noul context, înveşmântată în robă şi cu coroana pe cap. Să îşi dea

seama că vorbea de săptămâni întregi cu cea care i-ar fi putut fi logodnică, fără să aibă nici cea mai vagă idee.

În acea primă zi, în timp ce se îndreptau spre sala în care se servea prânzul, reuşise să se strecoare între două dintre vrăjitoarele din grupul ei şi, ca un măgar, întrebase cu autoritate:

– De ce nu mi-ai spus nimic despre adevărata ta identitate?

Hypaxia îşi ţinea platoul pentru prânz cu graţia cu care ar fi ţinut un sceptru.

– Nu m-ai întrebat.

– Ce naiba căutai în acea clinică?

Clipise din ochii ei întunecaţi.

– Am aflat de la sursele mele că în oraş bântuie lucruri rele. Şi am venit să văd cu ochii mei – în mod discret.

De aceea se aflase la locul crimei, în cazul gardianului, îşi dăduse Ruhn seama. Şi de aceea fusese de faţă în noaptea în care Athalar şi Bryce fuseseră atacaţi în parc.

– Am vrut şi să văd cum este să fii... o persoană obişnuită. Înainte de toate astea.

Îşi fluturase mâna spre mulţime.

– Ştii ce gânduri are tatăl meu cu tine? Şi cu mine?

– Am ceva bănuieli! îi răspunsese ea rece. Însă eu nu iau în considerare asemenea... schimbări în viaţa mea acum.

Îşi plecase uşor fruntea şi, înainte să se îndepărteze, adăugase:

– Alături de nimeni.

Şi cu asta basta. Îl făcuse praf.

Acum, cel puţin încerca să fie atent. Să nu se mai uite la vrăjitoarea care nu era absolut deloc interesată să se căsătorească cu el, slavă zeilor! Oare datorită darurilor ei vindecătoare putea să simtă ce naiba era defect în interiorul lui? Ce îl făcea să fie ultimul din linia lui? Nici nu voia să afle. Ruhn dădu la o parte amintirea profeţiei Oracolului. Cel puţin nu era singurul care o ignora pe Hypaxia. Jesiba Roga nu-i spusese nici măcar un cuvânt.

Deşi, adevărul era că farmazoana nu vorbise prea mult în general. Făcuse însă clar faptul că, în Casa Focului şi a Umbrei, haosul şi moartea însemnau prosperitate şi că nu aveau nici o problemă cu un război lung şi devastator. Secerătorii erau întotdeauna bucuroşi să culeagă sufletele morţilor, declarase ea. Până şi Arhanghelii fuseseră puţin descumpăniţi la auzul acelor cuvinte.

După ce ceasul anunţă ora nouă şi toate persoanele din sală îşi ocupară locurile, Sandriel anunţă:

– Micah trebuie să fie prezent în altă parte azi şi ni se va alătura mai târziu.

Exista o singură persoană – ei bine, şase mai precis – care l-ar fi putut face pe Micah să lipsească de la întâlnire. Sandriel, care părea bucuroasă să conducă ea discuţiile zilei, declară:

– Vom începe cu cei din neamul Apelor, care ne vor explica viziunea lor îngustă ce îi face să se opună construirii unui canal pentru transportarea tancurilor noastre şi pentru înlesnirea liniei de aprovizionare.

Fiica Reginei Râului îşi muşcă buza de jos, ezitând. Însă Căpitanul Tharion Ketos fu cel care îi ţinu piept lui Sandriel:

– Aş spune că atunci când maşinăriile voastre de război ne vor sfâşia bancurile de stridii şi pădurile de varec, nu va mai fi considerat drept viziune îngustă faptul că industria pescuitului va fi distrusă.

Ochii lui Sandriel luciră ca oţelul. Însă îi răspunse bărbatului dulce:

– Veţi primi compensaţii.

Tharion nu dădu înapoi.

– Nu este vorba doar despre bani. Este vorba despre grija pe care o purtăm acestei planete.

– Războiul cere sacrificii.

Tharion îşi puse mâinile-n sân, muşchii cizelându-i-se prin bluza neagră.

După parada de la deschidere şi întâlnirile nesfârşite din prima zi, cei mai mulţi dintre participanţi optaseră pentru nişte ţinute mult mai puţin formale.

– Cunosc preţul războiului, Guvernatorule.

Era curajos să rotească acele cuvinte, privind-o în ochi pe Sandriel.

Regina Hypaxia interveni, cu o voce blândă, dar hotărâtă:

– Grija lui Tharion este întemeiată. Şi cunoaşte precedente.

Ruhn se îndreptă în scaun odată cu toate privirile care se aţintiră asupra reginei-vrăjitoare. Nici ea nu se dădu bătută în faţa furtunii din privirea lui Sandriel.

– În lungul graniţei de est cu Marea Rhagan, bancurile de corali şi de kelpi, distruse în Războaiele Sorvakkiane, cu două sute de ani în urmă, nu au fost refăcute nici până în ziua de azi. Cei din neamul Apelor, care le aveau în grijă, au primit compensaţii, aşa cum propui acum. Însă doar pentru câteva anotimpuri.

În sală se lăsă o linişte mormântală.

– Vei plăti, Guvernatorule, pentru o sută de sezoane? Pentru două sute? Şi ce se va întâmpla cu fiinţele care îşi au casa în locurile pe care tu

propui să le distrugem? Acestea ce compensații vor primi?

– Sunt Inferiori. Sunt mai inferiori decât Inferiorii, răspunse Sandriel rece, neimpresionată. Sunt copii care aparțin de Midgard. Copiii Cthonei! răspunse regina-vrăjitoare.

Sandriel zâmbi larg, cu toți dinții:

– Scutește-mă cu bazaconiile tale romanțioase!

Hypaxia nu îi întoarse zâmbetul. O privi doar în ochi. Fără să o provoace, doar cu sinceră și pură hotărâre.

Spre uluirea lui Ruhn, Sandriel fu prima care își coborî privirea. Își dădu ochii peste cap și își foșni foile. Până și Regele Toamnei fu surprins. Și o studie pe tânăra regină mai atent. Întrebându-se, fără îndoială, cum de o vrăjitoare de douăzeci și șase de ani avea atât tupeu. Sau cu ce o avea Hypaxia la mână pe Sandriel, de putea să facă un Arhanghel să își plece fruntea în fața ei.

Se întreba probabil dacă regina-vrăjitoare ar fi fost cu adevărat o mireasă potrivită pentru Ruhn, ori dacă nu cumva, mai degrabă, un ghimpe în coaste.

De cealaltă parte a mesei, Jesiba Roga îi zâmbi ușurel Hypaxiei. Era primul semn prin care o recunoștea pe tânăra vrăjitoare.

– Despre canal..., începu Sandriel, bățoasă, așezându-și hârtiile, vom discuta mai târziu. Liniile de aprovizionare...

Și Arhanghelul se avântă într-un nou discurs despre planurile ei de eficientizare a războiului.

Hypaxia se întoarse la hârtiile pe care le avea în față. Însă ochii i se ridicară spre cel de-al doilea cerc de mese, spre Tharion.

Bărbatul îi oferi un zâmbet mic, discret – mulțumiri și recunoaștere.

Regina-vrăjitoare dădu la rândul ei din cap, aplecându-și ușor bărbia.

Bărbatul își ridică, din întâmplare parcă, foaia pe care se văzură în jur de douăzeci de rânduri de însemnări – număra ceva.

Hypaxia făcu ochii mari, aprinși de uimire și reproș, și Tharion își coborî hârtia, înainte ca și altcineva să o mai observe. Și mai adăugă o linie.

Roșeața se strecură în obrajii reginei-vrăjitoare.

Tatăl lui începuse însă să vorbească, așa că Ruhn le ignoră jocurile și își strânse umerii, încercând pe cât posibil să se prefacă atent. De parcă i-ar fi păsat.

Nimic nu conta, până la urmă. Sandriel și Micah aveau să obțină tot ceea ce își doreau. Și totul avea să rămână neschimbat.

Hunt era atât de plictisit încât avea impresia că i se va scurge creierul prin urechi.

Încerca însă să se bucure de aceste ultime zile de liniște și relativ confort, chiar și așa, cu Pollux care-i urmărea fiecare mișcare din celălalt colț al sălii. Pollux, care aștepta momentul în care putea să nu se mai prefacă civilizat. Hunt știa că Barosul număra orele până când urma să se năpustească asupra lui.

Așa că, de fiecare dată când măgarul zâmbea la el, Hunt îi rânjea la rândul lui.

Lui Hunt i se vindecaseră aripile, în sfârșit. Le încercase așa cum putuse, întinzându-le și încordându-le. Dacă Sandriel i-ar fi permis să zboare, știa că l-ar fi putut duce. Așa credea.

Așa, rezemat de perete, disecând fiecare cuvânt care se rostea în încăpere, trecea printr-o nouă formă de tortură. Însă continua să asculte. Fu atent, chiar și în momentele în care cei mai mulți păreau să se lupte cu somnul.

Spera că delegațiile vor rezista – Feele, neamul Apelor și vrăjitoarele – până la finalul Summitului, înainte de a-și aminti că totul nu era decât o iluzie, controlul pe care credeau că îl au, și că Asterii puteau oricând emite un edict prin care să reglementeze noile legi ale comerțului. În același fel în care procedaseră cu noutățile în privința războiului.

Nu mai voia decât câteva zile în plus. Asta își zicea Hunt.

Capitolul 76

În ultimele trei zile, Bryce își mutase cartierul general în biblioteca galeriei. Stătea mult peste ora de închidere și se întorcea în zorii zilei. Nu avea nici un rost să petreacă prea mult timp în apartament, de vreme ce frigiderul îi era gol, iar Syrinx o însoțea întotdeauna. Se gândise că putea foarte bine să stea la birou, până când nu și-ar mai fi simțit casa ca pe o cochilie goală.

Jesiba, ocupată cu Summitul, nu verifica înregistrările video. Nu vedea că ambalajele de la mâncarea livrată acolo acopereau toate suprafețele din bibliotecă, că mini-frigiderul era plin de brânzeturi, sau că Bryce începuse să-și poarte îmbrăcămintea sport la birou. Nici că începuse să se spele în baia din spatele bibliotecii. Sau că anulase toate întâlnirile cu potențialii clienți. Și nici că luase o nouă amuletă archesiană direct din seiful Jesibei – ultima din acel teritoriu. Una dintre cele cinci care mai rămăseseră în întreaga lume.

Era doar o chestiune de timp însă, până când Jesiba avea să se plictisească și să deschidă una dintre zecile de camere, descoperind astfel totul. Sau să verifice calendarul și să descopere toate întâlnirile reprogramate.

Bryce fusese contactată de doi potențiali angajatori și avea deja programate interviurile. Trebuia să se gândească, desigur, la niște scuze cu care să o vrăjească pe Jesiba. O programare la vrăjidoctoriță sau la dentist – ceva obișnuit, dar necesar. Iar dacă reușea să obțină vreunul dintre acele posturi, trebuia să ticluiască un plan ca să-și poată plăti datoria pentru Syrinx – ceva care să nu-i rănească egoul Jesibei, în așa fel încât Bryce să nu sfârșească transformată în vreo creatură oribilă, doar pentru că îndrăznea să plece.

Bryce oftă și își trecu palma peste un volum vechi, scris într-un jargon juridic, pentru descifrarea căruia aveai nevoie de o diplomă de specialitate. Nu mai întâlnise niciodată în viață atâtea *ergo* și *prin urmare*, sau *include, dar nu se limitează la*. Dar continua să cerceteze.

Acelaşi lucru îl făcea şi Lehabah.

– Ce zici de asta, BB? întrebă Silfa şi se aprinse, arătând spre pagina pe care o avea în faţă. Scrie: *Sentinţa unui condamnat poate fi schimbată dacă…*

– Ne-am uitat pe aia acum două zile. Ajungem inevitabil înapoi la sclavie.

Un hârşâit slab umplu aerul din încăpere. Bryce se uită la nøkk pe sub gene, atentă să nu lase creatura să observe că i-a atras atenţia. Nøkkul rânjea oricum la ea. Ca şi cum el ar fi ştiut ceva ce ea nu ştia.

Câteva secunde mai târziu înţelese de ce.

– Mai e un caz, dedesubt. Femeia de rasă umană a fost eliberată după...

Syrinx mârâi. Nu spre acvariu, ci spre scările acoperite de covorul verde.

Se auzeau paşi degajaţi. Într-o secundă Bryce era în picioare, cu mâna după telefon.

O pereche de ghete, apoi blugi închişi la culoare şi...

Aripi albe ca zăpada. Un chip ireal de frumos.

Micah.

Lui Bryce i se scurtcircuitară toate gândurile. Arhanghelul păşi în bibliotecă şi îşi roti privirea în jurul rafturilor, se uită la scările care urcau spre mezaninul din aramă şi alcovurile lui, la acvariu şi la nøkkul care încă rânjea. Deasupra strălucea instalaţia de iluminat – o explozie solară.

Nu trebuia să fie acolo jos. Nu trebuia să vadă acele cărţi...

– Excelenţă, bălmăji Bryce, uşa de la intrare era deschisă.

Privirea Arhanghelului era atât de intensă încât te lovea în moalele capului.

Bineînţeles că încuietorile şi farmecele nu-l putuseră opri. Nimic nu-l putea opri.

Bryce îşi domoli inima care-i bubuia în piept, suficient cât să spună:

– M-aş bucura să vă primesc sus, Excelenţă. Dacă doriţi, o pot contacta pe Jesiba.

Jesiba, care este la Summitul la care şi tu *ar trebui să fii în acest moment.*

– Aici jos este bine.

Micah o luă încet spre unul dintre rafturile înalte.

Syrinx tremura pe canapea; Lehabah se ascunsese în spatele unui morman de cărţi. Până şi animalele se ascunseseră în cuştile şi acvariile lor. Singurul care continua să rânjească era nøkkul.

– De ce nu luaţi un loc, Excelenţă?

Bryce începu să adune cutiile de la mâncare în braţe, fără să-i pese că se putea mânji de chili pe tricoul ei alb. Nu voia decât ca Micah să se îndepărteze naibii de rafturile acelea pline cu cărţi preţioase.

Arhanghelul o ignoră şi continuă să examineze titlurile pe care îi cădeau ochii.

Urd apără şi păzeşte! Bryce dădu drumul cutiilor în coşul deja vârfuit.

– Sus avem o colecţie de artă fascinantă. Poate mi-aţi putea detalia ce căutaţi.

Bryce îi aruncă o privire lui Lehabah, care căpătase o culoare verzuie, îngrijorătoare, şi îşi scutură uşurel capul, avertizând-o că trebuia să fie atentă.

Micah îşi strânse aripile şi se întoarse spre Bryce.

– Ce caut?

– Da, şopti ea. Eu...

Arhanghelul o ţintui cu ochii lui de gheaţă.

– Pe tine te caut.

Întâlnirea din acea zi era cea mai rea dintre toate. Cea mai înceată.

Sandriel se delecta făcându-i să se învârtă în jurul cozii. De pe buzele ei alunecau doar minciuni şi jumătăţi de adevăr, de parcă ar fi savurat preludiul a ceea ce avea să se întâmple: la sfârşit, cu toţii aveau să cedeze în faţa dorinţelor ei şi ale Asterilor. Hunt se rezemă de perete, aşa cum stătea, între cei doi soldaţi din Garda Asteriană, gătiţi în uniformele lor, şi privi cum limba ceasului se apropie de ora patru. Ruhn arăta ca şi cum ar fi aţipit cu o jumătate de oră în urmă. Cei mai mulţi dintre participanţii de nivel mai jos fuseseră expediaţi, sala rămânând astfel destul de goală. Până şi Naomi fusese trimisă înapoi în Lunathion, ca să se asigure că Legiunea 33 era în formă. Nu mai rămăseseră decât liderii şi ajutoarele lor. De parcă şi-ar fi dat deja cu toţii seama că discuţiile nici nu-şi mai aveau rostul. Că *republica* asta nu era decât o şarlatanie. Că nu existau decât cei care conduceau şi cei care trebuiau să îngenuncheze.

– Construirea unui nou port în lungul coastei de est, zise Sandriel pentru a o suta oară, ne va permite să creăm o zonă securizată pentru legiunea noastră acvatică...

Se auzi ţârâitul unui telefon.

Jesiba Roga, spre surprinderea lui Hunt, îşi scoase telefonul din buzunarul interior al sacoului ei gri, asortat cu rochia pe care o purta. Apoi se foi în scaun, ferindu-şi ecranul de privirea curioasă a bărbatului din stânga ei.

Câţiva dintre conducători observaseră şi ei că atenţia Jesibei se îndrepta acum spre telefon. Sandriel îşi continua discursul, fără să bage

de seamă, însă Ruhn se trezise şi acum o privea şi el pe femeie. Fury, care stătea cu două rânduri în spatele ei, la fel.

Jesiba glisă pe ecranul telefonului, cu buzele rujate roşu strânse, apoi ridică mâna. Până şi Sandriel se opri din vorbit.

– Îmi cer scuze că întrerup, Guvernatorule, zise Roga, dar e ceva ce tu... ce noi cu toţii trebuie să vedem.

Hunt nu avea nici un motiv raţional, care să justifice groaza care i se strecură în inimă. Pe telefonul Jesibei ar fi putut fi orice. Şi cu toate acestea, i se uscase gura.

– Ce e? întrebă Sandriel autoritar, din celălalt capăt al sălii.

Jesiba o ignoră şi îi aruncă o privire lui Declan Emmet.

– Poţi să conectezi telefonul meu la ecranele astea?

Farmazoana arătă spre mulţimea de ecrane din sală.

Declan, care stătuse pe jumătate adormit în spatele lui Ruhn, se îndreptă imediat de spate.

– Da, nici o problemă.

Declan era suficient de deştept încât să privească întâi spre Sandriel. Arhanghelul îşi dădu ochii peste cap, dar aprobă. Într-o clipă îşi deschise laptopul. Se încruntă în faţa a ceea ce-i apăruse pe ecran, însă apoi apăsă un buton.

Se arătară zeci de înregistrări, de la diferite camere – toate din Griffin Antichităţi. În pătrăţelul din colţul de jos, din dreapta, într-o bibliotecă bine cunoscută... Hunt uită să mai respire.

Mai ales pentru că telefonul Jesibei vibră din nou şi un mesaj – în continuarea unei conversaţii începute anterior, din câte se părea – apăru pe ecrane. Inima îi îngheţă când citi numele: *Bryce Quinlan.*

Şi i se opri cu totul în piept atunci când citi mesajul: *Sunt pornite ecranele?*

– Ce dracu'? şuieră Ruhn.

Bryce stătea în faţa camerei şi turna într-un pahar ceva ce părea a fi vin. Şi, în spatele ei, aşezat la masa centrală din bibliotecă, era Micah.

Sandriel murmură:

– A zis că are o întâlnire...

Camera de filmat era ascunsă într-una dintre cărţi, chiar deasupra capului lui Bryce.

Declan apăsă câteva taste şi mări acea înregistrare video. După câteva clipe şi partea de audio începu să funcţioneze, inundând sala de conferinţă.

Bryce spuse peste umăr, cu un zâmbet degajat pe buze:

– Ai vrea şi ceva de mâncat? Nişte brânzeturi?

Micah se rezemă de masă, cercetând cărţile întinse acolo.

– Da, mulţumesc.

Bryce fredonă uşor, tastând pe ascuns în telefon, în timp ce îşi făcea de lucru în dreptul măsuţei cu gustări.

Următorul mesaj către Jesiba apăru pe ecranele din sala de conferinţă.

Un singur cuvânt, care îi îngheţă sângele în vene lui Hunt.

Ajutor.

Nu era o rugăminte jucăuşă. Se citea în privirea lui Bryce atunci când îşi ridică ochii spre cameră.

În ochii ei se citea groaza. Groază pură. Fiecare instinct din trupul lui Hunt intră în alertă.

– Guvernatorule, i se adresă Regele Toamnei lui Sandriel. Aş vrea să mi se explice ce se întâmplă.

Dar, înainte ca Sandriel să poată răspunde, Ruhn ordonă, cu ochii lipiţi de ecran:

– Flynn, trimite o unitate Aux la Griffin Antichităţi. Acum.

Într-o secundă, Flynn avea telefonul în mână.

– Micah n-a făcut nimic rău! se răsti Sandriel la Prinţul Feelor. A demonstrat doar că are un gust foarte prost la femei.

Hunt mârâi. Ştia că asta i-ar fi adus o biciuire din partea lui Sandriel, dar reacţia lui fusese acoperită de mârâiturile lui Declan şi Ruhn.

Tristan Flynn se răstea la cineva:

– Duceţi-vă la Griffin Antichităţi, chiar acum! Da, în Piaţa Veche. Nu... Duceţi-vă doar! La dracu'! E un ordin!

Ruhn îi mai comandă ceva lordului, însă Micah începuse din nou să vorbească:

– Văd că ai fost ocupată, spuse Arhanghelul şi arătă spre masă. Cauţi o portiţă?

Bryce îşi înghiţi nodul din gât şi începu să aşeze platoul pentru Micah.

– Hunt este prietenul meu.

Acelea erau... acelea erau cărţi legislative, pe masă. Lui Hunt i se făcu stomacul ghem.

– A, da! spuse Micah şi se rezemă de speteaza scaunului. Admir asta la tine.

– Ce dracu' se întâmplă? zise Fury printre dinţi.

Micah continuă:

– Loială până la moarte... şi după. Chiar dacă ai toate dovezile din lume, tu tot nu vrei să crezi că Danika a fost doar o târfă dependentă de droguri.

Sabine şi alţi lupi mârâiră. Hunt o auzi pe Amelie Ravenscroft şoptindu-i lui Sabine:

– Ar trebui să trimitem o haită de lupi acolo.

– Toate haitele de top sunt aici! murmură Sabine, cu ochii lipiţi de ecran. Toate forţele de securitate de top sunt aici. Nu am lăsat decât câţiva acolo.

Dar, ca şi cum s-ar fi aprins un chibrit, întreaga ţinută a lui Bryce se schimbă. Frica se transformă în furie ascuţită, strălucitoare. Hunt era de obicei încântat să îi vadă acea privire dogoritoare. Nu şi acum.

La dracu'! Foloseşte-ţi capul, se rugă tăcut. *Fii deşteaptă!*

Bryce aşteptă ceva timp, cu ochii la platoul de brânzeturi şi struguri pe care îl pregătea.

– Cine poate şti care este adevărul? întrebă ea pe un ton neutru.

– Filosofii din această bibliotecă au avut cu siguranţă părerile lor în această privinţă.

– În privinţa Danikăi?

– N-o face pe proasta.

Zâmbetul lui Micah crescu. Arătă cu mâna spre cărţile care îi înconjurau.

– Ştiai că faptul că păstrezi aceste volume îţi poate aduce un bilet doar dus spre execuţie?

– Mi se pare cam exagerat pentru nişte simple cărţi.

– Oamenii au murit pentru aceste cărţi! toarse Micah, arătând spre rafturile înalte din jurul lor. Sunt titluri interzise aici, dacă nu mă înşel. Multe dintre ele nu ar trebui să existe decât în Arhivele Asterilor. Evoluţie, matematici, teorii care contrazic superioritatea Vanirilor şi a Asterilor. Unele dintre ele aparţinând unor filosofi despre care oamenii afirmă că au existat înainte de Asteri, adăugă cu un râs moale, teribil. Mincinoşi şi eretici, care au recunoscut că greşesc după ce Asterii i-au torturat ca să scoată adevărul din ei. Au fost arşi de vii, iar ereziile lor au fost folosite ca să aprindă focul. Şi totuşi, aici, supravieţuiesc. Toate cunoştinţele lumii vechi. Ale unei lumi de dinainte de Asteri. Şi teoriile legate de o lume în care Vanirii nu vă sunt stăpâni.

– Interesant, zise Bryce.

Nu se întorsese încă spre Arhanghel.

Ruhn o privi pe Jesiba:

– Ce, mai exact, se află în acea bibliotecă?

Jesiba nu răspunse. Nu scoase un cuvânt. Ochii ei cenuşii promiteau însă moarte.

Micah continuă, răspunzând fără să ştie, întrebării prinţului:

– Ai măcar idee ce te înconjoară, Bryce Quinlan? Aceasta este Marea Bibliotecă din Parthos.

Cuvintele răsunară în sală. Jesiba refuză însă să-şi deschidă buzele.

Bryce, spre meritul ei, zise:

– Mie îmi sună a teorie a conspiraţiei. Parthos nu este decât o poveste de adormit copiii, spusă de oameni.

Micah chicoti.

– Zise femeia care poartă la gât o amuletă Archesiană. Amuleta preotesei care în vechime a păzit Parthosul. Eu cred că ştii ce se află aici – ştii că ţi-ai petrecut timpul în mijlocul a ceea ce a mai rămas din bibliotecă, după ce a fost arsă în mare parte de Vaniri, cu cincisprezece mii de ani în urmă.

Lui Hunt i se căscă un gol în piept. Ar fi putut să jure că dinspre Jesiba se propagase o briză rece.

Micah continuă, leneş:

– Ştiai că, în timpul Primelor Războaie, după ce Asterii au dat ordinul, o armată de oameni au dus ultima bătălie împotriva Vanirilor la Parthos? Pentru că voiau să salveze dovezile despre ceea ce fuseseră înainte ca Falia să se deschidă – pentru că voiau să salveze *cărţile*? O sută de mii de oameni au mărşăluit în acea zi în luptă, ştiind că vor muri şi că vor pierde războiul, spuse Micah, zâmbind. Şi asta, doar pentru a-i oferi preotesei timp ca să poată salva cele mai importante cărţi. Le-au încărcat pe bărci şi apoi au dispărut. Sunt curios să aflu cum au acostat la Jesiba Roga.

Farmazoana care îşi vedea toate secretele dezvăluindu-i-se pe ecrane rămânea în continuare tăcută. Nu recunoştea ceea ce se spusese. Avea oare ceva de-a face cu hotărârea ei de a părăsi vrăjitoarele? Sau cu motivul pentru care i se alăturase Regelui din Adâncuri?

Micah se lăsă pe spate, în scaunul lui, foşnindu-şi aripile.

– Bănuiam de mult că ceea ce a mai rămas din Parthos este găzduit aici – două mii de ani de cunoştinţe omeneşti, de dinainte de venirea Asterilor. Am aruncat o privire asupra titlurilor de pe rafturi şi acum ştiu că este adevărat.

Nimeni din sală nu clipi măcar în faţa adevărului dezvăluit. Jesiba arătă însă spre ecrane şi le ceru lui Tristan Flynn şi lui Sabine, cu vocea tremurândă:

– Spuneţi-le celor din Aux se mişte mai repede. Să salveze acele cărţi. Vă *implor.*

Hunt strânse din dinţi. Bineînţeles că volumele erau mai importante pentru ea decât Bryce.

– Auxiliarul nu va face aşa ceva! interveni Sandriel rece, zâmbindu-i Jesibei, care se încordase. Şi orice va fi având de gând să-i facă Micah micuţei tale asistente, nici nu se compară cu ceea ce îţi vor face Asterii ţie, pentru că ai adăpostit asemenea erezii...

Însă Bryce ridică platoul cu brânzeturi şi paharul de vin şi zise:

– Guvernatorule, eu doar lucrez aici.

Îl privi în sfârşit în faţă pe Micah. Purta hainele ei sport: colanţi şi un tricou alb, cu mâneci lungi. Încălţările ei sport, de un roz fosforescent, străluciră ca nişte scântei de zori în semiobscuritatea bibliotecii.

– Fugi! strigă Flynn spre ecran, de parcă Bryce l-ar fi putut auzi. La naiba, *fugi*, Bryce!

Sandriel îi aruncă o privire urâtă.

– Îndrăzneşti să îl acuzi pe Guvernator de ceva?

Însă în ochi i se citea şi ei îndoiala.

Lordul Fee o ignoră, cu ochii lipiţi de ecran.

Hunt îngheţase. Bryce aşeză pe masă platoul cu brânzeturi şi vinul şi îi zise lui Micah:

– Ai venit aici pentru mine. Iată-mă! spuse cu un zâmbet aproximativ. Summitul acela trebuie să fi fost foarte plictisitor.

Bryce îşi strânse mâinile la spate – o imagine a indiferenţei. Şi făcu cu ochiul.

– Ai de gând să mă inviţi din nou în oraş?

Micah nu se vedea din unghiul în care era camera, deşi Declan îl mărise acum: Bryce îşi mişca degetele la spate. Arăta spre scări. Un ordin tăcut, dar disperat către Lehabah şi Syrinx: să fugă. Nici unul dintre ei nu se mişcă.

Micah zise cu şarm:

– Aşa cum mi-ai răspuns tu odată... Nu sunt interesat.

– Păcat!

În sala de conferinţe liniştea era palpabilă.

Bryce făcu din nou semne la spate, cu degetele tremurânde. *Vă rog*, părea să spună. *Vă rog, fugiţi. Cât e distras de mine.*

– Ia un loc! zise Micah, arătând spre scaunul din faţa sa. Să fim civilizaţi, totuşi, în legătură cu asta.

Bryce ascultă, fluturându-şi genele.

– În legătură cu ce?

– În legătură cu faptul că tu îmi vei da Cornul Lunei.

Capitolul 77

Bryce ştia că şansele ca lucrurile să se termine cu bine erau foarte mici.

Dar dacă Jesiba îi văzuse mesajele, poate că nu era totul în van. Poate că aşa toată lumea avea să vadă ce i se întâmplase. Poate reuşeau să salveze cărţile, dacă farmecele protectoare şi vrăjile din jurul lor ar fi putut să reziste furiei unui Arhanghel. Chiar dacă farmecele galeriei nu îl opriseră.

Bryce îi răspunse lui Micah dulce:

– Nu am nici o idee unde se află Cornul.

Zâmbetul de pe chipul Arhanghelului nu păli.

– Mai încearcă o dată.

– Nu am nici o ideea unde se află Cornul, *Guvernatorule*?

Micah îşi rezemă braţele puternice de masă.

– Vrei să ştii ce cred eu?

– Nu, dar ai să-mi spui oricum?

Lui Bryce îi bubuia inima în piept.

Micah chicoti.

– Eu cred că te-ai prins. Cel mai probabil cu câteva zile în urmă, la fel ca mine.

– Sunt flatată că mă consideri atât de inteligentă.

– Nu pe tine.

Arhanghelul râse din nou, rece.

– Danika Fendyr era cea inteligentă. Ea a furat Cornul de la templu, iar tu o cunoşteai destul de bine încât să îţi dai seama ce a făcut cu el.

– De ce ar fi vrut Danika să ia Cornul? întrebă Bryce cu inocenţă. Este stricat.

– A fost fisurat. Iar eu bănuiesc că te-ai prins deja cu ce se poate repara.

Inima îi sări din piept când Micah se răsti:

– *Synth*!

Bryce se ridică în picioare, genunchii tremurându-i uşor.

– Guvernator sau nu, aceasta este o proprietate privată. Dacă vrei să mă arzi pe rug odată cu toate cărţile acestea, vei avea nevoie de un mandat.

Bryce ajunsese la scări. Syrinx şi Lehabah nu se mişcaseră însă.

– Dă-mi Cornul!

– Ţi-am zis, nu ştiu unde este.

Puse un picior pe prima treaptă şi într-o secundă Micah apăru lângă ea, cu mâna la gâtul ei. Arhanghelul şuieră:

– Nu minţi.

Hunt apucase să facă doar un pas spre scări când vântul lui Sandriel îl opri, izbindu-l înapoi de perete. I se încolăci în jurul gâtului, îi astupă corzile vocale. Reducându-l la tăcere în faţa a ceea ce se desfăşura pe ecrane.

Micah mârâi la urechea lui Bryce, animal mai degrabă decât înger:

– Vrei să ştii cum am aflat?

Bryce tremură în timp ce Guvernatorul îşi trecu posesiv mâna în josul spinării ei.

Hunt văzu roşu în faţa ochilor: posesivitatea acelei atingeri, oroarea care i se citea în privire lui Bryce.

Bryce nu era proastă ca să încerce să fugă, în timp ce Micah îi mângâia spatele, cu dorinţa întipărită în fiecare atingere.

Hunt îşi încleştă falca, până la durere. Respira greu. Avea să-l ucidă. Avea să găsească o cale prin care să scape de Sandriel şi avea să-l *ucidă* pe Micah pentru acea atingere...

Micah îşi trecu degetele pe deasupra lănţişorului delicat de la gâtul lui Bryce. Era unul nou, îşi dădu Hunt seama.

Şi Micah toarse, fără să ştie de camera de la doar câţiva centimetri de el.

– Am văzut înregistrarea cu tine, din holul de la Comitium. I-ai dat amuleta ta Archesiană lui Sandriel. Şi ea a distrus-o.

Mâna mare a Arhanghelului se înfăşură în jurul gâtului ei. Bryce îşi închise ochii.

– Aşa mi-am dat seama că şi tu te-ai prins de adevăr.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti! şopti Bryce.

Micah strânse mai tare şi, pentru Hunt era ca şi cum mâna ar fi fost încolăcită în jurul gâtului său, într-atât de greu îi era să respire.

– Timp de trei ani ai purtat acea amuletă. În fiecare zi, în fiecare oră. Danika ştia asta. Ştia şi că nu ai ambiţie şi că nu vei părăsi niciodată acest loc de muncă. Şi că, prin urmare, nu-ţi vei scoate niciodată amuleta.

– Eşti nebun! reuşi Bryce să îngaime.

– Oare? Atunci explică-mi de ce, după nici o oră de la momentul în care ţi-ai scos amuleta, kristallos te-a atacat?

Hunt împietri. O *atacase* un demon în acea zi? Îi întâlni privirea lui Ruhn, şi prinţul dădu din cap, cu chipul pal. *Am reuşit să ajungem la timp,* fu tot ceea ce Danaan îi transmise în gând.

– Am avut ghinion? încercă Bryce.

Micah nu zâmbi, cu mâna încă strânsă în jurul gâtului ei.

– Tu nu ai Cornul. Tu *eşti* Cornul.

Mâna Arhanghelului alunecă din nou în lungul spatelui ei.

– Ai devenit purtătoarea lui în noaptea în care Danika l-a măcinat într-o pulbere fină şi l-a amestecat cu cerneala-vrăjitoarelor, după care te-a îmbătat atât de tare încât n-ai mai fost în stare să pui întrebări sau să protestezi şi ţi l-a tatuat pe spate.

– *Ce?* şuieră Fury.

Zeilor! Hunt îşi încleştă dinţii, neputând încă să vorbească din cauza lui Sandriel.

Însă Bryce zise:

– Oricât de şmecher ar suna asta, Guvernatorule, tatuajul meu spune...

– Limbajul lui este mai presus de această lume. Este limbajul *universului.* Şi este o comandă directă care activează Cornul atunci când asupra tatuajului se revarsă putere pură. Exact aşa cum a funcţionat pentru Prinţul Născut din Stele. Poate că tu nu ai darurile fratelui tău, dar cred că sângele neamului vostru şi *synth*-ul vor compensa pentru asta atunci când îmi voi folosi puterea asupra ta. A revărsa putere asupra tatuajului, asupra *ta* – înseamnă, în esenţă, să sufli în Corn.

Nările lui Bryce fremătară.

– Îţi zic eu în ce să sufli, măgarule!

Bryce îşi dădu capul pe spate atât de repede încât nici măcar Micah nu putu să oprească coliziunea dintre creştetul ei şi nasul lui. Se clătină, dându-i timp lui Bryce să se răsucească şi să fugă...

Mâna Arhanghelului nu-şi slăbise însă strânsoarea.

O trase înapoi, rupându-i tricoul la spate, şi o aruncă la podea.

Strigătul i se înecă mut îngerului în piept, însă cel al lui Ruhn răsună în întreaga sală, când Bryce se prăvăli pe covor.

Lehabah ţipă, iar Syrinx mârâi, însă Bryce reuşi să le strige:

– *Ascundeţi-vă!*

Arhanghelul se oprise însă, cercetând-o pe femeia întinsă pe podea, în faţa lui.

Cercetându-i tatuajul de pe spate, care conţinea Cornul Lunei în cerneala lui neagră.

Bryce reuşi să se ridice în picioare, de parcă ar fi avut unde să fugă, unde să se ascundă de Guvernator şi de puterea lui teribilă. Ajunse până în celălalt capăt al camerei, până la treptele care urcau spre mezanin...

Micah era însă mai rapid ca vântul. O apucă de gleznă cu o mână şi o aruncă în celălalt colţ al încăperii.

Ţipătul lui Bryce atunci când se izbi de masa de lemn care se dezmembră sub ea era cel mai teribil sunet pe care Hunt îl auzise în viaţa lui.

– La dracu'! O va ucide, gâfâi Ruhn.

Bryce îşi făcu loc printre aşchiile de lemn. Cu sângele curgându-i din gură, şopti:

– Tu i-ai ucis pe Danika şi pe cei din haită.

Micah zâmbi.

– Şi m-am bucurat de fiecare clipă.

Sala de conferinţe se cutremură. Ori poate că doar asta simţea Hunt.

Şi apoi Arhanghelul o apucă din nou pe Bryce, iar Hunt nu mai putu să suporte cum o apucă de gât şi o aruncă din nou, izbind-o de rafturi.

– Unde *dracu'* e Auxiliarul? urlă Ruhn la Flynn. La Sabine.

Însă Sabine era împietrită, cu ochii largi şi goi.

Teribil de încet, Bryce se târî înapoi spre scările de la mezanin, agăţându-se cu ghearele de cărţi, ca să îşi croiască drum. O rană uriaşă îi îmbibase de sânge colanţii. Osul i se vedea lucind sub o aşchie înfiptă în carne. Bryce oftă, plângând aproape.

– De ce?

Lehabah se strecurase spre uşa de metal de la baia din spatele bibliotecii, pe care reuşise să o deschidă, şi îi făcea parcă semn lui Bryce să vină acolo – ca să se închidă înăuntru până când ar fi venit ajutoare.

– Ai aflat, după atâtea cercetări, că sunt unul dintre investitorii de la Industriile Redner? Că am acces la toate experimentele lor?

– O, la dracu'! se auzi vocea lui Isaiah din celălalt capăt al sălii de conferinţe.

– Şi ai aflat, continuă Micah, ce *făcea* Danika pentru Industriile Redner?

Bryce se târa încă pe spate, spre scări. Nu avea unde să se ducă însă.

– Lucra cu jumătate de normă la pază şi securitate.

– Aşa v-a zis ea?

Micah rânji.

– Danika îi găsea pe cei pe care Redner îşi dorea să îi găsească. Persoane care nu îşi doreau să fie găsite. Inclusiv un grup de rebeli din gruparea Ophion, care experimentaseră cu o formulă pentru magie

sintetică – pentru a-i ajuta pe oameni. Au săpat adânc şi au aflat din istorii demult uitate că veninul demonului kristallos anulează magia – magia *noastră*. Aşa că, aceşti rebeli inteligenţi au decis să afle de ce, izolând proteinele care erau vizate de acel venin. Sursa magiei. Spionii de rasă umană ai lui Redner i-au vândut acestuia pontul şi uite-aşa Danika ne-a adus cercetările şi pe cei din spatele acestora.

Bryce încercă să respire, târându-se mai departe. Nici o persoană din sala de conferinţe nu scoase un cuvânt când Bryce întrebă:

– Asterii nu aprobă magia sintetică. Cum de a reuşit Redner să scape basma curată cu cercetările lui?

Hunt se cutremură. Bryce încerca să tragă de timp.

Micah părea mai mult decât fericit să îi răspundă.

– Pentru că Redner ştia că Asterii ar fi oprit orice fel de cercetări legate de magia sintetică, pentru că ştia că *eu* le-aş fi oprit experimentele, a transformat discursul despre *synth* într-unul despre un medicament menit să vindece. Redner m-a invitat să fac investiţii. Primele teste au fost un succes: cu ajutorul lui, oamenii puteau să se vindece mai repede decât folosind orice fel de putere de-a Feelor sau de-a vrăjidoctoriţelor. Însă testele ulterioare n-au mai mers conform planului. Vanirii, am aflat, îşi ieşeau cu totul din minţi atunci când li se administra *synth*. Iar oamenii care luau prea mult... ei bine. Danika s-a folosit de trecerea pe care o avea la securitate ca să fure înregistrări de la teste. Şi bănuiesc că ţi le-a lăsat ţie, nu-i aşa?

Solas arzător! Uşor, uşor, treaptă cu treaptă, apucându-se de cărţile acelea preţioase, Bryce îşi croia drumul în sus, pe scară.

– Cum a aflat ce aveai de fapt de gând?

– Îşi băga nasul întotdeauna acolo unde nu-i fierbea oala. Voia întotdeauna să îi protejeze pe cei fără apărare.

– De monştri ca *tine*! scuipă Bryce, târându-se încă în sus.

Trăgând încă de timp.

Zâmbetul lui Micah era de-a dreptul hidos.

– N-a ascuns niciodată faptul că este interesată de teste, pentru că voia să-şi ajute prietena slabă şi vulnerabilă, pe jumătate om. Pe tine, care nu aveai să moşteneşti vreo putere. Se întreba dacă magia sintetică ţi-ar putea oferi o şansă în lupta cu prădătorii care conduc această lume. Iar, după ce a văzut ororile pe care *synth*-ul le poate provoca, a început *să îşi facă griji* pentru cei supuşi la teste. Să îşi facă griji pentru ceea ce li s-ar putea întâmpla oamenilor, dacă ar ajunge să se răspândească. Însă angajaţii de la Redner spun că Danika făcea şi ea cercetările ei acolo.

Nimeni nu știa ce fel de cercetări, însă ea își petrecea timpul în laboratoarele lor în afara orelor de muncă.

Totul se afla probabil pe dispozitivul de memorie pe care Bryce îl găsise. Hunt se rugă ca ea să-l fi pus undeva bine. Se întrebă ce alte secrete zguduitoare mai conținea.

Bryce spuse:

– Danika nu vindea *synth* în acea noapte, pe barcă, nu-i așa?

– Nu. În acel punct îmi dădusem seama că am nevoie de cineva cu acces nerestricționat în templu, ca să ia Cornul – eu aș fi fost identificat cu ușurință. Așa că, după ce a furat înregistrările cu testele, am avut ocazia de a mă folosi de asta.

Bryce reuși să mai urce o treaptă.

– Tu ai dat drumul *synth*-ului pe străzi.

Micah se luă după ea.

– Da. Știam că nevoia constantă a Danikăi de a face pe eroina o va determina să îl caute, ca să salveze viețile nenorociților din Lunathion. A reușit să-l strângă în mare parte, însă nu pe tot. După ce i-am spus că am văzut-o pe râu, după ce i-am spus că nimeni nu va crede că Prințesa Petrecăreață încerca să curețe străzile de droguri, s-a trezit cu mâinile legate. I-am spus că sunt dispus să uit totul dacă-mi va face o mică favoare, la momentul potrivit.

– Tu ai provocat pana de curent în noaptea în care a furat Cornul.

– Da. Dar am subestimat-o pe Danika. Avea suspiciuni în privința interesului meu pentru *synth* dinainte să îi dau drumul pe străzi, iar atunci când am șantajat-o ca să fure Cornul trebuie să-și fi dat seama de legătura dintre cele două. De faptul că artefactul putea fi reparat cu ajutorul *synth*-ului.

– Așa că ai ucis-o din cauza asta?

Încă o treaptă, încă o întrebare care să-i câștige timp.

– Am ucis-o pentru că a ascuns Cornul înainte să am șansa de a-l repara. Și de a-mi ajuta astfel supușii.

– Cred că puterea ta este îndeajuns pentru asta! zise Bryce, de parcă ar fi încercat să se salveze flatându-l.

Arhanghelul păru să se întristeze cu adevărat pentru o clipă.

– Nici măcar puterea mea nu este îndeajuns pentru a-i ajuta. Pentru a ține războiul departe de țărmurile din Valbara. Pentru asta am nevoie de ajutor din afara lumii noastre. Cornul va deschide un portal și îmi va permite să invoc o armată care îi va decima pe rebeli și va pune capăt distrugerii lor.

– Din ce lume? întrebă Bryce, albindu-se. Din Hel?

– Cei din Hel nu ar îngenunchea în faţa mea. Însă legendele străvechi vorbesc şi despre alte lumi, lumi care s-ar pleca în faţa unei puteri ca a mea – care s-ar pleca în faţa Cornului.

Micah zâmbi, rece ca un peşte din adâncul mării.

– Cel care mânuieşte Cornul la puterea lui desăvârşită poate face orice. S-ar putea încorona chiar ca unul dintre Asteri.

– Puterea lor este înnăscută, nu creată! îi aruncă Bryce, chiar dacă chipul i se făcuse pământiu.

– Cu ajutorul Cornului, nu ai mai avea nevoie de moştenirea unei stele pentru a conduce. Iar Asterii ar recunoaşte asta. M-ar accepta ca pe unul dintre ei.

Râse din nou.

– Tu i-ai ucis pe cei doi studenţi.

– Nu. Ei au fost măcelăriţi de un satir care luase *synth* – în timp ce Danika era ocupată să fure Cornul în acea noapte. Sunt sigur că s-a simţit extrem de vinovată.

Bryce tremura. Şi Hunt tremura şi el.

– Şi ai mers pur şi simplu la apartament şi i-ai ucis, pe ea şi pe cei din Haita Diavolilor?

– Am aşteptat eliberarea lui Philip Briggs.

Bryce murmură:

– El avea sarea neagră în laborator, ceea ce îl incrimina.

– Da. Odată ce a fost lăsat din nou în libertate, am mers la apartamentul Danikăi – apartamentul vostru –, i-am oprit pe cei din Haita Diavolilor cu puterea mea, apoi i-am injectat Danikăi *synth*-ul. Şi am privit cum îi sfâşie în bucăţi şi cum apoi se distruge pe ea însăşi.

Bryce plângea cu hohote.

– Dar ea nu ţi-a spus. Nu ţi-a spus unde este ascuns Cornul.

Micah ridică din umeri.

– A rezistat.

– Şi ce?! Ai invocat demonul kristallos ca să-ţi ascunzi urmele? L-ai lăsat să te atace pe acea alee pentru ca triarii tăi să nu suspecteze nimic? Sau doar pentru a-ţi oferi ocazia de a monitoriza cazul acesta atât de îndeaproape, fără a trezi suspiciuni? Şi apoi, la dracu', ai aşteptat doi ani?!

Micah se încruntă.

– Am petrecut ultimii doi ani căutând Cornul, invocând demoni kristallos ca să mi-l găsească, dar n-am dat de nici o urmă. Până când mi-am dat seama că nu *eu* trebuie să fac munca asta mundană. Pentru că tu, Bryce Quinlan, erai cheia care dezlega misterul Cornului. Ştiam că

Danika l-a ascuns undeva şi că *tu*, dacă îţi voi da ocazia să te răzbuni, mă vei conduce direct la el. Eu, cu toată puterea mea, nu-l putusem găsi, însă tu... tu ai iubit-o. Şi puterea dragostei tale avea să mi-l aducă. Avea să-ţi alimenteze nevoia de dreptate şi să te conducă drept la el, adăugă Micah pufăind. Însă era posibil să nu ajungi prea departe singură. Aşa că am plantat o sămânţă în mintea Regelui Toamnei.

Toţi cei din sala de conferinţă îşi întoarseră capetele spre bărbatul cu chipul împietrit.

Ruhn ţipă la tatăl lui:

– Te-a jucat pe degete ca pe o marionetă!

Ochii de chihlimbar ai Regelui Toamnei străluciră de furie aprigă. Însă Micah continuă, înainte ca el să poată rosti ceva:

– Ştiam că, cu câteva ironii la adresa puterii din ce în ce mai slabe a Feelor, la pierderea Cornului, aveam să-i răscolesc suficient mândria încât să-i ordone Fiului său Născut din Stele să îl caute.

Bryce respiră lung.

– Pentru că, dacă eu nu-l găseam, poate Ruhn l-ar fi putut descoperi.

Ruhn clipi.

– Eu... De fiecare dată când am mers în căutarea Cornului...

Prinţul păli.

– Întotdeauna simţeam nevoia de a merge la Bryce.

Se răsuci în scaun, căutându-i privirea lui Hunt, şi îi transmise în gând:

Am crezut că este vorba despre galerie, despre cunoştinţele care se ascund acolo, dar… la naiba! era ea.

Legătura ta, ca Născut din Stele, cu ea şi cu Cornul trebuie să fi fost mai puternică decât puterea de ecranare a amuletei Archesiene, răspunse Hunt. *Aveţi o legătură strânsă, Prinţule!*

Bryce ceru să afle:

– Şi de ce ai invocat demonul kristallos în ultimele luni? Pentru ce crimele?

Micah răspunse, cu glas tărăgănat:

– L-am invocat pentru a vă împinge pe voi de la spate, ştiind că legătura dintre Corn şi kristallos vă va conduce spre artefact. Şi faptul că i-am injectat pe Terţian, pe novice şi pe gardianul de la templu cu *synth*, lăsându-i apoi să se sfâşie în bucăţi, a fost tot pentru a vă ajuta pe voi. L-am folosit pe Terţian ca pretext pentru a te implica în investigaţie, iar de ceilalţi doi m-am folosit ca să îţi ghidez paşii spre Corn. Am ţintit două persoane care fuseseră la templu în noaptea în care Danika l-a furat.

– Şi bomba de la Corbul Alb, cu acea efigie a Cornului de pe ladă? Tot pentru a ne împinge de la spate?

– Da, şi pentru a trezi suspiciunea împotriva oamenilor. Am pus bombe în mai multe puncte din oraş, în locuri în care m-am gândit că ai putea merge. Când dispozitivul de localizare din telefonul lui Athalar mi-a arătat că vă aflaţi la club, am ştiut că zeii ţin cu mine. Aşa că am detonat bomba de la depărtare.

– Aş fi putut să mor.

– Poate. Dar eram gata să pariez că Athalar te va proteja. Şi de ce n-aş fi provocat puţin haos, ca să înteţesc resentimentele dintre oameni şi Vaniri? Mă ajută să îi conving şi pe alţii de înţelepciunea planului meu de a pune capăt acestui conflict. Mai ales când costul poate fi considerat de unii prea mare.

Lui Hunt îi vâjâia capul. Nimeni, în întreaga sală, nu scotea vreun cuvânt.

Bryce îşi încetini retragerea, crispându-se din cauza durerii.

– Şi blocul? Am crezut că Hunt a dat foc, dar nu a fost el, nu-i aşa? Tu ai fost.

– Da. Cererea proprietarului a ajuns la toţi triarii mei. Şi la mine. Ştiam că Danika nu a lăsat nimic acolo. Însă ajunsesem să mă delectez cu suferinţa ta, Bryce Quinlan. Ştiam că planul lui Athalar de a face rost de *synth* va fi dejucat curând şi am fost dispus să pariez că vei crede tot ce-i mai rău despre el. Că vei crede că şi-a folosit fulgerul din vene ca să pună în pericol persoane nevinovate. Athalar este un ucigaş. M-am gândit că trebuie să îţi reamintesc. Faptul că planul meu s-a potrivit cu vina pe care el o simţea deja a fost un bonus neaşteptat.

Hunt ignoră privirile îndreptate asupra lui. Nenorocitul nu avusese de gând să-şi onoreze târgul nici o clipă. Dacă ar fi rezolvat cazul, Micah l-ar fi ucis. I-ar fi ucis şi pe el, şi pe Bryce. Fusese jucat pe degete, ca un prost.

Bryce întrebă, cu vocea îndurerată:

– Când ai început să-ţi dai seama că este vorba despre mine?

– În grădina de noapte, demonul l-a atacat pe Athalar. Abia mai târziu mi-am dat seama că intrase probabil în contact cu vreunul dintre obiectele personale ale Danikăi, care, la rândul lor, intraseră în contact cu Cornul.

În acea zi, Hunt atinsese jacheta de piele a Danikăi. Îi luase mirosul.

– După ce l-am scos pe Athalar din joc, am invocat din nou demonul – şi el s-a dus ţintă la tine. Singurul lucru care se schimbase era că, în sfârşit, în sfârşit îţi dăduseşi jos amuleta. Şi apoi..., chicoti Arhanghelul. Am văzut pozele cu tine şi cu Athalar. Inclusiv pe cea cu spatele tău. Tatuajul pe care ţi-l făcuseşi cu câteva zile înainte de moartea Danikăi, conform listei cu ultimele locuri pe care aceasta le frecventase, pe care

Ruhn Danaan vi-o trimisese, ţie şi lui Athalar, al cărui cont îmi este extrem de uşor accesibil.

Bryce îşi înfipse degetele în covor, de parcă îi crescuseră gheare.

– Şi de unde ştii că va mai funcţiona măcar Cornul, acum că îl am în piele?

– Forma fizică a Cornului nu contează. Nu contează dacă este în formă de corn, de colier sau este o pudră amestecată cu cerneala-vrăjitoarelor – puterea lui rămâne intactă.

Hunt înjură în gând. El şi Bryce nu merseseră niciodată la salonul de tatuaje. Bryce spusese că ştia de ce fusese Danika acolo.

Micah continuă:

– Danika ştia că amuleta Archesiană te va ascunde de orice formă de detectare, fie ea magică sau demonică. Cu amuleta aceea la gât erai *invizibilă* pentru kristallos, demonul creat pentru a vâna Cornul. Am bănuit că Danika ştia că Jesiba Roga are farmece similare în jurul galeriei şi poate că a pus câteva şi în apartamentele voastre – cel vechi şi cel pe care ţi l-a lăsat – pentru a se asigura că vei fi cât mai ascunsă de el.

Hunt cercetă camerele din faţa galeriei, de pe stradă. Unde dracu' era Auxiliarul?

Bryce îi aruncă cu ciudă:

– Şi te-ai gândit că nimeni nu va afla? Cum rămâne cu mărturia lui Briggs?

– Briggs este un fanatic descreierat care a fost prins de Danika înainte de un bombardament plănuit în detaliu. Nimeni nu-l va asculta.

Mai ales având în vedere că avocatul îi fusese furnizat de Micah.

Bryce aruncă o privire spre cameră. De parcă ar fi vrut să se asigure că funcţionează.

Sabine şopti:

– L-a tras de limbă ca să-l facă să mărturisească totul.

În ciuda terorii care îi încorda trupul, Hunt se simţi inundat de mândrie.

Micah zâmbi din nou.

– Aşa că, iată-ne aici.

– Eşti un rahat.

Însă atunci Micah îşi duse mâna spre buzunarul de la jachetă. Şi scoase o seringă.

– Faptul că mă înjuri nu o să mă oprească să folosesc Cornul.

Lui Hunt i se tăie respiraţia.

Micah se apropie de Bryce.

– Rămăşiţele Cornului sunt acum impregnate în carnea ta. Când îţi voi injecta *synth*-ul, proprietăţile lui vindecătoare vor ţinti şi vor vindeca orice vor găsi stricat. Şi, astfel, Cornul va fi din nou întreg. Gata pentru mine, pentru ca eu să pot vedea, în sfârşit, dacă funcţionează.

– Vei risca deschiderea unui portal spre o altă lume în mijlocul Oraşului Semilunii...

Bryce scuipa cuvintele, trăgându-se departe de el.

– ...doar ca să vezi *dacă* funcţionează?

– Dacă am dreptate, beneficiile vor cântări cu mult mai mult decât orice victime.

Micah vorbise blând, în timp ce în vârful seringii strălucea un bob de lichid.

– Păcat că tu nu vei supravieţui efectelor secundare ale *synth*-ului, ca să vezi cu ochii tăi.

Bryce se întinse, ca să apuce o carte de pe unul dintre rafturile din lungul scării, dar Micah o opri cu o pală de vânt.

Chipul lui Bryce se frânse când Arhanghelul se aplecă deasupra ei.

– *Nu.*

Nu putea să se întâmple aşa ceva. Hunt *nu putea să lase* să se întâmple aşa ceva.

Însă Bryce nu putea să facă nimic. Hunt nu putea să facă nimic. Şi Micah îi înfipse acul în coapsă. Goli tot conţinutul seringii. Bryce urlă, se zbătu, însă, la sfârşit, Micah se dădu singur la o parte.

Probabil că puterea lui nu o mai ţinea la fel de strâns, pentru că Bryce se prăvăli pe trepte.

Nenorocitul privi spre ceas. Măsurând cât timp mai era până când Bryce urma să se sfâşie singură în bucăţi. Încet, rănile de pe trupul ei chinuit începură să se închidă. Buza crăpată i se vindecă imediat, complet, deşi rana până la os din coapsă lua ceva mai mult timp.

Zâmbind, Micah întinse mâna spre tatuajul de pe spatele ei.

– Să începem?

Însă Bryce se mişcă din nou şi, de data aceasta, puterea lui Micah nu mai reuşi să o oprească înainte de a pune mâna pe o carte de pe raft, pe care o strânse cu putere la piept.

Din carte erupse o lumină de aur, o bulă care îi respinse mâna lui Micah. Arhanghelul insistă. Însă bula nu ceda.

Slavă zeilor! Poate aşa câştiga câteva minute până când venea ajutorul... Însă ce ar fi putut să facă o haită din Aux împotriva unui Arhanghel? Hunt se zbătu împotriva legăturilor lui invizibile. Îşi cercetă

mintea în căutarea unei căi de salvare, în căutarea cuiva care se afla încă în acel nenorocit oraş şi care ar fi putut să o ajute...

– Prea bine, zise Micah.

Zâmbetul nu îi părăsi buzele cât testă din nou bariera aurie.

– Există şi alte căi prin care să te fac să cedezi.

Bryce tremura în bula ei aurie. Lui Hunt i se opri inima în loc urmărindu-l pe Micah cum coboară scările de la mezanin. Arhanghelul se îndreptă fix spre Syrinx, care stătea ghemuit în spatele canapelei.

– Nu! şopti Bryce. *Nu...*

Himera se zbătu, vrând să-l muşte pe Arhanghelul care-l apuca de ceafă.

Bryce dădu drumul cărţii. Bula aurie dispăru. Însă, atunci când încercă să se sprijine pe piciorul care încă se vindeca, se prăbuşi. Nici măcar *synth*-ul nu reuşise să o vindece suficient de repede încât să poată păşi.

Micah îl purtă pe Syrinx oricum. Spre acvariu.

– TE ROG! urlă Bryce.

Încercă să se mişte din nou. Şi apoi din nou, şi din nou, şi din nou.

Însă Micah nu ezită nici o clipă. Deschise uşa spre scările care duceau deasupra acvariului în care se afla nøkkul. Bryce urla fără încetare.

Declan mută imaginea pe camera de deasupra acvariului chiar în momentul în care Micah deschidea trapa prin care creatura era hrănită. Şi îl aruncă pe Syrinx în apă.

Capitolul 78

Nu ştia să înoate.

Syrinx nu ştia să înoate. Nu avea nici o şansă să iasă de acolo, să scape de nøkk...

Din unghiul în care se afla, Bryce putea să întrezărească doar o frântură din picioruşele pe care Syrinx şi le mişca cu disperare, luptându-se să rămână la suprafaţă. Bryce dăduse drumul cărţii, bula aurie risipindu-se, şi încercase să se ridice în picioare.

Micah apăru din spatele uşii care ducea spre scara bazinului. Îi simţi puterea o secundă mai târziu.

O răsuci şi o lipi cu faţa de treptele acoperite de covor. Expunându-i spatele.

Bryce se zvârcoli. Durerea sfâşietoare din picior nu era nici pe departe la fel de chinuitoare ca amorţeala care i se strecura în sânge. Syrinx se îneca, se...

Micah se aplecă deasupra ei. Ea îşi întinse o mână... spre raft. Degetele, care o furnicau, îi trecură pe deasupra titlurilor. *Despre numărul Divin*; *Morţii Vii*; *Cartea sufletelor*; *Regina cu o mie de feţe*...

Syrinx se zbătea fără încetare, se lupta încă din greu...

Apoi Micah trimise suflul unei flăcări albe, încinse, drept în spatele ei. În Corn.

Bryce ţipă, chiar dacă focul nu ardea, ci absorbea doar cerneala. Putere pură trecea prin ea, flacăra se transforma în gheaţă şi i se frângea în sânge, ca nişte gheţari pe o mare învolburată.

Aerul din încăpere părea să se contracte din ce în ce mai mult...

Apoi, explodă în exterior, într-un val violent. Bryce urlă, gheaţa din vene topindu-i-se într-un calvar arzător. Deasupra se spărseseră geamurile. După care nimic.

Nimic. Bryce tremura, la podea, tăişul gheţii şi arsura flăcării zbătându-se spasmodic în interiorul ei.

Micah privi în jur. Aştepta.

Bryce abia mai putea să respire, tremurând în timp ce aştepta să se deschidă vreun portal, să se caşte o gaură spre o altă lume. Însă nu apărea nimic.

În ochii lui Micah pâlpâi dezamăgirea:

– Interesant.

Din acel cuvânt, Bryce înţelesese totul: avea să încerce din nou. Şi apoi din nou. Nu conta dacă ea era în viaţă sau doar o grămadă de carne. Trupul ei avea să păstreze cerneala Cornului – era Cornul însuşi. Avea să se folosească de cadavrul ei dacă era nevoie, doar ca să deschidă portalul.

Îşi dăduse seama de tot în orele de după atacul demonului, de pe doc, atunci când se privise în oglindă. Atunci începuse să bănuiască faptul că tatuajul de pe spatele ei nu era scris în nici un alfabet cunoscut, pentru că *nu* era vorba despre vreun alfabet. Nu de unul din Midgard. Cercetase din nou toate locurile prin care Danika trecuse în acea ultimă săptămână şi băgase de seamă că singurul care rămăsese neverificat era salonul de tatuat. Apoi îşi dăduse seama că nu mai avea amuleta şi că fusese atacată. Exact aşa cum fusese atacat Hunt de kristallos în grădină după ce atinsese geaca Danikăi la galerie. Atinsese ceva care purta mirosul Danikăi, impregnat de cel al Cornului.

Bryce se zbătu, împotrivindu-se strânsorii invizibile în care o ţinea puterea lui Micah. Degetele îi alunecară pe cotorul unei cărţi indigo.

Syrinx, Syrinx, Syrinx...

– Poate că ar fi mai eficient să jupoi Cornul de pe tine! murmură Micah.

Şi scoase un pumnal din teaca prinsă de coapsă.

– Mi-e teamă că te va durea.

Degetul lui Bryce se agăţă de cotorul cărţii. *Te rog.*

Cartea nu se clinti. Micah îngenunche deasupra ei.

Te rog, imploră Bryce cartea. *Te rog.*

Cartea îi alunecă între degete.

Apoi Bryce o trase de pe raft şi o deschise.

Şi din ea ţâşni o lumină verzuie. Drept în pieptul lui Micah.

Îl aruncă în celălalt colţ al bibliotecii, drept spre intrarea deschisă de la baie.

Unde Lehabah aştepta în umbra uşii, ţinând la rândul ei o carte micuţă în mâini, din paginile căreia fu eliberată o nouă rafală de putere care izbi uşa, închizând-o.

Puterea cărţii şuieră peste uşa băii, sigilând-o. Încuindu-l pe Arhanghel înăuntru.

Ruhn nu se trezise în acea dimineaţă aşteptându-se să-şi vadă sora murind.

Iar tatăl lor... Tatăl lui Ruhn nu scosese nici un cuvânt în faţa ororilor care se desfăşurau în faţa ochilor lui.

Bryce stătu întinsă pe scări trei secunde, cât i se lipi definitiv osul de la picior, cu ochii aţintiţi asupra uşii de la baie. Poate că ar fi fost amuzant faptul că un semizeu era închis într-o baie, însă situaţia era mult prea terifiantă.

În spatele lui Ruhn se auzi o voce strangulată:

– Ajut-o!

Era Hunt. Muşchii gâtului îi erau contractaţi, în luptă cu strânsoarea lui Sandriel. Şi, într-adevăr, ochii îi erau aţintiţi asupra Arhanghelului, când şuieră:

– *Ajut-o!*

Uşa de metal de la baie, chiar şi cu puterea cărţii, care o pecetluise, nu avea să-l oprească pe Micah pentru prea mult timp. Câteva minute, poate. Iar *synth*-ul din corpul lui Bryce... Cât timp mai avea la dispoziţie până când avea să se sfâşie în bucăţi?

Lehabah alergă la Bryce, chiar în timp ce Hunt striga din nou la Sandriel:

– *Du-te şi opreşte-l!*

Nu conta că, şi dacă ar fi zburat extraordinar de repede, lui Sandriel tot i-ar fi luat o oră să ajungă acolo. Treizeci de minute cu un elicopter.

Hunt se înecă. Sandriel îl strânsese mai tare, reducându-l la tăcere.

– Acesta este teritoriul lui Micah. Nu am autoritatea necesară pentru a interveni în treburile lui.

Athalar reuşi să mai scoată totuşi câteva cuvinte, cu ochii lui negri arzând:

– *Du-te dracu'.*

Toţi triarii lui Sandriel îşi îndreptară atenţia asupra lui Hunt. Lui nu părea să-i pese însă. Pentru că Bryce tocmai ce-i striga lui Lehabah:

– Deschide trapa bazinului!

Rana adâncă din coapsa lui Bryce se închisese în cele din urmă, graţie *synth*-ului care-i curgea prin sânge, aşa că într-o clipă era în picioare, alerga.

Uşa de la baie se cutremură. Bryce nici măcar nu se uită într-acolo în timp ce sărea, încă şchiopătând, spre scările de la bazin. Apucase un cuţit de pe podea. Pumnalul lui Micah.

Ruhn uitase să mai respire, privind-o pe Bryce cum urcă scările, rupându-şi o bucată din tricou, cu care să-şi prindă pumnalul de ea. O teacă improvizată.

Declan schimbă unghiul transmisiei cu acela de la camera mică de deasupra bazinului. Apa pleoscăia prin podeaua de vergele. Un pătrat mare aflat în centru se deschise în întuneric, iar mica platformă susţinută de lanţuri coborî deasupra acvariului. Lehabah pluti spre panoul de control.

– Nu îl atacă! plânse silfa. Syrie zace acolo nemişcat, e mort...

Bryce îngenunche şi începu să respire adânc. Repede, repede, repede...

– Ce face? întrebă Regina Hypaxia.

– Se hiperventilează! îi şopti Tharion. Ca să ia mai mult aer în plămâni.

– Bryce! se rugă Lehabah. Este un...

Însă Bryce mai trase o ultimă oară aer în piept şi apoi se aruncă înăuntru.

În bârlogul nøkkului. Platforma pentru hrană căzu odată cu ea, lanţul desfăşurându-se în întuneric şi Bryce îl apucă, înotând în adânc, jos, mai jos, şi mai jos...

Bryce nu avea magie. Nu avea puteri, nici nemurirea care să o protejeze. Nici de nøkkul care se afla în acelaşi bazin cu ea, nici de Arhanghelul care cel mai probabil într-un minut avea să se elibereze. Nici de *synth*-ul care avea să o distrugă, dacă ceilalţi ar fi dat greş.

Sora lui, sora lui ireverenţioasă şi sălbatică – ştia toate astea şi sărise oricum, ca să-şi salveze prietenul.

– Acesta este Calvarul ei! murmură Flynn. La dracu'! Acesta este Calvarul ei.

Capitolul 79

Apa rece ameninţa să-i fure aerul preţios din plămâni.

Bryce refuză să se gândească la frig, la durerea care persista în piciorul ei vindecat, la cei doi monştri care se aflau în bibliotecă, cu ea. Cel puţin unul dintre ei era pentru moment oprit de uşa de la baie.

Celălalt...

Bryce îşi păstră atenţia asupra lui Syrinx, refuzând să se lase dominată de teroare, refuzând să-şi piardă respiraţia în timp ce se apropia de trupul nemişcat al himerei.

N-avea să accepte aşa ceva. Nici măcar o clipă.

Începură să-i ardă plămânii. Se luptă împotriva ocluziunii şi îl înhăţă pe Syrinx, purtându-l înapoi spre platformă, afară din apă, departe de nøkk. Reuşi să apuce cu degetele de lanţuri în timp ce docul se ridica spre suprafaţă.

Cu plămânii contractaţi, Bryce îl ţinu pe Syrinx pe platformă, lăsând-o să-i tragă în sus, în sus...

Atunci însă, din umbra pietrelor de pe fund, nøkkul ţâşni afară. Zâmbea deja.

Ştiuse că Bryce va veni după Syrinx. O urmărea de săptămâni bune în bibliotecă. Însă platforma ajunsese la suprafaţă şi Bryce odată cu ea. Bryce trase în piept aerul dulce, salvator, în timp ce-l arunca pe Syrinx peste marginea bazinului. Apucă să îi strige lui Lehabah:

– Apasă-i pe piept...

Mâinile cu gheare o apucară de glezne, tăindu-i pielea, şi o traseră înapoi. Îşi lovi fruntea de marginea de metal a platformei, înainte ca apele reci să o înghită din nou.

Hunt îşi pierduse respiraţia. Nøkkul o izbise pe Bryce cu atâta putere de sticla acvariului, încât aceasta se fisurase.

Impactul o trezi din stupoare exact în clipa în care creatura se avânta spre faţa ei.

Se feri la stânga, însă nøkkul îşi avea încă înfipte ghearele în umerii ei, tăind în carne. Bryce se întinse după cuţitul pe care şi-l prinsese de coapsă...

Însă nøkkul îi apucă pumnalul şi îl azvârli în apa întunecată.

Asta era. Aşa avea să moară. Nu de mâna lui Micah, nu din cauza *synth*-ului din corp, ci sfâşiată în bucăţi de nøkk.

Hunt nu putea să facă nimic, absolut nimic, nimic. Bestia se repezise din nou spre faţa ei...

Bryce se feri şi de această dată. Apoi se avântă, nu după cuţit de această dată, ci pentru un altfel de atac.

Îi trase un pumn creaturii în abdomen şi apăsă în pliul aproape invizibil din faţă. Totul se petrecea atât de repede încât Hunt nu era sigur ce făcea Bryce. Până când aceasta îşi răsuci încheietura şi nøkkul se arcui de durere.

Lui Bryce începură să-i iasă bolboci din gură în timp ce strângea creatura din ce în ce mai tare de testicule... Toţi bărbaţii din sala de conferinţă tresăriră.

Nøkkul îi dădu drumul şi se lăsă la fund. Era şansa de care Bryce avea nevoie. Se sprijini de sticla fisurată, îşi strânse picioarele la piept, şi apoi împinse.

Îşi luă astfel avânt înspre suprafaţa apei. Sângele de la rana pe care o avea la cap se scurgea în urma ei, în timp ce *synth*-ul lucra să o închidă. O ajutase deja să nu îşi piardă cunoştinţa.

Platforma se coborî din nou în apă. Lehabah îi dăduse drumul. O ultimă sforţare. Bryce sări ca un delfin ca să o apuce, cu braţele întinse în faţă. Sângele se învârteja la fiecare mişcare.

Pe fundul stâncos al acvariului, nøkkul îşi revenise şi acum îşi arăta colţii spre femeia care fugea de el. În ochii lui lăptoşi lucea furia.

– Înoată, Bryce! strigă Tharion. Nu te uita înapoi!

Platforma atinsese cel mai jos nivel. Bryce înota, cu dinţii încleştaţi. Ducea probabil o luptă aprigă împotriva instinctului care o îndemna să-şi deschidă gura, ca să respire.

Hai, se rugă Hunt. *Hai!*

Degetele lui Bryce atinseră fundul platformei. Apoi muchia. Nøkkul se avântă din străfunduri, cu moartea întipărită pe chipul lui monstruos.

– Nu te opri, Bryce! o avertiză Fury Axtar prin ecran.

Bryce nu se opri. Încetul cu încetul, se căţără pe lanţul care se ridica, luptând pentru fiecare centimetru câştigat, care o aducea mai aproape de suprafaţă.

Mai erau trei metri până sus. Creatura ajunsese la baza platformei. Un metru. Nøkkul înaintă, apropiindu-i-se de călcâie.

Bryce ieşi la suprafaţă şi inspiră adânc, bătând din braţe. Ridicându-se, ridicându-se...

Îşi scoase mai întâi pieptul. Abdomenul. Picioarele.

Mâinile nøkkului ţâşniră din apă, întinzându-se după ea.

Însă Bryce nu mai putea fi ajunsă. Răsufla din greu, cu apa picurând de pe ea deasupra podelei cu gratii. Capul i se vindecase fără urmă.

Nøkkul, neputând face faţă atingerii aerului, îşi dădu drumul în adânc, exact când platforma se ridică, închizând accesul la apa de dedesubt.

– Hel! La dracu'! şopti Fury, trecându-şi mâinile tremurânde peste obraji.

Bryce se grăbi spre himera care nu dădea semne de viaţă şi o întrebă pe Lehabah:

– Ai reuşit ceva?

– Nu, el...

Bryce începu să-l apese pe piept. Îi închise fălcile şi îi suflă în nări. Apoi o făcu din nou. Şi din nou. Şi din nou.

Nu scoase un cuvânt. Nu se rugă la nici unul dintre zei în timp ce încerca să-l resusciteze.

Pe o cameră, instalată în cealaltă parte a bibliotecii, se putea vedea cum uşa de la baie începea să cedeze sub asaltul lui Micah. Bryce trebuia să iasă de acolo. Să fugă în acea clipă, înainte să fie preschimbată în aşchii de os...

Bryce rămase însă pe loc. Continuă să lupte pentru viaţa himerei.

– Poţi să faci o conexiune audio? îi întrebă Ruhn pe Declan şi pe Jesiba. Poţi să ne faci legătura?

Prinţul arătă spre ecran:

– Spune-i să iasă dracului afară, *acum*!

Jesiba răspunse încet, cu chipul pământiu:

– Transmisia se face doar dintr-o parte.

Bryce continuă să apese pe pieptul himerei, cu părul ud leoarcă, cu tenul albăstriu în lumina de la acvariu, de parcă ea însăşi ar fi fost un cadavru. Şi, imprimat pe spatele ei, întrerupt doar de bustiera ei neagră – Cornul. Chiar dacă ar fi reuşit să fugă din galerie, dacă ar fi supravieţuit cumva *synth*-ului, Micah ar fi...

Syrinx se zbătu, scuipând apă. Bryce scăpă un oftat, dar se grăbi să întoarcă himera pe o parte, ca să tuşească toată apa din plămâni. Syrinx era scuturat de convulsii, vomita, zbătându-se pentru fiecare gură de aer.

Lehabah se îndreptă spre un sertar şi trase un tricou afară. Bryce îl apucă şi se schimbă de cel sfâşiat, apoi îl luă în braţe pe Syrinx, care era încă slăbit, şi încercă să se ridice.

Gemu de durere şi aproape-l scăpă pe Syrinx în timp ce din piciorul ei ţâşni sânge în apa de pe jos.

Hunt fusese atât de atent la rana de la cap încât nici nu observase că nøkkul îi sfâşiase gamba. Pielea, care îi atârna pe jumătate ruptă, se întrezărea prin colanţi. Se vindeca încă, încet. Creatura îşi înfipsese probabil ghearele până la os, dacă rana era atât de gravă încât *synth*-ul încă lucra la vindecarea ei.

Bryce zise:

– Trebuie să fugim. Acum. Înainte să scape.

Nu aşteptă ca Lehabah să-i răspundă. Reuşise să se ridice, cu Syrinx în braţe.

Şchiopăta – rău. Şi o luă încet, atât de încet, spre scări.

Uşa de la baie se încinse. Metalul devenise roşu din cauza fierbinţelii. Micah încerca să o topească.

Bryce răsufla printre dinţi, un şuierat controlat. Pas cu pas. Încerca să stăpânească durerea pe care *synth*-ul nu i-o luase încă. Încerca să urce cu o himeră de treisprezece kilograme pe scări, cu un picior sfâşiat.

Uşa de la baie pulsa de lumină. Scânteile zburau printre crăpături. Bryce ajunsese la scări şi făcu un pas pe treptele care duceau spre expoziţie, apoi scânci.

– Lasă-l! mârâi Regele Toamnei. Lasă himera!

Hunt ştia deja că Bryce nu avea să o facă. Că ar fi preferat ca Arhanghelul să îi jupoaie spatele mai degrabă decât să-l abandoneze pe Syrinx. Şi îşi dădea seama că şi Lehabah ştia asta.

Bryce urcase o treime din scări, cu scânteile de la uşă zburând în jurul bibliotecii din spatele ei, atunci când îşi dădu seama că Lehabah nu era cu ea.

Se opri, gâfâind din cauza durerii din gambă, pe care nici măcar *synth*-ul nu putea să i-o amorţească, şi îşi îndreptă privirea spre capătul de jos al scărilor.

– Lasă cărţile, Lehabah! se rugă.

Dacă supravieţuiau, avea să o ucidă pe Jesiba pentru că o făcuse pe silfă să ezite. Avea *să o ucidă*.

Însă Lehabah nu se clinti.

– Lehabah!

Bryce îi rosti numele ca pe un ordin.

Lehabah îi răspunse moale, cu tristeţe:

– N-ai să ajungi la timp, BB.

Bryce făcu încă un pas, durerea săgetându-i gamba. Fiecare mişcare pe care o făcea redeschidea rana. Lupta astfel împotriva *synth*-ului, care încerca să o vindece. Înainte să-i distrugă minţile. Bryce îşi înghiţi urletul şi spuse:

– Trebuie să încercăm.

– Nu să încercăm, şopti Lehabah. Tu. Tu să încerci.

Bryce simţi că i se scurge toată culoarea care-i mai rămăsese în obraji.

– Nu poţi face asta.

– Pot. Farmecele nu-l vor mai ţine departe mult. Lasă-mă să-ţi câştig ceva timp.

Bryce înaintă mai departe, strângând din dinţi.

– Putem să ieşim din situaţia asta. Împreună...

– Nu.

Bryce îşi întoarse capul şi o văzu pe Lehabah zâmbind uşor. Nu se mişcase de la baza scărilor.

– Dă-mi voie să fac asta pentru tine, BB. Pentru tine şi pentru Syrinx.

Bryce nu putu opri hohotul care o zgudui, din adâncul sufletului.

– Eşti liberă, Lehabah.

Cuvintele răsunară în bibliotecă, în timp ce Bryce plângea cu hohote.

– Am făcut târgul cu Jesiba săptămâna trecută. Am documentele la mine în birou. Am vrut să organizez o petrece... să îţi fac o surpriză.

Uşa de la baie începuse să se scorojească, să se îndoaie.

Cu lacrimile şiroaie pe obraji, Bryce suspină:

– Te-am cumpărat şi acum îţi redau libertatea, Lehabah.

Zâmbetul de pe chipul lui Lehabah rămăsese neschimbat.

– Ştiu, spuse ea. Am tras cu ochiul în sertarul tău.

Şi, în ciuda monstrului care ameninţa să evadeze, Bryce râse printre lacrimi. Apoi imploră:

– Eşti o persoană liberă – nu trebuie să faci asta. Eşti *liberă*, Lehabah.

Lehabah rămase însă în capătul scărilor.

– Atunci, fie ca lumea să ştie că primul lucru pe care l-am făcut atunci când am fost liberă a fost să-mi ajut prietenii.

Syrinx se răsuci în braţele lui Bryce şi dădu drumul unui urlet jalnic, îndurerat. Bryce îşi zise că era probabil sunetul propriului ei suflet, atunci când spuse, strivită de acea alegere:

– Te iubesc, Lehabah.

Singurele cuvinte care contaseră vreodată.

– Şi eu te voi iubi mereu, BB.

Apoi silfa de foc şopti:

– Mergi!

Aşa că Bryce merse mai departe. Scrâşnind din dinţi, urlând, târându-se pe ea şi pe Syrinx în susul scărilor. Spre uşa de fier. Care avea să îi protejeze un timp, dacă *synth*-ul n-o distrugea mai întâi.

Uşa de la baie urui.

Bryce privi înapoi – o singură dată. Spre prietena care îi fusese alături atunci când toţi ceilalţi o abandonaseră. Care refuzase să fie altfel decât veselă, chiar şi în faţa întunericului care o înghiţise pe Bryce cu totul.

Lehabah căpătă o culoare intensă, de un roşu rubiniu, şi se puse în mişcare.

Mai întâi îşi ridică braţul în sus. Apoi îl arcui în jos. O piruetă, care îi învârteji în spirală părul, deasupra capului. Era ca un dans, prin care îşi invoca puterea. Scânteia de putere pe care un silf ar fi putut să o aibă.

O lumină blândă îi învălui trupul lui Lehabah.

Aşa că Bryce înaintă. Şi, la fiecare pas dureros pe care îl făcea, o auzea pe Lehabah şoptind, incantând aproape:

– Sunt descendenta Ranthiei Drahl, Regina Scânteilor. Ea este cu mine acum şi nu îmi este teamă.

Bryce ajunse în vârful scărilor.

Lehabah şopti:

– Prietenii mei sunt alături de mine, iar eu îi voi proteja.

Urlând, Bryce trânti uşa de la bibliotecă. Şi uşa se închise, farmecele o pecetluiră, amuţind vocea lui Lehabah. Iar Bryce se rezemă de ea, alunecând la podea, hohotind printre dinţii încleştaţi.

Bryce reuşise să ajungă în expoziţie şi să închidă uşa de fier după ea. Slavă zeilor...! slavă zeilor!

Hunt nu-şi putea însă dezlipi ochii de la transmisiunea din bibliotecă, unde Lehabah era încă în mişcare, invocându-şi puterile, repetând aceleaşi cuvinte, iar şi iar.

– Sunt descendenta Ranthiei Drahl, Regina Scânteilor. Ea este cu mine acum şi nu îmi este teamă.

Lehabah strălucea, luminoasă ca miezul unei stele.

– Prietenii mei sunt alături de mine, iar eu îi voi proteja.

Partea de sus a uşii de la baie începuse să se îndoaie.

Atunci Lehabah îşi folosi puterea. Trei lovituri. Ţintite perfect.

Nu către uşa de la baie şi către Arhanghelul din spatele ei. Nu, Lehabah n-ar fi putut să îl încetinească pe Micah.

Dar patru sute de mii de litri de apă puteau să o facă.

Rafalele sclipitoare de putere ale lui Lehabah loviseră în bazinul de sticlă. Chiar deasupra fisurii pe care Bryce o făcuse atunci când nøkkul o

izbise de el.

Creatura, care simţise agitaţia, se ridicase dintre pietrele de pe fund. Se retrase cuprins de groază când Lehabah lovi din nou. Şi din nou. Sticla plesnind în jos.

Apoi Lehabah se izbi ea însăşi de acvariu. Îşi izbi trupul micuţ de sticla fisurată.

Continua să şoptească aceleaşi cuvinte, iar şi iar. Acestea se amestecaseră şi se uniseră într-o singură frază, o rugăciune, o provocare.

– *Prietenii mei sunt alături de mine, iar mie nu îmi este teamă.*

Hunt se luptă să-şi câştige controlul asupra propriului trup şi reuşi să îşi ducă mâna la inimă. Era singurul salut pe care îl putea face, în timp ce cuvintele şoptite ale lui Lehabah răsunau în difuzoare.

– *Prietenii mei sunt alături de mine, iar mie nu îmi este teamă.*

Unul câte unul, îngerii din Legiunea 33 se ridicară în picioare. Apoi, Ruhn şi prietenii lui. Şi ei îşi duseseră mâinile la inimă, privind cum cea mai mică reprezentantă a Casei lor izbea iar şi iar în peretele de sticlă, arzând ca o flacără de aur. Nøkkul încerca să fugă, să se ascundă undeva, unde ar fi putut să supravieţuiască în faţa a ceea ce urma.

Şi Lehabah şoptea, iar şi iar:

– *Prietenii mei sunt alături de mine, iar mie nu îmi este teamă.*

Fisura se întinse, ca o pânză de păianjen.

Toţi cei din sala de conferinţă se ridicaseră în picioare. Sandriel, cu ochii fixaţi pe ecran, era singura care nu observase. Stăteau cu toţii în picioare, martori la actul silfei care îşi sacrifica viaţa pentru a-şi salva prietenii. Era singurul lucru pe care-l puteau face pentru ea, această ultimă dovadă de respect şi onoare.

Lehabah împingea încă. Tremura încă de groază. Dar nu se oprea. Nici măcar pentru o clipă.

– *Prietenii mei sunt alături de mine, iar mie nu îmi este teamă.*

Uşa de la baie fu sfâşiată, metalul îndoindu-se. Şi Micah apăru, strălucind ca şi cum atunci s-ar fi ridicat din flăcări, de parcă ar fi vrut să distrugă întreaga lume din temelii. Cercetă biblioteca, ochii oprindu-i-se asupra lui Lehabah şi a bazinului fisurat.

Silfa se răsuci, cu spatele lipit de acvariu. Şi îi şuieră lui Micah:

– Asta-i pentru Syrinx!

Îşi izbi palma micuţă de sticlă.

Şi patru sute de mii de litri de apă explodară în bibliotecă.

Capitolul 80

Lumini roşii scânteietoare erupseră, cufundând totul în culori tremurânde. De jos se ridică un vuiet care cutremură galeria.

Bryce ştiu.

Ştiu că acvariul explodase şi că Lehabah dispăruse odată cu el. Ştia că nøkkul, expus la aer, fusese şi el ucis. Ştia că toate astea nu îl vor încetini pe Micah decât pentru scurt timp.

Syrinx îi scâncea încă în braţe. Podeaua galeriei era acoperită de cioburi de la fereastra biroului Jesibei, de deasupra, care fusese sfărâmată.

Lehabah era moartă.

Bryce îşi îndoi degetele ca nişte gheare. Lumina roşie de la alarmă îi acoperea vederea. Îmbrăţişă puterea *synth*-ului. Se lăsă pătrunsă până în adâncul inimii de fiecare strop din puterea lui de gheaţă, violentă, distructivă.

Se târî spre la uşa de la intrare. Cioburile de pe podea zornăiră. În vârful degetelor îi pulsa putere, o putere rece şi găunoasă.

Apucă clanţa şi se ridică în picioare. Trase de uşa care se deschise spre lumina de aur a după-amiezii târzii.

Nu trecu însă pragul.

Nu pentru asta se sacrificase Lehabah ca să-i câştige timp.

Hunt ştia că Lehabah fusese ucisă imediat, la fel ca o torţă cufundată într-o găleată cu apă.

Valul îl aruncase pe nøkk la mezanin, unde se zbătea, înecându-se cu aerul care îi devora pielea. Îl aruncase până şi pe Micah înapoi în baie.

Hunt se holba în gol la ecran. Silfa murise.

– Rahat! şopti Ruhn.

– Unde-i Bryce? întrebă Fury.

Parterul galeriei era gol. Uşa de la intrare era deschisă, dar...

– Zeilor! şopti Flynn.

Bryce alerga pe scări. Spre biroul Jesibei. Era alimentată doar de *synth*. Singurul drog mai puternic decât durerea. Şi decât judecata.

Bryce îl lăsă pe Syrinx jos şi intră înăuntru. Apoi sări peste birou. Spre arma dezmembrată de pe peretele din spatele lui.

Piaza Zeilor.

– Îl va ucide! şopti Ruhn. Îl va ucide pentru ceea ce i-a făcut Danikăi şi haitei.

Înainte să se lase pradă *synth*-ului, Bryce nu le-ar fi putut oferi prietenilor ei decât o astfel de răzbunare. Ultimele ei momente în care gândea clar. Ultimele momente din viaţa ei.

Sabine era tăcută ca moartea. Tremura însă din toţi rărunchii.

Lui Hunt i se frânseră genunchii. Nu putea să privească aşa ceva. Nu putea.

Puterea lui Micah zgudui biblioteca. Arhanghelul despărţise apele şi traversa spaţiul.

Bryce apucă cele patru părţi ale armei expuse pe perete şi le dădu drumul pe birou. Apoi descuie seiful. Scoase o fiolă şi dădu peste cap un soi de poţiune – un alt drog? Cine putea şti ce păstra farmazoana acolo? Şi, în cele din urmă, scoase un glonţ subţire din aur.

Avea cincisprezece centimetri şi era gravat pe o parte cu un craniu rânjit, cu aripi. Pe cealaltă parte erau trecute doar două cuvinte:

Memento Mori.

Aminteşte-ţi că vei muri.

În acel moment păreau mai mult o promisiune decât o atenţionare delicată, ca în Piaţa de Carne.

Bryce strânse glonţul între dinţi şi trase prima piesă a armei spre ea. O potrivi apoi pe a doua.

Micah urca scările – moartea întruchipată.

Bryce se răsuci spre fereastra deschisă în interior. Îşi întinse mâna şi cea de-a treia piesă a armei, ţeava, zbură de pe birou direct în mâna ei, călăuzită de o magie pe care Bryce nu o avea în mod obişnuit, dar care acum o servea, graţie *synth*-ului care-i curgea prin vene. În câteva secunde prinse piesa la locul ei.

Alergă apoi la fereastra spartă, asamblând arma din mers, chemând la ea ultima piesă de pe birou pe o pală invizibilă de vânt. Avea glonţul de aur strâns încă între dinţi.

Hunt nu mai văzuse niciodată pe cineva asamblând o armă, fără să se uite la ea, în timp ce alerga spre ţintă. Bryce părea să mai fi făcut asta de o mie de ori.

Şi chiar o făcuse, îşi aminti Hunt.

Poate că Regele Toamnei era tatăl biologic al lui Bryce, însă ea era fiica lui Randall Silago. Şi ţintaşul legendar o instruise bine.

Bryce prinse ultima piesă la locul ei şi apoi fandă, în timp ce încărca, în sfârşit, glonţul. Se opri în faţa ferestrei deschise şi se ridică în genunchi, cu Piaza Zeilor rezemată pe umăr.

Şi cele două secunde care îi luară lui Bryce ca să ţintească, cele două secunde în care îşi controlă respiraţia, Hunt ştiu că fuseseră secundele dăruite de Lehabah. Ştiu că ele fuseseră plătite de silfă cu viaţa ei. Erau darul pe care Lehabah îl oferise prietenei ei şi pe care Bryce îl acceptase, pentru că îl înţelesese.

Nu îi oferise şansa de a fugi. Nu, n-ar fi putut să fugă niciodată de Micah.

Lehabah îi oferise lui Bryce cele două secunde în plus de care avea nevoie pentru a ucide un Arhanghel.

Micah aruncă în aer uşa de fier. Metalul se scurse în stucatura de lemn a galeriei. Guvernatorul se răsuci spre uşa deschisă de la intrare. Spre capcana pe care Bryce i-o întinsese la vedere.

Pentru ca Arhanghelul să nu-şi ridice privirea. Ca să nu arunce nici măcar o secundă privirea în direcţia lui Bryce, înainte ca ea să apese pe trăgaci.

Şi Bryce trase, trimiţând glonţul de aur fix prin capul lui Micah.

Capitolul 81

Timpul se încovoie, se dilată.

Hunt avu sentimentul că se prăvăleşte pe spate, deşi era rezemat deja de perete şi nu se mişcase nici măcar un milimetru.

Cu toate acestea, cafeaua din cana de pe cea mai apropiată masă se înclină, lichidul balansându-se fără oprire într-o parte...

Moartea unui Arhanghel, puterea unei lumi, putea să afecteze timpul şi spaţiul. O secundă se putea preschimba într-o oră. Într-o zi. Un an.

Aşa că Hunt putu să vadă totul. Observă mişcările ireal de încete ale tuturor celor din încăpere, şocul care îi zgudui, revolta lui Sandriel, chipul alb, uluit al lui Pollux, teroarea lui Ruhn.

Glonţul din Piaza Zeilor trecea încă prin craniul lui Micah. Sfârteca os şi creier şi, odată cu ele, timpul.

Apoi Bryce apăru la fereastra spartă. Ţinând o sabie cu ambele mâini.

Sabia Danikăi... pe care o lăsase probabil la galerie în ziua în care murise. Iar Bryce trebuie să fi ascuns-o în biroul Jesibei, unde stătuse ferită timp de doi ani de zile. Hunt observă fiecare milimetru de pe chipul lui Sabine – felul în care i se dilataseră pupilele, alunecarea părului ei ca mătasea porumbului – când se cutremură în faţa moştenirii dispărute.

Bryce sări de la fereastră în sala de expoziţie de dedesubt. Hunt îi văzu fiecare mişcare, felul în care trupul i se arcui atunci când ridică sabia deasupra capului, lăsând-o apoi în jos în timp ce cădea.

Ar fi putut să jure că lama străveche despicase aerul însăşi. Şi apoi trecu prin Micah.

Îi despică craniul în două. Mânuită de Bryce, sabia îşi croi drum prin trupul lui. Sfâşiindu-l. Sabia Danikăi era singura care ar fi putut face asta.

Hunt savură acele ultime momente din viaţa lui Bryce, înainte ca *synth*-ul să pună stăpânire pe ea. Era oare acela primul semn? Acea nebunie, acea furie pură, frenetică?

Bryce. Bryce a lui. Prietena lui şi... tot ceea ce fusese între ei care era mai mult decât prietenie. Ea era a lui şi el era al ei, şi ar fi trebuit să îi spună asta. Ar fi trebuit să îi spună atunci, în holul din Comitium, că ea era singura care conta, singura care avea să conteze vreodată pentru el şi că el o va regăsi, chiar dacă i-ar lua o mie de ani, că o va regăsi şi vor trăi împreună viaţa aceea de care Sandriel îşi bătuse joc.

Bryce era încă în salt, tăind încă prin trupul lui Micah. Sângele Arhanghelului se scurgea în sus.

Dacă timpul ar fi curs normal, s-ar fi împrăştiat. Însă în acea existenţă distorsionată, sângele Arhanghelului se ridica spre tavan ca boabe de rubine, acoperind-o pe Bryce, inundându-i gura deschisă.

În acea existenţă distorsionată, Hunt putu să vadă cum *synth*-ul vindecă fiecare tăietură, fiecare vânătaie de pe trupul lui Bryce, în timp ce ea îşi croia drum prin Micah. Îl despicase pe din două.

În cele din urmă, Bryce ateriză pe covorul verde. Hunt se aştepta să audă trosnetul osului. Însă gamba îi fusese cu totul vindecată. Ultimul dar al *synth*-ului, înainte de a o distruge. Dar în ochii ei... nu văzu ceaţa nebuniei, nici frenezia autodistrugerii. În ochii ei lucea doar răzbunarea rece.

Cele două bucăţi ale corpului lui Micah de desprinseră una de cealaltă şi Bryce se mişcă din nou. O nouă lovitură de sabie. Peste spate. Apoi încă una la cap.

Luminile roşii de la alarmă urlau în continuare, însă sângele de pe chipul lui Bryce era de neconfundat. Tricoul alb era acum stacojiu. Privirea îi rămăsese clară însă. *Synth*-ul nu o controla încă.

Hypaxia murmură:

– Antidotul funcţionează. Funcţionează!

Hunt se răsuci.

– Am crezut că îi trimiţi doar veninul.

Hypaxia nu îşi dezlipi ochii de ecran.

– Am descoperit cum să stabilizez veninul fără să fiu prezentă şi... i-am trimis antidotul în schimb. Pentru... pentru orice eventualitate.

O văzuseră cu toţii pe Bryce dându-l pe gât ca pe o sticlă de whisky.

Antidotului îi luase trei minute ca să distrugă cu totul *synth*-ul, în clinica Hypaxiei. Nici Hunt şi nici regina-vrăjitoare nu îşi luară ochii de la Bryce cât să numere minutele până când drogul avea să îi dispară cu totul din corp.

Bryce se îndreptă calmă spre dulapul cu provizii. Scoase un bidon din plastic roşu. Şi turnă toată benzina peste cadavrul ciopârţit al Guvernatorului.

– Zeilor! şoptea Ruhn, fără să se poată opri. Zeilor!

Restul sălii nici nu îndrăznea să respire. Până şi Sandriel îşi pierduse cuvintele în faţa lui Bryce, care apucă o cutie de chibrituri dintr-un sertar de la birou.

Aprinse un chibrit şi îl aruncă deasupra corpului Guvernatorului. Flăcările izbucniră. În jurul ei sclipiră farmecele de protecţie împotriva focului ale pieselor de artă.

N-avea să existe nici o şansă de salvare. De vindecare. Nu pentru Micah. Nu după cele ce îi făcuse Danikăi Fendyr. Haitei Diavolilor. Şi lui Lehabah.

Bryce privea flăcările, cu sângele Arhanghelului acoperindu-i încă faţa. Apoi, într-un sfârşit, îşi ridică ochii. Privi fix în cameră. La lumea care o urmărea.

Încarnarea răzbunării. Inima sângerândă a mâniei. Nu avea să se plece în faţa nimănui. Fulgerul i se aprinse lui Hunt în vene în faţa acelui chip frumos.

Timpul îşi reluă cursul, flăcările înghiţind trupul lui Micah, transformându-i aripile în zgură.

Afară se auziră sunând sirene. În cele din urmă ajunsese şi Auxiliarul.

Înainte ca primele unităţi ale Feelor şi haitele de lupi să îşi facă apariţia, Bryce trânti uşa de la intrare.

Nimeni, nici măcar Sandriel, nu rosti vreun cuvânt în timp ce Bryce scoase aspiratorul din dulapul de provizii. Şi şterse ultima urmă a lui Micah din această lume.

Capitolul 82

O explozie de la gaze, le transmise Bryce prin interfon celor de la Aux, care, din câte se vedea, nu primiseră detalii din partea superiorilor lor. Ea era bine. Era o problemă pe care urmau să o rezolve intern.

Nu menţionase nimic despre Arhanghel. Despre cenuşa pe care o adunase cu aspiratorul şi apoi o aruncase în tomberonul din spate.

Se dusese în biroul Jesibei apoi şi îl luase pe Syrinx în braţe. Îi mângâiase blăniţa, îi sărutase creştetul încă umed şi îi şoptise fără încetare: *Totul este bine. Eşti bine.*

În cele din urmă adormise la ea în poală, iar Bryce, abia după ce se asigurase că respiră liniştit, îşi scosese telefonul din buzunarul de la spate al colanţilor.

Avea şapte apeluri pierdute, toate de la Jesiba. Şi un şir de mesaje. Abia dacă le putea înţelege pe cele mai vechi, însă ultimul, sosit cu un minut în urmă, cerea: *Spune-mi că eşti bine.*

Îşi simţea degetele îndepărtate de corp, sângele îi bubuia în urechi. Răspunse însă: *Bine. Ai văzut ce s-a întâmplat?*

Jesiba îi scrise înapoi imediat.

Da. Totul. Apoi farmazoana adăugă: *Toţi cei de la Summit au văzut.*

Bryce răspunse doar cu: *Bine.*

Îşi trecu telefonul pe modul silenţios şi şi-l strecură înapoi în buzunar, apoi se aventură jos, spre ruinele înecate ale arhivelor.

Nu era nici urmă de Lehabah în biblioteca în mare parte scufundată. Nici măcar o pată de cenuşă.

Cadavrul nøkkului zăcea întins la mezanin, cu pielea lui uscată descuamându-se, cu o mână agăţată încă de zăbrelele de fier ale balconului.

Jesiba pusese suficiente farmece asupra bibliotecii, aşa că volumele, precum şi terariile şi acvariile mai mici fuseseră protejate de val, deşi ocupanţii lor erau cuprinşi de frenezie. Clădirea însă...

Bryce era înconjurată de o tăcere asurzitoare. Lehabah nu mai era. Nu avea nici o voce mititică pe umăr, care să se vaite de dezordine.

Şi Danika... Bryce nu se gândi la adevărul pe care Micah i-l dezvăluise. La Cornul imprimat pe spatele ei, vindecat şi funcţional din nou. Nu se simţea în nici un fel diferit – n-ar fi zis că fusese trezit dacă n-ar fi simţit suflul oribil al puterii pe care Micah o dezlănţuise asupra ei. Cel puţin nu fusese deschis nici un portal. Măcar atât.

Ştia că lumea se apropie. Că va ajunge la uşa ei curând. Era foarte posibil să fie arsă pe rug pentru ceea ce făcuse. Aşa că Bryce o luă încet pe scări, înapoi. Piciorul i se vindecase. Nu mai simţea nici o durere; *synth*-ul fusese curăţat din corpul ei...

Bryce vomită în coşul de gunoi de lângă biroul ei. Veninul din antidot o ardea pe gât la fel de nemilos ca atunci când îi alunecase pe gât, însă nu se opri până când nu-i mai rămase în gură decât scuipat.

Ar fi trebuit să sune pe cineva. Pe oricine.

Clopoţelul de la uşă nu sună însă. Nu veni nimeni ca să o pedepsească pentru ceea ce făcuse. Syrinx dormea, strâns ghemotoc.

Bryce traversă galeria şi deschise uşa în faţa lumii.

Atunci auzi urletul. Îl înhăţă pe Syrinx şi alergă spre locul din care venea.

Şi, când ajunse acolo, înţelese de ce nu venise nimeni după ea, sau după Cornul pe care îl avea impregnat în piele.

Aveau probleme mult mai mari de rezolvat.

La Summit domnea haosul. Îngerii din Garda Asterilor îşi luaseră zborul, probabil pentru a primi instrucţiuni din partea stăpânilor lor, în timp ce Sandriel stătea în continuare cu gura căscată în faţa ecranului care o arătase pe Bryce Quinlan aspirând cu degajare cenuşa unui Guvernator, de parcă ar fi vărsat doar nişte chipsuri pe covor.

Era într-atât de distrasă, încât Hunt reuşi în sfârşit să se mişte. Se strecură pe unul dintre scaunele goale de lângă Ruhn şi Flynn şi le spuse cu voce joasă:

– Am dat din rău în mai rău.

Regele Toamnei îl pusese pe Declan Emmet şi pe încă doi tehnicieni să lucreze la şase calculatoare, de unde monitorizau tot, de la ceea ce se întâmpla la galerie până la ştiri şi la mişcările Auxiliarului din oraş. Tristan Flynn vorbea din nou la telefon, se certa cu cineva de la postul de comandă al Feelor.

Ruhn îşi frecă faţa.

– O vor ucide pentru asta.

Pentru că omorâse un Guvernator. Pentru că demonstrase că o femeie pe jumătate om şi o silfă putuseră să ţină piept unui Guvernator, învingându-l. Era absurd. La fel de probabil cum ar fi fost ca un peştişor să sfâşie un rechin.

Sabine se holba încă la monitoare, fără să vadă şi să audă. Bătrânul Prim moţăia în scaunul de lângă ea. Era un lup bătrân şi obosit, pregătit pentru somnul cel de veci. Amelie Ravenscroft, încă palidă, tremurând, îi întinse lui Sabine un pahar cu apă. Viitoarea Prim o ignoră.

De cealaltă parte, Sandriel se ridică, cu un telefon la ureche. Nu îi privi pe nici unul dintre ei în timp ce urca scările, părăsind gheena. Triarii o urmară. Pollux îşi recuperase deja ceva din tupeu.

Lui Hunt i se strânse inima-n piept, întrebându-se dacă nu cumva Sandriel urma să fie încoronată în câteva clipe Arhanghel de Valbara. Rânjetul larg al lui Pollux confirma posibilitatea. La dracu'.

Ruhn îi aruncă o privire lui Hunt.

– Trebuie să punem la cale un plan, Athalar.

Pentru Bryce. Ca să o protejeze cumva de ceea ce avea să se întâmple. Dacă era măcar cu putinţă. Dacă nu cumva Asterii îi ordonau deja lui Sandriel ce să facă împotriva ei. Pentru a elimina astfel ameninţarea în care Bryce se transformase, chiar şi fără Cornul pe care îl avea tatuat pe spate.

Cel puţin *experimentul* lui Micah dăduse greş. Măcar atât.

Ruhn repetă, mai mult pentru el însuşi:

– O vor ucide pentru asta.

Regina Hypaxia luă un loc lângă Hunt şi îi aruncă o privire în chip de avertisment, înainte de a ridica o cheie. O răsuci în cătuşele lui Hunt şi pietrele gorsiane se prăvăliră pe masă.

– Cred că au probleme mai mari de rezolvat! zise regina-vrăjitoare, arătând spre camerele din oraş, pe care Declan le deschisese.

În camera de conferinţă se lăsă liniştea.

– Spune-mi că nu-i ceea ce cred eu că este! zise Ruhn.

Experimentul lui Micah cu Cornul nu dăduse greş deloc.

Capitolul 83

Bryce aruncă o singură privire la Poarta Inimii din Piaţa Veche şi apoi alergă spre casă, cu Syrinx în braţe.

Într-adevăr, Micah mânuise Cornul cu succes. Deschisese un portal chiar prin Poarta Inimii, care se hrănea din magia pereţilor ei de cuarţ. Bryce aruncase o singură privire la ceea ce se târa afară din vidul căscat în Poartă şi ştiu că Micah nu deschisese un portal spre vreo lume necunoscută, aşa cum avusese de gând, ci unul drept spre Hel.

Lumea urla în timp ce demoni cu aripi şi solzi se avântau prin Poartă – demoni care veneau chiar din Gheena.

Când ajunse la clădirea ei, Bryce strigă la Marrin ca să se ascundă în subsol, alături de toţi rezidenţii pe care îi putea lua cu el. Şi să îşi sune familia şi prietenii şi să îi avertizeze că trebuiau să se retragă undeva, unde ar putea fi în siguranţă – în adăposturi antiaeriene, dacă puteau – şi să pună mâna pe orice fel de arme aveau la îndemână.

Îl lăsă pe Syrinx în apartament, cu un bol uriaş cu apă şi capacul de la coşul cu mâncare ridicat. Putea să se hrănească singur. Bryce adună un morman de pături pe canapea şi îl înveli în ele, apoi îl pupă pe căpşorul lui blănos, îşi luă din apartament lucrurile de care avea nevoie. Apoi ieşi din nou pe uşă.

În timp ce alerga spre acoperiş, îşi trase geaca de piele a Danikăi pe ea şi îşi prinse sabia familiei Fendyr de spate. Îşi îndesase pistoalele lui Hunt în buzunarele de la blugi, îşi pusese puşca pe umăr şi luase câte pachete de muniţie putuse duce. Bryce privi de sus oraşul şi sângele îi îngheţă în vine. Era mai rău decât credea – cu mult mai rău.

Micah nu deschise doar portalul spre Hel din Poarta Inimii. Deschisese câte unul în *fiecare* poartă. Fiecare dintre cele şapte arcade din cuarţ era acum o poartă spre Hel.

Urletele se ridicară până la Bryce, în timp ce demonii îşi croiau drum prin vid în oraşul lipsit de apărare.

Se auzi vaierul unei sirene. Un strigăt de avertizare – şi un ordin.

Adăposturile antiaeriene se deschiseră, uşile lor automatizate lăsându-i să pătrundă pe cei care se adunaseră deja în faţa lor. Bryce îşi duse telefonul la ureche.

Juniper, pentru prima oară-n viaţă, răspunse de la primul apel.

– O, zeilor, Bryce...

– *Adăpostește-te într-un loc sigur!*

– Sunt bine, sunt adăpostită! îi răspunse Juniper printre suspine. Probam costume cu nişte donatori importanţi... şi acum suntem în adăpostul din capătul străzii şi...

Juniper scânci.

– Bryce, donatorii zic că vor închide uşa cât de repede.

O cuprinse groaza.

– Lumea trebuie să se adăpostească. Fiecare clipă este importantă.

Juniper plângea.

– Le-am spus, dar sunt cuprinşi de frenezie şi nu vor să asculte. Nu îi lasă pe oameni să intre.

– Ai dracului nenorociţi! şopti Bryce, cercetând adăpostul de pe strada ei, care era încă deschis.

Lumea se bulucea înăuntru. Adăposturile puteau fi închise manual oricând, însă toate aveau să se închidă automat într-o oră. Şi să rămână pecetluite până când ameninţarea era îndepărtată.

Lui Juniper îi tremură vocea:

– Îi voi *obliga* să lase deschise uşile. Dar, Bryce, este...

Legătura se întrerupse, pentru că Juniper înainta probabil în interiorul adăpostului. Bryce privi spre nord, unde se aflau teatrele. La câteva străzi doar de Poarta Inimii.

– Dezastru...

O nouă întrerupere.

– În siguranţă?

– Sunt în siguranţă! minţi Bryce. Rămâi în adăpost. Ţine uşile deschise cât de mult timp poţi.

Însă Juniper, blânda şi curajoasa Juniper, n-avea să poată calma o mulţime cuprinsă de panică. Mai ales nu una înveşmântată în haine scumpe, convinsă de dreptul ei la viaţă, în defavoarea altora.

Vocea lui Juniper se pierdu din nou, aşa că Bryce spuse doar:

– Te iubesc, June.

Şi apoi închise.

Îi trimise un mesaj Jesibei despre adevăratul Hel care se dezlănţuise în oraş, literalmente, şi, cum nu primi nici un răspuns imediat, mai trimise

unul prin care îi spunea că merge să îl înfrunte. Pentru că cineva trebuia să o facă.

Demonii umpleau cerul de deasupra Porţii din Codrul Lunii. Bryce putea doar să spere că Bârlogul fusese închis deja. Însă Bârlogul avea gărzi şi zeci de farmece puternice. În acel oraş existau locuri fără nici un fel de protecţie.

Gândul acesta fu suficient pentru a o face să alerge spre scările de pe acoperiş, coborând prin clădire.

Spre străzile cuprinse de haos de jos.

– Demonii intră prin toate Porţile! raportă Declan.

Sala era cuprinsă de clamoare. Liderii şi echipele lor ţipau toţi în telefoane. Între arcadele Porţilor se aflau acum găuri negre, vid. De parcă un rând de uşi invizibile fuseseră deschise în interiorul lor.

Declan putea să vadă doar şase dintre Porţi pe ecrane, de vreme ce în Cantonul Oaselor nu se aflau camere, însă bănuia că în Poarta Morţilor de peste Istros se deschisese aceeaşi întunecime. Jesiba Roga nu încercă în nici un fel să ia legătura cu Regele din Adâncuri, însă rămase cu ochii aţintiţi asupra ecranelor. Avea chipul cenuşiu.

Nu conta, îşi zise Hunt, privind peste umărul lui Declan. Rezidenţii din Cantonul Oaselor erau deja morţi.

Se dădeau multe telefoane. Majoritatea rămâneau fără răspuns. Sabine se răstea la Amelie, în timp ce amândouă, cu telefoanele la ureche, încercau să-i contacteze pe conducătorii haitelor din oraş.

Pe fiecare dintre ecranele din sala de conferinţe, camerele răspândite în Oraşul Semilunii arătau un tărâm coşmaresc. Hunt nu ştia unde să privească mai întâi. Fiecare nouă imagine era mai groaznică decât cea de dinainte. Demoni pe care îi recunoştea cu o claritate care îi îngheţa sângele-n vene – cei mai răi dintre cei mai răi – năvăleau prin porţi. Demoni care fuseseră greu de ucis pentru *el*. Cetăţenii din Lunathion nu aveau nici o şansă.

Nu erau demoni civilizaţi şi inteligenţi ca Aidas. Nu, aceştia erau animalici. Bestiile Gheenei. Sălbăticiuni însetate după o pradă uşoară.

În Cvinta Rozelor, bulele irizate ale farmecelor de apărare din jurul vilelor străluceau deja. Încuindu-i în afara lor pe cei săraci ori mai puţin norocoşi, de pe străzi. Şi acolo, în faţa zidurilor de fier ale cetăţenilor bogaţi din oraş, li se ordonase echipajelor Aux să meargă. Pentru a-i proteja pe cei care se aflau deja în siguranţă.

Hunt se răsti la Sabine:

– Spune-le haitelor tale că sunt case lipsite de apărare, care au nevoie de ele.

– Acestea sunt protocoalele! se răsti Sabine la rândul ei.

Amelie Ravenscroft avu cel puţin decenţa de a roşi şi de a-şi pleca fruntea. Nu îndrăzni însă să vorbească.

Hunt mârâi:

– Dă-le dracu' de protocoale! Arătă spre ecrane. Măgarii ăia au farmece şi camere securizate în vilele lor. Oamenii de pe străzi nu au *nimic*.

Sabine îl ignoră. Însă Ruhn îi ordonă tatălui său:

– Retrage forţele noastre din Cvinta Rozelor. Trimite-le acolo unde este nevoie de ele.

Regele Toamnei îşi încleştă fălcile, dar răspunse:

– Protocoalele au fost instituite cu un scop. Nu le vom abandona în faţa haosului.

– La dracu'! Voi glumiţi? zise, uluit, Hunt.

Soarele după-amiezii cobora pe cer. Nu voia să se gândească la cât de mult se vor înrăutăţi lucrurile după lăsarea întunericului.

– Nu îmi pasă că nu vor să meargă! ţipa Tharion la telefon. Spune-le *să meargă la mal.*

O pauză.

– *Spune-le să îi ia cu ei pe toţi cei pe care îi pot duce în adânc*!

În cealaltă parte a sălii, Isaiah vorbea şi el la telefon.

– Nu, acea distorsiune temporală a fost cauzată de o vrajă care a dat greş, Naomi! Da, din cauza ei s-au deschis Porţile. Nu, trimite Legiunea 33 în Piaţa Veche. *Du-i la Poarta din Piaţa Veche acum. Nu îmi pasă dacă vor fi sfâşiaţi în bucăţi…*

Isaiah îşi smulse telefonul de la ureche, clipind în faţa ecranului.

Hunt îi întâlni privirea.

– Districtul Central al Afacerilor este sub asalt. Legiunea 33 este măcelărită.

Nu se mai întrebă dacă Naomi pierise şi ea sau doar pierduse semnalul în luptă.

Ruhn şi Flynn formau număr după număr. Nu răspundea nimeni. De parcă liderii Feelor, rămaşi în oraş, erau şi ei morţi, cu toţii.

Sabine reuşi să prindă un apel.

– Ithan... raportează.

Declan conectă imediat numărul lui Sabine la boxele din cameră. Respiraţia întretăiată a lui Ithan Holstrom umplu încăperea. Îl localizară în faţa Bârlogului înconjurat de vrăji, impenetrabil. Cuvintele îi erau întretăiate de urlete îngrozitoare, care nu veneau de la lupi.

– La dracu'! Sunt *peste tot*. Abia dacă putem să le ţinem piept...

– Rămâneţi pe poziţii! comandă Sabine. *Rămâneţi pe poziţii până la următoarele ordine.*

Oameni şi Vaniri deopotrivă alergau, cu copii în braţe, în căutarea unui adăpost deschis. Multe dintre ele fuseseră deja închise de persoanele disperate dinăuntru.

Hunt îl întrebă pe Isaiah:

– Cât îi ia Legiunii 32 să ajungă din Hilene?

– O oră! îi răspunse îngerul, cu ochii la ecran, la măcel, la oraşul cuprins de panică. Va fi prea târziu.

Şi dacă Naomi era la pământ, rănită sau moartă...

Flynn tună la telefon:

– Înconjuraţi Poarta Rozelor *acum. Le daţi* oraşul pe mână.

Hunt evaluă masacrul şi luă în calcul opţiunile limitate ale oraşului. Ar fi avut nevoie de armate întregi ca să înconjoare toate cele şapte Porţi deschise spre Hel, şi să găsească o cale de a închide portalurile.

Hypaxia se ridicase din scaunul ei. Cercetă ecranele cu o determinare sumbră şi spuse calm la telefon:

– Echipaţi-vă şi puneţi-vă în mişcare. Mergem.

Cu toţii se întorseseră spre ea. Tânăra regină nu părea să bage de seamă. Ordonă doar persoanei de la celălalt capăt al firului:

– Spre oraş. Acum.

– Veţi fi măcelărite cu toatele, şuieră Sabine.

Şi veţi ajunge prea târziu, gândi Hunt, fără să o mai rostească.

Hypaxia încheie apelul şi arătă spre ecranul de pe peretele din stânga, care transmitea imagini din Piaţa Veche.

– Prefer să mor ca ea, decât să stau aici şi să privesc cum mor inocenţii!

Hunt se întoarse spre ecran, simţind cum i se ridică părul pe ceafă. Ştiind parcă ce avea să vadă.

Pe ecran, alergând pe străzi cu jacheta de piele a Danikăi pe ea, cu sabia într-o mână şi un pistol în cealaltă, era Bryce.

Nu fugea din calea pericolului, ci spre el.

Urla ceva, iar şi iar. Declan se conectă la înregistrare, schimbând cameră după cameră, ca să o poată urmări în josul străzii.

– Cred că pot să dau drumul la audio şi să-i izolez vocea de zgomotul din fundal! zise el, fără să se adreseze cuiva anume.

Şi apoi...

– *Intraţi în adăposturi!* ţipa Bryce.

Cuvintele ei răsunară cu ecou în fiecare colţişor al sălii.

Para, spinteca, împuşca. Se mişca de parcă s-ar fi antrenat în Aux toată viaţa.

– *Intraţi acum!*

Bryce urla în timp ce se răsucea ca să ţintească un demon înaripat care acoperea soarele ironic auriu al după-amiezii. Trase şi creatura ţipă, prăbuşindu-se pe o alee. Declan îşi mişca degetele cu repeziciune pe tastatură, păstrând-o pe Bryce pe ecran.

– Unde dracu' se duce? întrebă Fury uluită.

Bryce continua să alerge. Să tragă. Nu rata niciodată.

Hunt privi în jurul ei şi înţelese încotro se îndrepta.

Spre locul cel mai lipsit de apărare din Oraşul Semilunii, plin de oameni fără nici un strop de magie. Fără puteri sau forţă supranaturale.

– Merge în Lunci! zise Hunt.

Era mai rău decât îşi putuse vreodată Bryce închipui.

Îi amorţise braţul de la reculul pistolului, era acoperită cu sânge împuţit, iar dinţii tăioşi, aripile de piele şi ochii orbi şi turbaţi păreau să nu se mai termine. După-amiaza se transforma într-un apus sângeriu, cerul ajungând curând să reflecte masacrul de pe străzi.

Bryce alerga, cu respiraţia tăioasă ca o lamă în piept.

I se terminase muniţia pentru pistol. Aşa că nu pierdu timpul căutând gloanţe pe care nu le avea şi aruncă cu arma în demonul înaripat care plana spre ea, ameţindu-l, cât şi trase puşca de pe umăr. Carabina lui Hunt. Parfumul lui de cedru şi picături de ploaie o învălui. Încărcă şi, când demonul se înfipse din nou spre ea, clănţănind din fălci, trase.

Capul i se spulberă într-o ploaie de roşu.

Continuă să alerge, croindu-şi drum prin oraş. Trecu pe lângă cele câteva adăposturi care încă mai erau deschise, ai căror ocupanţi încercau din răsputeri să apere intrările. Pentru ca alţii să aibă timp să intre.

Un alt demon sări de pe un acoperiş, cu ghearele lui curbate aţintite asupra ei...

Bryce ridică sabia Danikăi, despicând pielea gri pătată a demonului de la stomac până în gât. Creatura se prăbuşi pe pavaj, cu aripile ei împieliţate trosnind sub ea. Bryce era deja în mişcare.

Să meargă mai departe. Trebuia să meargă mai departe.

Toate orele de antrenament cu Randall, fiecare clipă petrecută printre pinii şi stâncile din jurul casei ei, fiecare clipă din sala de sport, toate o pregătiseră pentru acel moment.

Capitolul 84

Hunt nu-şi putea dezlipi ochii de la ecranul care o arăta pe Bryce croindu-şi drumul prin oraş. Telefonul Hypaxiei se auzi undeva, la stânga lui, şi regina-vrăjitoare răspunse imediat, înainte ca primul ţârâit să se încheie. Ascultă.

– Cum adică măturile sunt distruse?

Declan îi făcu legătura cu boxele, pentru ca toţi să poată asculta vocea tremurată a vrăjitoarei de la celălalt capăt.

– Au rămas doar aşchiile, Majestate. Depozitul de arme al centrului a fost, de asemenea, distrus. Pistoalele, săbiile... la fel şi elicopterele. Maşinile. Totul, distrus.

Hunt simţi un fior de groază, în timp ce Regele Toamnei murmură:

– Micah!

Arhanghelul acţionase cu siguranţă înainte să plece, în linişte, fără să fie văzut. Voise să îi ţină departe cât experimenta el cu puterea Cornului. Cu Bryce.

– Am eu un elicopter! le zise Fury. Pe care nu îl ţin la vedere.

Ruhn se ridică în picioare.

– Atunci, plecăm acum.

Avea să le ia oricum treizeci de minute ca să ajungă.

– Oraşul e un abator! spunea Sabine la telefon. Păstraţi-vă la posturile din Codrul Lunii şi Cvinta Rozelor.

Fiecare haită din Aux era legată de apel, astfel încât să se poată auzi între ei cu toţii. Declan legase şi telefonul lui Sabine de sistemul din sala de conferinţă, în aşa fel încât şi Auxiliarul să îi audă pe ei. Doar că unele dintre haite nu mai dădeau nici un răspuns.

Hunt se răsti la Sabine:

– *Trimite dracului o haită de lupi în Piaţa Veche! Acum!*

Chiar şi cu elicopterul lui Fury, ar fi ajuns prea târziu. Însă dacă măcar ajutoarele ar fi fost alături de Bryce, ca să nu intre singură în măcelul din Lunci...

Sabine îi dădu replica, la fel de răstit:

– Nu au mai rămas lupi pentru Piaţa Veche!

Însă Primul lupilor se mişcă în sfârşit şi arătă spre ecran cu degetul lui uscat şi noduros:

– Un lup a rămas în Piaţa Veche.

Priviră cu toţii atunci. Spre ceea ce arăta. Spre cine arăta.

Bryce alerga prin carnagiu, sabia lucind la fiecare lovitură.

Sabine se înecă.

– Aceea este sabia Danikăi, tată... ceea ce simţi tu...

Ochii obosiţi de timp ai Primului clipiră spre ecran. Şi îşi duse mâna la inimă.

– Lup, spuse el, bătând cu pumnul în piept.

Bryce se lupta mai departe pe drumul ei spre Lunci, luptându-se pentru cei care fugeau spre adăposturi, asigurându-le calea.

– Un lup adevărat, adăugă Primul lupilor.

Lui Hunt i se strânse gâtul dureros. Îşi întinse mâna spre Isaiah.

– Dă-mi telefonul tău.

Isaiah îi întinse telefonul, fără să pună vreo întrebare. Hunt formă un număr pe care îl memorase, de vreme ce nu îndrăznea să şi-l treacă în agendă. Telefonul sună şi sună. Apoi, într-un sfârşit, persoana de la celălalt capăt răspunse:

– Presupun că este ceva important.

Hunt nu se obosi să se identifice şi mârâi:

– Îmi eşti datoare cu o favoare!

Regina Viperă, cu vocea ei bogată, plină de amuzament, zise doar:

– Oh?

Două minute mai târziu, Hunt, ridicat de pe scaun, era gata să-i urmeze pe Ruhn şi pe Fury în elicopter. Deodată, sună telefonul Jesibei. Farmazoana anunţă, cu glasul încordat:

– E Bryce.

Hunt îşi întoarse capul spre ecran şi, într-adevăr, o văzu pe Bryce cu telefonul prins la umăr, sub breteaua de la sutien, lăsat probabil pe difuzor. Se strecura printre maşini abandonate în timp ce trecea graniţa Luncilor Asphodel. Soarele era la apus. Părea că însuşi Solas îi abandonase.

– Trece-o pe difuzoare şi în liniile de la Aux! îi ordonă Jesiba lui Declan. Apoi răspunse la telefon: Bryce?

Bryce respira greu. Carabina ei trosnea ca tunetul.

– Zi-le ălora de la Summit că am nevoie de întăriri în Lunci... Mă îndrept spre adăpostul de lângă Poarta Muritorilor.

Ruhn țâșni pe scări și alergă la stația din centrul mesei.

– Bryce, e un adevărat masacru. Intră în adăpostul acela înainte ca toate să se în...

Pușca lui Bryce bufni și încă un demon căzu la pământ. Însă alții tot ieșeau pe Porți și se răspândeau în oraș, acoperind străzile de sânge cu aceeași repeziciune cu care apusul vibrant păta acum cerul.

Bryce se adăposti în spatele unui tomberon și continuă să tragă, foc după foc. Apoi reîncărcă.

– Nu există întăriri pentru Luncile Asphodel! răspunse Sabine. Toate haitele sunt staționate...

– *Sunt copii aici!* urlă Bryce. *Bebeluși!*

Sala amuți. În sufletul lui Hunt se strecură o groază adâncă, ce se întinse precum cerneala în apă.

Apoi se auzi însă o voce bărbătească, gâfâind:

– Vin, Bryce.

Chipul acoperit de sânge al lui Bryce se frânse când îi șopti numele:

– Ithan?

– Holstrom, rămâi dracului la postul..., mârâi Sabine.

Însă Ithan repetă, cu mai multă grabă de această dată.

– Bryce, vin. *Rezistă!*

O pauză. Apoi adăugă:

– Venim cu toții.

Lui Hunt i se înmuiară picioarele când Sabine zbieră la Ithan:

– *Nesocotești un ordin direct de la…*

Ithan opri apelul. Și toți lupii de sub comanda lui își închiseră și ei conexiunea.

Lupii puteau ajunge în Lunci în trei minute.

Trei minute prin Hel, prin măcel și moarte. Trei minute de alergat, cu disperare, pentru a-i salva pe cei mai lipsiți de apărare dintre ei. Pe copiii oamenilor.

Șacalii li se alăturară. Și coioții. Câinii comuni și câinii sălbatici. Hienele și câinii dingo. Vulpile. Era menirea lor. Aceea fusese dintotdeauna menirea lor. Erau apărătorii celor care nu se puteau apăra singuri. Ocrotitorii celor mici și neajutorați.

Metamorfi sau animale comune, adevărul acesta era gravat în sufletul tuturor celor din rasa canină.

Ithan Holstrom alergă spre Luncile Asphodel cu greutatea acelui trecut, acelei istorii arzându-i inima. Se ruga să nu ajungă prea târziu.

Capitolul 85

Bryce ştia că doar norocul chior o mai ţinea în viaţă. Şi adrenalina pură care o făcea să ţintească cu atâta precizie. Calm.

Însă cu fiecare stradă pe care o curăţa, odată cu apusul, picioarele i se mişcau din ce în ce mai încet. Începuse să nu mai aibă aceeaşi repeziciune în reacţii. O dureau braţele, le simţea ca de plumb. Fiecare foc pe care îl trăgea o costa din ce în ce mai mult efort.

Încă puţin – doar de atât mai avea nevoie. Încă puţin, până se asigura că toţi cei din Luncile Asphodel intrau în adăposturi, înainte ca acestea să se închidă. Nu mai era mult de-acum.

Adăpostul de pe acea stradă era încă deschis. Intrarea era păzită, în timp ce familiile de oameni erau grăbite să intre. Poarta Muritorilor se afla la doar câteva colţuri depărtare, spre nord – şi era încă deschisă.

Aşa că Bryce se opri în intersecţie, îşi trecu sabia Danikăi pe spate şi apoi îşi potrivi din nou pe umăr puşca lui Hunt. Mai avea şase focuri.

Ithan avea să ajungă cât de curând. Din clipă-n clipă.

De după colţ apăru un demon, scurmând cu copitele în pietriş. Trase şi carabina îi muşcă din umăr. Până ca demonul să cadă la pământ, Bryce ochi din nou şi trase. Încă un demon se prăvăli.

Mai avea patru gloanţe.

În spatele ei, oamenii strigau ordine.

Grăbiţi-vă! În adăpost! Aruncă sacoşa şi fugi!

Bryce trase într-un demon care plana deasupra intersecţiei, îndreptându-se fix spre adăpost. Demonul se prăbuşi la câţiva metri de intrare şi oamenii îl nimiciră.

În intrarea deschisă a adăpostului plângeau copiii, se tânguiau bebeluşii.

Bryce trase din nou. Apoi din nou. Şi din nou.

De după colţ se năpusti încă un demon, ţintă spre ea.

Trăgaciul ţăcăni.

Nu mai avea gloanţe.

Demonul sări, căscându-şi larg fălcile ca să-şi dezvelească rândurile de dinţi ascuţiţi ca nişte pumnale, îndreptaţi spre beregata ei. Bryce abia avu timp să-şi ridice puşca şi să o înfigă în fălcile acelea căscate. Lemnul şi metalul pârâiră şi întreaga lume se înclină în urma impactului.

Bryce şi demonul se izbiră de pietriş, lui Bryce trosnindu-i dureros oasele. Demonul crănţăni puşca şi aceasta se frânse în două.

Bryce reuşi să se tragă de sub bestia care scuipa bucăţi de metal. Apoi, cu saliva scurgându-i-se din guşă pe strada însângerată, acesta avansă spre ea. Părea să savureze fiecare pas.

Pentru că nu putea ajunge la sabia de sub ea, Bryce se întinse după cuţitul prins de coapsă. De parcă ar fi putut să facă ceva cu el, de parcă ar fi putut să oprească acel...

Demonul se lăsă pe vine, gata să atace.

Pământul se cutremură sub Bryce când îşi ridică pumnalul şi...

O sabie trecu prin capul cenuşiu al demonului.

O sabie masivă, de cel puţin un metru, purtată de un bărbat înalt, în armură. În lungul lamei lucea o lumină albăstruie. La fel şi pe armura neagră, cu cască asortată. Şi, pe pieptul bărbatului, strălucea emblema unei cobre.

Era una dintre gărzile personale ale Reginei Vipere.

Apărură încă şase bărbaţi în armură, cu pistoalele şi săbiile trase, zguduind pietrişul sub tălpile lor. Influenţa veninului nu se arăta. Doar precizie letală.

Şi, odată cu gărzile Fee ale Reginei Vipere, apărură lupi şi vulpi şi rase canine de toate soiurile, cu toţii avântându-se în luptă.

Bryce se puse pe picioare şi îşi plecă fruntea spre războinicul care o salvase. Bărbatul se răsuci însă, braţele lui acoperite de metalul armurii apucând un demon de umeri, pe care îl sfâşie apoi în bucăţi, cu un urlet răsunător. Demonul zăcea rupt în două.

Însă tot ce era mai rău în Hel continua să curgă spre ei. Aşa că Bryce trase din nou sabia Danikăi.

Se propti bine în pământ şi îşi încordă braţul, în timp ce un alt demon galopa spre ea. Metamorfii canini se luptau pretutindeni în jurul ei cu demoni, formând o barieră de blană, colţi şi gheare între hoardele fără sfârşit şi adăpostul din spatele lor. Bryce se prefăcu că se apleacă spre stânga, ridicându-şi sabia spre demonul care muşcase momeala.

Lama nu reuşi însă să străpungă osul, până la organele moi şi vulnerabile de dedesubt. Creatura răgea. Se răsuci şi apoi sări din nou la atac. Bryce strânse din dinţi şi îşi ridică din nou sabia, provocator. Demonul, cuprins de turbare, nu observă că ea doar îi distrăgea atenţia.

În timp ce un lup cenuşiu, uriaş, atacă din spate.

Ithan sfâşie demonul, cu dinţii şi ghearele, atât de repede şi de brutal, încât pentru câteva clipe Bryce rămase înmărmurită. Uitase cât de gigantic era în această formă – toţi metamorfii erau de cel puţin trei ori mai mari decât animalele comune, însă Ithan fusese dintotdeauna mai mare.

Exact ca fratele lui.

Ithan scuipă beregata demonului şi se metamorfoză, printr-un fulger de lumină lupul devenind un bărbat înalt. Tricoul albastru-închis şi blugii îi erau acoperite de sânge la fel de mult ca propriile ei haine. Înainte să apuce să vorbească însă, ochii lui căprui se dilatară de panică. Bryce se răsuci şi ajunse faţă în faţă cu un demon care sărise asupra ei.

Bryce fandă şi ridică sabia, înfigând-o în demonul al cărui urlet aproape îi sparse urechile, în timp ce lama aluneca în lungul burţii lui, despicându-i-o. Risipindu-i maţele.

Sângele şi intestinele i se vărsaseră pe încălţări, pe colanţii rupţi, însă Bryce se asigură că-i rostogoleşte la pământ şi capul, apoi se răsuci spre Ithan chiar în clipa în care acesta îşi trase sabia de la spate şi despică un alt demon în două.

Se priviră în ochi şi toate cuvintele pe care voia să i le spună se concentrară acolo, în privire. Bryce le citi şi ea în ochii lui Ithan, care îşi dăduse seama a cui jachetă o poartă ea şi sabia cui o mânuieşte.

Un zâmbet aprig. Mai târziu. Dacă aveau cumva să supravieţuiască, dacă mai rezistau câteva minute şi intrau în adăpost... Aveau să vorbească atunci.

Ithan dădu din cap. Înţelesese.

Şi Bryce ştiu că forţa cu care se avântă din nou în mijlocul carnagiului nu îi mai venea doar din pură adrenalină.

– Adăposturile se închid în patru minute! îi anunţă Declan pe cei din sala de conferinţă.

– De ce nu ţi-a ajuns elicopterul? o întrebă Ruhn pe Fury.

Prinţul se ridică în picioare şi, odată cu el, şi Flynn.

Axtar îşi verifică telefonul.

– E pe drum dinspre...

Uşile se deschiseră şi pe ele intră Sandriel, ca o furtună. Nici urmă de triarii ei sau de Pollux. Nici o persoană din sală nu scoase vreun cuvânt.

Hunt se pregăti pentru ce era mai rău, observându-i privirea îndreptată asupra lui. Stătea acum între Ruhn şi Hypaxia, iar cătuşele gorsiane zăceau pe masa din faţa lui.

Însă ea se întoarse doar la locul ei de la masa cea mai de jos. Avea probleme mai mari de rezolvat, gândi Hunt. Cu atenţia mutându-i-se de la ecrane la mesaje şi ultimele ştiri, Sandriel zise:

– Nu putem face nimic pentru oraş cu Porţile deschise spre Hel. Am primit ordin să rămânem aici.

– Este *nevoie* de prezenţa noastră..., începu Ruhn.

– Trebuie să *rămânem aici.*

Cuvintele bubuiră ca tunetul în sală.

– Asterii trimit ajutor.

– Slavă zeilor! mormăi prinţul, frecându-şi faţa.

Alertaseră probabil Garda Asteriană. Şi alte întăriri. Poate că triarii lui Sandriel plecaseră spre Lunathion. Poate că erau cu toţii nişte psihopaţi nenorociţi, dar cel puţin erau pricepuţi în luptă. La naiba, doar Barosul ar fi fost o adevărată binecuvântare pentru oraş în acele momente.

– Trei minute până la închiderea adăposturilor! anunţă Declan.

În haosul general al înregistrărilor audio, urletul unui metamorf se auzi distinctiv, prevenindu-i pe toţi cei din jur că trebuie să se adăpostească. Trebuiau să abandoneze graniţa pe care o ridicaseră împotriva hoardei de demoni şi să alerge din toate puterile spre uşa de metal încă deschisă.

Erau însă oameni care încă încercau să ajungă la adăpost. Adulţi cu copii şi animăluţe de casă în braţe fugeau spre intrarea cu doar puţin mai mare decât uşa de la un garaj. Războinicii Reginei Vipere şi câţiva dintre lupi rămăseseră la intersecţie.

– Două minute! strigă Declan.

Bryce şi Ithan luptau cot la cot. Când ezita unul dintre ei, celălalt lovea fără greş. Când unul momea demonul, celălalt îl executa. Sirenele începură să urle. Avertizau. Însă Bryce şi Ithan apărau în continuare colţul.

– Treizeci de secunde!

– Fugi! o grăbi Hunt. Fugi, Bryce!

Bryce spintecă un demon şi se răsuci în sfârşit spre adăpost, cu Ithan după ea. Bun, avea să intre şi să aştepte până când Garda Asteriană avea să nimicească toţi demonii. Poate că ei ştiau cum să închidă portalurile.

Uşa de la adăpost începuse să se coboare.

– Sunt prea departe, murmură Fury.

– Vor reuşi! scrâşni din dinţi Hunt.

Era încrezător chiar dacă între uşa care se închidea încet şi cele două figuri care alergau spre ea exista o anumită distanţă. Părul roşu al lui Bryce flutura ca un steag în urma ei.

Ithan se împiedică, dar Bryce îl apucă de mână înainte să cadă la pământ. Avea o rană oribilă în dreptul coastelor. Sângele îi înmuiase tricoul.

Cum de putea bărbatul să mai alerge...

Uşa era pe jumătate închisă. Pierdeau milimetru cu milimetru, cu fiecare secundă.

O mână umanoidă, cu gheare, se agăţase de marginile dinlăuntru ale uşii.

O urmară şi alte mâini.

O fată lup cu părul şaten încerca să împingă uşa, luptând împotriva inevitabilului scrâşnind din dinţi. Şi toţi lupii din spatele ei apucaseră la rândul lor uşa, încercând să-i încetinească alunecarea.

– Cincisprezece secunde! şopti Declan.

Bryce alerga, alerga fără oprire.

Unul câte unul, lupii din haita lui Ithan scăpară din mâini uşa.

Până când nu mai rămase decât tânăra femeie, cu un picior sprijinit de peretele din beton, trăgând, urlând sfidător...

Ithan şi Bryce alergau spre adăpost. Lupul era concentrat doar asupra uşii.

Mai aveau doar un metru. Nu mai era suficient loc pentru amândoi. Ochii lui Bryce se lipiră de chipul lui Ithan. Erau plini de durere. Şi determinare.

– Nu! şopti Hunt.

Ştia exact ce va face.

Bryce rămase în urmă doar un pas. Suficient cât să-şi adune forţele de Fee şi să-l împingă pe Ithan în faţă. Să îl salveze pe fratele lui Connor Holstrom.

Ithan se întoarse spre Bryce, cu ochii aprinşi de furie şi de disperare şi durere, cu mâna întinsă, însă era prea târziu.

Uşa se închise cu un bubuit care păru să reverbereze în întreg oraşul.

Şi, într-adevăr, răsună în întreg oraşul, pentru că în acelaşi timp se închiseseră uşile tuturor adăposturilor din oraş.

Avântul lui Bryce era prea mare pentru a putea încetini, aşa că se izbi de uşa de metal, cu un strigăt de durere.

Apoi se învârti pe loc, cu chipul lipsit de culoare. Căutând o cale de salvare, fără să poată găsi nimic.

Hunt i-o citi pe chip. Pentru prima oară, Bryce nu avea nici o ideea ce ar fi putut să facă.

Fiecare părticică din trupul lui Bryce tremura. Se adăposti în micul alcov din faţa adăpostului. Apusul era o pictură vibrantă în oranj şi

rubiniu – ultimul strigăt de bătălie al lumii înainte de întunericul nopţii.

Demonii se împuţinaseră, însă alţii aveau să vină. În curând. Atâta timp cât în Porţi erau deschise portalurile spre Hel, n-aveau să se oprească niciodată.

Cineva – Ithan, probabil – bătea cu pumnii în uşa din spatele ei. De parcă ar fi vrut să sape cu ghearele un pasaj, prin care Bryce să poată intra. Bryce ignoră sunetul.

În capătul străzii, războinicii Reginei Vipere luceau ca fulgerele în armurile lor, încă luptând. Unii dintre ei căzuseră la pământ, mormane de sânge şi metal.

Dacă ar fi putut să ajungă la apartamentul ei, farmecele lui ar fi fost suficient de puternice încât să îi protejeze pe ea şi pe cei pe care ar fi putut să-i bage înăuntru cu ea. Dar era douăzeci de străzi distanţă. Puteau foarte bine să fie douăzeci de kilometri, oricum nu avea cum să ajungă.

Lui Bryce îi veni în minte o idee. O cântări atent. Ar fi putut să încerce. Trebuia să încerce.

Respiră adânc. Sabia Danikăi îi tremura în mână ca o frunză-n vânt.

Putea să o facă. Cumva, avea să găsească o cale.

Se avântă pe strada umedă de sânge, cu sabia pregătită de atac. Nu se uită nici o clipă înapoi spre adăpost şi începu să alerge, încercând să-şi amintească harta oraşului, ca să poată alege cea mai rapidă rută. Un mârâit vui de după colţ. Bryce abia avu timp să-şi ridice sabia la timp pentru a întâmpina demonul. Îi seceră pe jumătate gâtul şi o luă din nou la alergat, înainte ca trupul să-i atingă pământul. Trebuia să alerge mai departe. Trebuia să ajungă în Piaţa Veche...

Metamorfii morţi şi soldaţii Reginei Vipere zăceau pe străzi.

Cu încă şi mai mulţi oameni morţi în jurul lor. Cei mai mulţi sfârtecaţi în bucăţi. Încă un demon coborî spre ea din înălţimile sângerii...

Bryce ţipă. Demonul o azvârli cu spatele într-o maşină, atât de puternic încât parbrizul se sparse în bucăţi. Bryce nu avu la dispoziţie decât o secundă ca să tragă de uşa din dreptul locului pentru pasager şi să intre, înainte ca demonul să aterizeze din nou. Şi să atace maşina.

Bryce se târî pe locul şoferului, spre cealaltă uşă. Trase cu forţă de ea şi aproape se prăvăli în stradă. Demonul era atât de distras de cauciucurile din spate, pe care le sfâşia cu ghearele, încât nici nu o văzu pe Bryce luând-o la fugă pe stradă.

Piaţa Veche. Dacă ar fi putut să ajungă în Piaţa Veche...

Doi demoni alergau pe urmele ei. Singurul lucru pe care putea să-l facă era să fugă în continuare, în lumina din ce în ce mai palidă a apusului.

Singură. Era cu desăvârşire singură.

Capitolul 86

Peste oraş începea să aşterne liniştea. De fiecare dată când Declan verifica înregistrările audio din vreun district, ţipetele erau din ce în ce mai slabe. Amuţeau unul câte unul.

Hunt ştia că nu pentru că erau mai liniştiţi ori pentru că se salvaseră.

Portalurile rămâneau deschise. Apusul lăsase în urmă ceruri vineţii. Hunt putea doar să-şi imagineze ce orori aveau să iasă din Hel odată cu lăsarea nopţii. Rase cărora nu le plăcea lumina, care fuseseră crescute şi învăţate să vâneze în întuneric.

Şi Bryce era încă pe străzi. Un singur pas greşit şi era moartă.

Nu s-ar fi putut vindeca, nu s-ar fi putut regenera. Pentru că nu făcuse Saltul.

Ajunsese la graniţa cu Piaţa Veche. Însă ea nu alerga pentru a se adăposti. Nu, ea părea să alerge drept spre Poarta Inimii, acolo unde incursiunea demonilor se potolise. De parcă cei din Hel aşteptau într-adevăr adevăratul întuneric înainte de a trimite al doilea val.

Lui Hunt îi bubui inima în piept când o văzu oprindu-se la o stradă depărtare de Poartă. Se ascunsese în alcovul unui adăpost. Sub lumina felinarului cu primă-lumină din faţa adăpostului, o văzu aplecându-se spre pământ, cu sabia într-o mână.

Hunt cunoştea acea poziţie, acel unghi în care îşi ţinea aplecat capul.

Era a unui soldat care luptase într-o bătălie lungă şi grea. A unui soldat extenuat, care se oprise pentru o clipă ca să îşi adune forţele, pentru o ultimă oară.

Hunt îşi încleştă dinţii în faţa ecranului:

– Ridică-te, Bryce!

Ruhn îşi scutură capul, îngrozit. Regele Toamnei nu rostea nici un cuvânt. Nu făcea nimic, stătea doar, aşezat în faţa monitorului pe care îşi urmărea fiica.

Bryce îşi scoase telefonul din tricou. Îi tremurau atât de tare mâinile, încât abia îl putea ţine. Reuşi însă să apese un buton de pe ecran şi îl

ridică la ureche. Hunt ştia şi ce înseamnă şi asta.

Era ultima ei şansă de a-şi lua rămas-bun de la părinţi, de la cei dragi. În sala de conferinţă se auzi un ţârâit slab. Venea de la masa din centru. Hunt îşi îndreptă privirea spre Jesiba, însă ecranul telefonului ei era întunecat. La fel şi cel al lui Ruhn. Toată sala amuţi atunci când Sandriel scoase din buzunar un telefon. Telefonul lui Hunt.

Sandriel îi aruncă o privire, uluită. Lui Hunt îi amuţiră toate gândurile în cap.

– Dă-i telefonul, zise Ruhn încet.

Sandriel privea ecranul. Gândindu-se încă ce să facă.

– *Dă-i dracului telefonul!* îi ordonă Ruhn.

Sandriel, spre uimirea lui Hunt, i-l întinse. Iar el, cu mâini tremurânde, răspunse:

– Bryce?

Îi putea vedea ochii măriţi de surpriză pe ecrane.

– Hunt?

Glasul îi era ca o rană vie.

– Eu... Eu am crezut că va intra căsuţa vocală...

– Vin ajutoare, Bryce! Curând.

Groaza pură cu care Bryce cerceta ultimele raze ale soarelui dinspre apus îl distruse.

– Nu... nu, va fi prea târziu.

– Nu e prea târziu. Vreau să te ridici, Bryce. Mergi într-un loc sigur. *Nu* te apropia şi mai mult de Poartă.

Bryce îşi muşcă buza, tremurând.

– E încă larg deschisă...

– *Mergi la apartamentul tău şi rămâi acolo până vin ajutoarele.*

Teroarea şi panica de pe chipul ei se metamorfozară în ceva calm în faţa ordinului lui.

Concentrare.

– Hunt, te rog să o suni pe mama.

– Să nu începi cu astfel de lucruri...

– Vreau să o suni pe mama. Trebuie să îi spui că o iubesc şi că tot ceea ce sunt astăzi i se datorează ei. Puterii şi curajului şi dragostei ei. Şi că îmi pare rău pentru toate necazurile pe care i le-am făcut.

– Opreşte-te...

– Spune-i tatălui meu...

Regele Toamnei se încordă. Îşi întoarse privirea spre Hunt.

Bryce clarifică:

– Spune-i lui Randall că sunt atât de mândră că i-am putut spune tată. Că el este singurul care a contat vreodată pentru mine.

Hunt ar fi putut să jure că chipul Regelui Toamnei fusese acoperit de ceva ce părea a fi ruşine.

– Bryce, trebuie să mergi într-un loc mai sigur, *acum*..., o imploră el.

Dar ea nu se urni.

– Spune-i lui Fury că îmi pare rău că am minţit. Că i-aş fi spus până la urmă adevărul.

În celălalt capăt al sălii, asasina asculta cu lacrimi pe obraji.

– Spune-i lui Juniper...

Bryce se înecă.

– Spune-i că îi mulţumesc. Pentru ceea ce a făcut în acea noapte, pe acoperiş, adăugă înghiţindu-şi lacrimile. Spune-i că ştiu de ce m-a împiedicat să sar. Totul a fost pentru ca astăzi să mă pot afla aici... pentru a putea ajuta.

Lui Hunt i se sfărâmă inima în bucăţi. Nu ştiuse, nu bănuise vreodată că îi fusese atât de greu...

După chipul devastat al lui Ruhn, îşi dădu seama că nici fratele ei nu ştiuse.

– Spune-i lui Ruhn că îl iert.

Bryce tremura. Pe faţa prinţului lacrimile curgeau şiroaie.

– L-am iertat de mult. Doar că n-am ştiut cum să i-o spun. Spune-i că îmi pare rău că am ascuns adevărul şi că am făcut-o doar pentru că îl iubesc şi nu am vrut niciodată să-i iau ceva din ceea ce i se cuvine. El va fi întotdeauna cel mai bun dintre noi.

Agonia de pe chipul lui Ruhn se preschimbă în confuzie. Însă Hunt nu mai putea suporta. Nu mai putea să asculte nici un cuvânt.

– Bryce, te rog...

– Hunt.

Toată lumea amuţise.

– Te aşteptam.

– Bryce, dulceaţă, întoarce-te la apartamentul tău şi într-o oră eu...

– Nu, şopti.

Îşi închise ochii şi îşi duse mâna la piept. Şi-o lăsă deasupra inimii.

– Te aşteptam... aici.

Hunt nu-şi putu opri lacrimile.

– Şi eu te aşteptam pe tine.

Bryce zâmbi, printre lacrimi.

– Te rog! imploră Hunt. Te rog, Bryce. Trebuie să pleci, *acum*. Înainte să treacă şi alţii prin poartă.

Bryce își deschise ochii și se ridică în picioare. Se lăsase noaptea. Își îndreptă privirea spre Poarta Inimii.

– Te iert... pentru porcăria cu *synth*-ul. Pentru tot. Nimic nu contează. Nu mai contează.

Bryce închise și rezemă sabia Danikăi de peretele adăpostului. Își așeză și telefonul lângă ea, cu grijă.

Hunt sări din scaun.

– BRYCE!!!

Însă ea deja alerga spre Poartă.

Capitolul 87

– Nu! Nu, *nu...*, repeta Ruhn fără oprire.

Însă Hunt nu mai auzea nimic. Nu mai simţea nimic. Toate resorturile din interiorul lui se frânseseră în clipa în care ea închisese telefonul.

Bryce sări peste gardul care înconjura Poarta şi se opri în faţa arcadei ei înalte. În faţa vidului îngrozitor din interiorul ei.

În jurul lui Bryce începu să sclipească o irizaţie albă, delicată.

– Ce e aia? şopti Fury.

Pâlpâia în noapte, devenind din ce în ce mai strălucitoare. Suficient cât să îi lumineze palmele subţiri în care strângea, în dreptul pieptului, o lumină sclipitoare, care pulsa.

Lumina venea *din* pieptul ei – fusese scoasă din interior. De parcă ar fi sălăşluit acolo dintotdeauna. Bryce avea ochii închişi, chipul senin. Părul i se ridicase deasupra capului. Bucăţi de tencuială pluteau în jurul ei. Ca şi cum gravitaţia ar fi încetat să mai existe.

Lumina pe care o ţinea în mâini era atât de puternică încât restul lumii părea alcătuit doar din nuanţe de negru şi gri. Încet, îşi deschise ochii de chihlimbar, strălucitori ca primele raze pure ale răsăritului. Pe buze avea un zâmbet mic, ascuns.

Îşi ridică privirea spre Poarta care se înălţa deasupra ei. Şi lumina din mâinile ei deveni şi mai puternică.

Ruhn căzu în genunchi.

– Eu sunt Bryce Quinlan, spuse ea Porţii, Vidului, întregului Hel. Avea un glas seren – înţelept, şi în acelaşi timp vesel. Sunt moştenitoarea Feei Născute din Stele.

Lui Hunt îi alunecă pământul de sub picioare. Lumina din palmele lui Bryce, steaua pe care şi-o smulsese din inima ei frântă, străluci la fel de puternic ca soarele.

Danika îngenunche pe asfalt, cu mâinile lipite de ceafa udă de sânge. Cele două răni din picior nu mai sângerau, însă Bryce ştia că

gloanţele rămăseseră închise în coapsa ei. Durerea pe care o simţea îngenunchind trebuie să fi fost insuportabilă.

– Curvă proastă! scuipă metamorful cobră.

Îşi desfăcuse pistolul cu o precizie brutală. Gloanţele aveau să vină – de îndată ce le găsea asociatul lui. Pistolul acela avea să fie încărcat.

Durerea pe care Bryce o simţea în braţul ei rănit era pe planul doi. Totul, în afară de acel pistol, era pe planul doi.

Motocicleta fumega la nouă metri depărtare, carabina era şi mai departe, azvârlită pe pământul arid. În capătul străzii, remorca era în aşteptare, plină cu toate acele animale îngrozite care erau duse zeii ştiu unde.

Dăduseră greş. Încercarea lor nebunească de a le salva dăduse greş.

Ochii de caramel ai Danikăi îi întâlniră pe cei ai metamorfului. Liderul acelei reţele oribile de traficanţi. Bărbatul care era responsabil pentru situaţia în care ajunseseră, după ce schimbul de focuri care avusese loc la o sută şaizeci de kilometri pe oră, se întorsese în defavoarea lor. Danika condusese motocicleta, cu un braţ trecut peste picioarele lui Bryce, ca să o ţină bine, în timp ce ţintea cu puşca. Oprise cele două sedanuri ale cobrelor, pline cu bărbaţi la fel de groaznici, care aveau de gând să rănească şi să vândă acele animale. Erau cât pe ce să doboare şi cel de al treilea vehicul, când bărbatul din faţa lor trăsese gloanţele care le nimeriseră cauciucurile de la motocicletă.

Când motocicleta se dăduse peste cap, Danika reacţionase cu viteza unui lup. O protejase pe Bryce cu trupul ei. Şi făcuse direct faţă impactului.

Pielea sfârtecată, pelvisul fracturat – toate erau din această cauză.

– Bryce, şopti Danika, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, acum că începea să înţeleagă cât de rău o dăduseră în bară. Bryce, te iubesc. Şi îmi pare rău.

Bryce îşi scutură capul.

– Nu regret.

Era adevărul.

Şi asociatul metamorfului cobră ajunse, cu gloanţele în mână. Zornăitul lor, în timp ce pistolul era încărcat, îi reverberă lui Bryce în oase.

– Te iubesc, Bryce, hohoti Danika.

Cuvintele se propagară până la ea. Îi sfâşiară inima lui Bryce.

– Te iubesc! repetă Danika.

Danika nu îi mai spusese niciodată acele cuvinte. În toţi cei patru ani de facultate, nici măcar o dată. Bryce ştia că nu le spusese niciodată, nimănui. Nici măcar lui Sabine.

Cu siguranţă, nu lui Sabine.

Bryce privi lacrimile care alunecau pe chipul mândru şi neînfricat al Danikăi. Şi un lacăt se deschise în inima ei. În sufletul ei.

– Închide-ţi ochii, Danika! îi zise ea blând.

Danika se uita la ea, fără să înţeleagă.

Doar acum. Doar pentru Danika avea să facă asta, să rişte.

Pietrişul din jurul lui Bryce începu să se cutremure. Să se ridice. Pupilele Danikăi se dilatară. Părul lui Bryce flutura în aer, de parcă ar fi fost scufundată în apă, sau ar fi plutit în spaţiu.

Metamorful cobră terminase de încărcat pistolul, pe care îl îndreptă spre capul Danikăi. Tovarăşul lui rânjea, un pas în spate.

Bryce o privi în ochi pe Danika şi îi ceru din nou:

– Danika, închide-ţi ochii!

Tremurând, Danika o ascultă. Îi închise strâns.

Metamorful cobră trase siguranţa, fără să-i arunce măcar o privire lui Bryce şi pietrişului care se ridica spre cer.

– Aşa, închide-ţi ochii, cu…

Bryce explodă. Lumină albă, orbitoare irupse din ea, dezlănţuită din acel loc tainic din inima ei. Direct în ochii metamorfului cobră. Metamorful urlă, zgâriindu-se pe faţă. Strălucind ca soarele, Bryce se puse în mişcare.

Uitase de durere. Într-o secundă îi apucă mâna bărbatului. O răsuci şi acesta scăpă pistolul la ea în palmă. Încă o mişcare şi metamorful zăcea întins pe asfalt.

Îi trăsese acel glonţ, menit pentru Danika, fix în inimă.

Complicele lui urla, îngenuncheat, şi se zgâria pe ochi. Bryce trase din nou.

Bărbatul se oprise din urlat.

Însă Bryce continua să ardă. Alerga după ultima maşină – după ultima cobră, *care încerca să pornească motorul. Danika tremura la pământ, cu mâinile la cap şi ochii strânşi tare în faţa luminii orbitoare. Metamorful cobră renunţă la motor şi fugi din maşină, o luă la goană pe şosea. Bryce ţinti, aşa cum o învăţase Randall, şi aşteptă ca ţinta să vină la ea.*

Încă o împuşcătură. Bărbatul căzu la pământ.

Bryce arse ca o flacără vie, lumea din jurul ei albindu-se în lumină orbitoare.

Apoi, încet, cu grijă, strânse lumina înapoi în pieptul ei. O înăbuşi – secretul pe care ea şi părinţii ei îl păstrau de atâta timp. Faţă de tatăl ei biologic, faţă de Asteri, faţă de toţi cei din Midgard. Faţă de Ruhn.

Lumina pură a unei stele – dintr-o altă lume. Din vremuri de demult.

Darul Feei din vechime, renăscut. Lumină, însă nimic mai mult de atât. Nu ca Asterii, care posedau puterea brută a stelelor. Doar lumină.

Pentru ea nu însemna nimic. Dar darurile Născuţilor din Stele, titlul… însemnaseră întotdeauna mult pentru Ruhn. Prima oară când îl întâlnise, voise să îi împărtăşească secretul ei. Fusese bun şi bucuros că are o soră. Ştiuse din prima clipă că îi poate încredinţa acest lucru secret, ascuns.

Apoi văzuse însă cruzimea tatălui lor. Văzuse cum acel dar îi dădea doar un mic avantaj lui Ruhn în faţa monstrului. Văzuse mândria pe care fratele ei o nega, dar pe care cu siguranţă o simţea pentru că era Născut din Stele, binecuvântat şi ales de Urd.

Nu putuse să îi spună adevărul lui Ruhn. Chiar şi după ce relaţia dintre ei se deteriorase, îşi ascunsese secretul. Nu avea să-l spună niciodată, nimănui. Cu excepţia Danikăi.

Cerul redeveni albastru şi verdele se reîntoarse în frunzele măslinilor. Lumea îşi recăpăta culorile, în timp ce Bryce îşi ascundea ultima rază de lumină stelară înapoi în piept. Danika tremura încă pe asfalt.

– Danika! o strigă Bryce.

Danika îşi coborî mâinile de pe chip. Îşi deschise ochii. Bryce aşteptă să citească în ei teroarea pe care mama ei o avertizase că o vor arăta toţi cei care ar fi aflat ce sălăşluia în ea. Lumina aceea ciudată, teribilă, care venise dintr-o altă lume. Însă pe chipul Danikăi nu se citea decât uimire.

Uimire… şi dragoste.

Bryce se aşeză în faţa Porţii, ţinând în palme steaua pe care o păstrase ascunsă în inimă, şi îi lăsă lumina să crească. O lăsă să îi curgă din piept, pură şi neatinsă.

Chiar şi în faţa vidului, cu Hel la doar un pas, o linişte stranie îi învălui trupul. Păstrase acea lumină în secret atâta timp, trăise cu spaima că cineva o va descoperi atâta vreme, încât, în ciuda tuturor lucrurilor, se simţea uşurată.

Existaseră atâtea momente în ultimul timp în care fusese sigură că Ruhn îşi va da seama, în sfârşit. Se temuse că dezinteresul pe care ea îl arătase pentru tot ceea ce avea legătură cu cei Născuţi din Stele, Prinţul Pelias şi Regina Theia, ar fi putut trezi suspiciuni. Iar în bibliotecă, atunci când Ruhn aşezase pe masă Sabia Stelară şi aceasta murmurase sclipind, Bryce fusese nevoită să se tragă la o parte ca să-şi înfrângă instinctul care o îndemna să îi asculte chemarea tăcută, ademenitoare.

Sabia ei – era sabia ei şi a lui Ruhn. Datorită luminii care îi curgea prin vene şi a stelei adormite în inima ei, Sabia Stelară o recunoscuse. Nu ca os domnesc, ca Fee adevărată şi demnă, ci ca pe o *rudă*. Pentru că ea era înrudită cu cei care o făuriseră cu atât de mult timp în urmă.

Ce se aseamănă se adună. Nici măcar veninul demonului kristallos pe care îl avea în picior nu reuşise să-i distrugă esenţa. Îi blocase accesul la lumină, dar nu şi ceea ce îi era amestecat în sânge. În clipa în care veninul îi cursese din picior, în timp ce buzele lui Hunt îi atingeau buzele pentru prima oară, simţise lumina trezindu-se din nou. Eliberată.

Şi acum ajunsese aici, cu lumina stelară crescându-i în palme.

Era un dar inutil, decisese ea pe când era copilă. Nu putea face mare lucru în afară de a orbi lumea. Aşa cum se întâmplase cu trimişii tatălui ei, atunci când veniseră după ea mama ei şi Randall. Aşa cum se întâmplase când mersese la Oracol şi aceasta văzuse în viitorul ei doar lumina arzătoare. Şi aşa cum păţiseră acei cobre-măgari.

Pura aroganţă şi snobismul de Fee fuseseră singurele care-l împiedicaseră pe tatăl ei să-şi dea seama de adevăr, după vizita la Oracol. Bărbatul nu-şi putea închipui că cineva care nu avea sânge pur de Fee ar putea fi binecuvântat de soartă.

Binecuvântată! De parcă darul acesta o făcea în vreun fel specială. Nu o făcea. Era o putere veche şi nimic mai mult. Nu avea nici un interes pentru tronul sau coroana ori palatul pe care i le-ar fi adus. Nici unul.

Ruhn însă... Poate că el spunea altceva, însă atunci când îi povestise prima oară despre Calvarul lui, când câştigase sabia şi o adusese din locul ei de odihnă din Avallen, Bryce văzuse cum îi strălucea chipul de mândrie pentru că putuse să tragă spada din teacă.

Aşa că ea i le lăsase lui: titlul şi sabia. Încercase să îi arate lui Ruhn care era adevăratul caracter al tatălui lor de fiecare dată când avusese ocazia, chiar dacă asta îl făcuse pe Regele Toamnei să o urască şi mai mult.

Ar fi păstrat acel secret arzător în inima ei până în ziua morţii. Îşi dăduse seama însă ce trebuia să facă pentru oraşul ei. Pentru această lume.

Ultimele raze de lumină se scurseră din pieptul ei. Era strânsă toată acum, între palmele ei.

Nu mai făcuse niciodată asta – nu-şi mai scosese niciodată steaua cu totul din piept. Îi folosise strălucirea doar, şi orbise. Nu îi mai invocase niciodată miezul arzător. Îi tremurau genunchii. Strânse din dinţi, pentru că era dificil să stăpânească lumina, să o conţină într-un singur loc.

Cel puţin vorbise cu Hunt pentru ultima oară. Nu crezuse că va putea să îi răspundă. Crezuse că va intra direct căsuţa vocală şi că va lăsa acolo un mesaj, cu tot ceea ce avea de zis. Cuvintele pe care nu i le spusese încă cu voce tare.

Îndepărtă gândul şi făcu ultimul pas spre arcada de cuarţ a Porţii.

Era Născută din Stele, iar Cornul se afla în ea, reparat şi plin acum cu lumina ei.

Trebuia să meargă.

Cuarţul Porţii era un mediu conductor. O prismă. Putea absorbi lumină şi putere, pentru ca mai apoi să le refracte. Îşi închise ochii, amintindu-şi de curcubeiele cu care fusese împodobită Poarta în ultima zi din viaţa Danikăi, când veniseră acolo împreună. Şi îşi puseseră dorinţele.

Trebuia să meargă. O ultimă dorinţă.

– Închide-te! şopti Bryce, tremurând.

Şi îşi împinse lumina stelară în piatra transparentă a Porţii.

Capitolul 88

Hunt rămăsese fără cuvinte. În minte şi în inimă. Bryce îşi vârâse lumina stelară în Poartă.

Aceasta se refractă în pereţii transparenţi – o explozie de lumină albă. Umplea piaţa, străzile din jur. Demonii prinşi în calea ei urlau, orbiţi, şi se ascundeau. De parcă şi-ar fi amintit cui aparţinuse acea lumină odată. Şi cum Prinţul Născut din Stele le înfrânsese hoardele în luptă, cu ajutorul ei.

Linia celor Născuţi din Stele avea urmaşi – doi.

Lui Ruhn nu îi revenise culoarea în obraji. Stătea îngenuncheat şi îşi contempla sora, Poarta orbitoare. Contempla ceea ce Bryce se arătase lumii a fi. Cine se arătase a fi.

Rivala lui. O ameninţare în faţa a tot ceea ce el urma să moştenească.

Hunt ştia ce făceau Feele ca să încheie rivalităţile la tron.

Bryce avea lumina unei stele, o lumină aşa cum nu se mai văzuse de la Primele Războaie. Jesiba arăta de parcă văzuse o fantomă. Fury privea ecranul cu gura căscată. Abia după ce strălucirea se mai estompă, Hunt simţi că poate din nou să respire.

Gaura din Poarta Inimii dispăruse. Bryce îşi canalizase cumva lumina prin Corn şi închisese portalul.

Cuprinşi de stupoare, o urmăriră cu toţii pe Bryce respirând din greu, rezemată de unul dintre pereţii Porţii, pentru ca mai apoi să alunece uşor la pământ. Arcada de cristal strălucea încă. Era un simbol care îi făcea cu siguranţă pe demoni să se gândească bine înainte de a se apropia, temători în faţa descendentei celui Născut din Stele.

Celelalte Porţi din oraş rămâneau însă deschise.

Se auzi un telefon – cineva suna în afară. Apelul era legat de difuzoarele din sală. Hunt cercetă mulţimea în căutarea vinovatului şi îl văzu pe Regele Toamnei cu telefonul în mână. Bărbatul părea mult prea pierdut în furia care-i încreţea chipul, ca să-i mai pese că apelul lui putea

fi auzit de către toţi cei de faţă. Declan Emmet nu dădu nici un semn că ar avea de gând să facă acea convorbire privată.

– Cine e la..., răspunse Ember Quinlan.

– Ai ştiut că este o Fee Născută din Stele în toţi aceşti ani şi m-ai minţit! îi aruncă regele.

Ember nu ezită o clipă.

– Aşteptam telefonul acesta de mai bine de douăzeci de ani.

– Târfă neno...

Ember râse cu tristeţe.

– Cine crezi că ţi-a omorât gorilele cu ani în urmă? Nu eu, nici Randall. O prinseseră – o ţineau de gât, iar asupra noastră îşi aţintiseră pistoalele.

Femeia râse din nou.

– A înţeles ce îmi vor face mie. Lui Randall. Şi i-a *orbit*!

Ce orbeşte un Oracol?

Lumina. Lumina unui Născut din Stele.

Bryce stătea încă rezemată de arcadă, respirând greoi. Părea că invocarea stelei, mânuirea Cornului îi luaseră toate forţele, o secătuiseră.

Ruhn murmură, mai mult pentru el însuşi:

– În cărţile acelea se vorbea despre existenţa mai multor Născuţi din Stele în Primele Războaie. Eu i-am spus şi ea... Ruhn clipi încet şi spuse: Ea ştia deja.

– A minţit pentru că te iubeşte! mormăi Hunt. Pentru ca tu să-ţi poţi păstra titlul.

Pentru că prin comparaţie cu ceea ce văzuse la Ruhn... puterile lui Bryce erau cele adevărate. Chipul cenuşiu al lui Ruhn se crispă de durere.

– Cine mai ştie despre asta? ceru să afle Regele Toamnei. Nenorocitele alea de preotese?

– Nu. Doar eu şi Randall. Şi Danika. Ea şi Bryce au trecut printr-un mare pericol în facultate şi puterile i-au ieşit la iveală atunci. I-a orbit şi pe acei bărbaţi.

Hunt îşi aminti de fotografia din camera pentru invitaţi, de pe noptieră. Fusese făcută după acea întâmplare. Apropierea dintre ele şi extenuarea nu erau rezultatul unei simple lupte câştigate, ci ale unui secret de moarte, împărtăşit în cele din urmă.

– Testele nu au arătat vreo putere! şuieră Regele Toamnei.

Ember îi răspunse liniştit:

– Da. Sunt corecte.

– *Explică.*

– Este un dar de lumină stelară. Lumină, nimic mai mult. Pentru noi nu a însemnat niciodată nimic, dar pentru neamul tău...

Ember făcu o pauză.

– La treisprezece ani, Bryce a fost de acord să te viziteze. Să te cunoască. Să vadă dacă îţi poate spune despre darul ei fără ca tu să te simţi ameninţat de el.

Ca să vadă cum reacţionează în faţa faptului că un astfel de dar a mers la o bastardă pe jumătate om, în loc să fie al lui Ruhn.

Hunt nu citi însă teama pe chipul prinţului. Nici invidie sau îndoială. Doar durere.

– Dar apoi ţi-a cunoscut fiul. Şi mi-a spus că, atunci când a văzut cât de mândru este de titlul lui de Ales, şi-a dat seama că nu-i poate lua această bucurie. Mai ales pentru că văzuse că era singurul lucru pentru care *tu* îl apreciai. Chiar dacă asta însemna că urma să i se refuze tot ceea ce era îndreptăţită să aibă, chiar dacă ar fi putut să se folosească de dar împotriva ta, nu voia să îl rănească pe Ruhn. Pentru că îl iubea mai mult pe el, decât te ura pe tine.

Chipul lui Ruhn se frânse.

Ember îi scuipă Regelui Toamnei:

– Şi apoi tu ai aruncat-o ca pe un sac cu gunoi!

Femeia râse din nou.

– Sper să îţi întoarcă şi ea favorul, în sfârşit, măgarule!

Şi apoi închise.

Regele Toamnei azvârli paharul cu apă din faţa lui cu atâta forţă încât îl izbi de peretele opus, sfărâmându-l în bucăţi.

Hunt îşi aminti de conversaţia pe care o avusese cu Bryce cu câteva săptămâni în urmă. Când el îi vorbise despre ce înseamnă să ai daruri pe care nu ţi le doreşti. Bryce îl aprobase, spre surprinderea lui. Apoi ea glumise despre faptul că darul ei era acela de a atrage măgari, ascunzând adevărul.

O mână moale de femeie se aşeză deasupra mâinii lui Hunt. Regina Hypaxia. Ochii ei de un castaniu închis străluciră când îşi ridică surprins privirea spre ea. Îi simţea puterea ca pe un cântec cald, care curgea prin el. Era un ciocan care sfărâma fiecare zid, fiecare obstacol ridicat împotriva lui. Simţi cum acea putere se concentrează asupra vrăjii din haloul pe care îl avea pe frunte.

Îl întrebase cu săptămâni în urmă ce ar face dacă i l-ar sfărâma. Pe cine ar omorî.

Prima lui ţintă se afla în acea cameră, cu ei. Ochii îi alunecară spre Sandriel şi Hypaxia îşi plecă fruntea, aprobând parcă.

Bryce era rezemată de Poartă încă. Încercând parcă să se adune. Întrebându-se parcă cum avea să poată face asta de încă şase ori.

Demonii de pe străzile laterale văzuseră lumina stelară care reverbera încă din Poarta Inimii şi păstrau distanţa. Da, îşi aminteau de cel Născut din Stele. Sau auziseră legendele.

Aidas ştiuse. O urmărise atâţia ani, aşteptând ca ea să se arate.

Puterea Hypaxiei curgea în tăcere prin trupul lui Hunt, fără ca nimeni să bage de seamă.

Sandriel îşi strecură telefonul în buzunar. De parcă tocmai ce-l folosise pe sub masă.

Ruhn văzuse şi el. Prinţul Feelor întrebă cu o furie abia controlată:

– Ce ai făcut?

Sandriel zâmbi.

– Am rezolvat o problemă.

Puterea lui Hunt vui în interiorul lui. Le spusese, desigur, Asterilor tot ceea ce văzuse. Nu doar despre lumina din venele lui Bryce, ci şi despre Corn.

Se puseseră probabil deja în mişcare. Rapid. Înainte ca altcineva să exploateze darurile lui Bryce. Ce ar fi însemnat pentru oamenii din întreaga lume să afle că o femeie pe jumătate om, moştenitoarea celui Născut din Stele, purta acum Cornul chiar în pielea ei! Şi că acesta putea fi folosit doar de ea...

Piesele de puzzle se aşezau. De aceea i-l tatuase Danika pe spate lui Bryce. *Doar* cei Născuţi din Stele puteau să îl mânuiască.

Micah crezuse că *synth*-ul şi sângele lui Bryce vor fi îndeajuns pentru ca el să poată folosi Cornul, anulând nevoia de a avea puterea unui Născut din Stele. Şi Cornul fusese într-adevăr vindecat, dar funcţionase doar pentru că Bryce era moştenitoarea celui Născut din Stele. Obiectul şi cel care trebuia să îl mânuiască se contopiseră.

Dacă Bryce l-ar fi folosit, Cornul ar fi putut să deschidă portaluri spre oricare lumi, spre orice tărâm. Exact aşa cum îşi dorise Micah. Însă o astfel de putere – şi în mâna unui semi-om – ar fi putut ameninţa suzeranitatea Asterilor. Iar Asterii aveau să elimine orice ameninţare îndreptată împotriva autorităţii lor.

În interiorul lui Hunt creştea un vuiet.

Ruhn mârâi:

– N-o pot ucide! Ea este singura care poate închide acele Porţi nenorocite!

Sandriel se rezemă de speteaza scaunului ei.

– Nu a făcut încă Saltul, Prinţule. Aşa că, sigur, o pot face. Oricum, pare complet stoarsă de forţă. Mă îndoiesc că va fi în stare să mai închidă o poartă, nu mai zic şase!

Hunt îşi strânse degetele-n pumni.

Hypaxia îi întâlni din nou privirea şi zâmbi uşor. O invitaţie şi o provocare. Magia ei străluci prin el, îi sclipi pe frunte.

Sandriel îi anunţase pe Asteri – pentru ca aceştia să o ucidă pe Bryce.

Pe Bryce a lui. Atenţia lui Hunt se concentră asupra gâtului lui Sandriel, care stătea întoarsă. Şi se ridică în picioare, în timp ce haloul de pe frunte i se dizolva sub magia Hypaxiei.

Capitolul 89

Sala de conferinţă se cutremură.

Ruhn o ţinuse pe Sandriel ocupată, îi distrăsese atenţia, în timp ce Regina Hypaxia îl elibera pe Hunt de puterea haloului. Prinţul simţise unda de putere reverberând în masă, apoi văzuse că haloul lui Hunt începe să strălucească şi înţelesese de ce vrăjitoarea îşi aşezase mâna pe mâna îngerului.

În ochii lui Hunt nu se citea decât neîndurarea rece a morţii în timp ce haloul i se topea de pe frunte. Adevărata faţă a Umbrei Morţii.

Sandriel se răsuci, înţelegând prea târziu cine se afla în spatele ei. Fără nici un semn pe frunte. Pe faţa Arhanghelului trecu o undă de teroare pură în timp ce Hunt îşi dezveli dinţii la ea. Fulgerele i se încolăciră în jurul mâinilor. Pereţii se fisurară. Din tavan începu să cadă tencuiala.

Sandriel era prea înceată.

Ruhn ştiuse că Sandriel şi-a semnat condamnarea la moarte când se întorsese fără triari. Şi înţelesese că şi-a pecetluit sfârşitul când recunoscuse că o aruncase pe Bryce în linia de foc a Asterilor.

Nici măcar măreţia ei de Arhanghel nu putea să o apere în faţa lui Athalar. În faţa a ceea ce simţea el pentru Bryce.

Fulgerele lui Athalar zguduiră podelele. Sandriel abia avu timp să-şi ridice braţele şi să invoce o pală de vânt, înainte ca Hunt să se repeadă asupra ei.

Fulgerul erupse şi întreaga cameră trosni odată cu el.

Ruhn se aruncă sub o masă, trăgând-o pe Hypaxia cu el. Deasupra mesei se prăvăliră bucăţi de piatră. Lângă el, Flynn înjura printre dinţi, iar Declan se strânsese deasupra unui laptop. Sala fu acoperită de un nor de praf de tencuială, înecându-i. Ruhn îşi simţi limba grea de eter.

Fulgerele luceau, trosnind în lungul sălii.

Apoi timpul se contorsionă şi încetini...

– La dracu'! murmura Flynn, respirând greoi.

Fiecare cuvânt dura în acelaşi timp o eternitate şi o secundă. Lumea se înclină din nou.

– La dracu'!

Şi apoi fulgerele încetară. Norul de tencuială pulsă şi vui.

Timpul îşi reluă cursul obişnuit şi Ruhn se târî de sub masă. Ştia ce avea să găsească în centrul norului electric la care toţi se holbau. Fury Axtar stătea cu pistolul întins spre locul în care se aflaseră Hunt şi Arhanghelul, cu părul albit de var.

Hypaxia îl ajută pe Ruhn să se ridice. Regina cerceta cu ochii mari norul. Regina-vrăjitoare ştiuse cu siguranţă că Sandriel o va ucide pentru că îl eliberase pe Hunt. Riscase, sperând că Umbra Mortis va fi cel care va sta în picioare la final.

Norul se dizolvă, fulgerele se risipiră în aerul încărcat de praf. Riscul pe care şi-l asumase meritase din plin. Chipul lui Hunt era acoperit de sânge, iar penele îi fluturau sub adierea unui vânt nevăzut.

Şi, din mâna lui, strâns de păr, atârna capul retezat al lui Sandriel.

Gura îi era contorsionată încă de un urlet, iar din gură îi ieşea fum. Pielea din jurul gâtului era atât de distrusă încât Ruhn ştiu că Athalar o sfârtecase cu mâinile goale.

Hunt ridică uşor capul în faţa lui, ca şi cum ar fi fost unul dintre eroii antici din Marea Rhagan, care ucisese o creatură diabolică.

Un monstru.

Apoi lăsă capul Arhanghelului să cadă la pământ. Căpăţâna bufni şi se lăsă pe o parte, cu fumul încă ieşindu-i pe gură, pe nări. O pârjolise cu fulgerul lui, din interior.

Toţi îngerii din sală îngenunchează. Îşi plecară capetele. Chiar şi Isaiah Tiberian, cu ochii ieşiţi din orbite. Nimeni, de pe întreaga planetă, nu avea o asemenea putere. Nimeni nu o mai văzuse dezlănţuită astfel de secole.

Doi Guvernatori morţi într-o singură zi. Răpuşi de sora lui şi de... ce va fi fost Hunt pentru ea. După şocul şi groaza de pe chipul tatălui său, Ruhn înţelese că Regele Toamnei se întreba. Se întreba dacă Hunt avea să-l ucidă pe el acum, pentru felul în care se purtase cu Bryce.

Bryce, sora lui Născută din Stele.

Ruhn nu ştia ce să creadă. Despre faptul că ea crezuse că pentru el contează mai mult prostia cu Alesul decât ea. Iar atunci când se certaseră, lăsase relaţia dintre ei să se deterioreze pentru a-l împiedica astfel să afle vreodată cine era ea cu adevărat? Dăduse cu piciorul privilegiilor şi onorurilor şi gloriei... pentru el. Şi toate acele avertismente pe care i le dăduse în privinţa Regelui Toamnei, în legătură

cu faptul că tatăl lor îl ucisese pe precedentul Născut din Stele... Trăise şi ea cu acea frică.

Hunt îi aruncă Regelui Toamnei un rânjet animalic.

Ruhn simţi o satisfacţie bolnăvicioasă în faţa palorii care îl cuprinsese pe tatăl lui.

Însă îngerul îşi mută privirea la Fury, care îşi aduna tencuiala din păr, şi mormăi:

– Dă-i dracului pe Asteri! Adu-ţi naibii odată elicopterul ăla aici!

Fiecare decizie, fiecare ordin veneau dintr-un loc care fusese mult timp amorţit, în adâncul lui Hunt. Vibra de putere, fulgerul din vene voia să se reverse asupra lumii întregi, să ardă şi să cutremure. Îl înăbuşi. Îi promise că îl va lăsa dezlănţuit de îndată ce vor ajunge în oraş – trebuiau însă întâi să ajungă în oraş.

Fury tremura uşor – de parcă până şi ea uitase de ce era Hunt în stare. De ceea ce-i făcuse lui Sandriel, cu o satisfacţie primară, cufundându-se în adâncul furiei, acolo unde nu se aflau decât fulgerul lui, duşmanul şi ameninţarea pe care acesta o reprezenta pentru Bryce.

– Elicopterul aterizează chiar acum pe acoperiş, zise deodată Fury.

Hunt dădu din cap şi le ordonă îngerilor din sală, fără să-i privească măcar:

– Mergem.

Nici unul dintre ei nu obiectă în faţa comenzii lui. Nu îi păsase că îngenunchează – dracu' ştie de ce. Îi păsa doar de faptul că trebuiau să zboare spre Lunathion, cât mai repede posibil.

Fury era deja la uşă, cu telefonul la ureche. Hunt o luă după ea, prin sala plină de foşnet de aripi şi tropot de ghete. Îşi întoarse însă capul şi întrebă:

– Danaan, Ketos, vă băgaţi?

Avea nevoie de ei.

Ruhn sări în picioare imediat. Tharion aşteptă aprobarea fiicei Reginei Râului şi apoi se ridică. Amelie Ravenscroft păşi în faţă, ignorând privirea urâtă a lui Sabine şi zise:

– Merg şi eu cu voi.

Hunt dădu din cap.

Flynn era deja în mişcare, fără să mai fie nevoie să anunţe că îşi însoţea prinţul – pentru a-şi salva prinţesa. Declan arătă spre ecrane.

– Eu voi fi ochii voştri pe teren.

– Bun! zise Hunt şi se îndreptă spre uşă.

Regele Toamnei şi Primul lupilor, singurii Capi ai oraşului care mai erau de faţă, rămaseră jos, alături de Sabine. Jesiba şi Hypaxia aveau

datoria de a-i supraveghea. Nici una dintre cele două femei nu o băga în seamă pe cealaltă, însă între ele nu era decât animozitate. Şi lui Hunt nu-i păsa.

Urcă tăcut scările spre acoperiş, cu tovarăşii lui în spate. Cu elicopterul, erau la treizeci de minute de oraş. Atâtea lucruri se puteau întâmpla până aveau să ajungă. Iar când aveau să ajungă... avea să fie măcel.

Elicele elicopterului răvăşiră pletele negre ale lui Fury. Flynn o urma îndeaproape.

Lordul fluieră impresionat.

Nu era un mijloc de transport de lux. Era un elicopter militar. Garnisit cu artilerie la fiecare dintre uşi şi un depozit secret de arme în podea.

Fury Axtar nu venise la acea întâlnire aşteptându-se să fie una prietenoasă. Femeia luă căştile de la pilotul care adusese elicopterul şi îşi strecură trupul zvelt în cabina de pilotaj.

– Eu vin cu voi!

Hunt arătă spre elicopter, în timp ce îngerii din jurul lor îşi luau zborul.

– Aripile mele nu pot face încă faţă zborului.

Ruhn sări înăuntru, în spatele lui Flynn şi al lui Amelie. Tharion luă în primire artileria de pe partea stângă. Hunt era încă pe acoperiş. Striga ordine îngerilor care îşi luau zborul:

– *Stabiliţi un perimetru în jurul oraşului. Echipa de cercetaşi: investigaţi portalul. Trimiteţi supravieţuitorii pentru triaje la cel puţin opt kilometri depărtare de oraş.*

Hunt nu îşi dădu voie să se gândească la cât de uşor era să alunece iar în rolul de comandant.

Şi se sui în elicopter, luând artileria dreaptă. Fury lucra la panoul de control, apăsând buton după buton. Hunt o întrebă, cu glas aspru:

– Ştiai despre ce s-a întâmplat pe acoperiş cu Bryce şi Juniper?

Îl răvăşise să o audă pe Bryce lăsând să se înţeleagă... că ar fi sărit. Să audă că fusese atât de aproape să o piardă, înainte chiar de a o cunoaşte. Ruhn se întoarse spre ei, durerea de pe chipul lui confirmând că şi el simţea acelaşi lucru.

Fury nu-şi opri pregătirile.

– Mult timp Bryce a fost doar o fantomă, Hunt. Ea se prefăcea că nu este, dar era.

Elicopterul se ridică în cele din urmă în aer.

– Tu ai readus-o la viaţă.

Capitolul 90

Bryce tremura din tot trupul. Se rezemă de cuarţul strălucitor al Porţii, extenuarea împiedicând-o să mai facă vreo mişcare.

Funcţionase. Cumva, funcţionase.

Nu stătu prea mult să se minuneze de reuşită şi de ceea ce implica, odată ce tatăl ei şi Asterii aveau să afle. Pentru că nu ştia cât va mai străluci lumina stelară în Poartă. Poate că avea să dureze suficient de mult timp, până la venirea ajutoarelor. Poate că ceea ce făcuse conta în vreun fel. Poate făcuse ceva care făcea o diferenţă.

Fiecare respiraţie îi ardea pieptul. Nu mai era mult. Până când avea să vină ajutorul sau ea să moară. Nu ştia.

Nu mai era însă mult. Oricare va fi fost sfârşitul, Bryce ştia că se apropia.

– Declan zice că Bryce e încă la Poarta din Piaţa Veche! raportă Fury, peste umăr.

Hunt îşi păstră privirea aţintită spre orizontul înstelat. Oraşul era o umbră neagră, întreruptă doar de sclipirea slabă din inima lui. Poarta din Piaţa Veche. Bryce.

– Şi Hypaxia zice că Bryce abia poate să se mişte! adăugă Fury, puţin surprinsă. Se pare că e secătuită. Nu va putea ajunge la următoarea poartă fără ajutor.

– Dar lumina din Poartă o protejează? strigă Ruhn, ca să acopere vâjâitul vântului.

– Asta până când demonii nu se vor mai teme de lumina stelară.

Fury trecu apelul în boxele din elicopter.

– Emmet, pe radar îmi apar trei maşini de război, dinspre vest. Ştii ceva despre ele?

Slavă zeilor! Venea totuşi cineva ca să îi ajute. Dacă ar fi reuşit să o ducă pe Bryce la fiecare Poartă, iar ea ar fi putut canaliza suficientă lumină stelară ca să activeze Cornul, atunci carnagiul ar fi luat sfârşit.

Lui Declan îi luară câteva clipe ca să răspundă. Vocea i se auzi gâjâit în boxele de deasupra lui Hunt.

– Sunt înregistrate ca tancuri imperiale.

Ezitarea din glasul lui Declan îl făcu pe Hunt să strângă mai tare trăgaciul.

Hypaxia clarifică:

– Este Garda Asteriană. Au lansatoare de rachete cu pucioasă.

I se ascuți vocea când îi zise Regelui Toamnei și Primului lupilor:

– Scoateți-vă forțele din oraș!

Lui Hunt îi îngheță sângele în vene.

Asterii trimiseseră forțe care să le vină de hac demonilor. Și lui Bryce.

Aveau să facă pulbere orașul.

Rachetele cu pucioasă nu erau niște bombe obișnuite, din metal și chimicale. Erau magie pură, fabricate de Garda Asteriană: un amestec al puterilor lor angelice – vânt, ploaie și foc – într-o entitate hiperconcentrată, sigilată cu primă-lumină, care era lansată prin intermediul unei mașinării. În urma lor lăsau doar distrugere.

Pentru a le face și mai mortale, le legaseră cu vrăji care încetineau vindecarea. Chiar și pentru Vaniri. Singurul lucru încurajator pentru ei era că dura destul de mult timp ca proiectilele să fie făcute, ceea ce asigura momente de respiro între atacuri. Slabă încurajare.

Fury apăsa niște butoane pe panoul de control.

– Recepționați Unități Asteriene Unu, Doi și Trei. Aici Fury Axtar. Retrageți-vă!

Nici un răspuns.

– Repet: *retrageți-vă*. Misiune anulată.

Nimic. Declan le transmise:

– Sunt Garda Asterilor. Nu te vor asculta pe tine.

Prin boxe se auzi gâjâit vocea Regelui Toamnei:

– Nu ne răspunde nimeni din Conducerea Imperială la apeluri.

Fury întoarse elicopterul spre sud. Și atunci Hunt le văzu. Tancurile care înnegreau orizontul, fiecare dintre ele mare cât o clădire. Cu emblema imperială pictată pe ele. Toate trei îndreptându-se spre Orașul Semilunii.

Se opriră chiar la graniță. Cu lansatoarele de metal din vârf în poziție de atac.

Apoi rachetele de pucioasă sfârâiră cu boltă pe deasupra zidurilor. Ardeau cu o lumină de aur. În timp ce prima dintre ele lovea, Hunt se rugă ca Bryce să fi părăsit poarta și să-și fi găsit adăpost.

Bryce se înecă cu praf şi moloz. Încercă să se mişte şi nu reuşi. Coloana ei...

Nu, era piciorul! Prins între bucăţi de fier şi beton.

Auzise explozia cu un minut în urmă, recunoscuse penajul auriu al tancurilor imperiale mulţumită imaginilor transmise la ştiri de pe frontul din Pangera. Aşa că traversase în fugă piaţa, încercând să ajungă la uşa de cărămidă a sălii de concerte, încă deschisă, sperând că are un subsol. Şi atunci lovise.

Urechile îi vuiau. Ţiuiau dureros.

Poarta era încă în picioare, o învăluia încă ocrotitor cu lumina ei. Lumina lui Bryce practic.

Cel mai apropiat proiectil părea să fi lovit cartierul alăturat. Fusese suficient încât să facă ravagii în Piaţă, să dărâme unele clădiri, dar nu o distrusese cu totul.

Să se mişte. Trebuia să se mişte. Celelalte Porţi erau încă deschise. Trebuia să găsească o cale prin care să ajungă la ele, pentru a le închide.

Trase de picior. Spre surprinderea ei, rănile superficiale se vindecau deja – mai repede decât văzuse vreodată. Poate că vindecarea era accelerată de Cornul pe care îl avea tatuat pe spate.

Bryce se aplecă, încercă să mişte blocul de beton de pe piciorul ei. Nu se clintea.

Respiră din greu, cu dinţii strânşi, şi încercă din nou. Bombardau oraşul cu pucioasă. Gărzile Asteriene trăseseră orbeşte, pentru a distruge Porţile sau pentru a ucide demonii. Trăseseră însă în ai lor, fără să le pese pe cine loveau...

Bryce respiră adânc, regulat. Nu o ajuta ca să se liniştească.

Încercă din nou, degetele trosnindu-i pe beton. Însă se părea că nu avea cum să se elibereze, decât dacă şi-ar fi tăiat piciorul.

Gărzile Asteriene îşi reîncărcau lansatoarele de rachete. În jurul lor pâlpâia magie hiperconcentrată, de parcă miezul de pucioasă ar fi încercat să se elibereze din chingile primei-lumini. Dornică să dezlănţuie ruina angelică în oraşul neajutorat.

– Vor trage din nou, şopti Ruhn.

– Pucioasa a lovit cel mai tare în Codrul Lunii! îi anunţă Declan. Bryce e în viaţă, dar are probleme. E prinsă sub un bloc de beton. Se zbate însă din toate puterile ca să se elibereze.

Fury urlă în microfon:

– ANULAŢI MISIUNEA.

Nu îi răspunse nimeni. Lansatoarele se ridicară din nou spre cer, îndreptate spre noi ţinte.

Ca şi cum ar fi ştiut că Bryce este încă în viaţă. Aveau să bombardeze în continuu oraşul până când o omorau, distrugând tot în jurul lor. Sperând poate şi că, dărâmând porţile, vor închide şi portalurile.

Hunt fu cuprins de o stare de calm rece, brutală, ca de gheaţă.

– Înalţă-te! Cât de sus poate duce elicopterul! îi zise el lui Fury.

Fury înţelese ce avea de gând îngerul. Nu putea să zboare din cauza aripilor slăbite. Dar nici nu era nevoie să o facă.

– Ţineţi-vă bine! le zise Fury.

Elicopterul o luă în sus, sus, sus. Cu toţii strânseră din dinţi în faţa presiunii care îi izbea în faţă.

Hunt se pregăti, coborî în acel loc din interiorul lui, care îl ajutase să treacă prin toate bătăliile, prin toţi acei ani petrecuţi în temniţele şi în arena lui Sandriel.

– Pregăteşte-te, Athalar! îi strigă Fury.

Maşinile de război se opriseră, gata de atac.

Elicopterul zbură deasupra zidurilor oraşului. Hunt îşi desprinse centura. În timp ce treceau peste Istros, Cantonul Oaselor apăru dedesubt, ca un vârtej de ceaţă.

În ochii lui Danaan se citea recunoştinţa. Înţelegea ceea ce doar Hunt putea să facă.

Începeau să se întrezărească Piaţa Veche şi Poarta strălucitoare din inima ei.

Era singurul semn de care Hunt avea nevoie. Nu era urmă de îndoială în el. Nici teamă.

Şi Hunt sări din elicopter, cu aripile strânse. Un bilet doar dus. Ultimul lui zbor.

Jos, jos de tot, privirea lui ascuţită reuşi să o întrezărească pe Bryce în timp ce se strângea ghem, de parcă astfel ar fi putut să se protejeze de explozia care avea să o arunce în aer în câteva clipe.

Rachetele cu pucioasă fură lansate una după alta, cea mai apropiată dintre ele arcuindu-se spre Piaţa Veche, sclipind cu puterea ei aurie, letală. În cădere, Hunt înţelese că unghiul ei nu era precis, că avea să lovească la câteva străzi depărtare. Era însă oricum prea aproape. Bryce se afla în faţa suflului oricum. Toată acea putere angelică avea să o spulbere.

Proiectilul lovi, întregul oraş zguduindu-se sub impact. Blocurile se sfărâmau unul după altul, lovite de valul mortal. Cu aripile întinse, înconjurat de o explozie de fulgere, Hunt se aruncă deasupra lui Bryce în timp ce lumea se prăbuşea în jur.

Capitolul 91

Ar fi trebuit să fie moartă. Însă acelea erau degetele ei, strângând molozul. Era respirația ei, trăgând și eliberând aerul din plămâni.

Pucioasa decimase piața, orașul era acum o ruină fumegândă. Poarta era însă în picioare. Dar lumina i se stinsese, cuarțul redevenise alb, rece. În jurul ei ardeau flăcări înalte, care luminau cu pâlpâirea lor dezastrul.

Din cer cădeau fulgi de cenușă, care se amestecau cu scânteile de foc.

Lui Bryce îi vâjâiau surd urechile, deși nu la fel de rău ca după prima explozie.

Nu era cu putință. Văzuse proiectilul sclipind auriu, știuse că va lovi la doar câteva străzi depărtare și că va muri curând. Poarta o protejase probabil, cumva.

Bryce se lăsă în genunchi, oftând. Cel puțin bombardamentul încetase. Nu mai rămăseseră în picioare decât câteva clădiri. În jurul ei, scheletele mașinilor ardeau încă. Coloanele de fum acru se ridicau spre cer, acoperind primele stele ale serii.

Și... în umbre, se agitau demonii. Îi ardea gâtul. Trebuia să se ridice. Să plece cât erau la pământ.

Picioarele nu voiau să o asculte. Își mișcă degetele în încălțări, ca să se asigure că le avea încă, dar nu putea să se ridice de la pământ. Corpul refuza să o asculte.

Un fulg de cenușă pluti pe genunchiul rupt al colanților ei.

Mâinile începură să-i tremure. Nu era cenușă. Era o pană gri.

Bryce se răsuci. Sângele i se scurse din vene.

Apoi țipă, atât de adânc, încât se întrebă dacă acela era vaierul lumii care se sfărâma în bucăți.

Hunt zăcea întins la pământ, cu trupul însângerat, ars, cu picioarele...

Nu mai rămăseseră decât fâșii. Își pierduse brațul drept, rămăsese din el doar sânge pe pavaj. Iar pe spate, acolo unde-i fuseseră aripile...

Se căsca o gaură însângerată.

Se mişcă instinctiv, târându-se peste bucăţi de beton şi metal, prin sânge.

Îi fusese scut în faţa pucioasei. Scăpase cumva de Sandriel şi venise. Ca să o salveze.

– *Terogterogterog…*

Îl întoarse cu faţa, căutând un semn de viaţă, un semn că mai respiră...

Buzele i se mişcară aproape imperceptibil.

Bryce îi trase capul în poală, printre hohote de plâns.

– Ajutor! strigă.

Nici un răspuns. Doar un urlet îndepărtat, în întunericul arzând.

– Ajutor! strigă din nou.

Însă vocea îi era atât de răguşită încât strigătul abia traversă piaţa. Randall îi povestise despre puterile îngrozitoare ale rachetelor cu pucioasă pe care le avea Garda Asteriană. Cum vrăjile ţesute în magia condensată a îngerilor încetinea vindecarea Vanirilor suficient timp cât aceştia să îşi piardă tot sângele din corp. Şi să moară.

Chipul lui Hunt era acoperit de atât de mult sânge încât abia putea vedea pielea de dedesubt. Tremurul slab al gâtului era singurul care-i spunea că e încă în viaţă.

Iar rănile care ar fi trebuit să se vindece... Din ele curgea sânge. Fuseseră retezate artere. Artere vitale...

– AJUTOR! urlă ea.

Însă nimeni nu îi răspunse.

Suflul exploziei doborâse elicopterul.

Priceperea lui Fury fusese singurul lucru care îi salvase de la moarte, deşi se prăbuşiseră oricum, dându-se de două ori peste cap înainte să pice undeva în Codrul Lunii.

Tharion avea o rană la cap, Fury o tăietură la picior, Flynn şi Amelie aveau amândoi oase rupte, iar Ruhn... Ruhn nu se obosi să se gândească la rănile lui. Nu când noaptea înflăcărată, plină de fum se arăta plină de urlete, din ce în ce mai apropiate.

Atacul cu proiectile se oprise însă – măcar atât. Ruhn se rugă ca Gărzile Asteriene să aibă nevoie de mult timp pentru a mai crea şi altele.

Voinţa pură îl puse în mişcare.

Pierduseră din arme atunci când se prăbuşiseră. Flynn şi Fury începură să împartă pistoalele şi pumnalele care le mai rămăseseră, mişcându-se rapid, în timp ce Ruhn cerceta starea în care se afla singura mitralieră încă intactă, pe care o apucase în cădere, din lada din podeaua elicopterului.

Vocea Hypaxiei se auzi prin radioul care în mod miraculos funcţiona încă:

– Suntem cu ochii pe Poarta din Piaţa Veche.

Ruhn se opri, aşteptând veştile. Neîndrăznind să spere.

Ultima oară îl văzuse pe înger aruncându-se spre Bryce, în timp ce Garda Asteriană trăgea cu proiectilele acelea luminoase peste zidurile oraşului, de parcă ar fi fost un joc bolnav cu artificii. Apoi, exploziile care minaseră întreg oraşul zguduiseră lumea.

– Athalar e la pământ, anunţă Declan cu voce gravă. Bryce e în viaţă.

Ruhn îi mulţumi în gând Cthonei pentru îndurare. Un moment de tăcere, apoi:

– Corecţie: Athalar trăieşte. Rănile însă... Rahat!

Se auzi prin staţie cum Declan înghite în sec.

– Nu cred că are şanse de supravieţuire.

Tharion îşi propti carabina pe umăr şi privi prin lunetă în întuneric.

– Avem vreo doisprezece demoni care ne cercetează de pe clădirea aceea de cărămidă de acolo.

– Şi încă şase aici! anunţă Fury, privind şi ea prin luneta puştii.

Amelie Ravenscroft, care şchiopăta destul de rău, se metamorfoză în lup printr-un fulger de lumină şi îşi arătă colţii.

Dacă nu închideau portalurile din celelalte Porţi, aveau doar două opţiuni: retragerea sau moartea.

– Încep să fie curioşi! murmură Flynn, fără să-şi ridice ochii de la luneta armei lui.

– Avem râul în spate! zise Tharion. Dacă suntem norocoşi, cei din neamul meu ne-ar putea veni în ajutor.

Curtea Albastră se afla suficient de adânc încât să fi evitat furia pucioasei. Ar fi putut să trimită ajutoare.

Însă Bryce şi Hunt rămăseseră în Piaţa Veche.

– Suntem la doi kilometri şi jumătate de Poarta Inimii. O luăm spre râu, apoi o tăiem pe Strada Principală, spuse Ruhn, apoi adăugă: Cel puţin eu acolo mă duc.

Cu toţii dădură din cap, cu chipuri sumbre.

Spune-i lui Ruhn că îl iert – pentru tot.

Cuvintele răsunau în interiorul lui Ruhn. Trebuiau să înainteze, chiar dacă demonii i-ar fi pus la pământ unul câte unul. Spera doar că vor ajunge la timp la sora lui, ca să aibă ce să mai salveze.

Bryce se aplecă deasupra lui Hunt. Viaţa i se scurgea printre degete. Şi în tăcerea aceea fumegândă, usturătoare, Bryce începu să şoptească:

– Cred că s-a întâmplat cu un motiv. Cred că totul s-a întâmplat cu un motiv.

Îi mângâie părul îmbibat de sânge, tremurând:

– Cred că nu a fost în zadar.

Îşi îndreptă privirea spre Poartă şi îl lăsă uşor pe Hunt, printre ruine. Şopti din nou, ridicându-se în picioare:

– Cred că s-a întâmplat cu un motiv. Cred că totul s-a întâmplat cu un motiv. Cred că nu a fost în zadar.

Bryce se îndepărtă de trupul lui Hunt, care rămase sângerând în spatele ei. Îşi croi drum printre dărâmături şi moloz. Gardul din jurul Porţii fusese spulberat. Însă arcada de cuarţ era încă în picioare, cu placa de bronz şi claviatura cu pietre preţioase intacte. Se opri în faţa lor.

– Cred că nu a fost în zadar, şopti Bryce din nou.

Îşi puse palma pe discul de bronz al claviaturii.

Metalul era cald, exact aşa cum fusese în acea ultimă zi cu Danika. Puterea lui îi reverberă în corp, absorbind plata pe care o cerea pentru a fi folosit: un strop din magia ei.

Porţile fuseseră folosite ca instrumente de comunicare în trecut – însă singurul motiv pentru care cuvintele puteau trece de la una la alta era puterea care le lega. Fiecare dintre Porţi era aşezată la întretăierea unor linii energetice. Formau o adevărată matrice de energie.

Poarta nu era doar o prismă. Era un mediu conductor. Iar ea avea Cornul imprimat în piele. Demonstrase că putea închide un portal deschis spre Hel.

Bryce şopti în micul interfon din centrul claviaturii acoperite de pietre preţioase.

– Alo?

Nu îi răspunse nimeni.

– Dacă mă auzi, vino spre Poartă, spuse Bryce. Oricare Poartă.

Nici un răspuns.

– Numele meu este Bryce Quinlan. Mă aflu în Piaţa Veche. Şi... cred că ştiu cum pot pune capăt lucrurilor. Cum pot face ca totul să fie bine.

Tăcere. Nici una dintre celelalte pietre nu se aprinse pentru a arăta astfel că o altă persoană, dintr-un alt district, atingea discul din faţa lor.

– Ştiu că lucrurile nu arată prea bine... Ştiu că lucrurile arată rău, rău de tot şi că este întuneric şi... Ştiu că pare imposibil. Dar, dacă poţi ajunge la o altă Poartă, doar... te rog. Te rog doar, vino!

Respiră adânc.

– Nu trebuie să faci nimic. Pune-ţi doar mâna pe disc. Doar de asta am nevoie... de o persoană la celălalt capăt.

Îi tremura palma. Şi-o apăsă mai tare de metal.

– Poarta este un canal de putere – o putere care se transmite de la Poartă la Poartă, împânzind tot oraşul. Şi eu am nevoie de cineva la celălalt capăt, care să se lege de mine prin această arteră.

Înghiţi nodul care i se pusese în gât.

– Am nevoie de o Ancoră. Ca să fac Saltul.

Cuvintele şoptite se risipiră în lume.

Vocea răguşită a lui Bryce astupă sunetele scoase de demonii care se strângeau în jurul ei.

– Prima-lumină pe care o voi genera când voi face Saltul se va transmite de la această Poartă spre celelalte. Va aprinde *tot*, va alunga toţi demonii. Va vindeca tot ceea ce va atinge. Pe *toţi* aceia pe care îi va atinge. Şi eu...

Bryce respiră adânc.

– Eu sunt Fee Născută din Stele şi port Cornul Lunei în trupul meu. Cu puterea primei-lumini pe care o voi genera voi putea închide portalurile spre Hel. L-am putut închide pe cel de aici. Pot să le închid şi pe toate celelalte. Dar am nevoie de o legătură... şi de puterea Saltului pentru a reuşi.

Nimeni nu răspundea. Nici un semn de viaţă în afara bestiilor din umbre.

– Vă rog! imploră Bryce, cu glas tremurat.

Se rugă în tăcere ca oricare dintre celelalte şase pietre să se aprindă, să îi arate că o persoană, din oricare district, îi ascultase rugămintea.

Însă în jur era doar tăcere.

Era singură. Şi Hunt murea.

Bryce aşteptă cinci secunde. Apoi zece. Nu îi răspundea nimeni. Nimeni nu venea.

Îşi înghiţi plânsul şi respiră din nou, tremurat, apoi dădu drumul discului.

Respiraţia lui Hunt încetinise. Se rărise. Bryce se târî înapoi până la el, cu mâini tremurânde. Vocea îi era însă calmă. Îi aşeză iar capul în poală şi îi mângâie faţa udă de sânge.

– Va fi bine! îi spuse. Vin ajutoare, Hunt. Vrăjidoctoriţele sunt pe drum.

Îşi strânse pleoapele, ca să nu plângă.

– Vom fi bine! îl minţi ea. Vom merge acasă, unde ne aşteaptă Syrinx. Vom merge acasă. Tu şi eu. Împreună. Vom avea acel sfârşit fericit împreună, aşa cum mi-ai promis. Dar doar dacă rezişti, Hunt.

Respirația îi urui în piept. O zbatere înaintea morții. Bryce se aplecă asupra lui, îi inhală parfumul, puterea. Și apoi spuse cele două cuvinte care însemnau mai mult decât orice pe lume. I le șopti la ureche, odată cu tot ce mai rămăsese din ea.

Adevărul ultim, cel pe care ea trebuia să i-l spună.

Respirația lui Hunt se lungi, vaporoasă. Nu mai era mult.

Bryce nu-și putu opri lacrimile, care alunecară pe obrajii lui Hunt, lăsând dâre curate prin sânge.

Aprinde-o! îi șopti Danika. În inimă.

– Am încercat, îi șopti la rândul ei. Danika, am încercat.

Aprinde-o!

– Nu a mers.

Aprinde-o! Cuvintele erau ascuțite de grabă. De parcă... De parcă...

Bryce își ridică fruntea. Privi spre Poartă. Spre placă și pietrele ei.

Așteptă. Numără bătăile inimii. *Unu. Doi. Trei.*

Pietrele prețioase rămâneau întunecate. *Patru. Cinci. Șase.*

Nimic. Bryce își înghiți lacrimile și se întoarse spre Hunt.

Pentru ultima oară. El avea să se ducă și ea avea să-l urmeze, odată ce se prăvăleau și alte bucăți de tencuială sau demonii își făceau curaj să o atace.

Bryce respiră adânc. Șapte.

– Aprinde-o!

Cuvintele răsunară în Piața Veche. Răsunară în toate piețele din oraș.

Bryce își întoarse capul spre Poarta Inimii și vocea Danikăi se auzi din nou:

– Aprinde-o, Bryce!

Piatra de onix din Cantonul Oaselor strălucea ca o stea întunecată.

Capitolul 92

Bryce sări în picioare şi alergă transfigurată spre Poartă.

Nu îi păsa cum era cu putinţă, pentru că Danika repetă:

– Aprinde-o!

Şi Bryce strigă, printre hohote de râs şi lacrimi:

– APRINDE-O, DANIKA! APRINDE-O, APRINDE-O, APRINDE-O!

Bryce îşi lipi palma de discul de bronz al Porţii.

Şi, cu sufletul legat de sufletul prietenei pe care nu o uitase, prietena care nu o uitase la rândul ei, nici măcar în moarte, Bryce făcu Saltul.

Tăcerea învălui sala stupefiată în timp ce Bryce cădea în propria putere.

Declan Emmet nu îşi ridică privirea de la imaginile pe care le monitoriza. Îi bubuia inima în piept.

– Nu este cu putinţă! zise Regele Toamnei.

Şi Declan înclina să-i dea dreptate.

Sabine Fendyr murmură:

– Danika mai avea o scânteie de energie, mi-a spus Regele din Adâncuri. O fărâmă din sine.

– Dar poate un suflet mort să servească drept Ancoră? întrebă Regina Hypaxia.

– Nu! răspunse Jesiba, cu convingerea definită a unui emisar al Regelui din Adâncuri. Nu poate.

Tăcerea deveni palpabilă în încăpere pentru că toţi începeau să îşi dea seama la ce erau martori. Un Salt nelegat, individual. Cădere liberă. Bryce ar fi putut la fel de bine să sară de pe vârful unui munte şi să spere că va ateriza cu bine.

Declan îşi mută privirea de la transmisia video şi cercetă graficul de pe unul dintre cele trei computere – cel pe care era cartografiat Saltul lui Bryce, graţie sistemului eleusin.

– Se apropie de nivelul ei de putere.

Era abia o linie peste nivelul zero de pe scara puterii.

Hypaxia se aplecă peste umărul lui, ca să studieze şi ea graficul.

– Nu încetineşte însă.

Declan se holbă la ecran.

– Ia viteză.

Îşi scutură capul.

– Dar... dar este clasificată la un nivel jos.

Aproape neglijabil, dacă era s-o spună p-aia dreaptă!

– Dar Poarta nu, murmură Hypaxia.

– Ce vrei să spui? întrebă Sabine autoritar.

– Nu cred că este o placă memorială. Cea de pe Poartă, şopti Hypaxia.

Vrăjitoarea arătă spre plăcuţa prinsă în cuarţul strălucitor. Bronzul ieşea în evidenţă, în contrast cu piatra incandescentă:

– *Puterea va fi întotdeauna a acelora care îşi dau viaţa pentru oraş.*

Bryce se adâncea în putere. Depăşise nivelurile normale, respectabile.

– Placa este o binecuvântare, spuse Regina Hypaxia.

Declan murmură, cu respiraţia tăiată:

– Puterea Porţilor – puterea dată de fiecare suflet care a atins-o vreodată... fiecare suflet care şi-a dat un strop de magie.

Declan încercă, fără să reuşească, să calculeze câte persoane, timp de câte secole, atinseseră Porţile din oraş. Câţi îşi dăduseră un strop din putere, aşa cum ai arunca o monedă într-o fântână. Şi îşi puseseră dorinţa pentru acel strop de putere cedată.

Reprezentanţi din fiecare Casă. Din fiecare rasă. Milioane şi milioane de stropi de putere catalizau acest Salt individual.

Bryce trecea nivel după nivel. Chipul Regelui Toamnei se albise.

– Priviţi Porţile! strigă Hypaxia.

Porţile de cuarţ răspândite în oraş începură să strălucească. Roşu, apoi oranj, auriu şi în cele din urmă alb.

Prima-lumină irupse din ele. Coloane de primă-lumină se răspândiră în toate direcţiile. Curgeau în josul liniilor de legătură dintre Porţi, conectându-le în marile bulevarde. Formau o stea perfectă, cu şase colţuri.

Liniile de lumină începură să se întindă, curbându-se în dreptul zidurilor oraşului. Săgetându-i pe demonii care încercau să fugă în ţinuturile dimprejur.

Lumina se întâlnea cu lumină care întâlnea lumină. Până când oraşul fu împânzit. Până când fiecare stradă ajunse să strălucească.

Iar Bryce făcea încă Saltul.

Viaţă şi bucurie, şi moarte şi durere, şi cântec şi tăcere.

Bryce se coborî în putere, şi puterea se coborî în ea, iar ei nici nu-i păsa, nu-i păsa, nu-i păsa, pentru că Danika era cu ea, cădea cu ea, râdeau împreună, în timp ce sufletele li se îmbrăţişau.

Era acolo, era acolo, acolo...

Bryce se avântă în lumina de aur, în cântecul din inima universului.

Danika chiui de bucurie şi Bryce o urmă şi ea, chiuind. Danika era cu ea. Era îndeajuns.

– Trece de nivelul lui Ruhn! şopti Declan, fără să-i vină să creadă.

Fără să-i vină să creadă că sora petrecăreaţă a prietenului său îl depăşise pe prinţ. La dracu'! Îl depăşise pe Ruhn Danaan.

Regele lui Declan privea ca o stană de piatră cum Bryce depăşea în viteză nivelul lui Ruhn. Asta ar fi putut să le schimbe ordinea cu totul. O prinţesă pe jumătate om, puternică, cu lumină stelară în vene... Hel!

Bryce începu în sfârşit să încetinească. Se apropia de nivelul Regelui Toamnei.

Declan înghiţi greu.

Oraşul era îmbăiat de lumina ei. Demonii îi fugeau din cale, alergând înapoi spre portaluri, alegând să rişte trecerea prin Porţi, decât să rămână prinşi în Midgard.

Din Porţi ţâşnea lumină. Şapte stâlpi de lumină care se uneau în inima oraşului... deasupra Porţii din Piaţa Veche. O magistrală a puterii. Din voinţa lui Bryce.

Portalurile care legau Midgard de Hel începură să se micşoreze. De parcă nu ar fi putut suporta lumina. De parcă acea primă-lumină pură, fără limite ar fi putut să vindece lumea.

Şi chiar asta făcu. Clădirile dărâmate se ridicară la loc. Molozul se strânse în pereţi, în străzi şi fântâni. Răniţii se vindecau.

Bryce încetinea.

Declan strânse din dinţi. Vidul căscat în interiorul Porţilor se făcea din ce în ce mai mic.

Demonii alergau înapoi în Hel prin portalurile micşorate. Oraşul se vindeca din ce în ce mai mult, în timp ce Cornul închidea porţile. În timp ce Bryce sigila portalurile, puterea Cornului curgând prin ea, amplificată de prima-lumină pe care o genera.

– Zeilor! se auzi cineva şoptind.

Portalurile dintre lumi deveniseră simple fisuri. Apoi dispărură cu totul.

Porţile se înălţau goale. Portalurile pieriseră.

Bryce se opri, în sfârşit. Declan cercetă numărul exact al puterii ei. Era cu o zecimală deasupra celui al Regelui Toamnei.

Declan râse încetişor, dorindu-şi ca Ruhn să fi fost acolo ca să vadă expresia şocată de pe chipul bărbatului.

Regele Toamnei se încordă şi mârâi la Declan:

– N-aş fi atât de încrezut în locul tău, băiete.

– De ce? se crispă Declan.

Regele Toamnei îi şuieră:

– Pentru că poate că fata aia s-a folosit de puterea Porţii ca să facă Saltul la un nivel rar întâlnit, însă nu va putea să facă niciodată Ascensiunea.

Lui Declan i se opriră degetele pe tastatură.

Regele Toamnei râse amar. Fără urmă de răutate, îşi dădu seama Declan, ci cu ceva ce părea a fi durere. Nu îşi închipuise niciodată că nenorocitul este capabil să simtă aşa ceva.

Bryce se prăbuşi pe pietrele de lângă Poartă. Declan nu avea nevoie de un monitor medical ca să ştie că îi cedase inima.

Trupul ei de muritoare murise.

Ceasul de la computerul care arăta sistemul eleusin începu numărătoarea inversă, de la şase minute. Timpul pe care îl avea la dispoziţie pentru Căutare şi Ascensiune. Pentru a-şi lăsa trupul de muritor, care îmbătrânea, să moară definitiv. Pentru a da piept cu ce se afla în adâncul sufletului ei. Şi pentru a se întoarce la viaţă, cu puteri depline. Pentru a se naşte ca nemuritor.

Dacă ar fi făcut Ascensiunea, sistemul eleusin ar fi înregistrat-o.

Regele Toamnei spuse, cu glas răguşit:

– A făcut Saltul singură. Danika Fendyr este moartă – nu este o Ancoră adevărată. Bryce nu are cum să se întoarcă la viaţă.

Capitolul 93

Acela era leagănul vieţii, acel loc.

Sub ea se afla pământ, material, iar deasupra ei simţea o întreagă lume, plină de lumini distante, sclipitoare. Sau poate era fundul mării. Canalul adânc care trecea prin măruntaiele pământului.

Nu conta. Nimic nu conta. Nu când Danika stătea în faţa ei. O îmbrăţişa.

Bryce se trase cât să-i privească chipul frumos, ascuţit. Părul ca mătasea porumbului. Era neschimbat, cu şuviţele lui în nuanţe de ametist, safir şi trandafiriu. Uitase cumva trăsăturile precise ale chipului ei, dar... iată-le!

– Ai venit! zise Bryce.

Danika zâmbi blând.

– Ai cerut ajutor.

– Tu... tu eşti vie? Aici, vreau să zic.

– Nu. Danika îşi scutură capul. Nu, Bryce. Asta, ceea ce vezi...

Se arătă pe sine. Blugii cunoscuţi şi tricoul vechi, cu o formaţie muzicală.

– E doar scânteia care a mai rămas. Ce se odihnea aici.

– Dar eşti tu. Asta eşti *tu*!

– Da, spuse Danika, aruncând un ochi întunericului care se strecura în jurul lor, la oceanul de deasupra. Şi tu nu ai foarte mult timp la dispoziţie ca să faci Ascensiunea, Bryce.

– Nu fac Ascensiunea, pufăi Bryce.

Danika clipi din ochi.

– Ce vrei să spui?

Bryce se trase un pas înapoi.

– N-o fac.

Pentru că acela era locul în care sufletul ei fără casă avea să rămână, dacă dădea greş. Trupul avea să moară, în lumea de deasupra, iar sufletul pe care se târguise cu Regele din Adâncuri avea să fie lăsat să rătăcească în acel loc. Cu Danika.

Danika își puse mâinile-n piept.

– De ce?

Bryce clipi furioasă.

– Pentru că a ajuns să fie prea greu. Fără tine. *Este* prea greu fără tine.

– Asta-i o prostie! mârâi Danika. Deci ai de gând să renunți la tot? Bryce, sunt *moartă. Nu* mai sunt. Și tu ai de gând să-ți dai întreaga viață pentru bucățica asta din mine care a mai rămas?

Ochii ei de caramel se închiseră de dezamăgire.

– Prietena mea, așa cum o știam eu, n-ar fi făcut asta.

Lui Bryce îi tremură vocea:

– Trebuia să facem asta împreună. Trebuia să ne trăim viețile împreună.

Chipul Danikăi se înmuie.

– Știu, B, spuse și își scutură capul. Dar n-a fost să fie.

Bryce își plecă fruntea, simțind că se frânge în bucăți.

– Mi-e dor de tine. În fiecare clipă, din fiecare zi.

– Știu! zise Danika, și își duse mâna la inimă. Și am simțit-o. Am văzut-o.

– De ce ai mințit în privința Cornului?

– Nu am mințit! răspunse simplu Danika. Doar că nu ți-am spus.

– Ai mințit în privința tatuajului! i-o întoarse Bryce.

– Ca să te protejez. Ca să protejez și Cornul, da, dar, în primul rând, ca să te protejez pe tine în caz că aveam să pățesc ce e mai rău.

– Ei bine, chiar ai pățit ce e mai rău!

Bryce regretă imediat cuvintele, când o văzu pe Danika tresărind.

Însă apoi ea îi zise:

– Ți-ai cedat locul din Cantonul Oaselor pentru mine.

Bryce începu să plângă.

– Măcar atât puteam face și eu.

Danikăi îi luciră lacrimi în ochi.

– N-ai crezut că voi ajunge de una singură?

Un rânjet ascuțit, în spatele căruia se ascundea multă durere.

– Măgărițo!

Însă Bryce își scutură capul, printre suspine.

– Nu am putut... Nu am putut să risc.

Danika îi dădu la o parte o șuviță de păr.

Bryce își trase nasul și zise:

– L-am ucis pe Micah pentru ceea ce v-a făcut. Ție. Lui Lehabah.

Simți un junghi în inimă.

– Ea... e și ea în Cantonul Oaselor?

– Nu știu. Și da... am văzut ce s-a întâmplat la galerie.

Danika nu-i explică lui Bryce cum fusese asta cu putință.

– Noi cu toții am văzut.

Cuvântul acela o dărâmă. *Noi.*

Îi tremurară buzele lui Bryce.

– Connor e cu tine?

– Da. Și restul haitei. Ei mi-au câștigat timp în fața Secerătorilor. Ca să ajung la Poartă. Îi țin la distanță, dar nu pentru mult timp, Bryce. Nu pot să rămân aici cu tine.

Danika își clătină capul, apoi continuă:

– Connor și-ar fi dorit mai mult pentru tine, spuse și îi mângâie dosul palmei lui Bryce cu degetul mare. N-ar fi vrut să te dai bătută.

Bryce își șterse fața.

– Nu m-am dat bătută. Nu până acum. Dar acum, eu... Totul s-a dus *dracu'*. Și eu sunt prea *obosită* de acest sentiment. Mi-a ajuns.

– Și cum rămâne cu îngerul? întrebă Danika încet.

Bryce își ridică imediat fruntea.

– Ce-i cu el?

Danika îi zâmbi complice.

– Dacă vrei să ignori faptul că ai o familie care te iubește necondiționat, bine – dar cum rămâne cu îngerul?

Bryce își trase mâna din strânsoarea Danikăi.

– Tu chiar încerci să mă convingi să fac Ascensiunea pentru un băiat?

– Hunt Athalar numai asta este pentru tine? Un băiat?

Zâmbetul Danikăi se înmuie cu blândețe.

– Și de ce ar fi o pată pentru puterea ta să recunoști că există cineva, care se întâmplă să fie băiat, pentru care merită să te întorci? Cineva care, știu, te-a făcut să simți că lucrurile sunt *departe* de a fi date dracului.

Bryce își puse mâinile-n sân.

– Și ce?

– S-a vindecat, Bryce. L-ai vindecat cu prima-lumină.

Bryce oftă adânc. Făcuse toate astea cu acea speranță nebunească în minte.

Înghiți greu, privind pământul care nu era pământ, ci însăși baza Sinelui, a lumii.

– Îmi e teamă, șopti Bryce.

Danika o apucă de mână din nou.

– Asta-i și ideea, Bryce! De *viață!* Să trăiești, să iubești, știind că toate ar putea să se termine chiar mâine. Asta face lucrurile să fie cu atât mai

preţioase!

Danika îi strânse obrajii în palme şi îşi lipiră frunţile una de cealaltă.

Bryce îşi închise ochii şi inhală parfumul Danikăi, prezent cumva încă, chiar şi în acea formă.

– Nu cred că pot să ajung. Înapoi, sus.

Danika se trase şi privi spre distanţa imposibil de mare de deasupra lor. Apoi la drumul care li se întindea în faţă. Un culoar. La capătul căruia cădeai pentru totdeauna în întuneric. În nefiinţă.

– Încearcă doar, Bryce. O încercare. Eu voi fi alături de tine, pas cu pas. Chiar dacă nu poţi să mă vezi. Eu voi fi *mereu* alături de tine.

Bryce nu se uită la culoarul mult prea scurt. Nici la oceanul nesfârşit de deasupra lor, care o despărţea de viaţă. Ea o privea pe Danika, îi memora fiecare linie a feţei, aşa cum nu avusese şansa să o facă înainte.

– Te iubesc, Danika! şopti ea.

Danikăi îi tremură barba. Îşi lăsă capul într-o parte cu o mişcare pur lupească. De parcă ar fi ascultat ceva.

– Bryce, trebuie să te grăbeşti.

O apucă de mână şi strânse.

– Trebuie să te hotărăşti, acum!

Cronometrul pentru viaţa lui Bryce arăta că mai rămăseseră două minute. Trupul ei neînsufleţit zăcea întins pe pietrele de lângă poarta care lumina slab.

Declan îşi trecu mâna peste piept. Nu îndrăznea să îl contacteze pe Ruhn. Nu încă. Nu putea.

– Nu există nici o cale prin care să o ajutăm? şopti Hypaxia în faţa sălii înmărmurite. Nici una?

Nu. Declan folosise ultimele patru minute ca să caute în toate bazele de date, publice şi private, din Midgard, în căutarea unui miracol. Nu găsise nimic.

– Pe lângă faptul că a făcut Saltul fără o Ancoră, zise Regele Toamnei, a folosit şi o sursă artificială pentru a ajunge la acel nivel. Corpul ei nu este biologic pregătit pentru a face faţă Ascensiunii. Chiar şi cu o Ancoră reală, nu ar putea să îşi ia suficient avânt pentru acel prim salt în sus.

Jesiba a dat din cap, confirmând, fără să scoată însă un cuvânt.

Amintirile lui Declan despre Saltul şi Ascensiunea lui erau întunecate, înspăimântătoare. Ajunsese mai departe decât anticipase, însă rămăsese în parametrii normali. Dar, chiar şi cu Flynn ca Ancoră, fusese îngrozit că nu va putea reveni.

Deşi sistemul o înregistra pe Danika Fendyr ca pe o undă de energie, alături de Bryce, ea nu era o legătură cu viaţa, nu era o adevărată Ancoră.

Ea nu era în viaţă. Danika fusese doar ceea ce îi dăduse suficient curaj lui Bryce ca să facă singură Saltul.

Regele Toamnei continuă:

– Am cercetat. Mi-am petrecut secole întregi cercetând. Sute de inşi au încercat de-a lungul timpului să-şi depăşească nivelul prin mijloace artificiale. Nici unul dintre ei nu s-a întors la viaţă.

Mai rămăsese un minut. Ceasul numărătorii inverse arăta secundele zburând.

Bryce nu îşi începuse încă Ascensiunea. Era încă în Căutare, dădea piept cu ceea ce se afla înlăuntrul ei. Cronometrul s-ar fi oprit dacă şi-ar fi început Ascensiunea, marcând astfel trecerea Între – spaţiul liminal dintre viaţă şi moarte. Însă cronometrul continua să se mişte. Spre zero.

Nu conta însă. Bryce avea să moară fie că încerca, fie că nu.

Treizeci de secunde rămase. Demnitarii care se mai aflau în sală îşi plecară capetele.

Zece secunde. Regele Toamnei îşi frecă faţa, apoi privi numărătoarea inversă a ceasului. Ce mai rămânea din viaţa lui Bryce.

Cinci. Patru. Trei. Doi.

Unu. Milisecundele alergară spre zero. Moartea adevărată.

Ceasul se opri la 0.003.

O linie roşie sări de pe fundul graficului sistemului eleusian, în lungul culoarului spre nefiinţă.

– Aleargă, şopti Declan.

– Mai repede, Bryce!

Danika era pe urmele ei.

Pas după pas, Bryce alerga în josul culoarului mental. Spre capătul care se apropia.

– *Mai repede!* urlă Danika.

O şansă. Avea o singură şansă.

Bryce alergă. Alergă, şi alergă, şi alergă, cu braţele strânse pe lângă corp, strângând din dinţi.

Soarta nu era de partea ei, reuşita părea puţin probabilă.

Însă ea încercă. Cu Danika alături, pentru ultima oară, putea să încerce.

Făcuse Saltul individual, dar nu era singură.

Nu fusese niciodată singură. Şi nu avea să fie niciodată.

Nu când o avea pe Danika în inimă şi pe Hunt alături.

Capătul holului se apropia. Trebuia să ajungă în aer. Trebuia să înceapă Ascensiunea, altfel avea să se prăvălească în nefiinţă. Pentru totdeauna.

– *Nu te opri!* strigă Danika.

Aşa că Bryce nu se opri.

Îşi luă avânt. Spre acel punct final, mortal.

Se folosi de fiecare centimetru al culoarului. De fiecare milimetru.

Şi apoi ţâşni în sus.

Lui Declan nu îi venea să-şi creadă ochilor! Regele Toamnei căzu în genunchi. Bryce se ridicase, purtată de un val de putere.

Trecu de nivelurile cele mai adânci.

– Nu e... Nu e cu putinţă! Este *singură*, şopti Regele Toamnei.

Pe chipul aspru al lui Sabine alunecau lacrimile.

– Nu, nu este! şopti.

Scânteia de energie care era Danika Fendyr, forţa care o propulsase pe Bryce, se stinse.

Declan ştiu că nu se va mai întoarce niciodată, nici în lumea aceea, nici pe vreo insulă învăluită de ceaţă.

Era posibil însă ca Bryce să fi întârziat prea mult, creierul ei să fi stat prea mult timp fără oxigen, chiar dacă avea să ajungă până sus.

Însă prinţesa lui lupta pentru fiecare centimetru, puterea ei oscilând, urme ale tuturor celor care i-o dăduseră ieşind la iveală: neamul Apelor, metamorf, draki, om, înger, silf, Fee...

– Cum? întrebă Regele Toamnei, fără să se adreseze cuiva în special. *Cum?*

Cel care îi răspunse fu bătrânul Prim al lupilor, vocea lui acoperind ţiuitul graficelor.

– Prin tăria celei mai puternice forţe din lume. Cea mai puternică forţă dintre toate tărâmurile.

Bătrânul arătă spre ecran:

– Cea care aduce loialitate mai presus de moarte, neatinsă de trecerea anilor. Cea care nu şovăie atunci când nu mai există speranţă.

Regele Toamnei se răsuci spre bătrânul Prim, scuturând din cap. Fără să înţeleagă.

Bryce era la nivelul vrăjitoarelor obişnuite acum. Însă încă departe de viaţă.

O mişcare îi atrase atenţia lui Declan şi îl făcu să se întoarcă spre imaginile din Piaţa Veche.

Încununat de fulgere, întreg şi vindecat, Hunt Athalar îngenunchease deasupra trupului lui Bryce. Îi apăsa pieptul cu palmele – compresii toracice.

Hunt mormăia printre dinţi, cu tunetele bubuind deasupra lui.

– Am auzit ce-ai zis.

Continua să pompeze, cu braţele lui puternice.

– Ce-ai aşteptat să recunoşti până în clipa în care eram aproape *mort*, laşo!

Fulgerul lui coborî în Bryce, făcându-i trupul să se arcuiască de la pământ, în timp ce Hunt încerca să-i repornească inima. Şi îngerul îi mârâi la ureche:

– Acum vino şi zi-mi-o în faţă!

Sabine şopti o frază sălii, Regelui Toamnei, şi lui Declan îi tresăltă inima auzind-o.

Era răspunsul la cuvintele bătrânului Prim. La întrebarea Regelui Toamnei, care se mirase cum, în ciuda tuturor statisticilor de pe ecranul computerului lui Declan, puteau fi martori la încercarea lui Hunt Athalar de a-i păstra inima lui Bryce Quinlan bătând.

Prin iubire, totul este posibil.

Capitolul 94

Ea era marea şi cerul, era piatră şi sânge, aripi şi pământ, stele şi întuneric şi lumină, şi os şi foc.

Danika dispăruse. Îşi dăduse ce mai avea din suflet, din putere, pentru a o ridica pe Bryce de pe culoar, pentru a-i da avântul iniţial, de care avea nevoie în Ascensiune.

Danika îi şoptise *Te iubesc*, înainte de a se stinge în nefiinţă, mâna ei alunecând din a lui Bryce.

Însă Bryce nu fusese distrusă de ultimul rămas-bun.

Răcnetul pe care îl scosese nu fusese de durere. Ci o provocare.

Bryce se avântă mai sus. Putea să simtă suprafaţa, aproape. Vălul subţire dintre acel loc şi viaţă. Puterea i se metamorfoza, luând diferite forme, diferite daruri. Fu împinsă în sus de o coadă măreaţă. Se răsuci şi se ridică în bătaie de aripi uriaşe. Era toate lucrurile – rămânând însă ea însăşi.

Apoi o auzi. Vocea lui. Răspunsul pe care îl dădea chemării ei.

Era acolo. O aştepta. Se lupta să îi păstreze inima bătând. Era suficient de aproape de văl acum ca să vadă.

De dinainte să-i stea întinsă în faţă, moartă, el se luptase pentru ca inima ei să bată în continuare.

Bryce zâmbi, în acel spaţiu dintre tărâmuri, în sfârşit purtată spre Hunt.

– Hai! răsuflă Hunt, continuându-şi compresia toracică.

Atent la respiraţia lui Bryce, pentru a şti când putea să folosească din nou fulgerul.

Nu ştia de cât timp era aşa, însă când se trezise, întreg şi vindecat, într-un oraş refăcut, Bryce era moartă. Părea că oraşul nu fusese niciodată rănit de bombe magice sau de demoni.

Văzuse Poarta strălucind, lumina orbitoare – *prima-lumină* – şi ştiuse că doar cineva care a făcut Saltul ar fi putut să genereze o asemenea putere. Iar când văzuse trupul lipsit de viaţă al lui Bryce în faţa Porţii,

înţelesese că găsise o cale ca să facă Saltul şi că dezlănţuise prima-lumină vindecătoare pentru a folosi Cornul, pentru a putea închide şi celelalte portaluri spre Hel.

Aşa că acţionase instinctiv. Făcuse singurul lucru la care se putea gândi. El o salvase şi ea îl salvase pe el, iar el...

Puterea lui o simţise venind o clipă mai târziu. O recunoscu, de parcă s-ar fi văzut într-o oglindă.

Faptul că se întorcea cu o atât de mare putere, faptul că făcea Ascensiunea singură... nu îi păsa de nimic din toate astea. El se răsculase, supravieţuise, trecuse prin fiecare încercare, tortură, oroare... Totul fusese pentru acest moment. Pentru a putea fi în acea clipă acolo.

Totul fusese pentru ea. Pentru Bryce.

Din ce în ce mai aproape. Puterea ei se apropia. Hunt se pregăti sufleteşte şi mai trimise un şoc electric spre inima ei. Trupul fără viaţă se mai arcui o dată de la pământ.

– Hai! repetă.

Îi apăsa din nou pieptul.

– Te aştept.

O aşteptase din clipa în care se născuse.

Ca şi cum l-ar fi auzit, Bryce irupse în viaţă.

Era caldă şi ocrotită, şi era acasă. Era lumină – în jurul ei, din ea, în inima ei.

Bryce îşi dădu seama că respiră. Iar inima ei bătea.

Ambele lucruri erau pe locul doi. Întotdeauna aveau să fie pe locul doi, când în preajmă se afla Hunt.

Înţelese vag că se aflau în Piaţa Veche. Aripile lui cenuşii luceau ca jăraticul, aşa cum le ţinea rotite, în jurul lor, strângând-o puternic la piept. Şi, în acel cuib de pene moi ca mătasea, ca un soare ascuns înăuntrul unui boboc de floare, Bryce străluci.

Îşi ridică uşor capul, îndepărtându-se cât să-i poată privi chipul.

Hunt o privea deja, cu aripile desfăcându-i-se ca petalele la răsăritul zorilor. Fruntea nu îi mai era însemnată de nici un tatuaj. Haloul dispăruse.

Îşi trecu degetele tremurânde pe deasupra pielii catifelate. Hunt îi şterse în tăcere lacrimile.

Bryce îi zâmbi. Îi zâmbi cu inima uşoară, cu sufletul împăcat. Hunt îşi trecu mâna în lungul bărbiei ei şi îi cuprinse faţa. Tandreţea din ochii lui îi şterse din suflet orice urmă de îndoială.

Bryce îşi aşeză palma pe inima lui, care bătea atât de tare.

– M-ai făcut cumva laşă?

Hunt îşi lăsă capul pe spate, spre stele, şi râse.

– Ei, şi?

Bryce îşi aplecă faţa mai aproape de a lui.

– Ce păcat că toată acea primă-lumină vindecătoare nu te-a transformat într-o persoană decentă!

– Şi care ar mai fi amuzamentul atunci, Quinlan?

Pe Bryce o trecură fiorii când auzi felul în care îi rostise numele.

– Presupun că va trebui să...

În capătul străzii se deschise o uşă. Apoi încă una şi încă una. Şi, împiedicându-se, plângând de uşurare sau muţi din cauza şocului, cetăţenii din Oraşul Semilunii ieşiră la lumină. Şi rămaseră uimiţi în faţa lor. A lui Bryce şi Hunt.

Bryce îi dădu drumul îngerului şi se ridică. Puterea pe care o avea era ca o fântână adâncă, stranie. Care nu îi aparţinea doar ei – ci lor, tuturor.

Bryce trase cu ochiul la Hunt, care o privea ca şi cum nu-i venea să-şi creadă ochilor. Ea îi strânse mâna. Îşi trecu degetele printre degetele lui.

Şi, împreună, păşiră înainte, ca să întâmpine lumea.

Capitolul 95

Syrinx stătea în uşa deschisă de la apartamentul ei, jelindu-se îngrijorat, când Bryce şi Hunt păşiră afară din lift.

Bryce cercetă holul pustiu, apoi himera.

– Eu am lăsat uşa aceea închisă, începu ea, alegându-se cu un chicotit din partea lui Hunt.

Syrinx alerga spre ea.

– Îţi voi povesti despre *darurile* lui mai târziu! murmură Hunt, în timp ce Bryce mâna un Syrinx isteric în apartament.

Înăuntru îngenunche în faţa bestiuţei şi îşi petrecu braţele în jurul lui.

Bryce şi Hunt petrecuseră în total două minute în Piaţa Veche, înainte ca vaierele să se pornească. Mulţi dintre cei care păşeau atunci afară din adăposturi descopereau că cei dragi nu putuseră fi salvaţi.

Cornul îşi făcuse bine treaba. Toate portalurile erau închise. Iar prima-lumină – cu ajutorul porţilor – putuse vindeca totul: persoane, clădiri, lumea însăşi.

Însă nu putea face imposibilul. Nu îi putea aduce înapoi pe cei morţi. Iar pe străzi erau multe, multe cadavre. Cele mai multe sfârtecate în bucăţi.

Bryce îl strânse mai tare pe Syrinx.

– Totul este bine! îi şopti ea, şi îl lăsă să-i lingă faţa.

Însă nu era totul bine. Nici pe departe. Ceea ce se întâmplase, ceea ce făcuse şi ceea ce destăinuise, Cornul tatuat pe trupul ei, toţi acei morţi, moartea lui Lehabah, faptul că o văzuse pe Danika, Danika, Danika...

Cuvintele o înăbuşiră, apoi se transformară în plâns necontrolat. Hunt, care stătea în spatele ei, aşteptând parcă, îi ridică, pe ea şi pe Syrinx, în braţe.

O duse în dormitorul ei. Se lăsară pe marginea patului, iar îngerul îşi păstră braţele în jurul lor, în timp ce Syrinx se elibera din strânsoarea lui Bryce, ca să-i poată linge şi lui Hunt faţa.

Mâna îngerului alunecă prin părul ei, iar Bryce se aplecă spre el, lăsându-se învăluită de puterea lui, de acel parfum familiar, minunându-se că ajunseseră până acolo, că, într-un fel, reuşiseră...

Bryce îi privi încheietura. Pe frunte nu mai avea haloul, însă tatuajul de sclav era tot acolo.

Hunt băgă de seamă spre ce i se îndreptase atenţia şi îi spuse încetişor:

– Am ucis-o pe Sandriel.

Avea privirea atât de calmă, de clară. Fixată doar asupra ei.

– Eu l-am ucis pe Micah, îi şopti ea.

– Ştiu, zâmbi el. Adu-mi aminte să nu mă pun rău niciodată cu tine.

– Nu-i amuzant.

– O, ştiu că nu e!

Îi alunecară uşor degetele prin părul ei, delicat.

– Abia am putut să privesc.

Ea abia putea să reziste în faţa amintirii.

– Cum ai reuşit să o ucizi? Să scapi de tatuaj?

– E o poveste lungă. Aş vrea să aud mai degrabă detaliile poveştii tale.

– Tu primul.

– Nici o şansă! Vreau să aud cum ai reuşit să ascunzi că ai o stea în interiorul tău.

Hunt îşi coborî privirea spre pieptul ei, de parcă ar fi putut să o surprindă sclipindu-i sub piele în acea clipă. Însă cum i se ridicaseră sprâncenele a mirare, Bryce îi urmări privirea.

– Ei bine..., oftă ea. Asta e nouă!

Şi, într-adevăr, abia vizibilă în decolteul în V al tricoului, se afla o pată albă – o stea cu opt colţuri –, o cicatrice aşezată între sâni.

– Îmi place, chicoti Hunt.

Şi unei mici părţi din ea îi plăcea. Zise însă:

– Ştii că e doar lumină stelară, nu putere adevărată.

– Mda, doar că acum ai şi din aia!

Hunt o ciupi de-o parte.

– Şi o cantitate serioasă, din câte simt. Şi al dracului Corn...

Îşi trecu mâna în josul spatelui ei, pentru emfază.

Bryce îşi dădu ochii peste cap.

– În fine.

Chipul lui Hunt devenise însă grav.

– Va trebui să învеţi cum să o controlezi.

– Tocmai ce am salvat oraşul şi tu vrei să mă pui din nou la muncă?

Hunt chicoti.

– Obiceiuri vechi, Bryce.

Li se întâlniră din nou privirile. Apoi Bryce îşi coborî ochii spre gura lui, atât de aproape de gura ei, cu forma ei perfectă. Ochii lui, care o priveau cu atâta intensitate.

Totul se întâmplase cu un motiv. Credea asta. Motivul era acesta... Motivul era el.

Şi, deşi calea pe care fusese obligată să păşească era dată dracului din atât de multe puncte de vedere, şi o trecuse prin cele mai grele încercări, prin durere şi disperare... Acolo, în faţa ei, era lumina. Lumina adevărată. Spre care alergase în timpul Ascensiunii.

Şi ea voia să fie sărutată de acea lumină. Chiar în acea clipă.

Voia să-i întoarcă sărutul şi să-i spună lui Syrinx să meargă şi să aştepte în cuşca lui pentru o vreme.

Ochii întunecaţi ai lui Hunt deveniră aproape sălbatici. De parcă i-ar fi putut citi gândurile pe chip, de parcă i le-ar fi putut simţi în miros.

– Noi doi avem ceva de rezolvat, Quinlan! îi zise, cu vocea răguşită.

Hunt îi aruncă o Privire lui Syrinx şi himera sări din pat şi tipăi spre hol, legănându-şi codiţa de leu ca şi cum ar fi vrut să le zică: *Era şi timpul!*

Când îşi întoarse privirea spre Hunt, Bryce îi descoperi ochii aţintiţi asupra buzelor ei. Brusc deveni extrem de conştientă de faptul că stătea întinsă în poala lui. Că erau la ea în pat. După cum se mişca Hunt, înţelese că şi el îşi dăduse seama.

Nu scoaseră însă nici un cuvânt, privindu-se încă în ochi.

Şi apoi Bryce se legănă uşor în poala lui, făcându-l să scape un şuierat printre dinţi. Îşi înăbuşi râsul.

– Doar ce îţi arunc o privire mai duioasă şi deja... cum ai formulat tu cu câteva săptămâni în urmă? Îţi stârnesc atâtea *emoţii*?

Mâna îngerului îi alunecă de-a lungul spatelui, cu dorinţa pulsând în fiecare milimetru al drumului ei.

– Îmi stârneşti emoţii de ceva timp!

Mâna i se opri în dreptul taliei lui Bryce. Degetele lui începură să o mângâie uşor, torturant, în jurul coastelor. Cu fiecare atingere, dorinţa din interiorul ei devenea mai intensă.

Hunt zâmbi uşurel, de parcă ar fi ştiut el bine ce-i face. Apoi se aplecă şi îi sărută gâtul, sub linia maxilarului.

– Eşti pregătită? murmură, cu buzele lipite de pielea ei încălzită.

– Zeilor, da! şopti.

Iar atunci când o sărută în continuare pe gât, făcând-o să se arcuiască uşor, îi zise:

– Îmi amintesc că mi-ai promis că n-ai să te oprești până când n-ai să mă faci să-mi uit numele.

Hunt își mișcă șoldurile, frecându-și membrul de ea și aprinzându-i întreg trupul, chiar și așa, cu hainele pe ei.

– Dacă asta îți dorești, dulceață, asta ai să primești.

Zeilor! Ar fi trebuit să respire adânc în acea clipă. Gândurile nu se mai formau, cu gura lui flămândă pe gâtul ei, și mâinile acelea mari și bărbăția lui masivă... Trebuia să îl simtă înăuntrul ei. În acea clipă. Trebuia să îl simtă cu totul, avea nevoie de căldura și puterea lui în jurul ei. În interiorul ei.

Bryce îi încălecă șoldurile, aliniindu-se cu el. Îl întâmpină cu totul, mulțumită să îi simtă respirația la fel de sacadată ca a ei. Mâinile îngerului îi apucară strâns talia, degetele mângâind și așteptând, ca un motor parcă, acordul ei ca să se pună în mișcare.

Bryce se aplecă și își lipi gura de a lui. O dată. De două ori.

Hunt, abținându-se cu greu, începuse să tremure. O lăsă să-i exploreze gura.

Și apoi Bryce se trase puțin înapoi. Îi întâlni privirea arzândă, încețoșată de dorință. Cuvintele pe care voia să le spună i se înăbușiră în gât. Speră doar că el înțelegea, și îi sărută fruntea acum pură. Trasă o linie de săruturi delicate pe fiecare milimetru de piele care fusese acoperit de halou.

Hunt își strecură o mână tremurătoare spre inima ei fremătândă.

Bryce înghiți un nod, surprinsă să-și simtă ochii înlăcrimați. Surprinsă să îi vadă pe ai îngerului tiviți cu lacrimi argintii. Reușiseră; erau acasă. Împreună.

Hunt se aplecă, lipindu-și gura de a ei. Ea îl întâlni la mijlocul drumului, cu mâinile tremurânde în jurul gâtului, cu degetele încurcându-i-se în acel păr des și mătăsos.

Un țârâit ascuțit umplu apartamentul.

Putea să îl ignore, putea să ignore lumea...

Apel de... acasă.

Bryce se retrase, gâfâind.

– Răspunzi? întrebă Hunt, cu glas răgușit.

Da. Nu. Poate.

Apel de... acasă.

– Va continua să sune până răspund! murmură Bryce.

Se desprinse cu membrele amorțite din poala lui Hunt, degetele îngerului alunecându-i pe spate când se ridică. Încercă să nu se

gândească la promisiunea acelei atingeri, care îi arăta că nici el nu voia să-i dea drumul ei, tot aşa cum ea nu voia să-i dea lui drumul.

Bryce alergă în camera de zi şi ridică receptorul înainte ca apelul să intre în mesageria vocală.

– Bryce?

Mama ei plângea. Era ca şi cum cineva ar fi aruncat o găleată cu apă rece pe ea.

– Bryce?

Bryce respiră adânc şi se întoarse în dormitor. Îi aruncă o privire plină de regrete lui Hunt, care îşi flutură mâna şi apoi se prăvăli înapoi pe pat, foşnind din aripi.

– Bună, mamă!

Plânsul mamei ei ameninţa să o facă şi pe ea să înceapă din nou să plângă, aşa că se puse în mişcare, îndreptându-se spre baie. Arăta mizerabil: încălţările sport roz erau aproape negre, pantalonii rupţi şi plini de sânge, tricoul sfâşiat. Din câte se vedea, prima-lumină nu reparase chiar totul.

– Eşti bine? Eşti în siguranţă?

– Sunt bine! răspunse Bryce şi dădu drumul la duş, lăsând să curgă apă rece. Sunt bine.

Apoi începu să se dezbrace.

– Ce-i apa aia?

– Duşul meu.

– Salvezi un oraş şi faci Saltul şi nici măcar nu poţi să-i acorzi toată atenţia mamei tale?

Bryce chicoti, apoi dădu telefonul pe difuzor şi îl aşeză în Chiuvetă.

– Cât de multe ştii?

Şuieră în faţa rafalei reci care o lovi când păşi în duş. Însă asta o ajuta să scape de fierbinţeala din trup şi să îi alunge dorinţa care îi înceţoşa judecata.

– Tatăl tău biologic l-a pus pe Declan Emmet să-mi povestească totul. Presupun că nenorocitul şi-a dat în sfârşit seama că măcar atât îmi datorează.

Bryce dădu drumul la apă caldă, în sfârşit, în timp ce-şi şampona părul.

– Cât de ofticat e?

– E furios, sunt sigură. Apoi Ember adăugă: La ştiri tocmai ce a apărut un reportaj despre... despre cine este tatăl tău.

Bryce putea să o audă pe mama ei scrâşnind din dinţi.

– Ştiu cantitatea exactă de putere pe care o ai. La fel de mare ca a lui, Bryce. *Mai* mare. Asta nu-i puţin lucru.

Bryce încercă să nu se gândească la asta – la locul în care puterea ei o aşeza acum. Lăsă asta pentru mai târziu. Îşi clăti şamponul din păr şi se întinse după balsam.

– Ştiu.

– Ce ai de gând să faci în legătură cu asta?

– Să deschid un lanţ de restaurante cu tematică marină.

– Am sperat prea mult crezând că odată cu atâta putere vei obţine şi ceva demnitate.

Bryce scoase limba, deşi mama ei nu putea să o vadă şi îşi turnă balsam în palme.

– Uite, am putea lăsa toată discuţia despre *mare putere, mare povară* pe mâine?

– Da, doar că *mâine* în vocabularul tău înseamnă *niciodată.*

Mama lui Bryce oftă.

– Ai închis portalurile acelea, Bryce. Şi nici nu pot să vorbesc despre ceea ce a făcut Danika pentru tine fără să...

Îi tremură vocea.

– Putem vorbi şi despre asta *mâine.*

În timp ce îşi clătea balsamul din păr, Bryce îşi dădu seama că mama ei nu ştia... despre ceea ce se întâmplase cu Micah. Despre ceea ce îi făcuse ea. Sau despre ceea ce el îi făcuse Danikăi.

Ember continuă să vorbească şi Bryce continuă să o asculte, în timp ce teama creştea înlăuntrul ei ca o iederă, i se strecura în vene şi i se împletea în jurul oaselor, strângând cu putere.

Hunt făcuse la rândul lui un duş rapid şi rece, şi se schimbase de haine. Zâmbi uşor când auzi apa de la duş oprindu-se, în timp ce Bryce îşi continua discuţia cu mama ei.

– Da, Hunt e aici.

Cuvintele lui Bryce pluteau pe hol, prin sufragerie, până în camera lui.

– Nu, mamă, n-am făcut-o. Şi nu, nici el n-a făcut-o.

Se auzi un sertar trântindu-se.

– *Asta* nu-i treaba ta şi te rog să nu mă mai întrebi niciodată aşa ceva.

Hunt cam avea idee despre ceea ce îşi întreba Ember fiica. Şi, ce să vezi, chiar fusese cât pe ce să o facă, cu fata ei, chiar înainte ca ea să sune.

Nu îi păsase că îi privea un oraş întreg: îşi dorise să o sărute atunci când i se stinsese lumina, când îşi coborâse aripile şi o descoperise în braţele lui, privindu-l cu acei ochi care îi spuneau că este important. Că el este tot ce îşi doreşte. Şi cu asta basta!

Nimeni nu îl mai privise vreodată aşa.

Apoi, când se întorseseră acasă, şi o avusese în braţe, la ea în pat... Când văzuse cum roşeşte atunci când îi privea buzele, fusese pregătit să facă acel ultim pas cu ea. Şi să petreacă toată ziua şi toată noaptea repetându-l.

Având în vedere cum fusese vindecat de prima-lumină, ar fi zis că în mod cert era pregătit să facă sex. Chiar dornic... de ea.

– Eşti o mare perversă, mamă! Ştiai asta? mormăi Bryce.

Un oftat exasperat.

– Ei bine, dacă tot îţi pasă atât de mult de asta, *de ce* m-ai sunat? Nu te-ai gândit şi tu că s-ar putea să fiu *ocupată*?

Hunt zâmbi, deja pe jumătate excitat de sarcasmul din tonul ei. Ar fi putut să-i asculte replicile toată ziua. Se întrebă cât din acel sarcasm va ieşi la iveală odată ce îi va scoate din nou hainele de pe ea. Odată ce o va face să suspine.

Prima oară reuşise să o aducă la orgasm folosindu-şi doar mâna. De data aceasta... De data aceasta avea *planuri mari* pentru a o face să scoată iar sunetele acelea frumoase, înăbuşite.

Hunt o lăsă pe Bryce să se ocupe de mama ei şi îşi porunci să se calmeze dracului puţin. Apucă telefonul de rezervă pe care-l avea în sertarul cu lenjerie intimă şi formă numărul lui Isaiah, unul dintre puţinele pe care le ştia din memorie.

– Slavă zeilor! oftă Isaiah când auzi vocea lui Hunt.

Hunt zâmbi în faţa reacţiei nefireşti pentru bărbat.

– Care-i treaba la tine?

– La mine? Isaiah râse. Ce dracu' se întâmplă la *tine*?

Erau prea multe de spus.

– Eşti la Comitium?

– Da! Şi, la dracu', parcă-i o casă de nebuni! Tocmai ce mi-am dat seama că *eu* sunt la conducere acum.

Având în vedere că Micah era o grămadă de cenuşă într-un aspirator şi nici Sandriel nu o ducea mai bine, Isaiah, în calitate de Comandant al Legiunii 33, era într-adevăr la conducere.

– Felicitări pentru promovare!

– Promovare pe dracu'! Nu sunt Arhanghel. Şi măgarii ăştia o ştiu!

Isaiah se răsti la cineva, pe fundal: *Atunci sună dracului la mentenanţă ca să cureţe!* Oftă.

– Ce s-a întâmplat cu nenorociţii ăia din Garda asteriană care au bombardat oraşul? întrebă Hunt.

Pe înger îl bătea gândul să zboare până acolo şi să îşi dezlănţuie fulgerele asupra tancurilor.

– Au plecat deja.

Tonul sumbru al lui Isaiah îi spunea lui Hunt că şi el ar fi fost dispus să ia parte la o răzbunare ca la carte.

– Ce ştii de Naomi? întrebă Hunt, cu teamă.

– E în viaţă.

Hunt îi mulţumi în gând Cthonei pentru îndurare.

– Uite, ştiu că eşti extenuat, zise Isaiah, dar crezi că ai putea veni până aici? Mi-ar prinde bine ajutorul tău ca să pun lucrurile în ordine. Toate competiţiile astea ca să se afle care-i mai cocoş vor înceta dacă ne văd pe amândoi la conducere.

Hunt încercă să nu se zbârlească. Dezbrăcatul trebuia să mai aştepte, din câte se vedea.

Pentru că tatuajul de sclav de pe încheietura lui însemna că încă trebuia să se supună Republicii, că aparţinea încă altcuiva, şi nu lui înşişi. Lista cu alternative nu era prea grozavă. Ar fi norocos să rămână în Lunathion, în posesia celui care avea să îi ia locul lui Micah, şi să apuce să o vadă pe Bryce din când în când, în clipe furişate. Asta dacă urma să îi fie permis să mai iasă vreodată din Comitium.

La dracu'! Dacă urma să îi fi permis să *trăiască* după ceea ce îi făcuse lui Sandriel.

Lui Hunt începură să-i tremure mâinile. Şi orice urmă de excitare dispăru.

Îşi luă însă pe el un tricou. Avea să găsească o cale prin care să supravieţuiască. O cale prin care să se întoarcă la viaţa lui cu Quinlan, pe care abia începuse să o savureze. Nu se putu abţine să nu îşi privească încheietura.

Clipi din ochi o dată. De două ori.

În timp ce Bryce îşi lua la revedere de la mama ei, telefonul sună din nou. Era un număr necunoscut, ceea ce însemna că apelul venea de la Jesiba, aşa că Bryce îi promise lui Ember că vor vorbi a doua zi şi îl preluă.

– Hei!

O voce tânără de bărbat întrebă:

– Aşa îţi întâmpini tu toţi apelanţii, Bryce Quinlan?

Bryce cunoştea acea voce. Ştia trupul deşirat de adolescent căreia îi aparţinea – o cochilie doar, care găzduia un spirit străvechi. Care îl găzduia pe unul dintre Asteri. O văzuse şi o ascultase la televizor de atât de multe ori, încât pierduse socoteala.

– Bună ziua, Luminăţia Ta! şopti Bryce.

Capitolul 96

Rigelus, Mâna Strălucită a Asterilor, sunase la ea acasă.

Lui Bryce îi tremura atât de tare mâna, încât abia putea ţine telefonul la ureche.

– Am urmărit acţiunile tale de astăzi şi dorim să ne exprimăm recunoştinţa! se auzi vocea subţire.

Bryce îşi înghiţi nodul din gât, întrebându-se dacă cel mai măreţ dintre Asteri ştia cumva că ea era înfăşurată doar într-un prosop, cu părul ud picurând pe covor.

– Cu... plăcere?

Rigelus râse uşurel.

– Ai avut o zi interesantă, domnişoară Quinlan.

– Da, Luminăţie.

– A fost o zi plină de surprize pentru noi toţi.

Ştim ce eşti şi ce ai făcut.

Bryce se forţă să se pună în mişcare, să se îndrepte spre camera de zi. Unde se afla Hunt, în uşa de la dormitorul lui, cu chipul palid. Mâinile îi atârnau fără viaţă pe lângă corp.

– Pentru a-ţi arăta cât de mare este recunoştinţa noastră, dorim să îţi împlinim o favoare.

Bryce se întrebă dacă pucioasa fusese şi ea tot o *favoare*. Zise însă:

– Nu este nevoie să...

– A fost deja împlinită. Suntem încrezători că o vei găsi satisfăcătoare.

Ştia că Hunt putea auzi vocea de la celălalt capăt al firului în timp ce se îndrepta spre ea.

Însă el îşi ridică doar încheietura, arătându-şi tatuajul, cu un *C* ştampilat peste însemnul de sclav.

Eliberat.

– Eu...

Bryce îl apucă pe Hunt de încheietură, apoi îi cercetă chipul. Însă pe faţa lui nu se citea bucuria. Pentru că auzise vocea de la telefon şi

înţelesese cine îi dăruise libertatea.

– Suntem încredinţaţi şi că această favoare va servi drept memento pentru tine şi Hunt Athalar. Dorinţa noastră sinceră este să rămâneţi în oraş şi să vă trăiţi zilele în pace şi mulţumire. Să îţi foloseşti darurile strămoşilor tăi pentru a-ţi aduce bucurii. Şi să te opreşti de la a folosi celălalt dar, care ţi-a fost imprimat în piele.

Foloseşte lumina stelară ca pe o scamatorie, pentru divertisment, şi niciodată, niciodată nu folosi Cornul.

Poate că întrebarea avea să o transforme în cea mai mare fraieră din Midgard, însă Bryce zise:

– Cum rămâne cu Micah şi Sandriel?

– Guvernatorul Micah a acţionat în afara ordinelor, ameninţând să distrugă vieţile cetăţenilor inocenţi ai imperiului prin abordarea lui nepotrivită orientată asupra conflictului cu rebelii. Guvernatorul Sandriel a primit pedeapsa care i se cuvenea pentru că nu a ştiut să îşi controleze în mod adecvat sclavii.

Lui Hunt îi luci în ochi spaima. Aceeaşi spaimă i se citea şi ei în ochi, Bryce era sigură. Nimic nu era niciodată atât de uşor, atât de simplu. Trebuia să existe un clinci.

– Acestea sunt, desigur, probleme foarte sensibile, domnişoară Quinlan. Probleme care, dacă ar fi făcute publice, ar aduce o mulţime de necazuri tuturor celor implicaţi.

Vouă, vouă v-ar aduce. Vă vom distruge.

– Toţi martorii au fost înştiinţaţi în această privinţă.

– Bine, şopti Bryce.

– În ceea ce priveşte tragica distrugere a oraşului Lunathion, ne asumăm cu totul responsabilitatea. Am fost informaţi de Sandriel că oraşul a fost evacuat şi am trimis Garda Asteriană ca să cureţe infestarea demonică. Rachetele cu pucioasă au fost o soluţie de ultim moment, menită să ne salveze pe noi toţi. A fost un noroc extraordinar că tu ai găsit o altă soluţie.

Mincinos. Mincinos străvechi, îngrozitor. Îşi alesese ţapul ispăşitor perfect: unul mort. Furia care i se citea pe chip lui Hunt îi spunea că şi el credea acelaşi lucru.

– Am fost cu adevărat norocoasă! reuşi Bryce să spună.

– Da, poate datorită puterii care îţi curge prin vene. Un astfel de dar poate avea consecinţe grave dacă nu este mânuit cu înţelepciune.

O pauză, de parcă ar fi zâmbit.

– Sunt încrezător că vei învăţa să îţi foloseşti puterea neaşteptată şi lumina din interiorul tău cu... discreţie.

Stai în banca ta.

– O voi face, murmură Bryce.

– Bun, zise Rigelus. Consideri că este necesar să o contactez pe mama ta, Ember Quinlan, ca să îi solicit şi ei discreţia?

Ameninţarea luci, ascuţită ca lama unui pumnal. Dacă făceau un pas greşit, Asterii ştiau unde să lovească mai întâi. Hunt îşi strânse mâinile-n pumni.

– Nu. Ea nu ştie nimic despre Guvernatori.

– Şi nu va şti niciodată. Nimeni altcineva nu va afla vreodată, Bryce Quinlan.

Bryce înghiţi din nou, cu greu.

– Da.

Un râs uşor.

– Atunci, tu şi Hunt Athalar aveţi binecuvântarea noastră.

Apelul se încheiase. Bryce se holbă la telefon, ca şi cum s-ar fi aşteptat să-i crească aripi şi să înceapă să zboare în jurul camerei.

Hunt se prăbuşi pe canapea, frecându-şi tâmplele.

– Trăiţi o viaţă cât mai normală, în tăcere, ţineţi-vă gurile închise, nu folosiţi niciodată Cornul şi noi nu vă vom ucide, pe voi şi pe toţi cei dragi vouă.

Bryce se aşeză pe braţul canapelei.

– Dacă retezi un cap, două cresc imediat la loc! mormăi Hunt.

Bryce îşi înclină fruntea.

– De ce eşti încălţat?

– Isaiah are nevoie de mine la Comitium. I s-au suit în cap îngerii şi are nevoie de întăriri.

Hunt îşi ridică întrebător o sprânceană.

– Vrei să vii cu mine ca să-i intimidăm?

În ciuda a tot, în ciuda faptului că Asterii îi urmăreau, în ciuda a ceea ce se întâmplase, Bryce zâmbi:

– Am ţinuta potrivită pentru asta!

După ce făcură câţiva paşi pe acoperiş, Bryce simţi un parfum cunoscut. Aruncă o privire peste balustradă şi văzu cine alerga jos, în stradă. Îşi întoarse ochii spre Hunt şi el o ridică imediat în braţe şi o duse în zbor până pe trotuar. Şi poate că ea îi sorbise adânc mireasma, cu nasul lipit de gâtul lui puternic.

Hunt îi mângâie spatele, şoptindu-i înainte să o lase din braţe că o simţise. Însă Bryce se afla acum în faţa lui Ruhn. A lui Fury şi a lui Tristan Flynn.

Fury sări imediat spre ea, îmbrățișând-o atât de tare, încât îi trosniră oasele.

– Ești o fraieră foarte, foarte norocoasă! îi zise ea, râzând. Și o tipă al dracului de isteață!

Bryce zâmbi, cu râsul înăbușit în piept. Când Fury îi dădu drumul, își duse imediat mâna spre telefon. Dar telefonul rămăsese undeva, prin oraș.

– Juniper...

– E în siguranță! Merg acum să o văd.

Fury îi strânse mâna, apoi dădu din cap spre Hunt.

– Bine lucrat, îngerule!

Și cu asta, prietena ei o luă la fugă, dispărând în noapte.

Bryce se întoarse spre Ruhn și Flynn. Cel din urmă o privea doar, cu gura căscată. Însă ochii ei erau la fratele ei, tăcut și nemișcat. Hainele îi erau atât de sfâșiate încât putea să-și dea seama că, înainte să fie vindecat de prima-lumină, fusese într-o formă destul de proastă. Se luptase probabil să își croiască drum prin oraș.

Brusc, Ruhn începu să turuie:

– Tharion a plecat să ajute sinistrații din Curtea Albastră, iar Amelie a alergat la Bârlog, ca să se asigure că puii sunt bine, dar noi eram... Eram la un kilometru de Poarta din Codrul Lunii când te-am auzit. Când te-am auzit comunicând prin ea, adică. Erau atât de mulți demoni încât nu am putut ajunge până acolo, dar apoi am auzit-o pe Danika și toată acea lumină a erupt și...

Ruhn se opri, înghițind cu greu. Ochii lui albaștri străluciră în lumina felinarelor de pe stradă. Zorii zilei erau încă departe. O briză dinspre Istros îi răvăși părul negru. Și lacrimile care îi umplură ochii, mirarea bucuroasă din ei, o făcură pe Bryce să i se arunce în brațe. O făcu să își strângă brațele în jurul fratelui ei și să nu-i mai dea drumul.

Ruhn nu ezită nici o clipă și o îmbrățișă la rândul lui. Tremura atât de tare încât Bryce știu că plânge.

Sunetul unor pași îi spuse că Flynn le lăsase un moment de intimitate, iar parfumul de cedru al unei brize ușoare o anunță că Hunt se ridicase în zbor.

– Am crezut că ai murit! îi zise Ruhn.

Vocea îi tremura la fel de tare ca trupul.

– La naiba! De vreo zece ori am crezut că ai murit.

Bryce chicoti.

– Mă bucur că pot să te dezamăgesc.

– Taci, Bryce!

Ruhn îi cercetă chipul, cu obrajii umezi de lacrimi.

– Eşti... eşti bine?

– Nu ştiu! recunoscu Bryce.

Pe faţa lui Ruhn se aşternu umbra îngrijorării, însă Bryce nu îndrăzni să îi dea mai multe explicaţii, nu după telefonul de la Rigelus. Nu cu toate camerele acelea în jur. Ruhn se strâmbă, semn că înţelesese. Da, aveau să vorbească despre acea lumină stelară stranie, străveche care îi curgea prin vene mai târziu. Despre ce însemna pentru ei.

– Îţi mulţumesc că ai venit după mine!

– Eşti sora mea!

Ruhn nu se mai deranjă să şoptească. Vocea îi era plină de mândrie. Şi, la naiba, cum îi înmuie asta inima!

– Bineînţeles că aveam să vin să-ţi salvez fundul!

Bryce îi dădu un cot, însă zâmbetul lui Ruhn deveni ezitant.

– Ai vorbit serios? Cu ce i-ai spus lui Athalar? Despre mine?

Spune-i lui Ruhn că îl iert.

– Da! răspunse ea, fără să ezite măcar o clipă. Foarte serios.

– Bryce, spuse Ruhn devenind grav. Chiar ai crezut că mi-ar păsa mai mult de rahatul cu Născutul din Stele decât de *tine*? Tu chiar crezi că mie îmi pasă care dintre noi este?

– Suntem amândoi! îi spuse Bryce. În cărţile alea pe care le-ai citit se vorbea despre faptul că în trecut se întâmpla să fie mai mulţi.

– Nu dau doi bani pe asta! zâmbi el uşor. Nu îmi pasă dacă mi se spune Prinţ sau Născut din Stele sau Alesul! Nimic din toate astea nu contează, spuse Ruhn şi îi strânse mâna. Singurul lucru pe care îl vreau acum este să mi se spună fratele tău. Dacă şi tu îţi doreşti asta, adăugă el încetişor.

Bryce făcu cu ochiul, chiar dacă în piept inima stătea să îi explodeze.

– Mă mai gândesc!

Ruhn rânji şi apoi chipul îi luă din nou o mină gravă.

– Ştii că Regele Toamnei va vrea să îţi vorbească. Să fii pregătită.

– Păi, faptul că acum am o tonă de puteri şmechere nu înseamnă că nu trebuie să mai ascult de nimeni? Şi doar pentru că te-am iertat pe tine nu înseamnă că îl iert şi pe el.

Pe el nu avea să îl ierte niciodată.

– Ştiu.

Lui Ruhn îi luciră ochii.

– Dar trebuie să fii în gardă.

Bryce ridică din sprâncene şi lăsă deoparte avertismentul.

– Hunt mi-a povestit despre faza cu cititul minţii.

O menţionase în treacăt, odată cu sumarul a tot ceea ce se întâmplase la Summit, când urcaseră spre acoperiş.

Ruhn aruncă o privire urâtă spre acoperişul din faţă, unde aştepta Hunt.

– Hunt are o gură al dracului de mare!

Bryce nu adăugă că era o gură pe care i-ar fi plăcut să o simtă prin mai multe părţi ale corpului. Nu voia ca Ruhn să verse pe hainele ei curate.

– Şi nu e vorba de cititul minţii! continuă Ruhn. E doar... grăit în minte. Telepatie.

– Bătrânul nostru tată ştie?

– Nu.

Apoi fratele ei îi spuse în minte:

Şi aş prefera nici să nu afle.

Bryce tresări.

Dubios. Te rog frumos să stai naibii departe de mintea mea, frate!

Cu plăcere.

Lui Ruhn îi sună telefonul şi, după ce aruncă o privire ecranului, se strâmbă.

– Trebuie să răspund!

Corect, pentru că toţi aveau mult de lucru pentru a pune din nou oraşul pe picioare. Şi primul lucru de care trebuiau să se ocupe erau cei morţi. Numai numărul de Plecări în Larg avea să fie... Bryce nici nu voia să se gândească.

Ruhn lăsă telefonul să mai sune o dată.

– Pot să trec mâine pe la tine?

– Da! rânji ea. Am să-ţi pun numele pe listă.

– Mda, da! Acum eşti mare şi tare!

Ruhn îşi dădu ochii peste cap şi răspunse la telefon.

– Hei, Dec!

Şi, cu un zâmbet şmecher de rămas-bun, Ruhn o luă agale spre Flynn, în josul străzii.

Bryce îşi îndreptă privirea spre acoperişul de vizavi. Unde îngerul încă o aştepta, ca o umbră în noapte.

Nu mai era însă Umbra Morţii.

Capitolul 97

Hunt rămăsese la Comitium în acea noapte. Bryce pierduse şirul orelor de lucru, care se întinseseră mai întâi pe toată durata nopţii, apoi şi pe timpul zilei fără nori, pentru ca, în cele din urmă, la apus să se simtă atât de obosită încât îngerul îi ordonase lui Naomi să o ducă în zbor până acasă. Îi ordonase probabil şi să rămână de veghe, de vreme ce Bryce observase la revărsatul zorilor o siluetă cu aripi negre pe acoperişul adiacent. O privire aruncată în camera lui Hunt îi arătă că patul rămăsese nedesfăcut.

Însă Bryce nu se lăsă prinsă de toată munca pe care o făcuseră cu o zi înainte, sau de tot ceea ce li se pregătea. Reorganizarea conducerii oraşului, Plecarea în Larg a morţilor, şi marele anunţ care trebuia să fie dat: ce Arhanghel va fi ales de Asteri ca să conducă în Valbara.

Şansele ca acesta să fie unul decent erau puţine spre deloc, însă Bryce nu se lăsă prinsă nici de asta, în timp ce păşea pe străzile slab luminate, cu Syrinx în lesă. Îşi puse noul telefon în buzunar. Cu o zi înainte sfidase soarta, aşa că poate zeii aveau să se milostivească din nou de ei şi să îi convingă pe Asteri să nu le trimită un psihopat.

Cel puţin Hunt n-avea să mai aibă de-a face cu târguri pe viaţă şi pe moarte. Nu mai avea *păcate* pe care să şi le răscumpere. Nu, avea să fie un membru adevărat şi liber al triariilor, dacă îşi dorea. Încă trebuia să se hotărască.

Bryce îi făcu cu mâna lui Naomi şi îngerul îşi flutură şi ea mâna. Cu o zi în urmă fusese mult prea obosită ca să obiecteze împotriva gărzii, de vreme ce Hunt nu avea încredere că Asterii, tatăl ei şi alţi nebuni însetaţi de putere vor sta la distanţă. După ce Syrinx îşi făcu treaba, Bryce îşi scutură capul spre himera care se întorsese spre apartament.

– Încă nu e vremea micului dejun, amice! îi zise ea şi se îndreptă spre râu.

Syrinx mârâi nemulţumit, însă se ţinu după ea, amuşinând tot ce-i ieşea în cale, până când în faţa lor apăru banda râului Istros. Faleza era

goală la acea oră a dimineţii. Tharion o sunase cu o zi în urmă, promiţându-i ajutorul Reginei Râului pentru orice resurse ar fi avut nevoie.

Bryce nu îndrăznise să-l întrebe dacă tot acest ajutor se datora faptului că era fiica bastardă a Regelui Toamnei, o Fee Născută din Stele sau purtătoarea Cornului Lunei. Ori poate toate trei.

Bryce se aşeză pe una dintre băncile de lemn de pe chei. Peste apă, Cantonul Oaselor era un zid învălătucit de ceaţă. Cei din neamul Apelor veniseră în ajutor, îi salvaseră pe atâţia. Până şi vidrele îi apucaseră pe cei mai mici dintre rezidenţii oraşului şi îi purtaseră jos, spre Curtea Albastră. Casa Apelor ajutase enorm. Şi metamorfii ajutaseră.

Feele însă... Cvinta Rozelor suferise cele mai puţine avarii. Feele aveau cei mai puţini morţi. Nu era de mirare, având în vedere că scuturile lor fuseseră primele care se ridicaseră. Şi că nu se deschiseseră pentru a primi pe nimeni înăuntru.

Bryce îşi alungă gândurile. Syrinx sărise pe bancă, gheruţele ţăcănindu-i pe lemn. Şi bestiuţa blănoasă se propti lângă ea. Bryce îşi scoase telefonul din buzunar şi-i scrise lui Juniper: *Spune-i madamei Kyrah că am să vin la următorul ei curs.*

June îi răspunse aproape imediat: *Oraşul a fost atacat şi tu la asta te gândeşti?* Apoi, după câteva secunde, adăugă: *Dar am să-i spun.*

Bryce zâmbi. Minute în şir, ea şi Syrinx stătură împreună în tăcere, urmărind lumina metamorfozându-se în cenuşiu, apoi într-o nuanţă pală de albastru. Apoi, un fir de aur apăru pe suprafaţa calmă a râului Istros.

Bryce îşi deschise telefonul. Şi citi ultimele mesaje ale Danikăi, pentru ultima oară.

Lumina creştea pe ape, poleindu-le oglinda.

Bryce zâmbi uşor, cu ochii înlăcrimaţi, apoi citi ultimele cuvinte pe care Connor i le scrisese.

Să-mi dai un mesaj când ajungi acasă, ca să ştiu că eşti în siguranţă.

Bryce începu să tasteze. Răspunsul care îi luase aproape doi ani.

Am ajuns acasă.

Trimise mesajul în eter, dorindu-şi cu tot sufletul să îşi găsească drumul peste râul aurit, spre insula acoperită de ceaţă.

Apoi şterse conversaţia. Şterse şi mesajele Danikăi. Fiecare mesaj şters îi lua o piatră de pe inimă, îi înălţa spiritul, odată cu soarele de la răsărit.

După ce nu mai rămase nici unul, după ce îi eliberase, Bryce se ridică şi Syrinx sări şi el pe pavaj, lângă ea. Vru să se întoarcă spre casă, însă privirea îi fu atrasă de o licărire, care venea de peste râu.

Pentru o clipă, doar pentru o clipă, zorii ridicară vălul de ceaţă din Cantonul Oaselor. Lăsând la vedere un ţărm acoperit de verdeaţă. Cu dealuri liniştite pierzându-se în zare. Nu era un tărâm de piatră şi întuneric, ci de lumină şi verdeaţă. Şi, pe acel ţărm încântător, zâmbindu-i...

Era un dar de la Regele din Adâncuri, pentru că salvase oraşul. Lui Bryce începură să-i curgă lacrimile pe obraji în timp ce privea siluetele aproape invizibile. Erau toţi şase – cea de-a şaptea dispăruse pentru totdeauna, îşi cedase eternitatea ei. Însă cel mai înalt, care stătea în mijlocul lor cu mâna ridicată, salutând-o...

Bryce îşi duse mâna la buze şi îi trimise un sărut uşor.

La fel de iute pe cât se ridicaseră, vălurile de ceaţă coborâră din nou. Însă Bryce continuă să zâmbească, pe tot drumul până la apartament. Apoi îi sună telefonul şi mesajul lui Hunt apăru pe ecran: *Sunt acasă. Tu pe unde eşti?*

Abia reuşi să tasteze, cu Syrinx trăgând-o de lesă.

Îl plimb pe Syrinx. Ajung într-un minut.

Bun. Pregătesc micul dejun.

Bryce zâmbea atât de larg încât aproape o dureau fălcile. Îşi grăbi pasul, iar Syrinx se aruncă într-o adevărată cursă. De parcă şi el ştia ce îi aşteaptă. *Cine* îi aşteaptă.

În apartamentul ei se afla un înger. Ceea ce însemna că putea fi orice zi a săptămânii! Ceea ce însemna că inima îi era plină şi ochii larg deschişi spre drumul care i se deschidea în faţă.

EPILOG

Pisica albă, cu ochi ca opalele albastre, stătea pe o bancă din Parcul Oracolului şi îşi lingea lăbuţa din faţă.

– Ştii că nu eşti o pisică adevărată, nu-i aşa? zise Jesiba Roga, scoţând limba. Nu-i nevoie să te dichiseşti ca o pisică.

Aidas, Prinţul Prăpastiei, îşi ridică fruntea.

– Şi cine zice că nu-mi place să mă dichisesc ca o pisică?

Jesiba zâmbi uşor amuzată, însă apoi îşi întoarse privirea spre parcul tăcut, spre chiparoşii înalţi care sclipeau încă de rouă.

– De ce nu mi-ai spus despre Bryce?

Aidas îşi întinse gheruţele.

– Nu am avut încredere în nimeni. Nici măcar în tine.

– Am crezut că lumina Prinţesei Theia fusese stinsă pentru totdeauna.

– Aşa am crezut şi eu. Am crezut că s-au asigurat ca ea şi puterea ei să moară pe acel ultim câmp de luptă, sub sabia Prinţului Pelias.

Ochii îi străluciră cu o furie străveche.

– Însă Bryce Quinlan poartă lumina ei.

– Simţi diferenţa dintre puterea stelară a lui Bryce şi cea a fratelui ei?

– Nu voi uita niciodată luciul şi tonul lumini Prinţesei Theia. Îmi cântă încă în sânge.

Jesiba îl cercetă o vreme, apoi se încruntă.

– Şi Hunt Athalar?

Aidas amuţi în timp ce un solicitant trecu în grabă pe lângă ei, sperând să ajungă înaintea mulţimilor care umpluseră Parcul Oracolului şi Templul Lunei de când fuseseră deschise portalurile spre lumea lui în Porţile de cuarţ. Bestiile profitaseră din plin de asta. Toate cele care reuşiseră să se întoarcă erau chiar atunci pedepsite de unul dintre fraţii lui Aidas. Avea să i se alăture şi el în curând.

În cele din urmă, Aidas răspunse:

– Cred că tatăl lui Athalar ar fi fost mândru.

– Ce sentimental eşti!

Aidas scutură din umeri, pe cât îi permitea trupul de felină.

– Poţi să mă contrazici, desigur! zise şi apoi sări de pe bancă. Tu l-ai cunoscut mai bine.

Prinţul mustăci şi îşi lăsă capul într-o parte.

– Şi biblioteca?

– A fost deja mutată.

Ştia că nu are rost să o întrebe unde a ascuns-o. Aşa că zise doar:

– Bine.

Abia după ce Prinţul din Hel se îndepărtase deja, Jesiba vorbi din nou.

– Nu ne trăda şi de data asta, Aidas.

– Nu intenţionez! răspunse el.

Şi Prinţul dispăru în spaţiul dintre tărâmuri. Hel era un cântec întunecat, care-l chema acasă.

– Nu tocmai acum, când lucrurile sunt pe cale să devină atât de interesante.

MULȚUMIRI

Această carte a presupus o muncă extraordinară, din dragoste, încă de la început, şi din acest motiv sunt mult prea mulţi oameni decât ar putea vreodată să încapă în aceste pagini, cărora trebuie să le mulţumesc, dar eu mă voi strădui să o fac cum pot mai bine. Dragostea şi recunoştinţa mea neţărmurită pentru:

Noa Wheeler, redactor extraordinar. Noa, cum aş putea măcar începe să îţi mulţumesc? Tu ai transformat această carte în ceva de care mă simt mândră, m-ai provocat să devin un scriitor mai bun şi ai muncit din greu pentru fiecare pagină. Eşti strălucită şi o persoană pur încântătoare cu care să lucrezi, iar eu sunt atât de onorată să te numesc redactorul meu.

Tamar Rydzinski: îţi mulţumesc că m-ai susţinut pe tot parcursul acestei (lungi, lungi) călătorii. Eşti o adevărată *regină*.

Întregii echipe de la Bloombury: Laura Keefe, Nicole Jarvis, Valentina Rice, Emily Fisher, Lucy Mackay-Sim, Rebecca McNally, Kathleen Farrar, Amanda Shipp, Emma Hopkin, Nicola Hill, Ros Ellis, Nigel Newton, Cindy Loh, Alona Fryman, Donna Gauthier, Erica Barmash, Faye Bi, Beth Eller, Jenny Collins, Phoebe Dyer, Lily Yengle, Frank Bumbalo, Donna Mark, John Candell, Yelena Safronova, Melissa Kavonic, Oona Patrick, Nick Sweeney, Diane Aronson, Kerry Johnson, Christine Ma, Bridget McCusker, Nicholas Church, Claire Henry, Elise Burns, Andrea Kearney, Maia Fjord, Laura Main Ellen, Sian Robertson, Emily Moran, Ian Lamb, Emma Bradshaw, Fabia Ma, Grace Whooley, Alice Grigg, Joanna Everard, Jacqueline Sells, Tram-Anh Doan, Beatrice Cross, Jade Westwood, Cesca Hopwood, Jet Purdie, Saskia Dunn, Sonia Palmisano, Catriona Feeney, Hermione Davis, Hannah Temby, Grainne Reidy, Kate Sederstrom, Jennifer Gonzalez, Veronica Gonzalez, Elizabeth Tzetzo. Este un privilegiu să fiu publicată de voi. Vă mulţumesc pentru tot sprijinul.

Mulţumiri speciale Kamillei Benko şi lui Grace McNamee pentru munca grea depusă pentru această carte!

Le mulţumesc editorilor mei străini de la: Record, Egmont Bulgaria, Albatros, DTV, Konyvmolykepzo, Mondadori, De Boekerij, Foksal, Azbooka Atticus, Slovart, Alfaguara şi Dogan Egmont. Vă mulţumesc din suflet pentru că aduceţi cărţile mele în ţările voastre, la cititorii voştri extraordinari.

O îmbrăţişare uriaşă şi un rând de aplauze pentru Elizabeth Evans, naratoarea audiobookurilor, care îmi aduce personajele la viaţă cu atâta drag şi acurateţe. Este o plăcere şi un privilegiu să lucrez cu tine!

Îi mulţumesc lui Carlos Quevedo pentru designul coperţii, care captează atât de bine spiritul acestei cărţi, şi Virginiei Allyn pentru extraordinara ei hartă a oraşului!

Literalmente, nu aş fi putut termina această carte fără familia şi prietenii mei.

Aşa că, îţi mulţumesc din adâncul inimii J.R. Ward, pentru că mi-ai împărtăşit din înţelepciunea ta atunci când aveam mai mare nevoie, pentru bunătatea ta fără seamăn şi pentru faptul că eşti o sursă de inspiraţie pentru mine (precum şi pentru că nu te-ai supărat că amândoi avem câte un Ruhn!).

Lui Lynette Noni: Tu eşti cea mai bună. Cea mai BUNĂ. Părerile tale isteţe, generozitatea ta, faptul că eşti absolut grozavă în general – te iubesc teribil de tare!

Jenn Kelly, nu ştiu ce m-aş face fără tine. Ai devenit parte din familia mea şi sunt recunoscătoare că te am în viaţa mea, în fiecare zi.

Lui Steph Brown, dragul meu prieten, cu care împărtăşesc pasiunea pentru hochei, persoana care mă face întotdeauna să râd. Te ador!

Le mulţumesc lui Julie Eshbaugh, Elle Kennedy, Alice Fanchiang, Louisse Ang, Laura Ashforth şi Jennifer Armentrout, pentru că sunt adevărate raze de soare în viaţa mea. Ca întotdeauna: îţi mulţumesc, Cassie Homer, pentru tot! O îmbrăţişare uriaşă şi un mulţumesc lui Jillian Stein, pentru tot ajutorul.

Un mulţumesc din inimă extrem de talentatului, grozavului Qusai Akoud – îţi mulţumesc pentru extraordinara ta viziune şi pentru aptitudinile tale neegalate de creare a site-urilor web. Un *uriaş* mulţumesc lui Danielle Jensen pentru lectură şi pentru impresiile şi părerile care mi-au fost absolut vitale.

Mulţumiri nemărginite familiei mele (atât din naştere, cât şi prin alianţă!), pentru sprijinul lor şi dragostea necondiţionată. (Şi Lindei, care preferă cornuri cu ciocolată de ziua ei.)

Cititorilor mei strălucitori, încântători, minunaţi: Cum aş putea să vă mulţumesc? Voi sunteţi motivul pentru care fac asta, motivul pentru care mă scol din pat în fiecare zi, entuziasmată să mă apuc de scris. Nu voi înceta niciodată să fiu recunoscătoare pentru fiecare dintre voi în parte.

Lui Annie, care mi-a stat alături/ la picioare/ în poală în timp ce am lucrat la această carte, timp de ani de zile, şi mi-a servit ca muză pentru Syrinx. Te iubesc pentru totdeauna, bebe-căţeluş.

Lui Josh: Nu cred că aş putea reda tot ce simt pentru tine, chiar dacă aş avea la dispoziţie 800 de pagini ca să scriu despre asta. Tu eşti prietenul meu cel mai bun, sufletul meu pereche, motivul pentru care pot scrie despre dragostea adevărată. Tu m-ai ajutat să fiu întreagă în ultimul an, mi-ai fost alături în unele dintre cele mai grele momente prin care am trecut vreodată şi nu am cuvinte ca să îţi spun cât înseamnă asta pentru mine. Cea mai norocoasă zi din viaţa mea a fost cea în care te-am întâlnit, iar eu sunt atât de binecuvântată să te am ca soţ şi ca tată minunat pentru fiul nostru.

Şi, la final, lui Taran: Tu eşti cu adevărat cea mai strălucitoare stea de pe cerul meu. Când lucrurile au fost grele şi întunecate, la tine m-am gândit – la zâmbetul tău, la râsul tău, la chipul tău frumos – şi asta m-a ajutat să merg mai departe. Probabil nu vei citi asta decât peste mult, mult timp, însă vreau să ştii că tu eşti motivul, motivaţia şi bucuria mea – o bucurie atât de mare încât inima îmi e plină în fiecare zi. Te iubesc, te iubesc, te iubesc şi voi fi întotdeauna mândră că sunt mama ta.